

Giới thiệu Chồng Yêu Bá Đạo

Thể loại Ngôn tình,Sủng

Một cái bẫy được giăng ra sẵn cho cô mà cô hoàn toàn không hề hay biết. Để đến khi chính cô bị phát hiện ra mình đã ngủ cùng với chồng của chị gái, rốt cuộc tại sao lại xảy ra trường hợp này với cô? Chứng kiến cảnh tượng đó khiến cho Cố Phi Yên tỏ ra ghen tuông tức giận. Và đã có một âm mưu rằng Cố Phi Yên Và Cố Minh Châu được trao đổi danh phận của mình.

Với tư cách là thành viên chính gốc của gia đình nhưng Cố Phi Yên từ hôm đó trở về nhà không còn được bố mẹ yêu thương nữa,nếu có cũng chỉ là sự mất mát vô tận,oan ức tủi nhục, và không có một ai thương cô cả. Vì Cố Minh Châu đã lấy đi danh phận và còn cướp lấy bố mẹ của cô. Không những vậy còn có mưu đồ muốn phá hủy triệt để cô đến cùng.

Ai cũng biết,con gái lớn của Cố Gia vừa dịu dàng nhã nhặn lại xinh đẹp đoan trang, giống như một nàng tiên bước ra không dính tí bụi trần nào. Và không có ai không biết rằng Con gái thứ hai của Cố Gia tính cách lại xấu xược ngông cuồng, lẳng lơ dâm đẳng,bởi vì do cô buông thả cuộc sống rất hỗn loạn do vậy mới bị bệnh phụ khoa, và bị tất cả đàn ông ở Bắc Kinh đều tránh né.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Cố Phi Yên từ trong con mê man giật mình tỉnh giấc, phát hiện ra mình đang ở trong một căn phòng lạ lẫm.

Cơ thể thay đổi rất rõ rệt, bầu không khí vẫn còn phảng phất hơi thở ẩm áp, quần áo rải rác trên mặt đất, dường như tất cả đang ám thị điều gì đó ...
Đột nhiên từ trên giường ngồi bật dậy, Cố Phi Yên cúi đầu nhìn theo những vết đỏ trên khắp cơ thể mình, khuôn mặt xinh đẹp dần nhợt nhạt đi.

Lục lại chút kí ức, người đàn ông đêm qua hơi thở nặng nề cùng với lực bàn tay vuốt ve, mon trớn. Y nghĩ chỉ trong chớp nhoáng, dư vị của say rượu làm cho đầu cô đau dữ dội.

Cô như vậy mà hồ đồ cùng với một người đàn ông làm chuyện đó!

Người đó... là ai?

Nhìn sang bên cạnh mình một cách cứng nhắc, đập vào mắt cô đó là người đàn ông đẹp trai, lạnh lùng, khuôn mặt tràn đầy khí khái anh hùng, hấn quả thực anh tuấn, làm cho Cố Phi Yên tìm đến ngừng đập, hai con ngươi tròn tròn không dám tin, chỉ cảm giác não như bị sét đánh không ngừng.

Chiến Mặc Thần. ....

Tại sao lại có thể là hắn?

A..a... vừa tỉnh giấc lại với vị hôn phu của chị mình cùng nằm trên chiếc giường, còn có chuyện tồi tệ này xảy ra sao?!

Nếu được chọn lựa, cô tình nguyện cùng với Kỳ Viễn Bạch ....

“Bang, bang, bang!”

Cố Phi Yên vẫn chưa nghĩ ra phần cuối, căn phòng liền bị ai đó đập vỡ với âm thanh kinh hoàng, cô lặng lẽ nhìn về phía cửa, nghe thấy có người ở bên ngoài hét lớn: “Mở cửa, có cảnh sát kiểm tra phòng”

Còn có cả chó nghiệp vụ hung dữ sủa ầm ĩ.

Cảnh sát?

Cố Phi Yên giật mình hoảng hốt.

“Bang!”

Ngay lúc này, căn phòng bị mở toang, cảnh sát tay cầm súng xông vào

Lòng súng đen như mực nhắm chuẩn vào Cố Phi Yên. Lũ phóng viên như mèo ngửi thấy mỡ lần lượt tiến vào phòng, vác trên vai máy quay lao đến thành giường. Các câu hỏi ngắn gọn đều dồn dập đưa đến trước mặt Cố Phi Yên.

“Cố nhị tiểu thư, xin hỏi cô là bởi xảy ra ầm ĩ với nhà họ Cố, kinh tế túng quẫn. Để tiếp tục duy trì cái cuộc sống xa xỉ, phồn hoa của mình, nên mới làm gái thiên cung phải không?”

“Cô và Kỳ thiếu gia hôm qua vừa mới đính hôn, cô làm vậy có thấy đúng với Kỳ thiếu gia không?”

“Nếu Kỳ gia chọn thoái hôn, cô sẽ chọn thoái hôn trong hòa bình, hay vẫn giống như dây dưa Chiến thiếu gia, dây dưa với cả với Kỳ thiếu gia?”

“.....”

“Gâu, gâu gâu...”

Những con chó nghiệp vụ cao đến nửa thân người nhe răng, sủa lớn, răng và móng vuốt cào xé chiếc chăn đắp trên người Cố Phi Yên với lực rất mạnh, dọa cô sắc mặt không còn giọt máu nào, chỉ có thể cứng nhắc nắm chặt chiếc chăn. Những ngón tay mảnh khảnh, nõn nà vì dùng lực quá mạnh ửng màu trắng xanh.

Cố Phi Yên cực kỳ tuyệt vọng, cảm giác như bị vứt bỏ nơi đêm tối hoang vu nhất.

Dưới lớp chăn là cơ thể trần như nhộng không mảnh vải che thân. Cả cơ thể chỗ nào cũng là vết tích điên cuồng đêm qua còn lưu lại, cô biết rằng mình tuyệt đối không được buông tay, một khi đã buông tay ra thì ngay hôm sau ảnh của cô sẽ đầy trên các trang báo.

Hon nữa, không thể chịu đựng được kiểu đó.

Nhìn thấy cảnh tượng này, người nam nhân tại hiện trường ấy ánh mắt hưng phấn sáng lấp lánh.

Cố gia nhị tiểu thư mặc dù lẳng lơ, thanh danh bê bối, suy cho cùng vẫn là do cuộc sống đời tư hỗn loạn cực độ lại bị mắc bệnh phụ khoa cực kỳ nghiêm trọng, nhưng khuôn mặt nhỏ bằng bàn tay của cô ấy lại thanh lệ tuyệt mỹ, thân hình lồi lõm thích thú, nước da trắng nõn nà như tuyết, nhìn mãi nhìn vẫn là làm cho người ta không khỏi kỳ vọng!

Cảnh sát tay dắt chó nghiệp vụ, nhẹ nhàng nói lỏng dây xích....

Chó nghiệp vụ gầm gừ hướng theo chiếc giường bỏ nhào tới, chiếc chăn bị cướp mất, Cố Phi Yên thất thanh hét chói tai, phản xạ có điều kiện tự thu tròn mình lại, lưng đối diện với đám người kia.

“Nhanh chụp lấy!”

Đám phóng viên con mắt xanh lên, Cố Phi Yên tuyệt vọng vô cùng!

Không sớm thì muộn, thời điểm Cố Phi Yên hận không thể đi chết, một thân ảnh cao lớn từ trên giường đứng dậy, giơ chân mạnh mẽ đá bay con chó nghiệp vụ, kéo chiếc ga giường phủ lên người đang run lẩy bẩy của cô quần chặt.

Trước sau không quá một giây, đám người đó chỉ âm thầm nhìn theo chiếc lưng trần trắng muốt của Cố Phi Yên được mái tóc đen dài phủ lên, cũng không còn cơ hội xem kỹ hơn được nữa.

Cố Phi Yên người run lẩy bẩy quần chặt chiếc ga giường, đưa mắt nhìn lên, đối diện với đôi mắt phượng sâu thẳm chứa đựng sự lạnh lẽo vô tận.

Chiến Mặc Thần....

Hắn mà lại bảo vệ cô ta sao?

Người hắn ghét nhất, không phải là cô ta sao?

Cố Phi Yên tràn đầy phức tạp, Chiến Mặc Thần dời tầm mắt sang đám người ở đó.

“Chiến, Chiến thiếu gia....”

Tất cả mọi người tại hiện trường đều kinh ngạc, tuyệt đối không ngờ rằng “tập thể hành động” lần này, nắm giữ tiếng xấu không hết của Cố Phi Yên, nhưng lại có lệnh nghe tiếng đã sợ mất mật của Chiến thiếu gia, Chiến Mặc Thần!

“Cút ra ngoài cho ta! Ngay lập tức!” giọng của Chiến Mặc Thần trầm xuống tựa như gió từ địa ngục thổi đến, lạnh thấu xương tủy.

Tất cả yên lặng đến ngạt thở.

Người hiểu xu lợi bức hại nhất phản ứng đầu tiên, vội vã chuẩn bị rời đi, những người khác cũng tính giải tán dần, tuy nhiên một âm thanh ngọt ngào vang lên, mang theo tràn đầy thương đau và không dám tin tưởng, đám người vẫn đứng chặt phòng.

“Tiểu Yên, em...sao em lại có thể câu dẫn anh rể của mình?! Chị biết là em hận chị, nhưng... Như thế này, em sau này làm người ra sao?”

Cố Minh Châu mặc chiếc váy trắng bước vào phòng, lướt qua như nàng tiên, sắc mặt nhợt nhạt. Đôi mắt tràn đầy sự thất vọng thương tâm lên người con

gái ngồi trên giường, cơ thể lung lay không vững, làm người khác phải lo lắng.

“Minh Châu, cẩn thận!” Kỳ Viễn Bạch đứng phía sau Minh Châu vội vã đỡ lấy vai của cô, lạnh nhạt liếc nhìn một vòng Cổ Phi Yên, chán ghét mở miệng, “Cô ta là người không biết tự ai, em còn lo lắng cho cô ta làm gì?”.

“Mặc Thần, anh... có đúng là anh với cô ta đã nảy sinh mối quan hệ không?” Cổ Minh Châu bỏ bàn tay Kỳ Viễn Bạch ra nhìn thẳng vào Chiến Mặc Thần, nước mắt rơi, “Nếu đã như vậy, để bảo vệ danh tiếng của em gái, anh có đồng ý hủy bỏ hôn ước đôi ta”.

Chiến Mặc Thần đôi mắt lạnh như băng.

Nhớ lại tất cả chuyện đêm qua, đôi lông mày chau lại, nhưng cũng không thể phản bác lại.

Chỉ là....

Hắn nhẹ nhàng mở miệng, “Hôn ước không thể hủy bỏ”.

“Anh không có trách nhiệm với cô ấy, vậy em gái của em phải làm sao?” Cổ Minh Châu lắc đầu đau khổ.

“Mấy năm nay, những nam nhân cùng cô ta sống phóng đảng không thiếu sao?” Kỳ Viễn Bạch phẫn nộ không dừng, cơn tức giận đã làm cho khuôn mặt ôn hòa kia nhăn nhó lại, “Nếu nhưng những nam nhân cô ta đã thử qua rồi đều phải có trách nhiệm với cô ta sao? Vậy cô ta phải kết hôn bao nhiêu lần? Hủy hôn bao nhiêu lần? Người cần hủy hôn là tôi, tôi tuyệt đối không thể cưới người đàn bà lăng lo, thật khinh bỉ loại nữ nhân độc ác phản bội người yêu mình!”.

“Đúng vậy, đây cũng không phải lỗi của Cổ đại tiểu thư...”

“Đường hoa vẫn nổi bật trên bản tin của Cổ Phi Yên sẽ không có đứt quãng, Cổ đại tiểu thư hà cớ phải tự trách mình?”.

“Hôm qua vẫn còn cùng Kỳ thiếu gia đính hôn, hôm nay lại phản bội chồng mình! Bị thoái hôn, đáng đời!”

“....”

Lời nói dồn dập tựa như vật nhọn đâm hàng trăm vết vào tim Cổ Phi Yên, máu chảy đầm đìa.

Đau không?

Đau!

Thế loại lăng trì tình thần như này, so với làm đau đớn còn khổ hơn gấp trăm, gấp ngàn lần! Nhưng, bị ép đến đường cùng, trong cuộc sống con người thực sự thảm hại tột cùng, so với việc nhảy xuống đầm bùn thối vẫn không thể chịu đựng được như lúc này đây, trong tim của cô đột nhiên sinh ra một lòng dũng cảm!

“Muốn cùng tôi hủy hôn ước? được thôi.” Cổ Phi Yên quần ga trải giường từ trên giường chậm chậm ngồi dậy, khóe miệng nhếch lên, đôi mắt dễ thương chứa sự dịu dàng và nụ cười đầy khinh bỉ, nhìn về Kỳ Viễn Bạch, “Đôi co với Kỳ thiếu gia 2 phút là có thể nhẹ nhàng giải quyết đấu tranh, vẫn là mùi vị của anh rẻ tuyệt hơn... câu này nên nói như nào nhỉ? Oh... nạp điện năm phút, mà kéo dài tận hai tiếng, anh rẻ thật lợi hại đó nha!”.

Lời vừa dứt, Cổ Phi Yên bị Chiến Mặc Thần kéo lên chiếc giường to đó, hôn lên môi nàng cuồng nhiệt.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

682.

“Cổ Phi Yên, cô điên rồi!”

Chiến Mặc Thần đẩy Cổ Phi Yên mạnh mẽ, nhấc tay xoa nhẹ đôi môi ẩm ướt, mắt thần chìm sâu, trên gương mặt lạnh lùng lộ rõ sự chán ghét.

Cổ Phi Yên ngã trên giường, đau đớn hít ngược hơi lạnh, nhưng vẫn cười.

“Đúng vậy, tôi điên đó.” Âm thanh của cô rất nhẹ nhàng, nhẹ như làn khói vừa hòa tan đi, “Nếu tôi không điên, tại sao có thể tự mình trèo lên giường của anh rẻ, còn làm rất nhiều lần, là bởi vì quá thoái mái sao?”.

“Im mồm!” Chiến Mặc Thần quát to một tiếng.

Chuyện ngày hôm qua, là hần không muốn nghe đến nhất!

Ánh mắt mạnh mẽ bốc chốc âm u lại, hần dang tay túm chặt cổ họng Cố Phi Yên, ánh mắt tựa mũi dao sắc nhọn đâm vào cô, “Cô còn nói thêm câu nữa, ta cho cô sống không qua hôm nay!”

“Khụ, khụ, khụ...”

Không khí loãng dần, sắc mặt của Cố Phi Yên đỏ lên, ho một cách kịch liệt.

Cho dù như vậy, đôi mắt đẹp của cô vẫn cười theo, không sợ hãi nhìn Chiến Mặc Thần, chậm một chút là hần có thể giết cô, cô cũng chẳng muốn phản kháng phá vỡ chiếc lọ.

Tay không ngừng dùng lực. Trong tim Chiến Mặc Thần nảy sinh sự tàn nhẫn không thể ngăn chặn được.

Chỉ kém một chút, chiếc cổ nhỏ bé trắng nõn thực sự sẽ bị gãy, nhưng... Cố Phi Yên chấp nhận cam chịu số phận, lại làm cho hần nhớ lại đêm qua khi bộ dạng của cô khi nằm dưới cơ thể của hần khóc lóc cầu xin tha mạng, cổ họng la hét đến khản giọng.

Trong tim như bốc lửa, càng không thể kiềm chế được.

“Mặc Thần, dừng lại!” âm thanh hoảng hốt, Cố Minh Châu vội vàng trèo lên giường, nhưng vừa đi được một hai bước dùng tay nhẹ nhàng áp vào lồng ngực, sắc mặt đau khổ.

“Minh Châu, em mắc bệnh đau tim, đừng quá lo lắng!” Kỳ Viễn Bạch sắc mặt lo lắng, lao đến Cố Phi Yên gào thét lên, “Cô vừa lòng chưa? Chọc tức Minh Châu, sau này cả Cố gia đều là của cô rồi, cũng chả còn ai chiếm tên tuổi đại tiểu thư Cố gia của cô rồi!”.

Chiến Mặc Thần cau mày lại.

Bây giờ là lúc để nói cái chuyện đó sao?

Kiểm chế nói lỏng bàn tay trên cổ Cố Phi Yên, hần nhanh nhẹn mặc y phục, vội vàng bế Cố Minh Châu ra khỏi phòng, lo lắng cho Cố Minh Châu, Kỳ Viễn Bạch trừng mắt lườm Cố Phi Yên một lượt, vội vã đuổi kịp.

Căn phòng to như vậy, người nhanh chóng đi hết.

Cố Phi Yên ngã xuống giường, hô hấp mạnh, bởi vì phổi đau đến nghẹt thở chậm chậm hồi lại, trong ánh mắt cười lại giống như khói hoa tĩnh mịch. Sâu thẳm trong con người dần dần lạnh lẽo, cuối cùng biến mất không thấy nữa.

Cố Minh Châu sẽ bị tức chết sao?

Tất cả mọi thứ ngày hôm nay, đều không phải nằm hết trong kế hoạch của cô ta sao?

Hôm qua, là tiệc đính hôn của cô ta với Kỳ Viễn Bạch.

Nhớ rằng Cố Minh Châu đã mỉm cười và mang theo một ly rượu trong suốt, Cố Phi Yên đã hiểu ra mọi chuyện. Để đạt được kế hoạch, ngay cả thanh mai trúc mã Chiến Mặc Thần của mình, Cố Minh Châu cũng không tiếc, quả thật rất kiên quyết!

Ngày thứ hai đính hôn đã dự dỗ anh rể, tội danh to như vậy quả thật làm người khác khinh bỉ. .... Huống hồ, Cố Minh Châu bệnh tim tái phát, đây mới là tội gốc!

Lần này, Cố gia đối diện với bố mẹ hiền hậu, sẽ có phản ứng gì đây?

Lần trước, họ đã nói cô nếu có gây ra chuyện gì xấu hổ, hơn nữa có ác ý nhắm vào Cố Minh Châu, cho dù cô là đứa con gái do họ đích thân sinh ra mà Cố Minh Châu chỉ là con nuôi, họ cũng tuyệt đối đuổi cô ra khỏi Cố gia, không để sự tồn tại của cô là vết nhơ của Cố gia.

.....

Quay trở về Cố gia, vừa bước đến phòng khách, Cố Phi Yên nghe thấy âm thanh tức giận.

“Cố Phi Yên, mày vẫn mặt dày quay về sao!”

Vừa dứt một bóng đen hướng Cố Phi Yên lao đến, cô nhanh thân tránh được, gạt tàn thuốc trên mặt đất vỡ tan thành nhiều mảnh, cùng với đó chiếc điều khiển từ xa được ném tới, tránh không kịp, va vào thái dương, đau đến khó chịu.

Cố Phi Yên nhìn vào chỗ trên chiếc sofa, Tam Đường hội thẩm Cố Kiến Quốc và Chu Cầm Tiên, khóe môi nhếch lên mỉa mai.

Sớm đã biết, cô không có cơ hội thanh minh.

“Mày quỳ xuống cho tao!”.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Cố Kiến Quốc một chân đạp lên cơ thể toàn thân đau nhức vô lực của Cố Phi Yên trên mặt đất, lòng bàn tay to như quạt hương bồ đánh từng nhát lên mặt, lên người một cách mạnh mẽ, không giống như dạy con gái, ngược lại giống như đang đối diện với kẻ thù vậy.

Mày là đồ nghiệp chướng, bởi vì mày, Cố gia chúng ta trở thành trò cười cho thiên hạ!”.

Khuôn mặt trắng nõn của Cố Phi Yên phù đỏ lên.

Cô cắn môi, một tiếng cũng không kêu.

Ánh mắt lạnh nhạt của Chu Cẩm Tiên tao nhã nhìn theo, chán nản nói, “Kiến Quốc, đợt triệu tập cuộc họp báo tuyên bố hủy bỏ quan hệ thân thích với cô! Lớn lên ở khu dân nghèo, tại sao vẫn không thay đổi thói nết xấu của bọn tầng lớp thấp hèn đấy, cô năm 15 tuổi, chúng ta lẽ ra không đón nó về!”.

“Không được!” Cố Kiến Quốc mắt thần lấp lánh, “Đầu tiên đem con nghiệt nữ đến Chiến gia xin lỗi, tuyệt đối không để lạc đề câu chuyện, hãy nói cái gì chị em tranh đoạt một chồng!”

“Xin lỗi?”

Xin lỗi rồi, há không phải để cô là người bị hại, cô mới là kẻ gây ra lỗi?

Cố Phi Yên trong tim tuôn ra cảm giác thê lương.

Cô ta trước kia “làm sai” chuyện gì, Cố Minh Châu lại giả vờ diễn đại tiểu thư lương thiện, ôn hòa, để cho cô xin lỗi, nói chỉ cần cô thừa nhận hiểu nhầm, Cố Kiến Quốc và Chu Cẩm Tiên sẽ không tức giận, những người khác sẽ không truy cứu nữa....

Hồi đó cô vẫn chưa hiểu, ngây ngô theo lời chỉ bảo của chị, để mình chưa bao giờ đi trộm tiền lại là người đi xin lỗi, để mình chưa bao giờ đánh người tự đi xin lỗi, ... để rất nhiều việc chưa làm bao giờ lại đi xin lỗi....

Cô ấy cho rằng giấu nịnh nổi túi thân, thì trời sẽ cao và biển sẽ rộng.

Nhưng mà, cô có được cái gì chứ?

Cô chỉ đổi lại sự căm ghét ngày càng sâu đậm của Cố Kiến Quốc và Chu Cẩm Tiên, còn có tiếng xấu truyền đi khắp kinh thành.

Lần này, cô không thể ngu ngốc thêm nữa!

Cũng không muốn!

“Con không đi đến Chiến gia, cũng không cùng Cố Minh Châu xin lỗi, trừ phi con chết!”.

Chiến gia, có thể là ông đều không dám đắc tội!

Nếu cái chết của Cố Phi Yên khiến cho Chiến gia nguôi giận, ông muốn tìm cũng không thấy!

.....

Cố Phi Yên bị Cố Kiến Quốc áp giải đến Chiến gia xin lỗi, ngay cả cho cô thời gian thay quần áo cũng không có.

Ngồi trên xe, toàn thân đau nhức làm cô nhớ lại đêm điên cuồng cùng người nam nhân ấy.

Còn có, đôi mắt tựa như vị thần Asura sâu thẳm lạnh băng, lực bàn tay hấn túm chặt lấy cổ cô, cô cũng không nghi ngờ gì khi hắn có thể giết cô ngay tại chỗ... Nếu như không phải Cố Minh Châu bệnh tim tái phát, cô bây giờ cũng đã trở thành cái xác không hồn rồi nên?

Cái chết....

Thật cũng không hẳn là chuyện làm người ta sợ hãi.

Đến cổng Chiến gia, người gác cổng trước giờ đều không cho xe Cổ gia vào cổng, chỉ nói lão gia phu nhân không có nhà. Cổ Kiến Quốc nói xấu nói tốt cũng vô dụng, cuối cùng chỉ có thể quay đầu xe hướng bệnh viện tiến, lòng tràn đầy tức giận tự nhiên lại trút hết lên người Cổ Phi Yên.

Đến bệnh viện, Cổ Phi Yên bị Cổ Kiến Quốc túm lấy thất tha thất thểu, dẫn ra như con rối đi phía sau ông, ngay cả chút sức lực phản kháng đều không có.

Cứ đi theo, cô đột nhiên thân ảnh cao lớn.

Là hần!

Trái tim tự nhiên nhói đau, Cổ Phi Yên buông tầm mắt xuống.

“Chiến thiếu gia, có phải cậu đến thăm Minh Châu không?” Cổ Kiến Quốc ngạc nhiên đến bên cạnh Chiến Mặc Thần, nói một cách cẩn thận: “Sự việc đêm hôm qua thật sự xin lỗi, tôi đem con nghiệt nữ này đến xin lỗi cậu!”

Nói xong, mạnh mẽ túm lấy Cổ Phi Yên, “Còn không xin lỗi Chiến thiếu gia?!”

Chưa kịp phòng bị, Cổ Phi Yên bị kéo một cách mạnh mẽ ngã trên mặt đất, cô nhếch nhác ngẩng đầu lên, đối diện đôi mắt phượng đen kịt tự như hổ sâu thẳm.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Hần cao cao tại thượng, cô như hèn mọn như đám bùn.

Thật khó mà tưởng tượng, cô của một tuần trước tràn đầy nhiệt huyết, dám theo đuổi, dấn đưa với người nam nhân như này, toàn tâm toàn ý vì hần đốt cháy chính mình, nguyện vì hần làm bất cứ chuyện gì.

Người không biết không sợ, lúc đó cô thật ngây thơ và ngu xuẩn.

Cổ Phi Yên tự mĩa mai.

“Còn không mau xin lỗi?” Cổ Kiến Quốc bàn tay mạnh mẽ đập vào đầu Cổ Phi Yên, cứ trước mắt đánh cô, ông hèn hạ đối diện với Chiến Mặc Thần xin lỗi, “Cổ gia chúng tôi thật là gia môn bất hạnh, sinh ra đứa con nghiệt nữ, lại dám câu dẫn Chiến thiếu gia cậu, Chiến thiếu gia cậu ngàn vạn lần đừng cùng nó so đo, tính toán...”

“Không, tôi không xin lỗi, cũng không có ai có tư cách thay tôi xin lỗi!”

Người loạn choạng, Cổ Phi Yên đứng dậy, đôi mắt thanh tịnh và đẹp đẽ kiên quyết nhìn Chiến Mặc Thần.

Cô rõ ràng nhếch nhác không ra kiểu gì, mặt sưng lên, đầu tóc rối bời, nhưng cô có đôi mắt tròn to sạch sẽ lại đen kịt, không những để người ta khinh thường, sự nhếch nhác của cô, còn làm người khác cảm thấy cô trong sáng, thoải mái, giống như băng tuyết.

“Tao là cha của mày, tao không có tư cách, vậy ai có tư cách?! Mày cái con nghiệt nữ, mày báo đáp công ơn dưỡng dục của cha mày đây sao?! Mày xin lỗi hay không? không xin lỗi tao đánh chết mày!”

Cổ Phi Yên không nghe lời, còn phá hỏng, Cổ Kiến Quốc tức đến nổi đập cô ngã xuống, hận không thể đem cô đánh chết.

“Đủ rồi!” Chiến Mặc Thần cau mày, lạnh lùng cất lên.

Cổ Phi Yên ngẩng đầu lên, cảm thấy có sự cố ngoài ý muốn, lẽ nào... Chiến Mặc Thần nói giúp cô?

“Cái gì?” Cổ Kiến Quốc sững sờ.

Tay giờ lên vẫn còn run.

“Minh Châu vẫn còn nghỉ ngơi bên trong, các người đừng làm ồn cô ấy nữa.” Chiến Mặc Thần lạnh nhạt nhìn Cổ Phi Yên một lượt, âm thanh lạnh buốt xương, “còn nữa, nếu không cam tâm tình nguyện xin lỗi, tôi không chấp nhận, Minh Châu cũng không thể chấp nhận!”

“Không gây nên chuyện, tôi cũng chẳng xin lỗi, sợ gì chết!” Cổ Phi Yên tim lạnh nhạt, đón lấy ánh mắt của Chiến Mặc Thần, trong mắt cũng không còn

mê muội, không còn nhiệt tình, chỉ lạnh nhạt như hạt bụi tĩnh lặng.

Chết?

Nói thật đơn giản.

Độ cong của khoe môi nhếch lên hờ hững, Chiến Mặc Thần nhìn sâu vào Cổ Phi Yên một lượt, đi qua cô bước lon ròi đi.

Phía sau, truyền đến âm thanh Cổ Kiến Quốc giáo huấn Cổ Phi Yên.

“Mày cái con tiện nhân, trước mặt Chiến thiếu gia không biết tốt xấu, mày muốn thăng thiên không?”

“Làm cho chị mày tức đến nhập viện, mày tại sao lại ác độc như vậy?”

“....”

Đi đến cửa thang máy, lời chửi mắng phía sau lưng không ngừng truyền đến, chỉ là, không có âm thanh của con gái.

Cuối cùng không nhịn được nữa quay đầu nhìn một lượt, khi Chiến Mặc Thần nhìn thấy thân ảnh đó đứng vịn vào tường, đứng không vững, trong lòng đột nhiên cảm thấy khó chịu, tâm trạng khó nói lên lời.

Cô ta tại sao không tự mình thanh minh?

Không có khả năng còn phớt lờ mạnh mẽ, chỉ có thể hai bên cùng thiệt hại, cô lẽ nào không biết?

Người trong thiên hạ đều nói Cổ Phi Yên là nữ nhân cực kỳ phóng đảng, bởi vì đố kỵ với chị mà cố ý hư hỏng, muốn thu hút sự chú ý của bố mẹ... hần đã từng nghĩ như vậy, nhưng đêm hôm qua, cái đêm hoang đường ấy, làm cho hần biết, cô ấy là lần đầu tiên.

Cô ấy rất trong sạch.

Trong sạch đến non xanh.

.....

Cổ Phi Yên từ trong con mê tỉnh dậy, ngoài trời tối dần, đèn đường bật sáng.

Cảm giác có người luôn theo dõi mình, Cổ Phi Yên ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào ánh mắt của Cổ Minh châu, cũng không biết cô ta theo dõi mình bao lâu.

Bốn mắt nhìn nhau, Cổ Minh Châu ngó đầu tiên, đảo mắt để lộ ra một nụ cười đầy ẩn ý.

“Mày cuối cùng cũng tỉnh rồi, tao còn nghĩ mày sẽ ngủ đến sáng.” Cổ Minh Châu mỉm cười, “Là bố bảo mày trông coi tao sao? Mày nghĩ mày tốt đến thế sao!”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

“Không phải vậy sao?”

“Xem ra mày hôm nay không dễ dàng... ngồi trên sofa ngủ được đâu, mà còn không bằng Đậu Đậu nhà ta, thật là không còn nơi nào mà chọn đâu.”

Đậu Đậu, là con chó Cổ Minh Châu nuôi, rất kén chọn đồ ăn lẫn giường ngủ.

“Cố đại tiểu thư còn khỏe hơn con chó, tôi lại mặc cảm tự ti.”

“Vẫn răng nhọn miệng sắc như xưa.” Cổ Minh Châu thờ ơ cười lại “Tao đi cùng với cái loại phụ nữ lẳng lơ, không biết tự ái, xấu hổ mày, thật tự hạ thấp thân phận mà!”

“Tôi chỉ vừa mới ngủ với anh rề, cũng chả còn sức cãi nhau với cô” Cổ Phi Yên nhếch mép cười, “À đúng rồi, cô còn chưa được làm chuyện đó với anh rề đâu nhỉ? Tính ra, tôi là nữ nhân đầu tiên của anh ấy, ha ha.... Thật là lời quá đi! Cảm ơn chị yêu nhé!”

“Mây...” Cố Minh Châu tức run người, hận không thể xé miệng Cố Phi Yên ra làm trăm mảnh.

Bọn họ quả thực chưa từng làm chuyện đó.

Chiến Mặc Thần là nam nhân cô ta yêu đậm sâu, nhưng cô tự ái dè dặt, nói với Chiến Mặc Thần cô sẽ trao cho hắn vào đêm tân hôn hai người. Người đàn ông biết tự kiềm chế rất tôn trọng cô, vì cô mà cự tuyệt tất cả những quyền rũ, bản thân trong sạch.

Vì cho Cố Phi Yên một vết chém chí mạng, cô không thể không nhẫn tâm tạo ra kế hoạch này. Chuyện này cô nghĩ đi nghĩ lại cũng không cam tâm!

Tốt ở Chiến Mặc Thần biết tự kiềm chế lại lạnh lẽo, hắn yêu cô sâu đậm, ngủ cùng Cố Phi Yên tàn hoa bại liễu như này, thật là có phần nhẫn tâm, cô không muốn Cố Phi Yên cướp đi trái tim của Chiến Mặc Thần.

“Mây nghĩ mây được lời sao, Mặc Thần xem tý nữa là bóp chết mây. Xảy ra chuyện xấu này, Cố gia cũng không tha cho mây!”

“Cái chị muốn không phải thế này sao? Để tôi thân bại danh liệt, chị gọi “chim curu chiếm tổ chim khách” (chiếm địa vị, nhà cửa, đất đai của người khác). Để hại tôi, chị không những tìm rất nhiều phóng viên đến, mà còn có cả cảnh sát.... Cố Minh Châu, chị chưa nghe câu gieo gió gặt bão sao?”

“Mây cho rằng tao ngu như mây sao?” Cố Minh Châu cười nhếch mép, cảm giác như giành được cái gì đó, “Những cảnh sát và phóng viên đó, chỉ khoác lên một lớp vô lại, còn đồ thôi... Chỉ cần có Mặc Thần ở đấy, mọi tin tức không thể lọt ra ngoài được, tao cần gì phí tiền mời bọn thật chứ, chỉ cần đạt được mục đích, mây thấy đúng không?”

Cố Phi Yên đôi mắt lạnh lẽo

Cô không ngờ, Cố Minh Châu đạt đến mức độ vô liêm sỉ đến vậy.

“Tuy nhiên...” Cố Minh Châu nói có chút thất vọng, “Mây có biết tại sao những con chó ấy lại kéo chân mây đang đắp xuống không?, để cho người nam nhân đó nhìn kĩ thấy, cơ thể của mây Cố Phi Yên đã từng ngủ với bao nhiêu thằng, bao đứa dụ dỗ, không phải sao?”

“Kéor òi, cũng may có anh rể bảo vệ tôi. Một ngày vợ chồng, trăm ngày ân nghĩa, anh ta cũng không giương mắt để nữ nhân của mình bị người khác nhìn thấy hết phải không? Nam nhân mà, cũng phải có thể diện chứ”

“Cố Phi Yên, mây im mồm!” Cố Minh Châu mặt nhăn nhó, không thể tức giận được hơn.

Cô cũng không thể chịu đựng được, Cố Phi Yên hết lần này đến lần khác nhắc đến Chiến Mặc Thần.

Là người đàn ông của cô!

Trong mắt Cố Minh Châu tràn đầy sự căm phẫn, “Mây đã làm chuyện vô liêm sỉ, không những ảnh hưởng xấu đến tình cảm của tao với Chiến Mặc Thần, Kỳ gia cũng thoái hôn với mây... Mây cũng hết giá trị lợi dụng rồi, mây nghĩ ba sẽ tha cho mây sao? Đợi khi mây bị cô lập tứ phía, tao xem mây có đến quỳ xuống cầu xin tao không?”

“Cầu xin chị? Có chết tôi cũng không bao giờ phải đi cầu xin chị!”

“Thật không? Nếu không phải vì giả tiền phẫu thuật cho bà già mây chưa chết Thẩm gia ấy, mây sẽ đồng ý với Kỳ Viễn Bạch đính hôn? Bây giờ hôn ước bị hủy, mây nghĩ ba sẽ cho mây tiền sao? Mây không cầu xin tao, ai có thể cứu mây?”

“Cố Minh Châu đó cũng là bà ngoại của cô! Cô...lại lấy bà ngoại ra uy hiếp tôi sao?” Cố Phi Yên mạnh mẽ đứng dậy, tặng cho Cố Minh Châu một cái bạt tai lên mặt.

Ngay lúc này, cửa bị ai đó đập tung ra.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

“Cố Phi Yên cô đang làm cái quái gì vậy”

Một người đàn ông hung bạo cao lớn, gào thét trong giận dữ.

Cố Phi Yên vừa mới quay đầu lại, Chiến Mặc Thần vội vàng qua liềm bị đẩy sang một bên, chân lão đạo, eo bị đập chùng góc cạnh của giường, rất đau nhưng cô ấy vẫn tỏ ra lạnh nhạt.

Cô ấy còn chưa khóc, mà Cố Minh Châu đã khóc rồi.

“Mặc thân, cuối cùng anh cũng đến rồi”. Cố Minh Châu cắn nhẹ đôi môi, rồi đưa tay che mặt vì má đỏ, đôi mắt ngấn lệ trông thật đáng thương nhìn Chiến Mặc Thân “ nếu như anh không đến, em thật sự không biết phải làm thế nào”

“Anh đến đây rồi, xem ai còn dám đụng tay với em!

Chiến Mặc thân giọng khó chịu nói, đôi mắt lạnh nhìn về phía Cố phi Yên “vừa xong cô dùng tay nào để đánh Minh Châu?”

“Mặc thân, anh không được trách em gái,..... cô ấy là vì quá thích anh rồi cho nên mới làm như vậy với em..... em,em có thể hiểu được điều đó mà.....”

Cố Minh Châu kéo vạt áo của Chiến Mặc Thân.

Cô và Chiến Mặc thân quen biết nhau bao nhiêu năm nay, đương nhiên phải biết được làm như thế nào để dễ dàng chọc giận anh ấy chứ, điều này nói ra xem như là điều tốt, nhưng cô phải biết rằng Chiến Mặc Thân hoàn toàn có thể phát cáu, tức giận đó.

Bởi vì Anh ấy ghét nhất là bị Cố Phi Yên quấy rầy mình!

” Điều cô ấy thích, tôi không thể chịu đựng được ”

Cố Phi Yên nâng lên, chính xác là đôi mắt cười trước nỗi đau của người khác của Cố Minh Châu

Chán ghét, không chỉ là một ít!

Nhưng.... cô ấy thực sự nghĩ rằng Cố Minh Châu sẽ không đau lòng đến mức như vậy.....

Chiến mặc thân không thích cô ấy, cô ấy không phải một ngày mà biết, bây giờ cũng hết hi vọng thật rồi.

Hết hi vọng rồi, thì sao lại có thể buồn như thế này?

“ Là em đã đánh cô ấy, thì làm sao?” Cố Phi yên thực sự không muốn giải thích, nhưng lại càng không thể nuốt nổi sự bức tức này. Cố Minh châu đã làm mất đi sự danh tiếng của tôi, yêu cầu một nhóm xã hội đen làm giả cảnh sát và phóng viên để làm nhục tôi, tôi đánh cô ta là sai sao? Bà ngoại Thẩm Gia cũng là bà ngoại của cô ta, nhưng cô ta..... haizzzz!

Vẫn chưa nói xong thì cổ tay của Cố phi yên đã bị người đàn ông giữ lại, cô hét lên vì quá đau.

Những lời muốn nói còn lại, thì lại không thể nói ra được.

Người đàn ông cao to kia trông giống như con chim trong đám mây đen nặng trĩu , cô ta sẽ che phủ trong bóng tối dày đặc kia.

Làm không khí lạnh.

Chiến mặc thân với đôi mắt giận dữ nhìn chằm chằm vào gương mặt trắng bệch thảm hại của cô ấy, lạnh lùng hỏi: Cố phi yên, cái lòng dũn, g cảm của cô cũng không hề nhỏ! Đã làm sai rồi nhưng vẫn phản công lại được, đây gọi là sự giáo dưỡng của cô ư?

Cố phi yên cười nhẹ nhàng, nói với giọng mỉa mai: “chiến mặc thân, anh là người mù người điếc đúng k? Những gì tôi đã nói ạn đều không tin, ra tay trực tiếp dứt khoát được rồi, anh không muốn vì Cố Minh châu mà quay trở lại cảnh đồng đó ư? Được rồi đến đây, tôi chấp nhận bị vu oan.

Xương bàn tay như muốn bị nghiền nát, nhưng, thứ đau hơn lại là trái tim.

Cố Minh châu bất luận có làm gì, tất cả mọi người đều tin cô ta, vì tin tưởng cô ta cho nên tất cả mọi thứ đều không công bằng.

Mà cô ta, mất đi nhiều hơn cũng chẳng có ai tin cô ta là người bị hại.

Cái thế giới này thật nhiều những thứ khốn nạn!

“ không dạy dỗ cô, thì cô không thể nào nhớ lâu được”. Ánh mắt tức giận, chiến mặc thân tay dùng lực, mạnh mẽ dứt khoát gỡ một cánh tay của Cố phi yên.

Anh ta là lính đặc biệt, nên khi ra tay cú đánh rất quyết liệt.

Cánh tay phải của Cố phi yên bị trật khớp, được đưa trong không trung và buông thõng ở bên cạnh người. Lòng cô đau như kim châm xát muối để trán cô chảy rất nhiều mồ hôi.

“Như vậy là có thể được rồi?? Mắt cô ta vẫn còn đang rất trông chờ vào anh đó, không dạy bảo được tôi nhiều, có làm cho cô ta vui được không?”
“Sắc mặt đau đớn nhợt nhạt, cố phi yên cười thích thú: anh đừng nhìn Cô con gái lớn nhà Cố Đại dụ dàng lương thiện, thực ra cô ta luôn mong tôi chết đi.”

Sắc mặt của Chiến mặc thần tối sầm lại, không nói thành lời

Anh ta không còn đánh cô nữa, Cố phi yên tự nhiên không thể tìm được sự độc ác của mình

Cô lại không thể ngốc một lần nữa.

Cô khó khăn cầm lên đồ đạc của mình và chuẩn bị rời đi. Trước khi đi cô quay lại nhìn Chiến Mặc thần.

“tôi là do Thảm gia nuôi dạy, tôi không được nuôi dạy tốt thì cũng là việc của Thảm gia. Năm đó Thảm cường đã có í đồi danh phận của tôi và Cố mỉnh châu, nhưng lại không toàn tâm toàn ý nuôi dạy tôi tốt. Bây giờ tôi đánh con gái của ông ta, chỉ có thể nói là báo đáp lại mà thôi! Anh muốn trách, thì hãy đi trách người nhà họ Thảm gia là được rồi! Ra tay đánh tôi ư, haizz.....được lắm!”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

687.

Giọng nói châm biếm mỉa mai.

Nói xong, Cố phi yên phóng khoáng rời đi.

Những lời nói này vốn dĩ cô có thể không nói ra, nhiều chuyện không bằng ít chuyện, không nên làm chiến mặc thần nổi giận mới là cách làm đúng đắn nhất, để tránh anh ấy kích động rồi làm bản thân chịu thiệt.

Nhưng, có thể làm cổ mình châu bực bội, cô thật sự rất vui.

Lo lắng Năm siết chặt tay bỏ trong chân, sắc mặt của cổ mình châu trông không được tốt lắm, đôi mắt tức giận khó hiểu

Cô không thích nhất là bị người khác nhắc đến thân thể của mình là bản thân không chịu nổi được, lại càng sợ với thảm gia bị lôi kéo vào mối quan hệ nào đó. cho dù cô bây giờ vẫn là con gái lớn của Cố gia, người bên cạnh vẫn thái độ đó không thay đổi, vẫn chấp nhận cô, yêu thương cô, cô chỉ là cảm thấy rất khó chịu. và có một số thứ không thể nói ra được.

“Mặc thần, anh có thể quan tâm tới em được không? ‘Cô cần nhẹ môi ‘, ‘Cổ mình châu tỏ vẻ đáng thương nhìn về phía mặc thần,’ em chỉ là đưa con gái nhà Họ cố, cũng không biết rằng bác gái có thể không nhìn ra được sự xuất thân của mình!”

Chiến Mặc Thần bỗng dừng trở thành với tư cách là vị hôn phu của cô ta, nhưng, đây là do tự cô ta nói, về phía nhà họ Chiến có thể vẫn không chấp nhận.

Cô thực sự rất lo lắng, bản thân không thể vượt qua nỗi cửa ai của nhà họ Chiến.

“Đừng nghĩ lung tung nữa. Em là người do anh nhận định, và trong nhà này không có liên quan gì cả.” Giọng nói của chiến mặc thần âm áp được vài phút, nhưng vẫn nghiêm túc và lạnh lùng cứng rắn.

Cổ mình châu thật sự rất thất vọng.

Xem ra, nhà họ Chiến không làm cho cô ta mãn nguyện được, không thì Mặc thần không thể nói như vậy được.

.....

Đến đại sảnh của bệnh viện, cố phi yên tự đăng kí cho mình phiếu khám gấp.

“Loãng xương”

Tay phải của cô bị Chiến mặc thần làm cho trật khớp. Không thể luôn luôn như vậy được, không những không đau mà cử động cũng không được thoải mái.

Đăng kí lấy số, sau đó cô phải đợi nửa tiếng mới nghe thấy tiếng bác sĩ gọi tên cô.

Bước vào trong phòng, và nhìn vị bác sĩ này một lượt, cô nhanh chóng nhận ra ánh mắt của vị bác sĩ này có gì đó không đúng.

“tiểu thư đây tên là gì?”

“Cố phi yên.”

“Tay phải bị trật khớp đúng không?”

“..... đúng!”

“Thật ngại quá, Cố tiểu thư tay của cô tôi chữa trị không được.”

“chữa không được hay là không muốn chữa.” Trong lòng càng tức giận sôi máu chửi Chiến Mặc Thần, Cố Phi Yên với đôi môi cong đỏ tươi và cười thần nhiên nói lý:” cô là bác sĩ mà không có y đức, được thôi, ở cái Bắc kinh to lớn này không thể chỉ có một mình cô là bác sĩ về xương.”

Vị bác sĩ lau mắt kính, bên trong ánh mắt phức tạp đó kèm theo là sự đồng cảm” Cố Nhị tiểu thư, tôi thấy cô vẫn nên quay về nhà đi,nếu không thì chỉ có thể đi thành phố khác khám bệnh thôi.”

Quả nhiên là như vậy!

Cố phi yên tay trái nắm chặt tay đến nỗi móng tay đâm vào lòng bàn tay cũng không cảm thấy đau gì cả.

Chiến Mặc Thần.....

với cô thực sự rất tức giận.

Đây là anh chỉ muốn để cho cô biết đau, để cho cô biết sự lợi hại của anh khi cô không tuân theo mọi quy định!

.....

Cố phi yên về đến nhà họ Cố cũng đã 9 giờ tối rồi.

Cố Kiến Quốc và Chu Cẩm Tiên vẫn chưa ngủ,đang ngồi trên ghế sofa xem ti vi, nhìn thấy cô về, Chu Cẩm Tiên cười một tiếng lạnh nhạt, nhìn cô với một ánh mắt của sự lười biếng.”

“Bố, mẹ”

Chào họ xong cô chuẩn bị về phòng tắm rửa đi ngủ,nhưng lại bị Cố Kiến Quốc gọi lại.” con đợi đã “.

“bố, có chuyện gì không ạ “?

“Đương nhiên là có chuyện rồi!” Đứng dậy, sắc mặt của Cố Kiến Quốc tối sầm lại khi nhìn thấy tay của Cố Phi Yên buông thõng bên cạnh, ông chất vấn cô: “ con hôm nay đã tát chị

gái con, lại còn để Chiến Thiếu đụng phải nữa?

Cố Phi Yên nhếch môi, “ phải”

Cô không có ý định giải thích, họ dù sao cũng không đủ kiên nhẫn để nghe.

“Mày nói mày, mày..... tại sao tao lại sinh ra cái loại như mày cơ chứ? “ Cố Kiến Quốc rất tức giận, hét lớn.” mày cút, mày lập tức cút ngay cho tao! Cô Vương, mạng hành lý của nó đem ra ngoài, mau lên!”

Đây là muốn đuổi người ư?

Cố Phi Yên tìm lạnh đến cực điểm

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Cố Kiến Quốc muốn đuổi cô đi, cô đi vì không phải có ý gì cả,mọi thứ đều thu dọn xong rồi.

Cuối cùng cũng đến ngày này

bị uy hiếp rất nhiều lần, Cổ Phi Yên k dám nghĩ tượng tượng rằng bản thân sẽ bị đuổi ra khỏi nhà họ Cổ như vậy. Sau biết phải làm thế nào, thật sự đến cái thời khắc này rồi, cô thật sự nghĩ bản thân sẽ bị tổn thương, nhưng, không. Cô vẫn rất mạnh mẽ và không bị tổn thương chút nào cả.

Trong cái ngôi nhà lạnh lẽo này, còn cái gì mà để lưu giữ lại tình cảm cơ chứ?

Giống như Cổ Minh Châu nói, cô đối với nhà họ Cổ này không có 1 tí giá trị nào cả, đừng nói lúc đầu Cổ Kiến Quốc vì để cho cô đồng ý và tiếp cận đính hôn phải dưới 50 vạn, cô ở nhà họ Cổ thậm chí còn không có chỗ dựa nào cả.

Đã như vậy rồi, thì cô hà cớ gì phải nói nhỏ tiếng nữa.

“tôi sẽ đi, nhưng tôi có một yêu cầu.” Cổ Phi Yên bình tĩnh nói: “tay của tôi bị trật khớp, ông hãy để bác sĩ Trần đến khám cho tôi “

Bác sĩ Trần không phải là bác sĩ cá nhân của nhà họ Cổ. Nhưng cũng kí hợp đồng rồi. Người nhà họ Cổ không khoẻ ở đâu đều có thể gọi ông ấy đến.

Nếu như Cổ Kiến Quốc vẫn còn nghĩ đến tình nghĩa cha con thì ông ấy sẽ đồng ý.

“Bác sĩ Trần cũng đã lớn tuổi rồi, đêm hôm gọi ông ý đến, mày cũng thật là hay.”

Cổ Kiến Quốc vừa muốn và cũng không muốn từ chối, nhìn thấy cô Vương mang hành lí đến, thì đuổi người: “nhanh cút đi, nhìn thấy m là đã phát bực rồi. Đêm lại không ngủ ngon được. “

Ông sao có thể cùng với Chiến Mặc Thần làm vậy chứ!

“Thật buồn cười!”

Chiến Mặc Thần phải thu dọn người, anh ta không phải loại thấy người gặp nguy thừa cơ hãm hại thì là nhân từ. Nhưng anh ta không nghĩ rằng, đuổi Cổ Phi Yên vào lúc này thì anh ta đã đủ máu lạnh vô tình rồi.

Hành lí bị Cổ Kiến Quốc cướp lại, roi ngay bên cạnh chân của Cổ Phi Yên, “bịch” một tiếng. Giống như tim cô bị đánh vậy.

Chu Cẩm Tiên xinh đẹp vừa dùng bữa xin một miếng hoa quả đưa lên mồm, dường như câu chuyện ngôn tình máu chó trong phim có rất nhiều cái hay, bà tí ti cũng không muốn quan tâm đến chuyện này.

Hít một hơi thật sâu, Cổ Phi Yên chỉ cảm thấy mắt rất khô đến nỗi không hề rơi một giọt nước mắt nào.

Có thể, cô sớm cũng đã quen rồi!

Dùng tay trái cố gắng cầm vali và túi xách lên, Cổ Phi Yên không quay đầu lại đi thẳng về phía cửa lớn.

Nhưng mà, khi chân cô vừa bước tới cửa lớn, Chu Cẩm Tiên bỗng dung cất tiếng: “đợi đã, vậy ai..... con ở lại một lát”

Có thể, trong tim vẫn còn tồn tại sự mong manh yếu ớt, Cổ Phi Yên dừng bước.

Cổ Kiến Quốc lớn tiếng quát: “ còn giữ lại cái gì, để cho nó cút nhanh lên”

”Lão Cổ, ông quên rằng đợi nhà họ Kỳ đến để huỷ hôn hả?” Chu Cẩm Tiên đặt tách trà trong tay xuống, không đồng tình nói: “đây là không dạy dỗ con gái mà lại dẫn đến khiến ông tức giận, người nhà họ Kỳ đến để huỷ hôn, chúa vẫn đang ở đây, nếu không đợi nhà họ Kỳ nói thì chúng ta không thể làm việc được, tội danh này ai sẽ chịu đây?”

Nhà họ Kỳ mặc dù không có nhà họ Chiến quyền thế uy lực, nhưng cũng là vì ngày hôm nay của nhà họ Cổ này không thể chống đối được.

Nhà họ Kỳ muốn trút hết sự phẫn nộ tức giận, làm sao có thể để một mình Cổ Phi Yên chịu đựng được.

Cổ Kiến Quốc bình tĩnh lại, và cũng cảm thấy như thế.

“vẫn là phụ nhân nghĩ mọi việc chu đáo”. “cố hòng ông nhẹ nhàng, rồi quát Cổ Phi Yên: còn không quay về?”

Cổ Phi Yên cười lạnh nhạt

Huỷ hôn thì huỷ hôn, việc gì liên quan đến cô ta?

Kỳ Viễn Bạch là con chó trung thực nhất của Cổ Minh Châu và Hôn sự của Kỳ Viễn Bạch cô ta không chỉ không quan tâm mà còn cảm thấy hứng thú, cô ta mới không muốn ở lại nhà họ Cổ bị chế giễu ruồng bỏ.

Cô định nhắc chân bước đi, nhưng Cô Vương kéo hành lí của cô lại, nở nụ cười tươi và nói: nhị tiểu thư cô phải nghe lời của lão gia. Hay là cô muốn làm lão gia tức giận, cô bị tổn thương rồi lại còn muốn thêm điểm mới nữa. “

Cổ Phi Yên nhìn Cổ Kiến Quốc và Chu Cẩm Tiên, cô vương bên dưới đã uy hiếp, bọn họ không giống nhau, không cảm thấy có cái gì không thoả đáng.

Dường như Cố Phi Yên như là một con chó, gọi đến là đến gọi về là về. Không bắt luận cái gì về ngôn ngữ tôn trọng cả.

“Được” cô hít một hơi thật sâu.Cố Phi Yên quay về phòng khách.

“Trốn không được, cô tiếp tục!”

Cô cuối cùng muốn xem những con người kia có thể làm có gì được cô!

Ngày hôm nay cô tiếp nhận sự áp bức và lăng nhục, ngày của ông ta cô sẽ trả lại gấp trăm lần!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Đợi nửa tiếng rồi, cuối cùng nhà họ Kỳ cũng đã đến.

Cố Phi Yên ánh mắt lạnh lùng ngồi xuống,nhìn Cố Kiến Quốc và Chu Cẩm Tiên đón tiếp họ nồng nhiệt, vui mừng, nếu như không biết lại tưởng họ là kết hôn.

“Cố tổng,không phải tôi nói rằng, nhị tiểu thư nhà ông thật sự không thể bằng được với Cố Minh Châu.” Kỳ phu nhân liếc qua nhìn Cố Phi Yên, trong lời nói có ý là không đáng. “bình thường lăng lơ dâm dăng là được rồi, cơ sao còn đi quyến rũ chồng của chị gái mình, haizzz.... cái này không kiểm tra. Cô còn không được sánh bằng với Viễn Bạch nhà tôi, Bạch Bạch nó đã bôi nhọ danh tiếng của nhà họ Kỳ này”.

“Cũng phải”.Chu Cẩm Tiên có sự đồng cảm sâu sắc. “Sinh ra một đứa con gái như vậy,tôi thực sự cũng không biết phải làm sao cả. Thật tốt là Minh Châu nhà tôi lại rất nghe lời. Thiếu gia nhà họ Chiến rất yêu thương nó

“Minh Châu vừa âm áp lại nhã nhặn lịch sự. Sao lại có thể đi so sánh với một người như lăng lơ như cô ta được?” Kỳ Viễn Bạch chán ghét nhìn Cố Phi Yên, nhìn thấy cô ta với dáng vẻ một môi cười một cách lạnh lẽo.” nếu như không phải vì Minh Châu thì tôi đã không đồng ý lấy cô ta. “

“Cái gì...? “ Kỳ phu nhân ngạc nhiên “Vì Minh Châu ư?”

Bà đã không biết có chuyện này.

“.....” tự biết mình đã lỡ miệng nói ra, Kỳ Viễn Bạch nói không kịp.

Không tình nguyện để chuyện này ảnh hưởng đến Cố Minh Châu, trong ánh mắt của mọi người, anh ta từ hồ then thành tức giận nói với Kỳ phu nhân: “nếu như không phải nhìn thấy Cố Minh Châu đau khổ vì Cố Phi Yên, sợ danh tiếng của Cố Phi Yên mà làm cho không lấy được chồng, con làm sao có thể vì Cố Minh Châu vui vẻ mà đồng ý lấy Cố Phi Yên được?”

Anh ta yêu Cố Minh Châu, mãi mãi chỉ có một mình Cố Minh Châu.

“con làm vậy cũng không được! Con trai, thật sự nửa cuộc đời về sau của con sẽ hạnh phúc!”

“bây giờ không phải là hủy hôn ư?” Kỳ Viễn Bạch không quan tâm.

Thực tế của việc này là, anh ta và Cố Phi yên kết hôn, từ lúc bắt đầu đã không có dự định lâu dài, anh ta chỉ là đồng ý Minh Châu rằng tiếp nhận Cố Phi Yên, nhưng không đồng ý để cho Cố Phi Yên cả đời này làm thiếu phu nhân của nhà họ Kỳ được.

”nói đến hủy hôn rồi, vậy chúng ta mau mau làm việc hủy hôn thôi. “ Kỳ phu nhân lên tiếng. “ sự việc này không thể kéo dài được nữa rồi.”

Nếu như không phải muốn để Kỳ Viễn Bạch và Chiến Mặc Thần làm thông gia, sau này có thể mượn được sự quyền lực của nhà họ Chiến thì bà ta cũng không đồng ý để con trai bà Kỳ Viễn Bạch lấy Cố Phi Yên. Bây giờ hủy hôn rồi, vậy cũng là chuyện tốt!”

Mấy người thương lượng sự việc này, Cố Phi yên không có chỗ trống nào để chen vào nói được.

Cô giống như là môh vật trưng bày bình thường,y kiến của cô căn bản là không quan trọng.

Đợi Nói chuyện xong, Cố Phi Yên vội vã đứng dậy,” bây giờ tôi có thể đi được chưa?”

”có thể đi thì cứ đi, nhưng cô để nhà họ Kỳ tôi mất mặt lớn như vậy, cô không có ý định xin lỗi sao?” Kỳ phu nhân khiêu khích nhìn sang, kiêu căng cầm tách trà lên.” nếu như cô quý xuống cầu xin tôi, thì tôi có thể suy nghĩ tha thứ cho cô, bố mẹ cô cũng không? thể làm khó cho cô được.”

“tha thứ”

Cố Phi Yên cười lớn.” Kỳ Phu nhân, tôi nghĩ bà đã làm sai một vài điều rồi, mặc dù tôi rất bằng lòng với Kỳ Viễn Bạch huyết cuộc hôn nhân này, nhưng tôi không làm gì có lỗi với anh ta, để anh ta phải mất mặt cả, là do anh ta đem lòng yêu thương đại tiểu thư nhà họ Cố này, tôi lại không muốn làm người tính

toán, còn phải bị chịu oan ức, vẫn còn, tôi đã bị đuổi khỏi nhà họ Cố rồi, đây đối với cái gọi là bố mẹ thì có thể làm khó tôi đến cái mức độ nào? Tôi không sợ!”

Muốn đe dọa cô ư, kiếp sau đi!

“láo xược!” Cố Kiến Quốc tức giận quát “mày không tự kiểm điểm lại bản thân mình còn vấy bẩn lên chị mày nữa, Cố Phi Yên, mày sao lại có thể không biết xấu hổ cơ chứ? Hôn sự cũng đã hủy rồi, ở đây không có việc của mày nữa, rút, mau

rút cho tao.”

Một đứa con gái Nhà Họ Cố đã bị mất hết uy tín, nhưng không thể lại tổn hại đến một đứa con gái, hơn nữa lại là đứa có thể gả cho nhà họ Chiến

“đi thì đi”

Không nói nhiều, Cố Phi Yên bước đi

Cô nổi nóng tức giận, không để ý để Kỳ phu nhân đuổi chân ra, bị Kỳ phu nhân làm cho vấp xuống, cả người cô lao về phía trước ngã xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Đau

Tim cô rất đau!

Mặc dù trên đất có trải thảm rất mềm mại, nhưng cơ thể lại bị ngã xuống đất. Cánh tay phải bị trật khớp vừa mới bị va vào cạnh của bàn trà nhỏ, bị cạnh nhọn làm cho đau đến nổi ngất lịm đi.

“Ây ya, thật ngại quá, nhị thiếu thư, cô không sao chứ.” Kỳ phu nhân giật mình giả bộ nói:” trông cô có vẻ sắp chết rồi, tôi thật sự rất sợ phải chịu trách nhiệm về việc này, hay là để tôi gọi bác sĩ tư nhân của nhà tôi đến khám cho cô.”

Biểu cảm cười nhạo của bà ta, đơn giản đó là điệu bộ của sự nhạo báng.

“Nhìn cái gì mà nhìn, chú Lâm mới không để loại người như vậy khám bệnh.” Kỳ Viễn Bạch cười lạnh lùng: “loại người này hợp với kiểu tự sinh tự diệt “.

“Thì là.....” Cố Kiến Quốc cười xoa dịu “ không cần phải để tâm đến nó, đứa con gái này từ nhỏ đến lớn ở trong khu nghèo nát rồi mặc dù không có gì nuôi dưỡng nó, nhưng cơ thể nó vẫn có thể luyện tập được, da thô thịt dày, 1 chút tổn thương này đã là cái gì. Đau thì đau cũng không thể chết được đâu.

“Không là cái gì?”

“đau thì đau cũng không thể chết được!”

Không đau ở trên người mình thì đương nhiên không là gì rồi”

Cố Phi Yên cắn chặt răng, chỉ cảm thấy thấy nực cười.

“sự việc ngày hôm nay, thật sự cảm ơn mọi người rất nhiều!

Sự chiều đãi của mọi người tôi đều ghi nhớ ở trong tim “ chịu đựng tim đau thất lại! Cố Phi Yên đứng dậy, nhìn mọi người xung quanh, thẳng lưng từng bước từng bước đi ra khỏi phòng khách nhà họ Cố.

Ánh mắt cô lạnh lẽo vô hồn nhìn Cố Kiến Quốc.

Dường như, loài giun dế nhỏ bé này thật sự rất đáng thương.

.....

Đêm muộn một mình Đứng bên đường, Cổ Phi Yên lấy điện thoại tìm danh bạ, nửa ngày mà không có lấy một ai để liên lạc, nhìn rất lâu, tầm mắt của cô dừng ở một cái tên. Mang theo cái cảm xúc khó tả này, cô gạt qua rồi tắt điện thoại.

7 8 năm không liên lạc, hay là không muốn liên lạc.

Trước kia là bởi vì nguyên nhân gì, thì hiện tại vẫn là nguyên nhân đó

Nhưng, chưa đầy 1 phút, điện thoại bên kia gọi đến

“Alo, xin hỏi ai vậy?”

Điện thoại mở lên, chuyển đến là một giọng nói ngọt ngào trong trẻo

“Điềm điềm, là tôi” Cổ Phi Yên nhấp nhấp môi, có một chút ngại “tôi là Cổ Phi Yên.... ừmmmm.....Thẩm Yên... Cô có còn nhớ tôi không?”

“Cái gì? Tiểu yên?”

Phía bên đó có tiếng gì đó đập phát ra, có thể thấy rõ rằng ĐIỀM ĐIỀM rất xúc động.

.....

Tắt điện thoại, Cổ Phi Yên cảm thấy có 1 chút chổ dựa rồi.

Trên người cô vẫn có tiền, nhưng đủ để có thể tìm 1 khách sạn ở vài ngày được, thật sự cái lúc yếu đuối nhất thì luôn mong có một người ở bên cạnh. Cô không phải là người có sức mạnh vô địch. Nhưng cũng không có cách nào tùy chỉnh được.

Mưa, rơi xuống!

Tiếng mưa Tí tí tách tách, công sức chỉ trong nháy mắt đã thay đổi khác. Mưa rơi nặng hạt hơn, rơi trên khuôn mặt đang bị bệnh, Cổ Phi Yên không lâu sau bị ướt sũng người, quần áo dính sát vào người toàn bộ trông thật nhếch nhác.

“ông trời ơi, đến ông cũng đối xử với tôi như vậy sao!”

Đối với trời cũng chính như ‘ngón giữa không hơn không kém, Cổ Phi Yên nhìn xung quanh, không xa lắm trạm xe bus, cô kéo hành lý vội vã về phía trạm xe bus đó.

Cô chỉ có một tay để kéo hành lý, chân vừa bước vội vàng, nhưng đi được 2 bước, vali bị chòng chênh trên con đường hồng kia, không thể kéo được cô liền “haizzz” một tiếng.

Bên trong vali quần áo bị rơi ra ngoài, ướt hết

“Thế nào gọi là căn phòng bị dột trong đêm mưa, thì ra là như vậy”

Cổ Phi Yên cũng không có cảm xúc gì nhiều.

Cô cũng không có tinh thần gì cả.

Cô ngồi xỏm xuống, để đồ rơi dưới đất bị ướt bắn vào trong vali cho qua loa, xong rồi, mới phát hiện ra mình chỉ có một tay dùng được, lại không quen dùng tay trái, mà cô lại muốn xếp đồ đầy vào trong vali. thật sự đây không phải là chuyện dễ dàng gì.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

Nỗ lực nửa ngày mà vẫn không xong.

Cô ngồi xỏm xuống đất, mưa rơi xối xả. Cổ Phi Yên với biểu cảm ngơ ngẩn.

Muốn khóc, nhưng khóc không được.

Muốn giả vờ vui vẻ để cười, càng không cười được.

Cô đang suy nghĩ, sao mình lại có thể đáng thương như thế này?

Bị người khác ức hiếp cũng không nói, ông trời cũng không

tác thành, cô bị đồ tội là ai? Cô nghĩ đến, cảm thấy oan ức, đôi mắt chuyển sang đỏ, nhưng vẫn không khóc được.

Maybach màu đen với âm điệu thấp trong đêm muộn trên đường không có xe đi qua.

Ngồi ghế đằng sau, người đàn ông nghiêm nghị kia vô ý nhìn sang bên đường thấy bóng dáng người con gái mỏng manh yếu đuối,giơ tay gõ vào cửa xe, bình tĩnh nói:” dừng xe”

“Chiến Thiếu “có cái gì vậy ạ”

Chiến Mặc Thần nhăn chán cầu mày không nói gì.

Anh kéo cửa xe xuống.

Mưa lớn ào ạt từ bên ngoài cửa sổ kéo vào, bị ướt hết, người con trai mái tóc ngắn tinh thần háo hức,Chiến Mặc Thần tĩnh lặng với đôi mắt tức giận đạt đến cực điểm nhìn người con gái đứng bên đường, nhìn thấy cô ấy đang lau nước trên mặt, ngăn cách khá xa nhưng dường như anh có thể thấy được đôi mắt đỏ hoe của cô ấy.

Cô ấy khóc ư?

Thật kỳ lạ, trong tim Chiến Mặc Thần lúc đó tự dưng có chút buồn.

Hơn nữa là buồn phiền.

Giống như đang chứng minh thứ gì đó, giọng anh càng lạnh lùng hơn:” không có gì, đi thôi.”

Không chọn Một đứa con gái không thủ đoạn mà thôi, anh còn không thể để ở trong tim

“đúng”. Người lái xe không hiểu nên cũng không dám hỏi nhiều.

Trong xe, bầu không khí có chút nặng nề.

Đi được vài phút, Chiến Mặc Thần day day vào đường giữa

chán.

Nghĩ về bóng lưng của người con gái mỏng manh yếu đuối đó, lại nghĩ về lúc trong phòng khám cái dáng vẻ buồn bã lạnh lùng của cô ấy.Chiến Mặc Thần lạnh lùng nói với Giang Đào người đang ngồi lái xe phía trên:” mau đi kiểm tra mau, sự việc sáng sớm nay có phải có nội tình gì, trong 1 giờ phải báo cáo lại với tôi ngay”.

Giang Đào là trợ lý của Chiến Mặc Thần.”vâng, Chiến Thiếu Gia”

” hãy tránh Minh Châu ra, và đừng để cho cô ấy biết.”

”..... vâng.” Giang Đào cười một cái.

Xem ra, đại tiểu thư nhà họ Cố đoan trang nhã nhặn gọi Chiến Thiếu gia là đã sinh nghi rồi. Dù sao, anh ấy cũng trông thật hoàn hảo như một nàng tiên, Đại tiểu thư nhà họ Cố ngồi tít trên cao sẽ không bị ốm rồi.

Nói thẳng ra, đại tiểu thư họ Cố không có cái gì là không tốt, ngược lại là do tốt quá thành ra có chút không chân thật cho lắm.

Bị chính em gái ngủ với người đàn ông của mình, không chỉ đau mà còn căm hận đứa em gái mình, nhưng ngược lại cô lại đi xin sự tha thứ... nếu là người con gái bình thường thì có thể làm ra những chuyện như vậy không? Đại tiểu thư họ Cố cũng là một nhân tài!

Cố Phi Yên nhìn đồ đạc rơi trên đất mà buồn rầu. Cơ bản là không biết lại có một sự việc nhỏ này xen giữa.

Nhưng dù sao cũng biết rồi, cô cũng không thể để nó trong tim được

Cô mặc kệ, không sao cả.

Đều nói người thâm tình nhất cũng là người vô tình nhất, tất cả sự ầm ập dịu dàng của Chiến Mặc Thần đều dành cho Cố Minh Châu, anh lạnh lùng với cô không phải là điều bình thường ư? Cô cũng không thể cho anh ấy được những mong đợi gì!

Miền cưỡng thu dọn đồ xong, Cố Phi Yên đến chỗ trạm xe bus ngồi xuống ghế.

Mưa, cũng bớt nặng hạt hơn.

Trận mưa vừa xong, như là vì làm khó cô mà rơi xuống.

Nửa tiếng sau, 1 chiếc xe dừng ngay trước mặt cô, Sở Diễm Diễm mặc quần áo ngủ mở cửa xe bước xuống, nhìn thấy Cố Phi Yên ngồi 1 mình lẻ loi ở trạm xe bus, tay trái nắm lấy tay phải trông thật nhếch nhác. Ngay tức khắc đôi mắt đỏ hoe không chịu nổi được nữa.

“Cậu là một đứa nha đầu xấu xa, lúc hưởng thụ sung sướng không nhớ đến tôi, bây giờ rơi vào lúc khó khăn với liên hệ với tôi, cậu quá là xấu xa tồi tệ.”

“Diễm Diễm...”

“Cậu đừng mắng tôi, tôi thật sự rất tức giận rồi” Cố Phi Yên nói lời trách móc, nhưng Diễm Diễm đến cầm vali của Cố Phi Yên: “đi thôi, sau này cậu bắt quết tôi cũng được, tôi có một bữa cơm thì cũng không gọi cái bụng đói của cậu.”

“Tôi muốn ăn mì thịt bò của cậu làm”

Một ngày không ăn gì rồi nên dạ dày của Cố Phi Yên rất đau.

“Cậu thật là không khách khí gì với tôi.” Sở Diễm Diễm nín khóc vì cười.

“..... Diễm Diễm” Cố Phi Yên nắm lấy áo của Diễm Diễm

“được rồi, được rồi. Kiếp này là do tôi mắc nợ cậu!”

Sở Diễm Diễm với dáng vẻ rất chán nản, Cố Phi Yên chịu không được liền bật cười, trong tim âm áp thật sự.

7,8 năm không gặp, nhưng cũng không có một chút gì xa lạ cả. Thật tốt.

Lên xe, Sở Diễm Diễm lôi điện thoại gọi cho ai đó. “Anh, mau đến chỗ của em đi”.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

6812.

Gọi người đó?

Cố Phi Yên không kịp ngăn lại, cũng không thể mở miệng lúc đấy, chỉ có thể mím chặt môi. Nắm chặt hai tay để trên đầu gối.

Có một chút lo lắng.

“Em có chuyện muốn tìm anh....., là chuyện nghiêm túc, thật sự rất là nghiêm túc. Tiểu Yên đang ở chỗ em, cánh tay của cô ấy bị trật khớp rồi, anh không phải rất giỏi đánh nhau sao. Chuyện nhỏ như vậy khẳng định sẽ có thể xử lý được? Nhanh chóng qua chỗ em xem xem. Không thì..... alo? Alo.... hử, anh dám cúp máy của tôi ư?”

Cố Phi Yên nhìn Sở Diễm Diễm

“Bình thường dịu dàng hiền lành, nhưng cứ động đến chuyện của cậu là tôi lại sôi máu tức giận, mười mấy năm thay đổi không được, ăn sâu vào máu rồi! khinh thường người anh trai mình vài câu. Sở Diễm Diễm chớp chớp mắt an ủi Cố Phi Yên: “cậu đừng lo lắng gì cả, anh tôi rất lợi hại, mấy năm nay càng lợi hại hơn

Cố Phi Yên ngăn người.

Rất lâu rồi cô không gặp lại người ấy.

Anh ấy đương nhiên là lợi hại rồi.

Trước đây là anh ấy bảo vệ cô và Sở Diễm Diễm, ai bắt nạt họ anh ấy có thể tức giận sôi máu, khiến cho người đó đau đến tận xương tủy, nhớ sự dạy dỗ đó. Mà anh ấy, về sau vẫn với dáng vẻ nhẹ nhàng phong lưu ấy, dường như trong cái khung ấy để lộ ra sự nhơ nhảm âm áp

Bây giờ, đã bảy tám năm trôi qua, anh ấy càng có năng lực để bảo vệ cho Diễm Diễm.

Nhìn thấy Cố Phi Yên thất thần, Sở Diễm Diễm biết được cảm giác đó nên đã hỏi chen vào một câu: “Tiểu Yên, tôi gọi anh tôi đến, cậu không sao chứ?”

Dẫu sao, năm đó.....

“Không sao.” Lấy lại được tinh thần, Cố Phi Yên cười nghiêng đầu, “tôi cũng rất muốn gặp anh ấy.”

“Vây thì tốt rồi.” Sở Diễm Diễm nói một câu rất thoải mái nhẹ lòng. “cậu nói có người không muốn cậu chữa bệnh, bệnh viện ở Bắc Kinh đều không được, tôi có thể tìm được cho cậu đó chính là anh tôi. Cậu đừng xem anh ấy là người có vấn đề gì cả. Từ nhỏ đã đánh nhau, chữa cái gì về trật khớp cậu đều có thể yên tâm”

“tôi đương nhiên là tin rồi.”

Người đó, là tình nguyện đau khổ, cũng không muốn để cô phải chịu sự oan ức.

.....

Khu phố cổ ở Bắc Kinh

Chiếc xe dừng lại ở ngõ Hồ Đồng tối mờ. Sở Diễm Diễm đỡ

Cố Phi Yên xuống xe, mà lòng đau như cắt.

Cố Phi Yên cố ý không đi: “Diễm Diễm đợi tôi một chút, để tôi đưa tiền xe cho cậu”

“Cậu cho tôi ít hơn, muốn là xấu hổ thì cậu sẽ không tự bỏ rơi cậu. “lúc Cố Phi Yên một cái. Sở Diễm Diễm kêu ngạo bỏ ví tiền vào túi xách. “đi thôi, tôi đoán là anh tôi đã đến rồi.”

Thuận mắt hướng về phía ngõ Hồ Đồng tối mờ, cảnh tượng thân thuộc, khiến Cố Phi Yên có chút xúc động.

Cũng có chút tình cảm của quê hương.

Rẽ ngoặt, thấy một cánh quạt bằng gỗ màu đỏ, chiếc cửa gỗ màu sắc sặc sỡ hiện ra ngay trước mặt của Cố Phi Yên.

Người đàn ông tuấn tú mặc chiếc áo màu trắng đứng dựa vào cửa, đang với lấy chiếc đèn lồng trên cao với ánh sáng tối mờ chiếu lên cơ thể của anh, ở anh ấy có sự phi phàm xuất chúng trên khuôn mặt, để cho ngũ quan của anh càng thêm đẹp đẽ.

Tay anh đang cầm điều thuốc giữa ngón tay, những đốm đỏ lấp lánh trong đêm đen khiến anh càng thần bí mà lại sâu sắc.

Nghe thấy tiếng bước chân, người đàn ông ngẩng đầu lên nhìn, nhìn Cố Phi Yên với ánh mắt ấm áp.

Lúc trước thì im lặng như nước, bây giờ thì tức giận sôi sục như lửa cháy

“Tiểu Yên....” bước vài bước tới trước mặt của Cố Phi Yên. Trong mắt Sở Nghiễn là sự suy sụp đau lòng “em sao lại làm bản thân ra nông nỗi này? Ai đã làm em thành ra như vậy?”

Nghĩ đến chuyện trước kia, Sắc mặt Cố Phi Yên Có chút không được tốt.

Cô không muốn nói.

Diễm Diễm đi một vòng: “anh không cần phải hỏi tôi hỏi lui, trước tiên hãy xem cánh tay của cô ấy thế nào đã. Anh cũng không muốn để cô ấy bị đau như vậy đúng không?”

“..... ừmm” Anh đáp lại. Sở Nghiễn thu hồi lại tầm mắt như lửa đốt của mình.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Bước vào trong sân nhà tĩnh mịch, hồi ức phả vào mặt.

Nhìn quanh xung quanh, Cố Phi Yên có cảm giác xúc động trước sự thay đổi lớn.

Sở Diễm Diễm là gia tộc ánh trăng đáng hổ thẹn, để giảm bớt tiền thuê nhà mà chơi bời một cách xa đọa, luôn ở nhà tứ hợp trong cái hẻm nhỏ thuộc nội thành.

Ở đây rất hoang vu, hẻo lánh, giao thông không thuận tiện, nhưng phòng rất rộng, môi trường tĩnh mịch.

Sở gia trước kia ở chỗ này, Thảm gia cũng vậy.

Tuy nhiên, Sở gia lại là hàng xóm có điều kiện hạng nhất hạng nhì, coi như chọn người cao nhất trong số người lùn, làm người ta ngưỡng mộ, nhưng Thảm gia, chỉ ở trong ngôi nhà ống tre xiêu vẹo, tồn tại bên cùng nhất.

Lúc Cố Phi Yên gọi Thảm Yên, tự nhớ mình ở trong phòng gần con hẻm nhỏ u ám, dùng tấm gỗ ngăn cách.

Phòng của cô rất nhỏ, đặt vừa chiếc giường chưa đến một mét thì chỉ còn thừa lại tính ra còn một tấc khoảng trống, căn bản không đặt vừa chiếc bàn gỗ, nếu muốn làm bài tập ở nhà, cô chỉ có thể nằm bò ra viết trên bàn gỗ đặt trên giường.

Căn phòng lấy ánh sáng kém, ban ngày chỉ có thể dựa vào đèn điện chiếu sáng, cô làm bài tập cần dùng đến đèn, mở đèn quá lâu sẽ bị Thảm Cường nằng nặc, nói cô không biết tiết kiệm điện, chỉ là kẻ vô dụng chỉ biết ăn không ngồi rồi.

Ngoại trừ đánh mắng, Cố Phi Yên nhớ rằng ở Thảm gia còn bị đói.

Thảm gia ngoại trừ Thảm Cường được ăn no ra, người khác đều ăn không no, mà Cố Phi Yên thì đáng thương nhất, mỗi lần chỉ được nhặt đồ ăn thừa mọi người để sót lại... Thảm gia rất nghèo, mỗi bữa cơm đều không còn thừa tý gì, cô luôn bị đói bụng.

Cố Kiến Quốc nói cô bị luyện tập đến da thô thịt dày, cô cũng nghĩ như vậy.

Những năm đó, cô bị bỏ đói, bị đánh như cơm bữa, nếu không nhờ hai anh em Sở Nghiễn và Sở Diễm Diễm, cô hơn nữa năm nữa sẽ chết.

Trong ký ức Cố Phi Yên, Sở gia là thiên đường.

Ở đó đầy đủ ánh sáng, rộng rãi, tiếng cười vui vẻ, đâu đâu cũng tràn đầy sự ấm áp, lại có đám trẻ thật tâm tương giao.

“Ngồi xuống, để anh xem tay em.” Sở Nghiễn giọng nói trầm ấm, làm đứt mạch suy nghĩ của Cố Phi Yên.

Cô ngẩng mặt, va vào con người đen láy của Sở Nghiễn

Ánh mắt sâu thẳm của anh, nhìn chăm chăm vào cô, cô chỉ nhìn thấy đôi mắt đầy tình ý của anh, thật mãnh liệt, vẫn giữ nguyên.

Con người quần bách rũ xuống, cô nhẹ tiếng cất lời, “Sở Nghiễn ca, làm phiền anh rồi.”

“Không sao, anh quen rồi.”

Là thói quen, hay là thích.

Nắm lấy bàn tay Cố Phi Yên, Sở Nghiễn thử kiểm tra kéo cánh tay cô động động, thế mà, từ góc độ này nhìn qua, anh đúng lúc mở cổ áo Cố Phi Yên ra thoáng nhìn vết đỏ mờ khấn chỗ trên làn da trắng nõn của cô.

Con người đen đầy ẩn ý thoáng qua chút u ám, Sở Nghiễn cố gắng kiềm chế, áp chế cảm xúc dao động trong lòng xuống.

“Răng rắc” một tiếng, cánh tay trật khớp của Cố Phi Yên lại được khôi phục như đầu.

Nhẹ nhàng cử động lại cánh tay, cô cười lên tiếng, “Cảm ơn anh, Sở Nghiễn ca”.

Dường như, cái đau của trật khớp không tính là gì.

“Không cần.” Sở Nghiễn đứng dậy, bắm vào một bên của Sở Diễm Diễm lạnh lùng nói, “Diễm Diễm, ra đây, anh có chuyện muốn nói với em”

“Tiểu Yên..., cậu nên nghỉ ngơi trước đã, tôi lập tức cầm quần áo để cậu thay, cậu đi tắm rồi ngủ một giấc...” dặn dò Cố Phi Yên xong, Sở Diễm Diễm bay nhanh sang Sở Nghiễn.

Cô cũng có chuyện muốn nói với Sở Nghiễn.

.....

“anh, có chuyện gì vậy ạ?” Sở Diễm Diễm hỏi tiếp, “hay là chuyện có liên quan đến Tiểu Yên, anh muốn dặn dò em?”

Sở Nghiễn lặng lẽ hút điều thuốc, sương khói bay lượn lơ lửng làm cho nét mặt anh tú của Sở Nghiễn âm trầm, âm thanh của anh lạnh lẽo, “Em hỏi Tiểu Yên, cô ấy có phải bị người khác ức hiếp, hỏi kẻ khốn nạn đó là thằng nào!”

Những lời này, Sở Nghiễn hầu như chỉ muốn nhả ra khỏi miệng.

Trong âm thanh chứa đầy sự phẫn nộ.

“Không thể được?” Sở Diễm Diễm ngây người, hỏi trong vô thức, “Ca ca, nếu Tiểu Yên bị người ta ức hiếp, anh sẽ làm gì?”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

Nghĩ cũng không nghĩ được, Sở Nghiễn nói:” không quan tâm cô ấy đã trải qua chuyện gì, anh đều có thể chấp nhận được cô ấy.”

Anh không sợ cô ấy đã không còn sự trong trắng trinh tiết, anh chỉ cần cô ấy thôi.

Cơ thể của người con gái có sạch sẽ hay không rất quan trọng. Nhưng quan trọng hơn vẫn là tấm lòng. Đối với Cố Phi Yên trong đôi mắt buồn bã kia, anh càng không có cách nào kìm chế được chỉ muốn bảo vệ cô ấy thật tốt.

“Như vậy a.....” tâm trạng của Sở Diễm Diễm có chút phức tạp

Một bên là vì muốn Cố Phi Yên được vui, một bên cũng là vì Sở Nghiễn..... không đáng.....

“Anh, Tiểu Yên rồi đi bao nhiêu năm nay, cô ấy chưa từng liên lạc với chúng ta, cô ấy cơ bản là không biết được anh thích cô ấy, vẫn luôn đợi cô ấy! Bây giờ cô ấy quay về rồi, cũng không giống là có tình cảm với anh, anh thật sự muốn như vậy sao? Mẹ nói rồi, muốn anh sớm cho bà được bế cháu, nhưng anh luôn muốn kéo dài chuyện này, đến bao giờ anh mới suy nghĩ thấu đáo được đây.”

“Chuyện của anh, tự bản thân trong tim đã có đáp án.”

“anh lẽ nào không muốn hỏi rõ trước, Tiểu Yên mấy năm nay đã phải trải qua những gì?” Dừng lại một lúc, Sở Diễm Diễm nói:”ví dụ, cô ấy tại sao bị người đàn ông đó ức hiếp, điều này, anh thật sự không có ý kiến gì ư?”

Nói ra xong, Sở Diễm Diễm có chút hối hận

Chỉ muốn là một người đàn ông thì rất dễ ý những chuyện như vậy?

Cô ấy nói, anh có thể không có ý nghĩ xấu về cô ấy, liệu có thể sẽ không khinh thường cô ấy?

Cô cảm thấy không nên nói những lời này ra. Nhưng không nói ra lại thấy có lỗi với anh trai mình.

là người anh trai duy nhất của mình, cô luôn hy vọng anh ấy có được tất cả mọi thứ tốt nhất.

Sẽ có một người con gái tốt đến và yêu anh ấy.

Mà Tiểu Yên.....

Bên trong cánh cửa, Cố Phi Yên đi đến chỗ cửa, vô tình nghe được Sở Diễm Diễm nói những lời như vậy, bước từng bước suy nghĩ, rồi quay về ngồi xuống ghế sofa. Cô không định buồn đâu, cũng có thể hiểu được suy nghĩ của Diễm Diễm. Chỉ là, nói là không để ý thì cũng không phải.

Có thể, quyết định của cô là không nên quay lại về đây.

Sở Nghiễn tay cầm điều thuốc, hướng mắt nhìn Sở Diễm Diễm, “đối với em mà nói, Tiểu Yên rồi đi 8 năm rồi cuộc sống sau này của cô ấy em không rõ, chỉ là em không có thông tin gì về cô ấy, nhưng anh thì có. Đối với anh mà nói cô ấy chưa từng rời đi.”

Mấy năm nay, anh đều tìm kiếm tin tức về cô ấy, luôn luôn theo dõi cô ấy

Biết rằng cô ấy không muốn xuất hiện bất cứ thứ gì từ trước. Anh cũng chỉ biết quan tâm cô ấy từ phía sau và không xuất hiện trước mặt cô ấy. Nhưng bây giờ cô ấy tự mình xuất hiện trước mặt anh, anh làm sao có thể từ bỏ cơ hội được ở bên cạnh cô ấy?

Anh không thể!

“anh.”

“cuộc đời này của anh, chỉ có thể đau khổ vì muốn bảo vệ người con gái ấy, Diễm Diễm, anh hi vọng em sẽ không ngăn cản anh, hơn nữa, Tiểu Yên cũng là bạn của em, em không muốn nhìn thấy cô ấy được hạnh phúc ư?”

“Em muốn, đương nhiên là muốn rồi.” Sở Diễm Diễm trong tim như đang có sự đấu tranh vậy, nhẹ nhàng nói: “thôi được rồi, em mới không quản nổi được anh rồi! Anh muốn được ở bên cạnh Tiểu Yên, vậy thì phải cố gắng lên, đừng để sau này em đã nhận cô ấy là chị dâu rồi mà anh lại không thể đuổi theo cô ấy! Hừmmmm!

“anh có thể”

Gõ vào đầu Sở Diễm Diễm mấy cái, Sở Nghiễn hôm nay mới lộ ra vẻ mặt vui tươi.

.....

Sở Nghiễn bước vào phòng bếp nấu ăn, Sở Diễm Diễm bước đến bên cạnh Cố Phi Yên, mờ mờ nhìn thấy trên cổ áo của Cố Phi Yên có vết đỏ. Cô dò hỏi:” Tiểu Yên, cậu không phải có chuyện gì đấy chứ?tôi nhìn thấy trên người cậu, hình như, hình như là có vết gì đó?”

Cố Phi Yên nhin cười, cố gắng không để lộ

Cô thật sự không thể ghét nổi Sở Diễm Diễm

Sở Diễm Diễm hướng đến luôn là 1 cái ruột.nói là không thể ngăn cản được. Hối rất khéo léo và dễ tiếp nhận. Yêu cũng được mà ghét cũng được, Cô rất vô tư trong sáng.

“Ừmm.” Trong tim đã có sự quyết đoán. Cố Phi Yên có cảm giác không nói chuyện này ra không được, cô có chút đau đầu.” tôi luôn không nói với cậu, chuyện mấy năm qua của tôi. Cậu muốn biết không?”

“có tôi muốn, tôi muốn.” Sở Diễm Diễm gật gật đầu.

Có bất quá nghe là cô thích nhất rồi.

“năm đó, tôi nhớ chúng ta 15 tuổi, đang học lớp 10. Rồi một ngày tôi từ trường đi ra, bỗng dưng có người nói là bố mẹ của tôi, nói muốn đưa tôi đi..... họ đưa cho nhà họ Thẩm 1 tờ ngân phiếu, Thẩm Gia Ba không thể đưa tôi đi,..... sau đó, hôm nay tôi bị đuổi khỏi nhà họ Cố..... “ Cố Phi Yên kể qua loa chuyện của mấy năm nay

Thời gian 8 năm, cô dùng không đến nửa tiếng là nói xong rồi.

Cố Phi Yên cảm thấy bản thân có chút xúc động.

Hoá ra, 8 năm nay cô phải chịu đựng sự đau khổ như vậy. Cho dù chỉ là câu chuyện chưa đầy nửa tiếng.

Thật là..... (tiếng khóc thút thít)

Sở Diễm Diễm không quan tâm lắm đến chuyện Cố Phi Yên ở nhà họ Cố, là vì Sở Nghiễn, Cô quan tâm nhất đến chuyện Tiểu Yên nằm trên cơ thể của Chiến Mặc Thần.

Cô tròn tròn đôi mắt, sột ruột hỏi:”Tiểu Yên, ý của cậu là, cậu bị chị gái cậu cưỡng bức làm hại cậu, cho nên cậu với Chiến Mặc Thần mới phát sinh ra mối quan hệ đó? Nhưng .... nhưng bây giờ cậu định làm như thế nào? Cậu có phải rất hận Chiến Mặc Thần? Cho dù cậu yêu anh ta 8 năm, anh ta đối với cậu..... sau này, nếu như có người theo đuổi cậu, cậu có thể tiếp nhận người đó không?”

Hận Chiến Mặc Thần?

Thực ra, tôi không định hận, cũng không muốn yêu

Cố Phi Yên đang chuẩn bị nói, khoé mắt bỗng dưng nhìn thấy một bóng dáng đứng ở cửa phòng bếp, dường như cũng đang đợi cô trả lời.

“Đương nhiên là không hận rồi, thích anh ta 8 năm trời làm sao có thể nói quên được. Chỉ là, tôi không muốn có bất cứ liên quan gì đến anh ấy thôi, cũng không muốn nói về chuyện tình cảm. Có thể cả đời này tôi không thể thích người khác được nữa.”

Tim Sở Nghiễn như có một cú sốc lớn, chút nữa không cầm nổi bát mì trên tay.

Anh biết Cố Phi Yên đã phát hiện ra anh, mà những lời này, là nói để cho anh nghe thấy.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

Cô biết anh rất khó để có thể rút lui

Rõ ràng là cô biết tâm ý của anh ấy, cô biết anh ấy yêu cô!

Sự phát hiện này, để cho tim của Sở Nghiễn vừa thích thú lại vừa đau khổ.

“A.....” “Sở Diễm Diễm mở miệng không biết phải nói cái gì.

Chỉ số IQ và chỉ số cảm xúc của cô, không phát hiện “Đừng có dùng trái tim” của Cố Phi Yên mà là đơn thuần không biết phải làm sao để tiếp lời. Thực tại là, cô cảm thấy Cố Phi Yên vì một thằng con trai cận bã mà để lỡ một đời của mình!

Thanh niên trẻ còn rất nhiều, không ngủ được với người này thì ngủ với người khác, những ngày tháng tươi đẹp này thật là thú vị.

Treo cổ tự tử trên 1 cái cây, định làm chuyện gì vậy?

“Câu thật sự không suy nghĩ cho người khác gì cả” Sở Diễm Diễm chỉ về phía anh trai mình. “Anh trai tôi cũng rất được à! Tôi nói cho câu nghe, anh tôi ngày ngày tập luyện thể hình, anh ấy có cơ bụng tám múi đó!”

Cố Phi Yên “.....”

“Đừng có nói quá lên vậy” Sở Nghiễn bưng bát mì thịt bò cà chua còn hơi nóng lên trên phòng ăn, giọng nói ấm áp gọi Cố Phi Yên:” Tiểu Yên, đến ăn chút đồ đi.”

“Anh, em cũng đang đói.” Sở Diễm Diễm khươ tay.

“Lân nào cũng thiếu mất em rồi!”

“Hixhix. Anh trai, anh quá tốt rồi!”

Ba bát mì, cả ba người đều có.

Giống như trước kia, Sở Diễm Diễm ham ăn, Sở Nghiễn có thể dùng tiền tiêu vặt tích trữ được đưa hai cô gái này đi ăn những đồ ngon, và nhìn họ với nụ cười vui vẻ ngọt ngào.

Sở Nghiễn nấu ăn ngon hơn với công phu con mèo 3 chân của Sở Diễm Diễm, ăn mì thịt bò rất thơm. Cố Phi Yên không chú ý quan sát nhìn thì có thể thấy được ý nghĩ của đôi mắt đen ấy.

Cô chỉ có thể lại không nhìn.

Ăn xong mì, cô lấy quần áo của Sở Diễm Diễm đi vào phòng tắm.

Sở Diễm Diễm chọc Ông anh trai già của mình:” anh, đừng có nhìn Tiểu Yên như vậy nữa, anh có thể sẽ doạ cô ấy mất.”

“Không thể chứ, cô ấy biết anh thích cô ấy mà.”

“Hả.....” Sở Diễm Diễm đoán mò. “Vậy cô ấy.....”

“Cô ấy không thích anh.”

“Vậy anh.....”

“Anh không thể từ bỏ được.” rồi xoa đầu Sở Diễm Diễm như thú cưng của mình vậy. Sở Nghiễn đứng dậy. “Nếu như. Ngày mai cô ấy muốn đi, em hãy đưa cô ấy đi, tốt nhất là để cô ấy đến căn hộ thứ 2, nghe rõ chưa?”

“Tiểu Yên không thích nhất là chiếm lấy sự tiện nghi, cô ấy không thể đồng ý được. “

“Vậy em hãy nghĩ cách đi.”

Sở Diễm Diễm”.....”

Ngoài ngủ ra, thì cô ấy thích nhất là ăn. Cô ấy là một đứa học dốt, cô ấy có thể nghĩ ra được cách gì ư?

Cô rất tuyệt vọng

Nhưng, Sở Nghiễn lại không nghe thấy được sự tổn thương trong nội tâm của cô. Cho dù không muốn đi, nhưng sau khoảnh khắc quán quyết ấy là mở cửa rời đi.

Anh mà ở lại đây, thì sẽ sợ cô ấy không yên tâm mà ở lại.

Trước khi rời đi, anh dặn dò lại Sở Diễm Diễm:” việc này bàn giao lại cho em, có mà đừng làm hỏng! Nếu không, tiền tiêu vặt của em đừng hòng có được!”

“Anh, anh có phải là anh trai ruột của em không vậy?”

“Em có thể làm tốt việc này, thì là phải.”

“.....” Sở Diễm Diễm ánh mắt ngốc nghếch.

Ý là, nếu như cô làm không tốt thì cô không có anh trai.

Tắm xong, Cố Phi Yên ngồi xuống bên cạnh Sở Diễm Diễm” Diễm Diễm, tôi ở lại nhà cậu một đêm, ngày mai tôi sẽ đi tìm phòng, cậu có máy tính không, có thể cho tôi mượn một lúc được không?”

Quả nhiên!

Sở Diễm Diễm chớp chớp mắt

Anh trai mình không hổ thẹn là giáo viên, giống như chúa vậy.

Thật tốt học dốt cũng có cái dốt của Trương Lương Chi, xem bao nhiêu năm nay cung đấu, cô Sở Diễm Diễm không phải ngu ngốc thật.

Sở Diễm Diễm Vỗ vào ngực:” đương nhiên là có rồi, tôi đi lấy ngay đây.”

Bận đi đến phòng sách để chuyển túi máy tính, Sở Diễm Diễm niềm nở mở trang xem phòng trên mạng lên:” cậu xem đi, cứ việc xem, có phòng nào thích hợp tôi có thể đề ý giúp cậu. “

“..... ừmm” Cố Phi Yên tuy vô cùng kinh ngạc Sở Diễm Diễm không khuyến khích cô, nhưng cô cũng không nghĩ nhiều. “

Hai người xem lướt qua mấy trang,nhưng được hai phút, Sở Diễm Diễm bỗng hét lên:” trời ơi! Căn phòng này trông rất đẹp à! Ở đường số 2, giao thông rất thuận tiện, căn phòng được lắp đặt mọi thứ rất tốt, lại sạch sẽ, rất thích hợp với cậu à.”

Cố Phi Yên ngó vào xem, cũng thấy rất ưng ý.

Lại xem đến giá cả, một phòng đơn 50 mét vuông chỉ cần 3000 tệ, giá cả cũng có thể chấp nhận được

Nhưng.....

Cô tỉ mỉ nhìn xung quanh phòng thấy được thông tin phía trên. Cố Phi Yên ánh mắt sáng lên mỉm cười:” đúng là rất được đó.”

“Vậy thì chọn phòng này nha?” Đôi mắt của Sở Diễm Diễm long lanh, khích lệ.:” cậu bây giờ chọn đặt phòng trước, đừng có để lỡ nghe chưa. Phòng này rất tốt, chắc chắn sẽ có nhiều người tranh.”

“Ừmm.”

Như đúng ý nguyện của Sở Diễm Diễm. Cố Phi Yên liên hệ với chủ phòng, hẹn ngày mai đến xem phòng!

Cố Phi Yên cúp máy, Sở Diễm Diễm vui sướng hét lên.

Cô không che giấu được sự vui sướng này.

"Tiểu Yên, em ăn cái này đi, ai da, vị này cũng không tồi..."

Khuôn mặt tươi cười của Sở Diễm Diễm giống như một tiểu thái dương sáng lạng. Lúc cho Cố Phi Yên cốc nước, khi thì đồ ăn, làm cho Cố Phi Yên trước giờ đối với cô ấy một chút khúc mắc bất giác tan như khói mây.

Biết Cố Phi Yên cơ thể khó chịu, Sở Diễm Diễm đùa với cô khoảng nửa tiếng, sắp xếp cho Cố Phi Yên xong rồi cũng quay về phòng của mình.

Ngón tay Cố Phi Yên trượt xuống, tiếp tục nhìn căn phòng, một vài tin nhắn trên điện thoại cũng không nhắc nổi lên, bèn nằm trên giường, nhắm mắt lại.

Rất buồn ngủ, nhưng ý thức chết tiệt ấy lại tỉnh táo.

Từ giờ trở đi, cô, chính là con người cô

Cô cần kiên cường Bởi vì, không ai có thể cứu vãn được sự đau thương này của cô.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

Sáng sớm hôm sau.

Lưu lại 1 mảnh giấy, Cố Phi Yên kéo va ly rời đi.

Đứng trước bức tường thấp đã nhiều năm tuổi của Tứ hợp viện, ánh mắt của Cố Phi Yên hướng về nơi xa, lúc lâu sau mới mờ mịt thu lại đường nhìn.

Kia là hướng đi Thẩm gia, hiện tại cô không muốn đến nơi đó.

Không có tiền, đến Thẩm gia cũng vô dụng.

Tối hôm qua cô có lưu thông tin về phòng cho thuê trong di động, Cố Phi Yên hẹn thời gian cho từng chỗ, xem được hai, ba chỗ, cuối cùng chọn thuê một nhà trọ đơn ở một tiểu khu cao cấp.

Thoả thuận xong hợp đồng thuê nhà, Cố Phi Yên thở ra một hơi.

Ở đây một tháng thuê không hề rẻ, áp lực kinh tế lớn, nhưng cô muốn đổi đời tốt với bản thân.

Trước năm cô hai mươi tuổi, vì nhiều nguyên nhân mà phải oan ức cho mình, sau này, sẽ không còn nữa.

Vui vẻ, mới là điều quan trọng.

Vừa sắp xếp xong tủ quần áo, cuộc gọi của Sở Diễm Diễm lại tới, Cố Phi Yên ấn trả lời, giọng Sở Diễm Diễm vang dội cả căn phòng. "Cố Phi Yên, cậu to gan thật đấy, một tiếng không nói liền rời đi, cậu coi tôi là gì hả? Chỉ để lại một tờ giấy chết tiệt, cậu muốn chơi trò lãng mạn chắc! Gọi điện thoại không tiếp, gửi tin nhắn không trả lời, phòng trọ hôm qua cậu nói muốn đi xem cũng không đi, cậu thật sự rất muốn trốn khỏi tôi phải không? Tôi phải chia tay với cậu, chia tay!"

"Đúng vậy, tôi đang muốn trốn cậu đó."

"Cậu... Con mẹ nó, cậu còn không thèm giải thích, trực tiếp thừa nhận luôn?"

Cố Phi Yên đáp trả một câu, Sở Diễm Diễm tức muốn nghẹt thở.

"Diễm Diễm, bây giờ tôi không muốn suy nghĩ chuyện tình cảm, cậu có thể hiểu cho tôi không?" Cố Phi Yên mở cửa nhìn ra ngoài, nói, "Sau này, chúng mình tránh liên lạc với anh cậu, được không?"

"Tiểu Yên, cái đó, buổi tối hôm qua... cậu nghe thấy rồi?"

"Tôi nghe thấy cái gì?" Cố Phi Yên giả vờ không hiểu.

Sở Diễm Diễm trong lòng không yên, lập tức đẩy qua vấn đề khác, "Không có gì... Đúng rồi, giờ cậu ở chỗ nào?"

"Đây là bí mật, sau này chúng ta hẹn gặp nhau ở ngoài thôi."

"A..."

"Với cả, tin tức về tôi, sau này cậu đừng nói cho anh Sở Nghiễn biết nữa."

"Tôi là người như thế nào, cậu còn không biết sao? Tôi rất trọng chữ tín!" Sở Diễm Diễm thề son sắt, "Nếu như tôi bán đứng cậu, thì cả đời này tôi sẽ không thể gả ra ngoài được! Ha ha..." Cô cười gượng.

Cố Phi Yên tin rồi, dù sao giờ địa chỉ chỗ ở hiện tại cô không có ý định nói cho Sở Diễm Diễm, không sợ cô ấy tiết lộ ra ngoài.

Còn về Sở Nghiễn...

Anh là một người rất tốt, nhưng không hợp với cô.

Cô không muốn làm chậm trễ anh ấy.

Sở Diễm Diễm cúp máy, vừa quay đầu đã bán đứng Cố Phi Yên, nói với người đàn ông vẫn đang đợi bên cạnh, buông tay nói, "Anh, anh cũng nghe thấy rồi đấy, Tiểu Yên đến ngay cả em cũng có phòng bị. Chỉ có điều, về sau em mà gặp được Tiểu Yên, em nhất định sẽ moi được địa chỉ nhà cô ấy!"

Tiền tiêu vật, anh cũng đừng giấu cô ấy nữa.

Sở Diễm Diễm tội nghiệp sốt ruột nhìn Sở Nghiễn, chỉ thiếu điều lắc lắc đuôi.

Sở Nghiễn liếc mắt nhìn cô, "Em vô dụng."

"Đừng mà, ca, em vì anh mà phản bội bạn tốt nhất của mình đó."

"Lòng tự trọng đâu?"

"Thứ tự trọng này sống không được chết không xong, có quan tâm thì làm được gì? Em đặc biệt thích làm nghề "Khom lưng vì năm đầu gạo"(*) đấy! Xin anh đó, cho em thêm một cơ hội đi!" (Lấy từ câu nói nổi tiếng của nhà thơ lớn cuối đời Đông Tấn - Đào Minh Yên: "Ta không thể vì cái bổng lộc mỗi tháng được năm đầu gạo mà khom lưng cúi mình trước bọn tiểu nhân nơi hương lí.")

"... " Ngón tay Sở Nghiễn búng ngón tay vào trán Sở Diễm Diễm, "Chính trực tý đi, không thì tiền tiêu vật sẽ không còn đâu!"

"Vâng!" Sở Diễm Diễm ngay lập tức dừng lại.

Ai da, giữ được tiểu kim khố rồi.

...

Hai ngày liền sau đó, Cố Phi Yên đều chỉ ở trong nhà.

Không phải là để chữa vết thương lòng, mà chỉ đơn thuần muốn nghỉ ngơi, thuận tiện bình ổn tâm trạng.

Chiến Mặc Thần bị đêm phóng đăng kia khiến cho tinh thần xuống dốc, Cố gia không biết vì sao không phát thông báo đuổi cô khỏi Cố gia, chỉ có Kỳ gia tìm được một lý do chính đáng tuyên bố trừ hôn ước với cô.

Nhà họ Kỳ không mượn sự cố đêm hôm đó làm lý do, không muốn chọc giận Chiến Mặc Thần.

Từ điều này, Cố Phi Yên cảm thấy chuyện xảy ra ảnh hưởng không quá lớn, trừ việc cô mất đi thanh danh, cũng không có rắc rối nào khác.

Thời gian cô sa sút tinh thần cũng không quá lâu.

Mới tốt nghiệp, công việc của cô vẫn luôn không ngừng, không có thu nhập, tiền trong tài khoản sau khi thuê nhà cũng chỉ còn có hơn một nghìn, nếu cứ sa sút thì cơm chả có mà ăn.

Trước tiên cần phải sống đã!

Hẹn một cuộc phỏng vấn, Cố Phi Yên nhanh chóng bước ra khỏi đại sảnh toà nhà, chưa đi được bao xa, liền nghe thấy tiếng kinh hô, "Cố Phi Yên, sao cô lại ở đây?"

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

Cố Phi Yên chuyển mắt, Cố Minh Châu mặc chiếc áo sơ mi liền váy đang đứng cách đó hơn hai mét, một tay xách túi bánh bao nhỏ rất đẹp mắt, một tay khoác thân hình cao to của Chiến Mặc Thần, trên khuôn mặt trang điểm đẹp đẽ tràn đầy kinh ngạc.

Tựa hồ, Cố Phi Yên xuất hiện ở chỗ này là điều không nên.

"Cô theo dõi chúng tôi?" Cố Minh Châu lại hỏi.

"Tôi chán chường đến mức phải đi theo dõi cô, một tiểu minh tinh tuyến 18? (*) Có đáng không?!" (Cách nói mỉa mai bên Trung Quốc, ý chỉ ngôi sao không có tiếng tăm, không người biết tới).

Lười già về miễn cưỡng, Cố Phi Yên lạnh lùng thả một câu, không thèm nhìn tới khuôn mặt trầm lặng như nước của Chiến Mặc Thần, bước qua hai người, đi về phía cửa tiểu khu.

"Cô... Cố Phi Yên, cô đứng lại!" Cố Minh Châu tức đến mức thân thể run rẩy.

Cô ta trong giới giải trí, có Cố gia đầu tư, đương nhiên không thể là tiểu minh tinh tuyến 18, nhưng cô ta cũng còn xa mới tính là đại danh.

Cô ta nhìn như yếu liễu đào tơ, nhưng làm mọi sự đều rất mạnh mẽ, lúc nào cũng muốn làm tốt hơn Cố Phi Yên, muốn dẫm Cố Phi Yên dưới chân mình, hiện tại bị Cố Phi Yên châm biếm, ngay tức khắc cả người đều không khoẻ.

Nhân cơ hội, cô ta quay sang Chiến Mặc Thần oán trách: "Mặc Thần, em thật sự kém cỏi sao? Nhưng được làm diễn viên là nghề yêu thích nhất của em, em đã rất cố gắng rồi... Em không còn cách nào khác cả..."

Cô ta không có biện pháp, Chiến Mặc Thần có!

Nếu Chiến Mặc Thần nguyện cho cô ta tài nguyên, cho dù chỉ là chào hỏi với vài đạo diễn nổi tiếng, con đường minh tinh của cô ta cũng sẽ rộng mở hơn nhiều.

Cố Minh Châu trong lòng thâm nghĩ, cô phải nắm chắc cơ hội, phải lợi dụng Cố Phi Yên nhiều hơn nữa!

Đáng tiếc, Chiến Mặc Thần không nói câu nào.

Đôi mâu phượng sâu thẳm nhìn bóng lưng Cố Phi Yên, chăm chú suy tư, không biết đang nghĩ gì.

Chuyện này với Cố Phi Yên chỉ là nhạc đệm, không nghĩ quá nhiều, không muốn nghĩ chuyện đầu đầu như thế.

Chưa bước được hai bước, đã thấy một thân ảnh thon dài hướng đến chỗ cô.

"Tiểu Yên, nói chuyện với tôi một lát."

Cố Phi Yên đứng lại, nhìn Sở Nghiễn trước mặt, chỉ cảm thấy càng thêm nhức đầu, "Anh Sở Nghiễn, có chuyện gì sao?"

Không cần biết làm sao anh ấy tìm được đến đây, với người này, cô không thể lạnh giọng đối đáp được.

"Nếu không vội, tìm một nơi để ngồi đã."

"Tôi rất vội." Cố Phi Yên cố ý lấy di động xem giờ, giả vờ nóng ruột. "Thôi chết, thời gian không còn sớm, tôi còn cuộc hẹn phỏng vấn, có gì anh nói ngắn gọn thôi."

Sở Nghiễn không có vạch trần cô, trái lại xoa đầu cô, "Thật đúng lúc, tôi cũng đang vội, để tôi tiễn em."

Cố Phi Yên, "... "

Vốn muốn kéo dẫn quan hệ, sớm tránh giao tiếp, nhưng bây giờ, nói từ chối hình như không thích hợp cho lắm.

Lẽ nào nói, cô còn vội hơn, chỉ muốn tránh khỏi anh ấy?

Cố Phi Yên đang do dự, Sở Nghiễn đã đem tất cả sự tự nhiên trong tám năm dặt lầy tay cô, tinh tế nói, "Hôm nay đi phỏng vấn em chuẩn bị như thế nào rồi? Công việc đầu tiên sau khi tốt nghiệp, rất quan trọng mà đúng không?"

Muốn rút tay lại, nhưng rút không ra.

Cố Phi Yên cảm thấy quần bách, "À... Có chút..."

Nghĩ đến Chiến Mặc Thần và Cố Minh Châu đang đứng không xa, hơn nữa còn chưa rời đi, tâm Cố Phi Yên càng thêm phức tạp.

Cô không nhịn được bắt đầu nghĩ lung tung.

Trên thực tế, Cố Minh Châu không có thời gian nghĩ nhiều như vậy.

Giây phút Sở Nghiễn nắm lấy tay Cố Phi Yên, trong lòng Chiến Mặc Thần đột nhiên toát ra nộ ý, ánh mắt lạnh băng nhìn vào hai bàn tay đang nắm lấy nhau, cơ hồ như muốn thiêu cháy chúng.

Phản ứng bất thường của anh ta, Cố Minh Châu tất nhiên phát hiện sớm nhất, cô ta lắc lắc tay Chiến Mặc Thần, cũng không thể nào hiểu được ý nghĩ trong mắt của Chiến Mặc Thần, âm thanh mềm mại yếu đuối nói với anh ta, "Mặc Thần, chúng ta lên tầng thôi. Hôm nay nắng to quá, em có chút

say."

"Đợi đã!"

Chiến Mặc Thần không hiểu nổi tức giận của mình là từ đâu.

Anh ta đẩy tay Cố Minh Châu ra, bước lớn đi đến bên cạnh Cố Phi Yên, nắm cổ tay khác của cô, kéo cả người Cố Phi Yên rời xa Sở Nghiễn.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

Một đôi mắt lạnh lẽo chăm chăm nhìn cô, Chiến Mặc Thần mở miệng trào phúng nặng nề, "Cố Phi Yên, cô tính toán với tôi thì thôi đi, mới vài ngày đã tìm được người khác rồi, phải có đàn ông thì cô mới sống nổi phải không?! Tôi không ngờ cô lại là loại phụ nữ như vậy!"

Âm thanh của anh ta như những mũi dao, từng mũi gọt xương.

Cố Phi Yên ngơ ra, sau đó nhếch miệng cười.

Cô cảm thấy rất đáng buồn cười.

Ngăn lại động tác bảo vệ của Sở Nghiễn, mắt kiêu mềm mại, đáp lại câu nói sâu xa, "Tôi là người như thế nào, có phải là người không đàn ông không sống nổi hay không, anh biết rõ nhất không phải sao?"

Cô tiếp tục kích bác anh ta, "Hơn nữa, anh lại còn nói rằng tôi tính toán với anh cũng thôi đi... Ha, ý của anh là, anh không tranh luận đến việc tôi trèo lên giường anh, còn muốn bị tôi hại thêm vài lần nữa? Không thì, anh sao lại có giọng điệu mình không chết người khác cũng phải chết?"

Cố Phi Yên tâm tâm niệm niệm nhớ đến Chiến Mặc Thần nhiều năm nay, biết tất cả sở thích của anh ta, cũng biết rõ ràng làm sao có thể kích động anh ta nổi giận. Vài câu nhẹ nhàng, Chiến Mặc Thần đã đen như đáy nồi.

Bao nhiêu lần rồi?

Bao nhiêu lần...

Chiến Mặc Thần hít sâu, mắt tức tối, "Cố Phi Yên, cô giữ cái mồm!"

Anh ta toàn thân lạnh lẽo, cái nóng của mùa hạ dường như bị kết thành băng, song cổ tay bị anh ta giữ, Cố Phi Yên lại may mắn như không cảm nhận được sự tức giận, không sợ sệt đón lấy ánh mắt của anh ta, thần sắc tự nhiên cười cười.

Mắt thấy Chiến Mặc Thần càng thêm tức giận, Cố Phi Yên càng thêm sung sướng.

Cô cố ý tạo giọng đưa đẩy.

"Ôi, then quá thành giận rồi à? Xem ra, đêm đó trong ký ức của anh vẫn còn sâu sắc lắm!" Cô đắc ý chớp chớp mắt, "Bây giờ tôi tin thật rồi, đàn ông với người phụ nữ đầu tiên của mình, vẫn là nhớ mãi không quên... Chỉ là, trước mặt Cố Minh Châu chị ấy, anh tốt xấu cũng nên kiềm chế chú ý đến tôi nha! Tuy tôi không ngại, nhưng người ta cũng không muốn bị vị hôn thê của anh truy sát hăm hại đâu."

"Cố Phi Yên, sao cô có thể vô liêm sỉ như vậy?" Giọng Chiến Mặc Thần trầm lạnh, bóp chặt cổ tay Cố Phi Yên, khiến cô cảm thấy đau như xương sắp bị vặn gãy.

Vô liêm sỉ?

Mắt liếc tay của Chiến Mặc Thần, Cố Phi Yên môi nở nụ cười nhẹ, mắt hạnh thêm phần cười nhạo, "Anh rể yêu quý, nếu anh đã nghĩ tôi vô liêm sỉ, hà tất cứ nắm tay tôi không buông?"

Một tiếng "anh rể", đôi mắt đen của Chiến Mặc Thần đậm thêm vài phần.

"Cút!"

Anh giựt cổ tay Cố Phi Yên ra, giống như đang vứt một thứ rác rưởi bẩn thỉu, thậm chí sự tàn nhẫn sinh ra trong lòng, rất khó áp chế!

Nhìn Cố Phi Yên nói bóng gió về chuyện đêm đó, nhìn vẻ mặt vân đạm phong khinh của cô, anh ta hận không thể bỏ khuôn mặt bình tĩnh ấy.

Cô ta không nên lãnh tính như vậy, cô ta nên giống như anh, sống không tốt!

"Mặc Thần, chúng mình đi thôi!"

Cố Minh Châu đứng lúc kéo lấy tay Chiến Mặc Thần, trong lòng đầy hoảng loạn.

Cô ta muốn nhanh mang Chiến Mặc Thần đi, trực giác nói cho cô ta biết, không được để Cố Phi Yên xuất hiện trước mặt Chiến Mặc Thần nữa.

Có lẽ Cố Phi Yên nói đúng, nam nhân, đối với người phụ nữ đầu tiên của mình, luôn có sự chú ý quan tâm.

Một lần nữa, Cố Minh Châu hối hận vì đã dàn xếp cảnh đó.

Cô ta thật sự hối hận rồi!

Chiến Mặc Thần không có kháng cự, để yên cho Cố Minh Châu kéo đi, hai người quay lưng rời đi.

Anh ta thế nhưng như muốn chứng minh điều gì đó, quăng đi về lạnh lùng mọi ngày, mạnh tay dùng lực ôm Cố Minh Châu, vòng tay qua cái eo mảnh khảnh, kéo cả người cô ta hướng về mình, thân mật hơn cả so với các lần khác.

Cố Minh Châu có chút kinh ngạc, chuyển sang vẻ nhu thuận, cười ngọt ngào áp vào lồng ngực của Chiến Mặc Thần.

"Hừ... " Cố Phi Yên cười lạnh một tiếng, thu tầm mắt.

Tiền nam tiền nữ, trời sinh một đôi!

Tuy rằng Chiến Mặc Thần và cô đều là người bị hại, nhưng cô căm ghét Cố Minh Châu, càng căm ghét người bảo vệ cho cô ta! Đây không còn lời nào để nói, nhưng cô là phụ nữ, có phụ nữ nào lại tin vào đạo lý giàu sang phú quý, sống không âu lo?

Khiến cho tra nam tiền nữ tức tối rời đi, cả thân tâm Cố Phi Yên đều cực kỳ sáng khoái!

Nhưng vừa quay người đã đối diện với hai mắt của Sở Nghiễn, cô liền đơ người.

Vừa nãy tập trung tinh thần quá mức, căn bản đã quên Sở Nghiễn đang đứng bên cạnh, làm sao giờ? Từng câu từng chữ cô vừa nói có chút khó nghe, này... nói gì đây?

Cố Phi Yên chết máy rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

"Đi thôi, không phải nói là rất vội sao?"

Sở Nghiễn cười ôn hoà, từ đầu đến cuối, Sở Nghiễn đều không buông tay cô.

Cho dù vừa rồi Chiến Mặc Thần nổi giận, anh ấy cũng không hề thả ra.

Nhiệt độ vào hè rất cao, hai người nắm chặt tay nhau toát một tầng mồ hôi, cô trước đó không hề phát giác, nhưng bây giờ, nhiệt độ trong lòng bàn tay cao đến mức làm nóng bỏng tim cô, khiến cô không biết phải làm sao.

Điều này, thật sai trái.

Cố Phi Yên cố gắng thu tay mình lại, "Không cần đâu, tôi có thể tự đi."

"Tiểu Yên, tôi có chuyện cần nói với em." Không nhận được phản trả, Sở Nghiễn đứng chặn trước mặt Cố Phi Yên, nhìn trực tiếp vào cô, "Tình cảm hơn mười năm, không đủ để em dành chút thời gian cho tôi sao?"

"Anh Sở Nghiễn, tôi thật sự có việc."

"Lên xe nói."

"... Được rồi." Cổ Phi Yên cuối cùng chỉ có thể thỏa hiệp.

Đối với Sở Nghiễn, từ đầu đến cuối anh luôn giữ một phần dịu dàng trong lòng cô, anh ấy và Sở Diễm Diễm, đều được cô cất giấu ở một góc trong tim, ai cũng không thể thay thế.

Tuy rằng đành chịu, Cổ Phi Yên vẫn là theo sau Sở Nghiễn.

Cô không phát hiện ra rằng, trên tầng có thân ảnh cao to đứng trước ô cửa sổ thủy tinh, ánh mắt sâu xa chăm chăm nhìn cô, cho đến khi thân hình của cô bị che khuất, không nhìn thấy nữa.

...

"Anh Sở Nghiễn, có chuyện gì anh nói đi."

Lên xe, Cổ Phi Yên mở miệng trước.

Ngữ điệu của cô thoải mái nhẹ nhàng, xem mọi chuyện rất bình thường.

Cô chắc chắn Sở Nghiễn sẽ không công khai tỏ tình với cô, tám năm trước anh ấy không làm, vậy thì, tám năm sau anh ấy sẽ càng do dự.

Chỉ cần anh giả ngốc, cô cũng giả vờ không biết là tốt rồi.

Nhưng Sở Nghiễn lại cười cười liếc cô, như nhìn thấu tâm tư của cô, không theo như kịch bản cô nghĩ tới, âm thanh tình tứ nói với cô, "Tiểu Yên, làm bạn gái của tôi, để tôi chăm sóc cho em, đây là điều quan trọng nhất tôi muốn nói với em."

"Hả... "

Cổ Phi Yên ngây ngốc, không dám tin nhìn Sở Nghiễn.

Anh ta, cứ thế mà nói ra?

Nếu như vậy... Vậy, tám năm trước, tại sao anh ấy phải nhẫn nhịn như thế? Biết cô phải rời đi, cũng không thấy nói thích cô cơ mà?

"Thế nào?"

"Không thể nào cả." Hồi thân, Cổ Phi Yên từ chối, "Những lời lúc này tôi nói với Chiến Mặc Thiên, anh cũng nghe thấy rồi đấy. Tôi... Tôi đâu có sạch sẽ, tuy rằng tôi không bao giờ cho rằng mình thấp kém hơn người khác, nhưng anh nghĩ đi sẽ chấp nhận tôi sao? Danh tiếng của tôi, có biết bao điều xấu..."

Cô từng được gọi là Thẩm Yên, là một học sinh ngoan trầm mặc ít nói lại có học lực ưu tú.

Hiện tại tên cô là Cổ Phi Yên, là người dễ thay lòng, tiếng tăm bê bối, là con đàn bà ác độc đi cướp vị hôn phu của chị mình.

"Em nghĩ tôi là người sẽ quan tâm mấy lời đồn vô căn cứ đó ư? Còn chưa nói được nó có phải là thật hay không, dù có là thật, thì như thế nào?"

"Làm sao lại không là thật?" Bỗng dưng trong lòng Cổ Phi Yên bộc phát một ngọn lửa, "Tôi với Chiến Mặc Thiên lên giường với nhau không phải là thật, hay điều tôi trắng hoa không là thật? Anh không phải đã thấy mấy vết hôn trên người tôi, rồi còn để Diễm Diễm đến hỏi tôi sao? Anh không quan tâm, vậy anh hỏi làm gì?"

"Em biết rồi?"

Một chân ấn phanh, Sở Nghiễn cho xe dừng bên đường, đôi mắt đen láy sâu thẳm nhìn vào khuôn mặt không chịu khuất phục của Cổ Phi Yên, nhẹ than một tiếng, vẻ mặt anh tràn đầy dịu dàng và thương xót.

"Tôi đều biết cả rồi, cho nên, anh không cần phải giả vờ không biết trước mặt tôi! Tôi biết anh quan tâm, các người đều cảm thấy tôi dơ bẩn, tôi không trong sạch, tôi còn hiếm hoi gì về miễn cưỡng của các người, tôi không phải rác rưởi, đâu có cầu xin các người nhặt rồi sửa chữa cho tôi!"

Nỗi oan ức như sóng trào, cuộn cuộn mãnh liệt trong con người của Cổ Phi Yên, biến thành nước mắt chảy tràn.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

"Muốn khóc thì khóc đi, có tôi ở đây."

Còl đây an toàn, Sở Nghiễn cứng rắn ôm Cố Phi Yên đang chống cự vào trong lòng mình, bàn tay to lớn dịu dàng từng chút từng chút vỗ về sau lưng cô, không nói tiếng nào, kiên nhẫn dỗ dành cô.

Không biết đã khóc mất bao lâu, Cố Phi Yên giấy giữa, khàn giọng nói, "Thả ra."

"Khóc xong rồi?" Sở Nghiễn rũ mắt buồn cười, "Quần áo của anh rất thấm nước, em có thể tiếp tục, tôi không ghét bỏ mấy thứ nước mắt nước mũi của em đâu."

Đường nhìn của anh dừng trên mặt Cố Phi Yên, khiến cô có chút quẫn bách.

"Anh mới đây nước mắt nước mũi! Dù tôi có khóc cũng vẫn đẹp, đây gọi là lệ hoa đài vũ, người gặp người thương anh có hiểu không?" Lau lau nước mắt, cô vẫn chưa trả mặt mũi cho anh, "Hơn nữa, tôi có khóc hay không, liên quan gì đến anh?"

"Tôi thích em, muốn làm người đàn ông của em, tất nhiên mọi thứ của em đều liên quan đến tôi."

Lời bày tỏ này, Sở Nghiễn không ngờ có thể nói ra không suy nghĩ.

Anh kỳ thực là một người đàn ông ôn nhu tinh tế, không giỏi ăn nói, càng không thích để lộ nội tâm ra ngoài, anh vội vã bày tỏ thành tâm, đủ thấy anh đang cảm thấy cấp thiết đến mức nào.

"... " Cố Phi Yên im lặng.

Sở Nghiễn rất nghiêm túc, trái tim Cố Phi Yên càng thêm đau xót.

Nếu như, tám năm trước anh có thể nói điều này với cô, thật tốt biết bao nhiêu...

Nhưng bây giờ, cô không thể quay lại được nữa, thật sự không thể quay lại nữa.

Mười bảy tuổi, thời điểm thanh xuân đẹp nhất của cô khi ấy thích phải nam nhân trước mặt, trong nhật ký của thiếu nữ ghi chép về anh từ những chi tiết nhỏ nhất, sau này hết duyên, cô cũng từng dùng cả tấm chân tình chúc cho anh mai sau sống thật hạnh phúc.

Hiện tại cô 23 tuổi rồi, cô đã yêu một người đàn ông lạnh nhạt vô tình suốt tám năm, bị anh ta ức hiếp, vì anh ta mà mất đi tất cả, cô thật sự không muốn yêu thêm lần nào nữa.

"Xin lỗi." Trầm mặc rất lâu, Cố Phi Yên mở giọng khô khan, "Anh Sở Nghiễn, xin lỗi, tôi biết anh thương tôi, muốn tốt với tôi, nhưng tôi thật sự không muốn động đến chuyện tình yêu, anh đừng ép tôi nữa, có được không?"

Khuông mặt cô đầy thống khổ, lòng Sở Nghiễn rất xót xa, "Tôi có thể cho em thời gian, không ép em, nhưng đừng trốn khỏi tôi, nhé?"

"... Được." Cố Phi Yên gật đầu.

"Vậy bây giờ tôi đưa em đến cuộc phỏng vấn nhé."

"Được."

"Em đến công ty nào phỏng vấn?"

"À... thật ra là một công ty nhỏ, phỏng vấn vị trí tiếp tân, tôi nghĩ trước nên tìm một công ty để có được một công việc, tốt xấu có thể nuôi sống bản thân." Cố Phi Yên có đôi chút ngại ngùng.

Sở Nghiễn tâm động, rất muốn mời cô đến công ty của mình làm việc, nhưng nghĩ đến sự bướng bỉnh của Cố Phi Yên, lại không muốn đẩy cô ra xa mình, anh đành cứng nhắc nuốt câu nói trở lại.

Hai người nói chuyện phiếm, bất tri bất giác tâm trạng Cố Phi Yên dần bình tĩnh hơn, nơi cần đến cũng đã đến.

"Anh Sở Nghiễn, cảm ơn anh! Anh đi trước đi, có thời gian thì chúng ta liên lạc." Cố Phi Yên nhảy ra khỏi xe, vẫy vẫy tay với Sở Nghiễn.

Sở Nghiễn cười, "Đi đi."

Cố Phi Yên xoay người, tóc buộc sau đầu trượt một vòng cung đầy sức sống.

Phỏng vấn rất đơn giản, cũng chỉ là xem cách nói chuyện và biểu hiện mà thôi.

Vị trí tiếp tân ở công ty nhỏ, trừ việc về ngoài khá, cũng chỉ yêu cầu thêm tính cách hoà nhã, làm việc nhanh nhẹn. Cố Phi Yên ngoại hình xinh đẹp, nói chuyện dí dỏm, ông chủ rất nhanh chóng quyết định chọn cô, thoả thuận và ký hợp đồng ngay tại công ty.

Tiền lương đãi ngộ, cũng khiến Cố Phi Yên rất hài lòng.

Cô không nghĩ sẽ làm việc ở công ty này cả đời, nhưng để ứng phó lúc gấp gáp vẫn rất phù hợp.

Bước chân thoải mái ra ngoài, vừa đi lên vỉa hè, cô kinh ngạc nhìn chiếc xe Audi A8 màu trắng từ từ đỗ lại trước mặt cô, cửa sổ xe hạ xuống, Sở Nghiễn vẫy tay hướng bên này, "Đợi chưa, tôi dẫn em đi ăn trưa."

"Tôi..."

"Xem bộ dạng em có vẻ phỏng vấn rất thuận lợi, không mời tôi ăn một bữa cơm chúc mừng sao?" Sở Nghiễn nhướn mày.

Không cách nào từ chối, Cố Phi Yên nhún nhún vai, mở cửa bên ghế phụ bước lên xe, "Tôi vẫn chưa được phát lương, anh đẩy giá xuống một chút, tôi sẽ rất biết ơn anh."

"Yên tâm, tôi sẽ không cho em giá thấp đâu."

Sở Nghiễn ôn nhu sủng nịnh nhìn Cố Phi Yên, hai gò má cô phớt hồng, bắt đầu hồi hận khi lên xe anh.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

May Sở Nghiễn không có từng bước ép sát.

Ăn trưa xong, Sở Nghiễn muốn đưa Cố Phi Yên về nhà, cô cũng không từ chối, chỉ là đứng tiền Sở Nghiễn ở cổng tiểu khu xong, quay người bước nhanh chân vào trong.

Nhưng cô chưa đi được bao xa, cái đầu cúi thấp đã va phải bức tường thịt rắn chắc.

"Chết tiệt!" Cố Phi Yên xoa xoa đầu, trong lòng thâm buồn bực.

Việc xuất hành trong hôm nay thật xấu.

"Xin lỗi..." Người bị va phải nói lời xin lỗi, ngẩng đầu lên nhìn, lời Cố Phi Yên định nói mắc kẹt ngay trong miệng.

Chiến Mặc Thần!

Tại sao lại va phải anh ta rồi?

Còn đáng ghét hơn gặp quý!

Phút chốc trên mặt lạnh đi, Cố Phi Yên rũ mắt, lách qua người Chiến Mặc Thần.

Nhưng cổ tay lại bị người ta nắm chặt.

Bước chân của Cố Phi Yên bị buộc dừng giữa chừng.

"Anh định làm gì?" Vùng vẫy rút tay mình về, Cố Phi Yên lạnh lùng nhìn Chiến Mặc Thần, mĩa mai nói, "Tôi khuyên anh nên duy trì khoảng cách với tôi, nếu không, tôi cũng không biết bao giờ lại tiếp tục trèo lên giường anh chơi đâu."

"Có thể."

"Cái... Cái gì?" Cố Phi Yên nghĩ mình nghe nhầm.

"..." Chiến Mặc Thần sầm mặt, "Không có gì hết! Biến!"

Anh cảm thấy mình điên rồi.

Vô duyên vô cớ đợi ở đây lâu như thế, vô duyên vô cớ nhớ đến điều không thể nói ra nhiều năm trước.

Không điên, thì là cái gì?

"Anh mới phải biến! Đồ bệnh hoạn!" Phát ra một tiếng bực bội, Cố Phi Yên nhắc chân đi.

Cô mới đi được hai bước, tầm mắt anh đặt lên tấm lưng nhỏ nhắn, Chiến Mặc Thần cuối cùng nhin không nổi, hỏi như đang chất vấn, "Cô với anh ta, rốt cuộc có quan hệ gì?"

"Liên quan cái rắm với anh!"

Đầu không thèm quay, cô đáp cho anh ta một câu rồi tiêu sái rời đi.

Chiến Mặc Thần đen mặt, trong con ngươi như tụ đầy mây đen.

...

Về đến căn hộ đã thuê, Cố Phi Yên quăng chiếc giày cao gót ra khỏi chân, vứt túi xách, cả người ngã xuống ghế sofa, thoải mái than ra tiếng.

Cuộc sống gây rắc rối cho cô quá nhiều, nằm vẫn thoải mái hơn!

Nhưng chưa được 10 phút thì chuông cửa vang lên.

Cố Phi Yên đứng dậy bước đến cửa nhìn thử, qua mắt mèo, chú Đông bảo vệ công tiểu khu nở một nụ cười, "Cô Cố, tôi mang đồ ăn lên đây."

"Cháu không có gọi đồ ăn bên ngoài." Cố Phi Yên mở cửa.

Cô thích mua đồ qua mạng, thuê được phòng liền nói chuyện làm quen với chú Đông, mong chú có thể giữ giúp mấy túi đồ, đợi cô tan làm thì sẽ xách về phòng.

"Đây là do một vị tiên sinh đưa cho tôi, bảo tôi mang cho cháu, người đó còn nói..."

"Nói gì ạ?" Cố Phi Yên tiếp nhận com hộp, tò mò hỏi.

"Người đó còn nói, tính đã qua bữa trưa, nhưng cô cũng phải ăn hết mấy món này, dù sao khẩu vị cô lớn, không ai dám so, ăn nhiều chút cũng đâu có no chết..."

"... " Cố Phi Yên đơ.

Chú Đông tỏ ra rất vô tội.

Hít sâu một hơi, Cố Phi Yên hỏi, "Người bảo chú mang đồ lên đây, trông như thế nào ạ?"

"Rất cao, rất có sức sống, rất dọa người."

Liên tiếp ba chữ "rất", có thể thấy chú Đông có ấn tượng rất sâu sắc với người đó.

"Cháu biết rồi..." Ha ha hai tiếng, Cố Phi Yên đặt chiếc hộp tinh xảo vào tay chú Đông, "Chú Đông, cháu đã ăn rồi, nếu chú chưa ăn trưa thì cầm cái này đi. Đương nhiên nếu đồ bên trong có thể ăn được."

"Không không không không..." Chú Đông nhanh xua tay, "Vị tiên sinh đó đã trả tôi thù lao, đồ của anh ta tôi không dám lấy."

Mạng nhỏ của chú vẫn cần phải lưu lại, không dám chọc vào vị hung thần đó.

Chú Đông đưa trả lại hộp com cho Cố Phi Yên, vội vã rời đi, giống như bị sói đuổi.

Cố Phi Yên, "... "

Nhìn nhìn com hộp, cô đảo mắt trắng, bỗng rất muốn hỏi Chiến Mặc Thần hung thần lạnh lùng đó, nào anh ta bị úng nước, hay là bị sét đánh rồi.

Khẩu vị tôi lớn hay không, ai so được, có liên quan rắm gì tới anh!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Vốn định vứt hộp com đi, nhưng nhìn thấy trên đó có nhãn Ngự Thiện Phưởng, Cố Phi Yên lại không có tiền đồ mang hộp com vào nhà.

Ngự Thiện Phưởng là tửu điểm nổi tiếng nhất ở Bắc Kinh, chưa nói cách trang trí trong đây lộng lẫy tráng lệ như hoàng cung, người có thể vào đó không phú thì quý, thẻ hội viên không bao giờ dành cho người thường.

Có thể nói, tài sản không qua ngàn vạn, căn bản vô duyên với Ngự Thiện Phưởng.

Mà cho dù có trên ngàn vạn, ăn một bữa ở đó số tiền cần chi ít nhất tính từ hàng chục vạn, cũng không phải thứ người thường có thể ăn.

Về Cố gia, tuy nắm trong tay thẻ hội viên của Ngự Thiện Phưởng, nhưng nghiêm túc mà nói, cũng chưa ăn được mấy lần.

Quan trọng hơn là, Ngự Thiện Phưởng chỉ bán com hộp cho hội viên có thẻ Bạch Kim trở lên, mỗi phần com hộp bán ra đều thập toàn thập mỹ, tuyệt đối sẽ không đóng vào gói làm nát đi vị ngon thức ăn.

Điểm này, nhìn vào com hộp của Ngự Thiện Phưởng là có thể thấy rõ.

Hộp com làm từ gỗ tử đàn tràn đầy phong vị cổ xưa, thiết bị giữ ẩm đặc biệt không thể tìm thấy ở các nhà hàng khác, vừa mở ra, mùi vị nóng hổi hấp toả ra ngoài làm người ta tò mò muốn nếm thử.

Cố Phi Yên nhìn món ăn bên trong, có chút ngáy ngốc.

Cô tưởng anh ta sẽ lại trêu chọc cô lần nữa, đồ ăn bên trong khẳng định là đồ không ra gì, còn là loại rẻ nhất, nhưng mà... không ngờ rằng bên trong đều là món cô thích, khiến cô hoảng loạn.

Chiến Mặc Thần, anh ta có ý gì?

Trong đó không lẽ có độc?

Mang lòng thấp thỏm, đến giờ com tối, Cố Phi Yên không thể chịu nổi sự hiếu kỳ, nom nớp lo sợ ăn một chút, nhưng đợi hai tiếng sau không thấy bụng khó chịu, càng thêm mặc danh kỳ diệu.

Chẳng qua cô cũng không nghĩ quá nhiều.

Có tiện nghi không chiếm mới là đồ ngọc, hơn thế là Chiến Mặc Thần mang đến tận đây, cô chỉ cần ăn không cần phải cảm kích. Càng hưởng hồ, anh ta từng nói mĩa cô, anh ta trả tiền là chuyện phải làm.

...

Hôm sau.

Cố Phi Yên dậy rất sớm.

Ngày đầu tiên đi làm với cô rất quan trọng.

Cô chọn một chiếc đầm vàng nhạt, uốn xoắn đuôi tóc, cài chiếc kẹp tóc pha lê, tạo vẻ ngoài đơn giản nhanh nhẹn, tràn ngập khí chất vui vẻ hoạt bát.

Hôm nay không có đưa đón của Sở Nghiễn, nhưng cô vẫn rất thoải mái.

Cả đêm hôm qua cô suy nghĩ về công việc, bước ra từ hầm tàu điện ngầm đông đúc, mới 8 giờ sáng, trên khuôn mặt thanh lệ nở nụ cười nhàn nhai.

Không tồi, thời gian còn dư dả.

Lẽ tân phụ trách việc mở cửa, Cố Phi Yên buộc phải là nhân viên đầu tiên đến làm việc, lúc cô đến công ty vẫn còn sớm, dọn dẹp bàn làm việc một hồi, các nhân viên khác mới lục tục tới quẹt thẻ.

Đối diện với nụ cười ngọt ngào của Cố Phi Yên, đồng nghiệp trong công ty đều biểu thị tâm trạng làm việc trở nên tốt hơn nhiều.

Buổi sáng rất yên ổn, đến buổi trưa thì ông chủ hôm qua phỏng vấn Cố Phi Yên đi tới chỗ cô.

Công ty cô phỏng vấn hôm qua là công ty sản xuất thiết kế nhà ở, công ty không lớn, mới có khoảng chục người, nghiệp vụ chủ yếu là tiếp nhận một vài yêu cầu thiết kế quảng cáo cho bất động sản.

Ông chủ công ty là một người khoảng bốn mươi lăm tuổi, xem ra là một người đàn ông trung niên thân thiện, họ Vương. Thấy Cố Phi Yên đang ngồi ở nơi tiếp tân, gõ vào bàn, "Đến phòng làm việc của tôi, tôi cần bàn với cô về lương thưởng."

"Ông chủ, tôi còn có tiền thưởng?"

Cố Phi Yên có chút kinh hỷ, họp đồng hôm qua cô ký không hề có phúc lợi như vậy.

"Tất nhiên." Ông chủ cười ý vị, "Cô có hình tượng tốt, lãng phí thiên phú ở một vị trí lẽ tận như thế, cái cô cần là sự nỗ lực, tôi có thể bồi dưỡng giúp cho cô nhiều hơn."

"Vâng!"

Cố Phi Yên không phát hiện thái độ không đúng của ông chủ Vương, đi theo ông ta vào văn phòng.

"Mấy người nói xem, cô nhân viên lễ tân mới đến có thể trở thành tân sủng của ông chủ hay không? Người cũ ông chủ mới chơi một tháng đã chơi chán, người này, không biết có thể duy trì được bao lâu."

Cố Phi Yên vừa đi, một nữ nhân mặc váy đỏ ở khu làm việc khác cười trên nỗi đau của người khác.

Cô ta một bên thương thức móng tay mình vừa làm xong, một bên cay nghiệt, "Lớn đến bây giờ, cũng không biết cẩn thận chút, đáng đời!"

"Không phải sao?" Lập tức có người phụ họa cho cô ta, kỳ quái nói, "Có điều, nói không chừng người ta nguyện ý, trang điểm lộng lẫy thế kia, còn không phải để câu dẫn người sao? Ông chủ tuy hoa tâm, nhưng vẫn là người phóng khoáng."

Một anh chàng mặt mũi phổ thông nhìn không nổi, nhăn mày mở miệng, "Mấy người đừng nói bừa, nhìn người ta đâu có giống loại người đó."

"Chắc, chính anh muốn giả làm người tốt chứ gì..." Nữ nhân váy đỏ không thèm để ý đánh đánh móng tay.

...

Cố Phi Yên vừa bước vào văn phòng, ông chủ lập tức đóng cửa lại.

Nhìn thấy cửa phòng đóng chặt sau lưng, Cố Phi Yên nhũn nhủn mày, trong lòng cảm thấy không tốt, nhưng đối mặt với ông chủ đầu tiên trong đời mình, cô áp chế cảm giác quái dị trong lòng lại.

"Tiểu Yên, cô mới tốt nghiệp, đây là công việc đầu tiên của cô đúng không?" Ông chủ Vương hỏi.

"Vâng." Cố Phi Yên gật đầu.

"Nếu đã như vậy, cô có từng nghĩ qua chức vụ mai sau không?"

"Tôi có một cách nghĩ đơn giản."

"Nói thử xem."

"Trước mắt tôi muốn làm tốt công việc này." Cố Phi Yên không phải là đồ ăn hại, vẫn hiểu được đạo lý đối nhân xử thế. Tất nhiên sẽ không ngay tại lúc này nói rằng công việc cô đang làm chỉ là tạm thời.

Những năm này, cô khắp nơi bị đối xử lạnh nhạt, biết nhìn sắc mặt người khác, thực chất không phải là một đứa con gái mới bước chân vào đời.

"Đúng, chăm chỉ làm với tôi!" Trọng âm rơi vào chữ cuối, ông chủ Vương đảo mắt nhìn toàn thân Cố Phi Yên một vòng, cuối cùng thò tay nắm lấy cái tay trắng nõn của Cố Phi Yên, nhẹ nhàng vuốt ve, "Chỉ cần cùng với tôi, sau này muốn cái gì, tôi đều sẽ mua cho em, thế nào?"

Cô rút mạnh tay ra, không ngăn được nỗi giận, "Ông chủ, xin ông tôn trọng tôi chút!"

Nghĩ cũng không nghĩ, cô bước về phía cửa.

Công việc này, cô không cần nữa!

"Tôi làm sao không tôn trọng em?"

Ông chủ bị từ chối, sắc mặt khó chịu, thế nhưng, miếng thịt ngon đã đến miệng còn rơi mất, ông ta sao có thể nguyện ý?

Ông chủ Vương bước nhanh vài bước, mạnh mẽ ôm lấy Cố Phi Yên vào lòng, ngăn cản cô mở cửa, cười mờ ám đầy ý xấu nói với cô, "Cô nhị tiểu thư nổi danh kinh thành lãng loạn ai cũng có thể thượng, em bây giờ cần gì giả ngây thơ trước mặt tôi? Chỉ cần theo tôi, một lần tôi cho em 10 vạn!"

"Ông thả tôi ra!" Một cước dẫm mạnh vào bàn chân ông ta, hạ vai làm cho ông ta nặng nề ngã xuống đất, cô từ trên cao khinh thường liếc xuống, "Với thứ đức hạnh này của ông, làm chó của tôi còn không xứng!"

Nói xong, không thèm quản ông chủ Vương đang rên rỉ, kéo cửa văn phòng đi ra ngoài.

Ông chủ Vương hỗn hển gào lên, "Tiện nhân, câu dẫn tao lại động thủ với tao, không phải chính mày chê tiền tao ít sao? Đúng là thứ xe công cộng ai lên đều được, ông mày cho mày một lần mười vạn là quá xem trọng mày rồi! Mày quay lại cho tao, tao phải báo công an!"

Nhân viên trong công ty lộ mặt hóng chuyện, Cố Phi Yên cầm lấy túi của mình, đầu cũng không quay rời khỏi công ty.

Ngoài cửa, ánh mặt trời sáng lạn.

Nhưng ánh mặt trời ấy không có cách hâm nóng cõi lòng hoang dại của Cố Phi Yên, cô đi đến một chỗ vắng, ngồi xỏm ở đó ôm lấy đầu gối, đau đớn khóc trong im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23

"Cậu xem, cái cô gái mới đến đứng trước sân khấu sẽ trở thành vật cưng mới của ông chủ không? Cô đột trước ông chủ chơi được một tháng cũng chán ngấy rồi, lần này không biết sẽ kiên trì được bao lâu."

Cố Phi Yên vừa đi cái, trong phòng làm việc lại có một nữ nhân mặc chiếc váy đỏ nhắc lại câu chuyện đó kiểu như cười trên nỗi đau của người khác.

À ta vừa thương thức bộ móng tay mới làm của mình, vừa nói cay nghiệt "Lớn như vậy còn không biết cẩn thận đề phòng, đáng đời!"

"Không phải sao?" lập tức có người hòa theo ả, Âm Âm hỏi kỳ quặc, "Tuy nhiên, nói không chừng người ta cũng bằng lòng, trang điểm lộng lẫy thế kia, còn không phải muốn câu dẫn người khác sao? Ông chủ mặc dù đào hoa, nhưng cũng rất hào phóng đấy."

Một cậu trai trẻ diện mạo phổ thông cũng không chịu được, chau mày cáit lời: "Mấy người đừng nói lung tung nữa, người ta xem ra cũng không giống loại người đó."

"Cất, cậu lại thích giả vờ làm người tốt..." người phụ nữ mặc váy đỏ gầy gầy bộ móng của mình nói một cách khinh bỉ.

.....

Cố Phi Yên vừa bước vào phòng làm việc, Ông chủ Vương bèn đóng cửa lại.

Nhìn theo phía sau lưng ông chủ đang vội vã đóng cửa lại, Cố Phi Yên chau mày lại, trong lòng lại cảm thấy bất an. Tuy nhiên đối diện với ông chủ đầu tiên của mình trong cuộc sống này, cô nhẫn nại cảm giác kỳ quặc trong lòng.

"Tiểu Yên, cô vừa tốt nghiệp xong, đây là công việc đầu tiên của cô phải không?" Ông chủ Vương hỏi.

"Vâng!" Cố Phi Yên gật đầu

"Nếu đã như vậy, cô có từng nghĩ qua kế hoạch của công việc sau này chưa?"

"Chỉ có một chút ý kiến đơn giản"

"Nói tiếp đi"

"Trước mắt, chính là làm thật tốt công việc này ạ" Cố Phi Yên không phải người tinh tế, nhưng cũng biết đạo lý đối nhân xử thế. Đương nhiên cũng không thể ở thời điểm này, nói công việc tạm thời chỉ là chiếc ván của cô.

Mấy năm gần đây, cô đâu đâu cũng bị lạnh nhạt, bị phụ thuộc. Thực ra cũng không phải là cô gái lần đầu bước vào đời gì cả.

"Đúng vậy, đi theo tôi chăm chỉ làm!" trọng âm rơi đúng vào từ cuối cùng, ánh mắt đầy ẩn ý của ông chủ Vương nhìn sâu cả người Cố Phi Yên quét một lượt, cuối cùng giờ tay ra nắm lấy bàn tay trắng nõn của cô vuốt nhẹ nhẹ, "Chỉ cần cô đi theo tôi, về sau cô muốn cái gì, tôi cũng đều mua cho cô, thấy thế nào?"

Cố Phi Yên chỉ có cảm giác, thật là buồn nôn!

Cô mạnh mẽ rút tay mình lại, không nén được cơn giận nói, "Ông chủ, xin ngài hãy tôn trọng một chút".

Cũng không muốn nghĩ nữa, cô hướng về phía cửa chạy đi.

"Tôi tại sao không tôn trọng cô?"

Ông chủ Vương bị cự tuyệt, khuôn mặt trở nên khó coi, từ bỏ miếng mồi ngon ngay trước mắt, lão làm sao có thể đồng ý?

Lão bước nhanh vài bước, mạnh mẽ ôm lấy Cổ Phi Yên vào lòng, chặn không cho cô ra khỏi cửa, cười nham hiểm nói ý xấu, “Cố nhị tiểu thư nổi tiếng kinh thành, người phụ nữ lẳng lơ ai cũng có thể lên, cô vẫn còn đứng trước mặt tôi giả vờ thanh khiết, chỉ cần cô nghe theo tôi, mỗi lần tôi sẽ cho cô mười vạn tệ!”

“Ông thả tôi ra!” vừa dứt lời chân cô đạp mạnh lên mu bàn chân của ông chủ Vương, Cổ Phi Yên hát vai để cho ông ngã ngổ ngang trên mặt đất, Cổ Phi Yên từ trên cao nhìn xuống dưới liếc xéo anh “Đức hạnh này của ông, làm con chó cho tôi cũng chẳng hợp”.

Nói xong, cô mặc kệ ông chủ Vương đang rên rỉ trên mặt đất, kéo cánh cửa phòng làm việc đi ra ngoài.

Ông chủ Vương tức giận gầm lên: “Con tiện nhân, câu dẫn tôi lại còn ra tay với tôi, cô không phải hiềm khích tôi vì cho cô ít tiền sao? Cô chả khác gì xe buýt công cộng mà ai cũng có thể lên, ông đây cho cô một lần mười nghìn tệ là hợp với cô rồi, cô quay lại cho tôi! Tôi sẽ báo án!”

Người trong công ty ngơ ngác nhìn nhau, Cổ Phi Yên lấy ví tiền của mình rồi công ty không thèm quay đầu lại.

Ra khỏi cửa, ánh mặt trời sáng lạng.

Nhưng ánh mặt trời có sáng lạng như nào cũng không thể sưởi ấm được trái tim hoang dã lạnh lẽo của Cổ Phi Yên, cô tìm một góc hẻo lánh, ngồi xuống, ôm lấy đầu gối, khóc không lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

Đây là tư liệu nguoi cho người điều tra? Nguoi chắc chắn không, đây là sự thật sao?”

Âm thanh trầm mặc cất lên, đồng tư liệu trên tay Chiến Mặc Thần rơi ngổ ngang trên mặt bàn, trên mặt hiện đầy nét phẫn nộ, đôi mắt phượng không thể sâu thẳm hơn nữa nhìn thẳng vào Giang Đào.

“Đúng, đúng vậy...” bị khí thế bức bách của Chiến Mặc Thần, Giang Đào toát mồ hôi hột, nói lắp bắp, “Toàn bộ tư liệu này, này... tôi đã phái hai đội điều tra, đều ra kết quả này.”

Cũng không thể trách tổng tài phẫn nộ, khi anh nhìn vào đồng tư liệu này, anh cũng giật mình.

Anh luôn đối với vị Cố đại tiểu thư thoát tục khoe tài giỏi không có chút quan tâm, thường cảm thấy cô ta hoàn mỹ đến không tin là thật được. Thật không ngờ, vị Cố đại tiểu thư lại có gan to đến vậy, lại có thể thuê bọn côn đồ giả làm phóng viên với cảnh sát.

“Chiến tổng, bây giờ phải làm gì?”

“Nguoi ra ngoài”

“....Vâng”

Không dám hứng thêm cơn thịnh nộ của Chiến Mặc Thần, Giang Đào nhẹ nhàng đóng cửa rồi đi.

Chiến Mặc Thần ngồi trên ghế bồng đứng dậy, đi đến nơi ánh sáng bên cửa sổ, ánh nắng mặt trời chiếu lên người anh. Trên thân hình cao lớn cứng cáp của hắn như được phủ lên lớp mạ vàng, làm cho anh giống như giống như vị thần ngự trên Cửu Trùng Thiên

Chỉ là tâm trạng u ám tận vực sâu.

Đang chuẩn bị rời đi, tia sáng còn lại bên khóe mắt của Chiến Mặc Thần bắt được thân ảnh nhỏ bé tựa con hạc vàng.

Bóng đen nhỏ bé của cô gái xinh xắn đang ngồi bên bồn hoa, cũng không biết đang làm gì, bóng lưng có cảm giác quen thuộc, làm cho tim của anh có chút đau lòng.

Không đợi cho anh nghĩ lâu, cô gái đó đứng dậy hướng tàu điện ngầm cách đó không xa vội vàng đi.

Trong khoảnh khắc, trong đầu Chiến Mặc Thần hiện lên một cái tên.

Cổ Phi Yên!

Là cô ấy!

Cô ấy đến đây làm gì?

Có suy nghĩ để Giang Đào đi điều tra, nhưng vừa nghĩ đến Cố Phi Yên, cái thái độ ngang bướng ấy, nghĩ đến sự tình dây dưa không rõ ràng, anh liền từ bỏ ý nghĩ ấy.

Cố Minh Châu lại là người con gái anh từ nhỏ đã yêu mến, cô ấy yếu đuối lại vừa nhã nhặn lịch sự, mặc dù cô ấy lần này... nói chung, anh không thể vì một chuyện nhỏ này mà từ bỏ cô.

Không hẳn, tình cảm nhiều năm như vậy, há không phải thành trò cười sao?

.....

Liên ba ngày, Cố Phi Yên đều đi tìm việc làm.

Tính cách bướng bỉnh càng áp chế lại càng gan dạ hơn của cô, dù tâm trạng đi xuống, nhưng vĩnh viễn không bị đánh đổ.

Cô ấy đã ném qua bao nhiêu cái khổ, chỉ là gặp qua một ông chủ ngu ngốc, có ảnh hưởng gì?

Cô không hề hối hận!

Bởi có lần giáo huấn đầu tiên, lần này cô tìm công việc cũng không quan tâm lắm, mà tìm hiểu kĩ càng hơn. Cố gắng chọn công ty lớn thực lực vững mạnh, không khí làm việc không tồi mới gửi sơ yếu lí lịch.

Nhưng, cũng vì vậy, công việc rất khó tìm.

Bốn ba bên ngoài lên tiếp ba ngày, Cố Phi Yên cũng đủ mệt rồi.

Kéo theo cơ thể kiệt sức này đến công tiểu khu, cô đang gọi đồ ăn nhanh thì bắt gặp Cố Minh Châu đang khoác tay Chiến Mặc Thần.

Lại một lần gặp nữa, cả ba người đều có chút bất ngờ.

Cố Phi Yên chỉ muốn về nhà nghỉ ngơi, chán nản nhìn hai người họ một lượt rồi rảo bước đi.

“Cố Phi Yên, cô đứng lại!” Cố Minh Châu bước lên đứng trước mặt cô, trên khuôn mặt tinh trí hiện đầy vẻ khinh thường, “Cô lại nói không bám đuôi bọn tôi, cho dù không có, tại sao hết lần này đến lần khác đều thấy xuất hiện trước mặt bọn tôi?”

“Cái tiểu khu này chỉ có các người vào được thôi sao?” chiếc chìa khóa lắc lắc trong bàn tay, Cố Phi Yên không muốn cùng cô ta tranh cãi, lạnh nhạt nói, “Tránh ra!”

“Cô ở đây mua phòng sao?... Không biết công tử nào lại cho cô chỗ ở tốt như vậy?”

Xuất hiện ở đây, chỉ có thể là được trai bao thôi sao?

Suy nghĩ của Cố Minh Châu thật sự bản thủ, bỉ ổi.

Không nhịn được, Cố Phi Yên bật cười lớn, “Anh rể của tôi mua cho, ủa, anh ấy chưa thông báo với cô sao?”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

Chia tay ra đôi với tay của Chiến Mặc Thần, toàn bộ thân thể của Cố Phi Yên đều thuận theo.

Đối phó với anh ta, đôi mắt dễ thương trong sáng của cô nhìn anh ta.

Giọng nói hờn dỗi giống như đường mật:” anh rể, anh nói tối nay anh đến với em, kết quả là anh lừa em, hay là phải ở với người con gái vô vị kia đứng không?”

Kích thích ý chí chiến đấu trong cơ thể của cô, Cố Phi Yên lúc này giống như là nửa yêu quái vậy.

Đôi môi có một ít màu son đỏ thắm, như là những cánh hoa đào của mùa xuân.

“Tôi vô vị?Cố Phi Yên, Cô có muốn mặt hay không muốn mặt? “tức đến phát run.” Cố Phi Yên quên mất bản thân phải giữ khuôn mặt thực nữ đoan trang thật cần trọng. Hết lên với Cố Phi Yên: “ quyền rũ anh rể trước mặt của mọi người, đây là cách cô được giáo dục sao?”

Cô rất muốn lời cái vương mắc Cố Phi Yên của Chiến Mặc Thần ra, nhưng lại không dám động tay.

Cô sợ động tay đến, trái lại sẽ làm Cố Phi Yên tức giận. Để cô ta làm ra lại găng hành động không lý trí.

Cố Phi Yên cười nhẹ.” mấy người sớm đã biết, tôi không được giáo dục.”

Chiến Mặc Thần tìm đập mạnh, rút tay mình lại, giọng nói lạnh lùng: “ Cố Phi Yên, cái lòng tự trọng của cô.”

“Tôi cũng muốn có lòng tự trọng.....nhưng khi tôi có sự tự trọng thì mấy người tìm đến làm phiền tôi, lúc không tự trọng thì mấy người cũng vẫn tìm đến làm phiền tôi, cho dù, mấy người nhìn không ra được tôi tốt, tôi làm việc tốt gì cũng không cho mấy người được sự ảm ức..... đúng không, anh rể?

Kéo cái cà vạt của Chiến Mặc Thần xuống, Cố Phi Yên với đôi mắt trong trẻo nhìn anh ta hai giây , chân bước đi khắp khiêng rồi hôn anh ta một cách dứt khoát, cô cười đầy mãn nguyện.

“Anh rể, tối nay nhớ đến tìm em nha.anh là người đàn ông lợi hại nhất mà em từng thử qua,người nhà đặc biệt rất nhớ anh, mấy ngày hôm nay đều nhớ về hôm say đắm du dương ấy cùng anh..... anh không đến, em sẽ rất đau lòng lắm đó!”

Đột nhiên, cơ thể Chiến Mặc Thần căng thẳng

Hơi thở của người con gái thật quyến rũ mà vừa ngọt ngào. Cách rất gần, anh có thể gửi thấy mùi hương thơm trên cơ thể của cô ấy.

Cô đây là đang mê hoặc anh ta!

Nhưng Sự quyến rũ của người con gái kia, Sau này anh ta không còn để tâm đến sự dụ dỗ đó nữa. Trở về với ánh mắt khiêu khích của Cố Minh Châu, nở một nụ cười vui vẻ rồi quay người bước đi, tí tí cũng không lưu luyến gì cả.

Chiến Mặc Thần không thể nói ra được trong tim có mùi vị gì được.

Tức giận, khó chịu, giống như có cái gì đó đang dần dần mất đi sự kiềm chế.

“Mặc Thần, anh xem cái dáng vẻ của cô ta đi!” Cố Minh Châu trong lòng rất tức giận nhưng chỉ có thể giả vờ bị oan ức.

“Tự làm ra những chuyện như vậy, cô ta bây giờ không còn mặt mũi nào nữa rồi, trước kia còn có thể che giấu được, bây giờ thì.....”

Cố Minh Châu đau đầu than vãn: “bố,mẹ, cho dù nói phải đuổi Tiểu Yên ra khỏi nhà, nhưng họ vẫn cứ quan tâm đến Cô ấy, nếu như biết Tiểu Yên sa đoạ đến mức như vậy, không biết lại có nhiều sự đau khổ thế này.

“Em thật sự đang quan tâm đến sao?”

Chiến Mặc Thần lên tiếng.

Nếu như cô ấy quan tâm đến anh thì làm sao có thể để Cố Phi Yên lên giường với anh được? Nếu như không quan tâm thì tại sao cô lại hét lần này đến lần khác làm khó Cố Phi Yên? Cô ấy của trước kia không phải là như vậy.

“Cái gì?”

“Không có cái gì cả, đi ăn cơm thôi.”

“Được, được rồi.....”

Chiến Mặc Thần sai bước đi tới cánh cổng nhỏ. Cố Minh Châu vội vàng lôi ra cái sự vui vẻ dịu dàng. Nhưng, khi Cố Minh Châu định thử lại lần nữa đối Chiến Mặc Thần, thì anh ta lại tỉnh bơ như không, tránh né tay của cô.

Ngai ngừng chia tay ra dừng lại ở giữa không gian, Cố Minh Châu nhìn sắc mặt của Chiến Mặc Thần lạnh lùng, bỗng dưng trong lòng có chút lo lắng.

Anh, có phải đã biết cái gì rồi ư?

.....

Những ngón tay trắng trẻo xoa nhẹ lên đôi môi đỏ thắm kia, đôi mắt của Cố Minh Châu mơ màng trong chớp lát.

Phản ứng quay lại về sau, cô chỉ cảm thấy ừ ừ.

Thoa lên môi chồng chất, Cố Phi Yên ngồi xuống ghế soà, Dùng máy sấy thổi khô nửa đầu.

Đang chuẩn bị làm cho bản thân mình một chút đồ ăn, chuông cửa kêu lên.

Mở cửa ra nhìn, chú Đông mang đến một hộp đồ ăn đứng trước cửa, cười tí mắt nhìn cô.

“Chú Đông, lần này người đó lại nói cái gì?”

“Lần này đưa đồ ăn không phải là người lần trước nữa, nhưng có để lại một lời nhắn.”

“Lời nhắn gì vậy ạ?” Chiến Mặc Thần vẫn muốn cùng Cố Minh Châu ăn cơm, tự nhiên không thể ăn hết đến một nửa mới đem qua đưa cho cô, còn hơn một nửa thì để cho giúp việc. cô cảm thấy rất kì lạ, Chiến Mặc Thần lại làm sao có thể làm nhục cô như vậy được.

Dẫu sao, cô hôm nay cũng chỉ là sự trêu chọc nhỏ của anh ta, khẳng định không làm anh ta dễ chịu được

“Vậy Thì có bốn chữ là, như anh mong muốn.”

“Chà”. Cố Phi Yên khốn nạn quá rồi

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Nguyên vọng của cô ấy

Hi vọng cái người con trai tồi tệ hèn hạ kia cách xa cô một chút, có được không?

Lười phải nghĩ đến nhiều chuyện, Cố Phi Yên cảm thấy đói rồi, lấy hộp cơm ngồi xuống sofa, một bên cô xem tivi còn một bên là thưởng thức đồ ăn, tâm trạng cũng rất tốt.

Ăn uống no nê xong, cũng đã là 7 giờ tối.

Cố Phi Yên tay ôm máy tính, tập trung tinh thần vào thông báo tuyển dụng để gửi sơ yếu lí lịch, chuông cửa reo lên

Không phải là người đó chứ, thật sự đến đây ư?

Thấp thỏm đi đến chỗ cửa, ngó đôi mắt mèo ra ngoài cửa nhìn và thở phào nhẹ nhõm nói một câu.

“Thật tốt là không phải.”

Nghĩ cũng phải, người đó làm sao có thể đến đây tìm cô được, phải biết là, cô chỉ là chọc tức Cố Minh Châu mà thôi.

Cố Phi Yên cảm thấy mình thật là điên rồ.

“Bất ngờ chưa?” Cửa mở Sở Diễm Diễm trong tay xách đầy đồ ăn vặt đến, trên khuôn mặt tròn là nụ cười xinh đẹp ngọt ngào.” Tiểu Yên, tôi và Tô Tô đến đây thăm cậu.”

Bạch Tô Tô đứng đằng sau lưng Cửa Sở Diễm Diễm, vẫy tay chào Cố Phi Yên.” Tiểu Yên lâu rồi không gặp cậu.”

Trên gương mặt thanh của cô có chút lo lắng, vẫn e thẹn xấu hổ như hồi còn bé.

“Đúng là lâu lắm rồi mới gặp, nhanh vào nhà đi.” Cố Phi Yên vội vã mở lòng mình, vui sướng không ngừng. “Không cần phải đổi giày đâu, tôi ở đây không có nhiều dép đi trong nhà, nên các cậu cứ tùy ý mà đi vào, vậy thì thật ngại quá, đợi một lát giúp tôi kéo xuống đất rồi hăng đi.”

Lúc còn nhỏ, ba người họ rất rất là thân nhau, chỉ là từ khi cô rời khỏi nhà họ Thẩm, và không có liên lạc gì với họ cả. lúc trước đã gặp được Sở Diễm Diễm rồi, bây giờ lại gặp được cả Bạch Tô Tô nữa, Cố Phi Yên thật sự rất là vui.

“Cậu thật là khách khí quá, cũng là ý tốt để mở lời.” Sở Diễm Diễm nhìn Cố Phi Yên, tùy tiện ngồi lên sofa, như chủ nhân gọi Cố Phi Yên.” nhanh đến đây, tôi mua rất nhiều đồ ăn vặt, có cả đồ nướng cậu thích nhất nữa, là nhà đó trong con ngõ hẻm Hồ Đồng của chúng ta.”

“Thật ư....?” Cố Phi Yên mắt sáng long lanh, “đồ nướng của nhà đó, lâu lắm rồi tôi không được ăn nó.”

“Ai kêu cậu không về cơ, đáng đời!”

“Điêm Điêm, cậu là tốt nhất, đừng mắng too, có được không?”

“Hix, nhìn biểu cảm của cậu kia.”

Cố Phi Yên Và Sở Điêm Điêm đang trêu đùa nhau, bỗng nhiên phát hiện hình như đã bỏ rơi Bạch Tổ Tổ rồi, vội vàng mở lời: “Tổ Tổ, cậu ngày trước không cũng rất thích ăn đồ nướng ở ngõ Hồ Đồng đúng không? Ăn nhanh lên, không thì sẽ bị tôi và Điêm Điêm cướp hết bây giờ.”

“Các cậu ăn đi, tôi đang giảm cân!” Bạch Tổ Tổ xua xua tay, từ chối.

“Vậy cậu ăn khoai tây cắt này đi? Tôi nhớ, ngày trước cậu rất thích ăn cái này, còn rất thích vị chanh nữa đúng không?”

Hai lần, Bạch Tổ Tổ đều từ chối. Không khí có chút ngại ngùng.

“Bạch Tổ Tổ, cậu cũng hơi quá đáng rồi, cái này không ăn, cái kia cũng không ăn, cậu cuối cùng là không cho ai sự thể diện vậy?” nhìn thấy Cố Phi Yên 2 lần đều mặt đỏ mông lạnh. Sở Điêm Điêm nổi giận dùng đũa gào thét.

Cô đưa Bạch Tổ Tổ qua đây, là muốn để cho tâm trạng không tốt của Cố Phi Yên có thể vui trở lại, chứ không phải là để cô thấy ngọt ngào.

“Các cậu đều thon thả, còn tôi thì rất béo.” Bạch Tổ Tổ cắn môi, giọng nói đáng thương: “tôi không phải là cố ý không giữ thể diện.”

“Chuyện nhỏ, đừng làm ồn nữa.” Cố Phi Yên nháy mắt nhìn Sở Điêm Điêm, đứng dậy ra mở tủ lạnh lấy ô mai ngâm đá, đem ra 3 lọ: “Tổ Tổ, cậu muốn giảm cân, không bằng uống một chút ô mai ngâm này đi. Mùa hè uống rất giải khát, cũng không thể béo được.”

“Cảm ơn cậu.” Bạch Tổ Tổ nhận lấy và uống một ngụm nhỏ rồi đặt xuống bàn.

Rõ ràng là cô ấy cũng không có hứng thú gì với ô mai ngâm cả.

Cố Phi Yên cũng mặc kệ, Sở Điêm Điêm lạnh lùng, nhìn Bạch Tổ Tổ cũng không hài lòng.

Không khí này, từ lúc bắt đầu đã không vui vẻ rồi.

Bạch Tổ Tổ Hình như có vẻ rất vô cảm. Đôi

Mắt sáng long lanh nhìn về hướng hộp cơm sang trọng. Bạch Tổ Tổ thích thú hỏi: “Tiểu Yên, cậu bây giờ có phải rất có tiền đúng không? Coi như là Cậu bị đuổi khỏi nhà họ Cố, bố mẹ cậu không đưa thiếu sinh hoạt phí cho cậu đúng không? Hộp cơm hoàng gia sang trọng kia đều có thể ăn được, thật là lợi hại!”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

"Cái này rất đắt sao?" Sở Điêm Điêm rất hiếu kỳ, rất phóng khoáng. "Nếu ăn ngon thì để anh tôi lần sau đưa chúng ta đi nhé."

"Là cực kỳ cực kỳ đắt." Bạch Tổ Tổ giọng nhỏ nhẹ, "Nghe nói hội viên của Ngự Thiện Phường không phú thì quý, trong nhà không có tài sản trên ngàn vạn thì đến cửa của Ngự Thiện Phường cũng không vào được. Điêm Điêm, tuy rằng anh Sở Nghiễn đã có công ty riêng của mình, nhưng muốn đi vào đây ăn cơm, e rằng chưa đủ tư cách."

"Gi mà không đủ tư cách, cậu nói chuyện khó nghe quá rồi đấy."

Sở Điêm Điêm vốn vô tư, rất rộng rãi với bạn bè, không có cảm giác quá lớn với đồng tiền, nhưng nghe thấy Bạch Tổ Tổ hạ thấp Sở Nghiễn, dù điều cô ấy nói là sự thật, câu nói ghét bỏ đó cũng khiến cô rất tức giận.

"Xin lỗi, Điêm Điêm, tôi không cố ý nói như vậy." Bạch Tổ Tổ liền vội vã nhận lỗi.

"Cậu không cố ý, thì không là cố tình sao? Vừa rồi cứ luôn xem mặt của chúng tôi, còn nói gì mà giảm béo, thân hình này của cô cũng đòi giảm, cô muốn làm trò cười cho chúng tôi à?"

"Tôi thật sự không có..." Nước mắt của Bạch Tổ Tổ như sắp trào ra.

"Được rồi." Cố Phi Yên không thể không ra mặt giảng hoà, "Rất khó khăn mới tập hợp lại với nhau, hai người đừng náo loạn nữa, Điêm Điêm, không phải tôi nói cậu, cậu sao vẫn tính dễ nổi nóng như ngày xưa thế?"

Nói thì nói, nhưng cô vẫn có vài phần thất vọng với Bạch Tố Tố.

Con người đều như vậy, trước mặt người ngoài luôn chê bai người ở gần với mình, đây cũng có thể coi là sự bênh vực.

Sở Diễm Diễm đảo mắt trắng, kiêu ngạo nói, "Tôi dễ nổi nóng như thế đó, cậu không phải thích tôi nữa là được chứ gì? Hừ!"

"Rồi rồi rồi, tôi thích cậu nhất được chưa." Cổ Phi Yên nhoen miệng cười.

Cũng chính lúc này, chuông cửa kêu lên.

"Lại là ai đây?" Sở Diễm Diễm ngoắc Cổ Phi Yên, trêu chọc nháy nháy mắt, "Ai ya, nói không chừng là anh tôi đấy, hai ngày nay anh ấy có đến tìm cậu không nha?"

"Cậu im cho tôi!"

Cho Sở Diễm Diễm một cái liếc mắt, Cổ Phi Yên bước ra mở cửa.

Cửa mở, Cổ Minh Châu cả người xinh đẹp đang đứng ngoài cửa, ý cười nhân nhật, "Không mời tôi vào trong sao?"

"Quan hệ của chúng ta đâu có tốt đến mức đó, nên không vào thì hơn."

Trong nhà còn có người, Cổ Phi Yên không có ý định để Cổ Minh Châu gây thêm phiền phức.

"Đợi đã!" Cổ Minh Châu lấy tay chặn khung cửa sắp đóng, hai mắt rung rung, rất là kiên trì, "Hôm nay tôi đến tìm cô là có việc rất quan trọng, chúng ta cần nói chuyện với nhau."

"Làm sao thế?"

Hai người đứng cạnh cửa, Sở Diễm Diễm và Bạch Tố Tố không hiểu chuyện gì xảy ra, từ trong bước ra ngoài.

Bạch Tố Tố yên lặng đánh giá Cổ Minh Châu một phen, nhìn thấy cô ta trang phục đẹp đẽ, trên tay là túi xách hàng hiệu số lượng có hạn, nhất thời không nhận được hỏi, "Tiểu Yên, đây là ai?"

"Chào cô, tôi là chị gái của Tiểu Yên, Cổ đại tiểu thư." Cổ Phi Yên còn chưa trả lời, Cổ Minh Châu đã cướp lời cười nói.

"Thì ra là cô a, gì mà đại tiểu thư, không phải là người cướp thân phận của Tiểu Yên sao, đồ mặt dày!" Sở Diễm Diễm lạnh lùng hừ một tiếng, bực mình kéo Bạch Tố Tố, "Đi thôi, để Tiểu Yên tự mình xử lý."

"Diễm Diễm, sao cô có thể nói như vậy. Họ tốt xấu cũng là chị em, cậu không giúp Cổ đại tiểu thư và Tiểu Yên hoà hảo thì thôi, lại còn ở đây gây rối, cậu thật trẻ con quá." Bạch Tố Tố không chịu đi, cười với Cổ Minh Châu, "Cổ tiểu thư, mời vào, có chuyện gì vào rồi nói."

"Vậy được."

Cổ Minh Châu liếc Cổ Phi Yên không nói thêm câu nào, câu miệng đắc ý, bước vào trong nhà.

Cô không mời tôi, thì vẫn có người khác mời!

Cổ Minh Châu bước đến cạnh ghế sofa, Bạch Tố Tố liền cầm mấy cái gối ôm, đập đập vào ghế sofa, "Cổ tiểu thư, cô ngồi chỗ này đi."

"Cảm ơn." Cổ Minh Châu dè dặt ngồi xuống, nhìn mấy đồ ăn vặt trên bàn rồi nho nhả nhủ mày, "Các cô họp mặt nhau ở đây, sao lại đi ăn thực phẩm bẩn thỉu này? Tiểu Yên, em đối đãi với khách quá không thành tâm rồi, tốt xấu gì cũng là thiên kim Cổ gia, sao lại hẹp hòi với bạn mình như vậy?"

"Không phải không phải..." Bạch Tố Tố đáp lời, "Đây là tôi với Diễm Diễm mang đến, Tiểu Yên giờ về lại Cổ gia, thực ra không còn thích mấy đồ ăn này nữa, chỉ là người bạn như chúng tôi không có nhiều tiền, chỉ có thể mua cái này..."

Cổ Phi Yên, "... "

Rõ ràng vừa rồi cô ăn đồ nướng ở ngõ Hồ Đồng ăn rất vui vẻ, con mắt nào của Bạch Tố Tố thấy cô không thích ăn?

Soi đi soi lại, không phải chính bản thân Bạch Tố Tố không thích sao?

"Ha..." Cổ Minh Châu tựa phi tựa tiểu nhìn com hộp của Ngự Thiện Phụng, "Tiểu Yên đương nhiên thích ăn đồ ăn ngon, khả năng kiếm tiền của cô ấy, chúng tôi không thể so bì."

"Chắc chắn Cổ tiểu thư đây cũng thường hay ăn, tiểu thư quá khiêm tốn rồi."

"Tôi ăn không có nhiều, dù sao tôi cũng không xem trọng mấy vật ngoài thân mà càng chú trọng tu dưỡng tâm tính hơn." Cổ Minh Châu liếc mắt hạnh, bỗng nghĩ ra một chủ ý, giả vô thức hỏi Bạch Tố Tố, "Tôi xem cô rất có hứng thú với Ngự Thiện Phụng, có muốn đi ăn không?"

Chương 28

"Muốn a!" Bạch Tố Tố kích động đứng dậy, "Tôi... Đại tiểu thư có thể đưa chúng tôi đi không?"

"Đương nhiên có thể, nếu như cô muốn đi, tôi sẽ gọi điện thoại cho chồng sắp cưới của tôi, để anh ấy đặt bữa ăn khuya cho chúng ta." Cố Minh Châu cong môi cười nhẹ, rất là hào phóng, "Chồng sắp cưới của tôi là cô đồng của Ngự Thiện Phưởng, mời chúng ta một bữa vẫn khá đơn giản. Các cô đã là bạn bè của Tiểu Yên thì cũng là bạn của tôi, đừng khách sáo."

"Vâng vâng, được ạ!" Bạch Tố Tố liên tục đồng ý.

Thật không ngờ vị hôn phu của Cố Minh Châu lại là cô đồng của Ngự Thiện Phưởng, Bạch Tố Tố vừa hưng phấn vừa ngượng mồm.

Cô thấy Cố Phi Yên thật quá ngu ngốc, rõ ràng cô ấy rõ ràng mang huyết thống Cố gia, còn không tốt bằng Cố Minh Châu, thật sự là quá đáng tiếc. Nếu như Cố Phi Yên đừng quá bướng bỉnh, nói không chừng sẽ gả đi còn tốt hơn Cố Minh Châu, đến lúc đó, mấy người bạn như bọn cô cũng sẽ được thơm lây!

Vẫn thật đáng tiếc, do Cố Phi Yên quá ngang bướng.

Sau khi tâm tình bớt kích động hơn, Bạch Tố Tố mới nhớ ra còn chưa hỏi ý kiến của Cố Phi Yên, lập tức tỏ vẻ đáng thương, "Tiểu Yên, tôi... tôi đồng ý ngay như thế, cậu sẽ không trách tôi đúng không?"

Cô thật sự muốn ăn một bữa ở Ngự Thiện Phưởng, đi vào trong đó toàn những nhân vật thuộc tầng lớp thượng lưu, ví như cô ở đó quen được người bạn trai tâm đầu ý hợp, vậy thì cuộc đời còn lại của cô có hy vọng rồi, sau này có cuộc sống tốt đẹp, không biết sẽ có bao nhiêu người ngưỡng mộ cô a!

Nghĩ nghĩ, Bạch Tố Tố cảm thấy bản thân không thể sai được nữa, đây thật là cơ hội tốt để lo đường dài!

Mà dù Cố Phi Yên không đồng ý, cô cũng phải đi cho bằng được!

"Cậu đã đáp ứng rồi, còn bảo Tiểu Yên đừng trách cậu?" Sở Diễm Diễm càng lúc càng phần nộ, ghét bỏ Bạch Tố Tố, "Nếu cậu muốn cùng Cố đại tiểu thư đi ăn khuya, vậy cậu đi đi, dù nói gì tôi với Tiểu Yên đều sẽ không đi!"

"Diễm Diễm..."

"Đừng gọi tên tôi, ngày trước cậu đâu có lòng ham hư vinh, vài năm nay, cậu càng ngày càng coi trọng đồng tiền, coi trọng vật chất!" Có những lời, Sở Diễm Diễm vốn không muốn nói, nhưng lần này Bạch Tố Tố quá quá đáng, cô không nói không được.

"Tôi không có..." Mặt Bạch Tố Tố lạng lẽ trắng bệch.

Bạn thân luôn có quan hệ tốt trước giờ, nay lại không cho cô chút mặt mũi nào.

Cô tưởng rằng, quan hệ của cô với Sở Diễm Diễm nhất định sẽ hơn Cố Phi Yên mất tích 8 năm, không nghĩ rằng xưa nay đều sai.

Bạch Tố Tố và Sở Diễm Diễm cãi nhau đến ngại, Cố Minh Châu ngồi bên cạnh duy trì thái độ điềm nhiên không quan tâm, không khuyên, cũng không chen lời, giả như việc không liên quan gì đến mình, căn bản không tự giác chính mình là người kéo đến cuộc mâu thuẫn.

Còn Cố Phi Yên lại không tránh khỏi bị kéo vào trong.

Bạch Tố Tố thấy không cách nào thuyết phục được Sở Diễm Diễm, tha thiết nhìn Cố Phi Yên, "Tiểu Yên, cậu cũng nghĩ tôi như vậy sao? Tôi chỉ là hiếu kỳ, thật sự! Tôi có đồng nghiệp nói từng ăn ở Ngự Thiện Phưởng, đồ ăn ở đó rất ngon, rất sang trọng, tôi, tôi chỉ là muốn hiểu biết một chút thôi."

"... Thôi được rồi." Do dự phút chốc, Cố Phi Yên đành thể đồng ý.

Chỉ là ăn một bữa mà thôi, không cần phải náo thành như vậy, 8 năm cách xa mới gặp lại, cô không muốn để Bạch Tố Tố mặt mũi khó coi, suy cho cùng, cô rất hoài niệm quãng thời gian đã qua, cô không thể nhẫn tâm phá hoại nó.

Lại nói, dù sao Cố Minh Châu đã nói có Chiến Mặc Thần chủ trì, không cần cô trả tiền, cô không cần áp lực.

Chuyện cứ thế xong.

Nhưng Cố Phi Yên không thể ngờ được, người hay gây chuyện vẫn luôn gây chuyện, một bữa cơm cũng có thể làm mưa làm gió.

...

Cố Minh Châu ung dung đứng dậy gọi điện thoại, hai phút sau cúp máy, nói với mấy người, "Chồng sắp cưới của tôi đã đáp ứng rồi, đợi tý nữa sẽ lái xe qua đây đón chúng ta."

"Thật tốt quá rồi!" Mắt Bạch Tổ Tổ sáng lên.

Ngoài cô ấy ra, trên mặt Cố Phi Yên không có thần sắc hưng phấn nào, Bạch Tổ Tổ xấu hổ cười cũng dần im lặng.

Gượng gạo ngồi trên sofa khoảng 10 phút, không một ai nói chuyện, chỉ có âm thanh phát ra từ bộ phim cầu huyết phát sóng vào 8h cao điểm trên TV. Bạch Tổ Tổ vài lần muốn nói chuyện với Cố Minh Châu, thế nhưng Cố Minh Châu không thèm để ý, hai người còn lại cũng không nói gì.

May mà điện thoại của Cố Minh Châu vang lên.

Tiếp điện thoại xong, cô ta đứng lên, mang ý tứ nhìn từ trên cao xuống dưới, nhỏ nhẹ, "Chồng sắp cưới của tôi đã đến, cùng tôi đi thôi."

"Được, chúng tôi lập tức xuống!" Người đầu tiên hưởng ứng vẫn là Bạch Tổ Tổ.

Xuống tầng, Sở Diễm Diễm cố ý lùi sau một bước, kéo Cố Phi Yên, nói nhỏ xin lỗi với cô, "Tiểu Yên, thật sự rất xin lỗi, tôi thật không ngờ Tổ Tổ lại như vậy... Dù tại tôi không tốt, tôi cứ nghĩ rằng chúng ta sẽ tốt đẹp giống như ngày trước, lại không nghĩ rằng, chúng ta đã trưởng thành rồi, cũng đều thay đổi rồi..."

Đôi mắt to tròn của Sở Diễm Diễm tràn đầy thất lạc, còn có gượng gạo.

Vốn tưởng chị em, vốn tưởng ôn hương tư mật, lại biến thành như vậy, thật ngoài sức tưởng tượng.

Cố Phi Yên không an ủi Sở Diễm Diễm, mà tình nghịch nháy mắt với cô, giống như quá khứ đã từng làm rất nhiều lần, nhẹ nhàng cho Sở Diễm Diễm một cái ôm.

Thiên ngôn vạn ngữ đều trong cái ôm đó, Sở Diễm Diễm tâm não phiền muộn đều bay hết, cười ra tiếng.

"Tiểu Yên, cậu thật tốt." Sở Diễm Diễm nháy mắt lên, ôm chặt lấy Cố Phi Yên, "Tôi biết mà, cậu luôn luôn luôn thích tôi, luôn luôn tốt với tôi!"

"Cậu nhẹ chút, đau!" Cố Phi Yên tức giận lườm Sở Diễm Diễm.

Nắm tay Sở Diễm Diễm, hai người bước hướng tới chiếc xe Maybach màu đen đỗ trước cửa toà nhà, còn chưa đến cạnh xe, Cố Phi Yên liền nhìn thấy người đàn ông cao to lạnh lùng như đá cứng yên lặng đứng ở đó.

Ánh đèn đường âm ỉ chiếu lên thân thể anh, sắc mặt lãnh tuấn, dùng chính con mắt đen trầm của mình nhìn cô, phảng phất như đang suy tư gì đó.

Cố Phi Yên nhất thời đình trệ bước chân, không tự chủ nghĩ đến bốn chữ "như em mong muốn"...

Trong lòng người đàn ông này, rốt cuộc đang nghĩ gì?

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29

Con xe Maybach màu đen chạy êm trên đường, điều hòa trong xe được mở nhiệt độ rất thấp.

Bầu không khí cũng thấp không kém gì.

Cố Minh Châu ngồi ở ghế phụ, mắt liếc nhìn Chiến Mặc Thần, Chiến Mặc Thần tựa viên nam thạch không cảm xúc, chẳng thèm để ý đến ánh mắt của cô, ánh mắt trầm tĩnh nhìn thẳng phía trước, để nỗi lòng trong mắt cô như bị nước cuốn trôi.

Cố Phi Yên là người cuối cùng lên, ngồi phía sau xe, lần lượt sau đó là Sở Diễm Diễm và Bạch Tổ Tổ.

Biểu hiện hôm nay của Bạch Tổ Tổ làm cho Cố Phi Yên trong lòng thất vọng, Sở Diễm Diễm vẻ mặt tức giận, cũng không thích kiểu phản ứng của Bạch Tổ Tổ, cô cũng phải phối hợp vui vẻ với Sở Diễm Diễm, chỉ cùng Sở Diễm Diễm mất đi mảy may, nhấn tin trên điện thoại.

Cố Phi Yên chớp chớp đôi mắt, đưa điện thoại di động cho Sở Diễm Diễm.

Sở Diễm Diễm cũng làm y như vậy.

Cả hai cứ thế cười khúc khích với nhau.

Dòng thời gian dường như chảy ngược lên hai người họ, giống như thời còn đi học, trên lớp truyền nhau mảnh giấy, ánh mắt, đều có thể làm họ vui nửa ngày.

Chiến Mặc Thần vô tình liếc mắt qua gương chiếu hậu, bắt gặp khuôn mặt thoải mái, thuần túy của Cố Phi Yên, trong đôi mắt đen láy của cô ẩn chứa nét vui tươi, pha chút bướng bỉnh, linh hoạt, giống như tiểu hồ li đầy mảnh khảnh trong khu rừng hoang dã.

Anh trước giờ chưa thấy cô cười nhiều như vậy.

Không... Cô ấy có, cô đã từng cười như vậy với anh.

Lúc cô bắt đầu quấy rầy anh, thường xuyên nhìn anh cười, cười một cách ngây ngô, nụ cười tỏa sáng, mang trái tim đến trước mặt anh. Cô ấy rất nhiệt tình, tựa như bông hồng đang nở rộ trong làn gió mát, một vẻ mỹ lệ làm con tim đập loạn...nhiệt liệt như vậy, đã từng làm cho anh không thể chịu đựng được, không biết xử trí thế nào.

Nhưng, từ lúc nào cô ấy không còn để lộ nụ cười này với anh nữa?

Chiến Mặc Thần suy nghĩ chăm chú.

Dường như, đã rất lâu rồi.

Trong lòng không hiểu sao có chút không thoải mái, Chiến Mặc Thần nhăn mày, thuận tay mở nhạc trong xe lên.

Khúc dương cầm kỳ ảo, tao nhã, tựa như dòng nước chảy êm đềm, khoang xe đột nhiên tăng thêm nhịp điệu, làm giảm đi bầu không khí có chút ngại ngùng, không gian dường như được nhuộm một chút dư vị khó tả.

Cố Phi Yên bất giác giật mình.

Khúc dương cầm Bandari, cô đã từng rất thích nghe, hầu như tối nào đi ngủ cô cũng nghe.

Tuy nhiên, cô đã từng thích nó vì có ai đó thích nó, bây giờ, cô không thích người đó, khúc dương cầm này đối với cô giờ cũng không còn ý nghĩa gì nữa.

Cố Phi Yên mỉm cười, gõ vào notepad trên điện thoại di động, tiếp tục dùng cách vừa nãy nói chuyện với Sở Diễm Diễm.

.....

Nhà hàng hoàng gia

Lầu các năm tầng cổ kính nằm ngay trung tâm thành phố.

Nhà hàng hoàng gia chiếm diện tích không nhỏ, nhưng một chút cũng không thể bỏ phí một vị trí đắc địa chất lượng cao như vậy, dùng vàng häng ngày để hình dung là không quá nhiều.

Có Chiến Mặc Thần ở đó, mọi người đi lên thang máy chuyên dụng tới đỉnh lầu.

Nhà hàng hoàng gia có tất cả năm tầng, từ tầng thứ tư trở xuống theo thứ tự là Thiên, Địa, Huyền, Hoàng, thẻ hội viên tương ứng mỗi tầng không giống nhau, có loại thẻ hội viên nào chỉ có thể vào được một tầng nấy, hệ thống phân cấp chặt chẽ.

Còn với tầng trên cùng, chính là căn phòng độc quyền cho các cổ đông tiệm hoàng gia của Chiến Mặc Thần, nếu nói rằng, những người giàu có đáng kính có thể bước vào nhà hàng hoàng gia, mà ai lên được tầng cao nhất chính phải là người đạt trình độ cao nhất.

Mọi người vẫn đang nói chuyện hăng say, hôm nay có Chiến Mặc Thần ở đó, họ vào đó dễ như trở bàn tay.

Cố Phi Yên cũng là lần đầu đến.

Thang máy đến tầng năm dừng lại, cửa mở ra, hai bên là hai hàng thị nữ xinh đẹp mặc áo sùan xám khom lưng cung kính nghênh đón, có thể nhìn thoáng qua được dáng vẻ yếu điệu, khéo léo của họ qua bộ sùan xám.

Một người đàn ông trung niên khuôn mặt phúc hậu sớm đứng đợi ở đó, vừa nhìn thấy bóng dáng Chiến Mặc Thần, liền vội vã chạy ra cung kính hành lễ: “Chiến thiếu gia gần đây đến không nhiều, nhưng kẻ nhỏ bé này vẫn mong chờ ngài. Không biết ngài có muốn uống vài ly, tôi đã chuẩn bị cho ngài những chai rượu nho này được lấy từ Pháp, tối nay ngài muốn mang đến một chai không?”

Người đàn ông trung niên đi chiếc giày da kiểu tây rất khí phái, chắc hẳn là quản lý của nhà hàng hoàng gia này, nhưng khi đứng trước mặt Chiến Mặc

Thần, thái độ của ông ta phải nhượng bộ bao phần.

“Được!” Chiến Mặc Thần gật đầu, “Lấy hai chai.”

“Tuân lệnh!” người đàn ông trung niên vui vẻ khoác tay Chiến Mặc Thần và Cố Minh Châu, “Bỉ nhân họ Mễ, là giám đốc nhà hàng hoàng gia này, các vị nếu có yêu cầu gì, hãy gọi người đến tìm tôi, tôi nhất định sẽ phục vụ các vị chu đáo.”

“Giám đốc Mễ” Cố Minh Châu nở nụ cười ấm áp chào ông, “Tôi thường xuyên nghe Chiến Mặc Thần nhắc đến ông, nhà hàng hoàng gia này may mắn có ông vất vả ngược xuôi, mới có thể kinh doanh tốt như này.”

Giám đốc Mễ chớp mắt, cảm xúc trên mặt không đổi, “Đa tạ Cố Minh Châu đã khen, kẻ hèn mọn này nào dám nhận.”

Sau đó ông nhanh chóng chuyển chủ đề.

Ông chỉ là giám đốc nhỏ của nhà hàng hoàng gia, mà nhà hàng này chỉ chiếm một phần rất nhỏ không đáng kể trong số tài sản của Chiến thiếu gia. Ông nào có tư cách được Chiến Mặc Thần thường xuyên nhắc đến? Vị tiểu thư này nghĩ mình đặc biệt thì đừng có kéo theo ông vào chứ!

Giám đốc Mễ có chút không thoải mái với Cố Minh Châu.

Cố Minh Châu cũng có chút lạc lõng.

Chiến Mặc Thần không giới thiệu mình là vị hôn phu của cô ta, để cô ta và Cố Phi Yên cùng hàng với nhau, điều này làm cho cô có chút không vui, nhưng cô cũng không thể chủ động nói gì được, chỉ có thể dùng cách khéo léo như này mà công khai chủ quyền. Đáng vẻ hấp tấp, mất tự nhiên lại có chút mất giá.

Giám đốc Mễ tự mình dẫn đường, mọi người đã đến nơi căn phòng cao quý chỉ thuộc về Chiến Mặc Thần.

Căn phòng cao quý ấy làm người ta say mê, nào là chiếc cầu nhỏ bắc qua dòng nước, rừng trúc rì rào, khung cảnh thật sự rất thanh tịnh, đẹp đẽ và cổ kính.

Các loại món ăn ngon nhanh chóng được bày ra.

Nhà hàng hoàng gia không những trọng cái quý, mà còn trọng cái tinh.

Đồ ăn ở đây độc nhất vô nhị, com thì khỏi phải suy nghĩ nhiều, vừa bước đến cửa ngập tràn mùi thơm, ngon vô cùng.

Thậm chí nếu tiêu tiền phung phí vào đây cũng cảm thấy đáng giá.

Giám đốc Mễ vừa đi, Sở Kiều Kiều kéo kéo áo Bạch Tố Tố nói nhỏ: “Hóa ra đây là nhà hàng hoàng gia, thật sự lộng lẫy quá đi!”.

Tất cả ở đây cô đều chưa được tiếp xúc qua.

Cô rất tò mò, nhưng cũng nhanh chóng hòa nhập.

Ước muốn tiêu tiền phung phí có lẽ là cảm xúc ngay lúc này của cô.

“Woah...” Sở Diễm Diễm chuyện tâm nhìn đồng đồ ăn, đầu gật lia lịa, chả có thời gian để ý đến Bạch Tố Tố.

Bạch Tố Tố cảm thấy vô vị, Sở Diễm Diễm chỉ biết ăn và ăn, lớn như vậy rồi, không chịu nghĩ chuyện sau này, như một đứa trẻ vậy.

Trong lòng luôn tính toán kế hoạch, Bạch Tố Tố vừa nghĩ một lúc liền quay sang Cố Phi Yên: “Tiểu Yên, tôi đi vệ sinh một lát”.

“Có muốn tôi đi cùng không?” Cố Phi Yên lập tức đáp lại.

“Không cần đâu!” Bạch Tố Tố vội vàng xua tay, “Tôi không còn là đứa trẻ nữa mà đi vệ sinh lạc đường được, tôi đi một lúc rồi về ngay thôi.”

Nói vừa dứt, Bạch Tố Tố tìm đập thành thịch mở cửa phòng đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Cố Phi Yên trước giờ không phải là người tự để mình phải chịu oan ức.

Đã đến thì an tâm ở lại.

Sở Diễm Diễm ăn rất nhanh, cô cũng không thiếu đồ ăn.

Chiến Mặc Thần- người đàn ông quyền lực, nơi này chỉ là một phần nhỏ trong tài sản của anh. Những đĩa hết thức ăn được dọn xuống, thay vào đó là những món khác được mang lên.

Dường như ăn không hết được.

Cố Phi Yên rất thích ăn, nhưng ngân khố không cho phép, gần đây toàn ăn mì ăn liền, chưa nói đến bị chịu tội bao lần.

Hôm nay được ăn bữa này, lòng yêu đồ ăn của cô được an ủi không ít, uống liền mấy ly rượu nho, không biết rằng là mỹ tửu đã làm cho cô ngà ngà say, hay là do tâm trạng tốt, nhìn Chiến Mặc Thần và Cố Minh Châu tay trong tay lại thấy thuận mắt.

Dù sao cũng được công tử Bạc Liêu chủ trì.

Tuy nhiên, trong lòng cô lại có chút yếu đuối nhưng cũng nhanh biến mất.

Cố Minh Châu xoa nhẹ môi, nhìn sang Cố Phi Yên hỏi, “Tiểu Yên, cô gần đây không phải là đang tìm việc sao?”

“Vâng...” Cố Phi Yên miễn cưỡng trả lời.

“Haizz... nếu muốn đi làm, cô chỉ cần nói với tôi một tiếng, không khéo tôi sẽ đi cầu xin ba mẹ. Cô ở công ty nhà mình làm việc, có phải thoải mái hơn nhiều so với làm ở ngoài không? Tôi thiếu là vậy...” ngừng một lúc, Cố Minh Châu tiếp tục nói, “Thấy thế nào, cũng không có truyền tin đồn cô cầu dẫn ông chủ đâu.”

Ân sâu trong ánh mắt của cô ta chứa đầy sự đắc ý.

“Cái gì cơ?...” Cố Phi Yên cau mày lại.

Lại là tin đồn?

Truyền cái gì, không phải là truyền từ miệng của Cố Minh Châu ra sao!

“Hai ngày trước, cô có phải làm ở công ty thiết kế sở hữu đất đai sao? Ông chủ Vương của công ty đó nói cô ngày đầu tiên đi làm đã không biết an phận, không những có ý đồ cầu dẫn ông ta, còn vu oan nói ông ta ức hiếp cô, đánh cả ông ta.... Tiểu Yên, cô không cần phải làm vậy, nếu cô thiếu tiền hãy nói với người chị này, chị sẽ cho cô... cô đừng làm ba thất vọng, được không?”

“Tôi nếu có thiếu đàn ông, cũng nói với cô, cô cũng thoải mái đưa anh rể cho tôi dùng sao?” Cố Phi Yên cười nhếch mép, “Quần rộng như vậy, nhà cô là cả Thái Bình Dương sao?”

Cố biết rõ trong lòng Cố Minh Châu đang nghĩ gì, không phải cô muốn mượn tình huống này có ý trước mặt Chiến Mặc Thần bôi nhọ anh ta!

Cho dù như vậy, cô vẫn muốn cho Cố Minh Châu phải ảm ức.

Mặc dù uống rượu có chút say, nhưng cô vẫn còn khả năng đấu khẩu với Cố Minh Châu!

Lại nhắc đến Chiến Mặc Thần!

Đưa con gái vô liêm sỉ kia tại sao lần nào cũng mang chuyện đó treo bên miệng?

Cố Minh Châu trong chốc lát mặt biến sắc, móng tay bấm chặt vào trong da thịt. Mới miễn cưỡng làm mất đi vẻ dịu dàng ban đầu của mình, cười khô khan, “Ha, ha... Tiểu Yên cô nói đùa sao, cô cần phải có liêm sỉ, hiểu lễ nghĩa, chuyện này không phải để cô lôi ra làm trò đùa được....”

Không chỉ mình cô, còn có Chiến Mặc Thần và Sở Diễm Diễm đang ở đó.

Sở Diễm Diễm khuôn mặt lạnh đi, đôi mắt Chiến Mặc Thần âm u nhìn Cố Phi Yên, tâm tư trầm lắng.

Anh nhớ đến hôm nhìn thấy cảnh Cố Phi Yên cô mặc chiếc váy vàng ngồi bên bồn hoa đau đớn khóc không ra tiếng. Đối chiếu thời gian, vào đúng ngày cô đi làm bị ức hiếp, chính vì thế cô đã bắt lực như vậy.

Chỉ là, anh vẫn chưa kịp làm rõ những khúc mắc trong lòng mình, Cố Phi Yên lại nói ra “mượn anh rể dùng”, đây gọi là cảm xúc phức tạp trong lòng anh, suy nghĩ cái gì cũng loạn hết lên.

“Diễm Diễm, tôi đi tìm Tổ Tổ một lát” Cố Phi Yên quay người cứng nhắc.

Bạch Tố Tố đi vệ sinh, đã nửa tiếng chưa quay lại, Cố Phi Yên không muốn ở lại đây đối diện với gương mặt giả tạo của Cố Minh Châu, một mỗi khi phải đối co với cô ta, càng lo lắng Bạch Tố Tố xảy ra chuyện gì.

Cô nhú đôi lông mày thanh tú rồi đứng dậy đi tìm Bạch Tố Tố.

Ra khỏi cửa, hồi rồi lối đi xong, Cố Phi Yên hướng nhà vệ sinh đi tìm.

“Tố Tố?... Bạch Tố Tố?...”

Vào trong nhà vệ sinh, Cố Phi Yên gọi nhiều lần, vẫn không nghe thấy tiếng của Bạch Tố Tố.

Lẽ nào không có ở đây sao?

Cố Phi Yên nhăn mày đi ra, định hướng nơi khác tìm Bạch Tố Tố, đột nhiên một thân ảnh cao lớn ở ngay sau lưng, cánh tay nhỏ bé của cô bị người đó giữ lại, trong lúc đang choáng váng, lưng của cô áp vào bức tường lạnh lẽo, đôi mắt dễ thương vẫn còn mơ hồ của cô chạm vào con ngươi sâu thẳm của người nam nhân ấy.

Chiến Mặc Thần?

Bị người nam nhân đó với đôi mắt xâm chiếm dò xét cả người cô, Cố Phi Yên say rượu cũng đột nhiên tỉnh một nửa.

“Anh định làm gì?” muốn rút tay lại, Cố Phi Yên bực mình mặt đỏ lên nhưng vẫn không thể rút tay lại được, cô lấy thêm can đảm, không do dự tức giận, “Anh mau bỏ tay tôi ra, nếu không, xem tôi xử lý anh!”.

“Xử lý tôi?” Chiến Mặc Thần nhếch môi, dùng lực giữ lấy cằm của cô, “Là tôi cần xử lý cô!”.

Cô hôm nay lại mê hoặc anh kiểu gì mà hình bóng cô cứ xuất hiện trong đầu anh.

Trước giờ chưa có ai làm anh phải chịu thiệt thòi như vậy!

“Hả?” Cố Phi Yên lắc đầu, có chút không hiểu.

Nhưng cô biết là có nguy hiểm.

Cô hồi hận hôm nay đã không nhịn nổi uống hai đến ba ly rượu, nếu không, giờ toàn thân cô vô lực như này. Thậm chí không có cách nào để cho người đàn ông xấu xa này một trận, đánh chết anh!

“Cô đang nghĩ gì?”

Âm thanh trầm ấm của người đàn ông đó vang vọng bên tai, Cố Phi Yên như bị mê hoặc thành thật nói: “Muốn đánh anh!”

Người đàn ông đó cúi đầu cười ra tiếng, giống như cô không biết tự lượng sức mình.

Cô tròn tròn mắt nhìn vào khuôn mặt đẹp trai của anh, trước khi cô chưa kịp phản ứng lại, đôi môi đỏ mọng của anh đã khóa chặt làn môi mềm mại của cô. Lưỡi của anh nhanh chóng đưa vào trong miệng, quấn lấy lưỡi cô đầy thách thức.

“Không phải mượn tôi dùng sao? Cho cô...”

“Hả?....”

Cố Phi Yên cố gắng vùng vẫy, nhưng đầu không lại sức của người đàn ông ấy.

Anh giữ lấy gáy của cô, khóa chặt chiếc eo thon, đẩy cả người cô áp chặt vào ngực mình. Hơi ấm cơ thể của người đàn ông, một nụ hôn triền miên, nồng cháy, làm cho cô hầu như không thể nào hô hấp dễ dàng.

Tại sao lại có thể như vậy?

Cô then quá hóa giận, cắn mạnh, một vệt tanh từ lưỡi chảy ra.

“Ừm...” Chiến Mặc Thần chịu không nổi há miệng.

Nữ nhân này, quá hoang dã rồi!

Cứ như này, anh quyết không buông tha cho cô.

Con mắt đen sâu thẳm của anh dần tối sầm lại, tiếp tục hôn cô một cách mãnh liệt, lưỡi anh đưa vào miệng cô quấn lấy lưỡi cô rồi mút chặt, lúc mạnh mẽ, khi thì thâm nhập sâu vào cứ thế dây dưa triền miên.

Đội khi nộ hôn vừa dứt, Cổ Phi Yên thờ gấp, mắt nhìn vào người đàn ông trước mặt mình, ngạc nhiên không nói lên lời, vậy mà Chiến Mặc Thần đã lên tiếng, “Đây là thù lao của bữa ăn hôm nay, cũng là sự trừng phạt của cô đã câu dẫn tôi.”

Làm ơn hãy nhẹ nhàng một chút, đau thật mà....

Khi người con gái này lại nói ra được những từ dễ thương như vậy. Ai mà biết được trong lòng anh dâng trào lên cơn sóng dữ dội.

Cũng giống như cái đêm hôm đó, lúc cô uyển chuyển mềm mại dưới thân của anh, những giọt nước mắt long lanh rơi trên khuôn mặt đỏ ửng ấy, cũng hết lần này đến lần khác cầu xin anh, âm thanh so với lúc này còn đục khoét tâm hồn hơn nhiều.

Cô là một vị thuốc độc, ai mà biết được sau lần đó, anh đã phải kiềm chế bao lần, mới đến hôm nay anh mới phóng đảng mình một chút...

Vậy mà, anh vẫn muốn tiếp tục không?

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31

“Tôi không phải trốn vào đây, bạn của tôi ở đây. Mấy người hãy bỏ tôi ra.”

Đột nhiên, có tiếng ồn ào làm ngớt quãng không khi lãng mạn của hai người.

“Anh bỏ tôi ra.” Cổ Phi Yên cũng không biết cái sức lực đó từ đâu đến. Cô cố gắng hết sức đẩy người đàn ông cao to cường tráng kia ra, choáng váng, bước nhanh theo âm thanh vọng lại mà đi.

Cô rất vội, cái âm thanh vừa mới đây thôi như là của Bạch Tổ Tổ.

Mặc dù, Bạch Tổ Tổ đã biến thành người khác rồi, không còn là một cô gái bé nhỏ hay xấu hổ e thẹn ngoan ngoãn khéo léo. Chỉ là, cô ấy không có cách nào làm sao để nghe điều đó. Ánh mắt tỉnh lặng nhìn Bạch Tổ Tổ ở đây đã xảy ra chuyện gì đó không tốt.

Ra về ta đây sự quyền quý của Kinh Thành, cô ấy hiểu hơn Bạch Tổ Tổ

theo tiếng âm thanh đó tới chỗ ngoặt, Cổ Phi Yên nhìn thấy Bạch Tổ Tổ bị ngã ngồi dưới đất, bộ dạng cô nhếch nhác đến cực độ, hai tay đặt xuống đất, ngẩng đầu nhìn thấy trước mặt cô là một đám đàn ông, dọa cô khiến cho cô mặt trắng bệch vì sợ hãi.

Một đám người đàn ông thanh niên kia ra tay đánh cô, trên mặt mang một nụ cười đầy mỉa mai.

Trong đó có một người đàn ông gương mặt điển trai anh tuấn bước lên trước một bước ấn đầu của Bạch Tổ Tổ bị mê rượu làm ướt sũng giày bước đến trước mặt cô: “mày là một loại con gái hèn hạ rẻ tiền, ông gặp rất nhiều rồi, ông hôm nay tâm trạng rất vui chỉ cần mày liếm sạch giày của ông, thì mày có tội với ông chuyện này sẽ được xóa sạch, không thì ông đây sẽ để cho mày chết trông rất khó nhìn.”

“Không, tôi không có ý làm vậy, tôi không muốn. Tôi là do Chiến Thiếu Gia đưa tới, mấy người không được làm vậy với tôi.”

Bạch Tổ Tổ điên loạn lắc đầu

Cô chỉ muốn gặp được một người lãng mạn, ai biết được sẽ gặp phải một vài người không biết thương hoa tiếc ngọc!

“Thì mày là như vậy, Chiến Mặc Thần có thể nhìn ra ư? Rượu mừng không uống lại thích uống rượu phạt. “ người đàn ông quát cho Bạch Tổ Tổ một cái bạt tai, lôi tóc của Bạch Tổ Tổ tới chỗ giày của mình: “ mau liếm cho tao, không liếm sạch, ông đây sẽ để mày thưởng cho bọn ăn mày. Bọn nó nhất định sẽ rất vui sướng với lòng ham muốn ở trên người mày. “

“Dừng tay! “ nhìn thấy như vậy, Cổ Phi Yên bước vội đến.

Càng muốn bước thật nhanh, thì chân lại càng đi không vững

Loạng choạng, Cổ Phi Yên người lao về phía trước, thật tốt, cô đứng lúc vịn được vào tường mới đứng vững được.

“Tiểu Yên. “ Bạch Tổ Tổ quay đầu lại nhìn thấy Cổ Phi Yên đang đi tới, vừa bất ngờ, vừa vội vàng đấu tranh:” Tiểu Yên, nhanh đến cứu tôi với. Nhanh giúp tôi giải thích với họ, tôi không phải làm như vậy, tôi thật sự không có ý làm vậy. “

“Ể, Nhị Tiểu thư nhà họ Cổ cũng ở đây, đây không phải là vợ sắp cưới của Viễn Bạch U?” Giọng nói hài hước vang lên.

Cố Phi Yên nhú mày lại. Mắt nhìn tí mí kĩ lưỡng, trước mặt đều là người quen.

Gia đình quân đội, ba thế hệ đỏ, Du Diễm Phong và Lý Bắc Thành.

Sao sáng giải trí tông tài, Tang Vũ

Thái tử Tập đoàn Thẩm Thị, Thẩm Liệt

Còn có gia đình cũ, Kỳ Gia, Kỳ Viễn Bạch

Đều là những người không thể động đến được.

Kính Thành quý phái này hướng đến quy tụ đám người chơi. Những người khác nhau đều có vòng tròn thoải mái khác nhau. Chiến Mặc Thần có một cái vật hình tròn. Đây lại là một cái vòng tròn khác. Bình thường vòng tròn và người trong vòng tròn ở rất ít, chỉ là thương nghiệp đợi nơi có thể hoặc có vài hợp đồng.

“Cố Phi Yên, sao cô lại ở đây?” Kỳ Viễn Bạch nhú mày hỏi.

“Tôi ở đây, tự nhiên là có người mời đến, không thì với tài lực của tôi, đến những chỗ như này không nổi, đúng không? Cố Phi Yên nhìn Kỳ Viễn Bạch với bộ không thoải mái, trên gương mặt thanh tú vài phút lạnh lùng. ” lại nói, Kỳ Thiếu Gia không phải sớm đã biết tôi bị đuổi khỏi nhà Cố Gia? Bây giờ còn hỏi tôi, quả là đã biết rõ rồi còn cố ý hỏi.”

“Viễn Bạch, Cậu trước mặt vợ tương lai của mình thật không tồi, có vài phút lòng dừng cảm. “ Du Diễm Phong cảm hút điều thuốc. Ánh mắt thêm vào chút hứng thú nhìn trên người Cố Phi Yên. “ nghe nói cô ta không vừa ý cậu làm chuyện đó trên giường trong thời gian rất ngắn, không bằng với Chiến Mặc Thần?”

“Làm sao có thể?” Kỳ Viễn Bạch xấu hổ biến thành tức giận. “ loại đàn bà này ăn nói hồ đồ, tôi căn bản chưa làm qua chuyện đó với cô ta.”

“Anh có muốn làm, tôi cũng không thể nhìn nổi anh! Ngán, nhỏ, yếu!”

Cố Phi Yên không thèm nhìn Kỳ Viễn Bạch.

Cô uống rượu, đôi má ửng hồng, và đôi mắt mờ đi đầy màu sắc

Thêm vào đó là vừa mới bị Chiến Mặc Thần cưỡng hôn, đôi môi đỏ có chút bị sưng, dù không có bôi lên môi màu, cũng đẹp hơn hoa đào nở vào tháng 3.

Cô có chút ngà ngà say, mặt mày đứng dựa vào, âm thanh cũng nhỏ nhẹ, cho dù là vẻ mặt không đáng, cũng từ trong khung để lộ ra vẻ đáng yêu dễ thương, làm say đắm lòng người.

“Haha.....” Du Diễm Phong không nhịn được cười thành tiếng

Thực ra ba người họ, cũng đều cố nhịn cười, nhìn tư thế trông rất vui.

Thẩm Liệt để tay khoác lên vai Kỳ Viễn Bạch nói đùa:” ông năm, nói trắng ra là đàn ông như thế nào, đợi tí chờ anh cởi quần ra mới thuyết phục được. “

Trong tiếng cười, Du Diễm Phong luôn quan sát nhìn Cố Phi Yên.

Có chút ý nghĩ

Du Diễm Phong đi đến trước mặt Cố Phi Yên, cầm lấy tay cô và véo vào chiếc cằm nhỏ thanh tú của cô, hoa đào lấp lánh bên cạnh cô. “Cố nhị tiểu thư, nghe nói công phu trên giường của cô rất được, tôi muốn được cùng cô cắt gọt mài dũa. Hôm nay hãy ở cùng với ông đây một đêm, thấy thế nào?” Ông đây cũng không ngắn không yếu, đảm bảo làm hài lòng tiểu yêu tinh của cô, cô muốn mấy lần đều được, ừmm?”

Cố Phi Yên bỗng dưng đã từng dính hôn với Kỳ Viễn Bạch cùng dù là bầu vú vào họ nhà Kỳ, nhưng trong mấy người này, về gia đình thì Kỳ Viễn Bạch vẫn là giáp ranh nhất, cũng là cùng với mấy người đó từ nhỏ đã là bạn bè với nhau, mới có thể chơi được với nhau.

Nhưng, nhà Cố Gia trong mắt bọn họ càng không đáng.

Ngoài ra, Kỳ Viễn Bạch vì Cố Minh Châu mà bảo vệ thân thể như ngọc, Du Diễm Phong mấy người ở trên nữ sắc đều không phải rất vụt tắt, trong khái niệm của bọn họ, đừng nói để Cố Phi Yên cùng với bọn họ trong một đêm, cho dù để Cố Phi Yên trở thành người đàn bà công cộng của bọn họ, thì cũng đều là vận may của cô ta.

“Đương nhiên là không.” Cố Phi Yên rất dừng cảm, nghĩ cũng không muốn từ chối, khinh thường:” nói đùa cái gì,anh muốn thì cút đi quán bar tìm thú vui, dám chế giễu tôi..... đừng vì anh lớn lên xinh đẹp, mà tôi không thể đánh anh.”

Nói xong, Cố Phi Yên khua khua tay nắm đầm.

Cô chỉ là Taekwondo đai đen, nhìn người đàn ông này trông giống như một người phụ nữ, khẳng định không có vấn đề gì cả!

Nhưng cô uống say rồi, đánh không vững, đây giống như là đang làm nũng vậy.

“Hahaha...” Du Diễm Phong cười lớn gương mặt đẹp trai kiêu ngạo hơn, anh ta vui vẻ khi ra quyết định nói: “mày thích khuôn mặt của ông đây, ông đây cũng thích sự đánh đá chua ngoa của mày, ông không tìm người khác, thì ông tìm mày!”

Du Diễm Phong Thân hình cao to, nói toạc ra, lớn lên với khuôn mặt mê mẩn chúng sinh.

Ngũ quan của anh ta rất đẹp dễ tính sảo, những bông hoa đào nồng nàn là bóng tối và sâu thẳm, và đôi lông mày thanh mảnh ẩn giấu một sự lạnh nhạt, đôi môi mỏng với nụ cười nhẹ, rất có mùi vị, phụ nữ không thể nào so sánh được.

Bình thường, anh ta không thích khuôn mặt của mình, ghét nhất là bị người khác nói mình xinh đẹp.

Nhưng bây giờ, Cố Phi Yên nói vút qua, nhưng anh ta tâm trạng lại rất vui.

“cùng đi với ông, ummm?” anh ta kéo tay Cố Phi Yên để cô ở trong cái sự xấu xa tồi tệ, tâm trạng thích thú, cơ bản quên bản thân mình trước còn nỗi giận động.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

“Anh cũng biết tôi mệt mỏi, thì không sợ trộm gà mà không làm lu mờ cơm?” Cố Phi Yên ra sức giãy giụa thoát khỏi sự trói buộc của anh ta, cô uống nhiều rượu, nhưng bây giờ ý thức có chút tỉnh táo có chút mơ hồ, nhưng cũng biết phải đưa Bạch Tố Tố đi, bản thân cũng không thể ở lại đây được.

Diễm Phong nhú mày, “người khác muốn trộm gà của ông, ông không cho phép, nhưng mày đến trộm ông hoan nghênh đón tiếp.”

Lại là một trận cười vang lên, Cố Phi Yên tức đến nổi sắc mặt lúc đỏ lúc trắng.

Cùng với nhóm người như này, không bắt buộc phải nói lại.

Cô cầm tay kéo Bạch Tố Tố đứng dậy.

Bạch Tố Tố nhận được sức lực của cô nên mới đứng dậy, sợ hãi rụt rè đi cùng cô.

Cố Phi Yên đi được hai bước, đằng sau lưng, Du Diễm Phong thông dong hút thuốc, nhả ra một vòng khói, chậm rãi nói, “Cố Phi Yên, người phụ nữ này là bạn của cô ư? cô ta vừa mới làm đổ rượu lên người ông đây, ông có thể không tìm cô ta tính sổ, cô định cứ thế đưa cô ta đi sao? hôm nay đi rồi, lần sau có thể không dễ dàng kết thúc như vậy đâu.”

“Anh muốn như thế nào?” Cố Phi Yên quay đầu lại.

“Vốn dĩ tôi định tìm một nhóm bọn ăn mày rồi đưa cô ta cho chúng, nhưng tôi bây giờ đổi chủ ý rồi. .... chỉ muốn cô ở cùng tôi đêm nay, tôi chỉ để cô ta là một cái rắm, cô nói như thế nào?” Du Diễm Phong ánh mắt ngả ngón không nghiêm túc, trong đôi mắt có hàm ý.

Vừa mới chỉ là nói đùa, lần này là sự trao đổi, trong giọng nói của Du Diễm Phong có vài phút là nói thật.

Cố Phi Yên không định hiểu.

“Cô hôm nay đưa cô ta đi, ngày mai tôi có thể tìm ra cô ta, cô cảm thấy tôi không có năng lực sao?”

Cố Phi Yên dừng bước.

Du gia tay mất rất nhiều, Du Diễm Phong vì là thế hệ trẻ của nhà họ Du, thanh hơn cả màu xanh vì là màu xanh, trên tay càng là nắm lấy lực lực đồng đảo lớn mạnh.

Du Diễm Phong cả con vật không biết sợ, nhưng đe dọa Bạch Tố Tố thì không được, cầm lấy vạt áo của Cố Phi Yên, “Tiểu Yên. ...”

Cô bây giờ mới biết sợ hãi, bị dọa đến nỗi toàn thân đều run rẩy.

“Tôi không thể đưa cô ấy cho anh được, cũng không thể ở cùng với anh.” Cố Phi Yên nhìn lên áo của Du Diễm Phong bị đổ rượu lên, thương lượng nói, “Du thiếu gia, là do bạn tôi làm sai, tôi lập tức đi mua một cái áo khác cho anh, có được không? Hoặc à, tôi có thể cho anh ghi cho tôi một khoản nợ.”

“còn ghi nợ,haha,không có tiền thì đừng có ôm nợ vào người!”

“Du thiếu gia nhìn cô,là sự may mắn của cô rồi,cô còn cãi lại làm gì chứ?”

“.....”

Cùng với mấy người đứng đằng sau,còn có một nhóm người,đều là muốn cùng Du Diễm Phongđội người bầu víu vào quan hệ này để kết giao với công tử nhà giàu,tất cả kia đều là mỹ nhân,nhìn thấy cái sân này đều đang bận.

“Cố Phi Yên,cô ăn mặc kiểu gì kia?cô nổi tiếng là đẹp nước nghiêng thành nhưng là mọi người đều biết cả rồi,lên giường ngủ với anh rề còn dám,cô cùng ai ngủ không phải ngủ ư?! cô đây là đang giả vờ e dè thận trọng,cũng là muốn được nhiều tiền ư?cô cho một cái giá,100 vạn có được không?!”

Đội Du thiếu gia thỏa mãn xong,cũng để chúng tôi thỏa mãn nữa,rất lâu rồi không choiqua phụ nữ lười như này,thật sự có một chút muốn!cũng ra 100 vạn!”

“còn có tôi,tôi ra 200 vạn,choi hai lần!”

‘.....’

Loan những chuyện vô căn cứ này,cũng như con dao sắc đâm vào lòng tự trọng của Cố Phi Yên,từng nhát từng nhát một.

Vừa mới còn có một vài mơ hồ,nhưng bây giờ,côthật sự tỉnh táo.

Cô đứng trước mặt đám người kia,rõ ràng trang phục rất gọn gàng sạch sẽ,nhưng có chỗ áo không che được rất khó chịu.

Nhưng cô rất bình tĩnh,cô không bằng lòng bởi vì sự chửi bới của một vài người mà làm cô cảm giận đau lòng,cô chống đỡ bởi vì say rượu mà loạn choạng đứng không vững,lạnh lạnh dựa đứng vào,ánh mắt lạnh lùng,không muốn sợ hãi.

Nhìn Cố Phi Yên như vậy,Du Diễm Phong trong lòng có chút rung động,trong lòng xuất hiện vài phút cảm thấy từ trước đến nay chưa có.

Bỗng nhiên,anh ta không muốn làm khó cô.

“Tiểu Yên.’ Du Diễm Phong vẫn không kịp nói,Bạch Tổ Tổ đột nhiên cảm lấy vạt áo của Cố Phi Yên,tiếng khó rất nhỏ,cầu xin cô, “Tôi thật sự rất sợ,tôi không muốn bị đám người kia đưa cho đám ăn xin,cầu xin cậu cứu tôi,cầu xin cậu đó!”

Cố Phi Yên không nói gì.

Trong đầu cô lúc này rất loạn,cũng không biết phải làm như thế nào,không lẽ phải quay đầu về cầu xin Chiến Mặc Thần? hoặc là cầu xin Cố Minh Châu,vi cô ta không thể khoanh tay đứng nhìn được....

“Tiểu Yên, cậu thật sự thấy chết mà không cứu ư?” Bạch Tổ Tổ cho rằng cô muốn rút lui,sắc mặt tối sầm lại, “Nếu như không phải vì cậu,tôi không thể xuất hiện ở nơi hoàng gia này, cũng không thể trêu chọc được bọn họ,đây đều là cậu hại tôi! Bọn họ đều nói cậu là cây dương nước,câuk đã không trong sạch rồi,cậu không thể lại vì tôi màhi sinh một lần sao?cùng với một người đàn ông ngủ cũng là ngủ,cung với 2 người đàn ông ngủ cũng là ngủ,cậu cùng với Du thiếu gia cơ bản là không phải chịu thiệt,tại sao phải làm khó tôi chứ?”

Cô muốn dụ dỗ Du Diễm Phong nhưng không thành,Du Diễm Phong đối với Cố Phi Yên rất có ý nghĩa!

Bạch Tổ Tổ xấu hổ vô cùng.

Hết lớn xong,Bạch Tổ Tổ tức tối nhìn Cố Phi Yên,càng muốn bỏ lại cô ấy để chạy đi,đáng tiếc là đi không đến hai bước giày bị tuột ra rơi xuống đất,chân xoắn lại,vừa đau vừa sợ không đứng lên được.chỉ có thể bắt lực hét lên và đập xuống dưới nền đất.

Cố Phi Yên ngốc rồi.

Cô ấy chết lặng nhìn Bạch Tổ Tổ bộ dạng điên rồ nhếch nhác,trong mắt với vẻ mặt không dám tin vào.

Bạch Tổ Tổ,mà lại nói cô ấy.....

Đau khổ, từ những người gần gũi nhất với những người quan tâm nhất,mới là sự đau khổ sâu đậm nhất.Cố Phi Yên cảm thấy tim cô,như là bị đóng băng vậy,có chăng chỉ là một cái chết ở nơi hoang vu tĩnh mịch.

Cô bỗng nhiên cảm thấy thật nực cười.

Là khi cô chán nản nhất,một giọng nói nhỏ, rõ ràng vang lên, “ai nói cô ấy không trong sạch? Khi cùng với tôi,thì đấy là lần đầu tiên của cô ấy!”

Ngoảnh lại nhìn ra ngoài,một dáng người cao to từ từ bước đến.

Khuôn mặt của người đàn ông phủ đầy băng giá, và ánh mắt sâu thẳm đen tối dường như chứa đầy sét và mây đen. Cho thấy rằng anh ta đang ở trong một tâm trạng cực kì khó chịu vào lúc này.

“Chiến thiếu gia! Chiến thiếu gia, anh nhanh bảo với mấy người kia tôi là do anh mang tới, tôi nói rồi, nhưng bọn họ không tin tôi! cầu xin anh hãy cứu tôi, tôi vẫn là trong sạch, tôi không muốn bị làm nhục!”

Nhìn thấy Chiến Mặc Thần xuất hiện, Bạch Tổ Tổ sắc mặt đại hỉ, không quan tâm chân bị thương vung vẩy muốn Chiến Mặc Thần cứ ra khỏi đây.

Chiến Mặc Thần lạnh lùng nhìn lướt qua cô, nhắc chân lên để mở, mặt mày trông rất chán ghét, “cách tôi xa một chút, không thì, chết!”

“aa!” Bạch Tổ Tổ đau kêu lên một tiếng, ngã xoài ra đất.

Cơ thể rất đau, nhưng sự sợ hãi trong lòng càng sâu đậm hơn.

Cô rúm lại trốn, cô ấy bỗng nhiên cảm thấy Chiến Mặc Thần so với Du Diễm Phong có chút đáng sợ hơn. Cô một chút cũng không hoài nghi, nếu như cô tiếp tục làm phiền anh ta, anh ta thật sự có thể giết chết cô mất.

“Chiến thiếu gia.”

“Chiến thiếu gia hôm nay rất hào hứng, anh em chúng ta rất lâu rồi không ở đây gặp nhau.”

Chiến Mặc Thần đến, Du Diễm Phong vì thể diện trước mặt mấy người mà thu lại cái sắc mặt tùy tiện bừa bãi đó, một cái lễ phép và anh ta chào hỏi, nhìn lên có vẻ như họ rất hợp nhau.

Du Diễm Phong một đôi hoa đào lấp lánh như cười và cười, thử hỏi Chiến Mặc Thần, “Chiến thiếu gia vừa mới nói nhị tiểu thư họ Cố là lần đầu tiên cậu làm, nhưng đây là một tin tức mới lớn. Đúng rồi, Cố đại thiếu thư biết việc này không?”

“Đương nhiên là không biết rồi, bởi vì, cái đó là giả!” Chiến Mặc Thần vẫn không mở lời, Cố Minh Châu đi đến, khoác vào cánh tay của anh, cười nhìn anh, “Mặc Thần, em biết anh muốn giải vây cho em gái em, nhưng anh cũng không thể tự mình đi vào như vậy được.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33

"Minh Châu?" Chiến Mặc Thần có chút ngoài ý muốn, nhưng cũng trở lại như thường.

"Vâng." Cố Minh Châu cười nũng nịu, âm thanh ngọt ngào thêm phần hờn mát, "Em thấy anh đi ra ngoài bên theo anh, không ngờ rằng em gái lại gây chuyện. Mặc Thần, cảm ơn anh, anh đối với em thật tốt, người nhà em khiến cho anh vất vả rồi."

Chỉ một câu nói, biến thành Cố Minh Châu đứng cảm động ra vì Chiến Mặc Thần, nói như thể đang suy nghĩ cho cô, tiện thể bôi đen Cố Phi Yên.

Thật sự không biết xấu hổ.

Du Diễm Phong xem thường cười giễu, loại phụ nữ nói lời trong lời, anh ta gặp nhiều rồi.

"Minh Châu, người phụ nữ này ác độc như vậy, em còn bảo hộ cô ta làm gì?" Kỳ Viễn Bạch phẫn nộ lên tiếng, tức giận nhìn Cố Phi Yên, "Cô ta vẫn luôn đâm chọc em, bắt nạt em, em không nên quan tâm đến sống chết của cô ta!"

Cố Minh Châu lắc lắc đầu với Kỳ Viễn Bạch, hướng đến Du Diễm Phong, khéo léo nói, "Du thiếu, chuyện hôm nay do em gái nhỏ nhà tôi không hiểu chuyện, anh đại nhân đại lượng đừng tính toán với em ấy, nề mặt tôi được không? Ngày khác tôi tặng anh hậu lễ, coi như bồi tội."

Trong lời lẽ và cách ăn nói, cô ta là người chị tốt bụng đang giải quyết cục diện rồi rảnh giúp em mình.

"Ông đây thiếu cô một phần lễ? Thứ ông thiếu là nữ nhân!" Nghiêng người câu lên ý cười, Du Diễm Phong bước đến trước mặt Cố Phi Yên, đẩy cô vào ngực mình, không cho phép kháng cự, nhướn nhướn mày với Chiến Mặc Thần, "Chiến thiếu, tính ra người phụ nữ này đã ngủ với cậu một lần, nhưng cũng chỉ là chuyện quá khứ. Cậu giờ đã có cô chị, tôi chắc rằng cậu không lo hết được cho cô em nữa đâu, không trách tôi thu người chứ? Nói không chừng sau này chúng ta còn có thể làm anh em một nhà."

Lòng Cố Phi Yên căng thẳng, sau ý thức được nhìn về phía Chiến Mặc Thần.

Nếu như hôm nay Du Diễm Phong khăng khăng đưa cô đi, có thể cứu được cô chỉ còn anh ta...

Chiến Mặc Thần con người đen kịt.

Anh lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Cố Phi Yên, môi thành một đường thẳng, toàn thân toát ra khí tràng lạnh lẽo khốc liệt.

Cố Minh Châu nắm chặt tay Chiến Mặc Thần, cảm thấy tâm can từng trận đau đớn, hô hấp trở nên khó khăn.

Cô ta đau lòng, Chiến Mặc Thần lại có thể không quan tâm đến thể diện cô ta như vậy.

Lẽ nào, một đêm xuân giữa nam với nữ, thật sự quan trọng thế sao? Quan trọng đến mức, cả tối anh ấy luôn mắt hôn mắt vía, thấy Cố Phi Yên liền trì trệ không trở lại ghế ló, lại còn tự mình tìm được cô ta!

"Sẽ không, cô ta và tôi không có liên quan." Nửa ngày, Chiến Mặc Thần liếc nhìn khuôn mặt nhợt nhạt của Cố Minh Châu, lạnh giọng mở miệng.

Cố Minh Châu thở phào một hơi.

"Ha ha, vậy thì tốt!" Du Diễm Phong cười sảng khoái, đắc ý hôn một cái vào má Cố Phi Yên, không thèm xem sắc mặt ngày càng khó coi của Chiến Mặc Thần, hướng về mấy người xung quanh nói, "Mọi người tiếp tục ở lại đây chơi, ông mang người đi trước đây! Món nợ của tối nay, đều tính vào ông!"

Lo lắng Cố Phi Yên không nghe lời, anh ta thấp giọng up hiếp bên tai cô, "Cô không cùng tôi đi, tôi sẽ bảo người đến tìm bạn bè cô, cô có tin không?"

Cố Phi Yên cau mày, Du Diễm Phong tựa hồ đã dự đoán trước mở miệng.

"Người phụ nữ như cô thật bướng bỉnh, tuy cô ta phản bội cô, nhưng chưa chắc cô đã không thể quản được cô ta... Cô ngoan ngoãn nghe lời, nói không chừng đêm nay ông sẽ không chạm tới cô, chúng ta nên bồi dưỡng tình cảm trước đã nhỉ."

Anh ta vừa đánh vừa xoa, giống như đã nắm chắc từ lâu, Cố Phi Yên nhất định sẽ bỏ mặc Bạch Tố Tố.

Bởi vì Bạch Tố Tố vừa mới đối với cô như thế.

Đúng vậy...

Cố Phi Yên hít sâu một hơi, tùy ý để Du Diễm Phong mang cô đi.

Cô đứng là không có cách nào bỏ mặc Bạch Tố Tố, có thể chấm dứt nợ nần dai dẳng giữa Bạch Tố Tố và Du Diễm Phong, coi như giải quyết xong một việc phiền toái.

Hơn nữa, cô cũng không muốn tiếp tục ở đây mặt đối mặt với Chiến Mặc Thần và Cố Minh Châu, Chiến Mặc Thần không để ý cô muốn hôn anh, nhưng khi Cố Minh Châu xuất hiện lại từ bỏ, dứt khoát gọn gàng như thế, anh ta coi cô thành cái gì?

Nỗi đau phản bội như đang gào thét trong đầu, bỗng nhiên, cô rất muốn làm chút gì đó!

Toàn thiên hạ đều nói cô dễ thay lòng, không chung thủy, cô vì sao không thử chút cảm giác đi tình biệt luyện nhỉ?!

"Chuyện anh đã đáp ứng, tốt nhất phải làm được, là đàn ông nói lời phải giữ lời!" Cố Phi Yên tỏ vẻ đáng yêu liếc nhìn Du Diễm Phong, mang giọng điệu mệnh lệnh thờ ơ nói, "Tôi uống rượu nhiều rồi, không muốn đi, ôm tôi."

"Đủ độc, tôi thích!"

Thấp giọng cười một tiếng, Du Diễm Phong ôm ngang lấy Cố Phi Yên, bế cô đi vào trong thang máy.

Giây phút cửa thang máy đóng lại, còn có thể nhìn thấy người đàn ông cao to đang bao vây người phụ nữ lại trong không gian chật hẹp, lưng của người phụ nữ dán trên tường thang máy, môi của người đàn ông rơi ở bên mặt cô.

"Mặc Thần, chúng ta cũng đi thôi." Cố Minh Châu nhẹ giọng mở miệng.

"Được." Chiến Mặc Thần thu hồi ánh mắt, một tay để thông bên người nắm chặt lại, lộ rõ cõi lòng khó chịu của anh.

...

"Tiếp lấy!"

Chai trà buổi mặt ong từ ngoài cửa sổ xe bị ném vào trong, đập trúng ngay ngực Cố Phi Yên.

Chuẩn xác đến mức khiến người hoài nghi anh ta cố ý!

"Ss!" Cố Phi Yên đau hít khí lạnh, mắt hạnh yêu hận nhìn chăm vào Du Diễm Phong, "Anh không thể nhẹ nhàng hơn hoặc có thể ném ra chỗ khác được à?"

Mẹ dì ghé sắp đến rồi, đằng trước trường trường đau đau, anh ta vừa đứng chuẩn, trực tiếp đập một phát.

Du Diễm Phong một tay để trên cửa xe, động tác tự nhiên nhảy vào trong, "Ha ha, làm sao, đụng trúng cô rồi?"

"Anh nói xem?"

"Tôi xoa xoa cho cô, xoa xoa là hết đau luôn."

Du Diễm Phong hứng trí bưng bưng thò móng vuốt, còn chưa chạm đến khuôn ngực nhấp nhô của Cố Phi Yên, liền bị cô đập vào tay, "Anh đừng có động tay động chân!"

"Vậy tôi động miệng có được không?" Du Diễm Phong khởi động xe, ánh mắt quét vòng ngực Cố Phi Yên, "36C, lưng khổ của con trai chúng ta thật đầy đủ nha, không chừng có thể chia sẻ cho tôi, đã hơn 20 năm tôi chưa được uống sữa rồi, có chút nhớ."

Cố Phi Yên, "... "

Tức đến mặt đỏ tai hồng, nhưng cô chỉ có thể cứng miệng không nói được.

Đấu khẩu với Du Diễm Phong, chính là chèn mạng mình quá dài.

Cô vẫn nên nghỉ đi thôi.

"Giải rượu còn nóng, uống cho thoải mái." Du Diễm Phong đổi làn xe, cho tốc độ xe tăng nhanh, gió thổi vù vù, làm âm thanh anh ta mơ hồ, "Ông rất biết cách chăm sóc nữ nhân, trên giường... rất nắm chắc... cô chỉ cần học cách hưởng thụ là được... nữ nhân a, sinh ra là để đàn ông cưng chiều, cô cũng đừng cố chấp quá... một biết bao nhiêu..."

Gió đang thổi, Cố Phi Yên chỉ lảng máng nghe được vài câu, thế nhưng, ánh mắt cô dần dần xa xăm.

Nữ nhân là để đàn ông cưng chiều...

Nhưng ai sẽ cưng chiều cô đây?

Sở Nghiễn?

Hay lại là, Chiến Mặc Thần?

Trong đầu lướt qua cái tên này, Cố Phi Yên cười khổ rồi lắc lắc đầu.

Cô điên rồi, sao lại nghĩ đến Chiến Mặc Thần? Bên cạnh anh ta có Cố Minh Châu, trong mắt còn chứa được ai? Cô căn bản không bao giờ được anh ta đặt trong lòng, những năm này, cô đã hiểu rõ ràng rồi.

Nhưng hiểu là hiểu, cô vẫn rất khổ sở.

Người đàn ông cô yêu 8 năm, theo đuổi 8 năm, anh biết rõ cô là người ở cạnh anh đầu tiên, cũng đứng ra giải thích rồi, nhưng đối mặt với Cố Minh Châu buồn bã, anh tuyệt nhiên coi như không thấy cô, nói anh và cô không có gì với nhau, thậm chí còn nói không trách Du Diễm Phong mang cô đi..

Cô lại đâu phải anh ta, anh ta có tư cách gì nói không trách?

Dựa vào lưng ghế, Cố Phi Yên ngửa đầu nhìn trời.

Ánh đèn nhiều màu nhuộm sáng màn đêm, bầu trời đêm chỉ mang màu đen thuần là tham vọng xa vời, càng chưa nói có thấy được những ngôi sao phát sáng lấp lánh hay không... Cuộc đời của cô, cũng giống như bầu trời kia, bị người tô vẽ không còn hình dạng, cũng khiến cô không tìm lại được sự trong veo như ngày đầu.

Không ai sẽ cưng chiều cô.

Không một ai...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34

"Chúng ta đi đâu đây?"

Cố Phi Yên rất nhanh hồi lại tâm trạng mình, nhấn tin cho Sở Diễm Diễm rằng mình không sao, xoay đầu hỏi Du Diễm Phong.

Còn về Bạch Tố Tố, quăng ra khỏi đầu!

Cố Phi Yên tuy rằng theo Du Diễm Phong ra ngoài, nhưng không có ý định lên giường cùng anh ta, chỉ là không muốn tiếp tục ngốc ở Ngự Thiện Phưởng mà thôi, cô gõ gõ vào cần số xe, "Anh cứ bận việc của anh, thả tôi bên đường là được."

"Làm sao có thể, đưa cô đi chỗ tốt, là địa bàn của tôi."

Anh ta thu trần xe, trong xe an tĩnh lại, nói chuyện cũng rõ ràng hơn.

"Ha ha, sợ rồi?" Du Diễm Phong tùy tiện cười cười, khôi hài nhìn bộ mặt tràn ngập căng thẳng của Cố Phi Yên, cố ý nói lời cực xấu xa, "Chúng ta sẽ đánh tay đôi, pằng pằng pằng! Giống với tưởng tượng của cô!"

Cố Phi Yên, "... "

"Đúng rồi, nếu cô đang có ý định nhảy khỏi xe, giờ cũng không thể nhảy được nữa đâu."

"... "

Vốn có chút lo lắng, nhưng nhìn Du Diễm Phong như vậy, Cố Phi Yên ngược lại yên tâm một cách thần kỳ.

Im lặng một lúc, Du Diễm Phong hỏi, "Cô thích anh chàng Chiến Mặc Thần kia?"

"Gi cơ?" Cố Phi Yên gấp gáp, "Anh đừng có nói loạn!"

Chuyện giữa cô và Chiến Mặc Thần tháo gỡ chưa rõ ràng, nhưng hiện tại anh ta là vị hôn phu của Cố Minh Châu, cô không muốn có bất cứ quan hệ nào.

"Tôi không tin." Du Diễm Phong tác phong câu thần, "Tuy là tôi uy hiếp cô, mới mang được cô ra ngoài, nhưng cô làm nũng muốn được tôi ôm, trong thang máy không từ chối tôi thân cận, lẽ nào không phải muốn Chiến Mặc Thần ghen tức sao? Tôi có thể thấy rõ, ánh mắt Chiến Mặc Thần nhìn tôi, chính là cho tôi trở thành cơn đố vô lại đi cướp vợ người."

Cố Phi Yên, "... "

"Lời Chiến Mặc Thần nói, là thật phải không? Du gia có đường tin tức của Du gia, cô đừng hòng lừa tôi."

Trầm mặc sâu xa, cô mở miệng, "Anh ta chỉ là chồng của chị tôi thôi."

"Ồ, cô thích lên giường với chồng của chị, thích chơi trò kích thích sao?"

"Biến!" Cố Phi Yên từ nãy nê thành tức giận, "Đó là ngoài ý muốn, ngoài ý muốn anh hiểu không!"

"Vậy hôm nay chúng ta cũng chơi trò ngoài ý muốn, thế nào?"

"Ha, không có hứng thú!"

"Hứng tình, có thể từ từ bồi dưỡng."

"Biến!"

Trong lúc đầu khẫu, thời gian trôi qua nhanh, Du Diễm Phong giẫm chân phanh, chiếc xe tính năng mạnh mẽ với tốc độ cao ngay lập tức dừng lại, bánh xe ma sát với mặt đường tạo ra âm thanh chói tai.

Cố Phi Yên chuyển mắt nhìn, phát hiện xe đang đỗ trước mặt một căn biệt thự.

"Đây là chỗ nào?" Cô hỏi.

"Biệt thự đỉnh núi Đế Vân, là tài sản riêng của tôi, bình thường không có việc gì sẽ đến đây nghỉ ngơi, à... Ở đây không khí rất tốt, kim ốc tàng kiều cũng không tồi, cô thích không?"

Cố Phi Yên lờm con mắt trắng.

Ngôi biệt thự này cũng thật khá.

Đáng tiếc cô chưa kịp ngắm hết, đã bị Du Diễm Phong kéo đến vào phòng âm thanh phim ảnh ở tầng dưới mặt đất, cuối cùng cũng hiểu "đánh tay đôi"

và "pằng pằng pằng" là ý gì.

"Anh muốn tôi cùng anh chơi Quyền Hoàng?" *Cầm chiếc điều khiển game, Cố Phi Yên mặt không nói lên lời.* (Tên TQ của game đối kháng The king of fighter)

Tính cách này của Du Diễm Phong, thật ngoài sự tưởng tượng của cô.

"Nếu không được thì người thật đánh tay đôi cũng có thể." Du Diễm Phong kéo bỏ áo xuống, lộ ra cơ bụng tám múi.

Từng múi rõ ràng, thân hình thật đẹp!

"Dừng lại!" Cố Phi Yên vội vã kêu ngừng, quay lại chủ đề, "Nếu anh đã muốn chơi trò chơi, chị gái hôm nay sẽ xả thân bồi quân tử, ai thua thì kêu tiếng chó!"

"Lẽ nào ông sợ cô? Xem ông ngược cô như thế nào!"

Cầm điều khiển trò chơi, Du Diễm Phong đại mã kim đao ngồi xuống sô pha, mở ván mới.

Cố Phi Yên cười lạnh.

Ha, để xem ai ngược ai.

Phải biết, cô ngày trước đã là vua trò chơi, Sở Nghiễn thiên tài IQ 150 cũng không thắng được cô!

"Ready - Go!"

"KO!"

"Gâu gâu gâu!"

"... "

Vừa bắt đầu, Cố Phi Yên ngược chết Du Diễm Phong, Du Diễm Phong tức đến mức nắm chặt cánh tay cô, đến sau đó cô càng ngày càng khôn, cho tận 3h rạng sáng đến mắt cũng không thể mở ra, bị con mèo thức đêm Du Diễm Phong hung tàn phản ngược.

...

Cuối cùng, cô tiếng chó cũng không còn sức để mà kêu.

"Cô thua rồi, kêu nhanh!"

"Gâu, gâu... Ai, Du Diễm Phong anh đừng có làm phiền tôi, tôi muốn đi ngủ..."

Cố Phi Yên mắt nhấp nhem trèo lên sô pha, một lòng chỉ muốn bỏ nhào lên giường mình, như thế nào cũng thấy Du Diễm Phong rất phiền phức.

"Muốn đi? Ông còn chưa chơi đủ đâu!"

Du Diễm Phong khó khăn lắm mới tìm thấy đối thủ hợp với mình, sao có thể cho người đi dễ dàng? Để cô chạy áy à, anh ta cười xấu xa, lấy chân ngáng vào một chân của Cố Phi Yên.

"A!"

Cố Phi Yên không nhìn thấy Du Diễm Phong giở trò xấu, trực tiếp bị vấp, trọng lực để chân không vững, bị dọa kêu thất thanh, con buồn ngủ ngay lập tức bay đi hơn phân nửa.

"Ha ha, thanh tỉnh rồi chứ?!"

Du Diễm Phong đã có chuẩn bị đưa tay ra, đắc ý đỡ lấy eo Cố Phi Yên, muốn kéo cô vào lòng mình.

Lại không liệu được, bản năng Cố Phi Yên bỗng bật phát, dùng lực thuận tay kéo anh ta từ trên sô pha, thân ngửa ra sau, hai người song song hướng mặt đất, Du Diễm Phong ở trên, Cố Phi Yên ở dưới.

"Con mẹ nó!" Thuộc về chủ nghĩa nhân đạo, eo Du Diễm Phong bùng phát lực, giữa không trung nhanh chóng đổi vị trí, để bản thân làm đệm thịt cho Cố Phi Yên, lưng nện xuống sàn nhà.

"Hự!" Kêu một tiếng, Du Diễm Phong bị ép không nhẹ.

Thế nhưng càng làm cho anh ta tâm nhảy loạn nhịp hơn là, Cố Phi Yên thân mật nằm sấp trên người mình, hai cánh môi mềm mại áp gần miệng anh, bốn

mắt nhìn nhau, hô hấp giao hoà, chỉ thiếu chút chút nữa hai người đã hôn nhau rồi.

Ngọn lửa trong người bùng cháy, Du Diễm Phong không ngừng nghĩ mình phải làm gì đó, Cố Phi Yên thì như con thỏ kinh hoàng nhảy cẫng lên, "Anh anh anh... Anh cái đồ biến thái!"

Mắng Du Diễm Phong một câu, Cố Phi Yên đạp anh ta một cước, Cố Phi Yên trèo xuống khỏi người anh ta rồi chạy đi, một hồi đã không thấy bóng.

Động tác cực kỳ nhanh!

"... Mẹ, đàn bà đánh đá!" Du Diễm Phong nóng nảy gãi gãi đầu, từ sân nhà bật người đứng dậy, đuổi theo Cố Phi Yên, "Ông làm gì mà biến thái, ông còn chưa biến thái đâu! Nữ nhân chết tiết, cô chờ đây cho ông! Chờ đây!"

...

Hùng đông 4h, Cố Phi Yên về đến khu nhà của mình.

"Cảm ơn anh nhiều." Cô vẫy vẫy tay với Du Diễm Phong ở trong xe rồi quay đầu bước lên bậc tam cấp, chuẩn bị đi ngủ một giấc ngon.

"Đội đã!"

Cố Phi Yên bộ dáng không tìm không phổi, khiến cho Du Diễm Phong cả một đoạn đường đã tức lại càng tức thêm.

Anh ta nhảy xuống xe, bước một bước dài đến trước mặt Cố Phi Yên, khoá gáy cản môi cô, trầm trầm nói, "Không mắng mỏ mà đã dễ dàng đi, thể diện sau này của ông đi đâu, hử?! Cô hôm nay lại dám đạp ông, không thể bỏ qua, ông phải trừng phạt cô mới được!"

"... Lấy lý do chết tiết gì thế!" Nặng nề đẩy Du Diễm Phong ra, Cố Phi Yên nâng chân đạp anh ta lần nữa, "Cút ra!"

Cô xem như bị chó cắn vậy!

"Không giãy giụa thì tôi cút!"

Lại nhanh như chớp cắn một cái bên môi Cố Phi Yên, Du Diễm Phong "Ha ha" cười, nhảy lên xe, khởi động máy, "Em gái, hẹn gặp lần sau nha!"

Cố Phi Yên, "... "

Hẹn hẹn hẹn, hẹn em gái anh!

Một đêm không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, không ngờ đến lúc tiễn cái tên biến thái này lại bị chiếm lợi dễ dàng như vậy. Chà mạnh mẽ, Cố Phi Yên muốn khóc mà không được.

Cô thật khốn khổ, phản ứng của cô quá chậm chạp, nếu không làm sao có thể để Du Diễm Phong tập kích bất ngờ đến tận hai lần!

Thân thủ của Du Diễm Phong tốt hơn cô, cũng là một nguyên nhân... Dù gì cũng xuất thân thể gia quân đội, một đời của Du Diễm Phong cũng không như người thường.

Không thể trách cô ngu ngốc, mà là quân địch quá mạnh!

Chỉ là nhớ đến trò chơi Quyền Hoàng (The king of fighter) "đánh tay đôi" cả một đêm cùng với Du Diễm Phong, Cố Phi Yên lại cảm thấy buồn cười, lắc lắc cái đầu.

Anh chàng này cũng thật thú vị.

Ấn thang máy đi lên, Cố Phi Yên dư quang vô ý thấy ánh đỏ sáng lên đằng sau, ngay lập tức bị dọa "A!" một tiếng chói tai, lùi lại vài bước.

"Ai đang ở đó? Ra ngoài!"

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

“Là tôi.”

Giọng nói trầm ấm, thân hình cao lớn của người đàn ông từ bóng râm bước ra, điều thuốc dờ vẩn kẹp giữa ngón tay, trong con mắt đen sâu thẳm ấy lộ rõ những mạch máu đỏ, giống như một đêm không ngủ, vẫn ở đây chờ đợi.

“Anh tại sao lại ở đây?” Cổ Phi Yên sắc mặt lạnh lùng.

Chiến Mặc Thần. ...

Người cô không muốn gặp lúc này nhất, chính là hắn!

“Tôi không ở đây, làm sao có thể nhìn thấy cô và Du Diễm Phong nói chuyện chứ?” Chiến Mặc Thần cười khinh bỉ, ánh mắt lạnh băng, “Lúc ở nhà hàng hoàng gia, thân thiết với hắn như lửa gần rơm, một đêm đây đã làm cũng không ít lần nhỉ?”

“Chuyện này có liên quan đến anh không?” thang máy vừa mở, Cổ Phi Yên lạnh lùng để lại câu nói rồi bước vào trong, không ngừng ấn nút đóng cửa một cách kiên quyết.

Nhưng, với bản lĩnh của Chiến Mặc Thần, lại làm sao có thể để cô ấy chạy mất trong gang tấc được.

Một tay giữ cánh cửa thang máy, cửa thang bị cản đột nhiên rung lên, mở ra hai bên.

Không được để bị phân tâm, Chiến Mặc Thần chậm rãi bước vào trong thang máy.

Đợi khi thang máy đóng lại, Cổ Phi Yên không ấn xuống tầng, Chiến Mặc Thần liền ý vào lợi thế chiều cao của mình, ấn nút lên tầng 28.

“Anh theo dõi tôi!” Cổ Phi Yên nhìn anh mạnh mẽ.

Nếu không anh làm sao biết được tầng của cô? Đúng rồi, anh sớm để chú Đông đưa cô ấy đồ ăn nhanh của nhà hàng hoàng gia. ....

“Thông tin của cô, tôi đều có.” Ánh mắt quét một lượt lên người Cổ Phi Yên, “Bao gồm ba vòng.”

“Anh...” Cổ Phi Yên bức tức, đánh vào Chiến Mặc Thần hét lên, “Chiến Mặc Thần, đùa giỡn tôi, anh có vui không? Khi đứng trước mặt rất nhiều người, anh nói tôi với anh không có quan hệ gì cả, nhưng lại chặn tôi dưới lầu, còn trêu chọc tôi, anh rốt cuộc muốn cái gì?! Tôi lúc đầu tát Cổ Minh Châu một bạt tai, anh cũng làm trật khớp cánh tay của tôi để cô ta hả giận, trừ phi anh vẫn nghĩ trả thù chưa đủ, còn cả ngày tìm cách đối phó tôi?”

“Cô nghĩ rằng, tôi là vì chuyện đó sao?”

“Không phải chuyện đó, thế còn là chuyện gì nữa? Không phải anh nghĩ là tôi trèo lên giường của anh, là tôi trăm phương ngàn kế tìm cách ngủ với anh? Có chút chuyện anh nên điều tra một chút sẽ tìm ra chân tướng, tại sao anh ngay cả điều tra cũng không, cứ nhận định là tội của tôi? Tôi nói cho anh biết, Chiến Mặc Thần, trước khi xảy ra chuyện đó một tuần, tôi đối với anh con tim đã chết rồi! Tôi không thích anh nữa, càng không muốn có tình cảm với anh, anh có hiểu không?!”

Vừa căng thẳng, vừa tủi thân. ....

Trong không gian giam cầm của thang máy, Cổ Phi Yên giống như vừa được giải tỏa ra hết những gì cô không hiểu và không vừa ý trong lòng mình.

“Tại sao?” Chiến Mặc Thần bất ngờ hỏi.

“Tại sao chuyện gì?”

“Tại sao trước khi chuyện đó xảy ra một tuần, cô đối với tôi con tim đã chết rồi?”

Cổ Phi Yên ngó người, cười ra tiếng.

Cô cũng không định trả lời anh.

Có chuyện anh đã quên rồi, cô vẫn còn phải nhắc lại sao? Nhắc lại, thỏa mãn tính hiếu kỳ của anh ta, nhưng cô tự mình cũng khó chịu thêm lần nữa, hà cớ làm gì?

Một hồi lâu, vẫn là yên lặng.

Chiến Mặc Thần lặng lẽ nhìn Cổ Phi Yên một lượt, thấy cô không nói nữa, môi anh mím lại, ánh mắt âm u, không biết đang nghĩ cái gì.

“Ding.”

Thang máy mở ra.

Cổ Phi Yên chân đi giày cao gót bước về cửa phòng mình, cũng không gấp gấp mở cửa.

Cô dựa vào cửa, hai cánh tay khoanh trước ngực, con ngươi đen láy kiên cường mà lạnh nhạt lườm Chiến Mặc Thần, đứng đối mặt với anh, cả người

đều thể hiện thái độ không hoan nghênh anh.

“Mở cửa!” Chiến Mặc Thần lặng lẽ cất lời.

“Không mở!” Cố Phi Yên lắc đầu, hướng theo đầu ngón tay chỉ, “Này, nếu anh cách tôi xa 10 mét, tôi có lẽ sẽ đồng ý.”

“10 mét?”

“Đúng vậy, hng...”

“Được thôi.” Chiến Mặc Thần nhếch môi.

Cố Phi Yên thuê phòng là khu nhà trọ, một tầng có hơn 20 phòng, độ dài hành lang dài hơn 10 mét. Chiến Mặc Thần con mắt nghi ngờ nhìn vào mắt cô, lùi về phía sau như bước dạo trên sân, rất nhanh đã hơn 10 mét.

“10 mét, cô có thể mở cửa rồi.” anh trầm tĩnh nói.

Cố Phi Yên, “.....”

Cô hiểu suy nghĩ của Chiến Mặc Thần.

Người nam nhân này quá thật thà rồi!

Khoảng cách 10 mét, chính là khoảng cách anh cho cô phản ứng lại. Nếu tốc độ cô mở cửa không nhanh bằng tốc độ anh đứng gần, thì đêm nay cô xác định không còn cách nào ngăn Chiến Mặc Thần tiến dần từng bước.

Trừ phi cô và anh ta vẫn đứng ở đây, mắt lớn nhìn mắt bé.

Nhưng nếu có đứng ngoài, ai có thể đảm bảo cô không bị chịu thiệt? Chiến Mặc Thần con người này, không phải dễ dàng có thể hồ đồ bước đến, điểm này Cố Phi Yên rất rõ ràng.

So thì so, ai sợ ai?!

Chuẩn bị tâm lý sẵn sàng, Cố Phi Yên một bên phòng bị nhìn theo Chiến Mặc Thần, một bên lấy chìa khóa từ trong túi xách ra.... Nhưng, khi nhìn thấy khí thế nghiêm túc của Chiến Mặc Thần, tựa như con hổ đang chăm chú rình con mồi cuối cùng là cô, cô không chịu được trong lòng có chút hoảng sợ.

Khoảng cách 10 mét không phải là gần, nhưng cô thật sự có thể nhanh hơn Chiến Mặc Thần không?

Tại sao lại có thể không tự tin chứ?

Bậm môi lại, Cố Phi Yên cầm chìa đưa vào ổ khóa vặn cửa, ổ khóa vừa động, cô hướng theo cửa nhảy như bay, nhắm chặt mắt mà kéo cửa lại, chỉ nghe được tiếng “Kịch” bên tai, cô mở mắt, cửa vẫn chưa đóng hẳn.

Cánh cửa nặng và dày bị phá vỡ bởi khớp xương tay của nam nhân ấy, nhà trong nhà ngoài tách ra một vết nứt nhỏ.

Khuôn mặt lạnh lùng của Chiến Mặc Thần vẫn bình tĩnh, giống như không có cảm giác đau vậy, anh chớp mắt cúi đầu xuống, đối diện với Cố Phi Yên là ánh mắt đen sâu thẳm.

Anh nhẹ nhàng dùng lực đẩy cửa, Cố Phi Yên lùi vài bước về sau.

Bước vào trong phòng, Chiến Mặc Thần đóng cửa phòng lại, vứt chìa khóa đi, đôi mắt nhìn về phía Cố Phi Yên, âm thanh mang theo sự kiêu ngạo và đắc ý, “Cô thua rồi.”

So với tốc độ, anh trước giờ luôn thắng!

“Ah...” Cố Phi Yên chớp mắt, “Đã cược thì nhận thua, nói đi, ý đồ của anh.”

“Em hôm nay có lên giường với Du Diễm Phong không?”

“Anh chỉ vì hỏi câu này?” Cố Phi Yên có chút kinh ngạc, nhìn không nổi liền cười phá lên, “Không đúng, anh vừa này không phải còn hỏi tôi lên giường với Du Diễm Phong bao lần sao? Tại sao, giờ lại nghi ngờ thêm?”

“Nói đi! Rốt cuộc có hay không?!” Chiến Mặc Thần nâng cao giọng, con ngươi tối sầm lại.

Anh dựa gần Cố Phi Yên, từ trên cao nhìn xuống, mặc dù khuôn mặt vẫn rất bình tĩnh, nhưng sự bình tĩnh này tựa như sự kiềm chế rất nặng nề trước khi con giông tố bất chấp lao đến, làm người ta đến nghẹt thở.

“.....” Cố Phi Yên gật đầu, “Làm rồi.”

“Cô đừng nói dối!”

“Tôi việc gì phải nói dối, tôi còn có thể nói dối gì nữa? Lúc anh quyết định làm cho Cố Minh Châu hân hoan trong lòng, không phải là sẵn sàng để Du Diễm Phong bắt tôi đi sao, không sớm dự tính là anh ta sẽ gặp tôi sao? Anh ta thấy tôi rất thú vị, muốn kéo tôi lên giường, anh cho rằng tôi có thể chạy thoát được sao?!” Cố Phi Yên cảm xúc bị kích động mạnh, Cố cảm giác bức bối khi bị ép vào đường cùng, “Hơn nữa, anh cũng không là gì của tôi, anh có tư cách gì quản tôi làm cùng ai, làm vui hay không vui?!”

“Mấy lần?”

“.....”

“Tôi hỏi cô, cô cùng hắn đã làm bao nhiêu lần!” đột nhiên, Chiến Mặc Thần gầm lên giận dữ, con ngươi đen kịt lại nhìn cô.

Cố Phi Yên, “.....”

Cô nhìn thấy vẻ lạnh nhạt mà nghiêm túc của Chiến Mặc Thần, nhìn thấy vẻ lạnh lùng kiêu ngạo của anh, cũng nhìn thấy anh chà thềm ngó tới cô.... Nhưng, chỉ duy nhất, cô chưa bao giờ nhìn thấy anh phẫn nộ như vậy, cả người giống như quả bóng bay thổi to đến cực độ, chỉ cần chạm một cái là nổ tung.....

Nhưng, anh có tư cách gì hét lên với cô như vậy?

Một khoảnh khắc, trái tim Cố Phi Yên siết đau lại, cơn đau như bị kim châm nhiều lần làm cho cô không thể chịu đựng được.

“Làm bao nhiêu lần? để tôi nghĩ xem...” cô mỉm cười, dường như đang nhớ lại, nhẹ nhàng mở miệng, “Lúc tắm một lần, trên giường một lần, sau đó anh ta nói cảnh sân thượng không tồi, lại kéo tôi lên sân thượng làm một lần, Hum.....Chúng tôi cảm thấy buồn chán còn đi xem phim, lại làm thêm lần nữa trên chiếc ghế sofa làm bằng da thật ở trong rạp chiếu phim, còn có...”

Nói chưa dứt, đôi môi của Cố Phi Yên đã bị hôn lên một cách tàn nhẫn.

Nụ hôn bất chấp, giống như bị cưỡng đoạt.

Càng giống như sự trừng phạt.

Vừa hôn, Chiến Mặc Thần vội nắm lấy cánh tay của Cố Phi Yên, đột nhiên có cảm giác không đúng. Dựa theo trực giác, anh cúi xuống nhìn, con thịnh nộ tựa như trận hồng thủy, mang theo sự hung dữ mạnh mẽ.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Ngón tay của anh dừng lại chỗ có vết răng in sâu còn mới, ửng đỏ, hình dạng rất rõ ràng như hôm nay mới bị cắn trên làn da trắng nõn nà, trơn mịn như ngọc của Cố Phi Yên.

Ngọc bích có tỳ vết.

Bị ai cắn, không nói cũng biết!

Hơi thở bỗng nặng nề, Chiến Mặc Thần hai con mắt nổi lên những mạch máu đỏ.

Anh mạnh mẽ đẩy Cố Phi Yên, như ném đi túi rác vậy, lồng ngực lên xuống mạnh mẽ, sự khinh thường trong ánh mắt của anh tựa như lưỡi dao nhọn hoắt.

“Kịch liệt đến trình độ đấy, xem ra các người hôm nay đã làm không ít lần!” lời nói căm phẫn. Anh nhìn chăm chăm vào Cố Phi Yên, “Cố Phi Yên, người đàn ông nào cũng lên được người cô, cô có biết từ ‘nhục nhã’ viết như nào không?! Cô không biết phản kháng sao?”

Chỉ cần cô tìm anh, anh nhất định liều lĩnh đi cứu cô, tuyệt đối không ở đây đợi chờ một đêm.

Anh đợi cô nhưng cô lại lên giường với người đàn ông khác!

“.....” Cố Phi Yên lùi về phía sau vài bước, bình tĩnh lau môi, “Oh,... tôi đọc ít sách, không phải rất rõ ràng rồi sao?”

Cô nhìn vào vết răng trên cánh tay, ánh mắt chớp qua vẻ đành chịu.

Đây là vết Du Diễm Phong cắn.

Thằng quý ấy, đánh quyền không lại cô, chẳng có chút phong độ gì hướng cánh tay cô mà chào hỏi, cũng không biết hấn tuổi chó hay tuổi rắn nữa. Vết cắn này không nhẹ, mặc dù không có chảy máu nhưng vết răng vẫn in sâu lại.

Tuy nhiên những chuyện này cũng không cần phải giải thích với Chiến Mặc Thần, mặc dù không biết sao hấn tức giận, nhưng để hấn tức chết như này cũng tốt!

“Làm sao, vẫn còn nhớ lại cảm giác đã làm với Du Diễm Phong?”

Ánh mắt mập mờ nhìn Cố Phi Yên, sự phần nộ trong lòng càng mạnh mẽ, chịu không được nói nữa.

“Tôi nghĩ lại hay không, có liên quan đến anh? Anh ta trẻ hơn anh, thể lực tốt hơn anh, chơi vui hơn anh, tôi không nhớ lại cảm giác làm cùng anh ta, lẽ nào lại nhớ lại cảm giác làm cùng anh sao?” làm cho Chiến Mặc Thần kích động đến tím mặt, Cố Phi Yên vui sướng trong lòng. “Nếu như nói xong rồi, tôi đi tắm, anh cứ tự nhiên!”

Đá bay đôi giày cao gót, vút túi xách lên ghế sofa, mái tóc dài đến eo của cô được búi gọn lên sau gáy, chuẩn bị đi tắm rồi đi ngủ.

Chiến Mặc Thần không nói lời nào đứng trước cửa, giống như một bức tượng đứng đến khi sông cạn đá mòn.

Thích đứng thì cứ đứng.

Cô lườm anh một cái rồi mặc kệ anh, cầm quần áo bước vào nhà tắm.

Đến khi tắm xong bước ra ngoài, Cố Phi Yên ngâm nga theo lời bài hát, lau mái tóc, chuẩn bị đi vào phòng ăn lấy cốc nước, uống xong lên giường ngủ một giấc mỹ mãn. Bước đến một nửa thì bị va vào thân ảnh cao lớn.

Vừa ngẩng đầu lên, Chiến Mặc Thần vẫn lặng lẽ đứng đó, con mắt nhìn cô chăm chăm, làm cô giật mình.

“Anh vẫn chưa đi sao?” Cố Phi Yên dừng lau tóc, chỉ tay vào chiếc đồng hồ treo trên tường, “Thời gian không còn sớm nữa, những câu hỏi của anh tôi đều trả lời rồi, anh vẫn còn đứng đó làm gì? Đứng bất động, đây là cách anh nghĩ ra giả quý dọa tôi để trả thù phải không?”

Đừng nói nữa, cô thật sự rất sợ quý.

Sắc mặt còn khó coi hơn Chiến Mặc Thần, cô rất vui vẻ, thư thái như vừa được trả miếng một cách âm thầm nhất.

Trước cô đề ý rất nhiều, giờ thì hoàn toàn không.

Chiến Mặc Thần lặng lẽ nhắm mắt lại, âm thanh trầm ấm, “Cố Phi Yên, cô rốt cuộc muốn biến tôi thành cái gì?”

“Còn gì nữa sao, anh rề.?”

“Cô vẫn quá đáng vậy sao?”

“Tôi sao mà quá đáng cơ?” Cố Phi Yên đứng trước tủ lạnh, lấy ra chai nước, ngửa cổ lên uống ngậm giải khát rồi nói, “Nói đi, anh rốt cuộc muốn như thế nào, cứ đứng ở đây không chịu đi, không lẽ anh muốn ngủ với tôi?”

“Đừng nói linh tinh...”

“Không phải sao? Cũng được thôi, coi như vậy đi, tôi cũng chỉ có thể nói tôi vô ý quá, hôm nay bị Du Diễm Phong làm đi làm lại hư quá rồi, tôi thật sự không còn sức lực làm thêm lần nữa.” nói xong, Cố Phi Yên cười sảng khoái, chớp chớp mắt, lời nói đầy ác ý, “Nếu anh rề muốn, hay là ngày mai hãy quay lại đây vậy? Đứng rồi, anh nhớ mang theo hộp đẩy nhé, dụng cụ đầy đủ. Oh, lần trước chúng ta làm đã không dùng áo mưa, anh có biết tôi muốn dùng loại nào không?”

“Cố Phi Yên...!” Chiến Mặc Thần khuôn mặt phần nộ, trầm giọng xuống, “Cô thật sự muốn tự xi nhục mình sao?”

“Tôi tại sao phải xi nhục mình, chẳng phải là anh đã xi nhục tôi sao?” có người nói thật sự rất mệt rồi. Nhìn cô không thuận mắt thì biến đi, tự cho rằng mình là môn thần chắc!

Cố Phi Yên thần sắc lạnh lùng, thu lại nụ cười, cầm cốc nước đi vào phòng ngủ.

Đi chưa được hai bước, bàn tay của cô đã bị giữ chặt lại.

Một lực mạnh mẽ kéo tay cô, vẫn đang còn bàng hoàng, chiếc cốc trên tay rơi xuống đất vỡ tan, âm thanh choang một tiếng, cô ngã vào lòng của người đàn ông ấy, bị anh nhanh chóng giữ chặt lại.

Một nụ hôn bất ngờ lại đến, hoàn toàn không có sự báo trước gì cả, pha lẫn sự phẫn nộ tột cùng.

Là tự ý xâm lược cô, cũng là tự anh bù đắp cho mình.

Cố Phi Yên quay đầu tránh né, cứ thế đánh vào người anh, “Chiến Mặc Thần, anh là đồ khốn nạn, thả tôi ra!”

Khuôn mặt cô ửng đỏ, giống như con thú nhỏ không phục, vùng vẫy đấu tranh kháng cự, vậy mà Chiến Mặc Thần con người vẫn trầm lặng, khuôn mặt lạnh như băng, thế nào cũng không thể buông tay, kiềm chế con thịnh nộ cả tối nay đến lúc này anh không thể tự điều khiển được mình nữa, ngay cả anh cũng đang bị ngập chìm trong đó.

Anh thở nặng nề, cúi đầu xuống, phủ kín đôi môi đang nói loạn xạ ấy.

“Chiến Mặc Thần, anh đi chết đi!”

“Thả tôi ra.... Uhm... không muốn...”

Chiếc áo ngủ mỏng manh đã bị xé ra, bàn tay nóng bỏng của người nam nhân bao phủ lên làn da mịn màng, leo lên vòng eo thon thả, mềm mại của cô để lên tới đỉnh, nhào nặn, đè cô xuống, nhiệt độ nóng bỏng đến kinh ngạc làm cho con tim cô hoảng loạn.

Cô cắn chặt môi, vẫn không thể chịu được hết lên, kích thích động tác của người nam nhân đó càng dùng lực mạnh hơn.

“Tắm rồi sao?” để tôi xem xem, chỗ đó của cô có rửa sạch sẽ không!” Anh khàn thấp giọng, tựa như gió bụi từ viên nam thạch cuộn lên.

Ngón tay vén lớp quần áo vương vãi trên người ra, đâm sâu vào âm đạo khô ráo của cô, động tác bất ngờ này, còn có cả đau nhói, làm cho Cố Phi Yên càng thêm phản kháng kịch liệt, nước mắt lăn trên đôi má ửng hồng của cô, hét đến khàn giọng, “Chiến Mặc Thần, anh điên rồi, anh lại có thể đối xử với tôi vậy sao!”

Chiến Mặc Thần cũng tự cảm thấy mình điên thật rồi.

Anh không biết là do quá phẫn nộ mà điên lên, hay chỉ bởi vì trong lòng anh không còn cách nào giải tỏa khát vọng mà điên lên.

Anh chỉ biết rằng, thuận theo bản năng của mình, ức hiếp nữ nhân trước mặt.

Ngón tay kích thích mạnh, không chạm bất cứ thứ gì, ngoại trừ chỗ khô ráo đấy, tuy nhiên chỗ khô ráo ấy cũng dần dần ẩm ướt lên, bao lấy ngón tay dài của anh, làm cho dòng máu chảy trong cơ thể anh dâng trào lên dữ dội.

Chiếm hữu cô ấy!

Con người sâu thẳm đen kịt xuất hiện các tia máu, Chiến Mặc Thần cúi đầu thất vọng ra, nghe theo khát vọng sâu lắng nhất trong nội tâm, đem cái cứng rắn nhất của mình đâm sâu vào trong chỗ mềm mại ẩm ướt của Cố Phi Yên.

“Ahhhh!....” Cố Phi Yên hét lên một tiếng, không kìm lòng nổi nắm chặt tay.

Chưa kịp chuẩn bị gì, đã bị mở ra một cách tàn nhẫn, lần trước bởi vì có thuốc mà ý thức mơ hồ, nhiều chi tiết vẫn nhớ nhưng không rõ, lần đầu tiên, cô cảm thấy đau rõ ràng nhất đủ để xé nát cô.

Cơ thể, linh hồn, đều có.

Cố Phi Yên cuối cùng biết sợ hãi.

Cô hối hận rồi, không nên dùng những lời đó kích động Chiến Mặc Thần, cô một lần sáng khoái, nhưng hậu quả ngay cả cô cũng không lường trước được.

“Chiến Mặc Thần, anh là đồ khốn nạn, tôi với anh ta không làm chuyện gì cả, không có! Anh bỏ tôi ra, ahhhhhh...” Lại một tiếng hét đau đớn, hai má trắng hồng của Cố Phi Yên nhợt nhạt giống như tờ giấy, trên trán lấm tấm những giọt mồ hôi, âm thanh của cô có sức vô lực, “Anh cút đi, tôi ghét anh, tôi...thật sự ghét anh...”

“Tôi biết cô không có, nhưng... Đây là cô ép tôi!”

Anh cúi đầu cắn lấy môi Cố Phi Yên, Chiến Mặc Thần khàn giọng, ẩn chứa sự bùng binh và điên cuồng mà chính anh cũng không thể hiểu nổi.

Cô đã thả một con dã thú, phải nhận hậu quả bị nó chiếm giữ lại, không phải sao?

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 37

“Chiến Mặc Thần, không, không cần rồi....”

“Đã không cần thì tại sao còn giữ lấy tôi không buông,hả?”

“Tôi..... không có”

“Có hay không, nhưng không phải cô nói là xong”

“.....”

Mỗi hơi nóng chảy xuống khuôn mặt lạnh lùng của người đàn ông, từ bộ ngực rắn chắc của anh ấy ngấm ra, từng giọt từng giọt rơi trên nước da trắng ngần của người phụ nữ ấy, bị ảnh hưởng bởi một dòng lực mạnh. Hơi thở hỗn hển, nhiệt độ nóng rực....

Người đàn ông buông thả tự do phóng khoáng với người phụ nữ đẹp đẽ kiều mị, khó có thể chia cắt nhau. Khi cơn đau dữ dội và bụi bặm qua đi. Cơ thể của Cố Phi Yên rất chân thật phản hồi lại với người đàn ông vui sướng yêu thương, run rẩy sợ hãi, không thể không làm theo nhịp điệu vô luật pháp của anh ấy.

Điều này vừa làm cô vừa ngại và vừa tức giận, có một loại cảm giác giống như vừa chết đi sống lại vậy.

Ở trong làn sóng như vậy, điều duy nhất là cô chỉ có thể nhắm mắt, cố gắng lờ lẩn bản thân đi, đây tất cả đều không phải thứ cô muốn.

Cúi đầu cắn vào đôi môi mềm mại của người phụ nữ, Chiến Mặc Thần với đôi mắt sâu thẳm không nhìn thấy đáy, bất động nhìn chăm chú vào thân hình của người phụ nữ, thân thể dễ chịu thoải mái, sợi dây trong tâm trí rất căng thẳng giống như có một động lực lớn.

Người phụ nữ này, duyên dáng quyến rũ, vô nhất là không động đậy người.

Cô giống như là một bình rượu, khi uống vào thì mát lạnh ngọt ngào, dư vị là đốt cháy từ có thể đến trái tim. Anh ấy sợ, sợ bị sa vào, rồi có thể gương vỡ khó lành được.

Nhưng, anh làm sao có thể dừng được?

Một đêm triền miên, dai dẳng.

Một đốm lửa nhỏ có thể đốt cháy được ngọn lửa của bản gốc, không chỉ đốt cháy tất cả những sự xáo trộn và tự do, mà còn để cho tâm hồn run rẩy, phá vỡ bức tường cao mà anh ta đặt ở trong lòng, và không thể lừa dối bản thân rằng không quan tâm đến.

Mất phương hướng, sa vào.....

Riêng mà tính cách chết đi không đổi được thứ muốn làm lại càng nhiều, càng vướng mắc dữ dội hơn.

Ngày hôm sau.

Cố Phi Yên mở mắt, với đôi mắt sâu thẳm tĩnh mịch

Người đàn ông đẹp không tí vết này đang nằm ngủ ngay bên cạnh cô, một tay giữ đầu, đôi mắt sâu thẳm đang chăm chú nhìn cô. nét mặt trầm lắng suy tư, dường như đang suy nghĩ một vấn đề phức tạp nào đó.

“Chiến Mặc Thần?”

Cố Phi Yên nhú mày lại, giọng nói của cô rất khàn.

Hầu như là thời gian đầu, sự nhiệt huyết đêm qua lại xuất hiện trong đầu cô. Cô cũng nhớ ra, giọng cô khàn nguyên nhân là do đêm qua kêu rất nhiều và rất lâu.....

Chết mất thôi!

Bị người đàn ông lấn qua lấn lại nhiều lần, sau đó cô còn không biết bản thân đã ngủ như thế nào, nghĩ đến đây, Cố Phi Yên trong lòng lộ ra một chút bức tức.

“Anh tại sao vẫn còn chưa đi? Đợi tôi gọi điện cho Cố Minh Châu bảo cô ta đến đưa anh về?” Khó chịu với Chiến Mặc Thần, Cố Phi Yên từ giường đứng dậy định rời đi, nhưng đột nhiên cô phát hiện ra bản thân mình một tí cũng không lo nghĩ gì cả.

Hix, quần áo đều không đưa cho cô mặc!

Cô đứng hình, người đàn ông từ phía sau nắm lấy bả vai của cô. Rồi đưa cô quay lại về giường.

“Cố Phi Yên, đừng nên trêu chọc tôi tức giận!”

Trong đôi mắt đen của người đàn ông, như đập tan thủy triều đen tối và dữ dội nhìn về chỗ của cô. Bàn tay to giữ lấy eo của cô, và cô đang chìm dần giữa ánh đèn và ngọn lửa, Cố Phi Yên cảm giác được lấp đầy và căng tràn lại quay trở lại.

Anh ta..... lại đến rồi?

Tôi qua, lẽ nào vẫn chưa đủ?

Cố Phi Yên tròn tròn mắt ngơ ngác, cô không dám tin vào.

“Cô cho rằng tôi qua thời gian rất dài ư?” Năm rưỡi trời sáng, từ lúc trời rạng sáng 4 giờ đến 5h30, làm sao mà đủ được? Đường như nhìn thấy được tình ý của cô, Chiến Mặc Thần nói với giọng chầm chầm dày dạn.

“anh cho rằng tôi là một đứa ngốc ư? ước tính bảo thủ, anh làm ít nhất cũng là ba lần! Còn nữa, lúc tôi đi ngủ rõ ràng là trời đã sáng hẳn rồi, căn bản không phải là 5h30.”

“..... ừmmmm! sự quan sát của cô cũng rất nhạy bén đó.” Chiến Mặc Thần rất ung dung thư thái, “hôm nay chúng ta có rất nhiều thời gian, không cần phải lo lắng.”

Nhảy bèn cái đấy ỉ!

Cố Phi Yên muốn phản nộ.

“Anh không lo, tôi lo. Chiến Mặc Thần tôi cảnh cáo anh, anh tốt nhất nên thu dọn lại cho tôi, chuyện của tôi qua tôi không muốn tính toán với anh, như khi bị chó cắn một nhát, hôm nay anh còn gặp tôi, tôi nhất định cho anh đẹp mặt.” Cô che ngực, khí thế mạnh mẽ.

“Đã đang gặp rồi.” Chiến Mặc Thần ánh mắt thích thú.

Anh nấp mấy đôi môi, kim nén lại một chút, dùng động tác như vậy, cường lực tuyên bố thái độ của anh.

“Vẫn còn, không phải cần 1 phút mà là 5 phút.”

Thì coi như chấp nhận bản thân là chó, thì số lần đó tuyệt đối không thể ít được.

“Anh.....” động tác như vậy, để Cố Phi Yên cảm thấy như có một cảm giác quen thuộc, như là bị đánh thức, còn kí ức rõ nét ấy là để cô ấy tức cũng không được, chỉ cảm thấy bản thân mình điên rất nhanh, chửi bất luận như thế nào, “Chiến Mặc Thần, anh..... anh thật vô liêm sỉ, anh..... anh thật quá quắt.”

“Hôm qua không phải là do cô mời gọi tôi, để buổi tối đến tìm cô? Cô nói tôi rất lợi hại, luôn luôn hiểu được cùng với tôi làm ra hương vị đó. “

“Vậy tôi qua tôi còn nói, Du Diễm Phong đã làm thỏa mãn tôi, anh ta trẻ hơn anh, khỏe hơn, làm tôi sung sướng hơn, anh tại sao lại không nghe cơ chứ?”

Nói xong câu, căn phòng im lặng

Cố Phi Yên “.....”

Nhìn sâu sự khó khăn lo lắng của Cố Phi Yên, một phút, hai phút, Chiến Mặc Thần nhếch môi:” tối hôm qua tôi đã kiểm tra rồi, cô không có làm cùng anh ta, bây giờ mọi thứ trong cơ thể cô đều là của tôi, cô không nhớ sao? Hay là nói..... cô muốn dùng cách này để thức tỉnh tôi, cô vẫn còn muốn làm?”

Cố Phi Yên “.....”

Thật quá đáng, thật mất mặt, mặt dày

Trong lòng cô không ngừng chửi rủa, cô đối với Chiến Mặc Thần đã thay đổi hoàn toàn

Anh lạnh nhạt thờ ơ, tĩnh lặng, thất tình lục đục dường như với anh ta không có liên quan gì vậy. Nhưng bây giờ..... cô không biết rằng anh ta lại có thể là người như vậy, quá là thật đáng sợ!

“Cút, muốn cmm muốn”

Tỉnh dậy, Cố Phi Yên làm sao lại có được cái lực khí như vậy, tức giận rồi khỏi Chiến Mặc Thần bước xuống giường, không thể để anh ta tiếp tục

Xấu hổ, đau đớn, cô chạy về phía phòng vệ sinh.

Cô thấy bản thân mình thật là ngu ngốc

Tối qua rõ ràng trong nhà có một con sói đuôi to, cô đã giật thật trắng, làm cho thom, còn đứng trước mặt anh ta khiêu khích, đúng là chủ động tự dâng hiến. Đề bản thân tự dâng đến mồm anh ta rồi cầu xin anh ta ăn..... cô tại sao lại không có một chút đề phòng cơ chứ?

Trong lòng ân hận, Cố Phi Yên chuẩn bị đóng cửa trong im lặng, cửa lại lần nữa gặp vật cản, đóng cửa không được.

Cố Phi Yên “.....”

Trợn tròn mắt nhìn lên khung cửa, một cánh tay dài và mạnh mẽ, cô ngơ ngác nhìn.

Lại đến nữa rồi?

Đem theo vài phút phát hỏa tức giận, hiểu được sự ý thức, cô kéo cửa lại, đóng lại lần nữa.

Không đóng được cửa, thì ít nhất cũng phải để anh ta đau một chút

“Trút giận rồi?”

Cố Phi Yên “.....”

Chiến Mặc Thần nhăn chán nhủ mày lại, đẩy cửa tiến vào.

Tập luyện hàng năm, làn da khoẻ mạnh, trần trụi của anh làm lấp đầy mùi vị của sự ngỗ ngược. Thân hình cao to vượt trội, tám cơ bụng, thân cao chân dài, khéo léo và mạnh mẽ.

Thái độ cũng rất phóng khoáng, làm sao có thể xem làm sao có thể có được một bản chất bình tĩnh tự tin và duyên dáng đến vậy.

“Muốn tắm, thì tắm cùng nhau.” Đôi mắt đen sâu của anh có vài phút chân thật “phòng tắm một lần, trên giường một lần, sân thượng một lần, sofa một lần,..... tôi không nghĩ cô còn nhỏ tuổi vậy đối với chuyện nam nữ đã có rất nhiều sự tương tượng..... nhưng, tôi có thể làm thoả mãn cô.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38

Cố Phi Yên”.....”

Hình như là mặc đến hôm qua, để cho bản thân ngu ngốc này cho gió cuốn sạch đi, cũng, cũng tiết kiệm được nhiều sự tổn thương, giúp cho mọi người xử lý được việc.

“Coi như tôi có tương tượng, đối tượng tương tượng cũng không phải anh.” Hít một hơi thật sâu, Cố Phi Yên cuốn khăn lên người, nói lời nhạt nhẽo,” Chiến Thiếu Gia, lợi dụng như vậy là đủ rồi. anh muốn là làm, làm phiền anh chút về với vị hôn phu của anh đi. “

Chiến Mặc Thần đôi mắt trùng xuống sâu thẳm

“Tôi và cô đến mức, vì muốn tốt mà phải giữ một chút khoảng cách.”

“Nếu như tôi không đồng ý thì sao?”

“Ừmmm.....” Cố Phi Yên nhếch mép cười lại không nhịn được “vậy thì mỗi buổi tối anh hãy qua đây đi, nhớ là trốn chị tôi, tôi rất thích cái cảm giác lên lút, bị người khác phát hiện thì không vui rồi. “ nói xong, Cô hối hận rồi.

Miệng mắc bệnh, cần phải chữa rồi.

Chiến Mặc Thần “.....”

Anh cảm thấy có chút đau đầu

“Bây giờ, làm phiền anh có thể đi ra được không?”

“Có thể.....” Chiến Mặc Thần gật đầu,”Là vì đề bền vững lâu dài.”

Cố Phi Yên “.....”

Núi băng vạn năm cũng có thể nói lời trêu đùa, quả thật là.

.....

Ra khỏi cửa, Chiến Mặc Thần hút một điếu thuốc, hương thơm của thuốc ở cái lúc mà anh ta châm lửa, anh ấy không định hút, cứ để cho làn khói biến mất trong không trung. Đôi lông mày đen dày, trong đôi mắt đen sâu thẳm xuất hiện một chút nỗi ưu tư nặng nề. Đường như đang suy nghĩ cái gì đó.

Đã làm ra một quyết định, có một vài việc cần phải giải quyết.

Khi nó bị hỏng, nó sẽ chống lại nó.

Lấy điện thoại ra, Chiến Mặc Thần gọi cho Giang Đào: “Giang Đào, bảo Cố Minh Châu đến Vân Thiên Uyển tìm tôi.”

“Chiến Thiếu Gia, Cố tiểu thư đã ở Vân Thiên Uyển đợi cậu rồi, còn muốn hỏi xem hành tung của cậu nữa, nhưng tôi không nói.” Chủ yếu là anh cũng không biết bản thân lão đại cả một đêm đi đâu hết rồi.

“Ừm, tôi biết rồi.”

Chiến Mặc Thần tắt điện thoại.

Anh ngược mắt lên và nhìn vào mặt trời chói sáng trên đầu, bước xuống cầu thang và rẽ phải.

Vân Thiên Uyển là một nơi cao cấp, phân phòng ở, phòng nhỏ có cảnh quan và ba khu nhà gỗ nhỏ, số tầng phân rõ.

Cố Phi Yên kinh tế vô cùng khó khăn, dù không muốn bản thân bị tui thân oan ức, tiền trong tay cũng không đủ để thuê một phòng trọ để ở, mà tài sản trong tay Chiến Mặc Thần nhiều không kể, một chuỗi ngôi nhà gỗ nhỏ ở Vân Thiên Uyển, nhưng là trong tài sản của anh ta rất nhiều không đáng kể.

.....

“Chiến Mặc Thần, anh cuối cùng cũng về rồi.”

Mở cửa ra, Chiến Mặc Thần vẫn không nhìn thấy người, chỉ nghe thấy một giọng nói âm áp, ngọt ngào, Cố Phi Yên vui vẻ hạnh phúc xà vào lòng Của anh ấy, đôi mắt ngấn ngấn lệ nhìn anh.

Chiến Mặc Thần ngơ ngác

Trong một khoảnh khắc, trong đầu anh bỗng dưng xuất hiện một hình bóng khác với đôi mắt buồn bã của cô ấy.

“Đợi anh cả một buổi sáng, em còn cho rằng anh không quay về đây nữa.” Cố Minh Châu nở nụ cười ngọt ngào nũng nịu, quở trách lên người anh, nhìn lướt qua anh một cái, “Vẫn mặc chiếc áo ngày hôm qua, có phải anh đã ở ngoài đêm qua? Đúng rồi, sáng sớm nay anh đã không ăn gì cả, để em làm ít đồ cho anh, nấu một bát mì thấy thế nào?”

“Không cần đâu.” Chiến Mặc Thần buông câu lạnh nhạt.

Anh thái độ lạnh nhạt hơi hột, để Cố Phi Yên từ phòng bếp phải dừng bước lại.

“Minh Châu, anh có chuyện muốn nói với em”

“Muốn nói với em chuyện gì vậy?” Cố Minh Châu quay người lại, mang theo một nụ cười đầy sự mong đợi. “hà,.....không phải là cầu hôn với em chứ? Em nghĩ nếu như anh không có hoa tươi và hoa hồng thì em có thể sẽ không trả lời đâu!”

Chiến Mặc Thần không có suy nghĩ gì cả lên tiếng: “không phải”

“Vậy là cái gì?” Nụ cười trên mặt của Cố Minh Châu có chút cứng đờ, cô nhanh chóng thu dọn tâm trạng tốt, buông lời nói mềm mại: “Mặc Thần ca, anh làm gì mà lại nghiêm trọng vậy?”

Hôm nay Chiến Mặc Thần có chút khác lạ, để cho cô có chút lo lắng sốt ruột.

Cô chậm chậm tiến đến trước mặt Chiến Mặc Thần, đứng im, đôi mắt ngấn ngấn nước nhìn anh, giống như không có cách nào để chấp nhận được sự áp lực này, một chút gió và cô có thể nghiền nát cô ấy vậy.

Cô thậm chí còn cố tình hét lên tên lúc nhỏ

Cô nhớ, lúc còn rất rất nhỏ, chỉ cần cô hét tên Mặc Thần ca ca, là anh có thể rất là vui. Thời điểm đầu cô muốn thứ gì đều tặng cho cô, ngay cả khi là thứ mà bản thân anh ấy thích, anh cũng không tiếc.

Lớn lên, anh ấy thay đổi thành một người lạnh lùng, nhưng cô biết trong tim anh luôn có cô, cô là điều đặc biệt nhất ở trong tim anh ấy.

“Minh Châu, anh cảm thấy chúng ta.....”

“Anh không thể muốn chia tay với em được?” Cắt ngang lời nói của Chiến Mặc Thần, Cổ Minh Châu phát điên lên hỏi:

“hai ngày nay anh đều ở cách xa em, có phải là anh chán em rồi đúng không?”

Tự cảm thấy được, đôi lông mày nhíu lại, Cổ Minh Châu giờ tay đè lên tim, trong đôi mắt ngấn lệ đầy sự đau khổ, với dáng vẻ yếu ớt

Chiến Mặc Thần do dự một lúc, rất nhanh sau đó đưa ra quyết định

Đây chỉ là do dự, bị sự quan sát của anh mà biểu cảm của Cổ Minh Châu đã bị anh bắt được. tim cô hoảng sợ, nỗi sợ hãi vô tận đã tạo nên một làn sóng bão tố.

Anh, thật sự có ý định như vậy!

“Không, anh không cần phải nói với em khi em không hỏi.” Cổ Minh Châu lắc lắc đầu, rõ ràng là trông rất đáng thương cầm lấy vạt áo của Chiến Mặc Thần cầu xin:” Mặc Thần, nếu như em có làm sai điều gì, anh hãy nói với em, em sẽ sửa! Hôm qua anh tỏ ra lạnh lùng với em, em cầm tay anh, anh đều buông ra..... khẳng định là em đã làm sai ở đâu nên mới làm anh tức giận, đúng không?”

Hôm qua?

Hôm qua hai người và Cô Phi Yên đã gặp nhau ở khu nhỏ, anh nhớ ra là Cổ Minh Châu đã làm một vài chuyện đằng sau lưng anh, và có vài chuyện không thích, theo phản xạ để tránh cô đổi sang tay khác.

Bây giờ suy nghĩ, tức giận cũng không phải không, nhưng càng thất vọng hơn nữa.

Nhưng chuyện đó với chuyện anh nói hôm nay là hai chuyện khác nhau

Nhưng mà Cổ Minh Châu lại không cho anh có cơ hội để nói.

“Mặc Thần Ca ca, em đi làm một chút đồ cho anh ăn có được không?”

Bất kể có xảy ra cái gì, tình cảm của hai ta đều không quan trọng, đều có thể bỏ qua được, không phải sao? Cho dù em có chết cũng không thể chia tay với anh được. Em rất yêu anh, không có anh em làm sao có thể sống được cơ chứ.

Cổ Minh Châu mắt ngấn lệ, gượng cười vui vẻ đi vào phòng bếp làm đồ ăn, lúc đi qua ghế sofa, cô dùng bước, tìm đập mạnh ngồi xuống sofa, nét mặt đau khổ.

Chiến Mặc Thần ý thức được nên đã đỡ cô, cô quay người lại nép người vào trong lòng anh, nắm lấy áo anh, với giọng nói nũng nịu, vui mừng:”Mặc Thần Ca ca, anh vẫn còn quan tâm em.....”

“Minh Châu.....” đợi Chiến Mặc Thần ngủ, cô đã hôn mê, vô thức rồi.

“Minh Châu, em tỉnh lại đi.”

“Minh Châu!”

Gọi Cổ Minh Châu vài câu, Cô dường như vẫn hôn mê không tỉnh, nhìn sắc mặt cô trắng bệch không một giọt máu, trong lòng Chiến Mặc Thần chán nản, đốt cháy trái tim anh sắp vỡ tung ra.

Hôm nay, việc này nói không được rồi.

Anh tức giận nhắm mắt rồi lại mở mắt, lấy điện thoại gọi cho ai đó rất gấp.

Bây giờ trong lòng anh là Cổ Minh Châu đang ngủ gối lên tay anh, trong đầu suy nghĩ nhanh chóng cách đối phó.

Bây giờ cô ấy cần yên tĩnh, không được hoảng sợ

Chiến Mặc Thần sinh tính lạnh lùng, đối với chuyện tình cảm nam nữ đầu lạnh nhạt. Giống như một dòng nước không tù đọng. Cô ấy là người phụ nữ duy nhất bên cạnh anh, không cần cô ấy, anh còn có thể cần ai đây.”

Mặc dù, anh từ trước đến nay chứ tỏ tình với cô ấy, có thể là họ cứ thuận theo tự nhiên mà ở bên cạnh nhau vậy, sau này cũng thuận theo tự nhiên mà kết hôn, không phải sao?

Kết quả là sai ở chỗ nào?

Chương 39

Lái xe ra khỏi Vân Thiên uyển, khi Chiến Mặc Thần đi qua một tiệm thuốc, bỗng bất ngờ nhìn thấy thân ảnh quen thuộc.

Cố Phi Yên?

Cô ấy sao chạy ra từ chỗ đó?

Là anh dày vò cô quá mức, khiến cô không thoải mái sao?

Liếc Cố Minh Châu đang hôn mê, Chiến Mặc Thần tắt máy xuống xe, bước bước lớn đi tới hàng thuốc.

...

"Tiểu thư, đây là đơn của cô, xin hãy giữ kỹ."

"Đúng rồi, xin hỏi có nước khoáng không, có thể rót giúp tôi một cốc không?" Cố Phi Yên hỏi.

"Được, mời ngồi đợi." Nhân viên trong cửa hàng rót cho Cố Phi Yên một cốc nước.

"Cảm tạ."

Cố Phi Yên xé mở bọc nhựa, đang định cho viên thuốc vào miệng, một đạo thân ảnh cấp tốc chụp lấy lòng bàn tay cô, cường thế ngăn trở động tác của cô.

Chiếc cốc giấy rơi xuống đất nước bắn tung tóe, viên thuốc lăn lăn trên đất, nhiễm phải bụi xám, không thể uống được nữa.

"Chiến Mặc Thần, anh có bệnh à?"

Vừa ngừng đầu, đối diện với khuôn mặt quen thuộc, Cố Phi Yên giận cứng người.

"Cố Phi Yên, quả nhiên là em!" Chiến Mặc Thần cầm bọc thuốc trên quầy hàng, niết trong lòng bàn tay, trong giọng nói chất chứa tầng tầng tức giận, "Tôi vừa ra ngoài em đã đi mua thuốc, em cần phải gấp gấp đến thế sao, hử?!"

Cố Phi Yên hít sâu một hơi, gắng không bạo phát.

Tiệm thuốc nhỏ đã có rất nhiều đôi mắt nhìn sang đây, cô không muốn bị mất thể diện ở đây.

"Có chuyện gì ra ngoài nói, anh không xấu hổ, nhưng tôi xấu hổ!"

Lạnh lùng thả một câu, Cố Phi Yên đẩy cửa ra ngoài.

Ánh mắt của Chiến Mặc Thần càng thêm sâu, quét nhìn cửa tiệm một lượt, khiến mấy người đang trộm nhìn run rẩy kinh sợ, lúc này mới bước ra khỏi tiệm thuốc, đuổi theo bước chân của Cố Phi Yên.

Dưới bóng cây, Cố Phi Yên yên lặng đợi Chiến Mặc Thần, trong lòng giấu tâm tình rối ren.

Đợi anh đến gần, cô thờ ơ hỏi, "Anh rě, là do hôm nay anh ra ngoài không mang não hay là tôi ra ngoài không mang não? Tôi sao lại cảm thấy, anh quản chuyện của tôi hơi nhiều nhĩ?"

Một tiếng anh rě kích thích thần kinh của Chiến Mặc Thần, "Cố Phi Yên, nói năng cho tốt!"

"Tại sao không để tôi uống thuốc?"

"Uống vào không tốt cho cơ thể."

"Biết là uống thuốc không tốt cho sức khỏe, vậy đêm chết tiết hôm qua sao anh không đeo bao a?! Không lẽ anh muốn tôi mang thai con của anh, để tôi bị thiên hạ cười nhạo phải không?" Cố Phi Yên mặt tức đến đỏ bừng, cô hét vào mặt anh, "Hoặc là, anh không chỉ muốn xác thực tin đồn tôi câu dẫn anh, còn muốn tôi sinh con ra, bị người ta chỉ trích mắng mỏ đồ con hoang, vừa để trả thù cho Cố đại tiểu thư thanh lệ xuất trần của anh?!"

Khuôn mặt nghiêm nghị lạnh lùng của Chiến Mặc Thần lướt qua nét gương gao, di chuyển ánh nhìn.

Đêm qua anh vốn không muốn như thế, chỉ là phần nợ tích góp trong một đêm bị cô gọi lên, anh cố gắng khắc chế nhiều lần, cuối cùng dưới con thịnh nộ mới nhìn không nổi làm thế với cô, anh đâu còn nhớ đến mấy thứ cần chuẩn bị trước?

Trong lòng có chút không vui.

Con của anh, sao có thể bị gọi là đồ con hoang?

Hồi lâu, anh trầm trầm mở miệng, "Tôi sẽ không vì cô ấy mà trả thù em."

"Anh sẽ không? Đừng giỡn nữa, anh thiếu chút nữa đã cung phụng chị ta như tiên nữ rồi, không phải sao?"

"Chuyện đó... Em vô tội, tôi đã biết rồi."

"Chuyện gì?" Cố Phi Yên hỏi xong liền phản ứng lại, mở tròn mắt không dám tin, không nói rõ được tư vị trong lòng, "Anh, anh đã biết?"

Cô không ngờ được, anh ta thế mà đi điều tra thật.

Cô đã một nghìn lần một vạn lần hi vọng anh ta có lương tâm mà phát hiện ra, rồi đi điều tra, nhưng đến khi anh ta nói anh ta đã đi tra rồi, cô vẫn còn cảm giác không chân thực.

Ngày trước, Cố Minh Châu trong sáng trong tối ngáng chân cô rất nhiều lần, cô tất nhiên không có chuyện thiện lương đại độ cười cho qua, mà dùng hết khả năng đánh trả, muốn cho Cố Minh Châu nếm tư vị đau đớn.

Thế nhưng, bất luận Cố Minh Châu hãm hại cô, hay cô chủ động ra tay với Cố Minh Châu, người Chiến Mặc Thần tin tưởng từ đầu đến cuối luôn là Cố Minh Châu, có anh ta mạnh mẽ can thiệp, đến cuối người phải chịu tổn thương nhiều nhất vẫn là cô.

Một lần này...

Thật sự đã phá vỡ đất trời..

"Đúng vậy." Đứng vững trước mặt Cố Phi Yên, tựa như bị ma ám, Chiến Mặc Thần mở miệng, "Lần này... Em trước cứ uống thuốc. Về sau tôi nhất định sẽ sử dụng biện pháp phòng tránh, không để em hại thân thể."

Anh đã thỏa hiệp với khát vọng trong tim, cũng sẽ bảo hộ cô thật tốt.

Anh muốn ôm lấy cô, nhưng ở bên ngoài, giữa ban ngày ban mặt cùng với thân phận của cả hai, anh vẫn chưa thể làm bất cứ cái gì, nếu không thì sẽ chỉ tạo thêm tổn thương lớn hơn cho cô mà thôi.

Bàn tay thả không xiết chặt, bờ môi Chiến Mặc Thần trở thành một đường thẳng, ánh mắt âm u.

Cố Phi Yên cúi đầu, vẫn còn chìm đắm trong kinh ngạc khi Chiến Mặc Thần "phản bội" Cố Minh Châu, lời cuối cùng mà anh nói, một câu cũng không nghe, không khác gì gió thổi nhẹ qua tai.

Nếu như cô nghe thấy, cô nhất định sẽ nhảy cẫng lên.

Còn lần sau, mẹ nó mà lần sau!

Đội Cố Phi Yên hồi thần sau sự kinh ngạc, Chiến Mặc Thần đã đi rồi.

Cô lật mắt trắng, bỏ qua lời nói của Chiến Mặc Thần, tự mình đi tiệm thuốc khác mua thuốc tránh thai, tìm nhân viên nhờ rót nước hộ, rồi không do dự nuốt viên thuốc.

Viên thuốc trôi xuống yết hầu, mùi vị đắng chát làm cô bình tĩnh trở lại.

Cô biết bản thân mình cần gì.

Cô rất nhỏ bé, có lẽ dù không giỏi như người khác, không can thiệp được vào chuyện của người khác, nhưng chỉ ít cô cũng có thể tự quyết định cuộc đời mình, cô sẽ không như trước kia hồ đồ ngốc nghếch giao phó cả cuộc đời cho một người, cô phải tính toán vì chính mình.

...

Về đến xe, Chiến Mặc Thần khởi động định chuẩn bị lên đường, vô ý liếc một cái, lại phát hiện trên tay vịn của ghế ngồi có hiện rõ dấu vân tay, đôi lông mày kiếm nhíu lại.

Anh có tính khiết phích, xe có người chuyên môn lau dọn mỗi ngày, trong xe đến hạt bụi nhỏ còn không có, mà Cố Minh Châu từ lúc lên xe vẫn luôn hôn mê, sẽ không thể nào chạm tới đây, theo lý thì vân tay không thể tồn tại.

Cố Minh Châu đã xuống xe...

Theo dõi anh?

Anh xuất thân lính đặc chủng, một binh lính nòng cốt không phải là người có cuộc sống bình thường, có thể dựa vào những chi tiết vụn vặt suy đoán ra rất nhiều thứ. Hơn thế nữa hô hấp của Cố Minh Châu rất không đều, độ lên xuống lớn, thể hiện cô đang giả ngủ, kết luận hiện ngay trước mắt.

Ngày trước anh vẫn luôn xem nhẹ những tiểu tiết nhỏ bên người, hiện tại tỉnh táo hơn, vài Cố Minh Châu cũng không phải đối thủ của anh.

Trong lòng Chiến Mặc Thần không rõ là cảm giác gì.

"Minh Châu." Anh tắt động cơ, thân thể tựa vào lưng ghế đằng sau, đốt một điếu thuốc, âm thanh lạnh lẽo đậm đặc nói, "Nếu em đã tỉnh lại, thì chúng ta trò chuyện một chút."

Cố Minh Châu không động tĩnh, anh cũng không nói gì.

Sự im lặng gượng gạo.

Rất rất lâu, Chiến Mặc Thần đều không lên tiếng, cũng không có ý định từ bỏ, điểm này, Cố Minh Châu rất rõ ràng.

Tay Cố Minh Châu đặt trên đầu gối lạnh lẽo nắm chặt, tim như bị thắt lại, trở nên mất bình tĩnh, càng đừng nói tới việc tiếp tục giả vờ hôn mê trước mặt anh.

"Ừm?" Kêu một tiếng, Cố Minh Châu mở hai mắt, "Anh Mặc Thần, sao em lại ở đây?"

Không đợi Chiến Mặc Thần mở miệng, Cố Minh Châu đã cong khoé môi, "Em nhớ ra rồi, em bị ngất ở phòng anh... Mặc Thần, anh có thể đưa em về thẳng nhà không? Em cảm thấy không thoải mái, không cần đưa đến bệnh viện, em chỉ muốn về nhà nghỉ ngơi."

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

"Có thể." Chiến Mặc Thần đậm nhạt mở miệng.

Vừa định nói chuyện với Cố Minh Châu, quay đầu lại, đập vào mắt lại là bộ dạng yếu ớt đang nhìn ra ngoài cửa sổ của Cố Minh Châu, làn mi cô run run, né tránh không dám nhìn anh, dường như rất sợ khi anh nhắc đến điều gì đó thì sẽ không chịu nổi.

Anh nghĩ lại, có phải là mình đã quá gấp gáp hay không.

Tiếng nói chân thật trong lòng nhắc nhở anh không được xem nhẹ, nhưng Cố Minh Châu, cũng là cô gái anh yêu thương như em gái đã rất nhiều năm, cho dù là tình thân, hay thật sự có chút tình yêu, anh cắt đứt quan hệ như vậy, đối với cô ấy cũng rất tàn nhẫn.

Lòng rối như tơ vò.

Chiến Mặc Thần không nói gì nữa, nhưng lại khiến tâm tình Cố Minh Châu lại bất an.

Cô qua được lần này, liệu có thể qua được nhiều lần khác?

Đầu tim treo lơ lửng một con dao sắc bén không biết lúc nào sẽ rơi xuống, đây đúng là sự dày vò thống khổ nhất.

...

Về đến Cố gia.

Lần đầu tiên, Cố Minh Châu không trò chuyện níu kéo Chiến Mặc Thần ở lại, không nhìn xung quanh mà vội vã về phòng, vô lực nằm xuống giường, tựa như bị người ta hút hết sức lực.

Cố Kiến Quốc ngược lại đến nói chuyện với Chiến Mặc Thần, nhưng Chiến Mặc Thần chỉ lạnh nhạt lễ phép từ chối, dứt khoát rời đi.

Thấy điều này, Chu Cẩm Tiên và Cố Kiến Quốc đều phát giác có gì đó không đúng.

Hai người lên tầng, đẩy cửa phòng Cổ Minh Châu.

"Minh Châu, có phải con cãi nhau với Chiến Mặc Thần không?" Cổ Kiến Quốc cau mày, bắt mắt lên tiếng, "Con ở cái nhà này, bố và mẹ con đều để mặc con làm điều mình thích, nhưng trước mặt Chiến Mặc Thần, con nhất định phải hầu hạ tốt hần ta, tuyệt đối không được thể hiện tính khí Cổ đại tiểu thư trước mặt hần ta, có biết không?!"

"Minh Châu nhà chúng ta làm gì có tính cách của đại tiểu thư, nó đâu phải như Cổ Phi Yên." Chu Cẩm Tiên nhìn ra sắc mặt xanh xao của Cổ Minh Châu, kéo kéo ống tay áo của Cổ Kiến Quốc quở trách rồi khuyên nhủ, "Đừng có sốt ruột như thế, Minh Châu đang khó chịu, ông không thấy sao?"

"Khó chịu, đó không phải là lí do để thất lễ với Chiến thiếu!" Cổ Kiến Quốc quơ tay, từ giọng ôn tồn chuyển sang găm rít, bên ngoài có biết bao nhiêu người muốn tìm con đường để kéo quan hệ với Chiến thiếu, chúng ta rõ ràng có điều kiện tốt như vậy lại không biết trân trọng, đúng là đồ ngu si!"

"Tính cách của Chiến thiếu vốn đã khó thân cận, ông đừng trách mãi Minh Châu như thế."

"Tôi nói con bé, không phải là để tốt cho nó sao? Hơn nữa giờ nó chọc cho Chiến thiếu không vui, hạng mục bên thành Nam Cổ gia ta không nắm được đến tay thì làm thế nào? Nhiều người muốn có được hạng mục đó như thế, cạnh tranh cực kỳ khốc liệt!"

"Bố mẹ, con đã biết rồi." Khuôn mặt mỹ miều của Cổ Minh Châu nở nụ cười tươi.

Cô giận dữ trách, "Con với Mặc Thần đâu có cãi nhau, chỉ là hôm nay người con không khoẻ rồi còn nhịn để làm cơm cho anh ấy, bị anh ấy phát hiện, anh ấy mới giận con không biết tự chăm sóc bản thân. Anh ấy... còn bảo lần sau lại như vậy, anh ấy sẽ cưới con về nhà sớm, tránh cho con không nghe lời."

"Thật ư?" Cổ Kiến Quốc vô cùng kinh hỷ, "Hần ta thật sự cầu hôn con rồi?"

"Cũng không phải là cầu hôn chính thức, chỉ là tùy tiện nói câu đùa giỡn thôi ạ." Cổ Minh Châu cắn môi, rử mắt, tỏ ra rất xấu hổ.

"Ha ha ha, đúng là con gái ngoan của ta, cũng thật biết cách buộc chặt trái tim của Chiến thiếu, biến hần từ Bách luyện cương hoá vì nhiều chỉ nhu." *Cổ Kiến Quốc rất chi hưng phấn, hận không thể lập tức khoe khoang.* (Câu thơ trong bài thơ "Trọng tặng Lư Thâm", nghĩa đen là kim loại cứng đến mấy qua trăm lần luyện hoá cũng sẽ thành vật dễ nặn, ý chỉ việc trải qua thất bại rồi cũng sẽ trở nên dễ dàng)

"Tôi đã nói rồi mà, Minh Châu nhà chúng ta rất tài giỏi!" Chu Cẩm Tiên cũng có chút tự hào.

Lòng Cổ Minh Châu chua chát, khổ không thành lời.

Cổ Kiến Quốc coi trọng lợi ích hơn tất cả, lời bịa đặt như thế còn duy trì được bao lâu?

Cô rút cuộc nhịn không nổi hỏi, "Con là con gái ngoan của bố mẹ, chỉ là nếu con với Chiến Mặc Thần chia tay, lẽ nào hai người sẽ không cần đưa con này nữa? Nếu thế con sẽ rất đau lòng đó!"

Chu Cẩm Tiên liền vội vàng an ủi, "Làm sao lại thế được, mẹ vẫn luôn thương con, sao có thể bỏ con được?"

Cổ Minh Châu nhìn về phía Cổ Kiến Quốc, phát hiện cái nhíu mày khó thấy trên ấn đường của ông, tỏ rõ sự mất kiên nhẫn, ngay lập tức trái tim lạnh lẽo như rơi vào dòng nước mùa đông.

Cổ gia là nơi thể hiện tiếng nói của Cổ Kiến Quốc, Chu Cẩm Tiên trên cơ bản không có đất để xen lời, còn không bằng Cổ Minh Châu có địa vị.

Cô ta đã hiểu, nếu cô ta không thể trở thành bà Cổ của Chiến gia, cô ta sẽ không còn chỗ dung thân ở Cổ gia.

Vậy nên, mọi thứ của cô ta bây giờ đều là báo ứng ư!

...

Đêm khuya.

Cổ Minh Châu trừng mắt nhìn trần nhà, không có chút buồn ngủ nào.

Cả căn phòng ngủ của cô đẹp đẽ tinh xảo, so với phòng của Cổ Phi Yên lúc còn ở Cổ gia tốt hơn nhiều lần, có phải vì thế mà Cổ Phi Yên ghen hận cô, bắt buộc phải đoạt đi tất cả những gì cô đang sở hữu?

Trong ý nghĩ của cô ta quay cuồng hình ảnh Chiến Mặc Thần và Cổ Phi Yên ở bên nhau, còn có ánh mắt khó xử nhưng kiên định của anh ấy... Trái tim cô như vướng mắc vào tơ nhện, làm sao cũng không gỡ ra được.

Cổ Phi Yên, đồ tiện nhân!

Cô ta khó khăn lắm mới được đứng bên cạnh Chiến Mặc Thần, hơn thế còn khiến anh ấy thừa nhận thân phận vị hôn thê của cô, nếu không có Cổ Phi Yên, Chiến Mặc Thần sao có thể sinh ra ý nghĩ muốn chia tay?

Nhớ đến lời nói ngày hôm nay nghe trộm được, Cổ Minh Châu tức đến mức toàn thân run rẩy, cô ta không thể ngờ Cổ Phi Yên lại đi quyến rũ Chiến Mặc Thần, lại lần nữa đưa anh ấy lên giường... Cổ Phi Yên sao có thể bỉ ổi như vậy?! Sao cô ta dám!

Móng tay đâm vào lòng bàn tay, khuôn mặt Cổ Minh Châu vặn vẹo, trong con ngươi loé lên hận ý sâu sắc.

Suy sụp đến mức này, cô ta còn có cách nào khác?

Trong đầu Cổ Minh Châu nổi lên một khuôn mặt nịnh nọt che giấu đầy ý xấu.

Người đó... có lẽ có thể...

Tìm đến danh bạ trong điện thoại, Cổ Minh Châu suy tư rất lâu, mặt không cảm xúc gửi đi một tin nhắn, thấy biểu tượng tin đã gửi, trong mắt cô ta tràn đầy lãnh ý âm trầm.

...

Ba ngày tiếp theo, Cổ Phi Yên không hề ra khỏi cửa.

Toàn bộ cơ thể của cô mất hết sức lực, nằm trên sô pha như xác chết.

Cái thuốc tránh thai khẩn cấp quý quái kia, nếu có thể không uống thì tốt nhất đừng có uống..

Nếu sớm biết thì cô đã nghe theo Chiến Mặc Thần..

Nếu có ngộ nhờ mang thai thật, cô liền vu cáo anh ta, bức anh ta phải lấy cô, nói không chừng cô có thể được ăn sung mặc sướng, từ đó đứng trên đỉnh cao nhân sinh!

Uống thuốc vào, mụ đi ghê đến sớm trước 3 ngày chưa nói, còn trào ra như sóng xô, số đo lường thấp nhất là 100ml, so với băng vệ sinh hàng thật giá thật còn tốt hơn, một chữ thâm vẫn chưa đủ để khái quát hết cảnh ngộ của cô!

Thật thảm a!

Khi Cổ Phi Yên đang phiền muộn muốn khóc thì chuông cửa vang lên.

Cô nhún nhún khó chịu bước đến cửa nhìn ra, nhất thời có cảm giác ngày đen như chó.

Ngoài cửa, thế mà lại là đôi vợ chồng Thẩm gia!

Quay người đi, Cổ Phi Yên không có ý định mở cửa, nhưng tiếng đập cửa vẫn không ngừng lại.

"Cổ Phi Yên, mày mở cửa cho tao, tao biết mày đang ở trong, đừng có mà giả chết!" Thẩm Cường đập cửa thành thành, bộ dạng buộc phải mở mới thôi, "Tao nói cho mày biết, bà mày nhập viện rồi, nếu mày còn muốn bà mày sống thì nhanh mở cửa cho tao!"

"Ông nói cái gì?" Cổ Phi Yên phút chốc mở cửa ra.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41

Cửa đột nhiên mở ra.

Thẩm Cường đứng không vững suýt nữa ngã vào vũng bùn chó găm gần đó, cũng may có Vương Phương đứng bên cạnh đỡ lấy ông.

Ông không cam tâm chịu thiệt thòi, con mắt ngang một đường hết lớn, "Tiểu tiện nhân, mày có ý muốn làm ngã chết ông, mấy năm nay chưa chinh đón mày, gan mày lớn rồi phải không?"

"Ngã chết ông còn đơn giản quá, loại người như ông cần bả không đáng sống trên đời!" Cổ Phi Yên lớn giọng đáp lại, "bà lần này nhập viện, không phải là các người chọc tức bà sao?!"

"Bà già chết tiết ấy mắc bệnh, liên quan gì đến bọn tao?" Thẩm Cường liếc mắt lờm, chỉ tay vào Cổ Phi Yên, "mắc bệnh tim không thể không chết, đã nhập viện rồi, cần tiền làm phẫu thuật! Mày bây giờ đưa tiền cho tao, nếu không hãy đợi đi thu xác bà ta đi."

“Bà già chết tiệt mà ông nói là mẹ đẻ của ông! Thảm Cường, ông còn tý lương tâm không?”

“Lương tâm đáng giá bao nhiêu? Mày mau đưa tao tiền, tao còn về già tiền viện phí cho bà già ấy!”

Nộp tiền viện phí?

Cố Phi Yên dám cá rằng, nếu như đưa ông ta cầm tiền, chỉ trong đêm nay ông sẽ tiêu bằng sạch, cứ coi như che đậy chút kẽ hở, cũng chỉ có thể tiêu tốn lên người các em gái kinh doanh da thịt ở sâu trong ngõ tối.

“.....Tôi không có tiền” Cố Phi Yên khuôn mặt lạnh băng.

Những năm ở nhà Thảm gia, chỉ có bà Thảm đối xử tốt với cô nhất, cũng chỉ có bà Thảm sớm đã biết cô không cùng dòng máu với Thảm gia, tiết kiệm đồ ăn nước uống cho cô, coi cô như đứa cháu đích tôn thương yêu.

Nhưng bây giờ, cô thực sự không có tiền...

Trước kia cô đồng ý cùng Kỳ Viễn Bạch đính hôn, chính là vì Cố Kiến Quốc nói nếu cô ngoan ngoãn nghe lời, ông sẽ cho cô 50 vạn tệ, nhưng giờ hôn ước bị hủy, cô bị đuổi ra khỏi Cố gia, đồng tiền ấy muốn cầm cũng không được.

“Mày không có tiền? Sao lại có phòng tốt như vậy, mày đùa tao phải không?”

Đẩy mạnh Cố Phi Yên ra, Thảm Cường cứ thế xông vào trong phòng.

Cố Phi Yên không thể ngăn cản ông ta, chỉ có thể giương mắt lên nhìn ông lật tung đồ đạc trong khu nhà trọ nhỏ bé, nhìn thấy đồ gì đáng giá ông liền bỏ ngay vào trong túi xách của mình.

Cô kêu lên, “Thảm Cường, nếu ông không rút ra ngoài cho tôi, nếu không tôi sẽ báo cảnh sát!”

Phòng nhanh chóng bị lật tung lên như đám lộn xộn, cô không thể tiếp tục nhìn được nữa, lấy điện thoại báo cảnh sát, thì bị Vương Phuong kéo tay cô lại.

Người đàn bà chưa đến 50 tuổi Vương Phuong nhìn như đã ngoài 60 tuổi, tóc bạc trắng, gương mặt khắc khổ cầu xin Cố Phi Yên, “Tiểu Yên, con đừng kì kèo với ông ấy làm gì, ông tính cách nóng nảy, thực ra ông ta cũng không phải là người xấu...”

“Bà cầu xin tôi có ích gì, muốn cầu thì cầu ông chồng của bà đi! Hơn nữa, ông ta không phải ba tôi, tôi không có người ba còn không bằng loài cầm thú.”

Cứ coi như là Cố Kiến Quốc, cũng so với người đàn ông này cận bã hơn gấp trăm lần

Nghĩ cũng không muốn nghĩ đến, Cố Phi Yên hất tay Vương Phuong ra.

“Tiểu Yên, sao con lại nói ba con như vậy?” vừa hất tay bà ra, Vương Phuong lại quẩn lấy, vội vàng nắm chặt tay cô, “Mặc dù chúng ta đã làm sai, nhưng chúng ta cũng đã nuôi dưỡng con 15 năm nay, cũng coi như không có ơn sinh ra thì cũng có ơn dưỡng dục, phải không? Tiểu Yên, con không thể tuyệt tình như vậy, bố mẹ cũng hết cách rồi, con cho bố mẹ ít tiền sinh hoạt đi, nếu không chúng ta không thể tiếp tục sống được, bà nội con cũng sắp chết mất!”

“Đủ rồi! Đừng nói nữa!”

Cố Phi Yên cơ thể không thoải mái, trong lòng ngột ngạt đến khó chịu.

Cô vừa phiền vừa lạnh lùng, chỉ tay ra ngoài cửa, không thể kiềm chế nổi hét lên, “Đừng nói với tôi công ơn sinh thành dưỡng dục gì cả, hai người đều là ma quỷ, không xứng để nói với tôi những thứ đó, Các người rút cho tôi! Lập tức rút cho tôi!”

“Tiểu Yên, con đừng đuổi chúng ta, chúng ta thực sự không còn cách nào cả.”

Hành lang thật yên tĩnh, âm thanh bọn họ cãi nhau to như vậy, lại đúng lúc trời tối, rất nhiều người tan làm trở về nhà, vừa nghe thấy tiếng có người đã mở cửa xem náo nhiệt.

Có người nhìn, Vương Phuong thay đổi suy nghĩ, “ùm” một cái quỳ trước cửa, ôm lấy chân Cố Phi Yên khóc lóc van xin, “Tiểu Yên, ta là mẹ của con, con lại độc ác không quan tâm bố mẹ sao?”

Bà ta khóc với âm thanh rất to.

Nói như kiểu tự mình chịu nhiều vất vả để nuôi dưỡng Cố Phi Yên, hai người họ không dễ dàng gì, bà Thảm nhập viện gặp nhiều nguy hiểm, còn cô thì cho dù ăn hương uống cay cũng không nguyện giúp đỡ bọn họ, không quản cái nhà này...

“Không ngờ rằng cô ta lại là người như vậy!”

“Nữ nhân xinh đẹp này, xem ra thân không có trách nhiệm gì! Lần trước tôi còn thấy cô ta lên chiếc xe xịn vậy mà không ngờ gia cảnh lại nghèo thế này,

tôi thấy á, cô ta chắc được đại gia nào bao rồi!”

“Hơn nữa, tôi còn thấy cô ta còn cùng nhiều người đàn ông không rõ ràng gì hôn nhau dưới lầu!”

Bởi sự cố gắng của Vương Phuong, dần dần, lời bàn tán ở hành lang càng lan đi nhiều hơn, càng đến chiều hướng càng cao, có người âm thầm lôi điện thoại ra, quay lại tất cả.

Giúp đỡ người gặp nạn trên thế giới này rất khó, nhưng vĩnh viễn không thiếu những kẻ giàu đồ bìm leo.

Từng câu nói xấu sau lưng có thể nghe thấy, vài câu bay đến tai Cố Phi Yên, càng làm cho sự nóng nổi trong lòng cô bình tĩnh trở lại.

Tức giận vì loại người này, hà có chỉ?

Cô lặng lẽ nhìn Vương Phuong đang quỳ xuống khóc lóc, cười nhếch môi.

Người đàn bà này chả khác trước là bao, vẫn nhu nhược đến cực điểm, nhưng khi Thẩm Cường gây ra chuyện không còn tính người, bà ta mãi mãi là đồng bọn trung thành nhất của ông ta, thậm chí còn tiếp tay cho ông. . .

Cố Phi Yên nhắm mắt, kiểm chế những ký ức u ám đó, lại mở mắt ra, đôi mắt trong suốt tựa mũi dao.

Làm bố mẹ tôi, các người không xứng!

Nhắc chân lên đá tay Vương Phuong ra, Cố Phi Yên tiếp tục báo cảnh sát.

Cô đoán rằng bà Thẩm sẽ không xảy ra chuyện gì, chính là đôi vợ chồng này biết chỗ ở của cô muốn đến làm phiền cô.

Báo cảnh sát xong, ánh mắt cô quét tất cả những người đang ồn ào ở hành lang một lượt, ánh mắt lạnh lùng giống như chiếc dao bị tù lạnh làm đông lại, chỉ nhìn thấy tất cả mọi người dần chuẩn bị rút cổ lại, cũng không dám xem kịch nữa.

Cả hành lang yên tĩnh, cảnh sát cũng thông dong đến muộn.

Tuy nhiên, Cố Phi Yên cũng không tính nhân nhượng cho Thẩm Cường hai người họ, trực tiếp đưa địa chỉ Thẩm gia cho cảnh sát.

“Cô xác định hai người họ vào nhà trộm đồ?” Cảnh sát nhíu mày nhìn Cố Phi Yên, khuyên bảo, “Vị đồng chí này, tôi nghe mấy người ở đây nói cô chỉ nhận hai người họ là bố mẹ của cô, nếu các người chỉ là bất hòa trong gia đình, tôi hy vọng cô giải quyết cẩn thận”

“Không có bất hòa gì cả! Tôi và bọn họ không có bất kì quan hệ gì! Đúng rồi, đôi vợ chồng này còn có hành vi ăn trộm đồ đạc người khác, nếu các vị bỏ chút sức lực đi điều tra, cho bọn họ vào nhà tù là tốt nhất.”

Cố Phi Yên không có kiên nhẫn nói thêm nữa, suy nghĩ một lúc, cầm điện thoại gọi cho Du Diễm Phong.

“Du Diễm Phong, tôi có chuyện muốn làm phiền anh một chút”

Cô biết Du Diễm Phong có quan hệ rộng, chỉ cần anh ta nói một câu, vợ chồng Thẩm Cường tuyệt đối ở lại sở cảnh sát nửa tháng, còn được quan tâm trọng điểm.

Vợ chồng Thẩm Cường ở đây được lợi thế, cô nhất định làm bọn họ nói hết ra, còn làm cho họ phải nhận cái giá không chịu đựng được, lần sau hai người sẽ không đến làm phiền cô nữa, nhất định sẽ phải cân nhắc trước không được gây thêm chuyện.

“Trả thù sao?” Du Diễm Phong hỏi gì không hỏi đi hỏi cái đấy

Khó có được cơ hội thêm dầu vào lửa, anh không dọa dẫm Cố Phi Yên mà cảm thấy có lỗi với cô, liền nói đùa, “Bảo bối à, tôi đây rất khó mời à, nếu sự trả thù của cô không làm tôi động lòng, thì tôi chả có tí tích cực nào đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Cố Phi Yên cảm thấy đau đầu.

Du Diễm Phong muốn cái gì có cái đó, hần đâu còn thiếu gì đâu?

Nếu nói hần thiếu gì đó, chỉ có thể là thiếu đạo đức.

Suy nghĩ một lúc, Cố Phi Yên đành nói, “Cái đó... anh không phải thích đánh tay đôi sao? Cùng lắm tôi chơi với anh một đêm.” Cô thật sự hạ vốn rồi, từ khi biết làm đẹp, cô mỗi ngày đều ngủ đúng giấc, không thức đêm nữa.

“Một đêm quá ít, ít nhất là năm đêm” Du Diễm Phong không hài lòng.

“Một đêm.”

“Tôi tính để cho cô rồi, bốn đêm.”

“Một đêm.”

“Cố Phi Yên, cô nghĩ rằng cô đi dạo ở chợ rau sao? Cứ coi cô là bà chủ gia đình, ông đây cũng không phải là bắp cải trong sạp của cô” Du Diễm Phong tức sôi máu, “Ông đây nói cho cô biết ít nhất hai ngày, bằng không miễn bàn.”

“Tôi lên bà cả rồi, anh không biết xấu hổ còn dằn vò tôi!” Cố Phi Yên cạ lời.

Chỉ là chơi game, có đáng phải kì kèo, còn bị cô ngược đãi lại.

“Địch càng yếu, ta càng mạnh, không phải sao?”

“....Được, đồng ý” Cố Phi Yên mệt đến mức không muốn đôi co với Du Diễm Phong chút nào nữa, trực tiếp đưa điện thoại cho cảnh sát, “Đầu dây bên kia là người có thể giúp đỡ tôi, anh cùng anh ta nói.”

Đầu dây bên kia, Du Diễm Phong kêu lớn, “Đội đã, tôi lập tức đến đón cô!”

Cảnh sát “.....”

Nghe điện thoại xong, nói ra nói vào, anh ta từ bắt đầu không hiểu chuyện gì bỗng trở nên kính cẩn đến kì lạ.

Đưa điện thoại cho Cố Phi Yên, thái độ thay đổi không ít, rất cung kính. Tuy nhiên, nghĩ lại mấy câu Cố Phi Yên nói trước đó, cậu cảnh sát nhỏ tuổi tỏ vẻ ấn tượng không tốt rồi.

Người ở đây thoải mái vậy sao?

Mặc dù nữ đồng chí kia có người chống lưng rất to, nhưng khi đứng trước mặt người ngoài nhắc đến cái gì “đánh tay đôi”, còn thảo giá mấy đêm, không phải có chút quá thoải mái rồi sao?

Tiền cảnh sát đi, đối diện với đồng bừa bọn trong phòng, Cố Phi Yên mệt mỏi day thái dương.

Cô cả người không thoải mái, cũng không muốn tự làm khó mình, dọn đồ trên ghế sofa xuống liền nằm lên, nếu không nghỉ một lát, cô cảm thấy thật sự mình sẽ bị treo lên mất.

Chưa đến 20phút, chuông cửa kêu lên.

Giống như thúc giục hồn vậy.

Du Diễm Phong ở bên ngoài hét to tràn đầy khí thế đập cửa, “Cố Phi Yên, mau mở cửa cho ông!”

Cố Phi Yên “.....”

Cô nghi ngờ, chiếc cửa kia vẫn có thể kiên trì đến khi cô đổi phòng không, ai đến tìm cô đều đối xử không thương tiếc với cánh cửa này.

“Ôi trời, cô sao lè mề như vậy, đồ con rùa!” đợi khi Cố Phi Yên vừa mở cửa, Du Diễm Phong liền cấp bách kéo tay cô đi ra ngoài, khuôn mặt đẹp trai tươi cười, “Đi đi đi, tối nay cùng ông chiến, ít nhất 300 trận!”

Cố Phi Yên hất tay anh ta ra, “Hôm nay không thể để tôi nghỉ ngơi một lần sao? Bà tôi ơi, khó chịu chết đi được!”

“Không được! Chúng ta phải chiến đấu đẫm máu!”

“Tôi không đi!”

Du Diễm Phong không làm nữa, “Chết tiệt! Cô vừa để tôi giải quyết xong chuyện, giờ lại lật mặt không nhận người nữa? Cố Phi Yên, cô thật biết tính toán!”

“.....” Cố Phi Yên tròn con mắt, nói mấy sức, “Tôi ở đây, chạy cũng không chạy được, anh ba hôm sau đến đón tôi, tôi đảm bảo sẽ làm cho anh thật sáng khoái!”

“Không được, hôm nay cô phải cùng tôi pằng pằng pằng, tôi cần mang cô đi, nếu không chả còn mặt mũi gì.”

Du Diễm Phong không muốn phí lời thêm với Cố Phi Yên, xách eo cô vác lên vai, trực tiếp ra cửa xe.

Ngớ người ra, cứ nhằm vai Du Diễm Phong mà đánh, tức giận hét lên, “Anh thả tôi xuống, để tôi tự mình đi được không?”

“Du Diễm Phong, anh cứ như này không sợ máu của tôi chảy trên người anh sao?”

“Tôi... Du Diễm Phong, ông nội anh!”

Âm thanh thảm thiết vẫn cứ theo thang máy xuống tầng mười mấy, Cố Phi Yên đến tầng một khu nhà trọ mới yên tĩnh trở lại.

Có người mở cửa xem Cố Phi Yên, kêu lên, “Trời đất ạ! Máy người trẻ bây giờ không biết kiềm chế sao, đến tầng rồi vẫn miễn cưỡng, thật là đòi phong bại tục!”

Những lời đầy Cố Phi Yên không nghe thấy, nếu không trong lòng đã thấy ảm ức rồi.

Cô bị Du Diễm Phong vác lên vai, suýt nữa thì bị nôn ra, cuối cùng cô cũng tức giận, cắn vào tai Du Diễm Phong, đau không chịu được hấn đánh buông tha cho cô.

Dựa vào tường thở hổn hển, Cố Phi Yên quay người khó chịu, đôi mắt nhìn chằm chằm Du Diễm Phong, giống như con mèo hoang không phục, ánh mắt sáng lên.

Du Diễm Phong xoa cái tai vừa bị cắn, lườm mặt, “Cô, cô tại sao cắn tôi?”

Nữ nhân này chắc chắn có bệnh rồi!

“Đương nhiên anh nợ tôi một lần cắn, nếu không lẽ nào là do bụng tôi đói sao?” Cố Phi Yên cười như không, “Tôi nói cho anh biết, nếu anh còn biến tôi thành bao tải, tôi sẽ cắn chết anh!”

“Có phải lần trước tôi cắn đau cô quá không?” Du Diễm Phong đột nhiên hiếu kỳ.

“Ha...ha...”

Cố Phi Yên ánh mắt nhìn Du Diễm Phong một lượt, Du Diễm Phong giật mình, chỉ cảm thấy đùng quần gió thổi qua lạnh lạnh. Quả nhiên...chết tiệt, những nữ nhân trước đó anh gặp đều không như này, nếu không anh sớm không thành đàn ông được.

“Được rồi, được rồi, tôi không gán cô nữa, tôi ôm cô được không?” anh ta cười gượng niềm nở dâng hiến, “Đã lâu rồi không có người chơi game cùng tôi, cô phải chơi cùng tôi đây! Dù cô chỉ cần ngồi đó chơi là tốt rồi, cũng không cho cô động đây.”

“Hôm nay không đi không được sao?” Cố Phi Yên vẫn không muốn đi.

“Đi thôi! Đã xuống lầu rồi, vẫn còn muốn quay lại được sao?” Du Diễm Phong đe dọa, “Tôi đã giải quyết mọi chuyện ổn thỏa cho cô, lần sau cô có phiền phức gì tôi cũng không từ chối, thấy thế nào?”

“....” Cố Phi Yên không chịu được sức hấp dẫn này, “Được thôi!”

Với tính cách của vợ chồng Thẩm Cường, cứ coi như giữ được hai người họ nửa tháng, sau khi được thả, họ sẽ lại đến làm phiền cô. Nếu Du Diễm Phong đồng ý giúp đỡ, cô cũng bớt được nhiều chuyện, không phải đi nhờ anh ta.

Còn có...

“Du thiếu gia, anh có thể cho tôi mượn 50 vạn được không?” Cố Phi Yên chớp chớp con mắt hỏi.

Du Diễm Phong “Ha Ha” một tiếng, “Cô xem đầu tôi có ghi ba chữ ‘công tử bạc liêu’ không?”

“.....Không có.”

“Cô ngủ với tôi một đêm, tôi cho cô 100 vạn.”

“Ha Ha...” Cố Phi Yên cười gượng, “Anh xem đầu tôi có viết chữ ‘chuyên thu phế phẩm’ không?”

“Xi.....” Du Diễm Phong tức đến đau răng, “Cô có thể đừng độc miệng được không? Ông nội đây thân thể cường tráng, cơ quan đầy đủ, thời gian dài, tại sao lại thành phế phẩm được?”

“Anh đã có bao nhiêu cô, không biết qua mấy đời rồi, không là phế phẩm, lẽ nào lại tân trang mới lại rồi?”

Anh cảm thấy, nếu cùng nữ nhân này đấu khẩu, anh hôm nay đừng mong ngủ được cùng.

Từ lần trước, khả năng đấu khẩu của nữ nhân này có một không hai, anh lại gánh không nổi. . . xem ra, có lúc có thể mệt mỏi một chút!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43

Cố Phi Yên thân hình nhỏ bé bị trói, Du Diễm Phong tức giận cắn răng nói:” Cố Phi Yên, bây giờ cô có thể đủ sức để hung hăng làm càn rồi! Đợi đến lúc tôi ra tay thì cũng không có ai cứu nổi cô đâu.”

Cố Phi Yên đến cùng vẫn không vùng vẫy ngo ngoe, mà là nói lời lạnh nhạt:” vậy anh hãy đợi đến lúc bảo bối của anh trong phòng video bị đến ngày ra đầy máu, màu đỏ tươi, vui mừng không.

“Hừmm” Du Diễm Phong nuốt nửa thì hét lên. “ cô có thể đặc biệt thận trọng không?

Người phụ nữ này đã dùng cái ngày bị kinh nguyệt để dọa anh ta?

Anh ta thật sự nghi ngờ rồi, người choáng váng đầy sự mê hoặc, mê hoặc là người phụ nữ nhỏ bé không thể thô bạo trước mặt anh. Nếu như là như vậy, anh thật sự muốn chất vấn sự thẩm mỹ của đàn ông ở kinh thành này.

“Thực ra tôi rất thận trọng, tôi có một bí mật luôn không nói với anh.....” Cố Phi Yên cũng rất nhẫn nại:” anh có muốn biết không?”

“Cái gì?”

“Tôi có một cái tên khác.”

“Tên là gì?”

“Thiếu nữ nhà lành.”

“Hahaha....” Du Diễm Phong cười nuốt nửa thì để rơi Cố Phi Yên ra ngoài. “Cô nói đùa tôi ư? cô muốn là thiếu nữ nhà lành, thì tôi nói tôi là người đàn ông ngây thơ! Không nói người khác, ngăn chặn người to béo cùng với tôi có quan hệ tốt thì cùng với cô ngủ qua, cô chấp nhận đi?”

“Thật không?” Tư tưởng lạnh nhạt của Cố Phi Yên nói đùa, trong mắt nhuộm một màu lạnh, một mối chán nản hỏi: “tuy rằng tôi không thể, anh kẻ sát bên cạnh tôi cái gì, cũng muốn ngủ cùng tôi?”

“Tôi không phải....” Du Diễm Phong vừa mới nói ra đã hối hận liền, bây giờ nghe Cố Phi Yên nói với giọng lạnh lùng, lạnh nhạt, tâm trạng càng có một vài thứ để bản thân anh tâm trạng không ổn định.

“Ồ, anh thật sự không muốn ngủ cùng với tôi ư?” giọng mỉa mai nhìn Du Diễm Phong, Cố Phi Yên nói Có thể cho anh chết chìm.

Du Diễm Phong “.....”

Không muốn?

Đương nhiên muốn!

Lần trước cô không may ngã lên người anh ta, còn không có làm sao ư? Anh ta thì cứng rắn, nói không muốn, anh lừa người khác chứ không lừa được bản thân mình.

Chỉ là, anh ta không phải bởi vì muốn ngủ với cô mà tiếp cận cô, hơn nữa anh biết bây giờ nói cái gì thì người phụ nữ nhỏ bé này sẽ tức giận, anh dứt khoát cái gì cũng đều không nói.

Các đại lão, phải làm sao với cô gái này đây, lại không thể chết được.

Đi đến bên cạnh chiếc xe, Du Diễm Phong để cho Cố Phi Yên vào trong chiếc xe yêu quý của mình.

“Cô ngồi ngoan ngoãn ở đây, không thì tôi trừng trị cô.” Không muốn Cố Phi Yên rời đi, Du Diễm Phong cũng ngại không nói được những lời mềm mỏng, nói quanh co rồi thành ra lại nói uy hiếp đe dọa.

“Hừmm.....” Cố Phi Yên thờ dài, mắt không thèm nhìn Du Diễm Phong.

Điều khiển lái xe vẫn rất là thoải mái, toàn thân cô đau ê ẩm, căn bản là không muốn cử động.

Du Diễm Phong lên xe, lúc đầu thì khoá cửa xe lại

Đáng tiếc là anh không kịp đến để nhấn nút lại. Chỉ nghe thấy tiếng "hừmm" rất to. Vẫn chưa khởi động thân xe thì đã bị đập vỡ về phía trước, gần như đâm vào bồn hoa ở bên cạnh, đây là bị tông vào đuôi xe.

“Cháu trai nào đâm đụng vào xe của ông đây, xem ông đây không giết chết người mới là lạ đó. “

Du Diễm Phong tức điên lên bước xuống xe đi tìm cái người đó tính sổ, Cổ Phi Yên liếc nhìn phía sau, trong một phút tinh thần bị hoảng sợ, giống như một con mèo chỉ sợ hãi nó thường mở mắt to ra.

Đây, đây..... không phải là xe của Chiến Mặc Thần ư?

Trời ơi!

Vị thần đó tại sao lại ở đây vậy?

Mấp máy đôi môi, Cổ Phi Yên vừa giật mình vừa không hiểu nổi, nhìn cái sự khó chịu của kì kinh nguyệt bước xuống xe.

Cô sợ ngộ nhờ Chiến Mặc Thần muốn không mở lại mở xe vừa đụng phải lên, sẽ lỡ tay làm tổn thương cô.

“Chiến Mặc Thần, tại sao lại là anh chứ?” Người đàn ông lạnh lùng với cái nhìn ám áp đang đi tới. Du Diễm Phong nhìn với ánh mắt khó chịu. “với kĩ năng lái xe của cậu, là cậu cố ý đụng phải xe tôi?”

“Cậu cảm thấy sao?” lạnh nhạt lướt qua Nhìn Du Diễm Phong, Chiến Mặc Thần đi đến trước mặt Cổ Phi Yên, cầm lấy tay của cô, cứng rắn nói: “đi về cùng với anh”

“anh làm cái gì vậy? Buông tôi ra.” Cổ Phi Yên hất tay của anh ra.

Chiến Mặc Thần nhìn kìm nén cơn tức, lại một lần nữa bắt lấy cô, dùng giọng nói nghiêm túc từng chữ từng câu đáp lại: “đi về cùng với anh.”

Anh không thích người khác chống lại mệnh lệnh của anh, đã dùng cái sự nhẫn nại đạt cực điểm để đối đãi với cô.

“Đi về, về đâu?” Cổ Phi Yên cười lạnh lùng, một chút một chút gỡ tay của Chiến Mặc Thần ra. “Nhà của tôi không hoan nghênh anh, mà Chiến Gia nhà anh lại càng không hoan nghênh tôi..... còn đi về, hai chữ này nói ra tôi thật sự muốn cười. “

Cô và anh, từ đầu đã không có liên quan gì đến nhau rồi.

Dù có phát sinh ra quan hệ thân mật, thì cũng chỉ là một đường phân cách sau hai giao điểm. Sự vương mắc này rất rõ là vô nghĩa.

“Chiến Thiếu Gia, anh vẫn là người đàn ông tốt nhất, anh nói ư?” Du Diễm Phong đi đến, cầm lấy tay khác của Cổ Phi Yên, với nét mặt tuấn tú hoàn hảo tinh xảo đến quá mức với một nụ cười róc rách, khiêu khích nói: “Tiểu Yên nói muốn cùng tôi đi, cậu chen ngang là có ý gì?”

“Tôi có ý gì, cậu rất nhanh sẽ biết thôi, nếu như cậu còn tiếp tục ngăn tôi.” Đôi mắt của Chiến Mặc Thần cuộn cuộn màu đen sự tức giận, so với màu của đêm đen vẫn còn rất đậm, trong mắt nhìn hướng về Du Diễm Phong có một hàm ý cực khó hiểu.

Du Diễm Phong cũng không phải không gặp qua người có máu mặt, trong lòng sợ hãi, để lộ biểu cảm khó hiểu.

Chiến Mặc Thần! Đây là đối với anh là có ý muốn giết anh!

Không quan tâm đến thần sắc của Du Diễm Phong, Chiến Mặc Thần nhìn sang Cổ Phi Yên, lãnh đạm nói: “Phạm Quyên nhập viện rồi, em không muốn đi thăm cô ấy ư?” Anh ấy chắc chắn, Cổ Phi Yên không thể từ chối anh.

“Phạm Quyên?” Cổ Phi Yên một phút không phản ứng lại

“Phạm Quyên là mẹ của Thẩm Cường, đừng nói với tôi, em luôn muốn cứu người mà đến họ tên em đều không biết.”

“Tôi đương nhiên là biết, chỉ là trong một phút không phản ứng lại thôi.” Cổ Phi Yên xấu hổ biến thành tức giận, “làm sao, bây giờ anh muốn dùng bà Thẩm để uy hiếp tôi?”

“Đừng.” Chiến Mặc Thần cứng rắn cương quyết nói. “bà ấy bây giờ đang trong tay anh, nếu em muốn nhìn thấy bà ấy, thì hãy làm theo sự lựa chọn của em.”

Cổ Phi Yên”.....”

Cô biết, Chiến Mặc Thần tìm lạnh tay kiề quyết, nếu như cô muốn đổi đầu với anh ta, thì gần như không có cơ hội chiến thắng.”

Cùng đi với anh ta, cô mới có thể nhìn thấy bà Thắm.

Nếu như cô cùng Du Diễm Phong đi, anh ta khẳng định sẽ giữ bà Thắm không để cho cô thăm bà í.

Trước kia cô cho rằng Bà Thắm sẽ không có chuyện gì, là Thắm Cường mới đang lừa cô, nhưng bây giờ cô rõ ràng biết Bà Thắm đang bị bệnh ở bệnh viện, cô lại làm sao có thể yên tâm cùng Du Diễm Phong đi được, để bỏ rơi không chăm sóc bà Thắm?

Chiến Mặc Thần, đây là bất được sườn mềm của cô!

“Tôi đi cùng anh.” Hầu như không do dự, Cố Phi Yên nhìn ánh mắt xin lỗi Du Diễm Phong, “xin lỗi Du thiếu gia, hôm nay tôi không thể đi cùng anh được rồi.... nhưng tôi đồng ý chuyện của anh vẫn là giữ lời hứa, hai đêm, tuyệt đối là không thể ít.”

“Được.” Du Diễm Phong biết là không thể đưa được Cố Phi Yên đi, cũng không miễn cưỡng, mà là quá gần với tai của cô ấy, ảm áp lưu giữ lại ở câu nói “vậy tôi sẽ đợi cô, cô nhớ là phải nhớ đến tôi.”

Hai người động tác thân mật như vậy, Chiến Mặc Thần đứng bên cạnh tay nắm đấm, trong mắt cũng lạnh tanh

Như Du Diễm Phong như là cố ý làm vậy, còn cáo biệt với anh ấy:” anh rề, vậy tôi đi trước.”

Đây là nói với Cố Phi Yên, lại để cho Chiến Mặc Thần thêm vài phút tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

“Hai đêm?” Du Diễm Phong lái xe rời đi, Chiến Mặc Thần với tầm nhìn lạnh lùng nhìn trên người Cố Phi Yên, dường như muốn nhìn xuyên thấu qua cô vậy

Ngực của anh ấy, tức giận dữ dội.

Khi đối diện với anh ấy, hai người ve vãn tán tỉnh nhau, đây là để cho anh ấy thành không khí hay là để để anh ấy làm người chết.

Anh ấy đã thỏa hiệp với cô rồi, cô làm sao dám?

“Không vui rồi?” Cố Phi Yên hỏi lại

Chiến Mặc Thần không vui là cô vui rồi. Nhìn anh ấy mặt im lặng như nước, cô cười rất thoải mái và vui vẻ: “hôm nay, Du thiếu gia đã giúp tôi giải quyết một chuyện cho nên tôi mới cho anh ta hai đêm, như là trả công thù lao. Nói thẳng ra, Du Thiếu gia vẫn khoẻ hơn anh nhiều.”

“Anh ta khoẻ hơn tôi, mắt của em không bị mù chứ?” giọng nói của Chiến Mặc Thần mang vài phút không đáng. “Nói chuyện phiền phức gì, không phải chuyện ồn ào ở cửa nhà họ Thắm, anh ta giải quyết công bằng cho em.”

Thành tích trong quân đội, anh ấy nói bản thân thứ 2, không ai dám nói thứ 1.

Mặc dù Anh ấy và Du Diễm Phong là hai lực lượng đặc biệt của đoàn nether và thủ lĩnh máu sói, nhưng nether vẫn mạnh hơn thủ lĩnh máu sói, anh ta cũng là người có khả năng chiến đấu cá nhân mạnh nhất và không có một ai. Du Diễm Phong ở dưới tay anh ấy thậm chí đi không qua được 30 chiêu.

Về xây dựng phát triển thương mại, tập đoàn Đế Thần vĩ đại là do một tay anh gây dựng nên, trong đó nhiều ngành công nghiệp công nghiệp liên quan không thể vận hành được trên bề mặt sáng, nhưng quy mô rất là lớn, bí mật cung cấp tiện lợi, lớn cho quân đội, nó rất là quan trọng.

Vài thứ này nhiều người không thể hiểu hết được, nhưng phải kính nể là không ít, ngược lại, bởi vì thần bí nên mới càng thêm đáng sợ.

Dù là trước mặt người phụ nữ nhỏ bé này, không lâu trước đây đối với anh vẫn là sự tôn sùng, kính nể như thần....

Nhưng bây giờ cô đối với anh không bằng để nhìn.

Tránh không nói, mà lại nói anh không bằng Du Diễm Phong, cái đó như tôm chân mềm

Sự tự tin của Chiến Mặc Thần, Cố Phi Yên rất rõ nhưng không tán thành, nhún vai một cái cố ý trêu tức anh ấy. “Anh ta đương nhiên khoẻ hơn anh, ít ra anh ta và tôi là giao dịch công bằng, mà anh.....lần trước anh ngủ với tôi, nhưng tôi lại chả lấy được cái gì có lợi cả. Không chỉ không lấy được cái gì có lợi, trái lại còn bị ăn hiếp chỉ có thể đi vội vàng đi mua thuốc tránh thai, làm cho kì kinh nguyệt không đều, đau như chết đi sống lại.”

Nói xong, Cố Phi Yên cảm thấy khó chịu, bụng đau dữ dội, dường như có cái máy trộn bên trong đảo lộn tất cả, đau đến mức sắc mặt cô trắng bệch.

Thật sự là tức giận!

“Lên xe rồi nói”. Cố Phi Yên chịu đựng, đang chuẩn bị lên xe ngồi thì bị Chiến Mặc Thần nắm vào bả vai.

Sức lực của anh ta rất lớn, sự tức giận rất rõ ràng. Cố Phi Yên vừa quay mặt lại liền chạm ngay vào đôi mắt đen sâu thẳm của anh.

Sau đó, cô nghe thấy được giọng nói lạnh lùng của anh vang lên.

“Đội giá trao đổi, nói như vậy mà em cũng có thể nói ra được? Dùng cơ thể của mình đổi lấy lợi ích, em rất là tự nhiên?”

“Cần anh quản tôi?” Cố Phi Yên nhũn mày “tôi nhớ tôi với anh không phải rất thân, nên anh không có tư cách gì để quản tôi.”

Là cơ thể hay là thời gian, cô mới lười giải thích.

Trái lại anh ấy hiểu lầm cũng vượt quá ngoài việc này, cô sớm đã quen rồi.

“Tôi không quản em, vậy ai quản em? Cố Phi Yên, em còn có chút sự nhục nhã không? khi đối diện với tôi và khi hẹn hò với người đàn ông khác, em biến anh thành cái gì vậy? Nếu như nói lúc đầu chỉ là sự tức giận thì bây giờ Chiến Mặc Thần tức giận bốc hỏa ngút trời.

Cố Phi Yên bị ép sát vào cửa xe, Thân hình cao to và khoẻ của anh ép cô vào, bàn tay không nặng không nhẹ nắm chặt lấy đằng sau eo hết sức mỏng của cô, đôi mắt đen nhìn cô, hơi thở gấp gấp nặng nề, mơ hồ mất kiểm soát.

Anh giống như là một kẻ điên loạn sự dã thú đến đỉnh điểm, chớp mắt có thể bắt được thú săn cầm cái cổ nhỏ bé của nó.

Nhưng Cố Phi Yên không sợ

“Anh muốn bóp chết tôi sao?” Cô cau mày lại không thể nhẫn nhịn được hỏi: “nếu như không phải thì mau mở xe đi thôi, tôi muốn nhanh chóng đến bệnh viện.”

“Em không sợ tôi sẽ bóp chết em sao?” Chiến Mặc Thần ánh mắt sắc lạnh

“Dù anh có giết người không cần chịu trách nhiệm, tôi có sợ, thì anh không thể động tay với tôi không? Chiến Mặc Thần, người anh đau lòng yêu thương từ đầu đã không phải là tôi, mà tôi thì cũng không thể lại như trước nằm mơ giữa ban ngày được, ngu ngốc mong đợi những thứ không thuộc về mình.”

Chiến Mặc Thần ngơ ngác

“muốn đi thì đi, ở đây sẽ để lỡ thời gian!” Đẩy anh ấy ra, Cố Phi Yên kéo thẳng chỗ ngồi cửa xe của lái xe lên trên.

Chiến Mặc Thần thu lại thần sắc ở trong mắt, buông tay xuống ở bên cạnh người.

Ngón tay, dường như vẫn còn ấm ở trên da cô.

Lên xe, anh quay mặt sang nhìn Cố Phi Yên, nhưng phát hiện ra cô đang nhắm mắt, với dáng vẻ như không muốn nói nhiều với anh.

Nghĩ đến bản thân không thể kiềm chế được suy nghĩ đó, nghĩ đến Cố Minh Châu

Và anh phải bắt đầu đi nói chuyện chống cự. nghĩ đến tương lai phải đối diện với rất nhiều khó khăn.....Chiến Mặc Thần phát điên trong lòng với nỗi buồn ưu tư, chân nhún ga, chiếc xe bắt đầu lăn bánh.

.....

Trên đường,

Cố Phi Yên làm sao lại không muốn phản ứng với Chiến Mặc Thần, cũng không có cách nào cả.

Sự việc xảy ra đột ngột, cô bị Du Diễm Phong bắt lôi xuống dưới tầng, căn bản là không đem theo băng vệ sinh trên người, nhưng cô..... đến kì kinh nguyệt như vậy để phóng khoáng không bị gò bó yêu tự do, cô có thể làm như thế nào chứ? Cô cũng rất tuyệt vọng à!”

Lại không xử lí, cô sợ cô có thể trực tiếp đến rửa máu ở chiếc xe maybach này.

“Cái đó..... anh có thể thả tôi ở bên đường, tôi muốn đi cửa hàng tiện lợi mua đồ.” Cố Phi Yên nói, có chút quanh co, nhưng cố gắng hết sức bình tĩnh.

Thật không ngờ, bộ dạng cô như vậy ở cạnh Chiến Mặc Thần xem ra thật là chột dạ.

“Mua cái gì?”

“À..... thì là mua một chút đồ.”

“Mua cái gì?”

Trước mặt Chiến Mặc Thần mà nói mua bằng vệ sinh, vẫn là có một chút ngại.Cổ Phi Yên chớp chớp mắt:”anh cũng không phải bố của tôi, quản hơi nhiều rồi đó, anh thật là có ý quá ha.”

Vừa hay nhìn thấy một cửa hàng tiện lợi,Chiến Mặc Thần dừng xe lại, đôi mắt đen láy chăm chú nhìn cô.” nói đi, có đồ gì em muốn mua, tôi đích thân đi mua cho em”

Anh cảm thấy, Cổ Phi Yên cũng hơi hận khi đi cùng anh, mượn cớ để chạy trốn.

Nhưng, anh không thể cho cô cơ hội được.

“Không được, tôi sẽ tự mình đi mua.” Cô vẫn muốn tiện thể thay bằng vệ sinh luôn

Cổ Phi Yên tay vừa mới chạm vào cửa, Chiến Mặc Thần đã nhanh chóng khoá cửa lại, không để dễ thoát ra vì anh đã giữ tay của cô. Lên tiếng lạnh lùng: “đừng có chơi trốn tìm trước mặt anh, nếu như không phải anh thả em, em cảm thấy có thể chơi được anh không.”

Cổ Phi Yên”.....”

Kinh nguyệt lần lượt trào ra, cô thật sự là.....

“Chiến Mặc Thần, anh là đồ khôn, anh không buông tôi ra, tôi..... thì tôi sẽ.....”

“Thì cái gì?” Chiến Mặc thần ung dung, thông thả.

“Kinh nguyệt của tôi không chịu được nữa rồi,anh muốn máu của tôi làm dây ra xe của anh không, nhanh mở cửa cho tôi, nhanh lên!”

Cửa xe có tiếng đập bịch bịch vang lên, thật sự cấp bách lắm rồi, Cổ Phi Yên giống như một con mèo bị lộ chân ra, hận không được Chiến Mặc Thần vẫn giữ khuôn mặt bình thản đó, cô thật sự rất chán nản.

Chiến Mặc Thần”.....”

Anh không có cách nào tưởng tượng là vì chuyện đó được.

Tai của anh đỏ dần lên, Chiến Mặc Thần cứng đờ mở khoá cửa xe, không dám mở lời.

Cuối cùng cũng có thể đi được rồi, Cổ Minh Châu vừa bước xuống xe, đi được hai bước thì cơ thể cứng đờ,..... mẹ kiếp vừa ở trên xe làm lỡ thời gian, kinh nguyệt của cô đã bị dây ra rồi!

Cô quay đầu nhìn chỗ ghé xe, vậy thật sự trên ghế có thể nhìn thấy một vết đậm máu ư

Cổ Minh Châu cảm thấy toàn bộ con người đều không tốt.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45

Đặc biệt là, khi nhìn thấy Chiến Mặc Thần hai mắt sâu thẳm nhìn qua đây, Cổ Phi Yên có cảm giác chột dạ làm sai.

"Nhìn... Nhìn cái gì mà nhìn?" Cô có ý hung hăng, "Nếu không phải anh bắt tôi lên rồi cất ngang với Du Diễm Phong, chỗ tôi làm bản sẽ là xe của anh ta, đây... Xe anh bị bản rồi, đâu có liên hệ với tôi, tôi rất vô tội!"

Chiến Mặc Thần, "... "

Anh còn chưa giáo huấn, cô đã cào ngược lại rồi.

Người bé mà mồm miệng cũng thật lợi hại.

Liếc về Cổ Phi Yên, anh mở cửa xuống xe, rào bước qua đầu xe đến cạnh cô.

Cố Phi Yên đứng bám vào cửa xe, cảm thấy căng thẳng.

Người đàn ông này, anh ta sẽ không định đánh cô chứ?

Mỗi nam nhân đều rất coi trọng chiếc xe yêu quý của mình, nghe nói đàn bà và xe là hai thứ không thể cho mượn, mà hiện giờ cô làm bản xe của anh ta...

Cố Phi Yên thấp thòm nhìn anh, chợt nhận ra Chiến Mặc Thần đang xắn tay áo sơ mi, chậm rãi ung dung tháo cúc áo, động tác của anh mang sự cuốn hút không thể cưỡng, nhưng cô thì bị dọa đến trợn mắt.

"Alo, tôi chỉ là làm bản xe của anh thôi, anh cần gì phải đánh tôi? Đàn ông đường đường tại sao cứ gây khó dễ cho con gái thế, cùng... cùng lắm tôi dọn dẹp sạch sẽ cho anh là được chứ gì!"

"Em cũng biết sợ cơ à, hử?"

Chiến Mặc Thần cười khúc khích, cởi chiếc áo sơ mi đen đang mặc trên người, cầm chiếc áo chất lượng cao khoác lên vai cô, lạnh giọng với cô, "Không phải đi mua đồ sao? Tôi đi với em."

"Nhưng cái áo... "

"Tôi đâu có cho em cái áo, chẳng lẽ em muốn tất cả mọi người đều nhìn thấy vết bẩn trên quần mình à?"

Cố Phi Yên, "... "

Như thế này là, anh ta có ý tốt?

Người đàn ông này, từ khi nào đã có tâm tư tinh tế, còn nghĩ cho cô?

Hơn nữa...

Cô liếc nhìn từng tác ở nửa thân trên của Chiến Mặc Thần, thân hình đó còn đẹp hơn so với người mẫu nam, khiến Cố Phi Yên cảm thấy mọi ánh mắt xung quanh đều tập trung ngó sang bên này.

Nghe nói, dáng người của Chiến Mặc Thần rất không tồi.

Người cao chân dài, vai rộng eo gọn, cơ bắp màu lúa mạch dưới ánh đèn hoàng hôn ven đường lộ ra nét đã tính làm anh ta càng thêm thần bí, tám múi cơ rõ ràng ở phần bụng nhìn đau mù mắt, nếu như nhìn đến nhân ngư tuyến nữa thì...

Không phải là lần đầu tiên thấy được, nhưng Cố Phi Yên vẫn nhin không được chăm chăm vào đó.

Ngay ban đầu cô mê luyến Chiến Mặc Thần như thế, không phải chỉ do anh đã cứu cô, mà còn vì giá trị nhan sắc của anh cao đến mức cô phải tan chảy không phải sao? Cô thừa nhận, mình cũng là một con cẩu nhạn.

"Đi thôi!"

"... Ồ, ừ."

Chiến Mặc Thần bước nhanh phía trước, Cố Phi Yên vội vàng đuổi theo.

Tiến vào cửa hàng tiện lợi, Cố Phi Yên vội vàng chọn một hộp tampon, hỏi mượn chủ cửa hàng phòng vệ sinh, thay xong thì bắt đầu ưu sầu.

Cô không thể cứ khoác mãi áo của Chiến Mặc Thần, chưa nói đến việc hiện rõ sự mờ ám, nếu nói Chiến Mặc Thần để trần thân trên đưa cô đi bệnh viện thì càng tiện hơn rồi. Có bất gặp người quen thì không biết sẽ lan truyền mấy lời gì đây.

Cố Phi Yên ở trong phòng vệ sinh do dự một lúc.

Cô... có nên bảo Chiến Mặc Thần đi mua một cái quần cho cô không?

Đang khó xử, cửa phòng vệ sinh bị gõ một cái, dọa cô giật mình, "Ai đó?"

"Là tôi." Ngoài cửa, giọng nói trầm thấp êm tai của Chiến Mặc Thần vang lên, "Mở cửa, tôi có đồ cho em."

"Là cái gì?" Cố Phi Yên vẫn rất phòng bị.

"Váy, và còn..." Ngập ngừng, Chiến Mặc Thần mở miệng, "Quần trong."

Cố Phi Yên, "... "

Mặt đồ mở ra một kẻ hồ rất nhỏ, cô lấy cái túi Chiến Mặc Thần chuyển cho, phát hiện bên trong đúng là một chân váy còn chưa xé rách, vừa nhìn là biết mua vội từ cửa hàng thời trang phụ cận, ngoài ra, trong túi còn có một chiếc quần lót nữ trong cái bọc chưa xé.

Cầm lấy quần lót, Cố Phi Yên hít thở khó khăn, quá xấu hổ!

Suy cho cùng, đây là một thứ dán rất chặt vào nơi tư mật, cô không ngờ có một ngày Chiến Mặc Thần sẽ mua cho cô thứ này, chỉ có điều hiểu rất chính xác hoàn cảnh của cô lúc này.

"Cảm ơn." Cô nói, giọng nhỏ như muỗi kêu.

"Ừm."

Âm thanh trầm thấp của người đàn ông một lần nữa truyền tới, Cố Phi Yên cũng thở phào một hơi, không còn vẻ dè dặt như trước.

Cô ở bên trong thay quần áo, anh ở bên ngoài trông giữ cho cô.

Cô ngẩng đầu, liền có thể thấy thân ảnh cao to đang đứng bên ngoài, không muốn thừa nhận cảm giác an toàn trong tim.

Đổi sang chiếc váy sạch sẽ, Cố Phi Yên nhận ra độ dài rộng rất vừa vặn, nghĩ đến Chiến Mặc Thần đứng ngoài cửa, không nhận được mở lời hỏi, "Có phải anh biết số đo của tôi không? Chiếc váy này rất đúng cỡ của tôi!"

Hỏi là hỏi như vậy, Cố Phi Yên chỉ cảm thấy đa phần do anh may mắn mua được.

Anh ta là người đàn ông thô lỗ, cả hai lại không quá quen biết, anh ta còn lâu mới chú ý cô nhiều như thế a.

"Ừm.." Chiến Mặc Thần trái lại trả lời, có chút ngại ngùng, đồng thời còn có vài phần kiêu ngạo, "Đôi mắt của tôi rất chuẩn, tay sờ càng chuẩn."

Cũng thật trùng hợp, lời vừa hết, Cố Phi Yên liền kéo cửa đi ra.

Cố Phi Yên, "... "

Chiến Mặc Thần, "... "

Có những lời, cách một cánh cửa nói ra không sao, nhưng khi bốn con người đối diện, nhất thời tình ý ngập tràn, ánh mắt hai người trốn tránh nhau, cùng nhìn xuống đất.

Đầu óc Cố Phi Yên một mảng trắng xóa, không thể hiểu được mình đang nghĩ gì, còn Chiến Mặc Thần...

Điều anh nghĩ lại là đêm nhiệt tình như lửa kia.

Khi anh bám lấy vòng eo mảnh khảnh mềm dẻo như cây liễu, từng cái từng cái vùi sâu vào trong nơi ấm nóng của cô tùy ý rong ruổi, cảm giác đó khiến linh hồn cực độ run rẩy sung sướng, anh không nhận được lần nữa lưu luyến dư vị ấy, làm sao không nhớ được eo của cô cỡ nào nhỏ bé?

"Cho anh, nhanh mặc vào đi." Bỏ áo sơ mi đưa cho Chiến Mặc Thần, Cố Phi Yên nhỏ tiếng lầm bầm, "Có việc hay không có việc đều show thân thể, tưởng mình là người mẫu chắc..."

"Tôi không phải là người mẫu, không phải em đã ngắm chán chê rồi sao?"

"Ai, ai ngắm chán chê?" Khuôn mặt thanh tú đỏ bừng, Cố Phi Yên trừng mắt nhìn anh, đẩy người anh ra, phi như bay ra khỏi cửa hàng tiện lợi, ngay cả việc mình phải trả tiền cũng quên luôn.

Chiến Mặc Thần hơi hơi cau mày, đi đến quầy thu ngân trả tiền.

Em gái thu ngân cực kỳ ngưỡng mộ nói, "Tiên sinh, ngài đối xử với bạn gái mình thật tốt, tình cảm của hai người nhất định rất sâu đậm nhỉ?"

"... " Môi Chiến Mặc Thần run run, ý cười càng thêm sâu, "Ừm."

...

Người già không chịu được mệt mỏi, Cố Phi Yên tưởng rằng bà Thẩm đã ngủ rồi, mở cửa ra nhìn, bất ngờ thấy tivi trong phòng bệnh còn đang phát ra tiếng hát vui tươi náo nhiệt, mắt bà Thẩm chăm chú nhìn màn đêm qua cửa sổ, về mặt ngờ ngác.

Nghe thấy tiếng bước chân, bà Thẩm quay đầu nhìn, trên mặt nở nụ cười hiền từ, "Tiểu Yên, con đã đến thật rồi?"

Ánh mắt chuyển sang sau lưng Cố Phi Yên, ngạc nhiên, "Vị này là?"

"Đây là bạn của con, họ Chiến, bà không cần quan tâm anh ấy đâu a." Cố Phi Yên đặt giỏ hoa quả trên bàn trà, lo lắng nói, "Bà, sức khỏe của bà thế nào rồi ạ, có phải họ lại làm bà tức giận không?"

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46

Bà Thắm bị bệnh tim bẩm sinh, thường ngày không được cái gì không được quá vui quá buồn, lần này, Cố Phi Yên đoán rằng hơn nửa lại là do chịu kích thích quá lớn nên bà mới phải nhập viện.

"Đúng vậy nhỉ? Ai... Già rồi già rồi, bà không thể quản nổi chúng nó nữa, cũng không còn cách nào khác cả." Nói hai câu, mắt bà Thắm lại hướng về phía Chiến Mặc Thần, "Tiểu Yên con à, bạn con con không giới thiệu cho bà, liền cứ thế gạt người ta ra, người ta tin tưởng con được nữa sao?"

"Chào bà, cháu họ Chiến, Chiến Mặc Thần, là bạn thân của Tiểu Yên." Chiến Mặc Thần tiến tới trước một bước, hỏi thăm bà Thắm, "Bà ở đây yên tâm nghỉ ngơi, trong bệnh viện cháu đã sắp xếp hết rồi, bà cần gì thì cứ việc nói ra."

Khuôn mặt anh nghiêm nghị, thân hình thẳng tắp, nhìn liền biết con trai nhà gia giáo chất lượng tốt, trên người còn có khí chất kiêu ngạo cao quý của người nắm quyền.

"Đây là..." Trong mắt bà Thắm lóe qua một tia do dự, "Cậu là bạn trai của Tiểu Yên nhà tôi?"

"Không phải không phải." Cố Phi Yên vội vàng cắt ngang, nũng nịu kéo kéo bà Thắm oán trách, lay chuyển lực chú ý của bà, "Bà ơi, bà đừng quan tâm anh ta nha, bà đã rất lâu rồi không nhìn thấy con, liền không nhớ con nữa sao?"

Cô nhất định phải "quét bỏ" cho thật sạch sẽ.

Chiến Mặc Thần là người đàn ông của Cố Minh Châu, cô cực kỳ không muốn gây ra rối loạn.

"Nhớ, bà sao mà không nhớ?" Bà Thắm từ ái vỗ vỗ lưng Cố Phi Yên, "Bà già như bà tính cũng chỉ còn chút sức lực, còn làm nấy đứa thêm vương bận, vứt bỏ đâu có được a."

...

Có Chiến Mặc Thần ở đây, các bác sĩ vẫn luôn túc trực chờ đợi.

Từ phòng bệnh đi ra, Cố Phi Yên việc đầu tiên là đi tìm bác sĩ phụ trách của bà Thắm, hỏi về tình hình của bà, "Bác sĩ Đặng, thân thể của bà tôi có sao không? Nếu như bây giờ làm phẫu thuật, bà ấy có thể chịu được không?"

"Có chút nguy hiểm." Bác sĩ Đặng đẩy đẩy kính trên sống mũi, "Tổ chất thân thể của bệnh nhân không tốt, rất yếu kém, khả năng là vì thời gian dài khuyết thiếu dinh dưỡng. Cộng thêm tuổi tác đã cao, nếu như ngay lập tức phẫu thuật, việc hồi phục hậu phẫu sẽ bị ảnh hưởng khá lớn."

"Vậy thì phải làm thế nào?" Cố Phi Yên rất lo lắng.

"Trước mắt chỉ có thể nằm viện để quan sát, điều dưỡng thân thể cho tốt, sau đó lập kế hoạch phẫu thuật, chỉ là..." Bác sĩ Đặng nhíu mày, "Sắp xếp như này, phí dụng trị liệu sẽ cao hơn rất nhiều so với trực tiếp mổ, Cố tiểu thư cô phải chuẩn bị sẵn tâm lý."

"Vâng, tôi đã biết rồi."

"Về việc cụ thể, đợi cô nghĩ kỹ, lần sau chúng tôi sẽ nói tỉ mỉ hơn."

"Vậy được, cảm ơn bác sĩ đã vất vả." Cố Phi Yên gật đầu.

Bác sĩ Đặng lịch sự tạm biệt Chiến Mặc Thần, "Chiến thiếu, tôi đi trước."

"Ừm." Chiến Mặc Thần đáp lại.

Ông ta đi rồi, Cố Phi Yên chống tay lên tường, vô lực ngồi xuống ghế.

Tiền, lại là tiền!

Tim của bà Thắm không tốt, từng buộc phải mổ để đặt máy tạo nhịp tim, bà đã cao tuổi, không chịu nổi cuộc phẫu thuật lần thứ hai, cho nên chỉ có thể từng bước đợi đến thời điểm tốt nhất, dùng máy tạo nhịp tim loại tốt nhất.

Hơn nữa, ai bảo đảm được rằng sẽ không có chuyện ngoài ý muốn đây?

Phí phẫu thuật khổng lồ, cô đi đâu tìm cho ra?

Sau khi thuê nhà, cô đến tiền ăn cơm cũng không thừa lại là bao, công việc còn chưa sắp xếp được chứ chưa nói đến chi phí phẫu thuật, thậm chí cuộc sống của cô cô còn chưa biết duy trì nó như thế nào.

Trong phút chốc, tìm Cổ Phi Yên trở nên mệt mỏi, cũng rất hoang mang.

Cô thậm chí nảy ra tâm tư chưa bao giờ nghĩ tới... Nếu Du Diễm Phong thật sự có hứng thú với cô, thật sự nguyện ý cho cô tiền, cô nên hay không, đáp ứng yêu cầu của anh ta?

"Em sao vậy, không thoải mái sao?"

Bỗng nhiên, một giọng nam trầm thấp rõ ràng, cắt ngang suy nghĩ quẩn quanh của Cổ Phi Yên.

Cô giật mình nâng mắt, đối diện với hai mắt sâu thẳm của Chiến Mặc Thần.

Không biết có phải ảo giác hay không, cô thể mà nhìn thấy trong đôi mắt anh chứa đựng sự lo lắng cho cô, mà không phải là sự châm chọc khiêu khích.

"Tôi không sao." Cổ Phi Yên cắn cắn môi, "Cảm ơn anh hôm nay đã đưa tôi đến đây, nếu không còn việc gì thì anh về trước đi, giờ cũng đã muộn rồi."

Cô biết, Cổ Minh Châu mỗi tối đều sẽ kiểm tra địa vị của mình.

Thế nhưng, Chiến Mặc Thần còn chưa mở miệng, bụng Cổ Phi Yên đã réo lên tiếng "ông ọc".

Cổ Phi Yên, "... "

Che bụng lại, Cổ Phi Yên mặt đầy xấu hổ.

Bởi vì mụ dì ghẻ dày vò cô lúc sống lúc chết, trong thời gian này cô cũng không thích ăn đồ ăn nhanh nhiều dầu mỡ, thế cho nên đến tối vẫn chưa có gì vào bụng... chống chịu đến hiện tại, cái dạ dày khó tránh mà kháng nghị.

Đôi mắt phượng của Chiến Mặc Thần nhếch ý cười, "Đi thôi, mang em đi ăn chút gì đó."

"Gần bệnh viện làm gì có đồ ăn ngon." Cổ Phi Yên bắt bẻ nhưng vẫn đứng dậy, "Còn chưa biết bà đã ăn cơm chưa, chúng ta xuống dưới mua mấy món dễ tiêu hoá cho bà ăn."

"Được." Ánh mắt Chiến Mặc Thần càng thêm ôn nhu.

...

Chiến Mặc Thần từ bé đã kỹ tính, vốn định để Ngự Thiện Phưởng mang cơm hộp đến đây, nhưng vừa nhớ đến Cổ Phi Yên đang đói đến cồn cào, anh nghĩ ra một chủ ý.

Ra ngoài bệnh viện, anh để Cổ Phi Yên tự chọn.

Cổ Phi Yên rất quen thuộc địa hình nơi này, dẫn Chiến Mặc Thần đi bảy tám ngõ ngách rồi tiến vào một con hẻm, tìm trong hẻm một quán Malatang (nguồn gốc của lẩu cay Tứ Xuyên), đứng ở ngoài bắt đầu chảy nước dãi.

"Em xác định muốn ăn ở đây?" Chiến Mặc Thần mày kiếm cau chặt, "Một bữa này tôi mời, em không cần phải tiết kiệm như vậy."

"Tôi biết anh có tiền, nhưng tôi không dám nhận một bữa ăn của anh, ai mà biết được anh đang giấu ý nghĩ gì? Bất người tay ngăn cản người miệng mềm, ngộ nhờ anh dùng điều này để lợi dụng thì làm thế nào?" Cổ Phi Yên không cho anh sắc mặt tốt.

Trước đó bức ép cô lên xe anh ta, lấy bà Thâm để uy hiếp mối thù của cô, cô sẽ không bao giờ quên được.

Lại nói, chính là cô cố ý chọn quán này.

Dựa vào cái tính kiêu phách và cầu kỳ của Chiến Mặc Thần, chắc chắn sẽ không chịu được mà đứng ngoài đợi, nếu thật như thế, cô sẽ có thể bắt nạt anh ta được một chút, cũng có thể ăn ổn ăn đồ ăn ngon rồi.

Một mũi tên trúng hai con nhạn!

"Ông chủ, tôi gọi món rồi, ông nhớ nhanh chút, tôi đói chết mất."

"Được đây." Ông chủ cười ha ha, "Thêm vùng, thêm ớt chứ?"

"Không cần, tý ớt là được."

Cố Phi Yên như xe chạy đường quen gọi xong món, giao cho ông chủ, sau đó vui sướng tự đắc ngồi xuống băng ghế dài.

Thấy Chiến Mặc Thần đang đứng ngoài cửa, ngay lập tức nhưn nhưn mày, đắc ý nở nụ cười tươi rói rồi huyết sáo, Chiến Mặc Thần nhìn cô kiêu ngạo như bà cô già.

Chiến Mặc Thần, "... "

Nữ nhân này, khắp người chỉ đầy vết chàm biếm.

Không vào được quán?

Ngày trước khi anh ra ngoài làm nhiệm vụ, gió tuyết mưa bão đều là chuyện thường, thậm chí do phải ẩn nấp còn không mang nước lọc theo, cứ vậy vài ngày, chỉ là bữa ăn trong quán hẻm mà thôi, đây tính là gì?

Chiến Mặc Thần đen mặt, bước vào trong, trầm giọng nói với ông chủ, "Một phần y hết, động tác nhanh chút."

"Anh điên à, không phải anh không ăn được cay sao?" Cố Phi Yên trừng mắt với Chiến Mặc Thần, xoay đầu liền gào với ông chủ, "Ông chủ, đừng nghe anh ta! Cho anh ta một phần nước luộc thịt, vị thanh đạm hết mức có thể, cho anh ta nhiều thịt chút, đừng để anh ta tiết kiệm tiền."

"Được đây." Ông chủ trong phòng bếp đáp ứng một tiếng, thanh âm vang rõ.

Chiến Mặc Thần không nói rõ trong lòng là tư vị gì.

Quán ăn nho nhỏ, kỳ thật cũng khá chật chội.

Sau khi lau chùi sạch sẽ tấm ngăn thủy tinh, trong nhà bếp vọt lên ngọn lửa, máy hút dầu hoạt động công suất lớn không ngừng nghỉ, sau đó mùi hương bay lan toả ra ngoài, nồng đậm mùi của thức ăn vừa chín tới.

Không tinh xảo bằng Ngự Thiện Phường, nhưng lại có cảm giác chân thực yên bình mộc mạc.

Chiến Mặc Thần chú ý vào bên má thanh tú trắng sáng của Cố Phi Yên, trái tim cứng rắn từ trước đến nay chưa bao giờ lưu giữ một ai giống như bị gõ mở tạo vết nứt... Trong lòng lưu chuyển dòng chảy đầy âm áp, khiến anh cảm thấy lạ lẫm, lại rất thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Ăn cơm xong, bầu không khí hai người dường như đã dịu lại một chút.

Đi về hướng bệnh viện, cảnh vật chung quanh con ngõ nhỏ rất yên bình.

Con gió nóng đêm hè hiu hiu thổi lên người, có chút oi bức.

"Thời tiết quỷ quái gì mà nóng thế?" Tóc của Cố Phi Yên rất dài, tung bay trong làn gió, cô vén tóc lên, không để ý có một vài sợi tóc quăn vào tay Chiến Mặc Thần, làm cho anh mở miệng cười.

"Em vừa ăn cay, tự nhiên thấy nóng là đúng rồi." Chiến Mặc Thần quan tâm, "Có muốn uống chút nước mát không?"

Cố Phi Yên lưỡng lự.

Anh không biết những thứ con gái đến kỳ kinh nguyệt phải kiêng kỵ, cô còn biết.

Nhưng biết thì biết thôi, biết kiêng chế thì phải xem cá nhân có tự chủ được hay không?

Đối với một người thích ăn như cô, tự chủ là cái gì? Có ăn được không? Cứ nghĩ đến niềm vui sướng được ăn đá bào cùng với vị mềm ngọt của kem, Cố Phi Yên không thể kháng cự được, ranh giới duy nhất của cô đó là...

"Anh đi mua hà?"

"Uhm..." Chiến Mặc Thần gật đầu.

“Đi thôi!” Cổ Phi Yên cười cong cả mắt.

Hai người bước vào cửa hàng bán đồ uống lạnh.

Cổ Phi Yên múc một thìa lớn kem bỏ vào miệng, mắt hí thưởng thức, giống như con mèo nhỏ đang ăn cá vậy, “Vị trà xanh không tồi, có chút một chút, nhưng vẫn tuyệt vời, không thể làm người ta không thích được.”

“Thật không?” Chiến Mặc Thần dường như có chút hiếu kỳ.

“Vâng.” Hôm nay đều là Chiến Mặc Thần mua cho, Cổ Phi Yên có chủ ý mượn anh tiền, giờ cũng không muốn cãi nhau với anh, múc một thìa kem đưa trước mặt anh, ân cần hỏi, “Anh có muốn thử không?”

“Em ăn trước đi!”

“Oh...”

Chiến Mặc Thần không ăn, Cổ Phi Yên cũng không thể mời thêm nữa.

Đàn ông nhiều tuổi không thích ăn ngọt, anh cũng dự tính cái đức hạnh này, cô còn không nỡ phân chia.

Lại múc thêm một thìa lớn vào cho vào miệng, Cô còn chưa kịp cảm nhận được vị mềm ấy, người đàn ông ngồi bên cạnh đột nhiên giữ lấy gáy cô, nghiêng người, cúi đầu tặng lên nụ hôn.

Đôi môi kề sát lại, Cổ Phi Yên tròn tròn mắt ngạc nhiên.

Khí tức độc nhất tựa như dãi non lấp biển của người đàn ông đó cuốn lại, cô bị bao vây trong không gian chật hẹp, đầu lưỡi ấm nóng ngang ngược của anh đưa vào trong miệng cô, vị chan chát của kem trà xanh hòa tan vào miệng hai người, kết hợp với vị sữa chua ngọt ngào.

Kem trong miệng Cổ Phi Yên giống như gió cuốn mây tan, bị quét sạch sẽ, Chiến Mặc Thần cuối cùng cũng dòi làn môi của cô, vẫn còn muốn tiếp tục, “Đúng vậy, vị không tồi.”

Cổ Phi Yên, “.....”

Cô có nên cho anh ta một cái bạt tai trên mặt?

Hay vẫn như trước, khiêu khích anh ta một trận?

Hay hoặc là, cô xông ra khỏi cửa tiệm, mắt không thấy gì hết?

Nhưng cuối cùng, có lẽ là mọi thông tin trong đầu cô đang rất hỗn tạp, Cổ Phi Yên ngược lại giống như bị chết máy, cái gì cũng không làm, cứ ngẩn người ngồi đấy, môi hờ nhẹ nhìn Chiến Mặc Thần.

Cô ngây ngô tay cầm chiếc thìa, con tim đập loạn nhịp, như vừa chạy một vòng maratong.

Ngay lúc này, cô lại rất kì lạ nghĩ lại một chuyện vô vị, cô nhớ hồi trước có xem qua bảng tin, nói có nghiên cứu số liệu nam nữ hôn nhau-làm tình có lợi ích giảm béo, trước thì cô không tin, giờ thì cảm thấy... hình như đã có chút đạo lý khoa học.

Tim đập thành kiểu quỷ gì thế này, sự trao đổi chất càng nhanh hơn!

“Còn muốn dứt cho tôi ăn, câu dẫn tôi, hử?” Tầm mắt Chiến Mặc Thần hướng xuống đôi môi của Cổ Phi Yên đã bị cô mút cho ửng đỏ, ánh mắt sâu lắng.

Cổ Phi Yên, “.....”

Lập tức cúi đầu xuống, đầu óc hỗn loạn.

Cô nghĩ trước nghĩ sau, anh ta để cô ăn trước, là sớm có dự tính cô ăn xong kem, anh ăn cô, đúng không?

Cũng may, Chiến Mặc Thần cũng không làm gì cả.

....

Quay về bệnh viện, Cổ Phi Yên xách theo túi cháo và sủi cảo cho bà Thắm, nhưng phát hiện bà nội đã ngủ ngon rồi.

Đứng trước giường bệnh bà Thắm, Cổ Phi Yên nhìn người bà già yếu hèn đi, trong lòng rất khó chịu.

Đột nhiên, cô lại muốn khóc.

Bà Thắm đã già rồi.

Đối với cô mà nói, bà Thắm là một người phụ nữ không bị số phận mê muội.

Thời trẻ không gặp được người đàn ông tốt, hút thuốc, uống rượu cờ bạc cái gì cũng có hết, với bà không đánh thì chửi. Đến trung niên, chồng chết, bà một mình nuôi đứa con trưởng thành, rất khó khăn lấy vợ sinh con cho con, nhưng cậu con trai duy nhất cũng không hiếu thuận với bà, chỉ vui sướng chăm sóc mình, căn bản không quan tâm bà sống hay chết.

Bà còn chưa đến 70 tuổi, nhìn vào như người già trên 80 tuổi, dung nhan già cỗi, chứa đầy phong sương năm tháng, sâu khổ mà đáng thương.

Nhưng, bà chính là người phụ nữ tam tòng tứ đức, nhẫn nhục chịu đựng, nhưng bà lấy sức lực nhỏ bé của mình giữ gìn được bà thời niên thiếu, để bà tránh chịu đựng những cơn ác mộng khủng khiếp.

“Anh đi đi, tôi ở bệnh viện chăm sóc bà.” Cố Phi Yên không quay đầu lại, biết Chiến Mặc Thần vẫn đứng sau lưng, “Tôi muốn yên tĩnh một chút.”

“Tiễn tôi ra thang máy.”

“...” Cố Phi Yên gật đầu, “Được thôi.”

Bà Thắm đang ngủ ngon, cô cũng không thiếu thời gian, bất luận nói như nào, bà Thắm nhập viện bình an, đều nhờ Chiến Mặc Thần ra tay giúp sức, cô nên cảm kích anh.

Đi đến cửa thang máy, Chiến Mặc Thần cũng ấn nút đi lên.

“Anh không về sao?” Cố Phi Yên ngạc nhiên.

“Uhm...” Chiến Mặc Thần nắm chặt tay cô, “Lên đi dạo chút.”

Cố Phi Yên, “...”

Lên trên đỉnh lầu của bệnh viện, gió ở đây se se lạnh.

Hai người cùng ngồi xuống chiếc ghế dài trên đỉnh lầu, rất nhanh có người mang một thùng bia lạnh lên, nhìn cũng không dám nhìn hai người họ một lượt, lập tức chạy như bay.

Chiến Mặc Thần đưa cho cô một lon bia, “Uống đi.”

Đây là tiết tấu muốn tâm sự?

Cô quay đầu nhìn Chiến Mặc Thần, bốn con mắt đối diện, con người đen sâu thăm bình tĩnh của anh, giống như biển lớn bao lấy màn đêm lắng sâu, trong lòng cô không tìm được trào dâng tầng tầng lớp lớp, nghĩ một lúc, đón lấy.

“Anh có biết tại sao tôi lại hận Thắm Cường và Vương Phụng, nhưng lại quan tâm bà Thắm không?” uống một ngụm bia đắng, Cố Phi Yên trong lòng được giải tỏa một chút.

“Tại sao?” Chiến Mặc Thần hỏi.

“Bởi vì Thắm Cường và Vương Phụng là nguồn gốc mọi đau khổ của tôi, họ đem tôi và Minh Châu hoán đổi, để Minh Châu chiếm tất cả của tôi, cũng không đổi với tôi một chút yêu thương gì, trái tim của bọn họ đều đen tối, còn đen hơn cả than!”

“Cô hận Minh Châu?”

“Tôi nói không hận, anh tin không? Lúc tôi sống ở Thắm gia, không được ăn một bữa cơm no, không ngày nào không bị đánh đập, thời gian đó, tôi sợ nhất là phải về nhà, bởi vì một khi về nhà, tôi phải cẩn thận từng chút, từng chút một, một lần không chú ý vạn kiếp không trở lại được! còn Cố Minh Châu, cô ta được Cố gia nuông chiều, được anh yêu thương, được vô số các vệ tinh quay xung quanh, cô ta yên tâm thoải mái!”

Chiến Mặc Thần đôi mắt lắng xuống.

“Không nhớ cô ta sao?” Cố Phi Yên cười nhẹ nhàng, khuôn mặt trắng trẻo đầy sự mỉa mai, “Anh có phải cảm thấy, tôi bị vợ chồng Thắm Cường đánh thì cũng đánh rồi, chửi thì chửi rồi, cũng chưa đến trình độ vạn kiếp không trở lại được, tôi nói vậy có khoa trương không? Nếu anh nghĩ như vậy, là anh không biết tôi đã trải qua những gì... tôi...”

“Ahhhh...” Vừa nói, Cố Phi Yên vừa ôm bụng khóc ra tiếng.

Lông mày cô cau lại, khuôn mặt nhợt nhạt, cảm giác bụng cô như bị xáo tung lên dữ dội dường như muốn lấy đi nửa mạng của cô.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 48

“Có chuyện gì vậy? Cố Phi Yên, em hãy bình tĩnh nói, đừng dọa tôi như vậy!” Chiến Mặc Thần đồng tử co lại, nhìn Cố Phi Yên như vậy còn đau khổ hơn, căng thẳng vô cùng.

Hai tay của anh, dơ lên bên eo Cố Phi Yên, muốn ôm cô, nhưng lại vội vã nắm tay lại, sợ mình làm cô càng khó chịu.

Anh đường đường là thủ lĩnh của Âm Phủ, cho dù núi Thái Sơn có sụp đổ trước mắt, sắc mặt con người đó vẫn không đổi, từ lúc nào lại cảm thấy hoảng loạn, lộn xộn có chừng mực, không biết sắp xếp như nào?

“Tôi già rồi?” Cố Phi Yên tức chết đi được, chịu không nổi hết lớn, “Tôi già rồi ông nội anh ý mà già rồi! Nếu, nếu không phải anh cái đồ chết tiệt, anh nghĩ rằng tôi sẽ như này sao?”

Hại cô uống thuốc tránh thai, đến kỳ kinh nguyệt cũng loạn cả lên, đau không muốn sống, còn cho cô ăn Malatang (mì tê cay) và đồ ăn lạnh, còn để cô uống bia lạnh!

Đây có phải anh ta trả thù cô không?

Chả có ý tốt gì cả!

“Tôi làm sao cơ?” Chiến Mặc Thần không hiểu.

“Cứ coi như đều tại... tại anh!”

“...” Chiến Mặc Thần hít sâu một hơi, trực tiếp ôm Cố Phi Yên vào lòng.

Dưới chân là thùng bia vừa mở vẫn còn tỏa ra hơi lạnh, bé Cố Phi Yên rời đi, đưa đến phòng điều trị gấp.

“Anh đừng đưa đi điều trị gấp, tôi...” Đoán trước dự tính của Chiến Mặc Thần, Cố Phi Yên giữ cổ áo anh lại, vội vàng nói, “Đưa tôi đi phụ khoa, tôi không không bị không thoải mái chỗ nào, chỉ bị đau bụng kinh thôi.”

“Đau bụng kinh?”

“Vâng...” nói những chuyện đó ra có chút ngại ngùng, nhưng Cố Phi Yên cũng không để ý.

Coi như máu có dây ra xe Maybach chuyện xấu hổ đó cô cũng làm qua rồi, ngượng ngịu làm cái gì?

Bé Cố Phi Yên đến phòng phụ khoa, Chiến Mặc Thần giành lấy một bác sĩ khám cho cô, “Ông lập tức xem bệnh cho cô ấy, nhanh lên!”

Buổi tối không có bệnh nhân nào, bác sĩ cũng nghỉ ngơi hết rồi, Chiến Mặc Thần cũng may, vợ được một bác sĩ vừa từ phòng phẫu thuật ra. Không có người xếp hàng chờ, cũng không có người tức giận.

Sau khi khám hỏi xong, bác sĩ phát hiện Cố Phi Yên chỉ là đau bụng kinh, rất nhanh chuẩn bị mũi tiêm, nhìn Chiến Mặc Thần sắc mặt tựa như kẻ địch đến thăm vậy, chỉ cảm giác có chút cạn lời.

Cố Phi Yên sau khi được tiêm xong, bác sĩ hỏi tình hình rõ ràng, lại dặn dò một lượt.

Cái gì mà ít uống thuốc tránh thai, cái gì mà đến tháng không được ăn đồ ăn cay, cái gì mà đến tháng cần phải chú ý giữ ấm cơ thể, không được uống đồ lạnh...Bác sỹ nói một đường, sắc mặt Chiến Mặc Thần khó coi thêm một phần

Đợi đến khi bác sĩ dời đi, đôi mắt của anh sâu thẳm mà sắc tựa như dao hướng về Cố Phi Yên, làm cho cô chột dạ.

“Anh...làm gì mà nhìn tôi chằm chằm vậy, muốn đo mắt ai to hơn hả?”

“Rõ ràng biết là không ăn được Malatang, không được uống đồ lạnh, em vừa nãy không phải muốn đi tìm cái chết sao?!” Chiến Mặc Thần hận không thể bóp chết người phụ nữ trước mặt mình được, “Em lúc nào mới hiểu chuyện được, đừng suốt ngày làm người khác lo lắng?”

“Ai lo lắng cho tôi, là anh sao? Đừng gây cười chứ! Anh mà lo lắng cho tôi tại sao còn cưỡng ép tôi, làm cho tôi phải uống thuốc tránh thai quý quái?” Cố Phi Yên tròn mắt, tuyệt đối không chịu thua, “Tôi nói cho anh biết, tôi trước giờ không bị đau bụng kinh, chính là bởi vì uống thuốc tránh thai, bị anh hãm mới biến thành như này!”

“Tôi nói rồi, không cho phép em uống thuốc tránh thai!”

“Thật không? Tôi sao vẫn nhớ, lần trước anh nói với tôi để tôi uống?”

“...” Chiến Mặc Thần ánh mắt trầm xuống, “Lần trước, tôi không biết đối với em có ảnh hưởng lớn như vậy, cho rằng....”

Cố Phi Yên cắt đứt câu nói của anh, “Tôi không uống thuốc tránh thai, lỡ đâu tôi có thai, lẽ nào anh đưa tôi đi phá thai? Cái đó đối với con gái thật sự không tốt!”

“Em không thể tiếp tục sinh sao?”

Nghe đến hai chữ phá thai, lại nhìn khuôn mặt nhợt nhạt của Cố Phi Yên, sự phẫn nộ trong lòng Chiến Mặc Thần trào dâng.

Cô tại sao không muốn sinh con cho anh?

Trước kia, ai đã từng muốn theo đuổi anh, chẳng ngại ngần nói yêu anh, vì anh mà đồng ý làm bất cứ chuyện gì.

Sinh con sao?

“.....” Cố Phi Yên cười giễu cợt, đôi mắt đáng yêu pha chút hài hước, “Tôi tại sao phải sinh con cho người đàn ông của Cố Minh Châu? Anh rề ả, nếu anh không nhớ rõ thân phận của chúng ta, tôi sẽ đem những lời anh vừa nói ghi âm lại đây! Cố Minh Châu nghe xong không biết sẽ có phản ứng gì đây, trái lại tôi rất mong đợi cô ta điên cuồng thế nào, cũng không biết anh có nhớ hay không.”

Chiến Mặc Thần, “.....”

Nhìn chằm chằm Cố Phi Yên vài giây, giận dữ bỏ đi, mặt lạnh như băng.

Cố Phi Yên sao cũng được.

Sau khi tiêm xong, cô không thấy đau trái lại thấy thoải mái hơn.

Tuy nhiên, trước khi đi ngủ, Cố Phi Yên lại nghĩ ra một chuyện, chỉ cảm thấy tiếng sét đánh kinh thiên trong đầu, làm cho cô bỗng nhiên không còn hưng hăng như vừa nãy nữa, phiền muộn ập đến.

Cô không có tiền, tại sao lại có thể quên chuyện quan trọng này được chứ?!

Lập tức gọi một cú điện thoại, đến khi nghe được âm thanh trầm ấm của Chiến Mặc Thần vang bên tai, cô lập tức nín hót, “Anh rề thân yêu, anh trả tiền giúp em chưa?”

“Không có!”

“Cái đó....”

“Tu...tu...tu...”

Vừa nói được một từ, đầu dây bên kia đã tắt, Cố Phi Yên ngẩn người ra.

Túi nước đã truyền hết, y tá đến đòi cho cô túi khác, cô nhớ lại chuyện, buồn bã hỏi, “Chị y tá à, tiền thuốc giường bệnh của em đã nộp chưa?”

“Nộp rồi!” chị y tá dịu dàng, có chút ngượng ngùng, “Bạn trai của em một lần đưa cho chị 1 vạn! Mọi người đều bảo không cần đưa nhiều vậy, em chỉ là bệnh lật vật đau bụng kinh thôi, nhiều nhất cũng chỉ mất mấy trăm tệ, nhưng anh ta không đồng ý, nói nếu vậy chuyển cho cô sang phòng VIP, để em ngủ thoải mái, cho em dùng cái gì cũng phải tốt nhất.”

Cố Phi Yên, “.....”

Cũng đúng, giờ bệnh viện nào cũng như vậy, không nộp tiền viện phí, ai khám bệnh cho? Cô lo lắng quá rồi!

“Tiểu thư, chị vừa tiêm cho em xong rồi, giờ sẽ đổi phòng cho em.”

“Không cần nữa đâu.” Cố Phi Yên đôi mắt lấp lánh, “Chị à...hạ...hạ..., bạn trai em không hiểu mấy bệnh lật vật của con gái nên mới ngạc nhiên như vậy, nhưng em tự mình hiểu rõ. Em bây giờ đi thanh toán, không cần làm thủ tục nhập viện đâu ạ.”

Lúc đầu là muốn ở bên bà Thẩm, nhưng giờ lo lắng Chiến Mặc Thần tìm cô gây phiền phức, chạy là thượng sách vẫn tốt hơn.

Ra khỏi viện, Cố Phi Yên mở cò trong bụng, tự thấy đau bụng kinh của mình lần này có giá quá!

Một vạn tệ đấy!

Cô mới tốt nghiệp, không có công việc, đi đâu mới kiếm được một vạn tệ chứ?.

Đồng tiền này, coi như Chiến Mặc Thần bồi thường cho cô, cô hẳn cảm thấy yên tâm thoải mái.

Phí nhập viện của bà Thắm rất cao, mỗi ngày cũng mất gần nghìn tệ, sau khi có được 1 vạn tệ này, lập tức cho vào thẻ trị bệnh của bà Thắm, trong lòng nhẹ đi rất nhiều.

Một vạn tệ có thể chống đỡ được nửa tháng, trong vòng nửa tháng cô nhất định phải tìm được công việc, nếu không sẽ không đủ chi phí nộp tiền viện phí cho bà.

Cô rời đi không lâu, Chiến Mặc Thần vội vã đến.

Nhìn vào chiếc giường trống Cổ Phi Yên đã nằm trước đó, không thấy người đâu, muốn gọi điện cho Cổ Phi Yên, trong lòng có chút bức tức.

Cô ta thật sự nghĩ mình không đưa tiền viện phí, bèn lén lút trốn đi rồi không?

Đúng lúc có ý tá bước vào, anh kéo tay giữ lại hơi lạnh nhạt, “Bệnh nhân vừa này được truyền nước trên giường bệnh này, cô ấy người đâu rồi?”

“Cô ấy vừa xuất viện rồi, không có nói cho anh biết sao?” chị y tá này chính là người vừa nói chuyện với Cổ Phi Yên, ngạc nhiên hỏi.

“Xuất viện rồi?” Chiến Mặc Thần bỗng nhớ ra mấu chốt quan trọng, “Tôi đã nộp tiền viện phí cho cô ta rồi sao?”

“Đều thanh toán cho cô ấy rồi!” chị y tá nói tiếp, “Vị tiểu thư ấy chỉ nộp tiền phí truyền dịch, bác sĩ đã giả lại cô ấy 1 vạn tệ!”

Trong khoảnh khắc, sắc mặt Chiến Mặc Thần trở nên khó coi hơn.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Trong tay cầm túi sưởi ấm kinh nguyệt đi ra ngoài cửa hàng.

Lúc này, Chiến Mặc Thần giống như là một kẻ ngốc.

Cổ Phi Yên, thật là giỏi giang.

Anh lo lắng cô khó chịu, một lòng chỉ muốn giúp cô xoa dịu cơn đau, để cô thoải mái một chút, nhân viên cửa hàng với ánh mắt rất tò mò, chọn lấy đồ này mang về..... nhưng cô ấy thì sao? Cô chỉ muốn rời xa anh ấy, vẫn là một phiêu chạy trốn, tính chất tồi tệ xấu xa.

Sắc mặt lạnh đáng sợ, băng vệ sinh ở trước mặt Chiến Mặc Thần dọa cho mồm mồ của anh run cầm cập

“Anh đi đi.”

Cuối cùng phát hiện ra băng vệ sinh Không thích hợp, Chiến Mặc Thần cuối cùng cũng mở lời, anh thả lỏng tay, Thấy băng vệ sinh Giống như là gặp ma rồi bỏ chạy.

Ở trên xe ngồi im lặng một lúc, trong lòng Chiến Mặc Thần có chút buồn nhưng vẫn không có ý rời đi.

Quý tử thân, anh mở xe chạy đến Vân Thiên Uyển.

Chỉ là đến cổng của khu nhỏ, anh tắt lửa dừng hai phút, cuối cùng vẫn là quay đầu rời đi.

.....

Cổ Phi Yên trong lòng rất vui.

Về đến nhà, việc đầu tiên là cô sẽ đi tắm nước nóng để xoa dịu cơn đau, thay bộ quần áo thật thoải mái.

Chiến Mặc Thần mua cho cô chiếc váy. Vốn cô muốn nhận rồi vứt đi, nhưng khi cô chuẩn bị định vứt vào thùng rác, nghĩ lại cô quay người cầm chiếc váy bỏ vào tủ quần áo.

Không cô có cách gì cả, thực tại là chiếc váy đó cũng là tiền mua cả, cô không thể phá sản được?

Cho dù bản thân cô không muốn, còn có đi quyền góp được.

Ngâm một bình nước táo đỏ, Cô Phi Yên nằm thoải mái ở trên giường.

Có một chút mệt, nhưng cô không có ý đi ngủ.

Nghĩ đến sự việc hôm nay, cô cảm thấy bản thân mình có chút mơ hồ.

Một người Lạnh lùng cổ Cháp như Chiến Mặc Thần, có thể là đối tượng để cô tâm sự không? Hôm nay cô suyt chút nữa thì nói ra cái bí mật mà cô cất giấu bao nhiêu năm nay, đúng là thật hại não!

Nếu như bị người khác biết, thì danh tiếng của cô có thể sẽ còn thậm tệ xấu xa hơn rất nhiều.

Thẩm Cường và Vương Anh là một cặp vợ chồng khiến người ta ghét bỏ. Quả là ác mộng của cô lúc còn nhỏ.

Bắt đầu nhất là, bọn họ còn ăn bớt cơm rau của cô, để cô làm việc nhà không ngày không đêm, sau này động một tí là đánh chửi cô, mùa đông không quan tâm cô có mặc quần áo đủ ấm không, để chân tay cô nứt nẻ.

Nói là đi học, nếu như không phải có chín năm nghĩa vụ quy định giáo dục, nói không chừng đến cả học cô cũng không thể lên lớp được, bây giờ thì là cái mù chữ.

Nếu như không chỉ có như vậy, cô cũng không đến mức hận họ đến mức như vậy.

Đối với cặp vợ chồng đó, thật sự không thể dùng lí lẽ bình thường đối đãi được, là một đôi súc vật tàn tạt lương tâm

Thẩm cường là loại người cặn bã, ông ta đánh cờ bạc nát rượu. Ông ta chán ghét cái tuổi già của Vương anh vì không thể thỏa mãn được thú tính của ông ta.

Cảm giác chơi gái ở bên ngoài ngõ tối vừa đất lại vừa không sạch, vậy mà có chủ ý đánh lên người cô!

Lúc đó, cô nhớ đang là mùa hè

Cô đang làm một cái tổ nhỏ nhỏ ở trong nhà Họ Thẩm, trong không gian đen tối, viết bài dưới ánh đèn vàng lờ mờ. Vương Anh lúc đấy lấy một cái áo len mò vào trong phòng cô, nói cái gì mà bố mẹ già cả rồi, con gái phải thông cảm cho bố mẹ, luôn làm hài lòng theo yêu cầu của bố mẹ.

Vương anh nói hơi lùng lờ, cô rất không hiểu ý bà ta, không biết tại sao đột nhiên lại nói chuyện, Vương Anh dụ cô cởi quần áo ra, nói mua cho cô một bộ quần áo mới, để cô thử xem to hay nhỏ, muốn là nếu không vừa còn đi đổi cỡ khác.

Lúc đó cô vừa mới lên cấp 2. Khi đó vẫn là một cô bé xinh đẹp, nhìn thấy quần áo mới, thật sự rất là vui sướng.

Không có hoài nghi cái khác. Cô lập tức cởi quần áo ngoài ra, định thay quần áo mới.

Không nghĩ rằng, lúc đó, Thẩm Cường lại có thể xông vào

Đôi mắt tam giác của ông ta hải lòng nhìn lướt qua người cô, cường bức không thể chờ đợi được, chỉ mặc đồ lót, ông ta thô bạo đè xuống người cô. Mồm ông ta nồng nặc mùi rượu, hôn loạn lên cổ cô, còn sờ mó trên loạn trên cơ thể cô, với dáng vẻ điên rồ dọa cho cô chết một nửa.

Cô cho dù tuổi tác không lớn, nhưng cũng đến cái độ tuổi thanh xuân, những thứ nên hiểu vẫn là hiểu rồi, cô vùng vẫy, gào thét lớn để Thẩm Cường buông tha cô, cầu xin Vương Anh cứu cô, nhưng cô gào thét trong vô vọng, cũng kêu không được cái lương tâm của bọn họ.

Thậm chí, Vương Anh còn giúp Thẩm Cường giữ lấy tay của cô, để cô không có cách nào phản kháng lại được.

Vương Anh còn khuyên nhủ cô: “Tiểu Yên, mày không phải là con gái ruột của của bọn tao, mày có biết điều đó không? Nhưng tao cũng đau khổ vì mày bao nhiêu năm nay, bây giờ bố của mày muốn có mày, mày phải làm theo ông ấy, như là sự báo ơn. Trong lòng mẹ cũng khổ lắm. Nếu như mày không thuận theo ý của ông ấy, ông ấy phải đi ra ngoài tìm phụ nữ rồi, Tiểu Yên, tao cầu xin mày, mày hãy thông cảm cho mẹ đi, có được không?”

Cô người vẫn còn nhỏ, kháng không được với sức của Thẩm Cường, hơn nữa lại bị Vương Anh giữ chặt tay, cơ hội phản kháng lại đều rất mù mịt. Dần dần trái tim như đã chết.

Thì là ở cái tình huống như vậy, Bà Thẩm xông vào, đánh chửi Thẩm Cường và Vương Anh đuổi bọn họ ra ngoài. Để sự hoảng sợ tuyệt vọng của cô từ trên giường Bà đỡ cô dậy, nước mắt đầm đìa, lau nước mắt rồi ôm cô vào lòng an ủi.

Cô luôn cảm thấy rằng, đây là cái ôm ấm áp nhất.

Mấy năm nay, thực ra rất ít người đối tốt với cô, cho nên cô rất trân trọng những người có ý tốt với cô. Bà Thẩm đã cứu sự tuyệt vọng bất lực của cô. và để cho cô cảm kích đến tận bây giờ.

Còn Thẩm Cường và Vương Anh hai con người đó, bây giờ cô không có năng lực. Đợi lúc cô có năng lực rồi, nhất định sẽ để cho đôi vợ chồng tàn tạt

lượng tâm kia phải trả giá.

.....

Cố Phi Yên rất kiên cường mạnh mẽ.

Lúc trước không có khả năng bảo vệ lấy bản thân mình, cô mong đợi Cố Gia sẽ đối tốt và yêu thương cô, sau này cái nguyện vọng đó cũng tan vỡ. Cô mong đợi sẽ có một người đàn ông tận tâm trung thành có thể dựa vào, để cô trở thành vật báu duy nhất của người đó.....

Nhưng dần dần lớn lên, cô mới biết chỉ có bản thân mình mới cứu được mình.

Tiền thuốc của Bà Thẩm, Thẩm Cường không đồng ý trả một phần tiền.

Dùng lời nói của Thẩm Cường thì Bà Thẩm chỉ muốn đau nhanh để chết mới là đối với con cái của họ tốt. Rất muốn buông ra cũng đi chết. Trái lại vẫn muốn ở bệnh viện chữa bệnh, đây là tăng thêm cái trách nhiệm của con cái.

Cô cũng không muốn đi tìm Thẩm Cường đòi tiền viện phí, cùng với con người cặn bã đẩy liên hệ về, cô không thể nào hận đưa cho mình một lần chất độc.

Tư vấn của bác sĩ Đặng, Bà Thẩm tổng cộng phải chuẩn bị ít nhất là 60 vạn, như vậy mới có thể từ trước lúc phẫu thuật luôn phải chăm sóc thật tốt đến sau khi phẫu thuật. Ít nhất Với con số này, Bà Thẩm không thể tránh được phải chịu một chút đau khổ.

Không có cách nào khác, Cố Phi Yên phải mau chóng tìm được công việc.

Công việc bình thường tự nhiên là không thể nào kiếm tiền nhanh đến nhiều tiền tiền như vậy được. Cố Phi Yên rất gấp lúc bị công kích nặng nề, có một quan hệ rất tốt với một bạn nữ đại học An Khả Kỳ tìm đến cửa. Hỏi cô có muốn đến thiên cung làm phục vụ bàn không?

Cố Phi Yên đối với Thiên cung không có ấn tượng sâu sắc mấy. Bởi vì cô ở thiên cung bị Cố Minh Châu “bắt kẻ gian dân”, bị Kỳ Viễn Bạch một người đàn ông không có chức vị gì tùy ý làm cô nhục nhã.

Thiên cung là câu lạc bộ to nhất cao cấp nhất của Kinh Thành, xa hoa đòi truy, tiệc rượu phòng hoa.

Ở thiên cung người vui chơi đều là người rất giàu có, tiền tiêu như nước, phải nói là thoải lòng vừa ý. Một đêm có thể mua rượu vài vạn tệ, trích phần trăm kiếm có thể kiếm được vài nghìn tệ, có thể kiếm được hơn so với tiền lương đi làm một tháng.

Nhưng, đang ở trường hợp như vậy, người con gái luôn không thể tránh được có thể làm những điều ngoài ý muốn.

Cho dù thiên cung với mặt này cũng có những biện pháp, chỉ muốn là việc mà người ta không đồng ý. Thiên Cung có thể đứng ra bảo vệ cho nữ phục vụ bàn, nhưng chung quy lại là có người đứng đằng sau thiên cung cũng không có cách nào từ chối được. Cố Phi Yên không phải rất dũng cảm để bản thân mình ở những nơi nguy hiểm như vậy.

Nhưng mà, có sự thay đổi ngoài ý muốn.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50

Lúc đang quần quýt bên Cố Phi Yên, Bệnh tình của Bà Thẩm có Chuyển biến xấu đi.

Không biết tại sao, mà Bà Thẩm đã lạnh rồi, sốt cao lên 39 độ.

Bởi vì sốt cao không thấy hạ nhiệt. Cơ thể không thích ứng được nên ảnh hưởng tới tim đập, bác sĩ Đặng lo lắng bà ấy có thể bị nhồi máu cơ tim mà có thể dẫn đến cái chết bất ngờ, và đề nghị Cố Phi Yên chuyển bà vào phòng bệnh nặng.

Cố Phi Yên đương nhiên là đồng ý luôn.

Chỉ là, dùng một cái đến, Tiền viện phí của Bà Thẩm từ một nghìn tệ giờ lên đến hơn ba nghìn tệ, trách nhiệm bây giờ tăng thêm gấp ba lần.

Cố Phi Yên lúc trước còn do dự có nên đến thiên cung làm phục vụ bàn không, bây giờ cũng không dám trì hoãn nữa, ngay lúc đó gọi cho An Khả Kỳ, nói muốn cùng cô ấy đến thiên cung nhận làm phục vụ bàn.

.....

Thiên Cung.

Cố Phi Yên đứng ở phòng phồng ván, có chút chật hẹp.

Vì nhận mời thành công, cô cũng sẽ làm việc chăm chỉ.

Cô trang điểm, trên gương mặt rất nhẹ nhàng nhưng sắc sảo đẹp đẽ. Cô vốn dĩ dung mạo đã tươi đẹp, nay trang điểm thêm vào lại càng đẹp. Trên người mặc bộ áo váy mây xám khói, mái tóc dài xoã sau vai, không nhuộm màu, nhưng nhìn đặc biệt rất là dễ thương xinh xắn.

Cô vốn dĩ lớn lên xinh đẹp, dung mạo ở Kinh Thành này được xếp vào hạng cao, đây là ưu thế của cô.

“Cố nhị tiểu thư, cô quyết định đến Thiên cung làm việc” Chị hồng người phụ trách tuyển chọn nữ phụ vụ, nhìn thấy Cố Phi Yên là nhũ mày đầu tiên. “Cố Gia biết cô đến Thiên Cung làm việc không? Nếu như bọn họ đến tìm, hỏi thì cô phải tự có trách nhiệm.”

“Tôi đã bị đuổi ra khỏi nhà họ rồi, bọn họ sẽ không quan tâm đến tôi sống chết như thế nào đâu, càng không thể can thiệp vào sự lựa chọn của tôi. “Cố Phi Yên hơi cười, nói rất thẳng thắn vô tư.

“Cô khẳng định?”

“Khẳng định.”

Chị Hồng quan sát nhìn Cố Phi Yên, có chút hài lòng.

Một người con gái cực kì xinh đẹp trước mắt, càng quan trọng hơn là thái độ của cô cũng rất thẳng thắn vô tư, ánh mắt cũng rất trong sạch.

Không cần vội vàng nóng vội, cùng với trong lòng tin đồn đó không thể nào một trời một vực như vậy được.

Cho dù danh tiếng của cô không được tốt

Nhưng trên người cô cũng có tính cách nhạt nhẽo lạnh lùng. Để người ta chú ý đến cô, ánh mắt đầu tiên đã bị đôi mắt đen tuyền long lanh của cô thu hút.

“Cô tại sao lại muốn vào Thiên Cung này?”

“Bởi vì..... người thân của tôi cần mười mấy vạn để có thể trả tiền phí phẫu thuật. “do dự một lúc, Cố Phi Yên nói thật.

“Vậy được, đã như vậy, thì hoan nghênh cô đến với Thiên Cung.” Chị hồng cúi đầu.

Liếc mắt, tầm mắt của cô nhìn lên người của An Khả Kỳ.

An Khả Kỳ đứng ngay bên cạnh Cố Phi Yên cũng chăm chỉ trang điểm. Chỉ là cô là người đẹp nhiệt tình tâm huyết, nét mặt càng cực kì xinh đẹp dễ thương. Cũng giống như một ngọn lửa cháy bùng bùng. Để cho đàn ông nhìn thấy có cảm giác sôi sùng sục đổ máu. để cho sự ham muốn chuyện nam nữ tăng lên.

Người phụ nữ như vậy, ở trong thiên cung rất nhận người và rất được xem trọng. Thiên cung cũng đồng ý nhận vài nữ phục vụ có phong cách, nhưng bọn họ bị mê hoặc quyến rũ cũng là nhiều nhất.

“Cô tên An khả Kỳ?”

“Vâng!” An Khả Kỳ có chút phấn khởi, ánh mắt mong đợi nhìn chị hồng. “nếu như chị nhận chọn em, em nhất định sẽ cố gắng chăm chỉ làm việc. Lúc em học đại học thường xuyên đi ra ngoài làm thêm, việc gì cũng đều làm qua rồi ạ. dù có là tiêu thụ kinh nghiệm. “

“Ừmm.” Chị Hồng không nói nhiều, chỉ là nói với hai người một câu.” tôi không có yêu cầu khác, chỉ hi vọng hai người biết bản thân mình phải làm gì, không được làm như mèo mửa, vì bản thân mình làm một vài dự định thực tế, không nên tham vọng quá.

“Dạ vâng, chị Hồng.”

Đây là lần đầu, Cố Phi Yên và An Khả Kỳ hai người cùng nhau làm việc.

.....

“Tiểu Yên, không nghĩ rằng hai chúng ta lại thuận lợi như vậy. chúng ta khẳng định sẽ kiếm được nhiều tiền, nói không chừng có thể tìm được một người giàu đời thứ hai làm bạn trai. “

Ra khỏi phòng phồng ván, An Khả Kỳ vẫn còn phấn khởi, bởi vì tối nay có thể bắt đầu cuộc sống làm nhân viên phục vụ bàn rồi, cô ấy rất mong đợi cũng rất mạnh mẽ, nghĩ muốn phải lấy được giải nhất về mức tiêu thụ.

Mà Cố Phi Yên có một chút lo lắng, không phải vì bản thân mà là vì An Khả Kỳ.

Cô tận lực hết sức để tính tình bản thân phải lạnh lùng, nhưng Tính cách và tướng mạo thân hình của An Khả Kỳ, đi trên đường của mỹ nhân lạnh lùng là rất khó khăn. Chỉ sợ cô ấy ở Thiên Cung chịu phải cái khổ nặng ngoài ý muốn hơn so với cô còn muốn lớn nhất vài thứ.

Nói lại, cô giữ cái suy nghĩ như vậy, càng làm cho khả năng sự việc to hơn.

“Khả Kỳ, chúng ta vẫn là cẩn thận một chút. Người ở đây với chúng ta không cùng một thế giới. Là thứ mà chúng ta không thể chạm tới.”

“Cậu làm sao lại có cách nghĩ như vậy chứ?” An Khả Kỳ tròn tròn mắt, nghi ngờ, trong mắt xuất hiện một tia sáng.” tôi vừa xong nghe chị Hồng nói cái gì Cổ Gia, còn gọi cậu là Cổ nhị tiểu thư..... cậu nói thật với tôi đi, cậu có phải có lai lịch rất lớn không, cái gì mà thiên kim tiểu thư? “

Nghe trong lời nói thăm dò của An Khả Kỳ, Cổ Phi Yên lạnh lùng nói:” Tôi có thể có lai lịch gì chứ? Cậu vừa này không nghe thấy sao? Tôi cũng nói với Chị Hồng rồi, tôi sớm đã bị đuổi khỏi nhà rồi, sau này chỉ có một mình tôi, chỉ có thể dựa vào bản thân mình thôi.”

“À..... là như vậy.”

An Khả Kỳ thờ ơ nói một câu, rõ ràng không phải rất tin tưởng lời nói của Cổ Phi Yên.

Cổ Phi Yên mỉm cười, không nói nữa.

Thực ra, cô và An Khả Kỳ không tính là rất thân, có vài thứ cũng chỉ có thể đến đó cho tới khi không phải thì có thể dẫn đến ghét.

Lần đầu tiên cũng không biết An Khả Kỳ tại sao có thể bỗng dưng tìm đến cô, nhưng, xem ra An Khả Kỳ cho cô một phần cơ hội công việc, cô cảm thấy bản thân phải khuyến khích cô ấy.

Chỉ là nhìn An Khả Kỳ có một chút hồ đồ không để ý, cô cảm thấy bản thân có thể là nói rõ rồi.

.....

Nhận công việc ở thiên cung được một tuần, Cổ Phi Yên cảm thấy vẫn đang rất là thuận lợi.

Cô từ trước đến nay không phải là người thể diện, đặc biệt là với tình hình bây giờ rất là quan trọng. Cô biết Du Diễm Phong thường xuyên ở thiên cung mơ mơ màng màng như người say rượu, sớm cùng chào hỏi anh ta rồi, để anh ta đến thiên cung tìm cô mua rượu.

Bởi vì sự quan tâm của Du Diễm Phong, Cổ Phi Yên kiếm được tiền không ít, ước tính cũng có tầm một vạn rồi. Cô muốn cầu xin chị Hồng trả tiền lương trước cho cô, chị Hồng nhất định không thể không đồng ý.

Lần trước cô phát hiện, thực ra chị Hồng là người có lòng dạ rất mềm yếu, sợ bọn cô không hiểu chuyện bị ánh hào quang ở đây làm ờ mắt, còn nhắc nhở bọn cô nữa. Tâm trạng rất tốt, Cổ Phi Yên đi trên đường đều mang theo gió.

“Điều Hoàng, lão chủ của cô lại đến rồi, cô còn không tiếp đãi? ông ta đang ở Lãm Nguyệt, cô mau đi đi.” Viễn Viễn Địch, nữ nhân viên phụ vụ có trưởng thành cùng với Cổ Phi Yên nhắc nhở một câu, trong lời nói miễn cưỡng kèm theo sự hâm mộ.

“cảm ơn cô rồi, ngày mai tôi sẽ đem cho cô đồ ăn ngon.” Cổ Phi Yên hôn một nụ hôn gió.

Điều Hoàng là tên nghệ danh của cô ở thiên cung, mặc dù thiên cung không có liên quan gì đến bầu không khí cao cấp của ngành giải trí, tên này của cô..... tạm thời tính là nghệ danh của cô. Ở đây ánh đèn mờ ảo, cô vừa đổi tên, trước mắt vẫn không có người nhận ra cô là Cổ nhị tiểu thư nổi tiếng, đây cũng là một điều tốt.

Tiến vào ghế lô của Lãm Nguyệt, tạt vào mặt cô là một trận ồn ào náo động. Có người đang hát, có người đang đánh bài, còn có người tùy ý với cô gái trẻ trên ghẹo nhau, diễn ca múa của cảnh tượng thời hoàng kim thái bình.

Cổ Phi Yên căng tròn mắt tìm, kết quả ở gần ghế sofa ở cửa ra vào tìm đến hình ảnh của Du Diễm Phong. Cái thứ vẫn còn tình nghĩa, biết cô không muốn ở trong ghế lô lâu sẽ bị mọi người chú ý đến, mỗi lần đều chọn chỗ cách cửa gần cửa ra vào ngồi đó.

Đi đến trước mặt Du Diễm Phong, anh ta nhìn thấy cô đến, cười một cái, rồi nắm lấy ngón tay của cô, “ Yêu Hoàng, mau lại đây.”

Cổ Phi Yên ở trong lòng lật lại cái khinh người.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51

Xui rồi, xui em gái anh!

Nếu anh ta một bụng nam kỹ nữ điển, trong mắt toàn sạn, nhìn ai cũng xấu xa, cái tên này của cô sẽ là mang tiếng mẫu đơn quốc hoa.

Có điều nhớ ra Du Diễm Phong vẫn chưa gọi rượu, cô không có ý định tìm đến anh ta tính sổ ngay bây giờ, nếu không làm sao chống lại anh ta được? Với kim chủ cần phải có chút mềm yếu.

Cầm menu rượu, Cố Phi Yên cong môi đi đến.

"Du thiếu, hôm nay có muốn gọi chai rượu nho vừa vận chuyển bằng máy bay từ vùng Bordeaux Pháp không?" Cố Phi Yên nhẹ giọng, mang phần hồn dỗi, "Một nhân vật nổi tiếng như ngài, khẳng định rất xem trọng chất lượng nhỉ? Chỉ rượu này, mới có thể hợp với thân phận của ngài."

"Miệng ngọt đấy!" Du Diễm Phong nhướn nhướn mày, như cười mà không cười, "Nếu cô đã tiến cử như thế, vậy thì tôi muốn gọi hai chai! Ngoài cái này ra, về đồ ăn thức uống khác, cô xem rồi kèm theo."

"Dạ được." Cố Phi Yên nhin không được vênh khoé môi.

Trong lòng vui như hoa nở.

Một chai rượu vang Bordeaux là một vạn tám (~62 triệu VND), hai chai là ba vạn sáu (~124 triệu VND), lại thêm đồ đi kèm khác, chỉ một mình cô đã có thể cầm được hai ngàn (~7 triệu VND) phần trăm lợi nhuận.

Cố Phi Yên tính sơ qua số người trong ghế lô, lặng lẽ sắp xếp số đồ ăn thức uống đi kèm, cô rất có chừng mực, vừa để mình kiếm lời cao, lại vừa không cạy mình quen biết Du Diễm Phong để anh ta phải tiêu tiền như rác.

Trước khi rời đi, Cố Phi Yên cảm giác Du Diễm Phong bấm vào eo của cô một cái, nhất thời tức tối quay qua trừng anh ta.

Ánh mắt anh ta khiêu khích, cười xấu xa nói, "Đêm nay đi với tôi chứ?"

"Có tính cả hai đêm trước đó tôi đáp ứng không?" Cố Phi Yên chưa quên, cô còn cái mác tình nhân của Du Diễm Phong đây.

"Có tính có tính, nữ nhân này, cô không thể lỗ vốn một ít được à?"

"Tôi còn chưa lỗ vốn chắc? Cũng không biết vừa rồi ai sờ loạn nhỉ?"

"... " Du Diễm Phong ha ha cười, "Cảm giác trên tay thật không tồi, đó chính là thời khắc khó có được, đáng tiếc lắm"

Không có vẻ hối lỗi gì cả, ngay cả xấu hổ khi bị bắt tận tay cũng không.

Cố Phi Yên, "... "

Cô cũng cười cười, nhưng lại nâng chân giẫm Du Diễm Phong một cái, nhìn anh ta đau đến nhăn răng nhếch mép rồi kêu lên, cô vén vén tóc, đắc ý rời khỏi ghế lô.

Vừa đi ra ngoài, Cố Phi Yên đụng ngay vào Kỳ Viễn Bạch.

Lặng lẽ lật mắt trắng, thật là xúi quẩy.

"Cô đúng thật là âm hồn bất tán! Bây giờ quán vào Phong ca, cô không nghĩ đến Chiến thiếu sao? Cái loại phụ nữ như cô, Minh Châu nói vẫn rất đúng, không có một chút cảm giác nhục nhã, chỉ muốn ở bên ngoài làm mất mặt Cố gia!"

Kỳ Viễn Bạch vừa thấy cô liền lùi vài bước, đôi mắt phòng bị nhìn cô, cứ như trên người cô mang thứ bệnh độc nào đó.

"Nếu đã biết tôi đang làm việc ở đây, anh đã không muốn gặp, thì có thể không cùng Du thiếu đến đây chơi mà? Vì muốn nịnh bợ Du gia, anh cũng thật kiên nhẫn, vĩ đại quá nhỉ."

Kỳ Viễn Bạch cực kỳ tức tối, "Tôi và Phong ca là anh em, đâu ra nịnh bợ như cô nói."

"Vậy nếu không là nịnh bợ, vậy thì Kỳ gia anh đừng có dựa vào quan hệ với Du thiếu mà lấy đi mấy hạng mục nữa đi, nói đến mức chí khí như thế, sao lại cứ sau lưng người ta ăn com thừa thế?"

"Cô..." Vài câu nói, Kỳ Viễn Bạch liền bại trận, tức nhìn trừng trừng Cố Phi Yên, "Tôi không nói chuyện cùng với loại phụ nữ lăng loạn như cô!"

"Vừa khéo, tôi cũng không muốn nói chuyện với loại người xuống giường sống thác loạn, lên giường mềm rũ vô lực như anh."

Kỳ Viễn Bạch tay nắm chặt thành quyền, khuôn mặt đẹp trai hơn người tràn đầy tức tối.

Anh ta càng tức giận, Cố Phi Yên càng vui.

Cô vẫn còn nhớ kỹ việc giậu đồ bìm leo của Kỳ Viễn Bạch, không muốn dễ dàng bỏ qua cho anh ta.

Kỳ Viễn Bạch còn định nói thêm nữa, nhưng Cố Phi Yên không cho anh ta cơ hội, trực tiếp quay người đi, căn bản không đặt anh ta vào mắt.

Cô còn đầy việc chưa xong, còn lâu mới lãng phí thời gian đầu khẩu với anh ta.

Khi phục vụ rượu cho ghế lô xong, Cố Phi Yên tránh không được đụng mặt với Kỳ Viễn Bạch, cô lười phản ứng anh ta.

Ban đầu cô lo anh ta sẽ nói chuyện cô làm việc ở Thiên Cung cho Cố Minh Châu biết, nếu như Cố Minh Châu đã biết rồi, nói không chừng sẽ dùng chuyện này đe dọa cô, hoặc cha mẹ Cố gia sẽ nói xấu cô, phần công việc này cô chắc chắn sẽ rất khó có thể tiếp tục được nữa, nhưng cô không ngờ, Kỳ Viễn Bạch cái gì cũng không làm.

Cố Minh Châu không quấy rầy cô, cô càng vui sướng.

Làm việc ở Thiên Cung, thời gian là từ 7h tối đến hừng đông 2h sáng.

Mất thấy sắp đến 2h rồi, Cố Phi Yên xoa xoa chân, vào phòng thay đồ định thay quần áo rồi ra về, lại bất ngờ thấy An Khả Kỳ phiến muộn bước đến chỗ cô, bộ dáng rất không vui.

"Cậu sao thế?" Cố Phi Yên hỏi.

"Còn không phải kim chủ tốt của cậu sao?" An Khả Kỳ cầm túi trong tay ném vào tủ, tức phồng má.

"Du thiếu?" Cố Phi Yên nhú mày, "Anh ta làm gì cậu à?"

Lẽ nào Du Diễm Phong nhìn trúng An Khả Kỳ, nên động tay động chân với cô ấy?

Nhưng cô thấy Du Diễm Phong tuy phong lưu đa tình, nhưng cũng đâu phải tên hạ lưu, sẽ không làm ra chuyện đó.

"Anh ta không làm gì tôi cả, chỉ vì cậu thân thù như ngọc a!" Ánh mắt An Khả Kỳ lập lòe, nói, "Tôi khuyên cô nên đi xem anh ta, anh ta giờ uống say rồi, ai đưa anh ta về anh ta cũng không chịu, một lòng tâm tư chỉ gào gọi tên cô thôi!"

"Gào tên tôi?"

"Chính là tên thật của cô!"

Cố Phi Yên, "... "

Mẹ!

Không quan tâm An Khả Kỳ đang nói gì, Cố Phi Yên đóng cửa tủ lại xông ra ngoài.

Cô ở chỗ này làm việc không muốn ai biết cả, nếu Du Diễm Phong gào cho tất cả mọi người đều biết, cô e rằng sẽ dẫn đến phiền phức. Tên ngọc Du Diễm Phong kia, tư lượng không tốt thì uống nhiều thế làm gì, xem tôi xử lý anh thế nào!

Cô đi rất nhanh, không nhìn thấy An Khả Kỳ ở phòng thay đồ trong mắt có tia âm mưu, chỉ là, qua một cái chớp mắt, trên mặt An Khả Kỳ lại mang phong cách đáng yêu, cứ như vẻ mặt vừa nãy chỉ là ảo giác.

...

Giận đùng đùng xông vào ghế lô, Cố Phi Yên trực tiếp đẩy cửa phòng, bỗng phát hiện bên trong rất an tĩnh.

Không một bóng người, đèn cũng tắt.

Không gian im ắng.

Này là sao?

Cố Phi Yên vừa định đi hỏi An Khả Kỳ, cò chưa xoay người, liền bị người đằng sau bịt miệng bằng chiếc khăn ẩm ướt, một vật sắc nhọn đâm vào tay cô đau nhói, có chất lỏng gì đó mát rượi nhanh chóng được đẩy vào huyết quản của cô.

Cô mở to mắt, muốn phản kháng, nhưng từ chiếc khăn tay truyền tới một mùi lạ lẫm khiến toàn thân cô yếu đi, không giữ được mình ngã xuống đất.

Bị tính kẻ rồi!

Nằm trên sàn nhà lạnh băng, Cố Phi Yên trong tim từng khắc đông cứng.

Chuyện gần đây quá thuận lợi, thuận lợi đến mức cô thả lỏng phòng bị, hiện tại... Là ai bày cục diện này, muốn đối phó với cô như thế nào?

Không dám ngắt đi, Cố Phi Yên mạnh mẽ cắn đầu lưỡi, đau đớn kịch liệt khiến cô thanh tỉnh một chút, đáng tiếc sự thanh tỉnh này chỉ là ngắn ngủi tạm thời, không chống lại được công hiệu cao của thuốc mê, dần dần yếu đi, cô không cam tâm nhắm mắt.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52

Người nóng như lửa, không khí mát lạnh dán vào làn da khiến cô thoải mái than thở.

Đầu óc dần dần thanh tỉnh, cô mở mắt ra, phát hiện mình thế mà đang nằm trên giường, một bóng dáng quen thuộc đứng cạnh cô, thân hình nhỏ nhắn, tóc dài, đeo khăn choàng, rất rõ ràng, là một nữ nhân.

Ánh đèn trên đỉnh đầu người phụ nữ hạ xuống, bóng ngược sáng, Cố Phi Yên còn chưa tỉnh táo không nhìn ra mặt mũi cô ta, nhưng dựa vào bản năng đoán được thân phận người phụ nữ.

"Cố... Minh Châu?"

Tuy rằng là câu hỏi, nhưng Cố Phi Yên đã chắc chắn câu trả lời.

Trước khi ngắt đi, cô nghĩ đến rất nhiều khả năng, thế nhưng đến cùng nhiều khả năng nhất vẫn là Cố Minh Châu ra tay với cô, quả nhiên, đoán không sai.

"Là tôi." Cố Minh Châu ngồi xuống bên giường, nở nụ cười xinh đẹp, "Thấy tôi ở đây, có phải rất kinh ngạc không?"

"Kinh ngạc? Tôi một chút cũng không kinh ngạc." Chống giữ từ trên giường ngồi dậy, trong mắt Cố Phi Yên che giấu đầy hận ý, "An Khả Kỳ đó, là người cô sắp xếp nhĩ?"

"Ha, cô cũng khá nhạy đấy, chỉ là chạy sau nình mông ngựa thôi. Dù cô có thông minh, không phải là vẫn nằm đây bị người áp bức sao?"

Cố Phi Yên cắn chặt môi.

Cô chỉ thử gạ hỏi Cố Minh Châu, bởi vì hôm nay trong những người cô tiếp xúc, chỉ có An Khả Kỳ đáng nghi nhất, nhưng làm cho cô không ngờ, An Khả Kỳ thật sự là con cò của Cố Minh Châu.

Cô đã từng nghĩ, vì sao một người bạn học cùng đại học bình thường không có liên hệ lại làm việc ở Thiên Cung cùng cô, thì ra là đang đợi ở đó!

Cố Minh Châu cũng đã có kế hoạch tính trước, mới bắt đầu không làm gì cả, đợi đến khi cô làm việc được vài ngày bỏ phòng bị rồi mới xuống tay.

Có điều, cô cũng không thể ngồi khoanh tay chờ chết.

Cố Phi Yên lạnh nhạt mở miệng, "Cố Minh Châu, tôi không biết vì sao lần này cô ra tay với tôi, dự định làm gì với tôi, muốn mượn lần này lấy được lợi ích gì, nhưng tôi khuyên cô tốt nhất nên suy nghĩ lại hậu quả! Tôi bây giờ đã không còn là Cố Phi Yên ban đầu nữa, cô hại tôi, không sợ sẽ có người hỗ trợ tôi xuống tay với cô sao?!"

"Cô nói Du Diễm Phong ư?"

"Cô nói xem?" Cố Phi Yên chỉ là nói suông, nghe thấy Cố Minh Châu đáp lại, dứt khoát đã sai thì sai luôn, "Nếu cô làm gì với tôi, Du thiếu sẽ không bỏ qua cho cô!"

"Anh ta sẽ đối phó tôi? Nói không chừng, anh ta sẽ phải cảm ơn tôi nữa cơ."

"Ý cô là sao?" Nghĩ đến một khả năng xấu, tâm Cố Phi Yên trùng xuống, "Cố Minh Châu, rốt cuộc cô có ý gì?"

Trong lúc đối thoại, lửa nóng trong người cô sắp không khống chế được nữa, trên khuôn mặt một mảnh đỏ bừng, ánh mắt như nước gợn sóng, thân thể lại mềm mại vô lực, như bị rút ra xương cốt.

Bộ dạng cô lúc này xuân tình quỵên rũ, nhìn đến Cố Minh Châu không kìm được cười lạnh.

"Tôi muốn làm gì cô không phải quan tâm, cô chỉ cần tận hưởng là được. Dù sao cô từ khi sinh ra đã đâu có liêm sỉ, câu dẫn người này người kia, tôi tặng cô một màn vu son vân vũ cô thích nhất được không? Bất kể là thắng đàn ông nào, chẳng qua chỉ cần làm cô sướng thì đều được."

"Cố Minh Châu, cô là đồ độc ác! Cô giả vờ mình rất trong sáng, không muốn ngủ cùng Chiến Mặc Thần, vì muốn hãm hại tôi mà đưa tôi lên giường Chiến Mặc Thần, hiện tại ghen rồi, lại đến hại tôi, cô bị điên à? Nếu hôm nay cô động vào tôi, chỉ cần tôi chưa chết, tôi nhất định sẽ báo thù cô! Có bản lĩnh thì giết tôi đi!"

Cố Phi Yên lạnh lùng, dù cho cô cả người không còn sức, nhưng đôi mắt cô lại giống như thanh đao.

"Ngày trước là tôi tính kế cô, vậy thì sao? Tôi hối hận rồi, nhìn cô không vừa mắt, tôi chỉ là xử lý cô thôi! Càng huống hồ, cô vốn đâu có hiền lành gì!" Cố Minh Châu mĩa mai cười một tiếng, ánh mắt dần âm trầm, "Trước khi cô quyến rũ Chiến Mặc Thần, cô không bao giờ nghĩ đến mình sẽ rơi vào hoàn cảnh này đúng chứ? Cố Phi Yên, đây là hậu quả do cô tự tìm!"

"Tôi lúc nào quyến rũ anh ta, cô đừng có ngậm máu phun người!"

"Cô không quyến rũ anh ấy, vì sao lại phải đi mua thuốc tránh thai?"

"... " Cố Phi Yên trầm mặt.

Chuyện đó, Cố Minh Châu đã biết.

Nhưng việc ấy thì có liên quan gì đến cô? Cô cũng bị ép buộc! Chiến Mặc Thần đồ khôn khiếp, anh ta lại hãm hại cô lần nữa!

"Không còn gì để nói phải không? Nếu không còn, vậy cô nên trả giá cho hành vi của cô đi thôi!"

Đạm nhạt nhìn Cố Phi Yên, Cố Minh Châu thông dong bước ra cửa, cô ta không thể ở đây quá lâu, vẫn phải đi sắp xếp việc tiếp theo.

Tuy rằng âm mưu Du Diễm Phong là một bước rất nguy hiểm, nhưng chỉ cần Cố Phi Yên và Du Diễm Phong này sinh chuyện, Chiến Mặc Thần chắc chắn cũng sẽ nghĩ ngợi, cũng phải xem xem anh ấy có nên bỏ người hay không!

Đường đường là người của Chiến gia, chẳng lẽ thật sự dám tìm một con đàn bà lăng loạn làm vợ sao?

...

Vô lực nằm trên giường, trong lòng Cố Phi Yên càng lo lắng, suy nghĩ càng rõ ràng.

Thế nhưng, nguồn nhiệt trong người không thể bỏ được, tuy cô không phải ngay cả một đầu ngón tay cũng không cử động được, nhưng muốn dựa vào sức mình để trèo xuống giường thì còn xa mới làm được, muốn tự cứu mình, rất khó khăn.

Đang trong lo lắng, cửa bị mở ra.

Du Diễm Phong khuôn mặt tuấn tú đỏ hồng bị hai người áo đen nâng vào trong, giống như là uống rất nhiều rượu, cũng không biết có bị bỏ thuốc hay không.

Hai người mặc áo đen nhìn ra có vẻ là bảo an, động tác nhanh nhẹn, nhẹ tay nhẹ chân đặt Du Diễm Phong bên cạnh người Cố Phi Yên, quay người chuẩn bị đi, Cố Phi Yên liền vội vã gọi cả hai lại.

"Đội đã, các anh là người Cố Minh Châu mời đến phải không? Điều cô ta làm rất nguy hiểm, đặt bẫy thiếu gia Du gia tuyệt đối là việc không tốt, các anh tốt nhất nên cân nhắc tính nghiêm trọng của việc này! Chỉ cần đưa Du Diễm Phong ra khỏi đây, tôi sẽ cầu tình Du Diễm Phong, bảo anh ta không gây phiền phức cho hai người, còn cho các anh gấp đôi..."

Cô bây giờ cái gì cũng không làm được, còn một cái miệng có thể nói, không chừng có thể xúi giục họ, nhưng mà, Cố Phi Yên còn chưa nói xong, hai người áo đen đã đi ra ngoài.

Bộ dáng dầu muối không ăn, ngay cả ý mặc cả giá tiền đều không có.

Nhìn cánh cửa bị đóng lại, Cố Phi Yên cắn môi, mạnh mẽ chống chịu không ngất đi.

Cố Minh Châu chết tiệt, cô đội đấy!

Thù này không báo, cô không mang tên Cố Phi Yên!

Cố Phi Yên rất nôn nóng, vẫn chưa tìm ra cách nào thì Du Diễm Phong đã quần sang đây.

Mặt anh ta đỏ bừng, đôi lông mày tinh tế thiếu đi vài phần xấu xa âm trầm, điều đó khiến anh ta trông giống như đạo thiên sứ mê hoặc người phạm tội.

Đúng lúc này, anh ta mở hai mắt lấp lánh nhìn cô, trong con ngươi mang ý cười, "Xui xẻo thật, cô sao lại ở đây nha? Ai... Mặt cô sao đỏ thế, có phải bị vẻ đẹp của ông đây làm cho mê mẩn, xấu hổ rồi?"

Đang nói, anh ta còn thò tay chọc mặt cô, rõ ràng là một thằng lưu manh.

Cố Phi Yên tức không thể chịu được, nhếch môi, mềm giọng dỗ dành, "Du thiếu, anh đưa tay ra một chút, đặt trước mặt tôi, có được không?"

"Tại sao?" Du Diễm Phong không hiểu, phòng bị, "Có phải cô chuẩn bị làm điều gì xấu với tôi không?"

Cố Phi Yên, "... "

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53

Thật nhạy bén quá!

Tuy nhiên, nếu có người thật sự muốn làm chuyện xấu, thì phải đứng đắn mà thừa nhận phải không?

".....Ha...ha..." Cố Phi Yên còn lâu mới chịu thừa nhận, kiềm chế sự khó chịu trong người, cô chớp mắt cười, "Tôi sao có thể làm chuyện xấu với anh được? Anh là ân nhân của tôi, là người giúp đỡ tôi về tài chính, tôi nịnh hót anh còn không kịp! Tôi chỉ thấy cánh tay của anh rất khỏe, xương cốt cứng cáp, thon dài, muốn khoảng cách gần lại thường thức một chút."

"Như thế này ...." Du Diễm Phong sau khi uống rượu, nghĩ thấy nói có đạo lý, đưa tay lên trước mặt Cố Phi Yên bố thí, "Mặc dù cô chưa được nhìn thấy đồ tốt, nên nhìn cho kỹ vào.....ah!."

Một tiếng kêu thảm thiết!

Vẫn chưa khoe khoang xong, chưa kịp phòng bị gì, cánh tay đặt trước mặt Cố Phi Yên đã bị cô cắn cho một miếng, rất mạnh, rất có lực, đau đến mức méo mặt, âm thanh biến điệu.

Anh phần nộ vì bị lừa gạt, tức giận kêu lên, "Cố Phi Yên cô là đồ xấu xa, cho dù thích cánh tay của tôi, cũng không được cắn!"

Cố Phi Yên, "..."

Thích sao?

Thích cái đầu anh!

Người này đúng là uống rượu say rồi, bệnh cũng không nhẹ!

Tuy nhiên, bỏ cánh tay Du Diễm Phong ra, nhìn vào vết răng còn mới in trên đó, Cố Phi Yên có chút thẹn thùng.

Cắn cũng đã cắn rồi, hi vọng có chút hiệu quả, cô nằm trên chiếc giường mềm mại, chịu đựng sự nhiệt tình của cơ thể càng ngày càng lớn, dò xét, "Du thiếu gia, anh tỉnh táo chưa?"

Nếu anh ta không giúp sức, cô sợ cô không chịu đựng được mà phát ra 'hừm!' một tiếng

Cô không muốn anh ta nghe thấy tiếng đấy, bèn trên hân.

Cô nghĩ, thằng quỷ này xem ra cũng không có vẻ ham muốn mãnh liệt, chỉ là uống nhiều rượu, không bị hạ thuốc. Cô chỉ cần hân tỉnh rượu, tỉnh rồi, chuyện này nói không chừng còn có thể xoay chuyển, kế hoạch của Cố Minh Châu bị tan vỡ!

"Tôi vẫn rất tỉnh táo!" Du Diễm Phong không có tâm trạng.

"Cho dù anh rất tỉnh táo, vậy anh có thể bế tôi vào bồn tắm được không? Tôi cảm thấy nóng, muốn tắm chút nước mát."

"Tôi không đi được."

"Tại sao?"

"Không muốn đi"

"....." Cố Phi Yên nghĩ lại, vừa nãy hân cũng bị người mặc áo đen đưa về, cũng không làm khó hân nữa, liền đề nghị, "Vậy tôi có thể gọi một cuộc điện thoại, để trợ lý của anh đến giúp chúng ta."

“Chúng ta cần giúp đỡ chỗ nào?”

Cố Phi Yên tiếp tục làm ầm lên, “Anh bây giờ có phải rất nóng hay không? Không muốn đi phải không? Gọi trợ lý của anh đến, để anh ta làm cái phòng này mát lên chút, thoải mái hơn chút.”

Chỉ cần trợ lý Du Diễm Phong đến, phát hiện ra bọn họ đang gặp trường hợp này, sẽ ra tay giúp đỡ.

“Cô nói đúng...” chỉ là, Du Diễm Phong tìm lên tìm xuống đầu đầu day day thái dương, bất lực nằm lên giường, “Nhưng điện thoại không thấy nữa rồi!”

Cố Phi Yên, “.....” Một hai cách đều không được, vậy còn có thể làm gì nữa?

Cô tức giận, hận không thể đi chết được, nhưng Du Diễm Phong máu nóng trong người nổi lên, rất rõ ràng đã bị trúng thuốc nhưng liều lượng không nặng.

Anh từ trên giường đỡ thân đứng dậy nhìn sang cô, ánh mắt sáng quắc, vừa đen vừa sáng.

Nhận ra tầm mắt của anh ta, cô giật mình.

Khuôn mặt đẹp trai của anh càng đỏ lên, đôi mắt đen láy cực kì lẳng lơ, tình thâm quyến luyến, khi anh ta nở nụ cười, đôi mắt tựa như hắc động thần bí, vừa nhìn vào có thể làm cho tâm trí và linh hồn của người khác như bị hút vào trong, làm họ bước vào hố sâu ngục tù mà anh thiết kế.

“Du thiếu gia, anh... anh có phải” âm thanh của Cố Phi Yên run rẩy.

Nếu anh ta bị trúng thuốc, phải làm sao đây?

Cô không dám nghĩ!

“Tiểu Yên, cô thật thơm” Du Diễm Phong ánh mắt mơ màng, tiến gần vào Cố Phi Yên, cúi xuống nhẹ nhàng ngửi gáy cô, “Đây là mùi hương cơ thể cô sao? Những người phụ nữ khác trên người nồng nặc mùi nước hoa, tôi không thích, chỉ thích cô như này....”

“Du thiếu gia!” Cố Phi Yên giọng kiên quyết, nhưng lại có chút nũng nịu.

“Sớm đã biết muốn có cô rồi, hãy cho tôi.”

“Không được! Du thiếu...”

“Sao lại không được? Cô làm với biết bao người đàn ông rồi, tại sao lại không nhìn trúng tôi.”

Ánh mắt Du Diễm Phong lơ mơ, mặc kệ không nghe gì hết, hôn một cách không có trình tự gì, hai cánh tay mạnh mẽ của anh ôm lấy cơ thể mềm mại của cô, bàn tay mềm mại, không thể chờ đợi được lâu.

Có lẽ trong lòng có chút chưa thỏa mãn, động tác của hắn không thương tiếc gì, có chút thô lỗ.

“Uhm...không muốn...”

Bị đau quá, Cố Phi Yên không chịu được phát khóc.

Cô chỉ cảm thấy sức nóng của tứ chi và xương càng mãnh liệt, ngập chìm trong tầng tầng tình chiều vừa lạ lại quen thuộc.

“Cứ như vậy, lớn tiếng lên, ông thích!” Du Diễm Phong càng thêm hưng phấn.

Khuôn mặt Cố Phi Yên ửng hồng, trái tim như đã chết.

Cô biết, mình xong rồi.

Cô trúng thuốc, đầu óc tỉnh táo và sự khao khát của cơ thể giống như hai cực đoạn.

Cô rất khó kháng cự loại truy lạc tỉnh táo như này, giờ lại một Du Diễm Phong tính cách ngang ngạnh, bởi vì say rượu mà trúng thuốc lại càng xác xược, hắn căn bản không quan tâm sự phản đối của cô, quấn lấy cô... Hai người không có bất kỳ dây dưa nào bước ra khỏi căn phòng này, trừ khi xuất hiện kỳ tích!

Nhắm chặt mắt, những giọt lệ tựa viên trân châu từ khóe mắt Cố Phi Yên rơi xuống lăn trên đôi má nóng hổi, chỉ cảm giác tuyệt vọng.

Tuy nhiên, nỗi tuyệt vọng này, khi thuốc dần mất tác dụng, sẽ cảm thấy dơ dáy không?

Y phục bị cởi ra, váy được kéo lên tận eo, làn da để lộ trong không khí, không có cảm giác lạnh lạnh Cố Phi Yên rất bối rối, cũng không chịu được cảm giác thoải mái, không kìm nổi kêu ra tiếng, cứ thế thuận theo sự xác xược trên cơ thể người nam nhân.

Đợi khi phản ứng lại, nước mắt cô trào ra.

Cô thật sự không muốn biến thành nữ nhân không có lòng tự trọng mà người ta đã nói, tuy nhiên, vì không cẩn thận, cuối cùng lại rơi vào bẫy của Cố Minh Châu, cô thật sự không thể nói rõ được nữa.

Ngay cả ....anh ta có coi thường cô không?

Nghĩ đến thân hình cao lớn đó, trong lòng Cố Phi Yên nhói đau như bị ai đó đâm một nhát, vết thương lạnh buốt xương, máu đều đông cứng lại thành băng.

Vào ngay lúc đó, “Àm” một tiếng, cửa phòng bị đập ra một cách mạnh mẽ!

Người đàn ông chín chắn đáng người cao lớn kèm theo đó toàn thân lạnh đến rùng mình bước vào trong, ánh mắt sắc tựa như lưỡi dao nhìn về phía hai người đang dây dưa ở trên giường càng trở nên âm u vô cùng.

Tất cả mọi thứ trong phòng thật khó coi!

Vậy mà, anh bước từng bước đến bên cạnh giường, sắc mặt tái mét lại, lời tên Du Diễm Phong xác xược đang đề lên người Cố Phi Yên ra, cứ nhằm sau gáy anh ta mà tách ra, trực tiếp đem anh ta đầu óc đang không tỉnh táo lời xuống đất.

Là anh!

Cố Phi Yên mở mắt nhìn người anh, ngơ ngác, nói không ra chuyện trong lòng.

“Chiến Mặc Thần....”

“Là tôi.” Chiến Mặc Thần gật đầu lạnh nhạt, nói giễu cợt, “Mới mấy ngày không làm với cô, nhện không được sao?”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54

Giọng nói của anh vừa trầm vừa lạnh lùng, giống như cái giá buốt của mùa đông, cắt da cắt thịt.

Cố Phi Yên chỉ cảm thấy dòng máu liên tục chảy trong cơ thể bỗng chốc trở nên lạnh lẽo, giống như bị ai đó đột nhiên bỏ băng tuyết vào vậy, toàn thân rùng mình.

Cô nhắm mắt lại, cố gắng giải thích một cách bình tĩnh, “Tôi đã bị hạ thuốc, Du thiếu gia cũng vậy, xảy ra tất cả chuyện này căn bản không phải bọn tôi muốn cả, bọn tôi đã bị trúng kế! anh phát hiện nơi đây, có người muốn anh thấy cảnh này, sẽ hiểu lầm chúng tôi... Tôi nghĩ đi nghĩ lại, anh đến đây, có phải bị ai đó dẫn đến không?”

“Cô nghĩ là ai đã dẫn tôi đến? À, cô lại muốn lời Minh Châu vào?”

Chiến Mặc Thần cười hờ hững.

Ánh mắt lạnh như băng rơi xuống trên người Cố Phi Yên, nhìn quần áo cô không chỉnh tề, mặt mũi ái tình, sau gáy còn có vết đỏ rõ ràng, anh đột nhiên không nhin nổi cơn thịnh nộ hung dữ ở trong lòng.

Vừa nãy nếu như không kìm sức mạnh, anh thật sự rất muốn trực tiếp vụn nát cổ Du Diễm Phong!

Cố Phi Yên sửng sốt.

Nghe Chiến Mặc Thần chất vấn, lẽ nào Cố Minh Châu ở trước mặt anh đã nói cái gì?

“Cố Minh Châu bệnh tim tái phát, nhập viện 3 ngày rồi, cô ta căn bản không làm gì với cô!”, nhẹ nhàng cúi xuống, Chiến Mặc Thần vỗ nhẹ bên má nhợt nhạt của Cố Phi Yên, ánh mắt âm u mà kịch liệt, “Cố Phi Yên, coi như cô hận Minh Châu, có thể dùng thủ đoạn bỉ ổi này không?”

“Tôi...”

“Chả trách cô ta hôm nay nói với tôi, lo lắng cô hận cô ta, trong lòng bất an, muốn quay về Thẩm gia thú tội.”

“....”

Không còn ý nghĩ thanh minh nữa, Cố Phi Yên cắn chặt môi, yên lặng.

Lại là như vậy.

Bất luận cô nói gì, anh đều không tin cô.

Bất luận Cố Minh Châu nói gì, anh tin cô ta vô điều kiện.

Nếu đã như vậy, còn có cái gì để bàn nữa?

Hít một hơi thật sâu, Cố Phi Yên vẽ mặt tươi cười, “Chúc mừng tình yêu Chiến thiếu gia và vị hôn phu của ngài vững chắc như vàng, ân ái không hoài nghi. Nếu đã như vậy, tôi cũng không đứng trước mặt Chiến thiếu gia ngài nói xấu cô ta, tránh tự làm cụt hứng. Chỉ là, anh vừa đem người nam nhân giải độc cho tôi đánh ngất rồi, sao mà làm với tôi được nữa, không phải sao? Nếu không, tôi trúng thuốc, giải không được hết, trong đêm dài miền mạn này không muốn một mình chịu sự dày vò tẻ nhạt này.”

“Cố Phi Yên!”

Quát to một tiếng, ngay lúc này, Chiến Mặc Thần mới phát hiện cô thần sắc vô cùng khác thường.

Khuôn mặt trắng trẻo vừa đỏ lại ửng ửng, như nước mắt vừa mềm vừa xinh đẹp, điệu bộ cơ thể quá nũng nịu, quá yếu đuối,....lúc đầu định phần nộ quả trách, nhưng bây giờ, yết hầu trượt lên xuống, anh lại cái gì cũng không nói ra được.

Cô thật sự đã bị trúng thuốc, tại sao cảm giác giống như biến thành tình vậy?

“Anh quát cái gì mà quát? Hay là gọi Du thiếu gia tỉnh dậy, hoặc là tìm cho tôi một nam nhân thân thể cường tráng, cơ quan hoạt động tốt, tôi nói rất đơn giản dễ hiểu, anh còn không hiểu sao?”

“Tôi có thể hiểu!”

“Hiểu là tốt rồi.” Cố Phi Yên chớp mắt khiêu khích, không sợ chết, cười nhẹ, “Tôi nhớ là trợ lý bên cạnh anh cũng không tôi đâu, hình như vẫn là gà tồ phải không? Tôi rất thích mở mạng đầu óc tiểu trình nam, anh đem cậu ta qua đây đi.”

Đang đứng đợi ở ngoài cửa, Giang Đào tròn tròn con mắt, “....”

Anh ta không muốn đâu!

Nội tâm của anh ta tan vỡ, suýt nữa vịn vào khung cửa mà khóc.

Nếu thực sự cùng Cố nhị tiểu thư phát sinh chuyện gì, anh còn có cơ hội sống sót đến ngày mai sao? Hơn nữa,....anh làm sao cảm thấy, coi như chuyện đó không xảy ra, giờ lại bị Cố nhị tiểu thư điểm danh rồi, Chiến thiếu gia nhà mình có giận cá chém thớt anh không?

“Giang Đào!” Chiến Mặc Thần quát lên giận dữ.

Giang Đào nom nớp lo sợ chạy vào, “Chiến thiếu gia...”

“Đóng cửa lại!”

“Vâng!”, Giang Đào vội vã đóng cửa lại, cảm thấy cả thế giới đều quang lại.

Cố Phi Yên, “....”

Đóng cửa? Người này muốn làm gì vậy?

Cô đang suy nghĩ, vóc dáng cao to của người đàn ông mang theo khí lạnh ghê người đã đè lên, đôi môi đóng băng mỉm cười, ánh mắt u tối sâu thẳm theo dõi cô, “Không phải muốn nam nhân làm thuốc giải giúp cô sao? Tôi đến giúp cô!”

Cố Phi Yên run rẩy trong lòng, “Tôi mới không cần anh!”

“Vậy sao?” Chiến Mặc Thần cười lạnh lẽo, “Tôi tại sao nghe rằng khi nữ nhân nói không muốn nhưng tâm lại nghĩ một nẻo, thực tế trong lòng muốn làm, không phải sao? Huống hồ cô giờ đã trúng thuốc, lời này có bao phần đáng tin đây?!”

Vừa nói, anh vừa rút thắt lưng ra, giải phóng bộ cương cứng đang căng đến phát đau, giống như tướng quân dững mảnh xông vào chiến trường giết địch vậy, vén váy Cố Phi Yên ra liền đưa vào phía trong cô, đánh nhanh thắng nhanh.

Trong khoảnh khắc, bị nhét vào, bị ngập tràn.

“Ahhhh...um!” Cố Phi Yên nhắm chặt mắt, vội vàng cắn môi vào nhau.

Bởi công hiệu của thuốc, cơ thể của cô đã chuẩn bị tốt, không chịu nổi lây lộn, sự xông vào của Chiến Mặc Thần đã nhét đầy cảm giác trống rỗng của cô, cũng không để cô cảm thấy đau đớn. Cảm giác vui sướng, tầng tầng đem đến ngược lên, làm cho cô dường như mất hết lí trí.

Vào lúc này, Cố Phi Yên cười không có lương tâm

Cố Minh Châu thật không dễ dàng gì.

Cô ta tốn công tính toán kế hoạch, che giấu hàng tung, gây li gián, nếu như biết được người cuối cùng vào lồng lại là Chiến Mặc Thần, là anh cam tâm tình nguyện nói muốn làm thuốc giải cho cô, Cố Minh Châu sẽ nghĩ sao?

“Cô cười gì?” giữ chặt chiếc cảm xảo quyết của Cố Phi Yên, ánh mắt Chiến Mặc Thần lạnh lẽo nhìn cô.

Ngay lúc ấy, cô không nên tức giận phát hỏa, nói anh làm nhục cô không?

Sự bướng bỉnh, sự bất phục của cô đâu?

Phản ứng của người nữ nhân này, thật sự không bình thường.

Hay là... Cô thích anh chạm vào cô?

“Tôi thoải mái, đương nhiên vui rồi, lẽ nào còn muốn giả vờ khóc cho anh xem sao?” Cố Phi Yên vòng tay quàng lấy cổ anh, xinh đẹp tựa như tơ, “Hơn nữa, anh rõ là người của Cố Minh Châu, tôi nếu mà ngủ với anh, không phải tặng cho cô ta sự trả thù tốt nhất sao?”

“Chỉ vì chuyện này, cô mới vui vậy sao?” Chiến Mặc Thần dừng lại.

Lúc này, anh không biết là muốn tiếp tục nữa hay là kiên quyết thu người dòi đi,

Cảm thấy ý muốn rút của anh, Cố Phi Yên nhếch môi, càng dùng lực ôm chặt anh, “Làm sao, không dám cùng tôi làm nữa sao, sợ bị chị tôi phát hiện? Hơn nữa, anh có nhớ rút nó ra không, ưm?”

Cố Phi Yên liếm đôi môi hồng như hoa anh đào đầy ác ý, động tác này đột nhiên càng làm cho hơi thở của Chiến Mặc Thần nặng nề hơn, đôi môi ẩm ướt quyến rũ.

Anh cũng không chần chừ, ra sức chinh phạt, ánh mắt u ám, “Dưới giường còn có một người còn sống nằm dưới, cô trái lại phóng túng câu dẫn tôi, hử? Xem ra, cô đối với người đàn ông kia cũng không có ý nghĩ gì? Phải không?”

Dưới giường có người?

Cố Phi Yên quay xuống nhìn, ánh mắt khó hiểu rơi xuống người Du Diễm Phong đang hôn mê bất tỉnh, đột nhiên giật mình, phản ứng mạnh mẽ.

Trời ạ, cô tại sao lại quên mất chuyện này?!

“Ưm... thư giãn một chút, đừng có gấp vậy...” Chiến Mặc Thần đôi lông mày cau lại, vừa thoải mái vừa đau, ‘hừm’ một tiếng.

“....” Cố Phi Yên ngơ ngời, đột nhiên vùng vẫy, “Chiến Mặc Thần, anh cứ ra ngoài cho tôi, mau lên!”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55

Vừa vội vừa tức, Cố Phi Yên viền mắt thoáng qua đã tràn đầy nước mắt, một đôi mắt trong sạch đen láy giống như là cảnh dầu bị nước mưa rửa qua, tươi ngon mọng nước.

Cô tròn tròn đôi mắt nhìn Chiến Mặc Thần, trái lại gãi ngứa ở trong tim anh ấy.

“bây giờ để tôi đi? Muộn rồi!”

Tìm cách rời đi thì bị ép đến cùng, giận dữ càng để cho Chiến Mặc Thần dùng lực để chiếm giữ cơ thể của người phụ nữ, một lần rồi lại một lần nữa, hận không được đục đến sâu trong xương máu của cô, gọi cô có lương tâm một chút, không muốn luôn là tức anh ấy!

“Chiến Mặc Thần, anh điên rồi sao? muốn là đợi lúc nữa Du Diễm Phong tỉnh dậy thì phải làm sao, anh muốn để anh ta nhìn thấy chúng ta như vậy ư? anh

là đồ khốn nạn,anh là một thằng điên,anh là một thằng biến thái!”

“tôi có chừng mực.”

“anh có cái quỷ gì chừng mực,anh cút mau cho tôi!”

“đừng khóc,anh có thể xử lý.”

Rời xa cơ thể của Cố Phi Yên,Chiến Mặc Thần thu lại mình,kéo cánh cửa đằng sau rèm cửa xuống,một bên đi một bên kéo thành một tấm vải rộng đi đến trước mặt Du Diễm Phong đang hôn mê.

Không đến một phút,anh ấy cuốn Du Diễm Phong thành một cái bánh chưng,rồi lôi anh ta đến chân tường trói vào ghế sofa,để lưng anh ta đối với giường lớn tuyệt đối không lật người lại được.

“được rồi.”đi về lại, Chiến Mặc Thần lúc đầu dừng cảm vững chắc lôi ra,lại một nữa tiến vào cơ thể của Cố Phi Yên,như là không có xảy ra cái gì cả,lần thứ hai động tác hung dữ mạnh mẽ.

Cố Phi Yên bị dọa cho hoảng sợ,chết lặng người, “đây là cách xử lý của anh?”

“ừmm.”

“dù anh ta không nhìn thấy,ngộ nhờ anh ta tỉnh dậy sau đó nghe thấy tiếng thì sao?”

“em có thể nhỏ tiếng,đừng kêu tiếng to.”

“.....” Cố Phi Yên chỉ cảm thấy hoang đường,tức đến phát run, “cho dù anh muốn..... muốn đối với tôi như vậy,tôi thiếu anh đưa mọi người ra khỏi tôi đi! Anh cho rằng tôi là đồ vật của anh ư?”

“phiền phức,không phải.”

Cố Phi Yên, “.....”

Phản ứng lại, cô mới biết là anh trả lời hai vấn đề.

Để người làm ra ngoài rất phiền phức,cô không phải là đồ vật của anh.”

Nhưng nếu như không phải,vậy cô là cái gì?

Trong cơ thể,một làn sóng cảm xúc đang dữ dội đến, Cố Phi Yên muốn trong phòng còn có một sinh mệnh lớn,cho dù Du Diễm Phong có hôn mê,cô cũng như cảm thấy nhục nhã vô cùng,hạn chế kích thích kêu cơ thể cô thay đổi càng mãnh cảm,rất nhanh bị Chiến Mặc Thần đưa lên tới đỉnh của sự ham muốn tình dục.

Vừa tức,vừa hận lại vừa không biết phải làm sao.

Quần áo trên người của Cố Phi Yên bị cởi ra,nhưng Chiến Mặc Thần cho dù lại làm sao chìm sâu trong đó, áo cũng ngăn nắp sạch sẽ,chi có quần là bị kéo xuống mà thôi.

Cô nhìn không quen,chìa tay kéo áo của anh, “chỉ một mình tôi cởi quần áo,anh muốn đẹp,anh cũng cởi cho tôi!”

Chiến Mặc Thần không sao cả,phối hợp với cô cởi quần áo,động tác không dừng tí nào.

Chỉ phải không làm lỡ việc,anh đã tính toán cả rồi.

Mà Cố Phi Yên,trong lúc vô tình sờ đến điện thoại của Chiến Mặc Thần.

Điện thoại.....

Điện thoại?!

Cố Minh Châu hôm nay làm cô rất nhục nhã,tính sổ cô,mà Chiến Mặc Thần rất đối đãi với cô..... cô tại sao không thể trả thù lại chứ?

Đều nói bị kích động là ma,quỷ,một chút cũng không phải là giả.

Bị thúc đẩy kích động,Cố Phi Yên trong lòng ngấm ngấm dự định dụ cô ta,rất nhanh nghĩ đến một chủ ý.

Để điện thoại giấu ở dưới cái gối,cô chạm đến bên tai Chiến Mặc Thần,âm thanh nũng nịu hỏi, “anh rể,anh quan hệ với một tư thế,cũng không sợ em chán ghét sao?nếu như anh còn có thể lực,em dạy anh kiểu tiến vào từ đằng sau,anh thấy thế nào?

Chiến Mặc Thần ánh mắt chìm đắm, đưa cơ thể của Cố Phi Yên quay ngược lại, dùng hành động thực tại bảo vệ cô, anh sinh lực rất dồi dào, cũng không cần cô dạy!

Ra rồi vào, rồi lại tiến sâu, Cố Phi Yên tự làm tự hưởng, bị kích động bởi tiếng hát khê

Ngón tay cô chạm nhẹ điện thoại chán nản, ánh mắt tức giận.

Cố Minh Châu, cô đợi đấy!

Tránh tầm nhìn của Chiến Mặc Thần, cô khóa điện thoại lại, âm lượng cho thành im lặng, từ trong người gần đây liên hệ nhất tìm đến số của Cố Minh Châu gạt qua, sau đó cười nhếch môi, đợi bên kia nhận điện thoại.

Chỉ có hai tiếng điện thoại bên kia đã nghe rồi.

Động tác còn rất nhanh!

Điện thoại im lặng rồi, tiếng của Cố Minh Châu không thể nghe thấy được, âm thanh bên này có thể chuyển đến trong tai của Cố Minh Châu.

Cố Phi Yên không lại đứng yên cắn đôi môi đỏ, mà là cố ý kêu nhỏ, âm thanh của cô có loại giọng khàn nhỏ nhẹ dễ thương, kêu một tiếng biết cô đang bị người đàn ông tùy tiện yêu thương.

Cô không biết Cố Minh Châu có phản ứng gì, thấy cô ta vẫn chưa tắt điện thoại, quyết định lại thêm lửa vào.

Ngoảnh lại người đàn ông đằng sau nhìn, Cố Phi Yên hai mắt ngấn lệ khóc cầu xin anh ta: “anh rể, em không muốn nằm với tư thế này, như vậy hơi sâu quá, anh làm vậy em đau, chúng ta hay là làm như vừa nãy được không?”

Chiến Mặc Thần “.....”

Thấy anh ta không nói gì, Cố Phi Yên ôm lấy cánh tay của anh ta, nũng nịu chạm dính lấy: “có được không? Anh cho nói cho em một câu, nhanh lên?”

“Được.” Chiến Mặc Thần nói với giọng thấp, đưa cô lật ngược lại

Nghĩ ra cái gì đó anh ta trực tiếp từ trên giường ôm dậy, hướng về sân thượng rộng lớn.

Cố Phi Yên đang chuẩn bị trở lại sau đó thì sờ trượt điện thoại rồi tắt đi, loại bỏ chứng cứ, không nghĩ đến Chiến Mặc Thần sẽ ôm cô dậy, lúc đầu cái gì cũng không kịp làm, không kịp được sự sợ hãi.

Sau đó, cô nghe thấy giọng nói của đàn ông quyến rũ, “em không phải muốn làm ở sân thượng sao? Lần này vừa hay có cơ hội, có thể làm thử một tí?”

Mặt mày anh ta có vài phần ảm áp. Âm thanh nhỏ nhẹ dịu dàng, rất kiên trì nhẫn nại, đối với cô cũng không có gì là bắt đầu bởi vì phát tức lên mà đem ra cái sự thô lỗ này. Ngược lại như là đang lấy lòng cô, coi trọng cái cảm nhận của cô.

Cố Phi Yên càng tiến sâu sự lỗ mãng hơn, dần dần chửi người đều quên hết rồi.

Anh lại còn nhớ chuyện lần trước? Không phải cô muốn thử, là anh muốn thử! Tìm một cái cớ!

“Đêm nay anh là thuốc giải của em, ngay mai anh có thể để người đi điều tra việc này, đưa cho em một lời dặn dò. “cẩn nhẹ lên dái tai của Cố Phi Yên, người đàn ông lâm bảm nói:” Tiểu Yên em yêu, em phải ngoan ngoãn, không được làm anh tức giận?”

Một tiếng” tiểu yên em yêu” gọi về lý trí của Cố Phi Yên.

Gọi rất thân mật, hình như bọn họ có quan hệ rất tốt.

Cô mỉm cười, ánh mắt lạnh lùng, “anh rể, anh không thể làm em động lòng được, hãy nhìn lên em đi? Nếu như không có thì đừng có gọi thân mật như vậy, không thì em sẽ hiểu lầm mất.”

Chiến Mặc Thần một tay ôm Cố Phi Yên, nhiệt độ toàn thân giảm xuống vài độ.

Anh trầm lặng nhếch đôi môi, để đôi tay của Cố Phi Yên ở cái lan can thủy tinh lạnh ngắt, đầu đá lung tung rồi tiến vào chỗ cô, dùng lực đánh dẹp, dường như nói lên sự không thoả mãn của anh.

Cố Phi Yên trong lòng tồn tại một việc, nhưng là có một chút dăng trí.

Cũng không biết có phải giận dữ hay không, hay là thật sự có tâm đề cao chất lượng phục vụ, Chiến Mặc Thần ôm cô làm chuyện đó ở trên sân thượng một lần, rồi lại đưa cô vào trong bồn tắm, rồi mở vòi nước, còn bản thân thì rời khỏi phòng tắm, không biết là đi làm cái gì.

“Đừng đi!”

Trong lòng rất vội, Cố Phi Yên dần nói lớn hơn, người đàn ông không chút mảy may nào dừng lại.

Cô nhếch đôi môi đỏ của mình, muốn cùng anh đi ra ngoài, nhưng toàn thân lại không có sức lực, chỉ có thể ở trong bồn tắm đánh đắm xuống nước bắn tung toé.

Bây giờ chỉ hi vọng Chiến Mặc Thần không đi tìm điện thoại, như vậy mới không phát hiện ra động thái của cô.....

Nhưng, sợ cái gì chứ, vẫn cứ đến cái gì chứ.

Nhưng được một phút, Chiến Mặc Thần khuôn mặt lạnh lùng tiến vào bồn tắm, trong tay còn cầm điện thoại, rất dùng lực, như muốn nghiền nát vậy.

Đôi mắt anh lạnh tanh như muốn khoá Cố Phi Yên lại, dòn sức kéo cô từ trong bồn tắm dậy, sắc mặt nặng nề hỏi: “Cố Phi Yên, vừa xong em làm cái gì vậy?”

Cánh tay bị nắm rất đau, Cố Phi Yên nhếch môi, không nói một lời nào.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56

Chiến Mặc Thần thật sự rất tức giận.

Cố Phi Yên miễn cưỡng cự tuyệt. Để sự tức giận trong lòng anh ấy càng tăng thêm.

Anh sớm đã có sự quyết đoán. Cũng đã làm rõ những thứ không rõ ràng với Cố Minh Châu, chỉ là, Cố Minh Châu hình như rất thông minh nhận ra được ý đồ của anh, tránh né vấn đề, anh luôn không tìm được thời gian thích hợp.

Mấy ngày nay, bởi vì Cố Minh Châu ở bệnh viện, anh không muốn kích động cô ấy. Nên động thái trì hoãn lại một chút.

Nhưng, điều anh không nghĩ đến là, trong lòng Cố Phi Yên đã có sự tính toán, không chỉ sắp đặt cái hoàn cảnh tối nay, mà còn rất lạnh nhạt thờ ơ, rõ ràng biết Minh Châu đang ở bệnh viện, còn gấp rút vội vã để chuyện này đến trước mặt Cố Minh Châu, cố ý làm kích động cô ấy.

Đề ngoài một người phụ nữ nghe cô ấy làm sao gọi mời lên giường, cô ấy không có một chút tự do ư?

“Anh hỏi em, em là người điếc ư? Nói đi!”

“anh muốn tôi nói cái gì? Anh không phải đã nhìn thấy rồi ư?”

Mục ghi nhớ trên điện thoại vẫn chưa xoá, âm lượng cũng không có chỉnh về như cũ, một Chiến Mặc Thần có một bộ não thông minh, nghĩ là biết cô mới làm cái gì, lại là vì cái gì?”

Tức giận sôi sục hỏi cô, nhiều hơn một nửa là bởi vì chột dạ tức giận.

Cố Phi Yên với đôi mắt lạnh nhìn người đàn ông cao lớn trước mặt, trong mắt đầy sự châm biếm” điện thoại tôi cũng đã gọi rồi, tôi đoán Cô Minh Châu có thể sẽ rất nhanh tới đây thôi, bản thân anh phải nghĩ sẽ đối phó với cô ta như thế nào cho tốt.”

“em muốn để chuyện này rồi tung lên ư? Đây là điều em muốn?”

“Anh rất muốn được bao quanh bởi mọi người, đưa tôi thành của riêng anh, giam cầm ở bên cạnh anh cả đời?đồng đầu gay gắt hỏi lại, giọng nói của Cố Phi Yên rất lạnh nhạt và cũng rất bình tĩnh,” em đang chơi một bàn tính tốt, nhưng tôi tuyệt đối không để em được như ý muốn.”

“Tôi không có cái dự định đấy.”

“Anh không có cách nghĩ nào, nhưng anh đang làm đó! Nếu như không phải như vậy, vậy anh hôm nay dựa vào cái gì làm tôi phát hỏa lên, dựa vào cái gì mà đối với tôi như vậy? Anh cảm thấy mình bị phản bội, cảm thấy tôi quá trốn, nhưng tôi nói cho anh biết, Chiến Mặc Thần, Tôi Cố Phi Yên sẽ không có bất cứ quan hệ gì với anh cả. Tôi ngủ với ai, anh không có lập trường để chỉ trích tôi cả, anh đã động đến tôi, tôi muốn làm lớn chuyện của anh và Cố Minh Châu tình cảnh hỗn loạn, đây là do anh tự chuốc lấy!”

“Cố Phi Yên.....”

“Đừng nói là anh vì tốt cho tôi, tự lấy mình ra đưa cho tôi làm thuốc giải, những lời nói này anh chỉ có thể đi lừa được đứa trẻ con ba tuổi mà thôi. Anh muốn là thật sự muốn tốt cho tôi, hoặc là hãy cho tôi một danh phận chính thức đi, hoặc là hãy cắt cho tôi càng xa càng tốt.”

Những lời nói này nói ra, Cố Phi Yên thấy mình làm càn làm bậy rồi.

Danh phận chính thức.....

Lẽ nào trong tim của cô, vẫn chưa hết hi vọng với Chiến Mặc Thần?

Chiến Mặc Thần ánh mắt im lặng, âm thanh nặng trĩu,” thì ra là vì như vậy, em cố ý gọi điện thoại cho Cố Minh Châu, đưa cái quan hệ của chúng ta đâm chọc trước mặt cô ấy, em có biết bây giờ cô ấy đang ở bệnh viện, tình hình rất nghiêm trọng, vốn là không chịu được sự kích động.”

Rất rõ ràng, anh ấy đã hiểu sai ý định của cô.

Cho rằng cô muốn công khai tất cả, để thúc ép anh và Cố Minh Châu chia tay.

Cố Phi Yên mệt mỏi giải thích, chỉ có tức giận trong lời nói hỏi: “vậy tôi thì sao, cuộc sống của tôi phải đem theo tất cả sự xui xẻo ư?”

“Ít nhất thì em có cơ thể khỏe mạnh, còn cô ấy thì không.”

“..... cơ thể khỏe mạnh? Hơ, cái lí do này còn thật sự là vụn vặt.”

Một thoáng chốc, những lời nói của Chiến Mặc Thần giống như một thùng nước lạnh dội từ trên đỉnh đầu xuống, cái lạnh làm thông suốt sự suy nghĩ. Cố Phi Yên đột nhiên im lặng hẳn xuống, lại cũng không còn sự tức giận đùng đùng vừa xong.

Không phải bình tĩnh hoà nhã, mà là mất hết ý chí.

Từ lúc 15 tuổi bắt đầu, cô nghe câu nói này không biết bao nhiêu lần?

Thật là đếm cũng đếm không nổi!

“Cố Phi Yên, Minh Châu cơ thể không được khỏe, em không phải ức hiếp cô ấy rồi, cô ấy muốn là có chuyện không may, em có đền được không?

Thì là năm đó khi cô mới quay về nhà Cố Gia bị người chị tri kỷ của Cố Minh Châu hãm hại, đau lòng Cố Minh Châu, Chu Cẩm Tiên nói với cô

“Chỉ là một món đồ trang sức rẻ tiền mà thôi, mất rồi thì mất rồi, Minh Châu thân thể không được tốt, mày đừng có so đo từng tí vậy, ngộ nhờ Minh Châu thấy áy náy rồi tìm đau, tao sẽ làm khổ mày.”

Đây là lúc sinh nhật 18 tuổi của cô, người khác đều quên, cô chỉ nhớ Cố Minh Châu, cô dùng tiền kiếm được tiết kiệm ba tháng để mua cho mình một chiếc vòng tay bằng bạc nhưng bị Cố Minh Châu làm rơi vào bồn cầu rồi xả nước, Cố Kiến Quốc nói với cô.

“Mày ngoài ra có một trái tim khỏe mạnh hơn Minh Châu, còn có cái gì có thể hơn nó chứ. tại sao người bị tim bẩm sinh trước không phải là mày cơ chứ, mày rất nông cạn hừ vinh độc ác, mày mới là người phải đi chết!”

Đây là trước khi đính hôn, Kỳ Viễn Bạch nói với cô

“.....”

Việc đã qua, giống như phim ở trong đầu trôi qua, Cố Phi Yên đột nhiên mệt rồi.

Cô miễn cưỡng nở một nụ cười,” Chiến Thiếu gia, nếu như anh thật sự rất quan tâm đến vợ tương lai của mình, về sau hãy cách tôi xa một chút, nhân lúc cô ta vẫn chưa tới, làm phiền anh hãy đưa tôi và Du Diễm Phòng lên giường đi, anh có thể nói với cô ta rằng vừa này chỉ là hiểu lầm, tôi thật sự là ở cùng với Du thiếu gia, chỉ là do điện thoại của anh vô tình rơi xuống, tôi mới dùng điện thoại của anh để gọi, cố ý chia rẽ hai người..... ừmmmm, mặc dù có một chút gượng, nhưng nói không chừng có thể được cho qua. “

Cô thật sự là suy nghĩ cho Chiến Mặc Thần và Cố Minh Châu.

Cô mệt rồi, không muốn tiếp tục bị vương phải rắc rối nữa.

Sau này câu trở lại đường, thì cứ như vậy đi.

“Em là có ý gì?” Chiến Mặc Thần tim lo lắng, người con gái bé nhỏ trước mắt rõ ràng bị anh bắt ở bên cạnh, anh cảm giác khoảng cách giữa anh và cô gần nhau trong gang tấc mà biển trời cách mặt

“Tôi không có ý gì khác cả. Việc hôm nay đích thực là tôi sai, không nên gây chia rẽ tình cảm của anh và Cố Minh Châu, bây giờ, tôi chỉ muốn sửa chữa mà thôi, nhưng, tôi cũng có một yêu cầu, tôi hy vọng, sau này chúng ta không gặp lại nhau nữa.

“Cố Phi Yên!”

“Sau này, bất luận Chiến Thiếu Gia có nghe được bất cứ thông tin gì của tôi, cho dù có ai mời anh dự lễ tang của tôi, thì anh hãy làm như không nghe

thấy gì hết. Tôi cảm thấy, theo tôi thấy mối quan hệ của chúng ta, hay là làm người lạ thì tốt hơn. Cả đời không qua lại với nhau. “

“Em nói quá nhẹ nhàng, vậy em để tôi thành cái gì?”

Một tiếng nói lớn, Chiến Mặc Thần đẩy Cổ Phi Yên ra, đôi mắt đỏ trợn mắt nhìn Cô.

Cổ Phi Yên lão đảo, cơ thể không cần trọng bị ngã xuống bồn tắm, rất đau, nhưng vẫn mấp máy môi “ lúc trước khi anh là anh rể tôi, về sau chúng ta là người xa lạ.” Cô với Cổ Gia không còn quan hệ gì, với anh ấy lại càng không còn quan hệ gì nữa.....

Người xa lạ.....

Sự ám áp triển miên vừa xong, đều là trò cười quái đản ư?

Rất tức giận, Chiến Mặc Thần đâm vào khung chiếc gương hoa văn trạm trổ treo trên tường, chiếc gương giống như mạng nhện nứt vỡ ra, chia năm xẻ bảy. Tay đau, nhưng tim còn đau hơn là bị kim đâm, tí mỉ, một trận nhận một trận đau.

Anh không nói, cô cũng không nói.

Im lặng một lúc, anh nhẫn nại lên tiếng, “ không cần nói lại nữa, những lời em vừa mới nói, tôi sẽ làm như không nghe thấy, việc này, tôi có thể xử lý được, không cần em phải bận tâm.”

Nói xong, anh quay người bước đi ra ngoài, Âm thanh yên lặng của Cổ Phi Yên bay vào trong tai của anh, “ anh muốn giải quyết làm sao? Là nói thật với Cổ Minh Châu, anh không chấm dứt với tôi một lần hơn nữa còn muốn tiếp tục gìn giữ mối quan hệ này, muốn chia tay với cô ấy?hay là nói anh với tôi không có bất cứ liên quan nào cả.”

Chiến Mặc Thần dừng bước

“ đừng muốn kiểm chuyện nữa, lần trước ở chỗ phó hoàng gia, em bởi vì cơ thể của cô ấy không thoải mái nên mới từ bỏ tôi, lần này, em lẽ nào không quan tâm đến cơ thể của cô ấy nữa?” Cổ Phi Yên rừ mắt cười nhẹ,

“ Chiến Thiếu gia, anh lý trí rất bình bình, nên biết cá và bàn chân gấu không cùng một đạo lý.”

Ngẩng mặt lên, trước mắt mình đã không còn bóng lưng của người đàn ông cao lớn u sầu nữa.

Cổ Phi Yên ngồi ngẩn ngơ, cúi mặt xuống đầu gối, những giọt nước mắt rơi xuống, giống như kéo dài vô tận.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57

Cổ Phi Yên nằm trong bồn tắm đầy nước lạnh, thả thân mình chìm trong đó.

Nước lạnh lấy đi lửa nóng trong người, có lẽ vẫn nhờ vào thuốc giải mà Chiến Mặc Thần làm trước đó phát huy tác dụng to lớn.

Sau mười mấy phút, cô cảm thấy sức lực trong thân thể hồi phục đã khá nhiều, có thể chống tay vào tường đứng dậy.

Mặc vào chiếc áo choàng sạch sẽ, cô bước ra ngoài phòng tắm.

Chưa đợi cô đi ra, liền nghe thấy tiếng gõ cửa ở bên ngoài, sau đó lại nghe thấy âm thanh run rẩy nức nở của Cổ Minh Châu, “Anh Mặc Thần, anh thật sự ở bên nhau với Cổ Phi Yên sao? Anh nói với em đây không phải là thật, có đúng không?”

Cổ Phi Yên bước chân ngập ngừng một lúc mới bước ra.

Đèn pha lê rực rỡ, ánh sáng lưu chuyển.

Khi Cổ Phi Yên nhìn thấy rõ đôi nam nữ đang ôm chặt nhau, không nhận được cười lạnh, “Cố đại tiểu thư không phải đang nằm ở bệnh viện à, sao bây giờ lại cứ như ăn thuốc thần tiên, sắc mặt không biết tốt lên bao nhiêu thế kia nhỉ?”

“Cổ Phi Yên!” Đôi mắt ánh lên thù hận giống như một con dao độc, Cổ Minh Châu ghen ghét nhìn qua đây, “Cô tại sao lại ở đây?”

“Đã rõ ràng còn có ý hỏi, không phải cô đã nhận cuộc gọi rồi sao?”

“... Không phải, nhất định không phải!” Cố Minh Châu nắm chặt tay Chiến Mặc Thần, nâng hai con mắt trong veo như nước hỏi, “Mặc Thần, cuộc gọi vừa này em nhận, không phải là thật, đúng không?”

Cố Phi Yên cười một tiếng, không cắt đứt Cố Minh Châu, cô cũng muốn nghe xem Chiến Mặc Thần sẽ trả lời thế nào.

Tuy lần này hơn nửa anh ta vẫn sẽ chẳng quan tâm mấy may chút tình cảm nào rồi đẩy mọi thứ về phía cô, nhưng cô vẫn tò mò không nhận được anh ta có phải có lý do thoái thác mới hay không.

Bị hai đôi mắt nhìn chăm chăm, Chiến Mặc Thần giống như có chuẩn bị từ trước, nhú chặt lông mày.

“Anh...” Vừa nói xong được một từ, Chiến Mặc Thần đột ngột bị sự xuất hiện ồn ào đánh gãy, hai người Cố Phi Yên không còn cơ hội để nghe tiếp.

“Minh Châu, Minh Châu đáng thương của ta a!” Chu Cẩm Tiên xông vào phòng, nhìn thấy Cố Minh Châu yếu ớt được ôm trong lòng Chiến Mặc Thần, bộ dạng như sắp chết đến nơi, nhất thời không kìm được lửa giận, ánh mắt bất mãn chiếu về phía người còn lại trong phòng, “Tôi ngược lại muốn xem xem, nữ nhân nào dám động đến con gái của Chu Cẩm Tiên ta...”

Phản còn lại, không thể nói ra tiếp được nữa, Chu Cẩm Tiên đơ mặt.

Bà kinh ngạc nhìn chăm chăm vào Cố Phi Yên, ngạc nhiên đến mức không nói ra lời, “Cố Phi Yên... tại sao, tại sao lại là mày?”

Cố Phi Yên thanh tú động lòng người đứng đó.

Trên người nàng mặc áo ngủ trắng, xương quai xanh ẩn hiện, lộ ra làn da tinh tế. Khuôn mặt trắng nõn hơi ửng hồng, mái tóc chưa khô còn đang rỏ nước xuống sàn, rõ ràng là vừa mới tắm xong.

Về việc trước đó cô cùng Chiến Mặc Thần đã xảy ra chuyện gì, cô nam quả nữ, chẳng lẽ có thể đơn thuần nói chuyện được sao?

Lại nói, dù muốn nghĩ ra lý do khác thì vết đỏ trên xương quai xanh cũng không thể lừa được người, kết luận đã quá rõ ràng!

Chu Cẩm Tiên tức đau cả đầu!

Cố Phi Yên nhướn mày, “Trước khi ra mặt thay cho con gái bảo bối của bà, bà không biết rằng sẽ bắt gặp một nữ nhân khác sao?” Hay là nói, Cố Minh Châu có chuyện giấu diếm, không nói mọi chuyện cho bà ta?

“Mày chính là người phụ nữ câu dẫn Chiến Mặc Thần, còn gọi điện đe dọa Minh Châu?”

Cố Phi Yên gạt đầu, “Nếu như tôi nay chỉ các người chỉ nhận một cuộc điện thoại, vậy thì đó là tôi.”

“Mày cùng Chiến Mặc Thần...”

“Như bà đã thấy.”

“Mày, mày thật là tức chết tao!” Chu Cẩm Tiên tức run tay, xông đến cho Cố Phi Yên một bạt tai, “Lần trước mày nói mày bị oan uổng, lần này thì sao? Tao thật không thể tin được, thay thế chỗ của Minh Châu, lại là con tiện nhân vô liêm sỉ như mày! Mày không phải là con tao, tao không có đứa con gái đê hèn như mày!”

Cố Phi Yên không kịp né, thân thể chưa kịp hồi phục bị ăn một cái tát mạnh.

Một bên má trắng nõn hiện ra một bàn tay đỏ ửng, cô lau đi vết máu ở khóe môi, nhàn nhạt nhíu mày, “Ồ... là do tôi quên, quên mất rằng mình đã bị đuổi khỏi Cố gia, không có quan hệ gì với bà nữa.”

“Chút nữa tao sẽ xử lý mày!” Không tiếp tục để ý tới cô, Chu Cẩm Tiên sắc mặt nghiêm nghị chất vấn Chiến Mặc Thần, “Mặc Thần, đây rốt cuộc là chuyện gì? Con cùng Minh Châu vẫn đang tốt đẹp, nó yêu con như vậy, chuyện tối hôm nay, con buộc phải cho chúng ta công đạo!”

“Còn có thể là chuyện gì, chính là tôi với anh ta ngủ đến nghiện, tối hôm nay chúng tôi lại hẹn lần nữa thôi.” Không đợi Chiến Mặc Thần mở miệng, Cố Phi Yên liền ngả ngón tiếp lời, “Cố phu nhân, tôi thật sự rất hiếu kỳ, từ lúc nhận cú điện thoại đó đến giờ, cũng đã qua nửa tiếng rồi, các người xuất phát trực tiếp từ bệnh viện, một đường vượt đèn đỏ đến đây phải không?”

“Đúng thì sao?” Chu Cẩm Tiên dựng mày, “Chúng tao nếu tới trễ một chút nữa thì mày có thể trốn được, có đúng không?”

“Đĩ nhiên không phải rồi, tôi chỉ là rất tò mò, coi như tôi là người gọi cuộc gọi đó,, nhưng tôi đâu nói là tôi cùng với Chiến Mặc Thần ở trong Thiên Cung, các người làm sao tầm linh tương thông đến mức đoán ra tôi đang ở Thiên Cung, còn tìm ra căn phòng chính xác đến thế? Chẳng hay Cố đại tiểu thư có công năng đặc biệt nào đó?”

Cố Phi Yên trong lòng căng thẳng, tay đang nắm tay Chiến Mặc Thần bất giác dùng lực.

Cô ta làm sao lại quên điều này chứ?

“Tao...” Chu Cẩm Tiên muốn nói gì đó, lại phát hiện mình cũng không hiểu ra sao, không khỏi nhìn về phía Cố Minh Châu, “Minh Châu, con nói đi! Con yên tâm, hôm nay mẹ nhất định sẽ giúp đỡ cho con, không để con phải chịu ức hiếp đâu!”

“Mẹ, mẹ đối với con thật tốt.” Thoát ra từ trong lồng ngực Chiến Mặc Thần, Cố Minh Châu nhào vào ôm Chu Cẩm Tiên, “Con... Sau khi con nhận được điện thoại của em gái, nghe đến em ấy và Mặc Thần đang, đang làm chuyện đó, con đau lòng không biết phải làm gì, chính lúc đó, con nhận được thông tin nói rằng bọn họ đang ở Thiên Cung, còn nói cho con biết số phòng...”

“Mày nghe rõ chưa, Minh Châu nhà chúng ta mới không phải là loại người như mày, một lòng dạ âm mưu quỷ kế!” Chu Cẩm Tiên vỗ về lưng Cố Minh Châu, an ủi cô ta, trừng mắt về phía Cố Phi Yên, “Làm chuyện xấu còn tưởng mình có thể giấu diếm? Tao cho mày biết, tất cả mọi người không có mù!”

“Tất cả đều không mù? Tôi ngược lại cảm thấy, có những người thật sự mù, không chỉ mù mắt mà tâm cũng mù loa! Cho nên... Cố đại tiểu thư nhận được tin tức đó, có thể đem ra xem thử chứ? Còn có, nếu sau khi cô nhận được điện thoại liền biết người gọi điện là tôi, tại sao không nói cho Cố phu nhân biết? Hại Cố phu nhân bị dọa nhảy cẫng lên, thật sự rất xấu a, phải không nhỉ?”

Cố Minh Châu ầm gấu âm lạnh trong mắt, đáng thương cắn môi, “Thông tin đó đã bị tôi xóa bỏ, loại ký ức không thể chịu nổi đó, tôi cần gì phải giữ lại? Không nói cho mẹ biết, là vì tôi... tôi...”

Bỏ nhào vào lòng Chu Cẩm Tiên, Cố Minh Châu khóc rất thương tâm, như thể rất không muốn phải nhắc đến vấn đề này.

Chu Cẩm Tiên ngay tức khắc một mặt đau lòng, “Minh Châu ngoan, con không muốn nói thì đừng nói, mẹ hiểu con... Hôm nay bất kể là ai cũng không được bắt nạt con ta, dù mẹ không có tác dụng gì thì đợi chút nữa bố con sẽ tới!”

“Cái gì?” Cố Minh Châu đột nhiên rít lên một tiếng, không dám tin nhìn Chu Cẩm Tiên, khản trương đầy mặt, “Bố con, ông ấy, ông ấy cũng biết chuyện này?”

“Đúng vậy a.” Chu Cẩm Tiên không hiểu, “Sao vậy?”

“Mẹ! Con không phải đã bảo đừng nói cho bố biết rồi mà? Con, con...” Cố Minh Châu nuốt nuốt nước bọt, che dấu tâm tình đang kích động quá mức, “Mỗi ngày bố làm việc khổ cực như thế, con không muốn để bố phiền lòng lo lắng cho con a.”

“Lo lắng cho con gái của mình là điều nên làm, bố con rất vui lòng.”

Chu Cẩm Tiên đang diễn vai người mẹ tốt, Cố Phi Yên liếc sang Cố Minh Châu sắt mặt tái nhợt, bỗng rất muốn biết rõ cô ta muốn làm gì, vì sao lại sợ chuyện Cố Kiến Quốc đến đây như thế.

Cong môi, Cố Phi Yên càng thêm mong chờ.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58

Cố Kiến Quốc có vui không?

Điều đó không thể chắc chắn.

Thời điểm Cố Kiến Quốc vẫn chưa đến, Cố Phi Yên không ngại thêm dầu vào lửa, cô thản nhiên ngồi trên ghế sofa, “Thật đúng lúc tôi cũng có lời muốn nói, nếu đã phải đợi Cố tổng đến, vậy cùng nhau ngồi xuống chờ đợi đi.”

Trên mặt cô vẫn còn vết tay, thế nhưng vẫn giữ tư thái thanh nhã, thấy thế nào cô cũng là người ung dung nhất ở đây, giống như việc không liên quan đến mình

“Không được!” Cố Minh Châu lại nhịn không được lên giọng, chỉ kém không hét lên, mặt cô ta đề phòng nhìn Cố Phi Yên, lớn tiếng hỏi, “Cố Phi Yên, cô lại muốn làm gì nữa?”

“Tôi đâu có làm gì, chỉ là thành thật ngồi đây đợi thôi mà, đợi bố của cô đến trừng trị tôi.” Cố Phi Yên nhún nhún vai, biểu cảm vô tội.

Còn muốn làm cái gì, chính là nhìn cô thành trò cười đó!

Cố Minh Châu thiếu chút nữa bị nghẹn chết, chỉ đành bất đắc dĩ khuyên Chu Cẩm Tiên, “Mẹ, bố gần đây thức trắng mấy đêm đau đầu chuyện hạng mục rồi, con lam con của ông ấy không thể giúp đỡ bố chút gì, con chỉ có thể không để ông ấy lo lắng, con bây giờ gọi điện cho bố, bảo ông ấy không cần qua nữa.”

“Không được, bố con không đến, ai sẽ nói chuyện cùng hần ta?” Chu Cẩm Tiên nhìn sang Chiến Mặc Thần vẫn luôn im lặng, “Có vài chuyện, vẫn nên để đàn ông trong nhà ra mặt.”

“Nhưng mà, mẹ, mẹ qua đây, con có chuyện cần nói với mẹ.” Không làm được gì, Cố Minh Châu chỉ có thể kéo Chu Cẩm Tiên ra ban công.

Trong phòng chỉ còn lại có Chiến Mặc Thần và Cố Phi Yên hai người, được một lúc, yên tĩnh đến chỉ còn thanh âm hít thở.

Ánh mắt của anh âm trầm nhìn cô, cô lại giống như không cảm giác được điều đó.

Lạnh lùng rũ mắt ngồi xuống.

...

Ngoài ban công.

“Minh Châu, con kéo mẹ ra đây có chuyện gì a?”

Chu Cẩm Tiên một bên hỏi, một bên không yên tâm nhìn vào trong gian phòng, sợ Cố Phi Yên thừa cơ chạy đi.

Còn Cố Minh Châu, tâm sự nặng nề mở miệng, “Mẹ, con biết mẹ đối với con rất tốt, mẹ một lòng bảo hộ cho con, ngay cả... Tiểu Yên cũng không thể bằng phần mẹ đặt con trong tim. Thế nhưng, mẹ cảm thấy bố cũng nghĩ như thế sao?”

“Nghĩa là sao?”

Cố Minh Châu ủy khuất rơi lệ, “Không phải con muốn nói bố không tốt, nhưng, bố quá coi trọng xí nghiệp Cố thị, cũng do đó mà cực kỳ mong chờ con kết hôn với Chiến Mặc Thần, để con sau này giúp đỡ cho công ty Cố gia. Nhưng, có thể giúp được nhà mình, cũng không phải chỉ có mình con. Nếu Mặc Thần thật sự thay lòng, nhìn trúng Tiểu Yên, vậy con phải làm sao? Con rất sợ, sợ bố sẽ không ủng hộ con nữa, chuyển sang ủng hộ Tiểu Yên, mẹ ơi...”

Chu Cẩm Tiên hít một ngụm khí lạnh.

Đúng vậy.

Cố Kiến Quốc tính tình như thế nào, Cố Minh Châu nhìn ra được, lẽ nào người bên gối ông ta mười mấy năm như bà còn không biết? Ông ta chỉ muốn có một đứa con gái có thể gả cho Chiến Mặc Thần, sau đó nhờ vào quan hệ với Chiến gia, sẽ không có khả năng quan tâm xem là đứa con gái nào gả đi.

Nếu như ông ta biết Chiến Mặc Thần một mực coi trọng Cố Phi Yên, nhất định sẽ từ bỏ Cố Minh Châu.

Thấy sắc mặt Chu Cẩm Tiên thay đổi, Cố Minh Châu rơi nước mắt chậm rãi quỳ xuống, hai tay nắm lấy tay áo của bà, “Mẹ, con cầu xin mẹ, xin mẹ hãy cứu con, con không thể mất đi Mặc Thần, cũng không thể mất đi lòng yêu thích của ông ấy... Nếu như không có mọi người, con sẽ...hức...rất đau...”

Quá đau lòng, Cố Minh Châu nắm lấy trái tim, khuôn mặt nhỏ trắng bệch.

Chu Cẩm Tiên trong lòng căng thẳng, lập tức hét hoảng đỡ cô ta dậy, “Minh Châu, chúng ta đừng nóng vội a, mẹ thương con nhất, bố con cũng chỉ yêu con! Con yên tâm, mẹ sẽ không để Cố Phi Yên cướp Mặc Thần đi, mẹ bây giờ sẽ gọi ngay cho bố con, bảo ông ta đừng đến đây!”

Nếu không gọi, bà sợ con gái bảo bối của bà liền bị tức đến bỏ mình mất!

Tiền nhân Cố Phi Yên kia, thật sự là tai tinh a, từ khi nó xuất hiện, Cố gia bọn họ không có một ngày yên ổn!

Chu Cẩm Tiên một bên hận hận mắng trong lòng, một bên tìm kiếm điện thoại trong túi xách, đáng tiếc, bà ta còn chưa tìm thấy điện thoại thì ngoài cửa liền vang lên tiếng đập “bình bình bình”.

Cố Minh Châu căng thẳng nhìn cửa, Chu Cẩm Tiên cũng dừng lại động tác.

Đập hai lần, phát hiện cửa không khóa, Cố Kiến Quốc nổi giận dùng đầu gối cửa tiến vào, miệng gào to, “Là đứa nào không có mắt làm ra chuyện đòi phong bại tục câu dẫn con rể Cố gia ta?!”

Nhất thời, cả căn phòng triệt để im lặng.

Chiến Mặc Thần đen mặt, Cố Phi Yên cười như không cười.

“Lão Cố!” Chu Cẩm Tiên đi vào từ ban công, nhân lúc Cố Kiến Quốc còn chưa chú ý đến Cố Phi Yên trên sofa, liền giữ chặt ống tay áo của ông ta kéo ra ngoài, “Hiểu lầm, đều là hiểu lầm, ở đây không còn việc gì, chúng ta đi thôi...”

“Sao lại không có việc gì?” Cố Phi Yên từ sofa đứng dậy, âm thanh trong trẻo nói, “Cố phu nhân, bộ dạng hùng hổ bức người vừa rồi của bà, thật giống như có việc gì đó đã xảy ra nha?”

Mắt hạnh xinh đẹp yêu mị nhìn về phía Chiến Mặc Thần, hồn dỗi hỏi, “Chiến thiếu, anh nói có đúng không?”

“Đây là sao? Cổ Phi Yên, sao mày lại ở đây?” Cổ Kiến Quốc hất tay Chu Cầm Tiên ra, trằm mặt, hai con mắt quét qua quét lại Cổ Phi Yên và Chiến Mặc Thần, cuối cùng rơi trên người Chu Cầm Tiên, nhú mày hô to, “Bà nói! Nếu có giấu diếm, tôi xem bà dám làm thế nào!”

“Lão Cổ...” Chu Cầm Tiên khó xử.

Bà ta nhớ rõ những gì Cổ Minh Châu vừa nãy nói, cũng đã khắc sâu, vốn dĩ muốn che giấu chuyện này, nhưng từ xưa nay bà ta đâu phải là người thông minh, muốn bà ta cái khó ló cái khôn, bà ta không làm được a!

Bất đắc dĩ, Chu Cầm Tiên kéo Cổ Minh Châu vào, “Minh Châu, con thay mẹ giải thích cho ba con đi.”

Móng tay Cổ Minh Châu đâm mạnh vào lòng bàn tay, thảm hận Chu Cầm Tiên vô dụng.

Cô ta nhanh chóng suy nghĩ, miễn cưỡng nở một nụ cười, “Bố, là như vậy,... Em con, em gái con đang muốn đùa giỡn con. Em ấy làm việc ở đây, vừa hay gặp mặt Chiến Mặc Thần đang ở trong này uống rượu, liền cầm điện thoại của anh ấy gọi cho con, kỳ thật không có chuyện gì cả...”

Cổ Minh Châu hận.

Hận Cổ Phi Yên đang nhìn cô ta.

Hận Cổ Phi Yên dụ dỗ khiến Chiến Mặc Thần lay động.

Hận Chu Cầm Tiên không chống đỡ gì được cho mình.

Càng hận Cổ Kiến Quốc thế lực mạnh...

Thế nhưng, hiện tại cô chỉ có thể che đi hận ý, cố gắng xử lý tốt cục diện này.

Cô ta nghĩ, Cổ Phi Yên đối nghịch với cô ta, những Chiến Mặc Thần tốt xấu gì cũng cần thể diện, sẽ không nói ra chuyện này trước mặt Cổ Kiến Quốc và Chu Cầm Tiên, ngay lập tức tìm đến sự ủng hộ của anh.

Mắt ngập nước nhìn về phía anh, cô ta cầu khẩn, “Mặc Thần, anh nói có đúng như thế không? Anh nói một câu giải thích đi.” Chỉ cần anh ta nói không, cô ta cũng có thể thuyết phục bản thân, tự mình lừa dối mình.

Phú quý hào hoa mê mắt người, phụ nữ gả vào hào môn, ai mà không trải qua tháng ngày trước vinh quang sau lạnh nhạt? Cô ta có thể không so đo, coi Cổ Phi Yên chỉ là một tiểu tiện nhân được bao nuôi mà thôi!

Một lúc lâu, tất cả ánh mắt đều tập trung vào Chiến Mặc Thần.

Cổ Phi Yên cũng rất muốn biết câu trả lời của anh ta.

“Chiến thiếu, ý của anh là gì?” Đi đến trước mặt anh, cô nâng khuôn mặt vẫn còn vết bàn tay ủng đỏ, con ngươi đen bóng trong veo giống mặt hồ mùa thu, in lấy bóng hình anh.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59

“Cô muốn tôi trả lời cô như nào?” Chiến Mặc Thần giọng nói trầm xuống.

Cổ Phi Yên sững sờ một lúc.

Anh hỏi cô?

Cô đã chuẩn bị tốt là bị anh từ bỏ lần nữa, bây giờ điệu bộ này, như muốn đưa ám thị cho Cổ Kiến Quốc, là cô Cổ Phi Yên quả thật có dây dưa với anh, cô có cơ hội gả cho Cổ gia!

Chỉ cần trong lòng Cổ Kiến Quốc chôn giấu hạt giống này, sau này ông đối với Cổ Minh Châu càng không thể tận tâm tận lực nữa, mà là đánh cược lên người cô. Nói không chừng, cô còn có thể nắm được không ít thứ tốt trong tay Cổ Kiến Quốc, khi đó tiền viện phí bà Thẩm cũng không cần bản khoản nhiều nữa.

Hơn nữa, chuyện này đối với Cố Minh Châu mà nói tuyệt đối là đả kích lớn nhất, sẽ để Cố Minh Châu biết rằng, cô-Cố Phi Yên này không dễ trêu chọc!

Một mũi tên trúng hai đích, đây mới chính là mục đích của Cố Phi Yên.

Coi như cô không còn cách nào để vạch trần bộ mặt giả tạo của Cố Minh Châu, thì dùng được cách này xé thịt cô ta ra! Cố Minh Châu dám động tay đối phó cô, cô dám ngủ cùng người đàn ông của Cố Minh Châu, còn để người cha cặn bã giúp đỡ cô!

Trong hàng loạt tính toán, thái độ của Chiến Mặc Thần thực ra cũng không quan trọng, người có mặt đều mù hết, coi như Chiến Mặc Thần phủ nhận, khi tức âm áp trần ngập phòng cũng không thể giả được, dấu vết trên người cô cũng là thật.

Tâm niệm thay đổi, Cố Phi Yên đôi mắt xinh đẹp chớp chớp, “Bất luận tôi yêu cầu gì, Chiến thiếu gia đều nghe tôi phải không?”

“Đúng vậy!” Chiến Mặc Thần gật đầu.

Thật ngoan.

Cố Phi Yên nhìn người đàn ông trước mặt mình thuận mắt một chút.

Tuy nhiên...

Cô nhếch môi, nói một cách bô thí, “Cho dù như vậy, anh cũng phải đối tốt với chị tôi đấy, chị ta yêu anh như vậy, yêu đến hèn mọn vô cùng, đầu đầu ngập trần tính toán, thật đáng thương...”

Chiến Mặc Thần sắc mặt lạnh băng, cố gắng kiềm chế, cũng không bóp chặt cổ người con gái trước mắt mình, để cô ta thu lại diện mạo trời trong gió nhẹ, tiểu nhân đắc chí này.

Cố Minh Châu tức đến run người, đáng tiếc, cô ta còn có thể phản bác gì nữa.

Chiến Mặc Thần thông minh như vậy, nói không chừng đã sớm phát hiện ra manh mối, cô căn bản không dám nói lúc này, chỉ sợ chuốc họa vào thân.

Cô oan ức kéo tay Chu Cẩm Tiên, ý chỉ Chu Cẩm Tiên mở lời.

“Minh cô? Cho dù cô có ra khỏi đây, cô cũng phải đồng ý chúng tôi, về sau không dây dưa với Chiến thiếu gia!” Chu Cẩm Tiên mở miệng chán ghét, “Nếu cô thể, chúng tôi cũng không truy cứu nữa, còn đưa cô tiền bịt miệng lại!”

“Được thôi.” Cố Phi Yên gật đầu, “Nếu các người đưa đủ tiền, tôi tuyệt đối không chủ động dây dưa Chiến thiếu gia, tôi vừa nãy cùng Chiến thiếu gia nói rồi, về sau chúng tôi chỉ là người xa lạ là tốt nhất.”

“Cũng không cần nghiêm túc vậy, ha ha...” Ánh mắt Cố Kiến Quốc lấp lánh, “Tiểu Yên, con là em của Minh Châu, cũng là con gái của Cố gia ta, về sau không tránh khỏi tiếp xúc với Chiến thiếu gia, không cần phải kiêng phòng như vậy.”

Cố Phi Yên phì cười.

Xem đi, Cố Kiến Quốc tựa con hồ ly đã bắt đầu tính kế rồi.

Cô nhìn về phía Cố Minh Châu, quả nhiên phát hiện sắc mặt Cố Minh Châu càng trở nên khó coi, cũng không biết có phải bệnh tim tái phát không, giờ đây tay ôm lấy ngực, kiểu đau đớn sống không bằng chết, đừng nói đáng thương nữa, mà là .....

Đáng đời!

“Tôi trái lại có vụ kinh doanh muốn cùng Cố tổng làm, không biết Cố tổng ý như thế nào?” trong lúc Cố Phi Yên đang sang khoái, Chiến Mặc Thần trầm lặng, con người đen sâu thẳm để lộ vẻ u ám, ai cũng không đoán được lòng anh ta đang nghĩ gì.

“Ồ, vụ kinh doanh gì vậy?” Cố Kiến Quốc thích thú hỏi.

Chiến Mặc Thần lặng lẽ nhìn Cố Phi Yên một lượt.

Cố Phi Yên “.....”

Cô đột nhiên có dự cảm không tốt.

“Tình cảm của tôi với Cố Minh Châu cũng không tồi, nếu không có bất trắc gì, sau này vị trí của bà Thiếu ở Chiến gia chính là của cô ấy. Nhưng, từ khi có sự cố lần trước, tôi đối với đứa con gái thứ hai của ông cảm thấy khá là thụ vị.....Tôi không yêu cầu hà khắc, chỉ cần cô ta có mặt lúc tôi cần, bên tôi một đêm, ông cảm thấy thế nào?”

“Được thôi, đương nhiên là được rồi! Chỉ cần Chiến thiếu gia cần, để cô ấy ngày ngày bên cậu sao cũng được!”

Nghe câu Chiến Mặc Thần nói sẽ kết hôn với Cố Minh Châu, Cố Kiến Quốc đã rất ngạc nhiên vui mừng, bây giờ lại nghe thấy Chiến Mặc Thần nói có thú vị với Cố Phi Yên, ông ta không những không cảm thấy bị sỉ nhục, ngược lại cảm thấy đây là bảo hiểm gấp đôi.

Cái ông ta nghĩ bây giờ đó là, đưa con gái không biết thận trọng này lại có cái tốt của việc không thận trọng. Cố Phi Yên đã làm cùng biết bao thằng đàn ông không rõ ràng, không ngờ rằng luyện được cách lấy lòng nam nhân trên giường, nhưng lại được Chiến thiếu gia đề ý.

Đây là chuyện rất may mắn a!

Cố Kiến Quốc xoa tay kích động, trong con mắt giấu đi niềm vui vẻ.

“Được cái gì mà được? ông muốn bên hần, tự đi mà đến bên hần!” Cố Phi Yên phản ứng lại cực kỳ phẫn nộ nhìn Cố Kiến Quốc hét lên, căn bản không nghĩ đến chuyện này triển khai thần kỳ như vậy.

Cô rõ ràng tính toán rất kỹ, tiếc rằng Chiến Mặc Thần người đàn ông này rút đã ra lá bài, lại có thể để cô tiếp tục ngủ cùng anh? Anh ta tại sao không đi chết đi!

“Còn anh!” Cố Phi Yên nhìn về phía Chiến Mặc Thần, “Anh muốn ngủ với tãb, nhưng tãb lại không muốn ngủ với anh! Anh cách xa tãb được bao nhiêu thì cách xa đi! Đừng xuất hiện trước mặt tãb nữa!”

Chiến Mặc Thần không để ý đến cô, chỉ nói với Cố Kiến Quốc, “Cố tổng đã rất biết điều, ngày mai có thể đến công ty tãb một chuyến, tãb có vài mục muốn hợp tác với ông, không biết Cố tổng thấy sao.”

“Được, được... Chiến thiếu gia có mắt nhìn người, tãb lão Cố này tuyệt đối đáng tin!”

“Vậy đi, việc để Yên nhi ký hợp đồng giao cho ông rồi, ông nhanh làm tốt cho tãb!” lại nhớ đến gì đó, Chiến Mặc Thần tiếp tục, “Đừng rồi, bà Thẩm của Yên nhi đang ở bệnh viện thứ nhất, tãb nhiều việc, làm phiền Cố tổng để ý một chút, đừng để xảy ra sai sót gì.”

Cố Kiến Quốc sững người, hiểu được chuyện, “Tãb biết rồi, biết rồi, nhất định không xảy ra sai sót gì!”

“Ừm.” Chiến Mặc Thần gật đầu.

“Vậy chúng tãb xin đi trước.”

Cố Kiến Quốc là người khôn khéo, gặp Chiến Mặc Thần không muốn tiếp tục về xã giao, lập tức tay này kéo tay kia, đưa Chu Cẩm Tiên và Cố Minh Châu từ trong phòng rồi đi, để một mình Cố Phi Yên cho anh.

Trước khi đi, Cố Kiến Quốc còn nhẹ nhàng đóng cửa nói, “Chiến thiếu gia, chúc cậu một đêm vui về!”

Cố Phi Yên quả thật tức đến phát cười, cầm bình hoa ném qua.

Người vừa đi, cô liền chuyển người sang Chiến Mặc Thần, “Chiến Mặc Thần, anh rốt cuộc có ý gì? Vừa nãy ở phòng tắm tãb đã nói rất rõ ràng, sau này tãb với anh có chết cũng không gặp lại, hơn nữa tãb cũng không muốn nói chuyện yêu đương với anh, anh hiểu không?”

“Tãb hiểu, vì vậy tãb chỉ là mua cô, không có liên quan đến chuyện yêu đương.”

Cố Phi Yên, “.....”

“Cô không phải đối với tình cảm của tãb như vứt bỏ đôi giày cũ, coi thường sao? Như cô ao ước, tãb về sau cũng không nói chuyện yêu đương với cô nữa, ký hiệp ước, về sau cô là đồ chơi của tãb, gọi đến là đến báo đi là đi.”

Người đàn ông cao lớn, đẹp trai trước mắt, đôi mắt sâu thẳm vô cùng trên gương mặt lạnh lùng ấy, ánh mắt trầm lặng.

Cố Phi Yên nhìn anh, nghe được lời nói tuyệt tình của anh, không hiểu rõ trong lòng mình có dư vị gì nữa.

Đây là cái cô muốn sao?

Không phải.

Còn nữa, tại sao, lòng cô lại đau như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60

“Anh thực sự biết nói đùa.” Cố Phi Yên cười mỉa mai, “Anh cho rằng Cố Kiến Quốc có bản lĩnh gì để tôi cam tâm tình nguyện ký hợp đồng, sau này làm đồ chơi cho anh? Lùi một vụn bước hãy nói, cứ coi tôi ký hợp đồng, anh không sợ tôi ra tay với anh sao? Anh nên biết rằng, có lúc, người đàn ông sẽ không có phòng bị nhất!”

“Cô muốn ra tay với tôi?”

“Anh nói xem?” Cố Phi Yên chớp mắt, “Tôi không dễ bị trêu chọc, anh vừa có tính kẻ với tôi như vậy, không đối xử với tôi như người, tôi hận bây giờ không thể giết được anh!”

“Cũng tốt.” Chiến Mặc Thần đôi môi đỏ mềm mại mở ra, dần dần tiến từng bước đến Cố Phi Yên, khí tức trên cơ thể cường tráng mang theo sự áp bức không gì sánh bằng, làm cho tim cô như ngừng lại một nhịp, hô hấp khó khăn.

“...” Cô không hiểu liền hỏi, “Anh, anh có ý gì vậy?”

“Cho cô một cơ hội”

“....”

“Không phải cô nói, người đàn ông khi làm tình là lúc không có phòng bị nhất sao? Cô có thể thử, xem cô có thể làm hại được tôi!” ánh mắt lảng xuống, Chiến Mặc Thần đem cơ thể của Cố Phi Yên đẩy vào vách tường, một tay khống chế hai tay của cô, một tay đưa vào trong chiếc áo ngủ của cô do thám.

Động tác nhanh chóng, Cố Phi Yên chưa kịp phản ứng lại, liền bị anh giữ chặt lại.

“Chiến Mặc Thần, anh làm gì vậy? đồ chết tiệt, anh bỏ tôi ra!”

“Làm cô!”

Mặc dù Cố Phi Yên đã tắm, nhưng thứ bên trong cơ thể của cô còn lưu lại sự kích thích của Chiến Mặc Thần đã tuôn ra ẩm ướt, anh ta dường như không cần tốn sức lực, liền cứ thế chiếm hữu cô, sâu dần vào.

Bởi vì hai người đang trong tư thế đứng, tư thế mới này làm họ không chịu được rên nhẹ.

Không đợi Cố Phi Yên thích ứng, Chiến Mặc Thần động tác ra sức, lên xuống lên xuống, mạnh mẽ lại kịch liệt, dường như muốn trút hết sự đau đớn không thể nói ra, muốn làm cô tan vỡ, cũng không thể để dòi khỏi anh.

“Chiến Mặc Thần, anh có bệnh sao, thả tôi ra!” Cố Phi Yên hét lên bức bối, “Du thiếu gia vẫn còn ở trong phòng, cứ coi đã bị hôn mê trước đó, giờ cũng nên bị ồn làm tỉnh rồi, anh...”

Nói đến đây, Cố Phi Yên sững lại.

Đúng rồi, cô suýt nữa bỏ quên Du Diễm Phong!

Du Diễm Phong mặc dù bị Chiến Mặc Thần đập cho một trận, nhưng giờ anh ta nên tỉnh lại rồi? vừa nãy diễn kịch hay quá, yêu ma quỷ quái hóa trang lên sân khấu ồn ào, thật tuyệt vời biết bao!

Cô lập tức nhìn vào chỗ Du Diễm Phong nằm đó, phát hiện anh ta đã không còn ở đây.

“Du thiếu gia anh ta người đâu rồi?” trong hoàn cảnh không thể giải quyết này, Cố Phi Yên hỏi.

“Mang đi rồi.”

“Mang đi đâu rồi?”

“Ha....”

Ở ngay trước mặt anh, lại nghĩ về người đàn ông khác?

Chiến Mặc Thần cười lạnh nhạt, mạnh mẽ đâm sâu vào trong cơ thể của Cố Phi Yên, kích thích cô phát ra “Ahhh!” một tiếng, nước mắt tuôn ra, cũng không còn cách nào phân tâm anh.

“Chiến... Chiến Mặc Thần, anh, ông nội anh!”

“Anh bỏ tôi ra, um... nếu anh không buông, tôi, tôi sẽ ra tay đấy...”

“...”

Cứ coi như cơ thể của Cố Phi Yên dần hồi phục sức lực, nhưng cũng không khỏe bằng Chiến Mặc Thần.

Cô giống như một con thỏ trắng đáng thương, bị sói đói ngoạm trong miệng, sau đó số mệnh cứ thế định sẵn.

Người đàn ông ham muốn quá độ, căn bản không biết điểm dừng.

Cố Phi Yên cuối cùng thờ ra mạnh mẽ, cắn một miếng thật đau trên vai Chiến Mặc Thần, anh một tiếng cũng không kêu, cảm giác không đau chút nào, chỉ là động tác nhanh hơn, giống như sự trừng phạt.

Cố Phi Yên âm ức, không cam chịu, đến khi nếm được vị ngọt miếng thịt trong miệng cô mới nhả ra.

Đành chấp nhận số phận, Cố Phi Yên cũng không phản kháng nữa.

Cô để Chiến Mặc Thần ôm lấy, ngủ quên đi cũng bị anh làm tỉnh, tỉnh lại mơ hồ chìm vào giấc, đợi đến ngày thứ hai mới tỉnh dậy, căn phòng rộng lớn sớm còn lại một mình cô.

.....

Cố Phi Yên lại lần nữa tự mồm mình trả cái giá.

Eo nhức lưng đau không nói, toàn thân trên dưới không còn chỗ nào có thể gặp người khác được nữa.

“Chiến Mặc Thần, ông nội anh! Tên khốn nạn! Động vật máu lạnh! Súc vật! Đại chó săn!” tức đến nổi tay đập thùm thụp trên giường, Cố Phi Yên nghiêng răng gào lên, càng chửi càng loạn.

Khăng khăng, cô không thể quên được đêm qua Chiến Mặc Thần đã ức hiếp cô.

Bà Thắm...

Cố Phi Yên cả người đau nhức, cầm chiếc túi xách trên xô pha, lấy điện thoại gọi cho bác sỹ Đặng – bác sỹ chữa bệnh chính cho bà Thắm.

“Alo, là cô Cố Phi Yên phải không?” đầu dây bên kia bắt máy, chưa đợi Cố Phi Yên lên tiếng, bác sỹ Đặng vội vàng nói, “Cố tiểu thư, cô hôm qua có chuyện gì vậy, tại sao lại chuyển 60 vạn tệ trong thẻ trị bệnh của bệnh nhân đi, bà của cô không cần tiếp tục nhập viện trị liệu hay sao?”

Trong ấn tượng của cô, hoàn toàn không có chuyện đó.

“Là như này, trước đêm bà Thắm nhập viện, cô không phải đã nạp 1 vạn tệ, sau đó lại nộp thêm 60 vạn nữa rồi sao? Như vậy, tiền thuốc của bà Thắm sẽ từ số tiền đó trừ dần, nhưng, đêm hôm qua, cô đã rút 60 vạn tệ đi, trong tài khoản chỉ còn lại không còn là bao!”

“Cái gì?” Cố Phi Yên kinh ngạc.

“Cố tiểu thư, lẽ nào cô không biết chuyện này?”

“Tôi...tôi không biết chuyện này.”

“Vậy tôi đi kiểm tra trước, để phòng thông tin tìm xem có sai chỗ nào không.” Bác sỹ Đặng nói, “Vậy tôi tắt máy đã, đợi một lúc tôi sẽ báo lại tin cho cô.”

“Được rồi, bác sỹ Đặng, làm phiền anh rồi.”

“Không có phiền gì, đây là việc tôi nên làm.” Bác sỹ Đặng cười nhẹ nhàng tắt máy.

Cố Phi Yên ngồi trên ghế xô pha ngẩn người ra, chỉ cảm thấy đầu óc mình thật vô dụng.

60 vạn tệ....là ai đã đưa?

Không nói cũng biết.

Chiến Mặc Thần, chắc chắn là anh ta!

Cái hôm trước khi cô dời viện, đã đem 1 vạn tệ nộp vào tài khoản của bà Thắm rồi, cô từ đầu cho rằng Chiến Mặc Thần sẽ tìm cô tính sổ, nhưng anh ta không làm vậy, cứ coi như không có chuyện gì xảy ra.

Cô nơm nớp lo sợ vài hôm, thấy anh không có phản ứng gì, liền nghĩ anh ta có thể không thèm kì kèo số tiền nhỏ bé với cô, vẫn mừng thầm trong lòng.

Nhưng cô không ngờ rằng, anh ta âm thầm lấy đi 60 vạn tệ, im lặng giải trừ bức xúc của cô.

Cô nghĩ rằng, mặc dù cô ở Thiên Cung làm việc kiếm được nhiều tiền, nhưng phí tổn của bà Thắm cũng không đủ dùng, tại sao bệnh viện không có giục cô nộp tiền... hóa ra, nguyên nhân là ở đây.

Hai tay nắm chặt vào nhau nổi lên cả gân xanh, Cổ Phi Yên chỉ cảm giác đầu óc rối bời, trong lòng phức tạp.

Chiến Mặc Thần... anh ta tại sao lại làm như vậy?

Tại sao?!

Anh không biết rằng, anh làm như vậy càng làm cô ghét anh, cảm thấy anh càng giả dối?! Cũng chỉ vì vô ý ngủ với cô một lần, sau đó, đúng lúc thấy cảm giác cô lúc ngủ không tồi, vì vậy thái độ của anh ta mới biến hóa lớn như vậy sao?

Nhưng, cô vĩnh viễn không bao giờ quên được, khi cùng Kỳ Viễn Bạch đính hôn trước đó một tuần, lúc cô đang ở trong vườn hoa Cổ gia, vô ý nghe được, anh ta cùng người khác nói chuyện,

Thật chói tai, thật lạnh nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61

Vào phòng tắm tắm, sau đó Cổ Phi Yên đi tìm chị Hồng để thanh toán phần trăm làm của tối hôm qua.

Vừa đi, cô vừa gọi điện cho Du Diễm Phong, biết anh ta vẫn còn tốt, cũng không phải chịu tội, cô nhẹ nhõm nói một câu, không quan tâm anh ta không tha oán kêu gọi to hoi, luôn nhận điện thoại.

Chuyện của tối hôm qua, cô có chết cũng không tiết lộ nữa chứ.

Bởi vì Du Diễm Phong và ông chủ đứng đằng sau Thiên Cung có mối quan hệ với nhau, tiền lương của Cổ Phi Yên bây giờ là mỗi ngày để thanh toán, không giống với những người khác một tháng mới thanh toán, như vậy cô mới có thể mỗi ngày đến bệnh viện trả tiền, thanh toán tiền phí chữa bệnh của bà Thắm.

Đi đến cửa phòng làm việc của chị Hồng, cô gõ cửa.

“Mời vào!” Bên trong vọng ra tiếng của chị Hồng.

Mở cửa bước vào, Cổ Phi Yên phát hiện trong phòng có vài người nữa, nhìn như vậy là đang họp, ngay tức khắc có một chút ngại mở lời, “xin lỗi chị Hồng, em không không nghĩ mọi người đang họp. Chị cứ làm việc trước đi, em lát nữa quay lại tìm chị.”

“không sao, em đến đây đi, tiền của em sáng hôm nay chị đã thanh toán rõ ràng rồi.” chị Hồng vẫy vẫy tay.

Cổ Phi Yên do dự một lát, rồi ngồi xuống ghế trong văn phòng củ cô ấy.

Trong lúc chị Hồng đang tìm giấy thanh toán kẹp ở trong đồng văn bản, Cổ Phi Yên rõ ràng cảm thấy ánh nhìn của những người khác không kiêng nể gì cả nhìn lên người cô, trong mắt có một vài thứ thì vị nói không hiểu biết không rõ.

Cô nhú mày, không biết nguyên nhân, cũng không có hứng thú để hiểu.

“tìm thấy rồi, em kí tên đi.” Chị Hồng tìm thấy tờ thanh toán để ở trước mặt Cổ Phi Yên, đưa cho cô một cái bút.

Cổ Phi Yên nhanh chóng kí tên, từ trong tay của chị Hồng nhận lấy vài nghìn tệ của tối hôm qua, trên mặt nở một nụ cười tươi, “chị Hồng, làm phiền chị rồi.”

“không phiền gì đâu.” Chị Hồng xua xua tay, suy nghĩ, rồi nói: “Tiểu Yên, em thành tích của em ở thiên cung không tồi, chỉ là, có lúc cũng dừng vì tiền quá mà liều mạng, con gái vẫn là phải nghĩ vì bản thân nhiều hơn, biết chưa? chị biết em là một đứa con gái tốt, nhưng... haizz, việc của em, bản thân nhất định phía nắm bắt thật tốt.”

“vâng, em biết rồi ạ.”

Ở đây vẫn còn rất nhiều người, nhìn chị Hồng cúi đầu bận với công việc của mình, Cổ Phi Yên cũng không có nói nhiều, nên chào một tiếng rồi rời đi.

Ngồi trên xe bus đi đến bệnh viện, Cố Phi Yên bỗng nhiên nhớ đến lời của chị Hồng nói, cô mới bừng tỉnh hiểu được chị Hồng hôm nay tại sao lại nói những điều đó không ngừng, những người khác tại sao lại có ánh mắt khác thường nhìn cô.

Xem ra, tối hôm qua cô ở trong thiên cung đã xảy ra chuyện, một vài người đoán được tám chín phần, cho rằng cô là loại người vì tiền mà bán cả bản thân??

Cố Phi Yên cười đau khổ, nhưng cũng biết những việc như vậy cơ bản không thể giải thích rõ được, càng tỏ càng đen.

.....

Vội vội vàng vàng đi đến bệnh viện, Cố Phi Yên đầu tiên đưa tiền vào trong tài khoản của bà Thẩm.

Đợi lúc cô đi lên tầng hỏi han sức khỏe của bà Thẩm, nhưng thấy Cố Kiến Quốc đang đứng đợi ở ngoài phòng bệnh.

“Tiểu Yên!” Cố Kiến Quốc ánh mắt sáng lên, đi đến chỗ cô, “con qua đây thăm bà Thẩm? con đã ăn cơm chưa, hay là chúng ta tìm chỗ ăn, rồi nói chuyện? đã lâu lắm rồi không nhìn thấy con, ta rất nhớ con!”

Nhớ?

Nhìn Cố Kiến Quốc với vẻ mặt niềm nở, Cố Minh Châu cười lạnh lùng, “ông hôm nay đến đây để tìm tôi, là vì để tôi kí giấy bán thân?”

Cũng chỉ có việc đấy, thì Cố Kiến Quốc mới rất đề ý tới.

Cuối cùng, chỉ muốn cô kí hợp đồng, thì ông ta có thể lấy từ trong tay Chiến Mặc Thần vài cái hạng mục tốt.

“Làm sao có thể là giấy bán thân chứ?” Cố Kiến Quốc cười sang sảng, “Chiến Thiếu rất vừa ý con, là con có phúc mấy đời, chỉ cần con có thể đến cung chiều Chiến thiếu gia, về sau là có thể trên bao nhiêu người rồi! đến lúc đó, ta gặp mặt con cũng muốn lấy lòng con.”

“người trên người?” tôi xem, là không thấy được ánh sáng của tiểu tam rồi!” giọng nói lạnh lùng của Cố Phi Yên lấp đầy sự mỉa mai, “Cố tổng, có một vài lời tôi chỉ muốn nói một lần, hi vọng ông nghe cho rõ, không cần phải luôn làm phiền tôi! Bà Thẩm, tôi có thể tự dựa vào bản thân được, không bắt buộc các người phải bỏ thí cho cái gì cả, còn như trong lòng ông đã có tính toán, cũng tốt nhất là dọn vào cho tôi, tôi vĩnh viễn cũng không đưa bản thân mình biến thành một đứa con gái đáng thương lại hẹn mọn!”

Gọi nó vào trò chơi?

Chiến Mặc Thần nghĩ sai rồi, cô Cố Phi Yên cho dù có nghèo, lại làm sao vội vàng dùng tiền, cũng không thể đánh rơi cái khí thế được! Cô có tay có chân, cho dù có mệt chết đi sống lại, cũng chỉ có thể dựa vào bản thân!

“Tiểu Yên, con đừng bướng bỉnh như vậy, chỉ cần con trở thành người phụ nữ của Chiến Thiếu gia, đừng nói tiểu tam, cho dù tiểu tứ, tiểu ngũ, trong Kinh Thành này hơn nửa người đều ca tụng con, cái lợi con đạt được có thể là con không dám tưởng tượng đâu! Nghe lời ta, không được chơi đùa chơi Chiến Thiếu gia, được không?”

“ông nói rất là nhẹ nhàng! phải là đòi Cố Minh Châu thành tiểu tam, ông còn có thể nói như thế không?”

Cố Phi Yên suýt chút nữa thì bị tức cười.

Cố Kiến Quốc là một người rất rất hay nịnh hót, nhưng đối với Cố Minh Châu cũng chỉ có vài phần yêu thương, cô thì không tin, nếu như Chiến Mặc Thần để Cố Minh Châu làm một vật đồ chơi âm giường, ông ta Cố Kiến Quốc có thể chấp nhận luôn!

“vậy có cái gì không thể trả lời được?” bất ngờ, Cố Kiến Quốc lại không thể trả lời được, về mặt dĩ nhiên nói, “ta vừa xong nói rồi, chỉ cần con làm người phụ nữ của Chiến Mặc Thần, cung chiều Chiến Thiếu Gia, không có danh phận cũng không sao cả, con muốn là có cốt truyện có thể ngồi trên vị trí của thiếu phu nhân, ta cái này làm bố chỉ có thể vì con vui về thôi, đâu sao con cũng là con gái ruột của ta!”

Cố Phi Yên chỉ cảm thấy hoang đường.

Bây giờ, ông cuối cùng cũng nghĩ ra cô ra con gái ruột?

Lúc trước khi đuổi cô khỏi nhà Cố Gia, ông, nhưng không thể gọi bác sĩ cho cô!

“Tiểu Yên....”

“được rồi!” ngắt lời Cố Kiến Quốc, Cố Phi Yên liếc ông ta bằng đôi mắt lạnh lùng, “ông tốt nhất lập tức đi khỏi đây cho tôi, làm ờ hơn một phút, tôi đứng trước mặt Chiến Thiếu gia nói một câu ông không tốt, để anh ấy không đưa cho ông hạng mục làm! ông có tin không, con gái bảo bối của ông cũng không được cung chiều khi có tôi ở trước mặt Chiến Thiếu Gia?”

Cố Kiến Quốc tin, ông ta đương nhiên tin rồi!

Ông ta cũng là đàn ông, có thể nhìn ra được Chiến Mặc Thần đối với Cố Phi Yên rất đặc biệt, đó là đàn ông đối với phụ nữ có một sự ham muốn chiếm

giữ sâu lắng nhất, và bình thường ông ta với Cố Minh Châu chung sống với nhau rất yên lặng kiềm chế hoàn toàn không giống nhau.

Cho nên, ông ta hôm nay mới có thể xuất hiện ở đây, nghĩ muốn sửa đổi lại mỗi quan hệ với con gái út.

Nói thẳng ra, đây vẫn là con gái ruột thịt của ông ta, nhưng tính cách của ông ta với đứa con gái này có hơi kì lạ rồi, vẫn là không có đứa con gái giả đó đến được người ta thích.

“được được được, ta sẽ đi, lần sau, , , ,” suy nghĩ khổ ước hợp đồng ở trong túi công văn, Cố Kiến Quốc mặt dày nói, “ lần sau ta lại đến tìm con, hai bố con ta ăn cơm với nhau.”

“hahaha.”

Cố Phi Yên quay người đi vào phòng bệnh, không muốn nói chuyện cùng ông ta.

“đợi đã đợi đã!” Cố Kiến Quốc gọi cô, trong tầm mắt lạnh lùng của cô lấy ra một chiếc phong bì dày, “ cái này, là một chút tấm lòng của ta. . . .”

Không đợi Cố Kiến Quốc nói xong, Cố Phi Yên giật lấy, “ bịch” một tiếng ném trước cửa, đưa Cố Kiến Quốc một nụ cười rạng rỡ trên mặt rồi đóng tất cả cửa bên ngoài.

Đột nhiên nhìn không thuận mắt Cố Kiến Quốc, nhưng làm sao cũng không thể để tức giận lên trên tiền được.

Tiền vô tội mà!

Chỗ tiền ấy, như là Cố Kiến Quốc bù lại cho sinh hoạt phí của cô!

Nghĩ đến trong tay lại thoải mái rồi, khuôn mặt nhỏ xinh đẹp trắng trẻo của Cố Phi Yên mở ra thật tâm vui vẻ tươi cười, nhẹ nhàng bước đến bên cạnh giường bệnh ngồi, sợ làm ồn đến giấc ngủ của bà Thắm.

Nhưng, ngồi xuống đây, cô bỗng dừng nhìn cái gối của Bà Thắm đề xuống một tấm ảnh.

Vốn dĩ cũng không có cái gì, nhưng mà, tấm hình này bộc lộ ra một cảm giác, nhưng Cố Phi Yên cảm thấy người trong tấm hình này nhìn rất quen, rất quen. . . Ý thức được, trong lòng rất hiếu kì như thúc giục Cố Phi Yên cầm lấy tấm hình này.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62

Người con gái trong bức ảnh với dung mạo xinh đẹp, nụ cười tươi.

Cô ấy mặc một bộ váy lụa màu trắng tuyết cột nă phóng khoáng tự nhiên, trên tay nhỏ cầm chiếc ví ngọc châu, nhả nhặn một cách, nụ cười hiền dịu, nhìn xuất thân rất tốt đẹp, từ nhỏ được yêu quý cho đến lúc lớn.

Đây. . . . . là Cố Minh Châu!

Cố Phi Yên không kìm nổi ngơ ngác, trong lòng hiện ra cái mùi vị không thể nào nói được.

Cố Minh Châu ghét bỏ nhà họ Thắm dơ bẩn loạn tời, căn bản không thèm qua lại liên hệ với người nhà họ Thắm, trong đó bao gồm cả Bà Thắm, Cố Phi Yên luôn cho rằng Bà Thắm đối với Cố Minh Châu không có tình cảm sâu đậm, nhưng. . . từ khi nào, Bà Thắm có được ảnh của Cố Minh Châu, còn trân trọng để bên dưới gối của mình?

Rõ ràng, Bà Thắm rất ít tiếp xúc với Cố Minh Châu, cũng không thường xuyên nhắc đến tên của cô ta.

Khi Cố Phi Yên đang ngây người ra, trên giường Bà Thắm đã tỉnh.

Nhìn thấy cô cầm bức ảnh trong tay, Bà Thắm trong mắt lẩn lánh có một chút lúng túng, giọng nói già nua run rẩy nói, “ Tiểu Yên, con. . . con không thể đổi tại bà được? ta, ta thật sự không có ý, ta. . . .”

“ bà nội.” Cố Phi Yên lắc đầu, “ không sao.”

Cô để bức ảnh về lại dưới gối, áy náy nói, “ là con không tốt, con không nên lục lọi xem đồ của bà khi bà chưa cho phép.”

“không phải, không phải, là bà không tốt!” Bà Thắm nắm lấy tay của Cố Phi Yên, nước mắt dàn dụa ngang dọc, “trong lòng bà chỉ có con là cháu gái

thời,nhưng,cô ấy hôm nay đã qua đây thăm ta,ta cũng không còn cách nào để cứng rắn với cô ấy,ta,ta chỉ muốn giữ lại một tấm ảnh thôi....”

Cố Phi Yên nhú mày, “ cô ta hôm nay qua đây thăm bà ư?”

Lúc trước,Cố Minh Châu không phải rất thờ ơ với nhà họ thăm sao? Lễ nào hôm qua nhận được đả kích,bỗng dung đôi tính?hay là nói cô ta đang có mưu đồ gì, trên người Bà Thắm có cái gì để cô ta có thể lợi dụng được chứ?

Sắc mặt của Cố Phi Yên không được tốt cho lắm, Bà Thắm càng thấp thỏm không yên, “ Cô ta hôm nay đến đây ngồi xuống,cũng chỉ có 10 phút rồi rất nhanh sau đó rời đi.”

“cô ta không nói cái gì ư?”

“không có.....” Bà Thắm không biết phải làm gì thờ dài, “Cô ấy có thể qua đây thăm ta,ta thì được mọi người yêu thương mà lại vừa mừng vừa lo,cô ấy làm sao có thể nói với ta một mụ già vô dụng này cái gì chứ? Haizzz.....”

Cũng đúng.

Cố Phi Yên tin rồi.

Mà Cố Minh Châu tính cách giả dối,qua đây hỏi thăm sức khỏe của Bà Thắm,phần lớn là giả vờ giả vịt,muốn để mọi người nhìn thấy sự lương thiện hào phóng của cô ta?

Thật là có triển vọng!

Nhưng,Cố Minh Châu muốn danh tiếng tốt,đây là cái thóp của cô ta,vẫn là có thể lợi dụng được một ít.nói không chừng,cô có thể từ Cố Minh Châu mà đến được cái viện phí của Bà Thắm,như vậy Bà Thắm ở viện càng không có áp lực rồi.

Có được một dự định rồi,Cố Phi Yên trong lòng nhẹ nhõm.

“bà nội,con có món rau sào ở bên ngoài mà bà nội đặc biệt thích,còn mua quả nhả canh lòng lợn mà bà thích nhất nữa,bà nếm thử xem mùi vị thế nào.” Để hộp đồ ăn nhanh mở ra,Cố Phi Yên đưa cho Bà Thắm đôi đũa.

“được rồi được rồi.” Bà Thắm cười hiền hậu.

Hai bà cháu ăn cơm,vui vẻ hạnh phúc,nụ cười trên mặt Cố Phi Yên không rơi xuống đi mất.

Ăn cơm xong,Cố Phi Yên để Bà Thắm nghỉ ngơi,còn mình đi tìm bác sĩ Đặng hỏi tình hình.

Đáng tiếc là cô không tìm thấy bác sĩ Đặng,được ý tá trực ban báo cho biết, bác sĩ Đặng tối hôm qua đã rời khỏi cương vị công tác,rất vội vàng,không biết là vì nguyên nhân gì.

Cố Phi Yên thờ dài.

Bác sĩ Đặng là một người rất trách nhiệm,Bà Thắm ở trong này rất may có ông ấy chăm sóc,biết cô nợ tiền bị chuyển đi,còn chủ động nói đi giúp cô thăm dò.chỉ là,bây giờ bác sĩ Đặng phần lớn không thể lại cho cô hỏi âm rồi,bản thân ông ấy đã rời bệnh viện rồi,lên đi đâu để hiểu được tình hình?

May mà,cô cũng không ngốc,đoán ra được mạch rỗng.

Chiến Mặc Thần. ....

Âm thầm giúp đỡ cô,lại bị cô tức giận hủy bỏ lòng tốt.

Nghĩ đến người đàn ông đó,Cố Phi yên trong lòng thật sự phức tạp không thể nói ra được.

.....

Nắng hè chói chang.

Cố Minh Châu đang đợi ở Quốc tế Đế Thần khu vực nghỉ ngơi trong sảnh tầng trên cùng,hai tay lo lắng cầm lấy túi xách,ánh mắt lo lắng sốt ruột,thình thoảng nhìn từ cánh cửa phòng làm việc của tổng tài.

Nhìn thấy Giang Đào đi đến,cô đứng dậy hỏi, “ Giang Đào trợ lý,Mặc Thần nói muốn gặp tôi không?”

“Cố đại tiểu thư,mời.”Giang Đào cúi đầu

Hít một hơi thật sâu,Cố Minh Châu chỉnh lại chiếc váy,đi đằng sau Giang Đào.

Cô trước đây cũng đến Quốc tế Đế Thần tìm Chiến Mặc Thần rồi,nhưng mỗi lần đều là thoải mái tự do,không có lần nào,gióng như là bây giờ rất là lo

lặng.

Giang Đào mở cửa. “ cô hãy tự mình đi vào đi,tổng tài đang đợi cô.”

“cảm ơn.” Cổ Minh Châu nở một nụ cười tươi.

Giang Đào cũng mấp máy nở nụ cười, trước đây Cổ Đại tiểu thư đối với bọn họ một vài trợ lý đều là chỉ nhìn không từ khi nào mà rất lễ phép vậy? chỉ là, ẩn rất sâu sự khinh thường trong đôi mắt anh,tâm trạng hỗn loạn của Cổ Minh Châu cơ bản là không phát hiện ra.

Tổng tài Chiến Mặc Thần ở trong phòng làm việc,sắc điệu chỉ đơn giản là đen trắng xám,khắp nơi lộ ra sự chặt chẽ cẩn thận cung kính trang nghiêm

Anh ấy đáng xem giấy tờ văn kiện,khuôn mặt trầm lặng,chăm chỉ chuyên tâm.

“Chiến Thần. ....” đi đến trước bàn làm việc,Cổ Minh Châu nhẹ nhàng nói.

“đến rồi?”Chiến Mặc Thần không ngẩng đầu lên, “ đi ra ghế sofa ngồi đi,đợi anh năm phút nữa.”

“vâng.”

Cổ Minh Châu không dám có một tí ý kiến nào,ngoan ngoãn đi đến ghế sofa ngồi xuống,đôi mắt long lanh nhìn vào người đàn ông đang cúi đầu chăm chỉ làm việc,làm với thái độ rất nghiêm túc.

Chiến Mặc Thần nói lời giữ lời,nói năm phút,thời gian đến đưa việc xử lý tốt,ngẩng ánh mắt nhìn về Cổ Minh Châu.

Đôi chân thon dài do dự,anh không có ý đứng dậy, chỉ lạnh nhạt lên tiếng, “ Em tìm anh có việc gì không?

“Chiến Thần. ....”

“ anh không có nhiều thời gian,có thể cho em 15 phút.”

“....” Cổ Minh Châu thoáng chút sắc mặt cứng đờ,rất nhanh lại đổi lại thành tự nhiên, “ Chiến Thần,em có rất nhiều lời muốn nói với anh,15 phút có phải là quá ngắn không?em mang đến đây một chút tâm lòng,hay là chúng ta vừa uống trà vừa nói chuyện,được không?

“em còn 14 phút nữa. ....”Chiến Mặc gợn tay lên nhìn đồng hồ, “ nếu như em không nói,bây giờ có thể đi vừa hay,anh cũng không muốn bị người khác hiểu lầm cái gì.”

Cổ Minh Châu, “.....”

Trước đây cô ở đây muốn ở lại bao lâu cũng được,còn ngủ ở trong phòng nghỉ ngơi ở phòng làm việc của anh ấy,lúc đó anh còn không nói sợ người khác hiểu lầm.bây giờ,bởi vì Cổ Phi Yên một con đĩ,anh ấy không nói tên đến mức như vậy sao?

Phải biết,cô Cổ Minh Châu bây giờ mới là bạn gái của anh ấy!

Rất muốn tức giận,nhưng đối với đôi mắt đen láy sâu thẳm của Chiến Mặc Thần,dường như có thể nhìn thấu tất cả,Cổ Minh Châu tức khắc mất đi sự dũng cảm,chỉ có thể nhặt nhều vô vị giải thích, “ Mặc Thần,em qua đây là muốn giải thích việc của tối hôm qua,em. ....em thật sự không biết,tại sao sự việc có thể biến thành như vậy được.”

“ em thật sự không biết?” Chiến Mặc Thần cau mày.

“em có thể biết cái gì?” Cổ Minh Châu lắc đầu, “ em lúc đó đang ở trong bệnh viện, bởi vì cơ thể không được thoải mái nên đã sớm chuẩn bị đi ngủ,kết quả,bỗng nhiên nhận được một tin nhắn lạ nói anh và Tiểu Yên đang ở trong phòng của Thiên Cung,em vội vàng đưa mẹ qua đấy,sau đó,sự việc là anh nhìn thấy như vậy. ....em thật sự không có ý làm vậy.

Chiến Mặc Thần ngậm mồm không nói,tinh thần sâu xa khó hiểu.

“chuyện của hôm qua chúng ta sẽ không nói đến nữa,sau này chúng ta vẫn là vui vẻ ở bên nhau,có được không?Chiến Thần,em biết anh hôm qua nói một vài lời đều là đang tức giận,bởi vì Tiểu Yên làm cho anh không vui,anh mới muốn trừng phạt em ấy.nhưng,em thật sự không có cách nào nhìn anh và Tiểu Yên vương nặc không rõ ràng,thức ra, em cũng có thể cho anh được,nếu như anh muốn. em bây giờ .... Có thể.”

Cổ Minh Châu kéo dần dần áo váy xuống,ẩn ý gọi tình nhìn người đàn ông trước mặt,muốn vì yêu mà hàng động dâng hiến bản thân mình ở phòng làm việc.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63

6863.

“Ha...”

Chiến Mặc Thần đột nhiên cười lạnh, ngay lập tức, khiến động tác Cố Minh Châu cứng đờ.

Cố Minh Châu ngừng lại, hốt hoảng bất định.

“Em tưởng rằng anh là loại đàn ông chỉ suy nghĩ bằng nửa thân dưới, đầy đầu chỉ muốn thương nữ nhân?” Lạnh nhạt đứng dậy, Chiến Mặc Thần cầm lấy chiếc khăn dài đặt trước mặt Cố Minh Châu, “Xem xem, đây là phần ghi chép cuộc nói chuyện và tin nhắn ấy của em tối hôm qua, cùng với ghi chép sử dụng phần mềm của em... Có vẻ như, em vốn không nhận được tin nhắn ấy bí mật nào cả.”

Tức khắc, Cố Minh Châu sắc mặt tái nhợt.

Anh ấy, đã bắt đầu hoài nghi cô rồi!

Sai một ly đi một dặm, nhận ra câu nói hoang đường này, về sau lời cô nói, anh ấy chắc chắn sẽ không tin!

Ngồi xổm trên mặt đất, Cố Minh Châu vượt tờ danh sách báo cáo thật dài, chỉ cảm thấy đầu óc từng đợt liên tiếp choáng váng, thế nhưng, đúng lúc này, cô nghe thấy người đàn ông cao cao tại thượng kia mở miệng.

“Anh không thích phụ nữ tự nhận mình thông minh, hướng hồ chi là một kẻ tự cao tự cho mình thông minh. Có điều, anh càng ghét phụ nữ không biết thức thời, chỉ cần sau này em an an phận phận ở cạnh anh, anh sẽ không để người tôi động đến vị trí của em, hiểu chứ?”

“...” Nao nao cả người, Cố Minh Châu vui sợ gật đầu, “Em hiểu, em hiểu rồi!”

Việc cô dẫm vào giới hạn của Chiến Mặc Thần đã qua, hiện tại, người anh ấy ghét nhất chính là người còn lại – Cố Phi Yên!

Có Cố Phi Yên làm tâm canh ấy cho cô thôi, cô thôi tạm thời an toàn!

...

Về đến chỗ ở đã là 5h tối rồi.

Cố Phi Yên đã ăn tạm cơm ngoài, ngồi xuống ghế sofa ôm gối ôm nhắm mắt dưỡng thần.

Mọi thứ tối hôm qua cứ như giấc mơ, cô bây giờ vẫn còn có chút phản ứng không kịp, thế nhưng cơ thể khó chịu lại nhắc nhở cô, mọi thứ ấy đều là sự thật, cô lại một lần nữa bị tên đàn ông xấu xa kia ăn sạch sẽ.

Chỉ là, về sau cô và Chiến Mặc Thần thật sự không còn khả năng nữa sao?

Gặp quỷ rồi, vì sao cô lại có cảm giác tiếc hận?

Nhất định nào cô bị ung nước rồi!

Dựa vào tên Chiến Mặc Thần lý trí tinh táo gần như tạo thành tính cách đậm đặc kia, chắc chắn anh ấy sẽ không tiếp tục xuất hiện trước mặt cô. Nói cái gì mà khế ước, chẳng qua là lừa Cố Kiến Quốc thôi, thuận tiện cho cô âm ức thôi, hết lần này đến lần khác Cố Kiến Quốc vẫn tin, hôm nay còn chạy đến bệnh viện chặn cô...

Còn về Cố Minh Châu, haha, khẳng định càng thâm hơn!

Hôm qua cô thôi rơi nước mắt nhiều như vậy trước mặt Chiến Mặc Thần, chỉ cần đầu óc anh thôi bình thường, khẳng định sẽ đi thăm dò, một lần tra này, Cố Minh Châu sẽ có ngày sống dễ chịu được sao?

“Ha ha ha...” Cố Phi Yên không kiềm chế được cười đắc ý thành tiếng.

Giờ khắc này, cô còn chưa biết, con mắt của người nào đó đang nhìn chăm chăm vào cô, con mắt muốn có nhất chỉ có cô.

Ngủ một giấc đến chạng vạng tối, Cố Phi Yên bị tiếng chuông điện thoại kêu tỉnh ngủ.

Mở mắt ra nhìn, là chị Hồng.

“Cố nhị tiểu thư, chị có thông báo cho em, em từ hôm nay không cần phải tới đi làm.”

“Vì sao?” Cố Phi Yên trong lòng lo lắng, từ trên giường ngồi dậy, “Chị Hồng, em không phải đang làm việc rất tốt ở Thiên Cung sao? Tuy là... Tuy hôm

qua có xảy ra ít chuyện ngoài ý muốn, nhưng không sao cả rồi, chị hãy tin em, em đã xử lý xong rồi!”

“Cũng không phải đâu vì chuyện hôm qua, chỉ là, em thật sự không thích hợp làm việc ở Thiên Cung nữa.” Chị Hồng thờ dài, “Nếu đã là người của Chiến thiếu, thì cần gì phải ở ngoài cười với người tôi?”

“Tút tut tut...”

Điện thoại bị cắt đứt giữa chừng, Cố Phi Yên nửa ngày không phản ứng kịp.

Chiến Mặc Thần...

Có phải anh tôi tạo áp lực cho chị Hồng, cắt con đường làm việc của cô ở Thiên Cung?

Một lần nữa gọi điện cho chị Hồng, nhưng đáp lại luôn là âm thanh bận, Cố Phi Yên biết, chị Hồng đã đưa cô kéo vào sổ đen.

Thế nhưng, cô không thể cứ vậy mà từ bỏ.

Vội vàng vàng mặc quần áo, Cố Phi Yên trực tiếp gọi xe, tiến về hướng Thiên Cung.

Chỉ tiếc, cô vừa mới đi đến ngoài cửa lớn của Thiên Cung, ngay lập tức bị bảo vệ ngăn lại, “Cố tiểu thư, chị Hồng bảo chúng tôi đợi cô ở đây, nói rằng dù em có tính đi vào trong cầu xin chị, chị cũng sẽ không đáp ứng lời cầu xin đó. Có một số việc, chị cũng không thể làm chủ, chị chỉ là chủ quản lý nhỏ của Thiên Cung, xin em hãy vì chị đã chăm sóc em, đừng làm khó chị nữa.”

“Anh có thể vào trong nói lại với chị Hồng một tiếng không? Tôi chỉ muốn gặp chị ấy một lần.”

Bảo vệ lắc lắc đầu, “Cố tiểu thư, mời về cho, tôi nghe người tôi nói, phía trên có tổng cộng ba tôn phật hỏi han, chị Hồng không thể gánh được áp lực lớn như vậy a.”

Cố Phi Yên rủ mắt, trong lòng nhắc lên kinh đào hải lăng.

Ba người chào hỏi, chỉ vì để cô mất đi công việc này, Cố Phi Yên cô đây có tài đức gì lớn như vậy?

Làm sao, làm sao đây?

Mất thấy ngày mai phí thuốc men của bà Thâm đến hạn, cô thật sự không còn cách nào cả, còn có thể xin ai đây?

Đột ngột, Cố Phi Yên nhớ đến một người, vội vàng lấy điện thoại ra.

“Du thiếu, bây giờ anh đang ở đâu, tôi có thể đến tìm anh không?”

“Tôi đang ở sân bay a, a a a!” Du Diễm Phong bùng nổ một tràng kêu rên, “Con mẹ nó, không hiểu vì sao, ông già nhà tôi buộc tôi phải đi Nam Phi đào kim cương, ngay cả phụ nữ cũng không cho ông đây mang đi, chẳng lẽ phải đi Nam Phi ngủ với phụ nữ da đen sao? A a a!”

Cố Phi Yên, “...”

Lời cầu xin, cũng không thể mở được nữa.

Nghĩ nghĩ, cô đồng tình nói, “Du thiếu, một đường thuận lợi.” Thăng nhóc này, so với cô còn thâm hơn a!

“Ông thâm như vậy, cô còn nói ông một đường thuận lợi? Cô có lương tâm không vậy!”

“Vậy thì nửa đường mất tích?”

“Cút!”

Cố Phi Yên cúp điện thoại, nhanh chóng cút.

Ngẩng đầu nhìn trời, gương mặt trắng nõn xinh đẹp nở một nụ cười khô, khóc không ra nước mắt.

Cùng đường rồi.

Lẽ nào cô thật sự phải đáp ứng điều kiện của Cố Kiến Quốc, đi làm đồ chơi cho Chiến Mặc Thần, dùng điều đó đổi lấy trợ giúp kinh tế của anh tôi? Hay là nói, cô còn có biện pháp khác?

Đúng rồi, còn có Cố Minh Châu!

Mắt sáng lên, Cố Phi Yên bấm số điện của Cố Minh Châu, không đợi cô tôi mở miệng đã đánh đòn phủ đầu trước, “Cố đại tiểu thư, nếu như cô không muốn tôi trở thành bạn giường của Chiến Mặc Thần, tôi thấy cô có thể thu mua tôi một ít...”

“Cố Phi Yên, cái đồ tiện nhân, cô muốn như thế nào?!” Trong điện thoại, Cố Minh Châu không hề ôn như nhả nhặn mà oán hận gào lên.

“Đổi với tiểu tiện nhân thanh tân thoát tục như tôi đây, cô có thể dùng tiền để vũ nhục tôi, tôi biết khó mà lui, sẽ không mơ tưởng đến vị hôn phu của cô nữa... Ừm, trước cứ 100 vạn thì sao?” (~3 tỷ rưỡi)

“Không có!”

“50 vạn?” (~ 1 tỷ 7)

“Cố Phi Yên, sao cô không đi mà cướp ngân hàng ấy?”

“30 vạn?” (~ hơn 1 tỷ)

“Tôi nhiều nhất chỉ cho cô 10 vạn (~350 triệu), có muốn hay không!”

“Chắc, nhỏ mọn thế.” Cố Phi Yên lật mắt trắng, “Vậy được, đợi chút nữa tôi gửi số tài khoản cho cô, cô nhanh chóng chút.”

Cúp điện thoại, lần này tâm tình Cố Phi Yên tốt hơn nhiều.

Sau khi thông báo tiền đã chuyển vào tài khoản, cô càng cười tươi hơn, hai mắt cong cong. Quá tuyệt! Cô quyết định đi mua chút đồ ăn ngon tự thưởng cho mình, ai bảo cô dùng cảm cơ trí tài giỏi đến như vậy cơ chứ?!

Khi đi qua một giao lộ, nhìn thấy có người bày bán bánh kếp, Cố Phi Yên hào khí mở miệng, “Ông chủ, cho tôi một cái bánh kếp, thêm thịt!”

“Được, tiểu thư, tổng cộng 5 đồng.” (~16.000đ)

Bưng bánh kếp gặm một ngụm, Cố Phi Yên nghĩ tý nữa phải mua gì đó cho bà Thẩm bồi bổ, thể chất của bà quá kém, phải ăn đồ tốt mới được. Canh gà đen hầm sâm, có vẻ không tồi.

Mới đi được hai giao lộ, điện thoại của cô lại vang lên “tích tích”.

“Gì vậy a?” Không để ý rút điện thoại ra xem, mắt Cố Phi Yên trừng lớn, “Ông trời của tôi, tình huống gì đây?”

Thẻ của cô vừa nhận được 10 vạn đồng vậy mà không cánh mà bay, đường cũ lui về rồi!

Đây, đây...

Mùi vị căn bánh kếp đều không còn nữa, Cố Phi Yên gọi điện cho Cố Minh Châu, lại không ai bắt máy. Cô không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng cô biết, con đường dọa dẫm Cố Minh Châu khó có thể đi được nữa.

Cô còn có thể làm gì bây giờ?

...

Tầng cao nhất Quốc tế Đế Thần.

“Làm xong chưa?” Âm thanh người đàn ông trầm thấp dễ nghe vang lên, mang theo uy nghiêm vô hạn.

“Làm xong rồi.” Giang Đào lau lau mồ hôi, “Vừa nãy tôi đã liên hệ với ngân hàng, 10 vạn Cố đại tiểu thư chuyển sang đã trở về tài khoản của cô ấy. Tôi cũng nói chuyện này cho Cố tổng biết rồi, Cố tổng nói sẽ đóng băng tài khoản của Cố đại tiểu thư, nghiêm ngặt khống chế tiền trong tài khoản Cố đại tiểu thư, sẽ không để loại chuyện này xảy ra lần nữa.”

“Ừm.” Chiến Mặc Thần xoay lưng với cửa sổ thủy tinh sát mặt đất, lạnh nhạt phân phó, “Gọi cho Cố Kiến Quốc, bảo ông tôi tối nay mang người đến biệt thự của tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64

“Tiểu Yên, con hiện tại đi cùng bố đi! Nhanh lên!”

“Chỉ cần con ngoan ngoãn nghe Chiến thiếu, bố có thể lấy thêm mấy hạng mục, chuyện Thẩm gia anh ấy cũng đều sẽ xử lý được, còn cần đến con bỏ công làm gì?”

“Con đứa nhỏ này, làm sao lại cứ bướng bỉnh như thế? Cố gia chúng tôi chỉ có con cùng em trai con hai đứa con bố sinh ra, về sau mọi thứ của Cố gia, còn không phải là để lại cho các con sao? Bố biết con hận Minh Châu, nhưng Cố Minh Châu dù có thế nào đi chăng nữa, trong lòng bố con luôn vượt trên nó a!”

“...”

“Mày có đi hay không? Nếu không nói gì, tào sẽ bảo người tôi trực tiếp động thủ! Hôm nay, ông mày dù trời cũng phải trời mày qua bằng được, tào chính là cha ruột mày đây!”

Nói hết câu cuối, Cố Kiến Quốc không còn kiên nhẫn, trực tiếp vạch mặt, thế nhưng Cố Phi Yên vẫn như cũ bất vi sở động.

Cô ngồi tại trên ghế dài bệnh viện, sắc mặt lạnh lẽo.

Tên Chiến Mặc Thần đáng chết, thế mà hôm nay lại muốn gặp cô? Đêm qua anh ấy ăn còn chưa bẻ bụng ư?!

“Nói xong chưa?” Cô mở miệng.

“Nói xong rồi, mày giờ phải đi theo tào!” Cố Kiến Quốc muốn động thủ.

“Ông có bản lĩnh thì hành động cho tôi xem!” Cố Phi Yên từ trong túi lấy ra một thanh dao rọc giấy, mũi dao phản xạ ánh sáng sắc lạnh, cô lạnh lùng nói, “Tôi tin rằng, trước khi tôi bị trời đi, trên người ông sẽ nhiều thêm vài lỗ máu trước!”

“...” Cố Kiến Quốc lui lại một bước, không dám tin, “Tiểu Yên, con sao có thể làm như vậy, chúng tôi là cha con a, giữa cha con có chuyện gì là không thể thương lượng?”

“Có loại bố nào một lòng chỉ muốn bán con gái mình sao? Ông dứt cho tôi!”

“Bố đi rồi, con dự định đi đâu kiếm tiền trả viện phí?” Cố Kiến Quốc còn chưa hết hi vọng, “Chỉ cần con đi bồi Chiến thiếu một đêm, bố làm chủ, bố cho con ba vạn... Không, hai vạn!”

Hai vạn, tôi đa chi có thể chèo chống một tuần lễ, Chiến thiếu một tuần ngủ với Cố Phi Yên một lần, hẳn là cũng đủ chứ?

Cố Kiến Quốc có chút bận tâm, sợ khoảng cách thời gian quá dài.

Dù sao, hôm qua mới ngủ, hôm nay lại muốn ngủ, Chiến thiếu đối với đứa con gái của anh ấy thật đúng là nghiện... Nghiện là tốt, về sau tương lai xí nghiệp Cố thị sẽ càng thêm tốt đẹp, nghĩ nghĩ ông tôi liền vui mừng!

“Còn ba vạn hai vạn? Ông dứt cho tôi!”

Cố Kiến Quốc vẫn đang ảo tưởng, Cố Phi Yên tức đến đỏ mắt, cầm dao rọc giấy hướng phía cánh tay của ông tôi đâm vào. Mùa hè chất vải quần áo rất mỏng, một nhát liền thấy máu.

“Mày, mày, mày lại dám làm thật, thật sự dám tào!”

Đau, đau muốn chết!

Cố Kiến Quốc chưa từng chịu thiệt như vậy, bị dọa đến nói năng lộn xộn, nào còn dám dây dưa, không ngừng ôm cánh tay lộn lộn, giống như sau lưng có quỷ đuổi theo.

Cố Phi Yên nhắm lại mắt.

Thấy một vòng đỏ sẫm trên mũi dao, cảm thụ được người chung quanh nhìn qua với ánh mắt kinh ngạc và phòng bị, cô đầu một mảng trống rỗng.

Cô... Thật sự thọc Cố Kiến Quốc một dao.

Mặc dù cô có chứng mực, nhưng vừa xuống tay thật sự thấy máu.

Trông mắt đáng chết, cô cảm thấy mình càng ngày càng đáng sợ.

Có lẽ, người bị buộc đến cực hạn, sẽ thật biến thái? Cô cảm thấy mình tựa như là một con thú nhỏ bước đến tuyệt cảnh, nếu như đường cầu sinh không có cửa, cô cũng không biết mình sẽ lại làm ra chuyện gì nữa.

Cô cực kỳ chán ghét bộ dạng của mình, vô cùng bất lực, cũng quá tiêu cực.

Đúng lúc này, một giọng nói thanh thúy vang lên, đánh gãy suy nghĩ của Cố Phi Yên, “Tiểu Yên, sao cậu lại ngồi ngoài này một mình?”

Cố Phi Yên ngược mắt, khuôn mặt lo lắng của Sở Diễm Diễm đập vào mi mắt.

“Diễm Diễm, tại sao cậu cũng ở đây?”

“Tôi nghe hàng xóm nói bà Thẩm nhập viện rồi, tôi đoán cậu khẳng định đang ở bệnh viện trông coi, liền đến tìm.” Sở Diễm Diễm buông rõ hoa quả xuống, lo lắng hỏi, “Sắc mặt cậu trông rất xấu, cậu sao thế?”

“Tôi không sao...” Ôm lấy Sở Diễm Diễm, Cố Phi Yên nuốt nước mắt, “Cậu sao ngốc thế, tôi thời gian này không liên hệ với cậu, trốn tránh cậu, cậu còn tới thăm tôi làm gì?”

“Tôi đâu có lo lắng! Thật ra, anh tôi còn lo cho cậu hơn, ai... Bỏ đi bỏ đi, không nói nữa.”

“Tôi biết.”

Có một số việc, trong lòng mọi người đều biết rõ, chỉ là khó mà nói ra.

“Anh ấy gần đây khỏe không?” Cố Phi Yên do dự hỏi.

“Không được tốt lắm” Sở Diễm Diễm lắc đầu, “Trước kia không liên lạc cậu, trong lòng anh tôi có chờ mong, coi như bình thường, nhưng khoảng thời gian này, anh ấy mỗi đêm đều ngủ ở công ty, tôi nhìn anh ấy đáng về liều mạng như thế, trong lòng thật không dễ chịu.”

“...” Cố Phi Yên trầm mặc.

“Tiểu Yên, cậu thật không thể đáp ứng anh tôi sao? Anh ấy yêu cậu rất sâu đậm, nếu cậu và anh ấy ở bên nhau, anh ấy nhất định sẽ làm cậu hạnh phúc. Không nói những cái khác, tôi cảm thấy với sự si tình của anh ấy, tuyệt đối sẽ không ra ngoài ngoại tình, cậu có thể cực kỳ yên tâm!”

Cố Phi Yên lắc đầu.

Không phải Sở Nghiễn không tốt, mà là cô không tốt.

Trên người cô mang một đồng phiền phức, sao có thể cứ thế cùng anh ở bên nhau? Sở Nghiễn xứng đáng có người con gái tốt hơn mà không phải cô như thế này.

“Cậu nha! Thôi, tôi không nói nữa.” Sở Diễm Diễm đứng dậy, “Đi thăm bà Thẩm thôi.”

Kỳ thật, Sở Diễm Diễm cùng Thẩm nãi nãi lui tới cũng không nhiều, cô tới chuyến này, nguyên nhân lớn nhất chính là đến xem Cố Phi Yên, nếu không, người nào đó căn bản sẽ không yên lòng.

Đưa Sở Diễm Diễm đến cửa bệnh viện, Cố Phi Yên ngượng ngùng mở miệng, “Diễm Diễm, cậu có thể mượn tôi một điểm tiền?”

Cô thực sự không có cách nào nữa, nhất định phải vượt qua khó khăn trước mắt đã.

“Cậu thiếu tiền?”

“... Ừ.”

“Cậu muốn bao nhiêu?”

“Cậu... có bao nhiêu?” Cố Phi Yên hỏi.

“Ha ha...” Sở Diễm Diễm gượng cười hai tiếng, “Cậu biết mà, tôi là nguyệt quang tộc, tháng này tôi chỉ còn lại hai trăm đồng.” Mỗi tháng, cô đều phải dựa vào tiếp tế của Sở Nghiễn, cũng là chính người nghèo a.

“Nhưng mà, tôi có thể lấy quần áo, túi xách bán một ít, kiếm tiền cho cậu mượn!” Sở Diễm Diễm vội vàng cam đoan, “Tôi lúc không có tiền cứ làm như vậy, cũ mà không đi thì mới không tới mà!”

“Thôi bỏ đi, tôi vẫn nên để yên bảo bối của cậu.” Thân mật chọc chọc cái trán Sở Diễm Diễm, Cố Phi Yên cười, “Tôi thiếu không nhiều, đi tìm bạn khác khác mượn cũng được rồi.”

“... Vậy được.” Sở Diễm Diễm nháy nháy mắt, cũng không tiếp tục khuyên.

Mười một giờ đêm

Chờ Cổ Phi Yên từ phòng bệnh đi ra, liền nhìn thấy Sở Nghiễn đứng ở ngoài cửa, tựa hồ vừa tới không lâu.

Thấy cô, đôi mắt đen ôn nhu của anh liền hướng về bên này.

“Yên Nhi, gần đây khỏe chứ?”

Cổ Phi Yên, “...”

Trước kia, Sở Nghiễn đều gọi cô Tiểu Yên, hiện tại đột nhiên gọi cô Yên Nhi, cô có chút không quen. Sau đó, bỗng nhớ tới Chiến Mặc Thần từng một tiếng trầm thấp êm tai gọi “Yên Nhi”, càng thấy không được tự nhiên.

Chỉ có điều, cô không thể hung hăng với Sở Nghiễn, hơi ửng đỏ mặt, “Anh Sở Nghiễn, anh muốn tìm tôi à?”

“Ừm.” Vỗ vỗ đầu Cổ Phi Yên, Sở Nghiễn đưa một chiếc túi da trâu thật dày cho cô, “Đi, tôi cùng em đi nộp.”

“Anh Sở Nghiễn...”

“Nếu như em không nhận số tiền này, sau này mỗi ngày tôi đều tới đưa.”

“Không phải.”

“Vậy là cái gì?”

“Chính là...” Cổ Phi Yên mấp máy môi, có chút muốn khóc, nhưng cuối cùng vẫn cong môi nở nụ cười xán lạn, nhẹ nhàng ôm Sở Nghiễn một cái, “Anh Sở Nghiễn, cảm ơn anh, vô cùng cảm ơn anh!”

Mỗi khi cô cần giúp đỡ, quay người lại, đều sẽ nhìn thấy anh ấy đang ở sau lưng.

Loại cảm giác này, cô có thể vô sỉ nói cô đã bắt đầu không muốn xa rời sao?

“Cảm ơn cái gì?” Buồn cười, Sở Nghiễn búng trán Cổ Phi Yên, trên khuôn mặt tuấn tú ý cười càng sâu, tự nhiên dắt tay Cổ Phi Yên, “Đi, chúng ta đi đóng tiền, giao xong em có thể an tâm rồi.”

“Ừ!” Cổ Phi Yên gật đầu.

Hai người vừa nói vừa cười, vui vẻ đi vào trong thang máy, không phát hiện thang lầu chỗ góc cua có một người đang đứng.

Nam nhân dáng cao lớn thẳng tắp, lạnh lẽo cùng cực, thân hình ẩn trong bóng tối, tản ra từng tia băng giá, cặp mắt đen tĩnh mịch đạm nhạt nhìn chằm chú bọn họ, tràn đầy ý lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65

6865.

Lần thứ nhất, Sở Nghiễn mang đến 10 vạn tệ, cách hai ngày sau, anh lại đưa thêm 20 vạn tệ.

Có Sở Nghiễn chi viện 30 vạn tệ này, áp lực của Cổ Phi Yên chốc đã không còn nữa, cô không phải cuống cuống tìm cách kiếm tiền, không còn sầu mảy khổ mặt lo lắng tiền thuốc thang ngày thứ hai, không cần chịu sự uy hiếp của Cổ Kiến Quốc.

Cô cảm thấy tất cả đều chuyển biến tốt.

Mặc dù không biết tự mình bao giờ có thể kiếm được 30 vạn tệ hoàn trả Sở Nghiễn, nhưng cô vẫn nên viết tờ giấy ghi nợ, trình trọng đưa cho anh, “Sở Nghiễn, đây là giấy ghi nợ của em đưa cho anh, anh nhất định phải cầm lấy, đây là bằng chứng anh là chủ nợ của em.”

Sở Nghiễn cũng không quá đáng, anh nhìn cô cười, nhận lấy.

Anh biết, nếu anh không lấy, lòng cô càng bất an.

“Cho em mượn tiền, anh có lãi không nhỉ?” anh hỏi.

“Đương nhiên có, em đã nghĩ kỹ rồi, chính là theo lối suất ngân hàng mà tính.” Cố Phi Yên lè lưỡi bướng bỉnh, “Nhưng lối suất của anh mà tính theo cho vay nặng lãi, chắc là em không giả nổi mất.”

“Không giả nổi, thì đưa em cho anh là tốt rồi.”

Lời vừa nói ra, hai người đều căng thẳng.

“Cái đó....Sở Nghiễn, em mời anh ăn cơm nhé.” Cố Phi Yên chỉ chỉ phía nhà hàng trước mặt, “Nhà hàng thịt dê nướng kia em thấy khá ngon, anh có muốn thử không?”

“Được thôi.” Sở Nghiễn gật đầu.

Hai người tìm vị trí ngồi gần cửa sổ, mặc dù là ngày hè, nhưng chỗ này phía sau có ánh sáng, kính không bị ánh nắng nóng soi vào. Chỗ gần cửa sổ có thể nhìn thấy dòng người và xe cộ đi tấp nập trên đường, cũng mãn nguyện rồi.

“Sở Nghiễn, anh bây giờ có phải tự mình mở công ty riêng rồi, nên mới giàu như thế phải không?” ăn một xiên thịt dê nướng, Cố Phi Yên mỉm cười, “Không biết công ty của anh có thiếu người không? Em thấy mình cũng xinh đẹp, có thể đến công ty của anh làm nữ tiếp tân, nếu không, làm thư ký bên cạnh tổng tài đại nhân cũng được a!”

Sở Nghiễn phì cười, đang chuẩn bị mở miệng, đột nhiên cảm thấy có ánh mắt lạnh lẽo rơi trên người mình, sững người ra.

Quay mắt lại xem không hiểu gì, người đàn ông nghiêm nghị thu ánh mắt lại, lưng đối diện chỗ anh ngồi.

“Anh Sở Nghiễn?”

“Hà.....” Sở Nghiễn quay lại, “Công ty của anh rất nhỏ, anh- ông chủ nhỏ này tạm thời không cần thư ký, tuy nhiên, nếu em đồng ý, anh có thể giới thiệu cho em đến công ty của bạn anh làm nghệ nhân trang trí.”

Anh sớm đã có suy nghĩ này, muốn để cô đến công ty của anh làm việc, chỉ là lo lắng cô không đồng ý, vì vậy không có nhắc đến. Bây giờ đổi cách này, cô sẽ không từ chối chứ?

“Nghệ nhân trang trí?” Cố Phi Yên có chút thú vị, “Cụ thể là làm gì hả anh?”

“Trang trí đồ chơi, yêu cầu em vẽ một vài tranh minh họa, nhân vật cho trước, hoặc là các mặt thiết kế nội dung khác nhau, thấy thế nào, thú vị không?”

“Đương nhiên có rồi anh!” Cố Phi Yên rất ngạc nhiên mừng rỡ, “Chỉ là, em mới tốt nghiệp, chưa có kinh nghiệm làm việc, anh không phải thấy em đáng thương mới cho em cơ hội này phải không? Em không muốn bạn của anh rõ ràng không cần em, mà bị anh ép đầu, sắp xếp bữa một chức vụ cho em. Hơn nữa, em không muốn anh mất mặt đâu.”

“Đương nhiên là không rồi!” Sở Nghiễn cười ảm áp, “Nếu em lo lắng, em có thể đến công ty kiểm tra trước rồi hãy ra quyết định, thấy thế nào?”

“Vây được a!” Cố Phi Yên không ngại ngần nữa, đồng ý luôn.

Cô không nghĩ rằng làm việc ở công ty bạn Sở Nghiễn chính là ăn hời của anh ấy, cũng không nỡ làm phiền suy nghĩ của anh, cô nghĩ mình trả công sức, người khác trả tiền lương, đây là chuyện hết sức bình thường.

Chỉ cần anh không phải quan tâm đặc biệt cô, cho cô nhiều ưu đãi là được rồi.

Cô làm việc ở công ty người quen, không cần lo lắng bị quấy rối, không cần sợ bị lừa bịp, còn nỗ lực làm việc sẽ được báo đáp, rất tốt rồi.

Cầm cốc trà lên, nở nụ cười vui sướng, “Sở tổng, em kính anh ly trà thay cho rượu, cảm ơn anh cho em cơ hội quý báu này, đại ơn đại đức của anh, em sẽ nhớ mãi không quên!”

“Đại ơn đại đức, lấy thân báo đáp?”

“.....” Cố Phi Yên có chút không thoải mái, đẩy nắp cốc trà lại, “Sở Nghiễn, anh đừng đùa em”

Cách biệt 8 năm, Sở Nghiễn từ là một cậu thiếu niên hiền lành mặc áo sơ mi trắng đã biến thành một nam nhân tính anh đầy triển vọng, dịu dàng như ngọc, đẹp trai vững vàng, trêu người cũng làm họ đỡ không nổi, con tim của cô phải có đủ kiên cường mới được.

“Anh không có đùa, anh vẫn luôn đợi em, đợi một ngày em sẽ chấp nhận anh”

Cách đó không xa, người đàn ông bị cây xanh che lại, sự âm u trong ánh mắt tựa mây đen trùng trùng.

Ngược lại với sự không vui của anh ta, sự khó xử của Cố Phi Yên giống như chiếc kẹo ngọt ngào.

Cũng không nhận được nữa, anh đứng dậy, mang theo cơ thể lạnh băng từng bước dời đi.

Sở Nghiễn đã để ý đến, tuy nhiên chỉ dừng lại nam nhân đó một giây, liền rất nhanh thu hồi lại, con người đen láy dịu dàng nhìn Cố Phi Yên, làm sao nhìn mãi chưa đủ.

Ngồi trên xe, Chiến Mặc Thần châm điều thuốc, ánh mắt nhìn xuống đường đối diện chỗ ngồi đôi nam nữ trong nhà hàng.

Trong xe, bầu không khí yên tĩnh.

Giang Đào nhăn nheo sợ hãi mở miệng, “Chiến thiếu gia, chúng ta... vẫn nán lại ở đây sao?”

“Đi thôi.” Chiến Mặc Thần nghiền nát tàn thuốc.

“Vâng, vâng.” Giang Đào vội vàng đưa mắt nhìn tài xế, chiếc xe đen May Bach hòa vào dòng xe trên đường, cuối cùng cũng đi xa nhà hàng vừa nãy.

Đi được một đoạn đường, Chiến Mặc Thần âm thanh lãnh đạm cất lên, “Cho cậu một ngày, điều tra thông tin người đàn ông đó, mang đến phòng làm việc cho tôi.”

“.....Vâng.”

“Cho dù hấn mở công ty, tìm cách gây chút chuyện cho hấn lo lắng, tiện thể đem công ty bạn hấn thanh lý luôn, đừng có nhàn rỗi cả ngày nhét tiền cho nữ nhân của người khác.”

“.....” Giang Đào chớp mắt, “Vâng.”

Mặc dù nói như vậy thực sự không đúng, nhưng.....

Giang Đào nhin không nổi, “Chiến thiếu gia, hình như...Cố nhị tiểu thư, giờ không phải nữ nhân của ngài nữa rồi...”

“.....” khoảnh khắc yên lặng, Chiến Mặc Thần lại châm điều thuốc, âm thanh hờ hững, “Giang Đào, cậu có phải muốn đi Nam Phi cùng Du Diễm Phong?”

Giang Đào, “.....”

Hấn sai rồi!

Hấn thật sự biết sai rồi!

.....

Cố Phi Yên đi làm được hơn một tuần, lại bị gọi lên phòng làm việc lần nữa.

Sở Nghiễn giới thiệu công ty này là làm web game, kỹ thuật hàm lượng không cao, họa phong... Cũng coi như kiểu cầm chiếc dao chém loạn xạ thôi vậy, thật ra cũng không có yêu cầu nhiều về mỹ cảm.

Công việc như này để Cố Phi Yên làm, ngược lại cô cũng không có lời khó chịu nào, mà có được công việc như này kiếm tiền là tốt rồi.

Chỉ là, lần này bị gọi lên phòng làm việc, cô có chút lo lắng.

Thường cảm thấy có chuyện gì đó xảy ra.

“Ông chủ, anh gọi tôi.” Bước vào phòng làm việc, Cố Phi Yên mở miệng cười.

Đưa tay không đánh mắt cười, lời nói này có chút phản đạo lý.

“Ừm.” Triệu Dịch chỉ Cố Phi Yên ngồi xuống, “Ngồi chỗ đó, tôi có chuyện muốn nói với cô.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66

6866.

“Anh nói đi.” Cố Phi Yên cung kính mở lời, cũng không ngồi xuống.

“Tiểu Yên à, ... Tôi có thể gọi cô như này được không?” Triệu Dịch hỏi.

“Được nhiên là được ạ, đây là vinh hạnh của tôi.” Cổ Phi Yên tươi cười nịnh nọt, “Anh là bạn của anh Sở Nghiễn, anh ấy cũng gọi tôi như vậy.”

“Ừm.” Triệu Dịch gật đầu không nói gì nữa.

Khuôn mặt anh trở nên khó coi, dường như lưu luyến gì đó.

Cổ Phi Yên cũng không giục, lặng lẽ đợi.

Cái nên đến rồi sẽ đến, cô cũng không vội vàng.

Khoảnh khắc do dự, Triệu Dịch khó khăn mở miệng, “Tiểu Yên, không phải con người tôi không chân thành, sự thật là....có người ở các phương diện nào đó cố gắng áp chế công ty chúng tôi, chính là để tôi sa thải cô, vài ngày trước tôi gánh được, bây giờ thật sự có chút gánh không nổi.”

Làm trang web game, rất rõ ràng là chỗ Cổ Phi Yên mới làm, tuy nhiên, Tại sao trước khi cô đến, công ty của anh ấy đều êm đẹp?

Tình trạng của Cổ Phi Yên, Sở Nghiễn đều nói với anh ta rồi, ngược lại anh ta đối với Sở Nghiễn thật sự không còn cách nào nữa, nhưng Cổ Phi Yên cũng không thể tiếp tục ở lại công ty. Công ty này tốn rất nhiều tâm huyết của anh ta, cũng không thể bại như vậy, phải không?

“Tôi biết rồi ạ.” Cổ Phi Yên cúi chào, “Cảm ơn anh mấy ngày nay chăm sóc tôi, tôi chút nữa sẽ từ chức, mong công ty anh có thể phát triển mạnh mẽ.”

Trên mặt cô không hề có chút oán giận nào, Triệu Dịch càng cảm thấy ngại ngùng.

Anh biết lời nói càng nhiều càng vô dụng, định để tài vụ tính tiền lương một tháng cho cô, coi như tiền bồi thường.

Tuy nhiên....

“Tiểu Yên, cô có biết công ty của Sở Nghiễn xảy ra chút phiền phức không?”

“Cái gì?” Cổ Phi Yên ngạc nhiên, con mắt mở to, “Công ty của anh ấy có chuyện gì? Cũng là tại tôi?”

Mím môi lại, sắc mặt Cổ Phi Yên trở nên khó coi.

“Đúng vậy.” Triệu Dịch lặng lẽ gật đầu, “Công ty của anh ta so với công ty của tôi nguy cơ nghiêm trọng hơn, bây giờ hình như đã đứt dây vốn đầu tư, nghe nói dự án nghiên cứu và phát triển trò chơi trong tay cũng đã bị chuyển nhượng mất, đây là tâm huyết một hai năm của Sở Nghiễn đó! Nếu như không có dự án này, vốn đầu tư mạo hiểm vào công ty chỉ sợ sẽ bị rút hết.”

Sở Nghiễn là làm trò chơi trên điện thoại, bởi vậy mới quen biết Triệu Dịch, trở thành bạn tốt. Đối với một công ty làm mobile game mà nói, dự án là sinh mệnh, một dự án tốt, có thể làm cho công ty đó phát triển gấp mấy lần.

Huống hồ, còn có vốn đầu tư mạo hiểm vào công ty đang chăm chú nhắm đến.

Cổ Phi Yên trong lòng hồi hộp.

Cô miễn cưỡng nở nụ cười, “Triệu tổng, cảm ơn anh đã nhắc tôi, nếu không tôi thật sự không biết gì.” Với tính cách của Sở Nghiễn, anh chắc chắn sẽ giấu cô cả đời.

“Cô không hiểm khích tôi nhiều lời là may rồi.”

Triệu Dịch đành chịu, anh chỉ là không muốn nhìn thấy tâm huyết của bạn mình cứ thế mà tan biến.

Anh biết bạn của mình thích Cổ Phi Yên, nhưng, lạc hoa hữu ý, nước chảy vô tình, thật sự có đáng không?

Cảm xúc này, duy trì đến khi Triệu Dịch biết Cổ Phi Yên đã cầm tiền lương một tuần rồi rời đi, cuối cùng cũng biến thành áy náy.

Anh vẫn là tiểu nhân, không có một nữ nhân nào vô tư đến như vậy.

.....

“Điềm Điềm, cô đưa cho tôi địa chỉ của công ty anh Sở Nghiễn, được không?”

“A, Tiểu Yên, cô cuối cùng nghĩ kỹ rồi, đi quan tâm quan tâm anh trai tôi hả?” Sở Điềm Điềm vô tư báo cáo, “Tôi nói cho cô biết nhé, phòng làm việc của anh tôi có một cửa bí mật, bên trong là gian phòng nghỉ ngơi của anh đó! Cô nếu như muốn đi kiểm tra, nhất định tìm chỗ đó, biết chưa? Nói cho cô, tôi vẫn luôn ủng hộ cô!”

“....” Cổ Phi Yên không biết nên khóc hay cười, “Cô thật sự là em gái tốt, lại bán đứng anh trai mình như thế.”

“Cô nếu như muốn mua, anh tôi nhất định cảm ơn tôi! Hihi...”

“Được rồi, được rồi, không nói nhiều với cô, cô đưa tôi địa chỉ đi.”

“Tuân mệnh!”

Rất nhanh, nhận được tin nhắn của Sở Điềm Điềm.

Cố Phi Yên vừa nhìn, phát hiện công ty của Sở Nghiễn cách chỗ cô cũng không xa, chính là tòa cao ốc huy hoàng ở trong Cao Tân Khoa Kỹ Viên, đi bộ khoảng 10 phút là đến.

Trong lòng cô có chuyện, đứng lúc mượn thời gian đi bộ, có thể dễ dàng suy nghĩ.

Công ty của Sở Nghiễn ở tầng 18.

Thang máy vừa mở ra, Cố Phi Yên còn chưa bước vào cửa lớn của công ty đã nghe thấy tiếng đánh nhau âm thanh cực kỳ to, ồn ào, đưa con gái bên cạnh tiếng khóc đến chói tai, dường như có thể phá chân trời.

Nghĩ cái gì nữa, sắc mặt cô trắng bệch, chạy như bay hướng công ty của Sở Nghiễn.

Chạy đến cửa, đập vào mắt cô là một đồng lộn xộn.

Chỗ nào cũng là bàn ghế và máy tính bị đập vỡ, sơn hất bắn đầy tường, cả công ty không còn chỗ nào có thể nhìn được nổi.

Nhân viên công ty đa phần đứng hết sang một bên, tức giận nhưng không dám lên tiếng, có thì đang dọn dẹp đồ đạc chuẩn bị dời đi, kiểu không cần trốn tránh.

Cố Phi Yên khuôn mặt lặ lăm bước vào cũng không có ai nói gì.

Càng bước vào trong, trong lòng Cố Phi Yên con tức giận càng lên cao.

Đi đến phòng làm việc lão tổng, cô vừa nhìn liền thấy một đám côn đồ tóc nhuộm lộn xộn đang làm xằng làm bậy ở bên trong.

Trên tay mỗi người bọn chúng cầm chiếc gậy gỗ dài, lũ bất lương, không hung hăng không được, có đứa đang phá đồ đạc, có đứa lật tung giấy tờ trong ngăn kéo, thấy cái gì đáng tiền là bỏ ngay trong túi.

Trong phòng, Bạch Tổ Tổ đang đỡ bà Chu Lan đứng không vững góc tường.

Chu Lan-Mẹ của Sở Nghiễn có chút hoảng loạn, trên mặt in vài phát tát, tức giận run người, hét trong tuyệt vọng, “Đừng phá nữa, đừng cướp nữa! các người là ai, đợi con trai tao về, hắn sẽ không tha cho các người!”

“Con trai của bà? Ha ha ha... Nói không chừng, hắn ta sớm chết ở ngoài rồi!” tên côn đồ tóc vàng cả đầu, xem ra là tên cầm đầu, cười hống hách, “Con trai của bà, cũng chỉ là gốitheu hoa, căn bản không chịu nổi bị đánh đâu!”

“Mày đừng nói xạo! còn nói năng hồ đồ, xem tao xé xác mày ra!”

“Bà già chết tiệt, xem bà làm được gì, hay vẫn muốn vài cái bạt tai nữa?!”

“Xin lỗi, xin lỗi, di của tôi không phải cố ý gì, các người đừng động tay nữa...” tên côn đồ tóc vàng chuẩn bị đánh người, Bạch Tổ Tổ lập tức cúi xuống xin lỗi, vừa khóc, vừa an ủi Chu Lan, “Di à, di đừng tức, tiền chi là vật ngoài thân, giữ gìn cơ thể mới quan trọng! Nhìn đi như vậy, anh Sở Nghiễn sẽ buồn lắm.”

“Cô người đẹp này thú vị đây, không tồi, anh đây thích.” Tên côn đồ tóc vàng nâng cằm Bạch Tổ Tổ lên, ánh mắt ngạc nhiên mừng rỡ, “Ày, lớn xinh đẹp như này, nhìn làn da này, cơ thể này... hay là, đợi tý nữa cùng các anh vui sướng vui sướng?”

Bạch Tổ Tổ không dám động đây, ánh mắt né tránh.

Tên côn đồ tóc vàng lại nhìn xuống người bà Chu Lan, hần một tiếng, “Bà cái đồ già này coi như xong, từng đây tuổi, chắc chắn không được, nếu mà có làm, còn không biết là bà làm tôi sáng khoái, hay là tôi làm bà sáng khoái đây!”

“Ha ha ha... anh Kiến à, lời anh nói có đạo lý.”

“Bà già có cái gì mà làm chứ? Còn không bằng tôi đi mua miếng thịt lợn tự mình luộc cái lỗ!”

Tiếng cười vang lên.

“Đám khốn nạn bọn này!” bị sỉ nhục như vậy, khuôn mặt chỗ đen chỗ trắng của bà Châu Lan chỉ vào tên tóc vàng, “Có bản lĩnh mày đánh chết tao, bọn

bây là lũ cận bã của xã hội, đưa chúng mày tiền, chúng mày còn đập phá đồ đạc, tán tận lương tâm, các người chết cũng không yên thân!”

Tên tóc vàng bị bà Chu Lan giữ chặt tay, cắn một phát mạnh mẽ, rách miếng thịt chảy máu.

“Tiện nhân, mày dám cắn tao, tao đánh chết mày!” hất một bên hất tay ra, một bên đau hét lên với bọn đàn em, “Chúng mày chết hết rồi sao? Còn đứng ngây ra đó làm gì? Đánh nó cho tao, đánh chết thì thôi!”

“anh Kiến, em đến đây!”

“Đánh chết mụ tiện nhân này!”

Những đứa còn lại thấy thế xông vào, tay cầm cây gậy gỗ hướng phía bà Chu Lan, mắt nhìn bà Chu Lan bị chịu thiệt, Cổ Phi Yên vội vàng hét lớn, “Đội dài!”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67

6867.

Không nghĩ đến rằng, cái lời nói ra trước luôn là sự phản bác nhếch nhác không chịu nổi nhất của Chu Lan.

“Nếu như không phải cô cái loại ôn thần, thì Sở Nghiễn nhà tôi làm sao có thể xui xẻo được?! đều là do cô, cô cút cho tôi!” nỗi giận bùng bùng đi đến trước mặt, Chu Lan giờ tay cho Cổ Phi Yên một cái tát, tốc độ rất nhanh để cho tất cả mọi người ở đây đều phản ứng không kịp.

Bởi vì cái biến cố này xảy ra bất ngờ, tiêu hoàng mao ánh mắt ra hiệu người khác không được làm loạn, một nhóm côn đồ bắt đầu nhìn hiếu kì, bọn chúng ánh mắt không tốt nhìn về phía Cổ Phi Yên, thậm chí còn dùng điện thoại chụp ảnh quay video.

“bác gái. ....” âm thanh rì rầm, Cổ Phi Yên cũng rất hoảng hốt.

Cô che mặt lại, có chút luống cuống không biết phải làm sao.

Lúc trước, Chu Lan không nói dối với cô có rất nhiều thứ tốt, nhưng Sở Nghiễn và Sở Diễm Diễm đưa cô về nhà chơi, cô cũng không rõ đưa cho cô sắc mặt nhìn, có hôm tâm trạng rất vui, có thể nấu cho cô bát mì trứng.

Cô không nghĩ đến, Chu Lan có thể cho cô một cái bạt tai.

“đừng gọi tôi là bác gái, tôi không có quen biết cô!” Chu Lan khóc như mưa, đau lòng cự tuyệt chửi, “Sở Nghiễn nhà tôi làm nên tội ác gì, bỗng dưng bị cô lôi vào cái vương mắc này? Bản thân cô không kiểm tra bên ngoài một chiều dụ con bướm, bỗng dưng đưa Sở Nghiễn nhà chúng tôi thành như thế này! công ty của nó sắp không còn rồi, người cũng mất tính rồi, còn dẫn đến đây một nhón côn đồ giết người. ....tôi cầu xin cô, cô buông Sở Nghiễn ra đi!”

“bác gái, con xin lỗi, con. ....” không biết phải nói sao, Cổ Phi Yên chỉ có thể buồn rầu xin lỗi, “con xin lỗi, thật sự rất xin lỗi, việc này con đều có thể giải quyết được, không thể lại để cho Sở Nghiễn bị con làm khổ một được.”

“Tiểu Yên, không phải tôi nói với cậu rồi, nhưng Sở Nghiễn ca ca thật sự vì cậu mà trả giá rất nhiều rồi.” một giọng nói bỗng nhiên vang lên, Bạch Tố Tố có một chút lo lắng, nhưng cố gắng vì Chu Lan mà xuất đầu lộ diện nói, “Sở Nghiễn ca lúc trước mượn cho cậu 30 vạn tệ hay là tìm ngân hàng cho vay, bây giờ công ty của anh ấy đột nhiên bị người ta dồn ép, trong tay không có tiền, chịu đựng áp lực thật sự rất lớn. ....”

“cháu nói cái gì?” Chu Lan ngắt lời của Bạch Tố Tố, lớn giọng hỏi, “Sở Nghiễn còn đưa cho cô ta 30 vạn? bởi vì cái này, trong tay nó mới không có tiền?”

Rất rõ ràng, việc này cô còn không biết.

“bác gái, Sở Nghiễn ca luôn không để con nói cho bác biết việc này, anh ấy. ....anh ấy khẳng định là sợ bác lo lắng.” Bạch Tố Tố thờ dài, trên khuôn mặt nhỏ đầy sự kiên định, “nhưng con cảm thấy nên nói cho bác biết việc này, đầu sao bác cũng có quyền hiểu rõ tình hình.”

“sợ ta lo lắng, vậy thì đừng có làm! vì một đứa con gái, nó muốn để nhà chúng ta bị hủy hoại sao? Ta nhìn nó bảo vệ đứa con gái này, rất sợ ta không đồng ý để cho nó đi vay mượn tiền!”

Chu Lan đau xót khóc, Bạch Tố Tố chau mày an ủi.

Trên mặt Cổ Phi Yên vừa đỏ vừa sưng, đau rất, không chỉ vì nguyên do bị Chu Lan cho một cái tát, còn cảm thấy nhục nhã hổ thẹn.

Đều là do cô sai.

Đều tại cô!

Cô không ngờ rằng, Chiến Mặc Thần lại có thể không có tình bạn tri kỉ như vậy, ở trên thương trường động tay chân cũng cho dù, còn làm thuê cho bọn khốn đó những việc vớ vẩn như thế này!

Mím chặt đôi môi, Cố Phi Yên khom lưng cúi đầu, “bác gái, bác yên tâm, việc này con đều có thể giải quyết được.” cô thái độ rất chân thật, là cảm giác thật tâm xin lỗi.

Nhìn thấy cô ấy như vậy, Chu Lan lạnh lùng hừm một tiếng, bỗng dưng sắc mặt dường như không được tốt, nhưng lại không nói cái gì khó nghe cả.

Cố Phi Yên cười.

Chu Lan tính cách là như vậy, nhìn thì đánh đá chua ngoa, nhưng thực ra lại là người có lòng dạ tốt bụng, miệng cứng nhưng tim lại mềm.

Khi đối mặt với đám người kia, Cố Phi Yên gọi điện thoại cho Du Diễm Phong.

“Chiến thiếu gia, tôi hôm nay động đến một chút phiền phức, có thể phiền anh động tay, đưa cho tôi vài bọn côn đồ này vào đồn cảnh sát, tốt nhất là nhốt lại 10 ngày nửa tháng cũng được.”

“lại để tôi nhốt người cho cô? Tôi nói, cô chăm sóc bố mẹ bây giờ vẫn chưa xuất hiện.”

“anh nói điều kiện đi.”

“năm đêm, không thương lượng.”

“giao dịch thành công.”

Đột nhiên Du Diễm Phong bây giờ đang ở Nam Phi xa xôi làm khuôn vác, nhưng vì thế lực của anh ta, ở Kinh Thành điều động vài người đến bắt bọn côn đồ này vẫn là không có vấn đề gì. Cố Phi Yên không muốn mặc cả gì cả, chỉ muốn nhanh chóng đưa nhóm khốn nạn dứt khỏi trước mắt.

Du Diễm Phong “.....”

Cố Phi Yên rất sáng khoái, anh cảm thấy bản thân thiết thời rồi.

Nhưng vì người phụ nữ này làm cho sức khỏe phiền phức, về sau khẳng định còn cầu xin đến anh nữa, lúc đó anh lại có thể làm sư tử mở to mồm rồi!

Cố Phi Yên điện thoại vẫn chưa tắt, tiểu hoàng mao vẻ mặt nghiêm nghị âm thanh ôn ào, “rất đặc biệt, tao nói mày dọa ai chứ? Mày cho rằng mày tùy ý gọi điện thoại, mày đặc biệt có thể gọi người đến, đưa bố mày vào trong đồn cảnh sát uống trà?”

“đúng vậy, anh biết đằng sau lưng bọn tôi là ai không? Nói ra sẽ dọa chết anh đó!”

“hôm nay anh em bọn tao còn cắm rễ ở đây, xem ai dám đến bắt tao!”

“.....”

Lũ côn đồ làm ầm ĩ một hồi, từ đầu đến cuối sắc mặt của Cố Phi Yên lạnh nhạt, trong con ngươi lạnh lùng không hề sợ hãi.

Cô với dáng vẻ tĩnh lặng ung dung, âm thanh của bọn côn đồ dần dần nhỏ xuống.

Mà Du Diễm Phong, lại bị nhóm bọn côn đồ này làm cho tức không được, tắt điện thoại đi liên hệ với lũ bạn xấu của mình, quyết tâm phải thu dọn xử lý tốt những thứ như này!

“nói xong chưa?” Cố Phi Yên lạnh nhạt hỏi nhóm côn đồ trước mặt, khuôn mặt đơ lạnh tanh, ánh mắt lạnh lùng, “phải là nói xong rồi, các người tự mình quyết định đi!”

“quyết định cái gì?” tiểu hoàng mao chán ngắt hỏi lại.

“anh nói đi?” Cố Phi Yên hỏi lại, “dám thì ở lại đây đợi đi, tôi không để ý mấy người chiếm giữ không gian ở đây, không dám ở đây đợi, thì chạy đi, nói không chừng tôi cũng không tính toán gì, mấy người cho rằng Chiến Gia có thể một tay che bầu trời ư, làm xằng làm bậy không? thật ngại quá, cho dù Chiến Gia thật sự có bản lĩnh cũng không thể bảo vệ mấy người, chỉ có thể phía hi sinh mấy người àm thành bia đỡ đạn thôi!”

“cái gì Chiến Gia?” có một tên côn đồ nhỏ giọng hỏi, bị Tiểu hoàng mao cho một cái lườm, “im mồm cho tao!”

Người phụ nữ này chỉ là người của Cố Gia, bỗng dưng chán nản, nhưng lạc đà gầy còn hơn ngựa to, điện thoại vừa xong, giữ không chuẩn, không phải là dọa người, là thật sự có người đến. ....

Tiểu hoàng mao ánh mắt lấp lánh,sốt ruột nghĩ cách đối phó.

Mãi sau,anh ta cắn răng, “ đi!”

Bọn côn đồ cuối cùng vẫn là không chống lại được,chuồn biến mất,như trong dự đoán của Cố Phi Yên.những người lẫn lộn trong xã hội,nói dễ thì là có thể cong cũng có thể duỗi,nói khó nghe thì là không có tiền đồ gì cả.

Cố Phi Yên không ngăn cản.

Cô sớm phát hiện trong phòng làm việc có giám sát và điều khiển,đội Du Diễm Phong điều người qua đây,cô chụp những người trong camera mỗi người một bản,để bọn họ nhìn người trong ảnh rồi đi bắt,một người cũng không thể bỏ qua.

Đưa người đi, Cố Phi Yên nhìn về hướng Châu Lan luôn đứng ở trong góc.

“ Đi,giải quyết việc ở trong này là vì con mà thôi,con biết nói xin lỗi thì có hơi cứng nhắc.con bây giờ đi tìm người,nhất định có thể đưa Sở Nghiễn bàn giao cho đi.”

Cô lại nhìn về phía Bạch Tổ Tổ diễm đậm nhu mì,ánh mắt chán ghét, “ còn cậu,đừng gọi tôi nữa,cậu trước kia làm những việc gì,cậu nên ở đây nói ra thay vì cậu nhớ lại được không?”

Cô không chủ động tìm Bạch Tổ Tổ làm phiền,nhưng không đại diện có thể chịu được cô thấy người gặo nguy thừa cơ hãm hại được.

“tôi. ....tôi không có!” Bạch Tổ Tổ vội vàng nhanh chóng khóc,đáng thương nhìn Chu Lan giải thích, “ đi,con thật sự không có làm,con nghe không hiểu cô ấy đang nói cái gì nữa!”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68

6868.

“cô đi đi,chuyện của cô và Sở Nghiễn,tôi không thể đồng ý.”Chu Lan lạnh nhạt với Cố Phi Yên,nhưng lại bảo vệ Bạch Tổ Tổ, “ Tổ Tổ là ta nhìn con trưởng thành,con đưa cho người khác nhìn thấy sắc mặt không sao,đừng ở trước mặt ta làm mặt mũi như vậy!nói thẳng ra,cô ấy tốt hơn cô nhiều,cũng là nàng dâu mà ta ưng ý!”

Bạch Tổ Tổ cắn nhẹ môi,nhút nhát nắm lấy tay của Chu Lan, “ đi,cảm ơn đi đã thay con nói.”

“ta biết tính cách con như thế nào,không thể bị người ta che đậy được.”

“cảm ơn đi.” Bạch Tổ Tổ mắt đầy cảm động,ngoan ngoãn hỏi, “ đi, tóc của con rối rồi,đi có thể cùng con vào nhà vệ sinh chỉnh lại một tí được không?”

Thực ra cô ấy không nhếch nhác tí gì cả,thật sự là nhếch nhác mới là Chu Lan,nhưng cô ấy lại nói vậy,để giữ lại thể diện cho Chu Lan.

Chu Lan cúi đầu,”cùng đi đi.”

Hai người cầm tay nhau đi,để lại Cố Phi Yên một mình.

Ngơ ngác đứng được một phút,Cố Phi Yên nở một nụ cười đau khổ,quay người rời đi.

.....

Ngồi trên tàu điện ngầm, Cố Phi Yên ngậy người nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cô gọi điện cho Sở Nghiễn,vẫn là không có ai nghe máy,bất luận gọi bao nhiêu,đều là tiếng nói tự động của tổng đài,như vậy lại để trong lòng cô lo nghĩ,cùng càng tự trách mình thêm.

Bởi vì lo lắng,bị thương ở trên mặt cô dần không còn nhớ nữa rồi,trên đường gây ra sự chú ý của người khác,cô cũng không nhận ra.

Từ tàu điện ngầm bước ra,đi được vào bước trên đường là Quốc Tế Đế Thần.

Những tòa nhà cao tầng mang phong cách hiện đại,chọc thẳng vào những đám mây.

Ở đây,hầu như đã trở thành đánh dấu nền xây dựng của Kinh Thành.

Đi vào Quốc Tế Đế Thần đại sảnh đang được sửa chữa lại thật lộng lẫy,hơi lạnh đầy đủ và hơi nước mát lạnh với bộ chế độ ẩm ướt sẽ làm giảm đi sự nóng bức trong thời gian dài trên người Cố Phi Yên, chỉ đáng tiếc,bảo vệ ở đây cũng nghiêm ngặt giống nhau,cô vừa mới đi đến cái bực đã bị chặn lại.

“vị tiểu thư đây,xin hỏi cô tìm ai vậy?”

“tôi tìm Chiến Mặc Thần,cũng là tổng tài của cácanh.tôi không có đặt lịch hẹn,nhưng tôi chỉ muốn anh chuyển lời hộ cho tôi,anh ấy nhất định sẽ gặp tôi.”một hơi dài nói xong Cố Phi Yên đôi mắt trong sáng nhìn trước mặt cô lễ tân xinh đẹp,mỉm cười nhẹ.

Trước bực, “.....”

Có thể là không nhìn thấy Cố Phi Yên,cô ấy mấy giây sau mới phản ứng lại, “ xin hỏi quý danh của cô,qua đây tìm Chiến tổng có việc gì vậy ạ?”

Chuyện gì ư?

Còn có thể là chuyện gì chứ?!

Soi mới!

Đá!

Một chiếc!

Cố Phi Yên góc môi vểnh nhẹ lên,nở một nụ cười xinh tươi, “ tôi họ Cố,tổng tài của mấy người là anh rể đại nhân thân yêu nhất của tôi,tôi và anh ấy rất thân.tôi tìm anh ấy có việc rất quan trọng.”

“ cô đợi một chút,tôi lập tức gọi điện thoại.”

Nghe đến là “thông gia” của Chiến Mặc Thần,cô lễ tân ở trước bực càng không dám thất lễ,gọi điện thoại cho phòng thư kí ở bên ngoài phòng của tổng tài,ngược lại bên đó sẽ có người sàng lọc chọn nhận gặp người,cô ấy chỉ phụ trách báo lên phía trên.

Chỉ là,cô lại làm sao cảm thấy tổng tài đại nhân này,hơ....là cô em vợ,làm sao mà lại trông rất sát thủ?

Bỗng nhiên đôi mắt xinh đẹp mang theo một nụ cười dễ thương,nhưng vẻ mặt đó làm sao mà nhìn lại thấy lạnh lùng, trên mặt trắng bệch còn đem theo dấu của cái tát đỏ tươi trên mặt,hai tay ôm ngực,nhìn ra không giống như là liên hệ cảm tình,như là.....tìm kẻ thù vậy!

Nghĩ đến đây,cô lễ tân trước bực lắc đầu,không để cho mình nghĩ nữa.

Nhìn trộm bát quái của tổng tài,cô không nghĩ sẽ còn sống được lâu.

Chỉ là,cô nhẹ nhàng cẩn thận,đang nhìn Giang Đào vội vội vàng vàng đi đến đón Cố Phi Yên,còn đối với cô ấy đặc biệt cung kính.không chịu được tính tò mò hiếu kì lại trời dậy.

Nhưng đây là tin cậy bên cạnh tổng tài,người mà tổng tài tin nhiệm nhất,trợ lý theo bên mình,anh ấy tự mình xuống đón vị Cố tiểu thư đây,tổng tài nhất định rất coi trọng vị Cố Tiểu thư này.?

Đây.....thật sự chỉ là em vợ ư?

.....

“Cố tiểu thư,Chiến Tổng đang họp,cô đến phòng khách quý đợi một lát được không?”

“không được.” Cố Phi Yên cười mà như không cười,liếc anh ấy, “ anh gọi tôi là Cố Tiểu Thư,gọi Cố Minh Châu cũng là Cố Tiểu Thư..... bản thân phân biệt không được ư?”

“thì tôi gọi cô là Cố Tiểu Thư!”

“vậy anh gọi cô ta là gì? Bà chủ?mợ Chiến?”

“không,tôi gọi cô ấy là Cố Đại Tiểu Thư.” Giang Đào lời lẽ đánh thép.

“hi hi!” Cố Phi Yên không nhịn được cười,mang theo một cái vết dấu đỏ trên mặt,cười rất rục rờ.

“Cố Tiểu Thư,mặt của cô có cần phải khắc phục lại một chút không?”

“yaa!” Cố Phi Yên sờ lên mặt mình,có chút nóng,có chút đau,nhưng cô quyết định vẫn là không sao,cứ để như vậy đi, trước tiên đi tìm tổng tài nhà anh

đã,tôi không thể chờ đợi được muốn gặp anh ấy!”

Thật sự rất mong đợi!

Giang Đào, “.....”

Khí thế bùng bùng của Cố Tiểu Thư,cũng không biết Chiến Thiếu gia có thể thuận lợi dễ ăn dạ dày không.

Nghĩ trên tay anh ấy đang làm,hoặc đã làm qua việc này rồi...

Giang Đào trong lòng nghĩ thay cho Chiến thiếu gia mặc niệm,hùng hổ đưa cho anh ấy tinh thần vô hạn.làm vì một con gà to,trái lại anh là không thể đồng tình một cái đã mở tanh của người đàn ông! Đây là nguyên tắc.

Đến tầng cao nhất,Cố Phi Yên đi vào hành lang,đôi mắt ý thức được nhìn ra bên ngoài,đôi mắt nhìn thấy trong phòng hội nghị to như thế,một bóng dáng cao lớn.

Người đàn ông mặc bộ vest màu đen,thân hình đeo với đôi vai rộng eo hẹp mang hơi thở của một người đàn ông mạnh mẽ khỏe mạnh.

Hai tay nắm lấy đặt ở trên bàn,đôi mắt đen sâu thẳm chứa ánh sáng rực rỡ,một âm thanh thấp vang bên tai,cho mọi người một lực lượng ổn định vững vàng,anh ấy có điều không làm loạn công việc sắp xếp ổn định,chăm chỉ lại chú tâm vào công việc.

Chỉ đáng tiếc,muốn đụng chạm đến Cố Phi Yên.

Vẫn là trong bụng có bức tức,Cố Phi Yên không trút hết ra ngoài.

Mỉm cười,Cố Phi Yên bước nhanh đi.

Giang Đào cảm thấy không tốt,nhanh chóng giữ lại cô, “Cố tiểu thư cô không được kích động! Chiến thiếu gia đang họp,cô đi đến phòng khách.....không không không,cô đi thẳng đến phòng làm việc của cậu ấy đợi có được không? Tôi đưa cô tách cà phê,lập tức đi pha đây!”

“không cần!” Cố Phi Yên đôi mắt đen lấy nhìn anh ta,cũng không xông vào,chỉ cười uy hiếp đe dọa, “nếu như không để tôi mở,tôi sẽ hôn anh đó,hôn đến khi nào anh mở mới dừng!bản thân anh suy nghĩ đi,là để tôi mở hay là bị tôi hôn,tôi cho anh ba giây.”

“ba.”

“hai”

“một”

Âm thanh rơi vào,Cố Phi Yên làm dáng chu đôi môi đỏ,Giang Đào nhắm mắt lại,một cái quay người đưa bản thân sát vào bức tường kính,mặt đau khổ hét lớn gọi to, “ để tôi,để tôi,để tôi mở!”

Anh đứng sát tấm kính lạnh buốt,sống như là một con thần lân.

Nhưng.....lại không mở,anh còn có thể nhìn thấy ánh mặt trời của ngày mai không?

“thật ngoan!” Cố Phi Yên vỗ vào sau lưng Giang Đào, tiếp tục tiến về phía trước.

Rõ ràng đi rất thon thả chân thực,ngoại hình đẹp,nhưng lại cho mọi người một cảm giác khí thế bùng bùng

Kéo mở cửa lớn của phòng họp,ánh nhìn tập trung vào.

Cố Phi Yên đã chuẩn bị sẵn tâm lý.

Cô và Giang Đào gây tiếng động ồn ào không hề nhỏ,lại chỉ cách âm một tầng kính,cho dù cách âm có tốt,cũng có thể nhìn thấy rõ.một vài người,bao gồm Chiến Mặc Thần,sớm đã phát hiện ra cô,chỉ là không biết cô muốn làm cái gì mà thôi.

Toàn bộ ánh nhìn phản cách,Cố Phi Yên nghiêm nghị lạnh lùng tiến về phía người đàn ông kia.

Chiến Mặc Thần đứng dậy,hai mắt với con sóng dữ dội không hoảng sợ nhìn cô.

Bước từng bước.

Phòng họp to như vậy yên tĩnh vô cùng,chiếc giày cao 7 cm cùng gõ lên cửa,âm thanh lạnh lạnh vô cùng rõ ràng.

Đi đến bên cạnh người đàn ông,Cố Phi Yên diêm dúa lờ lợt vạt phần ngồi lên ghế làm việc ở bên cạnh tay anh,tay cho ra đằng sau kéo dây xích lại,những sợi vải mỏng manh như cánh bướm rơi xuống,để lộ phần lưng trắng như tuyết của cô ấy,còn để lộ ra dây áo lót màu đen.

Hai tay cô quàng lên cổ của anh ấy, âm thanh nũng nịu ngọt như mật, “anh rể, người nhà anh đến tìm anh, anh có vui không?”

Dám trêu trọc đến cô ư?

Hahahaha!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69

6869.

Như cùng một lúc, Chiến Mặc Thần dùng tốc độ cực nhanh cời âu phục ra, kéo một phát liền ôm Cổ Phi Yên vào ngực.

Tấm lưng tuyết trắng của cô ngay lập tức bị bộ đồ vét tinh xảo bao trùm chặt chẽ, cả người chỉ lộ ra một đỉnh đầu đen nhánh, ánh mắt của người xung quanh cũng không thể thấy được phong cảnh tuyệt mỹ đó.

Họ chỉ có thể nhìn được nữ nhân nhỏ nhắn được ôm vào trong lồng ngực người đàn ông, kín không lấy một kẽ hở.

Chiến Mặc Thần mặt trầm như nước, trong con mắt phượng cuộn cuộn gió bão khốc liệt.

Bất kể là người trong phòng họp, hay là Giang Đào đang đứng bên ngoài, đều cảm thấy Cổ Phi Yên lần này chơi lớn rồi.

Có thể chọc cho Chiến tổng vốn luôn nghiêm túc lạnh lùng tới mức thế này, cô gái này thật là có bản lĩnh, thế nhưng, muốn toàn thân trở ra... Chỉ sợ không dễ dàng đi?

Cổ Phi Yên còn đang trong ảo tưởng chưa kịp chú ý tới thảm trạng, ảo tưởng liền trở thành hiện thực.

“Ai cho cô cái gan, hử?!” Chiến Mặc Thần đè thấp âm thanh áp chế con tức giận mạnh mẽ, phảng phất chỉ cần không phát tiết ra, liền sẽ như nước sông tràn quét vỡ bờ đê.

Cổ Phi Yên ngửa đầu, cười tươi như hoa, “Là anh cho tôi đó.”

Chiến Mặc Thần, “...”

“Anh ngấm ngầm sau lưng tôi làm nhiều chuyện như thế, ép bức tôi, ép bức người bên cạnh tôi, chẳng phải là muốn ngủ với tôi sao? Tôi ngoan ngoãn chạy tới cho anh ngủ, còn chủ động cởi quần áo quyến rũ anh, cho anh đủ mặt mũi, anh có gì mà phải bắt nạt?”

Đám người xung quanh đầu tiên là kinh ngạc, sau đó nhao nhao gật đầu.

Một cô gái chủ động làm đến bước này, đích thực đã rất có thành tâm rồi, chính là Chiến thiếu quá keo kiệt, bọn họ mới thấy được cái lưng thôi, kết quả liền không còn thấy nữa...

“Ý của cô là, tôi còn phải ban thưởng cho cô, hử?” Chiến Mặc Thần rất muốn bóp chết vật nhỏ này, híp mắt hỏi, “Tôi đang họp ở đây, hạng mục giá trị mấy trăm triệu cứ như thế bị cô làm đảo lộn, cô nghĩ cô bồi thường nổi sao?”

“Tôi sẽ không làm loạn đâu, tôi rất ngoan nha, tôi ngồi trên đùi anh tự mình chơi một mình, anh cứ họp đi.”

Chiến Mặc Thần, “...”

“Hon nữa, ngày trước khi anh ở trên giường tôi đâu có nói những lời như vậy. Anh nói tôi là tiểu quái quỷ của anh, là bảo bối nhỏ của anh, cái gì cũng không bằng địa vị của tôi trong tim anh mà.”

Nói nói, Cổ Phi Yên ủy ủy khuất khuất ghé vào lòng Chiến Mặc Thần, một bộ dạng đáng thương, lên án Chiến Mặc Thần là tên đàn ông phụ lòng.

Đám người muốn nhìn mà không dám nhìn nhưng lại chăm chú nghe, “...”

“Phốc phụt!” Có mấy người không kiềm chế được phụt cười ra tiếng.

Chiến Mặc Thần, “...”

“Đương nhiên, nếu như anh nhất định phải xuống giường liền không nhận người, vậy tôi cũng hết cách rồi...” Cổ Phi Yên trầm thấp thờ dài một hơi, “Ai

kêu tôi là một nữ nhân như nhược cơ chứ, còn không phải là số mệnh bị người bỏ hay sao?”

Cô dịch dịch thân mình, nhìn về phía mấy người còn lại trong phòng họp, hưng phấn phát biểu một mục tiêu, “Có ai muốn tiếp nhận tôi không? Tôi biết bán manh, biết làm ấm giường, sẽ làm việc nhà, còn rất dễ nuôi nữa!”

“Cố Phi Yên!” Không nhịn thêm được nữa, Chiến Mặc Thần gầm nhẹ một tiếng.

“Anh nói thì cứ nói, đừng có mà to tiếng như thế chứ, lỗ tai tôi tê hết cả rồi.” Cố Phi Yên vuốt vuốt tai.

“Cô... đi theo tôi!”

Lòng ngực liên tục phập phồng, hít sâu một hơi, Chiến Mặc Thần rốt cuộc vẫn không áp chế được lửa giận trong lòng, ôm Cố Phi Yên rời khỏi phòng họp, bước nhanh hướng đến phòng làm việc của mình.

Giang Đào thấy thế liền vội vàng theo sau, chân chó giúp Chiến Mặc Thần mở cửa.

Đi thẳng tới gian nghỉ ngơi trong văn phòng tổng giám đốc, Chiến Mặc Thần ném Cố Phi Yên lên giường, sau đó cả người liền như con báo săn cong người lên, cường hãn hữu lực chống hai tay bên người cô, đôi mắt phượng đen thăm thẳm nhìn vào cô.

Giống như đang nhìn một con mèo.

Răng nanh bén nhọn mở ra, muốn xé rách rồi ăn cô vào bụng.

“Cố Phi Yên, cô đến cùng muốn gì?!”

“Tôi ngược lại muốn hỏi anh đây, anh đến cùng muốn làm cái gì?” Cố Phi Yên sắc mặt biến lạnh lùng, khoong còn nụ cười duyên dáng vừa rồi, cô lui về sau, tựa người vào đầu giường, lạnh giọng hỏi, “Chiến Mặc Thần, anh chơi đủ chưa? Ưc hiếp tôi có thể cho anh cảm giác thành tựu sao?”

Chiến Mặc Thần chăm chú nhìn cô không nói.

“Anh hại tôi mất đi công việc ở Thiên Cung, hại tôi mất đi công việc ở công ty game, lại hại công ty anh Sở Nghiễn suýt nữa phá sản, còn thuê lưu manh đến công ty anh ấy cướp bóc phá phách... Con mẹ anh, anh có thể vô sỉ hơn được nữa sao?” Cố Phi Yên trong mắt tràn đầy thất vọng, thậm chí là chán ghét.

Là quá thất vọng.

Cô đã quyết tâm sẽ không còn thích Chiến Mặc Thần nữa, thế nhưng anh ta trong lòng cô vẫn luôn là một nam nhân chính trực vĩ đại, gánh vác trách nhiệm nặng nề chống đỡ cả một vùng trời, chỉ là... người đàn ông này không có ý với cô, người anh ta thích là một người khác.

Từ góc độ nào đó mà nói, điểm này, thực ra không tính là khuyết điểm của anh ta.

Suy cho cùng, anh ta với Cố Minh Châu che chở có thừa, ôn nhu chăm sóc như vậy, chỉ lạnh nhạt với một mình cô.

Nhưng giờ thì sao đây?

Cô thật sự rất thất vọng về anh, hận chưa bao giờ quen biết một người như vậy thì tốt rồi.

Như vậy, cô nếu như chết trong lần ý muốn vài năm trước, bị người đâm ô lại bị lửa thiêu chết, còn tốt hơn trần trọc mấy năm nay, ngu xuẩn theo đuổi, còn làm cho người mình quan tâm bị liên lụy.

“Cô thất vọng với tôi sao?” Chiến Mặc Thần lạnh lùng mở miệng.

“Đúng, tôi rất thất vọng về anh, hận đến mức anh đừng cứu tôi, để tôi chết trong ngọn lửa 7 năm trước.” Cố Phi Yên cười nhẹ, “Dù sao, trên thế giới này làm gì có ai quan tâm đến sống chết của tôi, à... Vẫn có người quan tâm, chỉ là người quan tâm đến tôi đều bị liên lụy cả rồi, họ thật sự không may a, không may khiến cho tôi áy náy muốn chết, khiến tôi hận sao mình lại quen biết bọn họ.”

“Mặt của cô là chuyện như thế nào?” Đột nhiên, Chiến Mặc Thần dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm vào má Cố Phi Yên, vết sưng đỏ tiếp xúc với ngón tay mát lạnh vậy mà trở nên dễ chịu hơn.

Cố Phi Yên quay mặt ra chỗ khác, “Không phải chuyện của anh!”

“Là ai?”

“Còn có thể là ai? Anh để bọn lưu manh đến đập cửa hàng Sở Nghiễn, vết tích này tính trên đầu tôi, anh nói xem?”

“Là Sở Nghiễn ra tay với cô?”

“Ha...” Cố Phi Yên ánh mắt mỉa mai, “Anh Sở Nghiễn rất tốt với tôi, anh ấy đau có nỗi, là mẹ anh ấy.”

Chiến Mặc Thần, “...”

Anh bảo Giang Đào tạo áp lực cho công ty của Sở Nghiễn và bạn hấn ta, muốn nhờ vào đó bức bách cô nhận rõ thực tế, thế nhưng, anh chưa bao giờ gọi mấy tên lưu manh đó, chưa bao giờ.

Chỗ nào có sai sót, anh tạm thời còn chưa biết, chỉ có thể trước không nhắc đến chuyện này.

Anh không nói, Cố Phi Yên lại cảm thấy anh ta có tật giật mình.

“Anh rể, anh mau nói, anh dự định bao giờ ngủ tiếp với tôi a?” Cố Phi Yên cười nhẹ, híp mắt, hùng hổ dọa người hỏi.

Cô tưởng rằng, cô nói như vậy, Chiến Mặc Thần sẽ thẹn quá thành giận nói không cần, vừa minh chứng cho việc anh ta không có xấu xa đến thế.

Nhưng mà...

“Cô ở đây đợi tôi, tôi này cùng tôi đi về.”

Cố Phi Yên, “...”

Chiến Mặc Thần phút chốc đứng dậy, chỉnh sửa lại tây trang, khuôn mặt trầm tĩnh nói ra lời khiến người khác mặt đỏ tim đập, “Tôi khá thích buổi tối ngủ với cô, có không khí, có đầy đủ thời gian để ân ái đến tận hứng. Ban sáng việc nhiều, không thuận tiện, đương nhiên... Nếu cô rất muốn, chúng ta có thể đợi đến lúc hết giờ làm việc.”

Cố Phi Yên, “...”

Kịch bản này, có phải có chút sai không nhỉ?

Còn nữa, cô một tý cũng không muốn!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70

6870.

“Cố tiểu thư, cô ăn chút gì không?”

Chiến Mặc Thần vừa đi, Giang Đào thò nửa đầu từ ngoài cửa bước vào, giống như con rái cạn đang ló đầu ra nhìn vậy.

Cố Phi Yên xoa xoa bụng, hình như thật sự có chút đói.

Buổi trưa chưa kịp ăn đã bị Triệu Dịch đuổi việc, lại còn được trải qua một trận đánh nhau ở công ty anh Sở Nghiễn, giờ cô đích xác là đói đến mức não trước dán sau lưng rồi.

“Được thôi.” Cố Phi Yên nhếch môi cười, đánh đá mở miệng, “Hãy đem các món ăn của nhà hàng hoàng gia ra đây, mỗi loại mang lên một phần, tôi hôm nay tâm trạng tốt, muốn ăn một bữa thật no.”

“Vâng, Cố tiểu thư.” Giang Đào không nhiều lời, trực tiếp mang lên tận cửa.

Cố Phi Yên, “.....”

Có lòng gọi Giang Đào quay lại, tuy nhiên, cô nghĩ Giang Đào cũng đâu đến nỗi ngốc như vậy.

Các món ăn của nhà hàng hoàng gia nhỏ lớn có đến hơn một trăm loại, anh không thể mang mỗi loại một phần cho cô, như vậy không những lãng phí, mà phòng nghỉ ngơi không còn chỗ mà bày ra nữa!

Vì vậy, cô yên tâm rồi.

Vừa buồn ngủ vừa mệt mỏi.

Cố Phi Yên bị chiếc đệm mềm mại cảm dỗ có dấu hiệu sâu ngủ, cả người cứ thế trượt xuống, gối đầu lên chiếc gối ngủ liền một mạch.

Chiến Mặc Thần ngày thường nghỉ ngơi ở phòng này, trên giường, trên gối, tứ phía toàn là mùi của anh.

Mùi thảo mộc thanh mát mà riêng biệt, hòa lẫn mùi thuốc lá có chút vị cay nồng, khí tức rất nam tính, rất dễ làm người ta đỏ mặt, tim đập nhanh.

Có lẽ không có ai nhìn thấy, Cố Phi Yên cho mặt áp vào trong gối mà ngủ, toàn thân đều là khí tức nam tính độc nhất của người đàn ông đó. Cô tâm trạng phức tạp nói không ra lời, chỉ cảm thấy. ....mình thật sự không có triển vọng gì cả.

.....

Ngủ được một tiếng đồng hồ.

Cố Phi Yên bị âm thanh lễ phép của Giang Đào gọi dậy, “Cố tiểu thư có thể dậy ăn chút đồ ăn ạ.”

“Anh cho tôi ăn gì đó?” Cố Phi Yên mơ màng mở mắt, giọng lười biếng.

Cả căn phòng tràn ngập mùi hương, cô biết là đồ ăn nhanh của nhà hàng, chỉ là. ....mùi hương này có chút phức tạp, cô nghĩ mãi cũng không phát hiện ra món gì.

“Những thứ cô yêu cầu ở đây đều có.”

“Vâng?” ánh mắt nhìn về phía trước, Cố Phi Yên đột nhiên kinh ngạc.

Khoảng đất trống trước mặt, một dãy đồ ăn được đặt men theo tấm kính trên mặt bàn ăn, còn bố trí các giá gỗ, vừa nhìn vào, hơn một trăm món ăn ăn tượng được bày lên, không có sự tinh trí, thì sao được nghĩ, nhìn, nếm mùi vị tuyệt vời chứ, bình tĩnh đợi người đến nếm.

Có thể nói, những món ăn của nhà hàng được chọn, hầu như đều xuất hiện ở đây.

“Anh thật sự chọn theo những món tôi nói?”

Cố Phi Yên cảm thấy đầu mình như bị sét đánh, không, phải nói là đầu của Giang Đào bị sét đánh mới đúng.

Nếu không anh ta lại làm chuyện này?

Nhiều món như vậy, cô tính ăn 3 ngày 3 đêm cũng không hết được.

“Đây là Chiến thiếu gia đã dặn dò, chỉ cần làm cô vui, chuyện gì cũng phải theo yêu cầu của cô mà làm.” Giang Đào cung kính nói xong, lại thêm một câu, “Cố tiểu thư, cô đừng chọc tức Chiến tổng, thực ra Chiến tổng rất quan tâm cô.”

“Quan tâm mà để tôi làm kẻ thứ ba, để tôi trở thành đồ chơi của anh ta?” Cố Phi Yên đáp lại.

Cô cũng không bao giờ quên được lời nói của Chiến Mặc Thần

Những lời nói đau lòng đó cô vẫn để trong tim, mỗi lần nghĩ lại, cảm giác như bị kim đâm nhiều mũi đau nhói.

Anh coi Cố Minh Châu như bảo bối, mà cô lại thành cỏ rác!

“.....” đối với cái này, Giang Đào cũng không biết nói gì, anh trêu đùa nữ nhân còn kém xa Chiến Mặc Thần, chỉ có thể nói, “Cố tiểu thư, cô hãy ăn trước đi, tôi đợi ở bên ngoài cửa, có chuyện gì cô cứ dặn dò tôi là được.”

“Vâng.” Cố Phi Yên gật đầu.

Vừa chuẩn bị xuống giường đi ăn thì điện thoại kêu.

Cầm lên xem, ánh mắt Cố Phi Yên sáng lên, khuôn mặt ngạc nhiên mừng rỡ.

Là Sở Nghiễn!

Lo lắng lâu vậy rồi, cuối cùng mới có hồi âm của anh!

Điện thoại vừa kết nối, Cố Phi Yên liền thoáng, “anh Sở Nghiễn, sao giờ anh mới bắt máy? Em hôm nay đã đến công ty anh, mọi chuyện em đều biết rồi, em sẽ giải quyết, anh bây giờ đang ở đâu? Em đi tìm anh được không?”

“Tiểu Yên, ...” Sở Nghiễn phì cười, âm thanh có chút không ổn, còn ho hai lần, “Anh không có chuyện gì, chỉ là điện thoại anh hết pin, nên không thể kết nối cho em được.”

Cố Phi Yên gấp lên, “Anh giờ đang ở đâu, người có bị thương không? Em lập tức đi gặp anh!”

“Em đừng lo lắng, anh giờ rất tốt, đang ở chỗ bạn anh.”

“Anh Sở Nghiễn!” Cố Phi Yên nâng cao giọng, vừa nũng nịu lại có phần uy hiếp, “Anh nếu mà không nói cho em, đêm nay em không ngủ được, anh nỡ lòng nào nhìn thấy em mất ngủ sao?”

“Anh là nam nhân, có những chuyện anh tự mình giải quyết được, em yên tâm, anh không có chuyện gì đâu.”

Sở Nghiễn cứ chỉ nhả nhận, ôn hòa, nhưng cổ chấp vẫn là cổ chấp.

Anh thường xuyên bảo vệ cô, không để cô lo lắng chút gì. Nhưng, anh không biết, cô thật sự không muốn làm liên lụy đến anh, hại anh mất đi tâm huyết phấn đấu rất lâu của mình.

“Em biết rồi...” Cố Phi Yên hít một hơi thật sâu, “Em sẽ không đi tìm anh, nhưng anh phải đồng ý với em, anh nhất định tự chăm sóc mình thật tốt.”

“Anh biết rồi, Yên nhi.” Sở Nghiễn cười nhẹ nhàng, âm thanh ấm áp.

Cố Phi Yên, “.....”

Nhịn không được, muốn khóc.

Đội khi Sở Nghiễn tắt máy, Cố Phi Yên lập tức gọi đi cuộc điện thoại mới, chỉ sợ với công phu của Sở Nghiễn sẽ lại tắt máy, không còn cách nào tìm kiếm.

“Ảnh Hồ, cứu mạng cứu mạng! Cô lập tức điều tra cho tôi số điện thoại này, 5 phút nữa đưa cho tôi địa chỉ.” một bên vừa chỉnh lại quần áo, đi giày, một bên nói nhỏ vào điện thoại, “Ảnh Hồ đại nhân, việc này rất gấp, rất là quan trọng, cô giúp sức một chút đi!”

Ảnh Hồ là một tay cao thủ hacker Cố Phi Yên vô tình quen được.

Trước kia, cô thường nhờ Ảnh Hồ giúp cô theo dõi Chiến Mặc Thần, hận không thể mọi lúc gặp được anh, bây giờ cô đối với Chiến Mặc Thần không còn thú vị nữa, mọi hành tung của anh cũng không để ý, cũng gần một hai tháng không liên lạc với Ảnh Hồ rồi.

Nghĩ như vậy, thấy cô chả có lương tâm gì.

Vài phút đợi Ảnh Hồ hồi tin, Cố Phi Yên cũng không tính ở đây làm gì cả.

Chỗ nghỉ ngơi phòng làm việc của tổng tài có thang máy lên xuống, cô cũng không muốn kinh động Giang Đào ở bên ngoài, tự mình đi thang máy riêng xuống lầu, thần không biết, quý không hay dời khỏi Quốc Tế Đế Thần.

5 phút sau, chuông điện thoại kêu lên, nhận được một tin nhắn, chính là vị trí của Sở Nghiễn.

Còn có một câu, [Cô nên biết nên trả thù lao như thế nào rồi chứ.]

Cố Phi Yên đúng lúc gọi được một taxi với tài xế, “Làm ơn cho tôi đến Thị Trường Nông Mậu Tân Hưng.”

“Người đẹp, nơi đó rất xa, đến không dễ đâu.”

“Không sao không sao! Đi thôi!” Cố Phi Yên vẫy tay một cách hào phóng.

Bây giờ tìm được Sở Nghiễn là chuyện gấp, còn cái khác rảnh đâu mà quản.

Đừng nói tiền xe có hết hơn trăm tệ, cái đồng cao lương mỹ vị trong phòng Chiến Mặc Thần, còn có thù lao của Ảnh Hồ ..... Những thứ đó, đã sớm bị cô vứt ra khỏi đầu.

Taxi vừa dừng, đã sớm giả tiền, Cố Phi Yên xuống xe, theo hướng trước mặt mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71

6871.

Dựa vào địa chỉ Ảnh Hồ gửi, Cố Phi Yên chạy đến trước một căn nhà nhỏ hai tầng.

Hoàn cảnh ở đây chỉ có thể hình dung bằng từ đơ bản bừa bãi.

Tùng vũng nước bắn toả ra mùi cá tanh hôi, khắp nơi đều có thể nhìn thấy rau quả hư thối, bên trên đồng rác toả ra mùi vị khác thường có hàng đồng con ruồi bu quanh, thanh âm ong ong khiến người ta nhức đầu khó chịu.

Lòng Cổ Phi Yên lạnh đi phân nửa.

Ở đây loạn như vậy, cũng không biết Sở Nghiễn làm thế nào có thể trải qua hai ngày ở đây. Anh ấy luôn chú trọng sạch sẽ, tuy không đến mức khiết phích, nhưng trên quần áo nếu có vết bẩn thì phải đổi ngay.

Vốn đang mong đợi tình hình của anh ấy sẽ tốt một chút, hiện tại nghĩ nghĩ, trốn ở nơi này, chỉ sợ anh ấy không còn chỗ nào để đi nữa.

Nhìn nhìn cửa vào tối đen như mực, Cổ Phi Yên cắn răng đi lên tầng.

Gõ cửa từng gian phòng, Cổ Phi Yên không biết bản thân đã nói xin lỗi bao nhiêu lần, lại bị bao nhiêu ánh mắt khác thường chú ý, cuối cùng cũng đến cánh cửa ở đầu hành lang.

"Đồng đồng đồng!"

Trong phòng truyền đến âm thanh hữu khí vô lực, "Là ai?"

Là Sở Nghiễn.

Cổ Phi Yên đề nén vui sướng, cao giọng gọi, "Anh Sở Nghiễn, là em!"

Bên trong đột nhiên im ắng

Qua rất lâu sau, tiếng bước chân mới vang lên, cửa được mở, Sở Nghiễn khuôn mặt tiều tụy xuất hiện trước mắt Cổ Phi Yên.

Một thời gian ngắn ngủi không gặp, một nam nhân ôn nhu thanh tú trở thành một người râu ria xồm xoàm, hốc hác không chịu nổi.

Trên người anh mặc chiếc áo sơ mi nhàu nhúm nhúm, phát ra mùi mồ hôi nhàn nhạt, mảng máu lớn nhuộm đỏ chiếc áo trắng, khiến người ta nhìn mà giật mình, cho dù vết máu đã khô nhưng vẫn còn có thể ngửi thấy mùi máu thoang thoảng.

"Anh Sở Nghiễn..."

Cổ Phi Yên không muốn khóc, nhưng giây phút thấy Sở Nghiễn, nước mắt không tự chủ chảy ra từ khóe mắt.

Cô có lỗi với anh, có lỗi với Sở Diễm Diễm, có lỗi với Chu Lan, Chu Lan còn phải chịu những bạt tai đau đớn, nhưng cô nhận ra rằng đó là thứ cô đáng phải nhận.

"Đừng khóc." Sở Nghiễn có chút bất đắc dĩ, ánh nhìn rơi xuống đầu tay bên má Cổ Phi Yên, hiện lên một tia đau lòng, "Là mẹ anh đánh phải không? Tính tình bà ấy hơi dễ xúc động, không phải là người có ý xấu... Tiểu Yên, em có thể tha thứ cho bà ấy không?"

"Giả mà tha thứ hay không tha thứ chứ, đây vốn là lỗi của em." Cổ Phi Yên hỏi, "Em có thể vào trong không?"

Hai người vẫn còn đang đứng chần chừ trước cửa.

"Vào đi." Người ta đã đến tận cửa, Sở Nghiễn sao không thể đuổi được.

Cổ Phi Yên bước vào trong, quét mắt nhìn một vòng, nhận ra trong căn phòng rất đơn sơ.

Bên trong không có máy điều hòa, thời tiết nóng như vậy, chỉ có chiếc quạt trần đang quay quay, thổi từng đợt hơi nóng. Vài hộp mì ăn liền để trên bàn trà, có thể thấy mấy ngày nay Sở Nghiễn đã không được ăn một bữa cơm đúng nghĩa.

Nghĩ đến tình cảnh hiện tại của Sở Nghiễn, cô trực tiếp đưa tay ra cho anh, "Đưa em chìa khóa."

"Em cần chìa khóa làm gì?"

"Anh đưa em là được rồi! Em muốn ra ngoài mua ít đồ, sức khỏe anh không tốt, vẫn nên nằm giường chờ tôi đi."

Giằng co một lúc, Sở Nghiễn vẫn không có chấp bằng Cổ Phi Yên được, đưa cho cô chìa khóa.

Cổ Phi Yên lấy được chìa khóa liền rời đi.

Nhìn bóng lưng cô biến mất ở đầu cầu thang, Sở Nghiễn dựa người vào khung cửa, trong mắt tràn đầy cung chiêu.

Trốn đến đâu, thì vẫn bị tìm được.

Cô ấy tốt như thế, anh sao có thể không trầm luân?

...

Rất nhanh chóng, Cố Phi Yên mang về một túi lớn.

Cô đi gần đây mua quần áo sạch, chậu nhựa và khăn mặt, còn mua một túi thuốc, đồ ăn ngoài nhìn qua trông khá được, thoát nhìn rất ngon miệng... Thu dọn đồ trên bàn trà, cô mở com hộp ra, đèn đờ Sở Nghiễn.

“Anh Sở Nghiễn, anh ăn cái này trước đi.”

Thức ăn tán ra hương vị mê người, Sở Nghiễn không từ chối, nhưng không cho Cố Phi Yên đỡ anh, “Anh đã hai ngày không tắm rồi, không cần đi đâu, anh có thể tự đi được.”

Cố Phi Yên muốn quan tâm anh, trực tiếp đỡ cánh tay anh.

Thấy Sở Nghiễn bắt đầu ăn, cô mới cầm lấy cái chậu nhựa và chiếc khăn mặt đi vào phòng vệ sinh.

Nơi đây không có bình nóng lạnh, cũng may cô tìm được một ấm siêu tốc trong góc, đổ đầy nước rồi bật đun. Trong lúc chờ đợi cô cũng không rảnh rỗi, đem quần áo vắt nước rồi phơi nắng, lại lau qua giường một lần.

Cố Phi Yên như một chú ong nhỏ, càn cù bận bịu.

Ban đầu là căn phòng chật hẹp dơ dáy, nhờ việc dọn dẹp của cô, dần dần trở nên sạch sẽ thoáng mát hơn.

Sở Nghiễn vừa ăn vừa nhìn cô bận rộn, chỉ cảm thấy khoảng trống trong tim được nhét đầy, cảm giác hạnh phúc bình dị khiến anh không biết làm sao.

Anh vừa đặt đĩa, Cố Phi Yên liền bưng một chậu nước ấm tới.

“Anh Sở Nghiễn, anh cởi áo ra để em lau người cho, đổi chiếc áo sạch sẽ.” Cố Phi Yên tự nhiên nói, “Em biết người anh bị thương, miệng vết thương không được đụng nước, cho nên anh đừng cự tuyệt em.”

Sở Nghiễn, “...”

Thật sự rất muốn cự tuyệt, thế nhưng, đối diện với hai con người của Cố Phi Yên, một lời nói anh cũng không thể thốt ra được.

“Vậy làm phiền em rồi.”

“Không phiền đâu ạ.” Cố Phi Yên cười.

Có thể làm chút gì đó cho Sở Nghiễn, cô cũng an tâm hơn.

Khi cởi áo cho Sở Nghiễn, cô mới phát hiện, miệng vết thương trên người Sở Nghiễn căn bản vẫn chưa được xử lý.

Vết thương máu thịt mơ hồ, dính chặt vào vải, có chỗ đã bị nhiễm trùng, lúc cởi làm rách vết thương, Sở Nghiễn đau đến mức sắc mặt trắng bệnh, anh nhìn đau đớn không rên một tiếng, nhưng động tác của Cố Phi Yên lại trở nên nhẹ nhàng hơn.

Một cái áo cởi ra, trán Sở Nghiễn toát ra một lớp mồ hôi, áo sau lưng Cố Phi Yên cũng có mồ hôi ẩm.

Cô tỉ mỉ lau rửa thân trên của anh, còn dùng cồn và thuốc xử lý tốt cho vết thương, băng bó xong, lúc này mới nhìn về dây lưng anh đeo trên hông, khuôn mặt thanh tú trắng nõn đỏ hồng, “Cái kia... Anh Sở Nghiễn, anh tự mình cởi quần xuống đi.”

Sở Nghiễn, “...”

“A, đúng rồi! Quần lót em cũng mua mới rồi, sao anh không vào phòng vệ sinh tẩy rửa một chút, thay quần lót mới?” Cố Phi Yên dần dần tự nhiên hơn chút, từ trong túi xách lấy ra một chiếc quần lót hình chữ nhật đưa cho Sở Nghiễn, “Đợi anh thay xong, em lại lau rửa tiếp cho anh.”

Sở Nghiễn lắc đầu, “Anh tự mình làm là được.”

“Sao có thể được?” Cố Phi Yên đẩy anh vào trong phòng vệ sinh, “Thôi, em vẫn nên cởi quần dài cho anh, nếu không anh sẽ kéo phải vết thương mất. Anh thay quần lót xong thì ra ngoài, ờ... Rửa ráy một chút cũng tốt, khăn mặt ở đây, em đã vắt khô cho anh rồi.”

Sở Nghiễn không có cách nào từ chối, chỉ có thể tùy ý Cố Phi Yên bỏ dây lưng cho anh, cẩn thận từng li từng tí cởi quần xuống.

May mắn nhất của anh bây giờ, vết thương ở nửa người dưới không nhiều, tuy rằng hầu như đều bị thương ở sau đùi, buộc phải có Cố Phi Yên giúp đỡ mới có thể bôi thuốc được, nhưng diện tích không lớn, tốc độ cũng khá nhanh.

Chỉ là, khi Cố Phi Yên ngồi xuống trước mặt rồi lau rửa cho anh, Sở Nghiễn lại cảm thấy chuyện này không ớn tý nào.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72

6872.

Người con gái anh yêu đậm sâu ngồi trước mặt mình, đang vắt khô chiếc khăn lau chân cho anh.

Bởi vì ở góc độ này, anh chỉ cần cúi mắt xuống là có thể nhìn thấy qua cổ áo rộng một phong cảnh tuyệt đẹp ở trước ngực cô, hai tuyết cầu mềm mại tựa như quả đào tuyết tươi non trên núi cao, nhìn vào cực kỳ cảm dỗ, không lúc nào không đập vào lí trí của anh.

Cô không suy nghĩ quanh co, nhưng anh lại không như vậy.

Hơi thở của cô hơi nóng làn da anh, mái tóc bướng bỉnh vô ý quét qua bộ phận nam tính của anh, ngay cả ánh mắt cô cũng làm anh sục sôi khó dẫn lòng được... những thứ này, làm dòng máu trong cơ thể anh đều chảy ra một nơi!

Lại kiểm chế thể nào đây, anh chỉ là người đàn ông bình thường, sức lực dồi dào.

Anh có thể kiểm chế trái tim mình, nhưng không thể kiểm chế nổi phản ứng sinh lý.

Suýt nữa lúc này, Sở Nghiễn đã cứng lại.

Nhân Cố Phi Yên chưa phát hiện, anh đưa tay ra giữ chặt tay cô, nhẹ nhàng nghiêng cơ thể, giọng nói khàn khàn mà cấp thiết, “Tiểu Yên, đứng dậy, không cần lau cho anh đâu.”

“Em vẫn chưa lau xong?” Cố Phi Yên cũng không ngẩng đầu, “Xong nhanh thôi, anh đợi em chút.”

“Không cần đâu.” Sở Nghiễn nói một cách khó khăn.

“Tại sao?”

Ngay sau đó, ánh mắt Cố Phi Yên vô tình nhìn về phía trước, thấy trên cơ thể Sở Nghiễn có chỗ rõ ràng biến hóa khác thường, đột nhiên đã hiểu chuyện, anh tại sao lại vội vàng cấp thiết như vậy.

Anh...Anh lại có thể...

Chiếc quần lót màu xanh thẫm bị một sinh vật to lớn đang thức tỉnh ở thân dưới Sở Nghiễn lôi lên căng cứng, trực chờ tấn công cô.

Có lẽ là bởi vì chiếc quần lót mua không đúng cỡ, cũng có lẽ là bởi vì cái đó của anh...quá to, chiếc quần lót nhỏ nhỏ bị căng ra, cạp quần chỗ đó lộ ra một khe hở, có thể nhìn thấy thấp thoáng rừng cây màu đen trong đó.

Cô trước đó đã từng yêu thầm Sở Nghiễn, mặc dù bây giờ chỉ coi anh là anh trai, nhưng...

Tình huống này, coi như giữa anh em ruột thịt cũng khó mà tránh được bối rối?!

“Em, cái đó, anh... anh hay là tự làm đi.”

Nói năng không đầu không đuôi, cô lùi sau một bước, muốn cách Sở Nghiễn xa một chút, để thoát khỏi cảnh ngộ bối rối này. Nhưng vừa ngồi lâu quá, hai chân mềm nhũn bắt đầu tê lên, cứ thế ngã té xuống đất.

“Cẩn thận!”

Sở Nghiễn thấy cô suýt ngã xuống, không thể tránh hiềm nghi, lập tức đưa tay ra kéo cô lại, hai người gần sát nhau lần nữa.

Cô ngã ngồi trên mặt đất, anh cúi xuống phù phục theo, khoảng cách giữa hai người đột nhiên bị kéo lại rất gần, vẫn là tư thế này, chỗ đó của anh kém tý nữa là đâm vào trước mặt Cố Phi Yên.

Lúc này, hai người ngại muốn chết đi được.

Nhưng, vẫn chưa đợi cả hai tách ra, cũng chính lúc đó, “Àm” một tiếng thật to, cánh cửa vững chắc bị người ở bên ngoài đập ra một cách mạnh mẽ, lung lay sắp đổ.

Là ai?

Cố Phi Yên và Sở Nghiễn cùng quay ra chỗ cửa, chỉ nhìn thấy Chiến Mặc Thần cả người mặc đồ đen xuất hiện ở cửa ra vào.

Toàn thân anh lạnh lẽo, khuôn mặt nghiêm nghị căn bản trầm lặng như nước, đen đến phát sợ, nhìn thấy cảnh hai người ân ái vô cùng, con ngươi sâu thẳm cực kỳ đen tối đột nhiên nổi lên gió bão kinh thiên đáng sợ, gần như phá hủy tất cả mọi thứ.

“Hai người đang làm gì vậy?” âm lên nặng nề.

Giống như con gió lốc xông vào phòng, Chiến Mặc Thần kéo tay Cố Phi Yên đang ngồi trên mặt đất ra phía sau mình, tiếp sau đó là một phát vừa nhanh vừa mạnh lên đầu Sở Nghiễn, làm cho anh- đang trọng thương chưa khỏi bất tỉnh, từ từ ngã xuống đất.

Khí thế thô bạo trên người anh rất đáng sợ, thật độc ác, tàn nhẫn.

“Dừng lại cho tôi!” mắt nhìn Chiến Mặc Thần vẫn còn muốn tiếp tục giáo huấn Sở Nghiễn, Cố Phi Yên vội vàng hai tay dang ra chắn trên người Sở Nghiễn, đôi mắt đen láy kiên cường nhìn anh, hét lên chói tai, “Chiến Mặc Thần, anh đánh mạnh như vậy, anh điên rồi sao?!”

“Tránh ra!”

“Tôi không tránh! Anh ta đã bị thương rồi, căn bản không phải là đối thủ của anh, ức hiếp một người bị thương, anh có tự trọng không? Hơn nữa, anh có tư cách gì ở đây mà quát tháo?! Anh không có tư cách!”

“Cô hỏi tôi có tư cách không?” Chiến Mặc Thần gầm lên, “Cô với hắn ở chỗ này anh em em, không biết liêm sỉ, tôi không ngăn cản hai người, lẽ nào nhìn hai người đôi câu nam nữ này trước mặt tôi quăn lầy nhau sao? Tôi nếu đến muộn chút nữa, cô có phải muốn quỳ xuống liếm chỗ đó cho hắn, cô nói đi!”

Con ngươi đen tối sầm lại nhìn cô, Chiến Mặc Thần nhanh như chớp cầm chặt tay cô, hung hổ hăm dọa!

Nếu không cố gắng hết sức kiềm chế lại, anh hận không thể bóp đứt cổ cô!

Nữ nhân đáng chết này!

Anh thờ gấp, nói câu cực kỳ khó nghe.

Căn bản bị anh bắt gặp cảnh bối rối vừa nãy, trong lòng Cố Phi Yên có chút chột dạ không sao nói được, nhưng bây giờ, chỉ còn lại sự phẫn nộ vô tận.

“Đừng vậy, tôi chính là muốn liếm cho anh ta, thế thì sao? Tôi với anh ta nam chưa kết hôn, gái chưa gả chồng còn đến chọc tức tôi, anh mới là thằng đàn ông cận bã, anh với Cố Minh Châu của anh mới là câu nam nữ!” Cố Phi Yên tức đến đỏ mắt, không một lời giải thích, “Chiến Mặc Thần, anh lập tức rút cho tôi, đừng để tôi hận anh!”

Cánh tay nhỏ bé của anh như bị anh bẻ gãy, nhưng trong lòng phẫn nộ điên cuồng, làm cho Cố Phi Yên không để ý chỗ đau này.

Cô tròn to mắt lườm anh, đầy sự kháng cự.

Anh mạnh mẽ, vì vậy mà có thể không quan tâm đến nguyện vọng của cô, cưỡng bức cô.

Anh khinh thường, chỉ để cô làm người phụ nữ không nhìn thấy ánh sáng của anh.

Anh vô tình, chốc lát phá hỏng tâm huyết bao năm của Sở Nghiễn, ngay cả ông chủ công ty cô làm việc cũng đã bị giáo huấn.

Anh phẫn nộ, thì có thể đánh Sở Nghiễn gần chết.

Nhưng, anh dựa vào cái gì?

[Đừng để cô hận anh]

Lời này nói ra, cô mới tỉnh ngộ phát hiện ra rằng, cô thật sự có hận anh một chút.

Hận anh lạnh nhạt vô tình không quan tâm cô, hận anh sau này thế mạnh mà phá hoại cuộc sống yên bình của cô, hận anh thủ đoạn cay độc mang tai họa đến người thân bên cạnh cô.....

“Hóa ra cô đã bắt đầu hận tôi.....” Chiến Mặc Thần nhìn cô, nhẹ nhàng nhếch môi, ánh mắt lạnh nhạt, “Rất tốt! cho dù như vậy, cô cứ tiếp tục hận tôi, ngoan ngoãn ở bên cạnh tôi, mãi hận tôi!”

Không quan tâm cô yêu cũng được, hận cũng mặc kệ, dù sao anh tuyệt đối không buông tha cho cô!

Cô sống hay chết, đều phải ở bên cạnh anh.

Khuôn mặt lạnh lùng, kéo Cổ Phi Yên, đi ra khỏi phòng.

Cô hết sức vùng vẫy, “Anh muốn thế nào, anh muốn dẫn tôi đi đâu? Tôi không đi, tôi muốn ở lại đây, anh bỏ tay tôi ra!”

Sở Nghiễn hôn mê bất tỉnh, cô sao có thể đi được?

Cô muốn chăm sóc cho anh.

“Cô im miệng cho tôi!”

Nhìn cô kiên cường không chịu khuất phục, anh ôm chặt lấy cô, ngoan cố khóa cô lại trong lòng mình, bất luận cô phản kháng kịch liệt như nào, anh cũng không nhúc nhích, ép cô vào lồng ngực mình.

Ầm ỉ một trận, Cổ Phi Yên mất sức, không còn có thể giãy dụa nữa, người cũng bị bế ra khỏi căn nhà nhỏ hai tầng.

Cô cuối cùng cũng ngừng đấu tranh.

Hiếu rở thời thế mới là người tài giỏi, cô là người tài giỏi trong số những người tài giỏi!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83

Số chương nhảy từ 72 lên 83 nhưng nội dung vẫn liền mạch nhé.

Nhìn thấy Cổ Phi Yên hiền lành, Chiến Mặc Thần cũng thoải mái một chút, có thời gian cùng cô nói chuyện, “không phải là em muốn hỏi tôi về tuổi nghề thâm niên của tôi ư? Thâm niên của tôi, chính là thực lực hùng mạnh của tôi! Không có thực lực và chống đối tôi, tốt nhất là hãy ngoan ngoãn nghe lời, không được tự làm nhục bản thân mình.

“Nếu như có ngày tôi sẽ mạnh mẽ thì sao?” Cô hỏi lại.

“mạng của tôi ở trong đây, chỉ cần em có thể lấy đi, thì em có thể tùy ý mà lấy.”

“Ha.....” Cổ Phi Yên không nhịn nổi cười, “anh đừng có thấy có chỗ dựa nên không sợ, nói không chừng, cuối cùng anh sẽ chết ở trong tay tôi.”

“em đợi đấy.”

Chiến Mặc Thần ngữ khí chắc nịch ung dung, hình như không sợ gì cả.

Là cảm thấy cô vẫn còn yêu anh ấy, không dám động tay, hay là bản thân có hơi tự tin quá, có chỗ dựa nên không sợ?

Cổ Phi Yên không biết.

Tĩnh lặng nửa ngày, cô lên tiếng nói về điều kiện, “tôi đi cùng anh, anh có thể buông tha anh ấy không? Nếu như anh không buông ta anh ấy, thì đợi tôi có sức lực, tôi vẫn như cũ làm náo loạn long trời lở đất, để anh không yên lòng.”

Người ta phải cúi đầu dưới một mái nhà, biết bản thân mình trốn không được, cô có một cái gai nhọn, chỉ muốn một cái sự đảm bảo, đổi lấy sự an toàn của Sở Nghiễn.

“vậy thì để xem đêm nay em có biết điều hay không?”

“.....hahaha.”

Một tiếng cười lạnh, Cổ Phi Yên lại không có biểu cảm khác.

Biết điều hay không biết điều, nói rất là lịch sự, còn không phải là việc chuyện của nam nữ sao?”

Vì không muốn làm mệt mỏi người ở bên cạnh, em còn dám không biết điều ư?

“Bỏ tôi ra, tôi tự đi được.”

“Không cần, ôm vậy không mệt.”

“.....” Cố Phi Yên trợn một cái mắt trắng dã, “tôi không phải là sợ anh mệt, mà là tôi cảm thấy mình rất nóng, anh để tôi xuống.”

“.....”

Chiến Mặc Thần không nói,nhưng rất rõ ràng là không có ý muốn bỏ cô xuống.

Cố Phi Yên Nhìn anh ấy nói không được,cũng dứt khoát vùng vẫy ngộ ngầy.

Tính cách của người đàn ông này có nhiều sự lạnh lùng, có rất nhiều cường lực, cô sớm đã hiểu được, thôi bỏ qua.

Nóng thì nóng, nóng đến chết là tốt nhất!

Đi đến bên ngoài siêu thị, Giang Đào vội về mặt tươi cười đang đứng đợi ở bên cạnh xe, mở cửa mời lên xe.

“Chiến Tổng, cậu đã tìm được Cố Tiểu Thư rồi? Nhanh lên xe thôi,bên ngoài trời nóng sắp chết rồi, hay là lên lên xe mở điều hoà.”anh ta lại nịnh nọt Cố Phi Yên, “

Cố Tiểu Thư, tôi lo lắng cô bị nóng, nên đã đặc biệt chuẩn bị rất nhiều đồ uống lạnh trên xe, cô hãy chọn rồi uống.”

“Có phải là anh đã báo tin cho anh ta không?” Cố Phi Yên một chút cũng không ăn chỗ đấy.

Cô đi từ chỗ phòng nghỉ ra, người phát hiện sớm nhất chắc chắn là Giang Đào.

Nếu như không phải Giang Đào đi tìm Chiến Mặc Thần, thì cô nói không chừng sẽ không bị bắt nhanh như vậy.

Sự thật là cô cũng giả vờ như không biết. Cô nên phải tắt điện thoại sớm hơn.

Cô có thể để Ảnh Hồ Giúp đỡ tìm Sở Nghiễn, lẽ nào Chiến Mặc Thần không có bản lĩnh để tìm cô? Năng lượng của anh ấy còn hơn trong tưởng tượng của cô, thật sự rất hùng mạnh, vốn dĩ cô không phải là nhân vật nhỏ bé như vậy có thể so sánh!

Lên xe, không khí lạnh dồi dào làm cho Cố Phi Yên thoải mái.

Nhưng, trong lòng cô vẫn rất lo lắng về Sở Nghiễn.

Lôi điện thoại ra,cô chuẩn bị gọi điện cho Sở Điềm Điềm, để cô ấy đến chăm sóc cho Sở Nghiễn, không để cho anh ấy hôn mê ở trên đất như vậy.

Nhưng điều cô không dự đoán trước được là, vừa mới lôi điện thoại ra đã bị Chiến Mặc Thần cướp lấy.

“Không được gọi điện thoại.”

“Anh quân cũng thật rộng, tôi gọi điện thoại cũng bị anh ngăn cản?”

Cô tức giận chìa tay ra giật lại điện thoại, giật không được,thẳng thắn giơ chân lên để lên trên người của Chiến Mặc Thần,dùng việc chơi xấu là đưa tay anh ấy ôm vào trong lòng, đây mới là khó khăn để cướp lại điện thoại đến tay.

Chỉ là, tư thế của cô có chút nguy hiểm.

Cô ngồi lên trên người Chiến Mặc Thần, trên người thẳng đứng, cao chót vót mềm mại vừa hay đối với mặt anh ấy. Cái khoảng cách giữa hai người chỉ có vài cm.

Cướp lại được điện thoại rồi, Cố Phi Yên muốn trào xuống, nhưng bị Chiến Mặc Thần giữ lấy chiếc eo nhỏ bé của cô, “đây gọi là ngu si.”

Cô không thể làm chủ được cơ thể mình, trước ngực mềm mại để mặt anh ấy vùi vào.

“Hoả khí trên người em, muốn đốt chết tôi ư? Lấy tay ôm người, Cố Phi Yên bỗng dung mặt đỏ lên, dùng sự phẫn nộ chuyển động chú ý lực, “anh không muốn tôi bị chết nóng thì tốt nhất hãy bỏ tôi ra.”

Nhưng, nhiệt độ điều hoà trong xe rất thấp, có nóng cũng không nóng nổi.

Giang Đào phát ra tiếng “hìhìhì”. Cố Phi Yên càng thêm sự khốn khó, ánh mắt nặng nề hỏi Chiến Mặc Thần, “anh làm sao lại có thể nghèo như thế, xe riêng mà đằng trước đằng sau không có cửa chắn, không có tiện lợi gì hết, cái gì mà mèo mèo chó chó có thể nhìn trộm được, thật đáng ghét!”

Chiến Mặc Thần chăm chỉ suy nghĩ, “tôi sẽ cho mọi người một cái quy định.”

Thật sự không tiện lợi,muốn làm một chút việc gì đó đều vướng tay vướng chân.

Anh cảnh cáo nhìn Giang Đào, Giang Đào lúc đó tự tát vào mồm mình, không dám nói nữa, giờ cũng không dám nhìn ra đằng sau nữa, chỉ sợ bị bịt mồm

Cố Phi Yên “.....”

Cô có chút không tự tại

Người đàn ông này giống như là một cái bếp lửa to, Cô ngồi trên người anh ấy giống như là ngồi trên ngọn núi lửa vậy.

Nhưng Chiến Mặc Thần không buông cô ra, cô có thể có cách gì chứ? Thật sự, anh ấy còn cho phép cô gọi điện thoại, đã là quá mức khai ân rồi.

Nhưng không được cái khác, Cố Phi Yên đã gọi được cho Sở Điềm Điềm rồi.

Nói vào ba câu về tình hình của Sở Nghiễn rồi bàn giao lại Cho Sở Điềm Điềm và còn dặn dò đi dặn dò lại, phải chăm sóc cho Sở Nghiễn cẩn thận, Đôi mắt đen của Chiến Mặc Thần luôn theo dõi cô, tinh thần không vui.

Nhưng anh ấy vẫn là không ngăn cấm cô.

Đợi cô tắt điện thoại, anh mới hỏi, “ người đàn ông đó thật sự làm em nóng ruột nóng gan đến vậy sao?”

“Đúng vậy.” Cố Phi Yên dựa vào ghế phía sau lưng khuôn mặt xinh đẹp của cô đem theo chút lạnh lùng, “ Sở Nghiễn ca đối với tôi rất tốt, biết tôi cần tiền gấp là đưa tiền luôn, sợ tôi vì lo lắng cho anh ấy nên đã che dấu bản thân mình đau lòng, làm việc đều là vì tôi muốn,anh cảm thấy tôi có lòng dạ lạnh lùng mới không cảm động?”

“Bởi vì cảm động, anh có thể để cho anh ấy đối với anh muốn làm gì thì làm?” Chiến Mặc Thần kìm nén ánh mắt, nghĩ ra vừa xong Cố Phi Yên và Sở Nghiễn là một màn.

Rất chói mắt, lúc này, anh còn cảm thấy ánh mắt bị màn đó làm cho kích động rất đau.

“Anh ta làm sao đối với tôi muốn làm gì thì làm chứ?” Cố Phi Yên có thể tự làm bản, nhưng không thể để người khác nói xấu Sở Nghiễn được, tức giận nói, “ Sở Nghiễn ca phải chịu đau khổ rồi, bản thân không có cách nào xử lý được vết thương này, tôi xử lý vết thương đó cho anh ấy, rửa sạch cơ thể có gì là không đúng? Hừmm..... tôi rất là lương thiện, anh muốn là có ngày trọng thương sắp chết rồi, nói không chừng tôi cũng sẽ có lòng từ bi đến giúp anh.”

“Thật sao?” Chiến Mặc Thần ánh mắt vui mừng.

Anh cho rằng, cô rất hận anh, cho dù anh có chết ở trước mặt cô, cô cũng sẽ không rơi lấy một giọt lệ nào. Không nghĩ rằng, cô đã nói là có thể chăm sóc cho anh.

Cố Phi Yên”.....”

Nhìn Chiến Mặc Thần như vậy, cô biết anh ấy hiểu sai lời cô nói, cô là đang nói mỉa mai anh, anh ấy còn cho rằng cô đang bày tỏ với anh ư.

Chỉ là, cô cũng chán nản không muốn giải thích.

Thôi thì cứ để cho người đàn ông tự đại này hiểu lầm đi, đợi một lúc sau xuống xe, cô phải làm sao” biết điều” hậu hạ phục dịch Chiến Mặc Thần mới có thể để anh ta có lòng từ bi thả Sở Nghiễn ra..... ngoài điều này ra cô cái gì cũng sẽ không đồng ý đi làm.

Nghĩ một lúc, cô cảm thấy nản lòng mất hết ý chí.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84

6884.

Cố Phi Yên cảm thấy bản thân mình như một cây cỏ dại vậy, bất luận là ngày hè nhat nhều hay là ngày đông tuyết lạnh,cô đều có thể tìm cái cách thức phù hợp nhất với mình để tồn tại,đây cũng là câu chuyện thật của cô.

Cô từ nhỏ nhìn quen thói đời lạnh nhạt,hơn nữa là thói quen khó không rõ về cách thức giải quyết công việc.

Đời người rất khốn khó,muốn nhiều hơn nữa thật sự bản thân làm khó bản thân.

Mơ hồ một chút,trong lòng cũng trải qua tốt hơn một chút.

.....

Một tiếng sau,chiếc xe chạy vào khu biệt thự Giang Sơn Đế Cảnh.

Khu biệt thự Giang Sơn Đế Cảnh xuôi theo Thanh Thành Sơn đang được thi công,càng đi lên,kiểu cách của khu biệt thự càng lộng lẫy hoành tráng,thành phố cũng cao.đây là hạng mục của Đế Thần Quốc Tế mới mở,là tài sản dưới tên của Chiến Mặc Thần,ở đây biệt thự cao nhất là tài sản riêng của anh ấy.

Cây gỗ xanh tươi,rừng cây xanh um tươi tốt giống như là một biển màu xanh vậy,làm đã mắt người nhìn,gió nui hiu hiu cũng đặc biệt mát lạnh.

Chiếc xe càng đi lên cao,nhiệt độ không khí càng làm cho con người thoải mái.

Chân trời chập tối thật đẹp,ráng đỏ mây hồng,gió mát từ rừng thổi qua,thổi vào trong cửa xe,thổi đến những ngọn cỏ thơm mát của cây cỏ,cũng thổi qua mái tóc đen dài của Cố Phi Yên.

Cô thò đầu ra ngoài cửa sổ,tâm trạng sốt ruột dường như cũng được an ủi vơi vơi.

Rất nhanh,cũng đến nơi rồi.

Đi vào biệt thự,Cố Phi Yên có một bất ngờ nhẹ, “ở đây không có người ở sao?”

Tòa biệt thự này được lắp đặt rất tốt,là theo phong cách cổ điển kín đáo.

Rất đẹp đẽ và tinh xảo,cho dù đó là một bình sứ hoa lá trên bảo các đi nữa thì cũng được,hay là trong góc xây dựng của dòng chảy hòn non bộ mà ra cũng dùng,nó đều có năm tháng ý vị và mỹ cảm lắng đọng.

Nếu như nói phong cách theo kiểu âu giống như là nhà giàu mới nổi,còn theo phong cách cổ điển Trung Quốc giống như là một vị từ trong cái khung lộ ra vẻ đẹp nhã nhặn lịch sự cũng cung nữ.

Cố Phi Yên rất thích.

Quan trọng hơn là,ở đây bỗng nhiên được dọn dẹp rất sạch sẽ,nhưng lại không có vết tích của cuộc sống.

Ở đây.chưa từng có người ở qua.

“em là người đầu tiên,”Chiến Mặc Thần hỏi, “thích không?”

Rất thích,tất cả ở đây,g giống như mọi thứ đều phù hợp như mong đợi của cô.

Nhưng Cố Phi Yên lại cau mày, “ cũng bình thường thôi,cũng không biết đây là tác phẩm của thầy thiết kế nào,cũng không có gì lại thiếu sót sự tinh túy,tổng thể mà nói có một chút không như ý muốn lắm.

Chiến Mặc Thần, “.....”

Trong mắt lướt qua một chút nụ cười ý,anh không lên tiếng gì.

Hai người đi lên tầng hai,một đường đi,một đường lên trong lòng Cố Phi Yên chỉ còn lại sự kinh ngạc thần phục.

Đây quả là ngôi nhà trong mơ của cô!

Đội đi đến phòng ngủ chính,Cố Phi Yên không thể nhịn nổi thêm nữa kinh ngạc thốt lên.

Màu đậm của gỗ hoa văn tinh tế tỉ mỉ của gỗ thô,những tấm tôn che tường với màu sắc tinh tế được bày ra giữa các căn phòng với những món ăn có màu trắng tinh khiết,sạch sẽ giống như những đám mây trắng trên đầu giường có tấm màn ngủ là một lớp vải mỏng màu trắng,được cắt làm một thanh, màu vàng màu đỏ màu xanh, ba màu nhuộm những món đồ thủ công,màu sắc nó đủ làm cho không gian trở nên sinh động hơn bao giờ hết.

Tiến về phía trước nhìn,rèm cửa màu xanh nửa che rộng rãi,cửa sổ kính chạm đất rực rỡ,ban công rộng lớn được lát bằng gỗ sinh thái màu nâu đậm,đặt một chiếc xích đu hình tròn và một chiếc bàn trà bằng nhựa.

“thích không?” âm thanh nhỏ nhẹ vang bên tai hỏi.

Cố Phi Yên lẩm bẩm,” thích”

Cô quên mất hơi thở người đàn ông đang đứng bên cạnh mình,quên mất rằng đó là trái tim của mình.cô chỉ cảm thấy,cho dù ở đây có bị nhiều lần bắt lau

chùi dọn dẹp sạch sẽ, trong lòng cô cực tuyệt cũng sẽ ít lên rất nhiều.

“thích là tốt rồi.” Chiến Mặc Thần lên tiếng, “em ở đây nghỉ ngơi một lát đi, tiện kiểm tra xem còn thiếu đồ gì, để tôi bảo người đi mua đem về đây.”

“ở đây là phòng ngủ của tôi, còn của anh thì sao?” Cố Phi Yên bỗng nhiên hỏi.

“em nói xem?”

Đôi mắt sâu thẳm của người đàn ông, đôi môi đỏ nhỏ bé cười nhẹ, Cố Phi Yên lời nói bị ứ đọng, tính trả thù hỏi, “chị tôi biết không?”

“em có thể nói với cô ấy, nếu như không sợ phiền phức tìm đến cửa.” đôi mắt đen láy sâu thẳm thoáng chốc biến đổi lạnh lùng, Chiến Mặc Thần ánh mắt sâu thẳm nhìn cô, quay người rời đi.

Cố Phi Yên, “.....”

Bị làm cho tức đi rồi?

Thật tốt!

Đã tới thì an tâm ở lại, Cố Phi Yên ở trong phòng ngủ chính đi loanh quanh, giống như đang đi thám hiểm vậy.

Mở cửa gỗ phòng quần áo, cô phát hiện trong phòng đồ treo rất nhiều quần áo không có nhãn mác.

Quần áo nữ chiếm khoảng hai phần ba phòng, đủ mọi phong cách, váy và quần đều có, bộ đồ ngủ tơ tằm cũng có vài bộ, còn đều là đồ mới và cũng là size của cô nữa.

Phòng quần áo còn lại một phần ba là quần áo nam, màu đen xám của bộ vest và đen trắng xám ba màu của áo sơ mi, cũng có sơ qua một chút cả vạt màu sắc hoa văn các kiểu, rất có phong cách của Chiến Mặc Thần.

Cô chú ý một lúc, đồ của nữ đều là mới tinh, nhưng đồ của nam dường như không phải.

Không lẽ Chiến Mặc Thần chuyển nhà đến đây ở, còn dự định cùng cô ở đây sao?

Cách nghĩ này, làm cô sợ run lên.

Nếu như là như vậy, đây không phải là thay mặt cô rất có thể một đời đều không thể thoát khỏi anh ta được, có thể bị anh ta giam giữ cho đến khi anh ta chơi chán cô, hoặc là cái ngày mà cô trở nên mệt mỏi?

Cố Phi Yên trong lòng trầm mặc.

Ngồi trên ghế sofa nửa tiếng, cô nhận được tin nhắn của Sở Diễm Diễm, nói đã tìm thấy được Sở Nghiễn rồi, đang trên đường đưa anh ấy đến bệnh viện, chỉ là lúc cô đi tìm Sở Nghiễn bên cạnh đã có người đi theo rồi, bây giờ cái người đó còn vẫn chưa đi, đi cùng cô đến bệnh viện luôn, không biết có phải là do Chiến Mặc Thần sắp xếp không.

Cố Phi Yên tức phát điên lên.

Không nghĩ rằng Chiến Mặc Thần còn sắp xếp chuyện này nữa, là lo lắng cô không đủ nghe lời ư?

Cố Phi Yên khuôn mặt đẹp lạnh lùng, đang muốn trả lời lại tin nhắn, nhưng bị “tùng tùng” tiếng có cửa cất ngang.

“mời vào.” Cô lên tiếng.

Cửa mở ra, một người phụ nữ trung niên khoảng chừng 50 tuổi đang đứng trước cửa, nụ cười ấm áp nói, “Cố Tiểu thư, cơm tối làm xong rồi, Tiên Sinh mời cô xuống dưới ăn cơm.”

“vâng.” Cố Phi Yên cúi đầu, đứng dậy.

Cô vừa hay cũng muốn đi tìm Chiến Mặc Thần, xuống dưới thì xuống dưới.

Trên bàn, hầu như biết cô muốn nói cái gì, Chiến Mặc Thần phát ra trước, nhại nhèo lên tiếng, “Có việc gì, thì ăn xong cơm rồi nói.”

Cố Phi Yên “.....”

Nhịn cục tức này, cô bay rất nhanh, trút cảm phần ăn cơm trắng.

Ăn được vài miếng, cô đặt bát cơm xuống, “tôi ăn no rồi, nói chuyện đi.”

“để cơm trong bát đều ăn hết, ăn chút rau, không thì, tôi không không để ý hôn tay em đó.”

“tôi ăn no rồi!”

“không được,em gầy quá rồi.” có ý hay không,ánh nhìn của Chiến Mặc Thần bay qua trước ngực cô.

“.....” Cố Phi Yên cảm thấy chịu đến mức sỉ nhục,tức giận bùng bùng, ‘ Chiến Mặc Thần, anh bị mù mắt đúng không? Chị tôi chỉ là cỡ C,anh lại còn dám nói tôi gầy.?’”

“đúng không? Tôi sờ thì không có.”

“vậy là tay anh cảm nhận không chuẩn rồi,anh tay tàn phế rồi!anh muốn nghi ngờ tôi,có chuyện chúng ta dựa vào số liệu để nói,dùng dây đo đi,nói dối một cách trắng trợn là gì?”

“được.” Chiến Mặc Thần biết lắng nghe cúi đầu, “ đợi một lát thì đo.”

Cố Phi Yên, “....”

Không .....

Đây giống như không phải kết quả cô muốn.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85

6885.

Nhấn nhện con giận ăn xong bữa cơm, Cố Phi Yên xông lên tầng.

Trong phòng yên tĩnh, ôm gối ngồi trên sofa, cô có một loại cảm giác không biết làm thế nào.

Cô phải làm thế nào?

Muốn rời khỏi đây, nhưng Chiến Mặc Thần vẫn để người trông coi Sở Nghiễn.

Sở Diễm Diễm chân tay nhỏ yếu, chắc chắn đánh không lại người Chiến Mặc Thần phái tới. Nếu như cô chạy trốn, tức có nghĩa an nguy của Sở Nghiễn không được bảo đảm, thậm chí ngay cả Sở Diễm Diễm cũng có thể xảy ra chuyện.

Ngay ở đây, tiếp theo chờ cô là gì, không cần nói cũng biết.

Ngày trước khi cô đầu ngu dốt nghĩ nơi đây rất hợp ý mình, dù có bị cưỡng, ở đây bị cưỡng cũng không kháng cự như vậy, bây giờ nghĩ lại, cô hận không thể cho cừu thiên lôi thần bổ xuống trị cho cái suy nghĩ của mình!

Chỉ là, dù có kháng cự thế nào, vẫn không thể nào trốn thoát được.

Vừa đến 8h, Chiến Mặc Thần liền bước vào phòng.

Ánh mắt đậm nhạt quét tới đây, Cố Phi Yên lập tức căng chặt người, trong tay cầm một quyển tạp chí, giả vờ xem rất hứng thú, đánh chết cũng không phản ứng lại ánh nhìn của anh.

Đợi anh vào phòng tắm, cô mới thả lỏng phong bị.

Đàn ông tắm rửa rất nhanh, không đến một lúc Chiến Mặc Thần mặc áo choàng tắm bước ra.

Dung nhan anh tuần lảng từ càng thêm tỉnh tề, bớt đi vài phần lạnh lẽo thường ngày, được ánh đèn chiếu đến nhiễm lên vài phần nhu hòa.

Cố Phi Yên vô ý nhìn về phía anh ta, phát hiện mái tóc ngắn khỏe còn đọng thêm những giọt nước, áo choàng tắm tơ tằm màu đen tùy ý buộc lại bên hông. Bởi vì đặc tính tơ tằm, mảnh vải mỏng phác họa thân hình điêu luyện, tràn ngập khí chất đàn ông, bao gồm cả...

Giữa hai chân anh một đoàn nhô lên rất rõ ràng.

Đỏ mặt thu tầm mắt, Cố Phi Yên ngượng ngùng đứng dậy, “Tôi... Tôi cũng đi tắm.”

“Ừm.” Chiến Mặc Thần gật đầu, “Tắm sạch sẽ chút.”

“Nếu anh ghét bỏ tôi không sạch sẽ, có bản lĩnh anh đừng ngủ với tôi a!” Xấu hổ không nhìn, mạnh miệng rống một tiếng, Cố Phi Yên giận dỗi đi vào phòng tắm.

Chiến Mặc Thần giặt mình nhẹ, bắt đầu đi lác lác đầu.

Anh để cô ở đây, kỳ thật trong lòng cũng có vài phần thấp thòm, anh không quen cùng phụ nữ thân mật ở chung, sợ cô cảm thấy anh lạnh lùng không thú vị, vừa rồi cung chỉ là lời kiếm chuyện, không ngờ vẫn chọc cô ấy tức giận rồi.

Cô tức giận, có phải vì anh không cho cô một thân phận không?

Nữ nhân để ý những điều này rất bình thường, anh phải tăng tốc độ giải quyết công việc mới được.

Trầm tư, Chiến Mặc Thần ngồi xuống sofa.

Ánh nhìn đặt lên quyển tạp chí vừa này Cố Phi Yên xem, đôi mắt trầm tĩnh mang thêm mấy phần ý cười.

Cô gái nhỏ này, mới này còn giả vờ xem tạp chí không để ý đến anh, nhưng loại tạp chí kinh tế học thuật, còn là tiếng anh, cô có thể xem hiểu không? Cũng không biết là ai lúc lên đại học rớt tin chỉ kêu gào xin anh bỏ tức cho...

Có điều, nhớ đến Cố Phi Yên trước kia ở trước mặt anh với dáng vẻ nũng nịu tình nghịch, rồi nhớ đến tư thái giữa cô và Sở Nghiễn, trong mắt anh lại trở nên u ám.

Bây giờ cô ấy không còn yêu anh nữa, nếu như không phải vì người đàn ông kia, cô ấy cũng sẽ không theo anh đến đây.

Cho nên, anh cũng chỉ là chiếm được chút riêng tư từ người đàn ông kia thôi sao?

...

Cố Phi Yên ở trong phòng tắm, không hề biết tâm tư Chiến Mặc Thần quay vòng vòng.

Cô vất vả đi nghiên cứu dụng cụ tắm rửa công nghệ cao, thành công cho đầy nước vào bồn tắm, lập chí muốn mình có thể tắm rửa thật thơm tho thoải mái, nhất định không để Chiến Mặc Thần tìm không ra một khuyết điểm nào, sau đó... Cô lại quên mang quần áo ngủ rồi!

Một lần hai lần đều như vậy, cô cảm thấy mình thật vô dụng!

Nếu biết thì sẽ hiểu cô có tật bừa bộn, nếu không biết, sẽ tưởng cô có tâm kế, ngoài miệng nói đừng đừng, nhưng lại cố ý đi câu dẫn nam nhân bằng lãnh ngoài kia.

Không muốn gọi Chiến Mặc Thần giúp đỡ, Cố Phi Yên dự định tự lực cánh sinh.

Dù sao thì phòng để quần áo ngay cạnh phòng tắm, không tính là xa, chỉ cần cô cẩn thận một ý thì có thể thần không biết quỷ không hay mặc được quần áo một cách từ tế.

Tắm rửa xong, Cố Phi Yên lau mái tóc ẩm ướt, giặt một chiếc khăn tắm bọc mình lại, lặng lẽ sờ soạn hướng về phòng để quần áo, ngay cả đèn trong phòng cũng không bật lên, chuẩn bị cầm lấy một bộ quần áo ngủ rồi biến.

Nào đâu biết vừa mở cửa phòng thay đồ, cô có tật giặt mình liền đụng ngay phải một thân ảnh cao lớn.

Không kiềm được, cô liền ôm đầu hét ầm lên, “Có quỷ a!”

Không thấy có lực đạo của bàn tay, khăn tắm vốn lỏng lẻo lập tức rơi xuống đất, thân thể trắng nõn mềm mại yêu kiều triệt để lộ ra ngoài, cũng bị người đàn ông đứng trong bóng tối thấy hết tất cả.

“Cái quái gì?”

Thanh âm trầm thấp dễ nghe vang lên, từ trong tay Chiến Mặc Thần thả xuống một váy ngủ kiểu nữ, đưa tay bật đèn, ánh sáng lập tức chiếu xuống đỉnh đầu, làm sáng cả phòng thay đồ.

“...” Cố Phi Yên ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt trêu tức của Chiến Mặc Thần, “Anh, anh sao lại ở trong này?”

“Tôi nhìn cô giận dỗi dỗi đi, rất có khả năng quên luôn cả quần áo, định đem cho cô, không nghĩ rằng cô nhiệt tình như thế đấy.”

Nhiệt tình?

Cố Phi Yên nhìn Chiến Mặc Thần đang mặc áo ngủ tơ tằm, lại nhìn về chiếc khăn tắm đã hít bụi trên mặt đất... Lập tức hai tay che ngực, cả người đầu

không tốt!

Quay người, cô liền chạy ra ngoài, lại bị vòng tay hữu lực của người đàn ông ôm lấy eo, lưng dán lên bức tường thịt đằng sau.

Khuôn ngực mềm mại bị nam nhân nắm lấy, nhẹ nhàng xoa nắn, lời nói nóng bỏng chui vào tai, “Ừm, ở đây đúng là cup C, là tôi hiểu lầm. Không ngờ nhìn cô gầy vậy mà ở đây lại có thịt như vậy.”

Dán chặt lấy eo cô, cô có thể cảm giác được thứ tượng trưng cho đàn ông đang thức dậy, chốc lát sau liền hung hăng chọc vào cô.

“Chiến Mặc Thần, anh... anh buông ra...” Cô luống cuống đẩy dụa.

Vừa then vừa nóng nảy.

Cố Phi Yên không tin được nhanh như vậy, liền đối mặt với việc bị anh ăn kiền mặt tịnh.

Hay là... bản thân cô ôm ấp muốn được yêu thương, xông đến trước mặt anh, điều này càng khiến cô vừa xấu hổ lại vừa thấy thất bại.

“Không thả được.” Chiến Mặc Thần trầm trầm cười, “Tôi nhớ là ban ngày đã nói với cô, nếu như cô muốn tôi đồng ý điều kiện của cô, phải xem ban đêm cô có thức thòi hay không, còn nhớ chứ?”

“... Nhớ.”

“Vậy thì tốt. Cô đối với Sở Nghiễn thế nào, thì đối với tôi thế ấy, hửm? Đem tâm của cô cho hắn ta thu lại đi, đặt hết vào tôi, có lẽ tôi sẽ thỏa mãn mọi yêu cầu của cô.”

Cố Phi yên cả người cứng đờ.

Anh ta... muốn cô như thế?

“Nếu tôi nói không?” Cô hỏi.

“Cô cảm thấy sao?” Cơ hồ ngay tức khắc, Chiến Mặc Thần mặt mày tối tăm, giọng nói băng lãnh thấu xương, “Cố Phi Yên, cô đừng có ý nghĩ từ chối tôi! Dù bây giờ cô chưa làm được, thì cô cũng phải cố mà làm được!”

Lòng Cố Phi Yên trầm xuống.

Cô ôm một tia may mắn quay đầu nhìn anh ta, lại thấy được ánh mắt không cho phép cự tuyệt, hai con ngươi tinh mịch khóa cô lại, sâu không thấy đáy, cô không cách nào khiêu khích hay ngăn cản được anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86

6886.

“Nếu như tôi làm như thế với anh, anh sẽ bỏ qua cho họ?”

“Phải.”

“Anh sẽ không làm phiền Sở Nghiễn, cũng sẽ hồi phục như bình thường cho công ty anh ấy?”

“Cố Phi Yên, đừng có mà được một tác lại tiền một tác.” Chiến Mặc Thần nhủ mảy, “Hắn ta không có năng lực giữ vững công ty, đó là vấn đề của hắn ta, lẽ nào cô muốn tôi phải làm bảo mẫu cho anh ta, dạy anh ta cách trưởng thành?”

“Con kiến sao có thể đo sức với voi? Anh là tổng tài của Quốc tế Đế Thần, còn công ty anh ấy vẫn chỉ đang trong thời kỳ phát triển ban đầu, căn bản chính là dùng đạn hạt nhân đi công kích một người tay trái gà không chặt, anh còn cảm thấy mình rất lợi hại sao?” Cố Phi Yên giận rồi, mất hạnh chăm chăm nhìn hắn, “Chiến Mặc Thần, nếu như anh không đáp ứng điều kiện của tôi, chúng tôi sẽ nhất phách lưỡng tán, anh đi mà mơ tưởng tôi sẽ làm vậy với anh!”

Chiến Mặc Thần mày kiếm nhíu chặt.

Anh ần ần cảm thấy cuộc nói chuyện của hai người hình như có vấn đề, thế nhưng, nhìn Cố Phi Yên tức đến trên mặt phỉm hồng, anh thực sự không

muốn cùng cô tiếp tục nói chuyện nữa, đó không có ý nghĩa.

Anh trầm giọng đáp, “Tôi đồng ý điều kiện của cô.”

“Anh thề đi!”

“...” Ánh mắt Chiến Mặc Thần âm trầm

Chưa từng có người nào ép anh như vậy, trừ cô ra!

“Tốt!” Cô Phi Yên cắn cắn môi, xuống quyết định, “Nhưng mong anh nói lời giữ lời, nếu không thì tôi sẽ tìm anh tính sổ.”

Cô nhẹ nhàng vùng vẫy một hồi, thoát ra khỏi lồng ngực Chiến Mặc Thần.

Cho dù không một mảnh vải che thân, đôi mắt đẹp để đen bóng trong veo như mặt hồ mùa thu không có chút quần bách nào, vẫn như cũ thẳng thừng nhìn anh, chậm rãi cong gối, quỳ trước mặt anh.

“Cô muốn làm gì?”

Chợt thân thể Chiến Mặc Thần căng chặt, cảm thấy sự việc bị mất khống chế.

“Đây không phải là điều anh muốn sao?”

Cô Phi Yên đậm mật liếc nhìn anh, bàn tay nhỏ nhắn mềm mại không xương thò vào trong áo ngủ, kéo áo ra, sau đó, nhẹ nhàng nâng lên vật đã cứng rần của anh, há mồm ngậm vào.

Ầm một tiếng, giống như dòng lôi điện nổ tung trong đầu.

Chiến Mặc Thần hai tay thông hai bên nắm chặt lại, trên cánh tay trắng kiêu nỏ gân xanh, lộ ra tâm tình kích động sắp bùng nổ của anh.

Khoái cảm như cái chết đang sắp đến bao phủ ngập đầu anh.

Anh nhìn chỗ được đôi môi mềm mại của nữ nhân bao lấy, đầu lưỡi ẩm áp dán vào liếm láp, lực đạo mềm mại lật rồi tung trái tim cứng rần.

Cô cư nhiên... thế mà vì anh...

Đôi mắt anh đỏ đỏ, hô hấp nặng nề, dường như sắp đến giới hạn gần như mất lý trí. Suy nghĩ dường như cũng rung động theo, trở nên ngưng đọng.

Môi Chiến Mặc Thần nhếch thành một đường thẳng, trong đôi mắt đen tĩnh mịch hiện ra vô số màu tối, bên trong ấy lý trí và phóng túng đang kịch liệt chém giết.

Anh rất muốn tiếp tục trầm luân, thế nhưng khi nhìn thấy cô nhú nhú lông mày, lý trí cuối cùng chiếm thế thượng phong.

“Thả tôi ra.” Thanh âm ngọt ngào vang lên, Chiến Mặc Thần nghị lực cứng lớn lui lại một bước, đem thứ cứng rắn từ trong miệng cô rút ra, nhẫn nhịn nói, “Cô... Không cần vì tôi mà làm thế, điều kiện tôi mới đáp ứng cô, đều sẽ thực hiện, tôi bảo đảm, tôi thề!”

Nếu như cô ấy ccam tâm tình nguyện, anh nguyện ý chết chìm trong ôn như đó!

Đáng tiếc, anh biết cô không nguyện ý.

Anh không muốn để cô chịu ủy khuất.

“Không cần? Anh nói anh không cần?!” Cô Phi Yên tức không chịu được, đôi mắt lạnh nhìn anh, chất vấn, “Đây không phải là yêu cầu của anh sao? Làm sao đã đến hiện tại, tôi đã làm rồi, anh ngược lại nói không cần? Chiến Mặc Thần, anh đừng có mà khẩu thị tâm phi, đừng có trở mặt nữa được không?”

Chiến Mặc Thần ánh mắt tối sầm.

Thì ra, cô sở dĩ có hành động như vậy, là bởi cô hiểu lầm ý tứ của anh, nghĩ nghĩ, anh liền hiểu rõ.

“Cô hiểu sai ý của tôi rồi, ý của tôi là...” Hầu kết gọi cảm di động lên xuống, Chiến Mặc Thần nói nhanh, “Ý của tôi là, tôi hi vọng cô thu về tấm lòng với Sở Nghiễn, quan tâm với tôi y hệt như với anh ta, chứ không phải là để cô... như vậy...”

“Là tôi thể hiện không rõ.”

Giải thích ý mình muốn nói, khiến Chiến Mặc Thần cảm thấy rất khó xử, cứ như anh ta không bằng Sở Nghiễn, hèn mọn khẩn cầu sự ưu ái của cô.

Anh chưa từng hạ giọng với một người con gái, cũng quen thuộc bản thân mình như vậy.

Thế nhưng anh biết, anh anh không thể để cô hiểu lầm thêm lần nào nữa, nếu không có lẽ cả đời cô sẽ ghét bỏ, căm hận anh. Lại nói, để cô oan ức như vậy, hẳn bắt buộc cũng phải xin lỗi, anh dám làm dám chịu.

“...” Cố Phi Yên giật mình.

Anh ta vậy mà có ý đó?

Vậy vừa rồi cô, làm cái gì?

Anh ban ngày vũ nhục cô với Sở Nghiễn, còn nói cô muốn liếm Sở Nghiễn... Cho nên, vừa rồi cô nghe anh ta ra lệnh cho cô, nói cô đối với anh ta như đối với Sở Nghiễn, cho là cô cũng phải làm như thế...

Một lần nghĩ sai liền sai hết cả.

“A a a!” Thật sự không còn mặt mũi nào ngóc ở đây nữa, mặt Cố Phi Yên hết đỏ lại trắng, tức giận giậm chân, “Tôi đi đây!”

Cô muốn đi, Chiến Mặc Thần sao có thể cho phép?

Nắm chặt cổ tay Cố Phi Yên, nâng giữ cô áp lên bức tường gỗ, anh hung hăng cúi đầu chuẩn xác hôn đôi môi cô, dễ như trở bàn tay liền công phá tuyến phòng thủ của cô, dùng thứ căng đau bạo tạc xâm chiếm chỗ sâu nhất của cô.

Anh bị cô làm cho phát điên, tự chủ mạnh mẽ không bao gồm điều không được chạm vào cô.

Cuối cùng kết hợp, trong cổ họng anh phát ra tiếng trầm dài.

Thân thể Cố Phi Yên cứng đờ.

“Yên Nhi, đừng giận anh, chỗ đó khiến anh rất dễ chịu...” Nam nhân thấp giọng nỉ non bên tai cô, mang theo lửa nhiệt nồng cháy, “Nếu như sau này em yêu tôi lần nữa, cho anh hôn chỗ đó, được không?”

Không được.

Cố Phi Yên muốn mở miệng nói không, môi lại bị chặn.

Giống như biết cô sẽ từ chối, người đàn ông nói, “Bây giờ đừng trả lời anh, đợi về sau nói lại với anh.”

Cố Phi Yên, “...”

Không có cơ hội nói lấy một câu, thậm chí còn không có cơ hội suy nghĩ.

Động tác của người đàn ông càng lúc càng hung mãnh thô bạo, giống như muốn đem hết tất cả tức giận phát tiết ra ngoài, mỗi lần đều đánh sâu trong cô, để cả cơ thể cô bị liên tiếp các cơn sóng tê dại làm cô trở nên mất cảm, chỉ có thể trầm luân trong sung sướng.

...

Cố Phi Yên một đêm không được ngủ ngon.

Ngoài việc bị Chiến Mặc Thần dày vò, còn ngượng ngùng cho bản thân.

Cô bây giờ vẫn không thể chấp nhận được, tối hôm qua đầu óc như bị rút gân, thế mà lại làm chuyện như vậy!

Nếu như bị cưỡng ép thì thôi, vấn đề là, kia là do cô sai từ đầu, tự mình đào hố chôn mình, không thể hận lên người đàn ông kia được... Sự lúng túng này, cô thật sự không muốn thừa nhận mình thật ngu ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87

6887.

Bởi vì không được ngủ ngon, tỉnh dậy cũng sớm.

Cô nhìn ra bên ngoài trời đang hửng sáng, khoảng chừng tầm 5h.

Cố Phi Yên nhẹ nhàng từ trên giường ngồi dậy.

Cô muốn dậy sớm hơn, không muốn đối mặt với người đàn ông cô không muốn nhìn thấy ở trên giường, tránh phải bối rối, nhưng lại bị tay anh từ trong chăn kéo lại, cả người ngã lên giường.

“Anh làm gì vậy, anh thật sự là sói à?”

Không lẽ vẫn còn muốn làm nữa sao?

Cố Phi Yên có chút phát cáu, sắc mặt ửng đỏ lờm lại.

Những câu chửi hung thần nói ra, đáng tiếc, chửi xong mới phát hiện người nam nhân phía sau lưng vẫn nhắm mắt, ngủ say, hành động vừa nãy có thể đơn thuần là phản ứng bản năng, Cố Phi Yên có cảm giác muốn đắm lên tấm vải.

Tuy nhiên, cũng tốt.

Nhân lúc người vẫn chưa tỉnh, cô nhẹ nhàng xuống giường, định tránh xa một chút.

Lúc chuẩn bị rời đi, không để ý rằng chiếc chìa khóa xe của Chiến Mặc Thần đặt ở đầu giường, dẫn đo một lúc, cô thò tay vào mò lấy, cầm đi luôn.

Thay xong quần áo, Cố Phi Yên liền rời đi.

Cô không biết khi vừa đóng cửa lại, người đàn ông đang ngủ ngon trên giường đã mở mắt ra, quay người nhìn theo phía cánh cửa, rõ ràng vừa nãy là giả vờ ngủ.

.....

Vừa xuống lầu, giúp việc Vương Ma còn chưa dậy, Cố Phi Yên tự mình tìm bánh mì và sữa, ăn no bụng.

Tâm trạng chán ngán, cô nhìn chiếc chìa khóa xe trên tay ngăn người ra.

Lúc lấy chìa khóa đi, cô không nghĩ nhiều, nhưng bây giờ, thế nào cũng không thể ngăn được ý nghĩ đến bệnh viện thăm Sở Nghiễn.

Nội thành Giang Sơn Đế Cảnh Ly Chủ có chút xa, nhưng, lái xe cũng mất hai tiếng, cô muốn đi thăm Sở Nghiễn cũng không phải là chuyện khó khăn.

Chỉ là, hôm qua cô mới cãi nhau với Chiến Mặc Thần, lý do cũng chính là Sở Nghiễn, nếu cô giờ đi thăm anh, nói không chừng lại hại Sở Nghiễn. ... cô không muốn nhất thời kích động, lại làm chuyện chuyển biến xấu hơn.

Trong lòng có chút lưỡng lự khó quyết.

Suy nghĩ một lúc, cô gọi điện cho Sở Diễm Diễm, định hỏi tình hình thế nào.

Có lẽ vẫn đang ngủ, gọi một lúc, Sở Diễm Diễm bắt máy, âm thanh có chút ngái ngủ, lười biếng, “Ai đấy ạ?”

“Là tôi.” Cố Phi Yên hỏi thẳng, “Diễm Diễm, cô và anh Sở Nghiễn bây giờ có tốt không? Cái người theo dõi hai người có còn coi giữ trong phòng bệnh không?”

“Ahhh... cô nói Khương Kinh Tùng hả, anh ta vẫn ở đó! Anh ta rất tốt a, hôm qua cũng may có anh ta chạy lên chạy xuống nộp phí gì đó, tôi mới có thể chăm sóc anh Sở Nghiễn, cũng không có vất vả lắm, nếu không, tôi xê dịch không nổi anh tôi mất.”

Sở Diễm Diễm dơ cái eo lười biếng ra, “Ai za, chắc là cô không phải lo lắng nữa đâu, anh tôi cũng khỏe rồi, cũng chỉ bị người ta chém cho vài phát, đều là vết thương ngoài da, không chết được.”

Cố Phi Yên tròn tròn mắt.

Bị chém vài phát mà còn không nghiêm trọng gì, thật là chưa bao giờ gặp được cô em nào vô tâm như thế này, cả thế giới này chắc chỉ có mỗi mình Sở Diễm Diễm.

Tuy nhiên, Cố Phi Yên hiểu rõ vết thương của Sở Nghiễn, biết anh không sao rồi, cũng không hỏi nhiều, hỏi vặn lại ‘Khương Kinh Tùng’ mà Sở Diễm Diễm nói.

“Diễm Diễm, cô nói cái anh Khương Kinh Tùng ấy, chính là người do Chiến Mặc Thần phái đến không? Hắn làm sao mà chăm sóc được hai người, lại còn chạy giúp việc cho nữa?” Cố Phi Yên vẫn chưa hiểu, “Hắn ta được Chiến Mặc Thần phái đến để giám sát hai người chứ?”

Mục đích Chiến Mặc Thần phái người đến, không phải là khống chế cả hai, để dễ kìm hãm cô sao?

“Không có! À... có lẽ trước đó tôi không có nói rõ với cô, cô đừng hiểu nhầm anh ta. Nếu Khương Kinh Tùng do Chiến Mặc Thần phái đến giám sát tôi, vậy tôi còn muốn anh ta phải nhiều người đến hơn nữa mà giám sát, tôi có phải nhẹ nhõm hơn không. Đúng rồi, đúng rồi, cô và Chiến Mặc Thần có chuyện gì vậy, tôi cảm thấy giữa hai người có gì đó lạ lạ?”

Cố Phi Yên, “.....”

Ngay cô còn tìm không ra manh mối, không muốn cùng Sở Diễm Diễm nghĩ những chuyện linh tinh khác, chỉ có thể nói, “Chúng tôi chỉ có chút mâu thuẫn với nhau, vì vậy anh ta ra tay với những người thân bên cạnh tôi....tuy nhiên, hai người yên tâm, mọi chuyện tôi đều giải quyết xong rồi.”

“Không phải là bởi vì anh ta trả thù cho Cố Minh Châu sao?”

“...Hình như không.”

“Oh, vậy thì tốt.”

“Được rồi, không sao rồi, cô hãy chăm sóc anh cô chu đáo, hôm nay nếu có thời gian rảnh, tôi sẽ đi thăm hai người, sẽ gọi điện trước cho cô.”

Tắt điện thoại, Cố Phi Yên chuẩn bị ra khỏi cửa.

Bởi vì tình trạng của anh Sở Nghiễn đã ổn định, cô cũng không vội đến bệnh viện thăm, tuy nhiên, cô vẫn muốn vì anh làm chút chuyện.

Đúng lúc Vương Ma dậy, cô liền dặn dò Vương Ma, “Vương Ma, tôi muốn đi ra ngoài một chuyến, đợi khi Chiến thiếu gia tỉnh, bà nói với anh ta một tiếng. Tôi đại khái muốn ra ngoài ăn cơm tối, bảo anh ta không phải đợi tôi.”

“Có tiểu thư, cô hay là đích thân nói với Chiến thiếu gia?”

“Không kịp thời gian, tôi phải đi rồi.” Cố Phi Yên cầm túi xách liền đi ngay, không phải không có thời gian, mà là không muốn chạm mặt với Chiến Mặc Thần.

Chiếc xe Maybach rời khỏi biệt thự.

Chiến Mặc Thần đứng trên sân thượng tầng hai nhìn theo chiếc xe rời đi, đôi mắt đen sâu thẳm hiện ra tia u ám, ung dung gọi điện cho Giang Đào, “Lập tức đưa xe đến đón tôi.”

“Chiến tổng, hôm qua anh không phải nói tự lái xe đến công ty sao?”

“Tôi cần phải giải thích với anh sao?”

“Không cần, không cần...” Giang Đào lập tức sợ hãi, khỏ sở từ trên giường bật dậy chuẩn bị đi đón người, chỉ là, vẫn không chịu được hỏi, “Chiến tổng, xe của anh đâu?”

“Ohhh,... có lẽ là bị mèo tha đi rồi.” vẫn là con mèo hoang dã nhất.

Giang Đào, “.....”

Con mèo nào có bản lĩnh, có thể tha được vị trí lái xe Maybach của anh chứ? Đó là mèo thần sao? Nói một câu đùa đùa không để ý, thật là làm người ta tức giận, song vẫn giữ nụ cười.

.....

Con gió se lạnh buổi sáng thổi vào cửa sổ xe, Cố Phi Yên hít một hơi thật sâu, thường thức giây phút thoải mái.

Đang lái xe, cô có chút thất thần.

Hôm qua cô có chút hận Chiến Mặc Thần nhưng giờ nghĩ lại có phải cô kích động quá không?

Chiến Mặc Thần phái người đến chỗ Sở Nghiễn trông coi, dĩ nhiên có thể là nhân tố uy hiếp cô bên trong, nhưng cũng giúp đỡ Sở Diễm Diễm thật, để Sở Diễm Diễm không đến nỗi khoanh tay bó gối.

Anh ta một bạt tay đã đánh ngất Sở Nghiễn, có lẽ tình cảnh thật sự quá kích động anh, mà anh lại quá quan tâm cô...

Không đúng, cô tại sao lại cho rằng anh quan tâm cô chứ?

Bị cái suy nghĩ bất ngờ xảy ra làm cô giật mình, Cố Phi Yên lắc đầu không dám nghĩ thêm.

Lái xe thẳng đến Cao Tân Khoa Kỹ Viên.

Dừng trước cửa công ty Sở Nghiễn, cô phát hiện bên trong không còn người nào, rất rõ ràng, công ty vẫn chưa hồi phục hoạt động bình thường, ngay cả cổng lớn của công ty còn không khóa, ở trong vẫn là một đồng lộn xộn.

Cổng chưa khóa, trái lại rất thuận lợi cho cô.

Búi cao mái tóc tài đến eo của cô lên sau gáy, Cố Phi Yên từ nhà vệ sinh của công ty tìm dụng cụ quét dọn, bắt đầu thu dọn các thứ.

Cứ dọn dẹp đến khi mặt trời lặn xuống đằng tây.

Cố Phi Yên lau khô tay cầm điện thoại xem, đã 6h rồi, haizz... Cô hình như nên quay về Thừa Sùng rồi.

Hôm nay mất tích cả ngày, người nào đó sẽ cho cô xem sắc mặt không?

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88

6888.

Cố Phi Yên liền quay về Vân Thiên Uyển một chuyến, tắm rửa, để cơ thể thật thom tho, vừa mới lái xe đi về hướng Giang Sơn Đế Cảnh.

Trở về biệt thự, cô nhìn xung quanh phát hiện Chiến Mặc Thần không có ở nhà, liền nhẹ nhõm hẳn người.

“Cố Phi Yên, cô muốn ăn chút gì không?” Vương Ma hỏi.

Cố Phi Yên nhìn thời gian.

Mất thêm thời gian ở Vân Thiên Uyển, bây giờ đã gần 9h rồi, tuy nhiên cô cả ngày không có bữa ăn đáng hoàng, bụng rỗng tuếch, có chút khó chịu.

“Có gì ăn không ạ?”

“Tiên sinh dặn tôi làm món canh gà hầm, giờ vẫn đang đun trên bếp, có thể làm cho cô bát mì gà hầm, cái này nhanh thôi, cũng dễ tiêu hóa.

“Cũng được, lấy tôi một bát nhé.” Cố Phi Yên cũng không bắt bẻ.

Vương Ma rất nhanh nhẹn, chẳng mấy chốc đã mang lên bát mì.

Cố Phi Yên liền ăn, hỏi chậm rãi mà thờ ơ, “Đúng rồi, Vương Ma, Chiến thiếu gia người đâu rồi?”

“Chiến thiếu gia đi ra ngoài rồi, không biết bao giờ quay về. Nhưng, tiên sinh nói hôm nay làm không về muộn, bởi vì đội cô tự chui đầu vào lưới.”

“Phụt...” Cố Phi Yên suýt nữa bị sặc chết, cô uống một ngụm nước to, trợn tròn mắt hỏi, “Anh... anh ta nói, muốn đội tôi tự chui đầu vào lưới?”

“Tiên sinh chắc đang đùa với cô, không thể bắt cô lại, cô cũng không phạm lỗi gì.”

Vương Ma cười âm áp, rất yên phận, không nhiều lời.

Cố Phi Yên, “.....”

Trong lòng phát lạnh.

Cô tại sao nghĩ đó không phải là đùa?

Có ai đã nhìn thấy một Chiến Mặc Thần đại nhân phũ phàng, trầm lặng, nghiêm túc mà nói đùa chứ, Ha ha..., vậy chẳng phải so với nhìn thấy quý còn hiếm lạ hơn? Hơn nữa, ai nói cô không phạm tội, cô đã phạm lỗi rồi!”

Nếu mà Chiến Mặc Thần mà biết hôm nay cô đã làm gì, chắc chắn sẽ nổi con thịnh nộ không?

....

Ăn nhanh bát mì, Cố Phi Yên giấu tâm trạng nặng nề của mình lên lầu.

Vừa đi, vừa nghĩ cách ứng phó như nào.

Mở cửa phòng, cô còn chưa kịp ấn nút đóng cửa lại, trong bóng tối đột nhiên có một luồng gió thổi phía sau lưng, người đàn ông cơ thể cường tráng tựa như con báo mạnh mẽ bỏ nhào đến, trong khoảnh khắc giữ lấy người cô đè lên cửa.

Cố Phi Yên chỉ cảm thấy sống lưng đau nhói, đỉnh đầu vang giọng nói trầm ấm, “Về muộn vậy, hôm nay đã đi đâu, hả?”

Cô há hốc mồm

Gặp quý rồi, không phải nói Chiến Mặc Thần chưa về sao?

Lẽ nào Vương Ma lại nói dối?

“Anh, anh không phải không có ở nhà sao? Tôi, tôi...” Cố Phi Yên bị dọa, nói ấp a ấp úng, “Tôi...tôi đã về nhà ở.”

Có lẽ, đây không tính là nói dối, cô thật sự đi về nhà mình.

“Làm cái gì?”

“Cái gì cũng không làm, chỉ là ở lại.”

“Oh...chỉ là ở lại?”

“Ừm!”

“Tắm rửa sạch sẽ mới quay về đây?”

“...Ừm.” hình như có chỗ gì đó không đúng, tuy nhiên, thuận theo người đàn ông nói là được rồi.

“Mặc dù trốn tôi cả ngày, dù sao biết quay về, thật ngoan...” giọng nói của người đàn ông ôn hòa, ấm áp hẳn, cúi xuống hôn lên môi cô, Đã tắm sạch sẽ rồi, chúng ta làm chút gì đó chứ?”

Còn có thể làm gì nữa, chứ không phải là làm tình sao?

“Anh nhớ phải mang bao cao su, tôi không muốn uống thuốc nữa, mặc dù đến kỳ an toàn, nhưng tốt nhất vẫn là chú ý chút! Còn có, anh đồng ý với tôi buông tha cho công ty Sở Nghiễn, nhớ nói là phải làm, nhanh chóng để cho công ty của anh ta hồi phục hoạt động bình thường, không cho phép ép bức anh ta!”

Cố Phi Yên sớm trong lòng đã có chuẩn bị, chỉ nhanh chóng nói ra yêu cầu của mình, tránh người đàn ông chút nữa chỉ biết quan tâm mình, không nghe vào bất cứ lời gì.

Cô không muốn để nỗ lực của mình đều vô ích.

“...Ừm.” âm thanh của Chiến Mặc thần lạnh thêm một độ, vẫn nhận lời, tuy nhiên anh có yêu cầu, “Lần sau không cho phép nhắc đến chuyện này, tôi không muốn lên giường trở thành giao dịch.”

“Không là giao dịch, thế là gì? Mặc dù anh nói tôi chỉ là đồ chơi của anh, nhưng tôi căn bản không muốn cam tâm tình nguyện cùng anh chơi trò chơi này!” lời nói đầy kích động phát ra từ đầu môi, trong bóng tối, Cố Phi Yên nhìn chăm chăm vào người đàn ông, giọng nói lạnh lùng, “Chuyện vừa này, là anh đem qua đồng ý với tôi, giao dịch hôm nay tính cái khác.”

Anh không muốn để tất cả trở thành giao dịch, cô cứ một mực cho anh nhìn rõ, đây căn bản chỉ là vụ giao dịch.

Nếu như không phải là anh ép cô, cô sớm với anh không có liên quan gì rồi, càng đừng nói chủ động quay về, chính là vì cùng anh lên giường!

“Cố Phi Yên....”

“Chuyện hôm qua là của hôm qua, hôm nay tôi ngủ với anh một đêm, anh đưa tôi 30 vạn.”

“Làm cái gì?”

“Tôi muốn trả lại Sở Nghiễn.”

Cố Phi Yên đập vỡ lọ hoa, cô không có tinh cảm cao thượng, bị người khác ép ngủ cùng, cũng muốn chứng minh mình trong sạch, tấm chi phiếu người đó ném xuống cũng cầm lên vứt trả mặt hấn.

Nếu cô là người phụ nữ hoàn hảo, cô chắc chắn làm như vậy, nhưng cô không, lúc này cô lại không nổi!

Bây giờ, cô có khả năng làm nhất, là tự mình giành lấy lợi ích lớn nhất.

“Muốn tiền của tôi, lại vì hấn?” Chiến Mặc Thần giọng nói không vui, ẩn chứa sự phẫn nộ, “Cố Phi Yên, cô có thể đứng ở trước mặt tôi hết lần này đến lần khác nhắc tên của hấn không?”

“Tôi nhắc đến anh ta thì sao? Anh nếu như keo kiệt không muốn đưa tiền thì đừng có ngủ với tôi, đừng tìm lí do khác của anh ta!” Cố Phi Yên không bằng lòng nói lại.

Chiến Mặc Thần nhắm mắt lại rồi mở ra, nhìn vào nữ nhân vô tâm trước mặt.

“Hôm qua tôi và cô đã phát sinh một chút sự cố, liên trốn tôi cả ngày, tôi không nỡ ép cô, để cô bớt lung tung! Nhưng, cô và Sở Nghiễn xảy ra chuyện bối rối đó, suýt nữa, suýt nữa thì. ....Cô thì vẫn an tâm hết lần này đến lần khác nhớ đến hấn, nhắc đến hấn?”

Cố Phi Yên cảm như hén.

Đúng vậy, là cô cố ý trốn tránh Chiến Mặc Thần, nhưng với Sở Nghiễn đã xảy ra một chuyện bối rối ấy, cũng không làm cô có cảm giác như vậy. Hơn nữa, cô căn bản không được gặp anh ta.

“Anh nói cái gì cơ?”

Cố Phi Yên, “Tôi với anh rốt cuộc là... là như vậy, còn Sở Nghiễn là chuyện ngoài ý muốn, cũng không có chạm vào chỗ đó của anh ta thì có gì mà bối rối chứ?”

“Cái tôi nhìn thấy chỉ là suýt nữa chạm vào sao? Quần lót của hấn là cô mua, lau cơ thể cho hấn, hấn có phản ứng lại với cô, quần lót tý nữa thì căng ra, cô có dám nói cô không nhìn thấy thứ đó?!”

“Tôi nhìn thấy thì đã làm sao?” bị ép nói, vừa ngượng Cố Phi Yên vừa vội vàng hét lên, “Cứ coi như tôi nhìn thấy chỗ đó của anh ta, cũng không ảnh hưởng đến việc của anh, tôi nhìn không phải anh! Hơn nữa anh cũng nhìn thấy chỗ đó của anh ta, cái đó dễ nhìn hơn to hơn của anh, làm sao, anh tự ti rồi, nóng nảy với tôi được gì?”

Cố Phi Yên miệng nói không lời giải thích, đột nhiên yên tĩnh hẳn.

Kim đồng hồ cứ chạy từng tí từng tí một, trong không gian hết sức tĩnh mịch, đầu cô trong giây lát tỉnh táo lại, những lời vừa nói ra không thể thu hồi lại.

Trong bóng tối chỉ nghe được tiếng thở nặng nề của người đàn ông, theo phán đoán, có thể nghe được anh ta bây giờ rốt cuộc bốc hỏa đến mức nào.

Yên tĩnh một hồi lâu.

Lâu đến khi cơ thể của cô đứng quá lâu mà đau nhức, chuẩn bị sắp ngã đến nơi thì Chiến Mặc Thần mới mở miệng.

“Người phụ nữ mà tuyệt tình, có thật là vứt bỏ hết 8 năm đã từng thích tôi? Nếu coi chưa có chuyện gì xảy ra? Cố Phi Yên, cô nói cho tôi biết, cô thật sự đã từng yêu tôi không?”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89

6889.

Rất sớm Chiến Mặc Thần đã muốn hỏi một câu.

Nhưng có thể, bởi vì trong lòng sớm đã đoán được đáp án, mới ở hoàn cảnh như vậy, cuối cùng cũng lên tiếng hỏi.

Là muốn nhận thức được mình mất sáng suốt, hay là muốn để bản thân bị đau lòng.

Anh cũng không biết.

Chỉ là, ma xui quỷ khiến đề hỏi.

Cố Phi Yên không nói gì. Cơ bản là rất tức rất giận, nhưng bây giờ, nghe anh ấy đột nhiên hỏi câu hỏi đó, tim cô giống như là bị dao đâm vào vậy, bỗng nhiên rất rất đau.

Cô thật sự không biết phải làm sao.

Xung quanh yên tĩnh, giống như là bị thúc ép vậy, cô biết, anh cũng đang đợi đáp án của cô.

“Vậy anh đã từng quan tâm chưa?” Cô hỏi, “trong tám năm tôi theo đuổi anh, nếu như anh quay đầu lại nhìn tôi nhiều một chút, thì mối quan hệ của chúng ta sẽ không như bây giờ, nhưng anh không. Ánh mắt của anh luôn nhìn về Cố Minh Châu, anh bảo vệ cô ấy, che chở cho cô ấy, năm cô ấy 18 tuổi anh đã đồng ý lời tỏ tình của cô ấy, và trở thành bạn trai của cô ấy..... tất cả sự ấm áp của anh đều dành cho cô ấy, không phải sao?”

“Đã như vậy, anh lại còn hà tất để ý tôi có phải đã yêu rồi không? Trái lại, anh từ đầu đã không quan tâm, bây giờ cũng không nhất thiết phải quan tâm.”

Kim lòng không nổi, những giọt nước mắt rơi xuống, ướt nhoè lên trên khuôn mặt cô.

Cố Phi Yên quay mặt đi, không muốn để anh nhìn thấy bản thân mình như vậy.

“Em yêu Sở Nghiễn?” Chiến Mặc Thần hỏi

“không.”

“ở bên cạnh anh, yêu anh làm em rất khó chịu?”

“Đúng.” Cố Phi Yên nghẹn lời cố nhịn, “rất khó chịu, từng giờ từng phút đều rất khó chịu! Tôi cố gắng nói phục bản thân mình, ở bên anh để trả thù Cố Minh Châu, nhưng tôi vẫn rất khó chịu! Tôi không muốn làm kẻ thứ ba, không muốn phá hoại tình cảm của người khác. Tôi cho dù muốn trả thù cô ấy, tôi cũng muốn đường đường chính chính!”

“Lúc trước khi tôi ở bên cạnh cô ấy, tại sao em có thể tiếp tục theo đuổi tôi?”

Cố Phi Yên ngơ ngác, “Đó..... có thể là bởi vì tôi một lòng chỉ muốn theo đuổi anh, nhưng anh không bao giờ đáp lại điều đó.” Trong tiềm thức của cô, cô chưa bao giờ nghĩ qua sẽ có một ngày anh lại thật sự yêu cô.

Cô của lúc trước, đem theo một chút máu nóng, nghĩ muốn đi vì anh ấy làm rất nhiều rất nhiều việc, muốn để anh thay đổi vui vẻ hơn, hạnh phúc hơn. Sau này anh và Cố Minh Châu quyết định mối quan hệ rồi, cô giống như là không giảm nổi phanh xe lại, vẫn theo thói quen là đi quan tâm dõi theo anh ấy.

Loại tình cảm này rất khó để dùng lời nói miêu tả, rất muốn nói, có thể là không suy nghĩ lão xược để báo thù.

Chỉ là, bởi vì cố gắng kiềm chế, cũng bởi vì anh để cô trong vô vọng, tình cảm cuối cùng vẫn là càng ngày càng nhạt, đến lúc cô cuối cùng cũng từ bỏ.

“Hoá ra là như vậy.” Người đàn ông cười nhẹ, trong âm thanh rất buồn, để cho người không có cách nào dùng ngôn ngữ để bày tỏ thấy đau lòng.

“.....”

“em đi đi.”

Buông ra một câu nói, Chiến Mặc Thần quay người rời đi.

Giọng nói của anh ấy rất bình an, rất ấm, nghe không ra được nỗi buồn chất chứa ở bên trong là loại nhạc buồn nào nữa.

Cố Phi Yên chậm chậm ngã xuống đầu gối quỳ xuống dưới đất, lặng lẽ không nói gì, những giọt nước mắt rơi xuống.

Trong đầu rất rối loạn.

Để Chiến Mặc Thần tức giận bỏ đi, nhưng cô cũng không có vui vẻ hơn là mấy.

Cô rất mệt.

Thật sự rất mệt.

Tự lừa dối với bản thân mình rằng sẽ không quan tâm nữa, nhưng, cô thật sự có một chút đánh không nổi được. Cho nên kiềm chế không được sự kích động của nỗi buồn. Cô giống như là bị kéo dây cung đến mức cao nhất, không thể khống chế được sự giết chết của đau thương.

Như vậy không tốt.

Cô không muốn như vậy.

Cho dù là Cố Minh Châu có tính toán với cô trước, cô cũng không muốn cùng với Chiến Mặc Thần luôn rất vương vãi như vậy.

Cô không muốn bởi vì bất cứ nguyên nhân nào và lên giường cùng với một người đàn ông không có tình cảm gì. Không muốn bị uy hiếp đe dọa đi làm những việc không thích, càng không muốn đưa việc bí mật này trở thành giao dịch đổi chác..... cô không muốn.

Cho dù cô lừa dối bản thân nói không để ý đến nữa, lừa dối bản thân đều muốn tin cho rằng đây là thật sự, nhưng, bây giờ cô mới thật sự hiểu rõ được

nội tâm của bản thân mình.

Cô căn bản không có sự mạnh mẽ, chịu đựng không nổi rất nhiều.

Không biết qua bao nhiêu lâu rồi, Cố Phi Yên từ từ đứng dậy, lấy đồ của mình rồi rời đi.

Cô không đi xe của Chiến Mặc Thần,như vậy để Chiến Mặc Thần không biết gì,bản thân từng bước đi ra khỏi căn biệt thự, dường như có ý định đi về khu phố.

Đứng ở trên vườn hoa tầng cao nhất của biệt thự, Chiến Mặc Thần lặng lẽ nhìn người con gái bước xa dần.

Cô giống như là một con bướm lại cũng không thể bay trở về, yếu đuối mỏng manh để cho người ra không dám chia tay ra bắt lấy. Cho dù muốn níu giữ cô ấy thế nào, anh cũng chỉ có thể cố gắng kìm chế để suy nghĩ. Sợ lại dùng lực, cô ấy có thể chết đi.

Anh dặn dò Giang Đào đang đứng đằng sau lưng anh, “ đưa cô ấy về Vân Thiên Uyển, nhìn cô ấy đi vào phòng rồi mới quay về.”

“Vâng.” Giang Đào nghe lệnh rồi đi.

Màu của đêm đen thật tĩnh lặng.

Ánh đèn xa thẳm trong đêm đen,kiến tạo ra một bầu không khí yên tĩnh tĩnh lặng.

Khi trong tầm nhìn lại cũng không thể nhìn thấy hình dáng nhỏ bé. Chiến Mặc Thần hút một điếu thuốc, để sương mù làm mất đi cảm giác thần kinh đang rất đau. Chạm rãi nhắm đôi mắt sâu thẳm

Nửa ngày, anh mới gọi điện thoại cho Cố Minh Châu.

Chỉ nói một câu đơn giản, “ Minh Châu, chúng ta chia tay đi.”

Lựa chọn, anh đã sớm quyết định rồi.

Bây giờ chỉ cần là chắc như đinh đóng cột thôi.

.....

Ngồi trên xe, Cố Phi Yên nhìn ra ngoài cửa sổ nhanh chóng đẩy lùi sự ngỡ ngàng trước cảnh đêm

Cuối cùng, cô vẫn là một người biết cân nhắc.

Cô không có góc đi trên đoạn đường tối đen, cô chấp muốn bản thân quay về Vân Thiên Uyển, lại làm sao để trở mặt Chiến Mặc Thần, vẫn là lên xe anh ấy đã sắp xếp.

Thực ra cô cũng không nhìn ra được sự bướng bỉnh, hình như mãi mãi không bao giờ chịu thua, cô gắng chiến đấu chống lại tình yêu. sự thật là cô rất giỏi về tồn tại trong kẻ hở, nắm chắc qua đi đã cho cô ở trong cái khung trước mắt ấn tượng khó phai.

Cô cảm thấy bản thân mình để lộ ra sự hổng bết rồi.

Bầu không khí trong xe rất yên tĩnh,Giang Đào nhìn lên gương ra phía sau vài lần, mới cân nhắc nói, “ Cố Tiểu Thư, cô không cần tức Chiến Thiếu Gia, mỗi lần hai người cãi nhau, cô không vui, anh ấy cũng không vui,.....hà có gì phải như vậy?”

“Anh ấy làm sao lại không vui?hãy ngồi đây và chúc phúc cho mọi người, không phải người đàn ông thích nhất sao?nhưng tôi cảm thấy trái tim của Chiến Thiếu Gia ở trên người cô rồi, cậu ấy và Cố Đại Tiểu Thư đã sớm chia tay rồi,hai người bây giờ rất ôn ào, tình cảm có nhiều đau thương.”

“ cái gì tình cảm chứ? Tôi và anh ấy vốn dĩ không có tình cảm gì cả, có thì cũng chỉ là sự đối chác giao dịch. Vẫn muốn anh ấy và Cố Minh Châu ở bên nhau, tôi thì là một kẻ thứ ba..... không.” Vội vàng nghĩ cái gì đó. Cố Phi Yên tự cười mình, “ tôi quên rồi, thực ra tôi là người thứ 3 đều không phải, tôi vốn dĩ không có bản lĩnh đi phá hoại tình cảm của anh ấy và Cố Minh Châu. Anh ấy sớm nói qua rồi, tôi chỉ là vật đồ chơi của anh ấy, chỉ có Cố Minh Châu mới là vợ sau này của anh ấy.....”

“.....” Giang Đào thăm dò hỏi, “ Chiến Thiếu Gia thật sự đã nói như vậy? Có phải là cô đã nghe nhầm rồi không?”

Trong lòng trầm lặng giúp Chiến Mặc Thần mặc niệm, Giang Đào đột nhiên cảm thấy, bản thân của người đứng đầu công ty so với tình trường của bản thân vẫn còn thấp,cho nên so với bản thân sớm đã bị vỡ Rời. Có thể là bởi vì vận khí tốt.....

“Vậy cô tiếp nhận rồi có dự định làm như thế nào?”

“ anh ấy để tôi đi, nên là không thể vướng mắc với anh ấy nữa, tôi cũng thấy thoải mái nhẹ nhõm.” Đây tóm lại lại một thông tin tốt, Cố Phi Yên Mím môi,cố gắng để bản thân mình lơ là đi sự đau đớn trong lòng. Cười một cái, “ vì vậy hãy chúc mừng tôi đi.”

“chúc mừng cô.”

Lời nói này Giang Đào nói rất thật tâm thật ý.

Nhưng, nếu như biểu cảm trên khuôn mặt Cố Phi Yên không muốn miễn cưỡng, anh có thể cũng chân thành hơn một chút.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90

6890.

Cố Phi Yên cho rằng bản thân mình có thể sẽ trải trở, suốt đêm không ngủ được, nhưng cô không có.

Có thể là bởi vì thể xác và tinh thần cô bị mệt mỏi, cô ngủ một mạch đến sáng.

Từ trên giường tỉnh dậy, cô chớp chớp mắt nhìn cảnh vật xung quanh thật quen thuộc. Đây mới là cảm giác bình tĩnh thật kinh ngạc. Cô không ở Giang Sơn Đế Cảnh, mà là ở một địa bàn nhỏ nhỏ của bản thân ở trong Vân Thiên Uyên.

Rất tốt.

Vỗ vỗ vào mặt, Cố Phi Yên để bản thân bộc lộ ra một nụ cười, bỗng dưng ở góc môi cong lên có chút gương.

.....

Sở Nghiễn vẫn còn ở bệnh viện. Công ty của anh ấy không có người quản lý, vừa hay thuận tiện cho Cố Phi Yên rồi.

Có ý nghĩ muốn bù đắp, cô sẽ làm hết sức có thể những việc mà bản thân cô có thể làm.

Cô mời người về để xử lý tất cả bàn làm việc đều bị đập ra ngoài. Vì không thể bỏ tiền ra để làm việc với giờ. Bản thân quỳ xuống dưới đất, để lau một chút sơn dính trên nền đất cho sạch sẽ.

Lau dọn hai ba ngày, mặc dù rất mệt, nhưng rất có thành quả.

Nhìn trên nền đất sáng bóng như mới, cô cười rạng rỡ, trong đôi mắt đen láy trong sáng lấp lánh với nụ cười tươi.

Ánh mắt nhìn phía tường, ngày mai bắt đầu làm, cô phải chuẩn bị xử lý những thứ bẩn ở trên tường.

Bọn còn đồ kia dùng sơn mà đồ hắt hết lên tường, công ty của Sở Nghiễn vốn dĩ là phong cách cực đơn giản với ba màu đen trắng xám. Cho nên nhìn lên đặc biệt rất ngứa mắt, cao vút. Chăm chú suy nghĩ một lúc, Cố Phi Yên quyết định không che chỗ sơn đó vào, mà là có ý định làm cho Sở Nghiễn Bất ngờ.

Ngày thứ 2, cô mua đến một thùng thuốc màu, bắt đầu vẽ lên tường.

Có một khoảng thời gian nhàn dỗi lớn, không cần ai bảo chuẩn bị mỗi ngày đều đi lên, Cố Phi Yên ngoài mỗi tối đến chăm sóc Bà Thảm và lặng lẽ đứng ngoài phòng bệnh của Sở Nghiễn nhìn vào, còn lại thời gian khác thì cô ở công ty của Sở Nghiễn.

Trên tường bản dính đầy sơn, ở bên dưới tay cô định vẽ chế thành một nhân vật di chuyển trong trò chơi, thời thượng mà lại độc đáo mới mẻ. Rất phù hợp với thiết kế công ty trò chơi của Sở Nghiễn.

Sửa chữa lại rõ ràng trông trẻ hơn so với lúc trước.

Như vậy mà nói, công ty thậm chí không nhất thiết phải sửa chữa lắp đặt lại mới thì mới rực rỡ đẹp đẽ, vẫn hơn so với trước kia là có sức sống.

Trên tường vẽ một chút là xong, sắc mặt trên gương mặt của Cố Phi Yên cũng càng ngày càng rực rỡ.

Chỉ là, có điều cô không biết là, có mấy lần, có một bóng dáng cao to đứng nép bên ngoài nhìn cô hình bóng bận bịu, đôi mắt đen sâu thẳm nhìn cô rất lâu, mỗi lần đều lặng lẽ rời đi.

.....

“Hoàn thành rồi!”

Xoa xoa cánh tay đau mỏi, Cố Phi Yên thở ra một hơi dài, con người đen láy sáng long lanh.

Thời gian diễn ra hơn một tuần, cô cuối cùng cũng xử lý công ty của Sở Nghiễn thành một diện mạo mới, tiếp theo chỉ cần sắp xếp lại bàn làm việc và máy tính nữa thôi, là việc đã làm xong rồi!

Nhưng, cô không có tiền để mua những thứ như thế, vẫn mà để bản thân Sở Nghiễn phải bận lòng lo nghĩ.

Nhìn lên đồng hồ treo trên tường, đã là 8 giờ tối rồi.

Phải đi thăm bà Thẩm rồi.

Không muốn để bà Thẩm đợi lâu, Cố Phi Yên nhanh chóng thu dọn đồ đạc của mình, khoá cửa, rồi đi nhanh ra chỗ tàu điện ngầm. Đứng trên tàu điện ngầm rồi mới thở phào nhẹ nhõm.

Thời gian rảnh rỗi trên tàu điện ngầm rất nhiều, nên cô lôi điện thoại ra kiểm tra xem không biết có tin nhắn gì không.

Chăm chú xem, quả nhiên là có.

Mà là Bà Thẩm gửi qua tin nhắn một đoạn ghi âm, thật là khó khăn, Cố Phi Yên tò mò mở ra xem.

“Tiểu Yên, hôm nay khi con đến thăm ta thì có thể mua một bát mì vằn thắn không? Có một ngõ nhỏ bên cạnh bệnh viện có nhà đó bán mì vằn thắn. Bà nội có chút thèm ăn vị đó rồi, như vậy nha. Vậy làm phiền con đi xa một chút rồi.”

“Được rồi, bà nội, đợi con xuống rồi đi mua cho bà nha, bà chỉ cần đợi ăn là được rồi, một chút cũng không phiền gì cả.” Cố Phi Yên khuôn mặt xinh đẹp không nhịn được cười, ghi âm tin nhắn trả lời lại bà.

Bởi vì Bà Thẩm không thể gõ chữ. Trước kia là cô dạy bà thẩm dùng ghi âm để nói chuyện. Không nghĩ rằng bà Thẩm lại luôn nói bản thân là học không được học không được, dùng cái này vẫn là thuận tiện nhất rồi.

Mà, lần đây bà gửi tin nhắn cho cô, mà muốn ăn mì vằn thắn.

Xem ra Bà Thẩm ở bệnh viện lâu rồi, ăn không nổi được đồ ăn trong viện nữa rồi, phải biết, bà không phải người cái gì cũng thèm muốn ăn.

Nói thẳng ra, mì vằn thắn của nhà đó nhất định rất ngon, da mỏng, nhân bánh nhiều, canh vị tươi ngon, nghĩ đến cô cũng có chút thèm.

Suy nghĩ, Cố Phi Yên gửi cho Sở Diễm Diễm một đoạn tin nhắn: “Diễm Diễm, hôm nay tôi đem cho cậu đồ ăn ngon, nhưng cậu có thể không thể nói cho Sở Nghiễn ca biết được không, muốn vằn vằn vằn không muốn nhắc đến tên của anh ấy.”

Gửi tin nhắn xong, Cố Phi Yên dựa người vào ghế.

Im lặng xuống, rất không có triển vọng gì cả, cô có thể không tự cảm thấy nghĩ đến người đó.

Cái người đàn ông lạnh lùng trầm mặc đó.

Rất nhiều ngày rồi không gặp, cũng không có liên lạc gì cả, cô không đi quan tâm theo dõi tin tức về anh ấy nữa, hình như anh ấy thật sự từ trong cuộc sống của cô lạnh nhạt bước ra rồi.....cô nên là vui mừng, nhưng cô vui mừng bản thân đã thoát khỏi những vướng mắc phức tạp về sau, nhưng lại thêm được vài phút cô không có dự đoán được sự hiu quạnh đó.

Tại sao?

Bên tai dường như vang lên giọng nói của người đàn ông đó: [Cố Phi Yên, em nói cho tôi biết, em thực sự đã từng yêu tôi chưa?]

Đã từng yêu chưa?

Phải là yêu qua rồi.

Mấy ngày nay, cô luôn nghĩ đến một vấn đề.

Bởi vì anh cô cho rằng bản thân mình phải chết thì chắc chắn sẽ cứu cô, cho nên cô rất cảm kích lại tôn thờ. ở xung quanh chuyển động bên cạnh anh ấy, cảm giác anh là mặt trời mãi mãi của cô, ánh trăng thể lương chiếu rọi lòng cô.

Sự theo đuổi này, là 8 năm

Trong 8 năm này, tình cảm của cô là thuần khiết trong sáng, không có nghĩ là sẽ chiếm giữ lấy, chỉ là để anh ấy trở thành thần để tôn sùng, tha thiết nhiệt tình.

Cho dù cuối cùng là từ bỏ, cô cũng cảm thấy bản thân giống như là vứt bỏ đi một tín ngưỡng, mà không phải là một đoạn tình cảm.

Tất cả mọi người đều cảm thấy cô hơi chủ động, hơi mặt dày, nhưng chỉ có bản thân cô biết, cô có thành kính rất nhiều.

Sau này ư?

Lại sau này,khi cô hoang mang từ bên cạnh anh tỉnh dậy, không kịp trở tay bị cuốn vào một mớ rắc rối, bị anh đè ép người xuống thấp dai dẳng triền miên. Giống như, chết dần dần vậy, anh đối với cô mà nói, anh lại không phải là thần ngồi tít trên cao, mà là một người phàm có máu có thịt.

Chỉ là.....

Một người đàn ông, để cô có chút mơ màng, có chút kìm chế không được tìm của mình với người đàn ông này.

.....

Xuống tàu điện ngầm, Cố Phi Yên chen vào dòng người chật trội đi lên trước.

Cuộc sống như vậy vẫn là tốt nhất, bận rộn lại náo nhiệt, bình phàm mà lại bình yên, để cô không có thời gian rảnh rỗi để đi làm rối loạn mọi việc. Có thể, là sau nỗ lực của một ngày, cô sẽ có thể quên hết sạch về người đó.?

Cô cảm thấy bản thân mình có thể làm được.

Đi vào cái ngõ bên cạnh bệnh viện không lâu,Cố Phi Yên bỗng dưng cảm thấy sợ hãi, cô nhú mày lại.

Hình như có người đang theo dõi cô.

Không tự cảm nhận được, cô bước nhanh, con đường nhỏ cô chạy nhanh đến quán mì vẫn thẩn.

Khi cô bị ánh đèn của quán mì vẫn thẩn che phủ, cảm giác bị người theo dõi tan biến, tâm trạng thấp thỏm không yên này nên mới nhẹ nhõm thoải mái một chút.

Chủ quán gọi cô, “ người đẹp, cô muốn ăn gì nào?”

“Ừmmm.....” Cố Phi Yên tỉnh thần trở lại, cười rồi lên tiếng, “ ông chủ, làm phiền ông làm giúp tôi 3 phần mì vẫn thẩn. Trong đó một phần không rau thơm nha. Cảm ơn ông chủ.”

Cô nói xong, quay đầu nhìn xung quanh, không phát hiện người nào khả nghi cả,cảm thấy vừa xong có thể là do bản thân nghĩ quá nhiều thôi.

Ra Suy nghĩ cách an toàn,khi quay về, cô vừa đi sẽ vừa chú ý tình hình xung quanh.

Nhưng, lại làm sao phòng bị rồi lại phòng bị, cuối cùng ra sai.

Đang đi đến một cái hẻm đang mở, bỗng dưng trong đó chìa ra một cánh tay kéo lấy cánh tay của cô, để cô hôn mê rồi kéo cô qua một con hẻm khác,cô không kịp phòng bị gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91

6891.

“Anh làm cái gì? Thả tôi ra!”

“Có người không, cứu mạng a!”

Khung hoảng cực đại như mưa rào đến, đánh cho Cố Phi Yên không kịp trở tay.

Cô kinh sợ giãy dụa, miệng kêu cứu, hét được hai tiếng thì bị người công kích cô bịt chặt miệng, chỉ có thể vô ích phát ra tiếng ô ô.

Cô mở to mắt tìm kiếm tứ phía, dần dần thất vọng.

Không có ai qua đây, cho dù có người đi ngang chú ý đến tình huống bên này, thấy cô bị người cưỡng ép, cũng chỉ như tránh không kịp bước nhanh ra xa, sợ hãi bản thân mình bị vướng vào vòng nguy hiểm, không có lấy một chút ý thức cứu cô.

Dưới cảnh tình này, lòng Cố Phi Yên trầm xuống, ngược lại kích phát tinh táo tìm đường sống trong chỗ chết.

Cầu cứu vô dụng, vậy phải tự cứu chính mình!

Cô mấp máy môi, đôi mắt xanh đẹp sáng kinh người, ánh mắt lạnh lẽo.

Bên tay không tìm thấy vũ khí có thể lợi dụng, duy nhất chỉ có ba bát hoành thánh vừa mua.

Có điều, có những thứ này cũng khá được!

Cố Phi Yên không tiếp tục giãy dụa, cô âm thầm tích góp chút sức lực, nhắm mắt lại, mạnh mẽ dùng tất cả khí lực toàn thân cầm ba hộp đập về phía tên cướp.

Mi đồ ập xuống đầu và mặt.

Hộp thức ăn mua ngoài không kiên cố, dưới tình trạng bị va đập mạnh, nước canh bắn ra, dù cô đã tận lực tránh đi, nước canh nóng hổi đổ xuống đầy người tên cướp, cũng đổ xuống một phần chân cô, nóng đến mức khiến mặt cô xoạch cái biến trắng.

Cố Phi Yên đau đến hít khí, nước mắt từng hạt từng hạt rơi xuống.

Cô không phải khóc, chỉ đơn thuần là phản ứng tự nhiên của cơ thể khi bị đau.

Cô biết rất có khả năng sẽ làm cho mình bị thương, nhưng trước mắt chỉ có thể dùng cách ngu ngốc này làm thương địch một ngàn ta tám trăm, giành cơ hội cho mình.

“Con đi, mây không mua cái khác lại đi mua hoành thánh, mây có ý phải không, mây con mẹ nó muốn bồng chết ông phải không? Tên cướp phẫn nộ gào lên, tát nằng một bạt tai, “Tao cho mây không nghe, tao cho mây không nghe lời! Tiện nhân, con tiện nhân chết tiệt!”

Trên mặt rất đau, trong mồm nếm được vị máu tươi, cơ thể đột ngột bị đẩy về một bên, Cố Phi Yên lao đảo ngã đập xuống đất, bấy giờ mới nhìn thấy tên cướp tấn công cô có bộ dạng gì.

Chính là tên lưu manh ngày đó đến công ty của Sở Nghiễn đập phá, tên lông vàng cầm đầu!

“Sao anh lại ở đây?” Cố Phi Yên trong lòng giật mình, lùi sau một bước, lạnh giọng hỏi, “Không phải anh bị giam rồi sao?”

Cô một bên cùng hấn ta nói chuyện, một bên tìm kiếm cơ hội chạy trốn.

“Đừng, là Nhị tiểu thư mây có bản lĩnh, không chỉ khiến người ta giam anh em của tao lại, còn mời người đến tận tâm “chăm sóc” chúng tôi, thật là hao tổn tâm trí a! Tồn thương trên người tao, đều bị người trong cục cảnh sát đánh mà ra đấy!”

Lông vàng giật cổ áo, lộ ra vết tích bông sọc.

Vết tích còn rất mới, rất rõ ràng mới bị gài đây.

Hấn ta chỉ vào vết thương kia, biểu tình dữ tợn, hung thần ác sát nhìn chằm vào cô, “Thế nhưng, tao nói cho mây biết, phía sau của tao cũng không phải ăn chay! Anh em chúng tao từ cục cảnh sát ra, bây giờ chuyên môn tìm mây tính sổ! Các anh em, ra đây!”

Hấn ta hươ tay, nhất thời tốp năm tốp ba người xuất hiện từ chỗ tối bước ra.

Ở đây không đèn đường, cũng không có ai tuần tra, là một góc cực kỳ heo lánh, bóng đêm tối tăm khiến người ta cảm giác rất không an toàn.

Một đám người vây xung quanh Cố Phi Yên.

Lông vàng cười gần nhấc cằm Cố Phi Yên lên, nhẹ ngửi bên tai cô, “Cố nhị tiểu thư, trước đây mây tận tâm đối đãi với anh em tao, tao vẫn còn nhớ kỹ lắm! Nay đến phiên huynh đệ chúng tao tận tình chăm sóc mây rồi, nhất định sẽ làm hết sức! Người Bắc Kinh đều truyền tai nhau công phu trên giường của mây rất lợi hại, đêm nay mây cùng anh em bọn tao luận bàn một chút, thấy sao?”

“Làm càn! Anh tốt nhất nên khiêm tốn chút đi, tôi là nữ nhân của Chiến Mặc Thần, anh động vào tôi, không lo lắng anh ta sẽ tìm các người tính sổ sao? Thủ đoạn của anh ta, tôi nghĩ các người sẽ không mong muốn ném thử một lần đâu!” Thoát ra tiếp xúc của anh ta, Cố Phi Yên nghiêm nghị nói.

“Ai nha, tao lại sợ quá đi, ha ha ha...” Lông vàng phách lối cười to, “Một con tiểu tam mà cũng không ngại nói mình là nữ nhân của Chiến thiếu, thật ra a, cũng chỉ là thứ đồ cho người khác chơi mà thôi!”

“Chết dưới hoa mẫu đơn, chết cũng là quý phong lưu, ông đây lâu rồi không tìm phụ nữ, hôm nay nhất định phải thỏa mãn sung sướng mới được!”

“Ngủ với phụ nữ cả Chiến Mặc Thần, nghĩ đến đã thấy thoải mái, so với bia lạnh còn ngon hơn!”

“...”

Thứ ngôn ngữ ô uế chui vào trong tai Cố Phi Yên, cô tuyệt vọng găt gao cán môi, thật sự không biết làm gì mới tốt.

Chẳng lẽ, cô thật sự sẽ bị khi dễ sao?

Một người đối phó với cô, có lẽ cô còn có thể tùy thời trốn được, nhưng cả một đám người... Cô thật sự không thể đối phó được...

...

Trong bệnh viện.

Sở Diễm Diễm nhân thần không tập trung than ngắn thở dài, cách mỗi một phút lại lấy điện thoại ra xem thời gian, còn thỉnh thoảng bước đến cửa sổ nhìn ra ngoài, bắt an như có kiến bò trên chảo lửa.

“Diễm Diễm, em sao thế, có phải có tâm sự không?” Sở Nghiễn bắt đắ dĩ vuốt vuốt mi tâm, ánh mắt ôn nhu.

Đây đã là lần thứ ba anh hỏi cô rồi.

Sở Diễm Diễm vốn muốn giấu diếm, nhưng thời gian từng chút trôi qua, vẫn không thấy thân ảnh của Cố Phi Yên, cô thật sự không kiềm được nữa.

“Anh, Tiểu Yên đến bây giờ vẫn chưa tới, gọi điện cũng không thông, cô ấy có phải xảy ra chuyện gì rồi không?” Chạy nhanh đến bên cạnh Sở Nghiễn, lay tay của Sở Nghiễn, gấp đến độ dậm chân, “Không xong, em vẫn nên ra ngoài kiểm cô ấy, mí mắt của em vẫn liên tục nháy, em rất lo lắng cô ấy sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì đó!”

“Em nói gì cơ?” Sở Nghiễn nhú mày, rất kinh ngạc, “Tiểu Yên nói muốn qua đây?”

Anh cứ tưởng...

Sau lần xấu hổ trước đó, cô ấy sẽ không muốn gặp lại anh nữa.

“Cái đó...” Sở Diễm Diễm lập tức che miệng lại, có chút khản trương nói, “Em... ờ, trời ơi! Tiểu Yên mấy ngày nay đều qua thăm anh, chỉ là không cho em nói với anh, khả năng... khả năng là không muốn gặp anh nữa đi.”

“...” Ánh mắt Sở Nghiễn âm đạm hẳn, “Anh biết rồi.”

Sau đó, anh đột ngột từ trên giường đứng dậy, bắt đầu thay quần áo.

“Ca, anh muốn đi đâu thế?”

“Đi tìm em ấy.”

“Thân thể anh còn chưa khỏe hẳn đâu, vẫn là để em đi đi!” Sở Diễm Diễm lập tức ngăn anh lại, “Thật ra em chò sốt ruột quá, Tiểu Yên nhất định không xảy ra chuyện gì cả, bây giờ em đi tìm cậu ấy, tìm được rồi, lập tin báo tin cho anh.”

“Không được, anh buộc phải đi.” Sở Nghiễn không đồng ý.

Trên khuôn mặt tuấn tú của anh tràn đầy cấp bách, con ngươi trong như nhìn thấy đáy, không còn sự bình tĩnh như trước, kéo cửa phòng bệnh liền đi, dứt khoát quả quyết.

“Ca, anh đợi em với a!” Sở Diễm Diễm ngăn không được anh, chỉ có thể đi theo sau, vội muốn chết.

Hai người còn chưa đi đến thang máy, liền gặp mặt với Bạch Tổ Tổ đang cầm giỏ hoa quả.

“Anh Sở Nghiễn, Diễm Diễm, cả hai đây là đang định đi đâu thế?” Bạch Tổ Tổ ngạc nhiên mở to mắt, thả giỏ xuống, vội vàng đỡ lấy một tay Sở Nghiễn, thân thiết hỏi, “Anh Sở Nghiễn, vết thương anh còn chưa lành, bác sỹ không phải đã nói phải để anh nằm trên giường tĩnh dưỡng sao?”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92

“Chúng tôi muốn đi tìm Tiểu Yên, Tổ Tổ, cậu cũng cùng chúng tôi đi tìm đi Nhiều người lực lượng lớn, ba người tìm càng nhanh hơn!” Sở Diễm Diễm nhanh chóng nói.

“Cậu nói cái gì, Tiểu Yên mất tích?” Tuy là hỏi như vậy, nhưng trong mắt Bạch Tổ Tổ lại không có chút ngạc nhiên nào, sâu trong mắt lóe ra ám mang, dường như đang lặng lẽ tính toán nhỏ nhút.

“Đúng vậy, tôi lo lắng gần chết rồi! Nhanh lên đi thôi.”

Sở Diễm Diễm vội vã đi đằng trước, lại bị Bạch Tổ Tổ kéo lại.

Cô ta không tán thành lác đầu, thanh âm mềm mại lại kiên định, “Diễm Diễm, anh của cậu còn chưa khỏe, sao cậu lại không hiểu chuyện như vậy, một chút cũng không quan tâm đến sức khỏe anh ấy sao? Để hai chúng ta đi thôi, anh Sở Nghiễn phải nằm nghỉ trên giường!”

“Nhưng mà...” Sở Diễm Diễm nhìn về phía Sở Nghiễn.

Cô là em gái ruột của Sở Nghiễn, đương nhiên không muốn nhìn anh trai của mình khó chịu, nhưng cô cảm giác, anh trai cô nhất định sẽ không đồng ý.

Nếu như có thể bỏ được Tiểu Yên, anh ấy đã sớm bỏ rồi.

“Bạch Tổ Tổ, cô bỏ ra!” Sở Nghiễn mâu quang cực trầm, không lưu tình lạnh giọng nói, “Làm trễ nải thời gian, cô có thể gánh được trách nhiệm sao?”

“Không, em không bỏ!” Không quản Sở Nghiễn có thái độ gì, Bạch Tổ Tổ vẫn kéo chặt cánh tay của anh, một mực không chịu buông tay, “Hôm qua em mới hỏi thăm về anh qua bác sĩ trưởng, ông ấy nói trên người anh ngoại trừ vết thương bị dao chém ra, xương sườn còn gãy mất hai cái, đây đây phải là vết thương nhỏ! Anh nghe em, mau về giường nằm, được không?”

“Tiểu Yên nếu như chịu nguy hiểm, cô cảm thấy tôi còn có thể nằm trên giường được sao? Em ấy là mệnh của tôi!” Sở Nghiễn hất tay Bạch Tổ Tổ ra, dùng sức quá mạnh động tới vết thương trên người, đau tới mức khiến trán anh đổ tầng mồ hôi mịn.

Anh nhìn con đau, vẫn muốn đi về phía trước.

“Em đã bảo rồi, anh đừng có lộn xộn! Anh nhìn xem, hiện tại anh bộ dáng này, anh làm sao đi tìm Cố Phi Yên được đây?” Bạch Tổ Tổ trong lòng tự cho mình là bạn gái của Sở Nghiễn, trong lòng vừa thương hận vừa nóng vội, “Anh Sở Nghiễn, dì Chu đã nói rồi, chờ anh xuất viện chúng ta sẽ đi lấy giấy chứng nhận đăng ký kết hôn, anh bây giờ bảo hộ Cố Phi Yên như thế, anh nói em nghĩ như thế nào?”

Trước kia cô ta vẫn luôn yêu thầm Sở Nghiễn, nhưng tuyệt không xem trọng gia đình của anh.

Cô ta tâm khí cao, một lòng muốn trèo lên nơi cao cấp như Ngự Thiện Phòng, nhưng từ sau khi trải qua sự việc kia, cô ta sợ rồi. Cô ta biết, những kẻ có quyền có thể có thể dễ dàng bóp chết cô ta như một con kiến, cô ta không dám đi gây chuyện nữa.

Sở Nghiễn coi như không có nhiều tiền đồ như thế, ngay cả công ty cũng đã có, dù sao so với nam nhân bình thường tốt hơn nhiều, cuộc sống sinh hoạt áo cơm về sau cô ta không cần phải lo, cô ta có thể cho anh thời gian.

Lại nói sự si tình của Sở Nghiễn với Cố Phi Yên, từng năm này cô ta vẫn luôn đặt trong mắt, cũng cực kỳ ghen tị. Nếu như anh ấy có thể quên đi Cố Phi Yên, về sau khẳng định một mực yêu cô ta, cô ta có lẽ sẽ cân nhắc toàn tâm toàn ý đối với anh.

Cô ta thông minh như vậy, lớn lên cũng không tệ, còn sợ không hơn được Cố Phi Yên, không có được tâm Sở Nghiễn sao?

Cân nhắc như vậy, Bạch Tổ Tổ liền đặt mục tiêu thành Sở Nghiễn, chỉ là, không thể ngờ anh thế mà rống câu “Em ấy là mệnh của tôi” như vậy với cô ta, thật sự tức chết cô ta rồi!

Hôm nay, cô ta bất luận thế nào cũng không thể để Sở Nghiễn tìm thấy Cố Phi Yên!

“Kết hôn?” Sở Nghiễn cười lạnh, “Cô và tôi có quan hệ gì, tại sao tôi phải quan tâm cô nghĩ gì, tại sao phải tôi phải kết hôn với cô?! Cô bỏ ra cho tôi, nếu không buông, đừng trách tôi động thủ!”

Sở Nghiễn nhìn như ôn tồn lễ độ, quân tử như ngọc, nhưng thực chất bên trong luôn có sự ngoan cố, anh gắt gao nhìn chăm chăm Bạch Tổ Tổ, khiến cô ta tâm sinh ý lạnh.

“Anh Sở Nghiễn...”

“Cút!”

Gầm lên, Sở Nghiễn lạnh mặt đi về phía trước.

Từ trước đến nay người đàn ông ôn nhuận như ngọc, một khi đã tức giận thật sự rất đáng sợ, Bạch Tổ Tổ không dám cản anh, chỉ có thể để anh rời đi.

“Anh một chút cũng không quan tâm em, một lòng chỉ nhớ đến Cố Phi Yên phải không?” Bạch Tổ Tổ hai tay nắm chặt, phần nộ hết về phía anh, “Cô ta chỗ nào hơn em, chỗ nào mạnh hơn em? Cô ta trước kia lêu lổng lên giường với nhiều thằng đàn ông như thế, bây giờ còn chen chân vào tình cảm của người khác, anh rốt cuộc thích cô ta ở điểm gì?”

Đáng tiếc, tiếng thét của cô ta cũng không thể ngăn được bước chân của Sở Nghiễn.

Thấy Sở Nghiễn không chút nào để ý đến sức khỏe của mình, nhìn bóng lưng nhanh chóng biến mất, toàn thân cô ta tức đến phát run.

“Bạch Tổ Tổ, nếu cậu không phải là con gái, trước đây có quan hệ không tôi với tôi, tôi hôm nay chắc chắn sẽ cho cậu vài cái tát để cô tỉnh táo lại!” Sở Diễm Diễm còn chưa đi, mặt lạnh nhìn Bạch Tổ Tổ, đôi mắt to tròn bốc lửa giận, “Tôi nói cho cậu biết, về sau đừng bao giờ xuất hiện trước mặt chúng tôi nữa, muốn làm chị dâu của tôi, cô còn chưa đủ tư cách!”

Lần trước ở Thiên Văn uyển, lời Bạch Tổ Tổ khinh bỉ Sở Nghiễn, cô luôn giữ ở trong lòng, giờ phút này Bạch Tổ Tổ đã cản trở Sở Nghiễn lại còn nói lời ăn dấm chua, thật sự đã làm cô tận mắt thấy được lòng ham muốn của cô ta.

Mất nhìn Sở Nghiễn sắp đi xa, Sở Diễm Diễm trừng mắt với Bạch Tổ Tổ, chạy như bay đuổi theo Sở Nghiễn.

Cô rất lo lắng cho thân thể của anh cô, cũng rất lo lắng cho Tiểu Yên, hai người cô đều phải chăm sóc cho tốt!

...

Cố Phi Yên cảm thấy bản thân sắp chết rồi.

Một trận ho sặc sụa, cô nhổ ra một ngụm nước bọt chứa tơ máu, trong miệng ngập vị máu ngai ngái, tức giận cực độ khiến mắt cô đỏ ngầu.

Hiện tại, may mắn duy nhất của cô chính là, mỗi ngày cô đều mặc quần bảy phân (loại quần short lửng/ loại quần dài trên mắt cá chân/ capri pants) để tiện làm việc ở công ty của Sở Nghiễn, so với váy thì chặt chẽ hơn nhiều, không dễ dàng bị xé hòng.

Đôi mắt cô cực kỳ xinh đẹp, thời điểm hung dữ nhìn chằm chằm người ta, dù là trong bóng tối, cũng hiện ra tia âm u lạnh lẽo riêng, sắc bén như đao kiếm.

Bị cô nhìn đến mức lòng phát sợ, lông vàng kéo lấy tóc của cô, tát một bạt tai vào một bên mặt cô, “Trừng cái gì mà trừng, đợi ông mày làm mày, xem mày con mẹ nó còn dám hung như thế nữa không! Cường Tử, đi tìm cái kéo mang đến đây, cái quần này không xé được thì để ông cắt cho cô ta! Tư thế cô ta vừa chuẩn, chúng ta chơi từ phía sau!”

“Ha ha ha, có ngay, chủ ý của đại ca luôn đúng!”

Người được gọi là Cường Tử quay người đi, bộ dáng thật sự đi tìm kéo.

Cố Phi Yên không nói câu nào, gắt gao cắn cánh môi, ánh mắt lạnh lùng trừng với đám côn đồ, hai tay nắm chặt quần trong, cơ thể quặn lại, tùy ý để bọn chúng chân tay đâm đá, chết cũng không thả ra.

Chân trái của cô bị bóng đầu rất, đùi phải bị tên lưu manh dùng gậy gỗ đánh gãy, giờ phút này ngoài đau cũng chỉ có đau hơn.

Đau đến mức cô hận không thể nhanh chóng mất đi tri giác thì tốt biết mấy.

Nhưng không thể, cô buộc chết cũng phải chống đỡ đến cùng.

Dù cô không đánh lại được đám người này, nhưng trừ phi cô chết đi, bọn họ đừng hòng khi nhục được cô!

Rất nhanh, người tên Cường Tử đã quay về.

“Đại ca, kéo đây rồi, anh mau cắt quần của nó đi, em sắp nhịn không nổi rồi!”

“Thúc cái gì mà thúc, ông mày tới trước, mày mau ra sau xếp hàng đợi đi!”

Trên mặt lông vàng lộ ra nụ cười dữ tợn, đưa tay muốn cắt quần của Cố Phi Yên, thế nhưng, ngay khoảnh khắc ấy, Cố Phi Yên vẫn luôn co quắp trên mặt đất đột nhiên xoay người, liều mạng cướp lấy cái kéo của hắn ta.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 93

6893.

“Tiểu quý, thả lão đại ra!”

“Đánh nó cho tao, đánh mạnh vào!”

“.....”

Giọng nói hung thần ác nghiệt, những chiếc gậy gỗ tựa như trận mưa rào rơi trên người cô, rất đau, Cố Phi Yên cái gì cũng không cảm giác được, ánh mắt của cô chỉ nhìn thấy tên tóc vàng tay cầm con dao sắc nhọn rất ngang ngược, liễu mạng cũng phải cướp được con dao ấy.

“Đưa cho tôi!”

Thò bức quá cũng có thể cắn người, thấy tên tóc vàng làm thế nào cũng không bỏ tay ra, Cố Phi Yên chả nghĩ ngợi gì liền cắn cho hắn một phát lên cánh tay, ra sức nghiền chặt răng, hận không thể cắn cho hắn đến chảy máu ra ngoài.

“Ahhhh!” tên tóc vàng tiếng hét xé ruột, “Mày thả tay tao ra, cút ra!”

Hắn đau đến toát mồ hôi hột, điên cuồng ra sức đánh vào đầu cô, con dao giữ trên tay không kìm nổi mà buông ra.

Con dao rơi trên mặt đất, Cố Phi Yên vội vàng bỏ nhào về phía đó, nhặt con dao lên nắm chặt trong tay.

“Các người đừng có qua đây! Còn đụng vào tôi lần nữa, hoặc là tôi chết, tôi mà không chết thì chính các người chết! Coi như tôi chết thì trước đó tôi cũng không để các người sống yên đâu!”

Cố Phi Yên khua tay loạn xạ, hình dạng lộn xộn, nhưng đôi mắt lạnh sắc như lưỡi dao lại hết sức lấp lánh, cô lườm những tên côn đồ trước mặt, tràn đầy sự căm hận, giống như con nai nhỏ bị ép đến đường cùng.

Vừa bình tĩnh, vừa điên cuồng như vậy, làm cho đám côn đồ không chịu đựng được rùng mình.

Có tên thấp giọng mở miệng, “Lão đại, đứa con gái này khó đối phó, chúng ta phải làm sao?”

Hắn có ý muốn rút lui.

“Còn làm gì nữa? Chúng mày dám phế vật này, đều phế vật thế sao, ngay cả một đứa con gái cũng không giải quyết được!” tên tóc vàng cánh tay bị thương điên tiết lên, hắn hét to, đập ngã một tên đứng gần hắn nhất xuống đất, “Hôm nay tao xác định xử lý con này rồi, chính mày, lên cướp con dao trong tay nó cho tao!”

“Lão, lão đại, đứa con gái này điên rồi, bọn em thật sự gây khó dễ cho cô ta sao?”

Đứa bị đập ngã, cũng không dám đến gần Cố Phi Yên, mặt khó xử.

“Không tiếp tục, lẽ nào bọn bây đem đồng tiền mới nhận kia giả lại sao?” tên tóc vàng nhỏ bãi nước bọt, vẩy tay mạnh về phía trước, hắn lại khích bọn đàn em, “Hôm nay, đứa nào cướp lại được cho tao con dao trên tay nó, số tiền dư của tao sẽ đưa cho đứa đấy 3 vạn tệ! Đứa nào muốn thì lên cho tao!”

Lời vừa nói ra, không có ai nói gì.

Mọi người đều đang cân nhắc, dần dần, có đứa trong mắt lộ ra tia nguy hiểm.

“Không phải cùng lắm bị chém cho hai vết là cùng sao? Để em!”

Có đứa đứng ra, liền có đứa khác động lòng, “Ha, ha, có tiền mà không kiếm được là thằng ngu mà, lão tử để tôi!”

Cố Phi Yên cắn chặt môi, có đứa đến gần cô, cô liền dùng lực đâm lại, điên cuồng bảo vệ cơ thể. Vết thương trên người cô rất nhiều, thực sự đã đến thể suy sức yếu, căn bản chỉ dựa vào nghị lực đang chống đỡ cả người.

Nhưng, lại ngang ngược như vậy, có lúc cả người không đủ nghị lực.

Hai đầu gối quỳ xuống đất bất lực, tầm nhìn trong mắt Cố Phi Yên dần mờ hồ, thở hổn hển, giống như cá bị mắc cạn, phổi nhanh chóng nóng rất đau đớn.

Cuối cùng, cô cầm con dao trong tay đặt đúng yết hầu của mình, con dao lạnh băng đặt trên cổ họng, cảm giác đau nhói rất rõ ràng.

Cô không chịu được rơi nước mắt.

Không muốn chết.

Một chút cũng không muốn chết.

Nhưng, cô đã sớm nghĩ rằng, nào có sợ chết, cũng tuyệt đối không chịu nhục nhã.

“Cố Phi Yên, bỏ con dao xuống! Bỏ xuống cho tôi!” lúc cô đang chuẩn bị ra sức đâm xuống, đột nhiên, con phần nộ nựa như sét đánh vang bên tai cô, mang theo sự hoảng hốt và cấp bách vô cùng.

Tiếp sau đó, tiếng bước chân truyền đến, một đám người áo đen tựa như thủy triều ập tới, trong khoảnh khắc không ché cục diện.

Là ai?

Cố Phi Yên cố gắng mở to mắt, nỗ lực nhìn rõ người đến là ai.

Trong con ngõ mờ tối, ngay cả có ánh đèn cũng không xuyên hết được bóng đen ấy, cô nhìn theo hướng đó, chỉ thấy một thân ảnh cao to chạy như bay đến, khi người cô mềm nhũn suýt ngã xuống mặt đất, đón lấy cô vào lòng.

Gần trong gang tấc, cô cuối cùng cũng nhìn rõ người đó, con mắt mở to không dám tin.

“Chiến Mặc Thần?”

“Là tôi.”

“Tôi không phải nằm mơ chứ? Hay là, tôi đã chết rồi? Tôi... tôi tại sao lại nhìn thấy anh?”

Cố Phi Yên trong lòng phức tạp.

Rất phiền muộn.

Cô nghĩ, lẽ nào cô thực sự không có triển vọng, đối với Chiến Mặc Thần yêu đến chết đi sống lại, vì vậy lúc sắp chết trước mắt xuất hiện ảo giác là anh? Anh ta âm hồn bất tán như vậy, cô gần chết cũng không để cô chết yên thân!

“Im miệng lại!” không muốn nghe thấy từ chết, Chiến Mặc Thần ý thức quát ra lệnh, nhưng ngữ khí bỗng nhiên dịu dàng, “Đừng nói mấy lời ngốc nghếch như vậy, cô không được chết, có tôi ở đây, không cho phép cô chết.”

“Ừm.” Cố Phi Yên gật đầu qua loa, khuôn mặt đầm nước mắt, “Anh lại cứu tôi.”

Tâm tư phiêu tán thu lại vào lòng, cô biết, là cô hồ đồ rồi.

Cô vẫn chưa chết.

“Yên tâm, có tôi ở đây.” Chiến Mặc Thần khuôn mặt dịu dàng, ấm áp lau nước mắt cho cô, hôn lên trán cô một nụ hôn, tay kiểm tra người cô một lượt, sắc mặt càng ngày càng nặng nề, “Tôi đưa cô đi bệnh viện.”

Cố Phi Yên không nói gì, giờ cô cũng chẳng còn sức nữa.

Cô cúi đầu lên bờ ngực vững chắc của anh, tựa như mèo con nũng nịu với chủ nhân của mình, rất ngoan ngoãn.

Chiến Mặc Thần cuối cùng để lộ ra nụ cười hiếm có, vừa không biết làm sao, “Giờ biết ngoan ngoãn rồi sao?”

Sớm đã biết, anh nên đến bên cô nhanh hơn một chút nữa.

Người con gái này, tại sao lại làm anh không yên tâm như vậy?!

Cố Phi Yên “hum” nhẹ một tiếng.

Vẫn nằm trong lòng anh, hít thở không khí chứa đầy khí tức nam tính độc nhất của anh, cô cảm thấy an tâm vô cùng, không chịu được bật khóc, giống như trong chốc lát biến thành nũng nịu vô cùng, chính là muốn để anh biết sự yếu đuối lẫn tủi thân của cô.

Cô nhìn về phía sau, Chiến Mặc Thần ôm lấy cô từng bước ra khỏi con ngõ tối tăm, sau lưng tiếng kêu thảm thiết, nhưng đều là của đám côn đồ vừa nãy, giờ bọn chúng đang bị dọn dẹp rất thảm.

Anh cao lớn, cái ôm ấm áp vô cùng.

Anh tựa như vị thần cao cao tại thượng, ôm lấy cô, dòi xa con ngõ nhỏ.

Vừa đi ra khỏi con ngõ, Giang Đào vui mừng nắm tay hai người lại với nhau, kêu to, “Chiến thiếu gia, cố lên a, cơ hội lớn anh hùng cứu mỹ nhân, tuyệt đối không thể bỏ lỡ đây!”

Kiểu hoạt bát như này, dường như cơ hội của mình cũng bị phá tan mất.

Haizz...

Cố Phi Yên không hài lòng chớp mắt.

Nét mặt này của cô, làm cho lòng Chiến Mặc Thần mềm ra đến hồ đồ, anh không kiềm nổi mở miệng, “Quay đầu lại, tôi phái hần đi Nam Phi, để hần cùng Du Diễm Phong đào kim cương vài tháng, thấy thế nào?”

Cố Phi Yên cong mắt lên chớp chớp.

Phù phục, Chiến Mặc Thần lại hôn lên trán cô lần nữa.

Cố Phi Yên, “.....”

Có chút không ngại ngùng, không kìm lòng nổi muốn trốn đi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 94

6894.

Đúng lúc Cố Phi Yên nhớ lại một chuyện rất quan trọng.

Cô giờ tay chỉ, vẫn là giọng khàn khàn thều thào nói, “Chiến thiếu gia, có thể làm phiền anh đi mua giúp tôi ba suất mì vẫn thần được không? Cửa tiệm ở trong con ngõ này, rất gần không tốn nhiều thời gian.”

“Giờ vẫn còn nhớ đến ăn sao?”

“Không, là bà Thẩm muốn ăn.” Cố Phi Yên có chút phát sầu, “Tôi muộn vậy vẫn chưa trở về, không biết bà có đang lo lắng, vừa nãy anh có nhìn thấy cái túi xách của tôi không, tôi muốn gọi điện cho bà báo không sao.”

“Cô giờ như vậy mà báo không sao?” Chiến Mặc Thần đôi lông mày rủ xuống, “Không cho phép lo lắng cho người khác nữa, tôi đưa cô đến bệnh viện trước, cô thực tế chút đi.”

“.....” Cố Phi Yên kéo tay áo anh lại, đôi mắt tỏ vẻ đáng thương.

“Tôi cho người đi mua mì.”

Cố Phi Yên nhếch môi, lại kéo kéo.

“Lại có chuyện gì nữa, hử?” Chiến Mặc Thần cúi kinh, nhìn đối diện vào đôi mắt đen lấp lánh của cô, những vết bản trên khuôn mặt đang bị sưng lên, rốt cuộc cũng không thể lạnh nhạt với cô được, ngữ khí không kìm được dịu dàng hẳn, “Lúc mang mì đến, tôi gọi người báo tin cho bà.”

Cố Phi Yên nhúc nhích, “Anh nhớ tìm một lý do tốt một chút, sau đó để một người lạ mặt đem đến, tránh để bà biết là người của anh.”

“Tại sao?”

“Đây không phải rất đơn giản sao?” Cố Phi Yên nói, “Cố Minh Châu cũng là cháu gái của Thẩm gia, bà Thẩm vẫn quan tâm đến cô ta, nếu không chú ý, tôi sợ bà sẽ phát hiện ra tôi có dây dưa với anh, đến lúc đó, tôi làm sao đối diện với bà?”

Bà Thẩm để tám hình Cố Minh Châu dưới tấm gối, làm sao có thể không quan tâm cô ta chứ?

Nghĩ lại, Cố Minh Châu không chỉ đến thăm bà Thẩm một lần, ít nhất cũng hơn hai lần, ... tuy nhiên, Cố Minh Châu đến thăm lần đầu, tại sao có thể hiểu được nỗi lòng của bà Thẩm chứ, trước đó còn chuẩn bị sẵn tám hình của mình.

Tiếp xúc nhiều rồi, bà Thẩm nhớ Cố Minh Châu là chuyện bình thường.

Có nhiều chuyện, cô không dám chắc, không muốn để bà Thẩm đau lòng.

Chiến Mặc Thần con mắt lắng xuống, giọng nói trầm lặng, “Tôi và Cố Minh Châu đã chia tay rồi.”

“Tôi biết, nhưng....” Cố Phi Yên đột nhiên phản ứng lại, “Cái gì, hai người chia tay rồi?”

“Đúng vậy!”

“Tại sao? Hai người tại sao chia tay? ....Anh không phải rất yêu cô ta sao?”

“Cô nói xem?” Chiến Mặc Thần phải nghiêng răng lại, đôi mắt đen sâu thẳm của anh khóa chặt lấy cô, có chút tức giận với sự vô tư của cô.

Hôm đó, cô đứng trước mặt anh mắt kiêu ngạo, đôi mắt đỏ lừ quát vào anh, xong ở tròn phòng một mình khóc rất lâu, anh còn có thể làm như nào nữa?

Anh quen với sự lạnh lùng, trầm lặng, nhưng đối với cô không thể cứng rắn được, anh liền đưa nhanh ra một quyết định bừa, với Cố Minh Châu coi như kết thúc tất cả mối quan hệ, nhưng nếu dứt khoát sớm thì có thể để Cố Phi Yên an tâm hơn, không phải gánh cái danh kẻ thứ ba.

Trời biết, khi tầm mắt của anh thấy cô dần dần rời xa, trong tim anh rối loạn biết bao.

“Anh làm vậy là vì tôi?” Cố Phi Yên ngơ ngác.

Cô có chút....lúng túng....

“Sớm muốn đưa ra quyết định, chỉ là thân phận của Cố Minh Châu, vì vậy tôi không thể mở miệng lúc cô ta nói không chấp nhận.”

“Vậy lần này....”

“Cô ở trước mặt tôi tức giận, khóc như mưa, không phải là tủi thân vì không có danh phận gì sao?!”

Cố Phi Yên, “.....”

Hình như là như vậy....

Nhưng, cô vẫn chưa nghĩ kĩ có đi cùng anh hay không.

Tất cả cái này đến bất ngờ quá, không tin được, cô cảm giác đầu cô loạn cả lên, như bị ai đó thả ngàn con ong vào đầu, vu...vu...vu...Ồn ào không thể yên tĩnh được.

Cô phải làm gì đây?

“Đừng nói với tôi, cô muốn cự tuyệt?” Chiến Mặc Thần ánh mắt trầm xuống, có chút lạnh lùng.

Cố Phi Yên rùng mình.

“Anh nói tôi chỉ là đồ chơi của anh, làm ấm giường cho anh.” Cô nói.

“Đó là những lời khi tức giận nói ra.”

“Trước anh nói tôi không bằng đầu ngón tay Cố Minh Châu.”

“Đó là trước kia.”

“Anh còn làm trệt cánh tay tôi, không cho bác sỹ chỉnh xương.”

“.....Xin lỗi.”

“Còn có.....”

Chiến Mặc Thần ánh mắt nguy hiểm, “Còn có gì nữa?”

Có thể nói, nữ nhân trong thiên hạ này đều có một đức hạnh, không lật đi lật lại chuyện cũ hình như không thể biểu lộ quyền lực của mình vậy.

“Còn một điểm cuối cùng, quan trọng nhất.” Cố Phi Yên nhớ ra, nhìn Chiến Mặc Thần, “Một tuần trước khi tôi và Kỳ Viễn Bạch kết hôn, anh có phải đến Cố gia một lần?”

“.....Đúng vậy.”

“Lần đó, tôi vô tình nghe được chuyện anh nói với người khác, anh nói ‘kiểu người Cố Phi Yên, không thể đến cực điểm, cứ coi như cô cười hết quần áo đứng trước mặt anh, cũng không làm cho anh có cảm xúc gì cả, chỉ có cảm thấy cô ta phát ốm’, lời này anh còn nhớ không?”

“.....” Chiến Mặc Thần đột nhiên sững người lại, “Đây là mối bận tâm của cô? Vì vậy sau đó cô mới nói cô không còn tình cảm với tôi nữa?”

Anh vẫn nhớ sau khi xảy ra quan hệ lần thứ nhất với cô không lâu, cô đã từng hét lên với anh, nói trước đó một tuần cô đã không còn yêu anh nữa, anh lúc đó có chút kì lạ, không hiểu tại sao còn có ‘một tuần trước đó’ điểm kết thúc kì quái này.

Giờ nghĩ lại, hóa ra là nguyên nhân đó.

“Thì làm sao, anh có dám anh không nói không?”

“Có nói qua.”

“.....”

Quả nhiên!

Cố Phi Yên mặt trắng bệch, cảm giác trong lòng Chiến Mặc Thần như có kim đâm, có chút không thoải mái, muốn dòi đi.

Nhưng cô lại nghe thấy giọng nói ảm áp của anh vang lên, “Chỉ là, tôi cũng không phải kiểu người mà cô tưởng tượng, những lời tôi đã nói, nhân vật chính không phải là cô”

Thật sao, cô mở mắt ngạc nhiên.

“Là người của Lâm gia, Lâm Nghiên.” Đôi lông mày sắc nhú vào, “Lâm Nghiên đã hạ thuốc vào rượu của tôi, rồi trèo lên giường của tôi, tôi không thích hành vi như vậy của cô ta.”

Cố Phi Yên, “.....”

“Nếu cô không tin, tôi có thể để bố của Lâm Nghiên ra mặt giải thích, cuộc điện thoại đó là ông ấy gọi cho tôi.”

“.....”

“Bây giờ còn chuyện gì nữa không?”

“...Tôi, tôi không biết.”

Chuyện canh cánh trong lòng, bị sự thật như một cánh ô long, trong đầu Cố Phi Yên giờ đây có chút lơ mơ.

“Yên” và “Nghiên” phát âm giống nhau, có lẽ cô thật sự nghe nhầm rồi.

Chiến Mặc Thần con người này tất nhiên vô tình lạnh nhạt, nhưng anh có ưu điểm rất rõ ràng, là lời anh nói ra rất có trọng lực, trước giờ không nói dối. Anh nói không, chuyện đó chắc chắn cô nhầm rồi.

Nghĩ đến lời xin lỗi vừa nãy của Chiến Mặc Thần, cơ thể của cô ấy nào hành động trước, nói ra tiếng lòng có qua có lại, “Thật ra, tôi cũng muốn nói xin lỗi với anh, tôi không nên tức giận với anh, không nên thường xuyên chọc tức anh, oh..... đúng rồi, thật ra anh rất lợi hại, chỗ đó rất to, cái của Sở Nghiễn, tôi...tôi căn bản không dám nhìn...”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95

6895.

Không phải miệng nói giao ước, mà là cần có một bản hợp đồng.

Cô cũng cần một bản để Cố Kiến Quốc không thể làm trái với hợp đồng chính thức, ngay cả nội dung của hợp đồng, chỉ mất mấy phút đồng hồ, cô cũng nhớ kỹ rồi.

“Hợp đồng gì?” Cố Kiến Quốc hỏi.

“Tôi nói, ông nghe kỹ vào.”

Ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn, Cố Phi Yên đôi mắt đen lấp lánh tựa như những vì sao bên bờ biển, vẻ mặt lạnh lùng nhìn ông ta.

“Tôi đã ở bên Chiến Mặc Thần một năm rồi, trong một năm đó, tôi ít nhất vì Cố gia làm ba dự án, đây là trách nhiệm của tôi. Ba dự án này đủ để ông làm ba năm, ông tốt nhất đừng trao đổi giả cả với tôi! Đồng thời, để đảm bảo lợi ích của tôi, ông phải lập một bản tuyên bố, đem 40% cổ phần chuyển nhượng cho tôi coi như tiền mặt, nếu video nào không bị lộ ra, sau khi ông chết tôi sẽ chuyển cho em trai, nếu như video này bị lộ ra, những cổ phần đó là của tôi!”

“Ngày mai mang họp đồng đến cho tao, sau khi ký xong, tao tự biết làm việc cần làm. Còn mày... nếu như một năm sau còn mang video này đến uy hiếp tao, ngoài việc lấy lại tất cả cổ phần, tao cũng không ngại dùng tất cả lực phá hủy thứ quan trọng nhất của mày!”

“Ông nên đáp ứng những điều kiện này tốt nhất, không đáp ứng.... Vậy tôi chẳng còn cái gì đáng tiếc ở đây cả, video lộ thì cứ lộ thôi, dù sao danh tiếng của tôi cũng bị Cố Minh Châu làm ô uế rồi, cũng không ngại thêm vài vết nhơ, cùng lắm tôi cả đời này sống một mình!”

Nói xong những lời này, Cố Phi Yên quay người rời đi.

Nếu không đi, cô sợ sẽ cùng Cố Kiến Quốc đồng quy vô tận mất.

.....

Trong đêm tối, Cố Phi Yên lại một mình lên sân thượng bệnh viện.

Nhìn khung cảnh phía dưới, trong ánh mắt tràn đầy mơ màng.

Thật bất lực.

Cô ở trước mặt Cố Kiến Quốc ra về bình tĩnh, giả vờ sao cũng được, bây giờ chỉ còn lại một mình cô, những cố gắng kiên cường đó giống như bong bóng xà phòng, vừa chạm đã vỡ.

Gió thổi qua mái tóc cô, ngồi dựa lưng vào tường, nước mắt rơi làm ướt cả khuôn mặt xinh đẹp của cô. Cô cắn chặt môi, hai tay nắm chặt vào nhau nỗi gân xanh, ôm lấy đầu, khóc nức nở.

Cô không ngờ rằng, trong tay Cố Kiến Quốc lại có thứ đó.

Hắn còn lưu lại trong điện thoại đưa cô xem, là năm đó Thẩm Cường muốn làm nhục cô, quay video lại!

Đã nhiều năm như vậy, cô thậm chí còn không biết trong tay Thẩm Cường lại có video đấy, Thẩm Cường loại người cận bã ấy giấu được video này thật giỏi!

Thời gian cũng lâu lắm rồi, chất lượng video không cao, nhưng nhìn vào hình dáng hoặc nghe âm thanh cũng nhận ra nhân vật chính trong video đó là cô. Trong kí ức đau khổ nhất của cô lại đến bất ngờ, xuất hiện ngay trước mặt cô!

Thẩm Cường, Cố Kiến Quốc.....

Hai loại người cận bã, tại sao không đi chết đi?!

Khóc một hồi rất lâu, Cố Phi Yên ngồi đến tê chân, nước mắt cũng cạn hết, cô dần dần bình tĩnh trở lại, ngồi xuống chiếc ghế dài bên cạnh.

Cô đã từng cùng Chiến Mặc Thần lên sân thượng hóng gió, uống bia lạnh, nói chuyện, cũng ngồi chỗ này.

Lúc đó, uống chút bia cũng làm cô kích động, để chứng minh cô trước kia rất thảm hại, chuyện cô suýt nữa bị Thẩm Cường làm nhục nói cho anh biết... nếu không bị đau bụng kinh ngắt quãng, cô sớm đã nói với anh rồi.

Nhưng giờ thì?

Cô không muốn nói anh biết nhưng không muốn giấu anh.

Cô không muốn anh biết được quá khứ dơ bẩn của mình, không muốn để anh biết cô suýt bị Thẩm Cường loại khôn nạn, cận bã đấy làm nhục, không muốn nhìn trong mắt anh sự thương cảm, cũng không muốn anh chán ghét ánh mắt của cô.

Tại sao?

Có lẽ bởi cô quyết định từ bỏ anh, vì vậy không còn cách nào, giờ đây vì sao cô lúc nào cũng nhớ đến anh, nghĩ về anh vậy?

.....

Ngày thứ hai.

Vẫn chưa đến 12h, Cố Phi Yên nhận được tin nhắn của Cố Kiến Quốc.

[Mấy đem họp đồng đến đây, vẫn là gặp nhau ở quán cà phê]

Cố Kiến Quốc thật sự rất lo lắng.

“Tiểu Yên, là ai gửi cho cháu tin nhắn vậy?” bà Thẩm hỏi, “Sắc mặt của con có vẻ không tốt?”

“Một người bạn nhắn cho cháu kêu đi lấy chút đồ.” Cố Phi Yên cố gắng mở miệng, mang món ăn trưa đầy dinh dưỡng vừa lấy ở căn tin đặt lên, “Bà ăn cơm trước đi, con quay về rồi mới ăn.”

Nhìn phía sau Cố Phi Yên dời đi, bà Thẩm nhú mày lại không hiểu gì.

.....

Vội vàng đến quán cà phê, Cố Phi Yên đứng dưới tán cây trước cửa tiệm đã nhìn thấy bóng dáng Cố Kiến Quốc.

Hai bản hợp đồng vừa photo xong đặt trên bàn vẫn phảng phất mùi mực.

“Có làm theo yêu cầu của tôi không?” Cố Phi Yên hỏi.

“Mày có thể tự xem.”

Cố Phi Yên nhìn Cố Kiến Quốc cầm bản hợp đồng lên.

Xem kĩ càng một lần, cô liền hỏi, “Khi nào ký hợp đồng chuyển nhượng cổ phần?” Trong bản hợp đồng này chỉ nhắc đến chuyện cổ phần, không có chính thức chuyển nhượng.

“Ở đây.” Cố Kiến Quốc từ trong túi đựng tài liệu lấy ra hai bản hợp đồng, đẩy trước mặt Cố Phi Yên, “Tuy nhiên, ta cũng có một điều kiện.”

“.....” Cố Phi Yên bật cười lớn, “Cố tổng, ông đừng có mà đứng núi này trông núi nọ chứ.”

“Không phải là đứng núi này trông núi nọ, ta chỉ mong hành động của mày nhanh tay một chút thôi, sớm mà giữ Chiến Mặc Thần bên người, ta hôm qua mới nhận được tin tức, Chiến gia đã sắp xếp vài cuộc hẹn xem mắt cho Chiến thiếu gia, hần lần nào cũng đi, xem vài bên thông gia thương nghiệp. Mặc dù hần đối với mày có chút tình ý nhưng thú vui của nam nhân cũng không kiên trì được quá lâu, mày nhanh tay mà hành động, nếu không rất có khả năng để tuột mất.”

“Tuột mất thì làm sao?”

“Nếu mày không nắm được, nghĩa là không làm theo yêu cầu của ta, video này chỉ có thể công bố thôi.”

“Ông đang đùa tôi sao?”

Kiểm chế con tức giận trong lòng, Cố Phi Yên dùng sức cực lớn không chế con kích động này, mới không hất cốc cà phê lên mặt Cố Kiến Quốc.

“Không, ta chỉ là muốn cho mày chút động lực.” Cố Kiến Quốc chỉ tay vào hai bản hợp đồng, cười lớn, “Nếu mày đủ tự tin giữ lấy Chiến Mặc Thần thì hãy ký tên lên bản hợp đồng này. Còn nữa, chuyện mày và Chiến thiếu gia ở cùng nhau không được nói cho mẹ mày và Minh Châu, tránh họ làm chút chuyện không thỏa đáng, ảnh hưởng đến kế hoạch hai ta.”

Ai với ông là ‘hai ta’?

Cố Phi Yên cười lạnh nhạt, “Chỉ cần ông giữ bí mật, tôi ắt biết phải làm gì.”

Ánh mắt đầy sự mỉa mai, Cố Phi Yên ký tên lên hai bản hợp đồng.

Không để Chu Cẩm Tiên và Cố Minh Châu biết sao?

Không để bọn họ biết, Cố gia làm sao có thể ồn ào lại được?

Tối hôm qua, ở trên sân thượng nóng bức làm mỏi cho muỗi, cô đã khóc cạn nước mắt, ngồi nghĩ rất lâu, cô thật sự không chịu nổi sự uy hiếp ác ý của Cố Kiến Quốc, không chịu được bị người khác khống chế.

Hôm nay, cô ngồi ở đây, ký hai bản hợp đồng, cô nhất định không để Cố Kiến Quốc đạt được sự nghiệp Cố Thị mà thay vào đó để ông ta nhận ra quá muộn rằng tất cả mọi thứ của ông đều bị hủy hoại hoàn toàn!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96

6896.

Cố Phi Yên ung dung ký tên, trong ánh mắt Cố Kiến Quốc tỏ vẻ hài lòng, không giấu nổi nụ cười đắc ý, dường như đã nhìn thấy sự huy hoàng vạn trượng của sự nghiệp Cố Thị nằm trong tay ông ta vậy.

Ông đứng dậy, lấy một bản hợp đồng cất vào túi đựng tập tài liệu, nhả nhận đưa tay về phía Cố Phi Yên, “Hợp tác vui vẻ.”

“Hợp tác vui vẻ.”

Bắt tay nhau, con người Cố Phi Yên lạnh như băng, khóe môi nhếch lên.

Nhân lúc vẫn còn tâm trạng cười, thì hãy cười nhiều vào, sau này, nếu có chỉ là lúc ông khóc mà thôi!

.....

Đã qua giờ cơm, Cố Phi Yên mua bắp ngô trong con ngõ nhỏ cạnh bệnh viện, vừa đi vừa gặm.

Không ngờ bà Thẩm vẫn còn để phần cơm cho cô.

“Làm sao mà ra ngoài lâu vậy cháu, bụng đói rồi phải không?” bà Thẩm xuống giường, lấy bát đĩa rửa sạch sẽ đặt trước mặt Cố Phi Yên, quờ mắng, “Cháu ấy, con gái mà sống cầu thả như vậy. Bà chỉ sợ cháu về muộn nên cho thức ăn vào hộp làm ấm, giờ chắc nóng lên chút rồi, nhanh ăn đi.”

Cố Phi Yên chu môi, “Bà nội à, cháu vừa gặm một bắp ngô vẫn chưa xong này.”

“Một bắp ngô có dinh dưỡng gì sao?” giữ khăng khăng Cố Phi Yên trên ghế, bà Thẩm giả vờ tức giận, “Nhiều thì cũng phải ăn một chút, con gái không biết tự chăm sóc mình, thật là làm người ta lo lắng.”

“.....” Cố Phi Yên không còn cách nào đành cảm ơn, “Vâng ạ, cháu ăn một chút.”

Cơm bệnh viện không ngon lắm, vị nhạt tuếch, Cố Phi Yên gấp được vài miếng liền bỏ đĩa xuống, không hợp khẩu vị.

Lúc ngẩng đầu lên thấy bà Thẩm đang nhìn vào túi xách của cô, không biết nghĩ gì đó.

Hai mắt cô cong lên, “Bà nội, bà cũng muốn có một túi xách sao?”

“Hả?” bà Thẩm giật mình ngẩng đầu lên cứ như bị Cố Phi Yên dọa cho một trận, ôm lấy ngực, “Không phải sao? Đợi bà xuất viện, cháu cho bà cái túi cháu đã dùng rồi cũng được, bà ra ngoài mua thức ăn để tiền lẻ trong túi nhỏ, tiện lợi biết bao.”

“Ayyy, bà giờ cũng biết theo trào lưu cơ đấy?” Cố Phi Yên phì cười, đôi mắt lấp lánh tràn đầy niềm vui, “Được ạ, đến lúc đó cháu mua tặng bà một túi mới, sao nữa để bà dùng túi cũ được?”

“Dùng cái cũ của cháu, bà không để ý đâu.”

“Nhưng túi của cháu không hợp với hội người nhiều tuổi như bà dùng đâu, lấp lánh như vậy, bà sẽ bị họ cười đó.”

“.....”

Người ta đều không thích bệnh viện nhưng đối với Cố Phi Yên mà nói, thời gian ở bên bà Thẩm thật là vui vẻ, hạnh phúc.

Chỉ là, làm sao lại vui vẻ như vậy nữa, rồi sẽ có lúc rời đi.

Cô không thể chỉ thu hẹp ở không gian này mà không đi đối mặt với phong ba bão táp bên ngoài. Không kể cô còn nợ Sở Nghiễn 30 vạn tệ, còn 20 vạn tệ phí phẫu thuật còn chưa thanh toán, cứ coi Cố Kiến Quốc, ông ta cũng không dễ dàng để yên cho cô.

.....

8h tối.

Cố Phi Yên về đến phòng trọ.

Trong căn phòng yên tĩnh tối om, xem ra Tuần Thi Kỳ và Lã Tiểu Trúc vẫn chưa quay về.

Một mình càn tự tại hơn, Cố Phi Yên vớt túi xách trên vai xuống, mở chai nước hoa quả ra, ngồi lên sofa, xem tivi.

Buổi tối cũng không có kế hoạch, cô dựa vào ghế ngồi nghĩ nghĩ tiếp theo làm gì.

Đang xem tivi, bên tai đột nhiên truyền tới tiếng bước chân rõ ràng, vừa ngừng đầu lên, trong ánh mắt Cố Phi Yên đột nhiên xuất hiện một người không nên có mặt ở đây....

“Viên Tiến?” Cố Phi Yên từ trên ghế sofa ngồi bật dậy, “Anh làm sao lại ở đây?”

Rõ ràng bước vào phòng vẫn chưa mở đèn, một mảng bóng tối, hần từ chỗ nào chui vào vậy.

“Tôi qua tìm Tiểu Chư.” Viên Tiến lau đầu, mặt tươi cười.

Hắn vừa từ trong phòng tắm đi ra, tóc vẫn ướt, chỉ quấn mỗi chiếc khăn tắm tại bộ phận trọng điểm, con mắt nhìn chăm chăm Cố Phi Yên, ánh mắt không che đậy sự mê muội lẫn kinh ngạc.

“Vậy anh ở đây đợi cậu ta đi.” Cố Phi Yên cầm túi xách bước vào cửa.

Ánh mắt của Viên Tiến làm cô cảm thấy không thoải mái, giống như bùn ảm ướt dính lên người cô vậy, làm cô không kìm nổi cảm giác buồn nôn.

Nhưng mà vặn khóa cửa lại, cô phát hiện khóa cửa phòng mình không vặn vào được.

Tại sao lại như thế này?

“Tiểu Yên.” Lúc cô đang sốt ruột, Viên Tiến gọi tên của cô, trong giọng nói không giấu được niềm vui sướng, “Tại sao vội vàng về phòng như vậy, chúng ta nói chuyện một chút không được sao? Nhân lúc Tiểu Chư đang ở công ty tăng ca, Tuần Thi Kỳ vẫn chưa về, hai chúng ta còn rất nhiều thời gian có thể hiểu nhau hơn.”

“Tôi thấy anh đã quên cái tôi hôm đó tôi đánh anh đau đến mức nào nhỉ?” Cố Phi Yên quay người, đôi mắt tựa lưỡi dao nhắm vào hắn, “Nếu tôi không nhớ nhầm, hôm đó anh còn cầu xin Tiểu Chư rất lâu, cô ấy mới tha thứ cho anh, vết sẹo đỡ rồi anh tà tâm lại chưa chữa phải không?”

Thằng đàn ông cặn bã!

Lúc cầu xin người ta cúi mặt xuống mặt dày!

“Tôi đâu có làm gì với cô, tôi chạm vào cô chưa? Không có nhé! Lần này, cô lấy cớ gì đánh tôi? Cô dám ra tay với tôi, tôi sẽ không đứng yên để cô đánh đâu....Nói không chừng, tôi với cô tương tác một chút, thêm đồ lãng lợ đánh nhau.”

Viên Tiến mở bàn tay ra đầy dặc ý, từng bước lùi về sau, cả người chặn cửa ra vào, ánh mắt nhìn Cố Phi Yên khiêu khích.

Cố Phi Yên, “....”

Cô tức đến nổi mặt biến sắc.

Không thể bước vào phòng mình, cửa ra vào lại bị Viên Tiến chặn lại, cô muốn rời đi, chắc chắn sẽ có tiếp xúc thân thể với Viên Tiến, kiểu đó, hần ngược lại sẽ cắn lại cô một miếng, coi là cô đã động vào hắn.

Thật vô liêm sỉ!

Hai phòng còn lại là của Lã Tiểu Trúc và Tuần Thi Kỳ, mỗi phòng đều có khóa riêng, cô không vào được....suy nghĩ một lúc, Cố Phi Yên hướng nhà vệ sinh và nhà bếp mà đi.

“Vô dụng thôi.” Giọng Viên Tiến từ xa truyền lại.

Đứng trước cửa nhà vệ sinh nhìn trước sau, bên trong toàn là đồng quần áo vứt lung tung dưới sàn tắm của Viên Tiến, thậm chí có vài cái đáng ngờ, không biết làm gì dùng thừa giấy vệ sinh, cực kỳ bẩn.

Chỉ còn phòng bếp....

Cố Phi Yên bước đến phòng bếp, với tay kéo cửa, không ngờ rằng chỗ nhét chìa khóa có dính thứ gì đó, cô cúi xuống xem suýt nữa thì nôn ra ngoài.

“Đó là đồ của tôi, thấy thế nào, có muốn dùng mồm cô nếm thử?” Viên Tiến tiến lại gần, ánh mắt rơi trên sau lưng Cố Phi Yên giống như muốn xé quần áo trên người cô ra vậy.

Tránh không được, trốn không xong, Cố Phi Yên trừng mắt lườm Viên Tiến, “Anh muốn như thế nào?”

“Tôi chả muốn làm gì.” Viên Tiến nghiêng đầu cười, “Tôi chỉ là muốn cùng cô, chỉ cần cô không đến tìm tôi, tôi tuyệt đối không chạm vào cô, tôi nói là làm.”

Chỉ là hần tự muốn làm chút gì đó, đó không phải là cô có thể không chế sao.

Chương 97

6897.

Ánh mắt hoan nghênh của Cố Phi Yên, Viên Tiến bình tĩnh ung dung quần khăn tắm quanh người.

Anh ta là loại biến thái kích thích hưng phấn.

Anh ta Vừa thưởng thức khuôn mặt nhỏ của Cố Phi Yên đang đỏ rực lên, vừa hướng về hướng đi của cô, cách cô một mét từ chỗ anh ta đứng, tùy ý làm rơi khăn tắm trong tay, khăn tắm nhẹ nhàng rơi xuống đất.

“thấy thế nào, đồ của tôi có to không?”

Viên Tiến toàn thân trần truồng, không có mảnh vải che cơ thể anh ta, nhưng anh ta không chỉ không có tí ti gì gọi là xấu hổ, mà ngược lại còn rất có ý, có thể là hơi hưng phấn quá, trên người anh ta cái thứ đồ trông thật khó coi cũng hung hăng càn quấy không được, hung hãn dữ dằn đáng sợ.

Đôi mắt hàm ý khiêu khích, Viên Tiến cùng tay cầm cái chổi đó của anh ta đã sung tấy lên rất kinh khủng, đối với Cố Phi Yên thì lên xuống lộ tung ra.

“ừm. ....rất thoải mái. ....”

“Tiểu Yên, cô rất giỏi, rất mềm, rất là thơm. ....”

Ánh mắt của anh ta dán ở trên người cô, trong mồm thỉnh thoảng phát ra âm thanh ô nhiễm ở bên tai, người bình thường chỉ cần nhìn đến anh ta như vậy, lại nghe đến những lời tục tĩu bẩn thỉu trong mồm anh ta, không cần biết anh ta trong đầu ảo tưởng chắc chắn hơn với thực tại phải bẩn thỉu gấp trăm lần.

Cố Phi Yên, “.....”

Cô không hoang mang lung túng, không kêu la thất thanh, cái gì cũng đều không có.

Thực sự, cô cảm thấy có chút chán nản, vô vị.

Còn có chút chán ghét.

Cho nên. ....làm chuyện này rất nhiều rồi, Viên Tiến có chút gian xảo đồ cặn bã không trộm, thì là muốn thông qua đây dẫn đến sự chán ghét cô, để cô bị dọa một trận?

Thật ngại quá, cô từ nhỏ là bị dọa thứ to lớn hơn cơ!

Nhìn Viên Tiến như một trò hề, Cố Phi Yên làm cho anh ta phải từ phòng bếp đi ra, cô muốn đi tìm đồ vật để phòng thân, tay cũng bẩn rồi, cô muốn đi rửa tay.

Dùng chân đẩy cửa ra sang một bên, Cố Phi Yên dùng nước khử trùng rửa sạch tay cho sạch, lựa chọn con dao gọt hoa quả sắc nhất đem ra.

“cô làm cái gì vậy?” Viên Tiến phòng bị hỏi.

Cố Phi Yên không hoang mang rối loạn, trong lòng anh ta cảm thấy có chút không đúng rồi, nhìn thấy con dao gọt hoa quả ở trong tay cô, động tác trên tay anh ta đều chậm dần xuống.

“anh quan tâm tôi làm cái gì, có liên quan gì đến anh không? cho dù tôi không có đụng đến anh, cũng không đánh anh, chỉ là làm việc của bản thân mà thôi. ....” Cố Phi Yên không hoang mang luống cuống đi đến bên cạnh ghế sofa, từ trong túi lấy ra điện thoại, mở quay video, quay Viên Tiến, “tôi vốn dĩ là muốn ở phòng bếp tùy ý chụp vài kiểu, ày ya, nhìn xem tôi quay được cái gì đây? Rất to chi không có mặt không có da của đồ cặn bã vô liên si này!”

Không chỉ quay video, nhân lúc Viên Tiến không có phản ứng lại Cố Phi Yên còn hụp cho anh ta vào tấm ảnh takayoshi.

Sắc mặt Viên Tiến trắng bệch, tức giận hét lớn, “Cố Phi Yên, cô xóa video trong điện thoại đi cho tôi! đây là cô đang xâm phạm quyền riêng tư của tôi, tôi hoàn toàn có thể nói cho biết!”

“tôi còn ghét anh làm ô nhiễm không khí ở bên cạnh tôi, tôi quay phòng trọ của tôi, bản thân anh muốn xuất hiện trong ống kính của tôi, tại tôi sao?”

Cố Phi Yên trừng mắt trắng dã.

Những lời này của cô đều là làm lại của Viên Tiến,nơi hai người cũng giống nhau,nó chỉ đơn giản là đối xử với người đó theo cách riêng của mình.

Vẫn còn.....

“anh vừa xong diễn một vở kịch không tồi,tôi cảm thấy có thể để nhiều người hơn xem đáng về phôi phôi của anh,đặc biệt Lã Tiểu Trúc cái này bạn gái của anh vừa mới đổi trả lại,chắc chắn đặc biệt sẽ rất vui.”

“cô dám gửi?cô đưa đồ cho tôi!” Viên Tiến xông đến muốn cướp điện thoại.

Cố Phi Yên dơ con dao gọt hoa quả lên “đừng” một tiếng đập ồ trên cái bàn nhỏ uống trà,ánh mắt như băng tuyết lạnh lẽo nhìn anh ta,giọng nói chậm biếm mỉa mai, “ anh có thể thử cướp điện thoại của tôi,tùy ý thử xem con dao này có sắc hay không.”

Con dao gọt hoa quả ở bên dưới ánh đèn chiếu xạ thật lạnh lùng. Viên Tiến chần chừ dừng bước chân.

Bây giờ đến lượt anh hỏi, “ cô cuối cùng là muốn như thế nào?”

“tôi không muốn như thế nào,chỉ là muốn ra ngoài, anh là có ý định để mở ư,hay là tiếp tục muốn đứng song song cùng tôi?” Cố Phi Yên cười lạnh lùng, “ tôi nhẫn nại nhưng không phải rất tốt,nếu như anh lại không biết điều,tôi bất cứ lúc nào có thể sẽ không cần thận gửi cái video này đi. ....”

Viên Tiến, “.....”

Đây.....

Kết cục không nên là như vậy!

Anh căn bản là không nghĩ đến,Cố Phi Yên lại có phản ứng như vậy!

Bình thường, người phụ nữ bình thường,không nên là bị anh dọa che mắt lại kêu la ầm ĩ,ánh nhìn không dám dừng lại ở trên cơ thể anh,nhìn còn không dám nhìn anh anh?

Kết quả, cô nhìn anh,như là đang thương thức vai hề của một đoàn xiếc,để anh ta trở thành một thứ đồ chơi ở xung quanh!

“tôi để cô đi!bây giờ đi đi!” ây nhặt lên chiếc khăn quần người trên đất,thứ xấu xí của Viên Tiến đã dọa cho mềm nhũn một nửa,mới định đi vì không cảm lòng hỏi, “ bây giờ có thể xóa video đi được chưa?”

“đội tôi đi ra khỏi cửa rồi hãy nói.”

Cố Phi Yên lấy túi đeo lên vai,một tay cầm chắc con dao gọt hoa quả.

Đi đến cửa, Viên Tiến trong ánh mắt u ám buồn bực mở cửa phòng,cô dứt khoát đi ra ngoài,vốn dĩ là không có ý định muốn xóa đi video và ảnh,cũng tính là để đối kháng lại Viên Tiến.

Viên Tiến tức giận gào thét bị Cố Phi Yên đóng cửa trong phòng không muốn lại tranh cãi.

Cô một chút cũng không lo lắng Viên Tiến ra ngoài.

Cái loại cặn bã đó,cũng dám lúc không có người mới động chân động tay với phụ nữ,muốn lợi dụng người phụ nữ mà thôi.

Đi được một đoạn đường,Cố Phi Yên hít một hơi thật sâu,để video vừa mới quay gửi đến điện thoại của Lã Tiểu Trúc.

Cái gì cũng không nói,nhưng cô tin tưởng Lã Tiểu Trúc có thể xem là hiểu được.

Còn Lã Tiểu Trúc sẽ lựa chọn gì,phản ứng gì,thì đó không phải chuyện của cô có thể quan tâm được.

Căn phòng này tính là sẽ không ở nữa,cô định tìm sang phòng mới.

Suy nghĩ một lúc, Cố Phi Yên lại gửi video của Viên Tiến cho chủ nhà một bản, tiện thể gửi luôn một tin nhắn,bởi vì muốn nói trước giải thích chuyện hợp đồng thuê nhà, cô muốn có cái đồ này,chủ nhà chắc sẽ không thể không đồng ý yêu cầu này được.

Đợi một lúc,điện thoại của Lã Tiểu Trúc gọi đến.

“Tiểu Yên, tôi lập tức từ công ty về đây,có thể nói chuyện được không?” trong giọng nói của Lã Tiểu Trúc có chút nghẹn lời,giống như là đang khóc.

Cố Phi Yên có chút đồng cảm với cô ấy,nhưng vẫn từ chối, “ heo nhỏ,tôi cảm thấy không có gì để nói cả.... việc này cậu nên đoán trước được hậu quả, tôi cũng không có ý định gì khác,lúc đợi cậu ở sân tôi lấy đồ đạc rồi chuyển ra ngoài.”

“nhưng,....” Lã Tiểu Trúc dừng lại,do dự rồi nói, “ Tiểu Yên, hôm nay,sự việc ngày hôm nay.....thật, thật sự là lỗi sai của Viên Tiến sao? Tôi và anh

ấy biết nhau bao nhiêu năm nay,anh ấy rất tốt, anh ấy thật sự không phải là loại người đấy.”

“.....anh ta không phải là loại người đấy,thì tôi là loại người đấy sao? Việc lần trước cũng cho qua rồi,lần này, cậu lẽ nào cảm thấy là vấn đề của tôi?”
Cố Phi Yên sắp muốn tức cười, cũng không có thái độ tốt rồi, “cậu đã rất hồ đồ rồi,lần này coi như tôi xui xẻo rồi,tôi tắt máy đây!”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98

6898.

Không có khả năng, cô vẫn còn trốn được sao?

Còn sau chuyển nhà, việc nóng ruột không thể đựng đến. Đầu xuôi đuôi lọt, truy cứu cũng không thể có được kết quả gì cả,khó không thành được, Viên Tiến vẫn có thể đền bù phí làm tổn hại đến tinh thần của cô sao?

“Đội đã!”Lã Tiểu Trúc gọi gấp Cô, sợ cô tắt điện thoại, hỏi về Viên Tiến, “vậy, vậy cậu đợi một lúc rồi hãy quay về được không? Lúc tôi sắp đến, tôi sẽ gọi điện cho cậu.”

Cố Phi Yên cau mày, không hiểu câu hỏi, “tại sao lại muốn tôi quay về?”

“Tôi..... tôi muốn để hai người đứng song song với nhau, xem xem rốt cuộc là ai nói dối.” Lã Tiểu Trúc cuối cùng chịu không nổi đã khóc òa lên, giống như là không có cách nào để chấp nhận được vậy, “tôi thật sự không có cách nào để tin tưởng được, thật sự..... anh ấy đối với tôi rất tốt, tôi.....”

Tiếng khóc như xé lòng ở cuộc điện thoại này, Cố Phi Yên thật sự không thể làm gì để không nghe thấy, rất nhanh sau đó quyết định tắt điện thoại,cô đối với ấn tượng của Lã Tiểu Trúc vẫn là rất tốt.

Trầm lặng rất lâu, Cố Phi Yên mới thở dài, “Có thể.”

Người phụ nữ bị tình cảm che giấu, thật là vừa đáng thương và đáng buồn.

Cái người ở bên cạnh trong tay cầm con dao sắc nhọn sáng loáng đã đâm vào tim, cô còn không dám tin vào, cho rằng bản thân mình đang mơ,mong đợi khi tỉnh dậy, vẫn là anh ấy vẫn là tôi, trời đất thái bình.

Cô đồng cảm với Lã Tiểu Trúc, cảm giác Lã Tiểu Trúc ngu không ai bằng,bản thân cô ấy lại chẳng phải không phải như vậy sao? Trong tình cảm, cô giống như là dối mình dối người vậy.

“Thật không?” Lã Tiểu Trúc ngạc nhiên vui mừng hỏi.

“Đương nhiên.” Cố Phi Yên đồng ý, “tôi đã trả lời cậu rồi, đợi một lát nhất định sẽ quay về, cậu đến thì hãy thông báo cho tôi.”

Không chỉ vì Lã Tiểu Trúc.

Đợi một lúc, Cô có thể sẽ để Lã Tiểu Trúc phải tuyệt vọng, cũng có thể chứng minh bản thân mới là người bị hại, loại nòi này, cô mới không có dự định dẫu gì cả! Lúc trước bị Cố Minh Châu làm bẩn danh tiếng của mình, cô không quan tâm, không tính toán, nhưng bây giờ..... cái điều đó cô không thể nghe được rồi.

Tắt điện thoại của Lã Tiểu Trúc, Cố Phi Yên nhìn thấy vẫn còn hai cuộc gọi đến nữa, là của chủ nhà trọ gọi đến.

Nói chuyện với chủ nhà trọ, hẹn đợi gấp ở trong phòng, Cố Phi Yên đang ở trong công viện tìm một chỗ để ngồi xuống, đèn đường chiếu lên người cô, rất xấu cho là an toàn.

Động đến chuyện chán ghét này, sự an toàn của cô ý thức được trực tiếp là một con bão đang lên cao.

Ngồi không đến nửa tiếng, điện thoại của Cố Phi Yên kêu lên.

Là Lã Tiểu Trúc.

Hẹn với Lã Tiểu Trúc gặp mặt ở trước cửa toà nhà, nhìn thấy mắt của Lã Tiểu Trúc khóc đỏ lên. Cố Phi Yên mở miệng, không biết nói cái gì,cuối cùng vẫn là giữ sự im lặng.

Đi đến cửa phòng,vẫn không mở khoá chống trộm ra,thấp thoáng nghe thấy tiếng của Viên Tiến ở bên trong đang gào thét.

“đồ con đĩ thối tha,video đã gửi đến cô ở đây rồi, thật là mất mặt,cô là hận thù việc lần trước, hận thù cô quyến rũ tôi không thành, nhân lúc tôi đang tắm đi vào kéo cái khăn tắm của tôi,bắt lấy tôi làm chuyện xằng bậy, muốn dùng video để uy hiếp đe dọa tôi!”

Viên Tiến Đã mặc quần áo lên rồi,vội vã qua chỗ chủ nhà nói tắt cả sự oán giận, về mặt oan ức, thái độ hung hãn.

Nhìn thấy Cố Phi Yên và Lã Tiểu Trúc đi đến cửa, sắc mặt anh ta thay đổi, “ cô là một con đĩ, cô còn dám qua đây?”

“Anh còn dám đứng ở đây thì tại sao tôi lại không dám?”Cố Phi Yên cũng không có ý định ở lại đây quá lâu, trực tiếp lời điện thoại ra,nói mĩa mai châm biếm liếc xéo sang Viên Tiến, “ trong đầu của anh chỉ lấp đầy toàn là, không thể cho rằng người khác đều giống anh không có não?”

Vẫn tốt cô rất thông minh, cầm lấy bằng chứng quan trọng,nếu không thì,chuyện bực mình này thật là có nhảy xuống sông hoàng hà cũng không nói không rõ ràng được.

Mở khoá điện thoại, Cố Phi Yên mở đoạn video trong trong điện thoại ra,đoạn hội thoại giữa cô và Viên Tiến quá rõ ràng. Mặc dù rất ngắn, nhưng nghe cũng ra được ai làm ai không.

“Cô rốt cuộc là muốn như thế nào?”

“ tôi không muốn như thế nào, chỉ là muốn đi ra ngoài, anh là có ý định để cho tôi đi hay là muốn tiếp tục đứng song song với tôi?”

“Tôi để cho cô đi, bây giờ đi đi..... bây giờ có thể xoá video đi được chưa?”

“.....”

Đội video phát xong,Cố Phi Yên nhìn mọi người xung quanh, vài người có ánh mắt khác nhau, lạnh nhạt lên tiếng, “ sự việc này tôi quả thật là cũng có sai,sai ở chỗ là tôi không có trả lời lại yêu cầu của cái người không bằng con chó con lợn, không chỉ không xoá video đi mà còn gửi cho mọi người..... nhưng!”

Chuyển hướng nói, Cố Phi Yên giọng nói chuyển sang lạnh, “ nếu như không phải tôi có sự phòng bị, nếu như không phải tôi ghi âm rất nhiều thứ, thì chắc chắn nước bẩn này phải bị dội lên người tôi rồi?”

“Chân tướng của sự việc, bây giờ đã làm rõ ràng trước mặt mọi người rồi, đừng nói với tôi, mấy người không chỉ là người mù mà còn là người điếc nữa!”

Lời nói này, là nói với Viên Tiến Và Lã Tiểu Trúc.

Sắc mặt Viên Tiến trắng bệch, mà Lã Tiểu Trúc tay nắm lấy vạt áo,toàn thân run rẩy khốc, không dám nhìn Cố Phi Yên.

“Được rồi được rồi, việc này giải quyết như vậy là xong” Chủ nhà đến nói vài câu,chán ghét nhìn Viên Tiến, rồi nói với Cố Phi Yên, “ Cố Tiểu thư, tôi không có ý định đưa phòng này cho Lã Tiểu thư và bạn trai cô ấy rồi, hôm nay có thể bọn họ chuyển đi. Nếu như cô không có ý định thuê phòng nữa rồi, vậy thì tiền phòng và tiền đặt cọc tôi sẽ gửi trả lại cho cô,còn nếu như cô muốn tiếp tục thuê phòng thì tất cả vẫn như cũ. “

“.....” Cố Phi Yên cảm thấy không thoả đáng, nhưng cũng không lập tức từ chối, “ để tôi suy nghĩ đã.”

“Còn nghĩ cái gì nữa, cô làm gì phải đi chứ?” Tuần Thi Kỳ từ ngoài cửa tiến vào, tức giận bưng bưng nhìn Lã Tiểu Trúc nói, “ tôi nói cho biết, Lã Tiểu Trúc, đâu cậu có phải là không được minh mẫn? Cái loại đàn ông cận bã này cậu còn không chia tay đi, định giữ lại qua năm mới ư? Cậu chia tay với anh ta, căn phòng này ba người chúng ta ở tốt hơn nhiều!”

Lã Tiểu Trúc không nói, mà cô ấy khóc.

“Khóc cái gì mà khóc, vừa nãy ở trong điện thoại tôi đã nói rồi, cậu bắt buộc phải chia tay với anh ta.” Tuần Thi Kỳ tức giận.

Thôi bỏ đi.

Nhìn thấy như vậy, Cố Phi Yên mới nhớ ra vừa nãy Lã Tiểu Trúc nói trong điện thoại có chút nghi ngờ chất vấn, bây giờ có chút cảm thấy đau đầu, cũng không do dự nữa, nói với Chủ nhà, “ tôi vẫn trả phòng không muốn thuê nữa.”

Tuần Thi Kỳ muốn giữ cô lại, cô ấy vẫn lắc đầu.

Có thể tính cách của cô lạnh nhạt,cô không muốn bị cuốn vào mấy thứ phức tạp không rõ ràng ở đây.

.....

10h tối.

Cô kéo vali to đứng ở xe trên đường Thủy Mã Long, cô cảm thấy bản thân mình quả thật là một thế giới của sự xui xẻo khổ nạn.

Rất muộn rồi, cô còn có thể đi đâu được chứ?

Đi nhờ cậy Sở Diễm Diễm?

Sở Nghiễn đột nhiên xuất viện rồi, nhưng vẫn phải ở nhà tĩnh dưỡng, Sở Diễm Diễm ở trong nhà chăm sóc cho Sở Nghiễn, đi nhờ vả cô ấy, ắt phải cùng với Sở Nghiễn ở chung dưới mái nhà, như vậy không tốt.

Bây giờ bắt đầu dụ dỗ Chiến Mặc Thần, tốt nhất trước tiên nên giả vờ về cơm áo vô lo đã rồi hẵng nói tiếp.

Đừng nói cô bây giờ vẫn không chuẩn bị tốt tâm lý, da mặt còn không luyện dày, thì nói Chiến Mặc Thần gần đây luôn thân thiết, không biết là có còn nhớ cô không nữa. Dầu sao, trước đây chỉ là cô hết sức kiên định từ chối anh ấy.

Bây giờ nghĩ, hồi đó trong đầu cô bị nước vào đi!

Aaaaaaaaaa!

Cố Phi Yên ôm đầu hét trong vô vọng, đúng lúc này, điện thoại của cô vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99

6899.

*Liễu ám hoa minh: có hi vọng (trong hoàn cảnh khốn khó tìm được lối thoát. Nguyên câu thơ là của Lục Du “Son cùng thủy tận nghi vô lộ, liễu ám hoa minh hựu nhất thôn” – Son cùng thủy tận ngỡ hết lối, liễu rũ cười hoa gặp lại làng.)

Đã muộn như vậy còn ai gọi đến nữa?

Sẽ không phải là đám người vừa rồi chứ?

Cố Phi Yên không kiên nhẫn, lấy di động ra nhìn, không ngờ lại là bà chủ quán cơm nhỏ trước từng hợp tác.

“Bà chủ, ngài gọi điện cho tôi có phải là có chuyện gì không?” Cố Phi Yên cho rằng có vấn đề về dịch vụ hậu mãi, rất lịch sự hỏi.

“Lần trước không phải đã nói sẽ giới thiệu việc làm ăn cho cô đúng không? Vừa đúng lúc tôi có một người bạn mới mở quán rượu đến quán tôi đi lòng vòng, nhìn thấy bức họa trên tường mà cô vẽ, nói rất yêu thích, hỏi cô có hứng thú đến sửa đổi cho quán rượu nhỏ của anh ta không.”

“Đương nhiên rất có hứng thú a!” Mắt Cố Phi Yên lập tức sáng rực, con ngươi sáng chói như sao trời, “Bà chủ, hiện tôi có rất nhiều thời gian, ngay ngày mai có thể đến.”

“Vậy tốt, cứ quyết định thế, tôi nhắn cho cô số điện thoại của bạn tôi cho cô, cô trực tiếp liên hệ nhé.”

“Cảm ơn bà chủ, lát nữa tôi mời bà ăn cơm.”

“Không cần không cần, giờ kinh tế của cô đang túng thiếu, tôi không cần cô mời cơm.” Bà chủ không nhịn được cười, “Tôi nhớ cô nói còn biết làm thủ công, tôi còn muốn cô thiết kế cho tôi một bộ bàn cờ cùng cái lót bàn, đến lúc đó, cô ưu đãi cho tôi một chút là được.”

Đây lại là một cái đơn hàng, Cố Phi Yên đương nhiên không thể nói không.

Nụ cười trên mặt cô càng rõ hơn, “Bà chủ, ngài đây vẫn là quan tâm đến tôi, tôi không sao, nhất định sẽ chiết khấu cho ngài.”

“Vậy tôi đợi thiết kế của cô.” Bà chủ cũng sáng khoái cười, “Tôi họ Trần, lớn hơn cô, đừng gọi tôi là bà chủ nữa, về sau cứ nói chị Trần đi.”

“Được a, chị Trần.”

Cố Phi Yên thuận theo gọi chị Trần.

Cúp điện thoại, cô thở ra một hơi thật dài, quét đi mọi phiền muộn bức bối, khoe môi cong cong, trên khuôn mặt nhỏ thanh lệ trắng nõn tràn đầy ý cười.

Sốt ruột cái gì, đến cái đó!

Nếu đơn hàng mới đã là ở quán rượu, buổi tối đúng lúc là thời gian kinh doanh, bây giờ qua đó, có thể trực tiếp bắt đầu công việc cũng không tồi...

Đương nhiên, nếu như có thể ký kết được đơn hàng này.

Ôm ý tưởng này, Cố Phi Yên gọi điện.

Đầu bên kia là một người đàn ông trẻ tuổi, Cố Phi Yên và anh ta trò chuyện một hồi coi như ăn ý, trực tiếp đi chỗ quán rượu xem tình hình.

...

Nửa tiếng sau, Cố Phi Yên đứng trước cửa quán rượu có tên “Mê Cung”.

Ánh đèn neon năm màu lúc sáng lúc tối, âm thanh âm ỉ gần như sắp làm nổ tung cả quán rượu, Cố Phi Yên kéo lấy rương hành lý to dừng đi qua sân nhảy, tìm lấy một người phục vụ trong quán hỏi rõ phương hướng, đi đến cửa phòng làm việc ở tầng hai.

“Đông đông đông” Cô gõ vang cửa.

“Mời vào.”

Giọng nói của người đàn ông trẻ tuổi ăn khớp với tiếng trong điện thoại, Cố Phi Yên đẩy cửa bước vào, cả phòng đầy mùi khói xộc vào mũi làm cô lập tức vô thức nhú nhú mày.

“Thật có lỗi, tôi nghiện thuốc hơi nhiều.” Lượn lờ trong sương khói, một đạo thân hình thon dài đi tới phía Cố Phi Yên, vươn tay với cô, “Lần đầu gặp mặt, xin chào, tên tôi là Thiên Thần.”

“Xin chào.” Cố Phi Yên đưa tay, “Tên tôi là Cố Phi Yên.”

“Ồ...” Úc Thiên Thần theo thói quen lấy ra một điều thuốc, “Cô mới từ tầng dưới đi lên, cảm thấy sao, có ý tưởng gì không?”

“Khi tôi đến quán nhìn môi trường xung quanh, phát hiện chỗ này không chỉ có hai trường trung học, còn có một số tiểu khu cao cấp, theo lý có thể nói vị trí này rất khá, làm kinh doanh rất tốt. Thế nhưng, theo tình hình tôi nay, lượng người đến quán không tính là nhiều, tôi cảm thấy kỳ thực có vấn đề gì đó mà chúng ta chưa xét đến.”

“Ồ? Cô cảm thấy là vấn đề gì?”

Úc Thiên Thần chơi đùa điều thuốc trên tay, không có ý định châm thuốc, nhìn bộ dạng anh ta, Cố Phi Yên có chút giương môi.

“Cá nhân tôi cho rằng, có lẽ quán rượu nên đặt trong khu vực thì sinh ý sẽ lớn hơn.” Cô nói ra ý kiến của mình, đôi mắt trong veo đen láy nhìn Úc Thiên Thần, “Nhìn Úc tổng như thế này, với quán rượu này dường như chỉ mang tính chất chơi đùa, nếu như ngài tin tôi, hoặc là gan lớn dám đánh cược, không bằng giao cho tôi làm thử xem?”

“Hừm?” Úc Thiên Thần nhú mày, không liệu được Cố Phi Yên sẽ nói như vậy.

“Tôi tự đề cử mình.”

“Tốt.” Úc Thiên Thần đánh nhịp tay, châm điều thuốc trong tay, rít một hơi, “Ồ đây giao cho cô, tôi đi trước đây.”

“A?” Cố Phi Yên bị sự dứt khoát của anh ta trợn mắt há mồm, “Hợp đồng đâu?”

Muốn làm, vẫn nên có hợp đồng mới đáng tin cậy chứ nhỉ?

“Không thành vấn đề!” Úc Thiên Thần vỗ tay phát ra tiếng, gọi to ra bên ngoài, “Vượng Tài, vào đi!”

Cố Phi Yên, “...”

Rất nhanh, một người áo đen đầu trơn láng bóng, tướng mạo hung ác tiến vào, tắt cung tắt kính đi đến trước mặt Úc Thiên Thần, cúi đầu, “Úc tổng, anh gọi tôi.”

Úc Thiên Thần ào ạt gẩy gẩy phần tóc lộn xộn trước trán, lười nhác nói, “Tôi không có thời gian, anh thay tôi ký hợp đồng với Cố tiểu thư, làm sao cho vui vẻ là được.”

“Vâng, Úc tổng.”

Cố Phi Yên, “...”

Từ khi bắt đầu nói chuyện cho đến lúc ký xong hợp đồng, Cố Phi Yên vẫn còn chưa dám tin nhìn tờ hợp đồng đóng dấu giấy trắng mực đen trong tay.

Thế là...

Cô cứ như thế này cầm được tiền tài chính 50 vạn, có thể thực hiện các ý tưởng của cô vào quán rượu này, có được quyền quyết định phủ định tuyệt

đôi, tự do một trăm phần trăm?

Cô không phải đang nằm mơ chứ?

Nhập tâm vào suy nghĩ của mình, cấu mạnh bản thân một cái, Cố Phi Yên đau đến mức kêu ra tiếng.

“Ách...” Vượng Tài vừa mới đẩy cửa vào, thấy một màn này, khỏe miệng có chút rung rung, “Cố tiểu thư, Úc tổng bảo tôi nói với cô một tiếng, nếu như cô không có chỗ để ở, có thể sắp xếp thay đổi phòng trong quán rượu, tạm thời ở trong phòng làm việc này... nếu cô không chê.”

Còn có chuyện tốt như thế?

“Không chê không chê.” Cố Phi Yên liên tục hươ tay, có điều vẫn hiếu kỳ hỏi một câu, “Úc tổng làm sao biết tôi không có chỗ để ở?”

Vượng Tài chỉ chỉ vào va ly to đùng trong góc hẻo lánh.

“Ồ...” Cố Phi Yên hiểu rồi.

Lần này, càng thêm tốt đẹp.

Đơn hàng này không chỉ có chỗ dựa, vấn đề chỗ ở của cô cũng được giải quyết luôn!

Mở cửa sổ, để cho mùi thuốc lá trong phòng tán ra ngoài, Cố Phi Yên hà làn hơi trong làn gió mát lạnh ban đêm, vén sợi tóc mềm mại ra sau tai, chỉ cảm thấy nội tâm có thêm sự hy vọng.

Cho dù cuộc sống có đánh rớt cô xuống thung lũng như thế nào, cô đều sẽ đứng lên!

Càng lúc càng cao!

...

Úc Thiên Thần ra ngoài quán rượu, liền đối diện với một cơn gió mát.

Anh ta híp mắt nhìn về phía bầu trời đêm bị ánh đèn phủ sáng, tóc mái lộn xộn trên trán che khuất ánh mắt nhẹ giửu, nhưng khí tức cô đơn trên người, lại không sao giấu đi được.

Bước hướng về phía trước, anh từ xa nhìn thấy một thân hình cao lớn thon dài đứng cạnh xe mình, dường như chỉ đang đợi anh ta.

Bước nhanh vài bước đến cạnh xe, anh ta cười nhạo người đó, “Sao, sợ tôi không làm được chuyện cậu giao, nên đến đây trong coi tôi?”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 100

68100.

“Thế nào?”

Người đàn ông đứng cạnh xe xoay người lại, lộ ra một khuôn mặt tài trí bất phàm.

Dưới ánh đèn đường mờ vàng, một thân áo sơ mi đơn giản anh ta mặc lên đem lại cảm giác quân tử ôn nhu như ngọc, cặp mắt đen nhìn qua, thanh thanh đậm đậm, khiến cái oi bức của đêm hè bớt đi nóng nẩy.

“Làm xong rồi.” Úc Thiên Thần mở cửa lên ô tô, khởi động xe, “50 vạn, cho cô ấy chơi.”

“Tâm trạng cô ấy ra sao, vẫn tốt chứ?”

“Có vẻ rất vui.”

Sở Nghiễn cũng lên xe, lại hỏi, “Cô ấy không nghi ngờ cậu chứ?”

“Yên tâm, cậu nguyện ý làm anh hùng vô danh tôi sẽ không đi khuyên cậu, càng sẽ không đập cho cậu một tràng, cậu có kiên nhẫn đến chết, vậy ghen cả một đời luôn đi!” Úc Thiên Thần cười trên nỗi đau của người khác, cong môi, “Nhìn cậu lúc này, tôi liền hiểu trước đây tôi có bao nhiêu ngu xuẩn!”

Không dám theo đuổi nữ nhân mà mình thích, không có gan, luôn thôi miên mình, chỉ cần thấy cô ấy hạnh phúc cũng tốt. Thắng đến khi cô ấy trở thành người của người ta, mới...”

Mới cái gì, Úc Thiên Thần môi mọng mím thành một đường thẳng, trong mắt lộ ra một tia thống khổ.

Chuyện đã như vậy, có nhưng lời có nói hay không cũng không có ý nghĩa gì nữa.

“Tôi biết.” Sở Nghiễn cười nhẹ, “Chỉ là, tôi có gan hơn cậu một chút, cậu không dám nói, tôi tốt xấu cũng đã bày tỏ được tâm ý của mình với cô ấy, không chỉ một lần.”

“...” Úc Thiên Thần hí hí mắt, “Sở Nghiễn, cậu có cần phải bỏ một dao như thế không?”

“Thế nhưng, nói rồi thì lại như thế nào? Tôi bây giờ thậm chí còn hối hận khi nói yêu cô ấy, ít nhất... Nếu như tôi an phận làm bạn bè của cô ấy, hoặc làm một anh trai kết nghĩa, có lẽ cô ấy bây giờ sẽ không trốn tránh tôi, sẽ chịu gặp tôi.”

Trước đó không nói, cô ấy sẽ không trốn tránh anh.

Nói rồi, sau lần thất thố trước mặt cô ấy, cô ấy căn bản không nguyện ý xuất hiện trước mặt anh nữa.

Anh còn có thể làm gì đây?

Trong mắt Sở Nghiễn thanh lãnh tự giễu, ngón tay chống trên huyệt thái dương, anh đạm mạc nhìn phong cảnh lùi dần ra sau xe, nội tâm đau đớn.

“Cậu thật sự không cướp được đến tay?” Úc Thiên Thần hỏi.

“Khó.”

“Nếu không thì tạo ra chút cơ hội đi?”

Sở Nghiễn chuyển mắt nhìn anh ta, “Cậu cảm thấy làm sao tạo ra được cơ hội?”

“Cậu biết tôi chơi mờ quán rượu mà, có cơ hội được tiếp xúc với mấy loại thuốc đặc thù, nếu cậu muốn, tôi cho cậu vài gói.”

Trầm mặc một lúc, Sở Nghiễn quý xui thần khiến trả lời, “Được.”

...

Cùng lúc đó, một người đàn ông thân hình cao lớn thẳng tắp đứng trước cửa sổ, đôi mắt phượng đen thẳm nhìn xuống các nhà lên đèn, trong đôi mắt sâu không thấy đáy không có lấy một nét chấp chèn, dung nhan lãnh tuấn tàn ra hàn ý thấu xương, khiến người ta không dám đến gần.

Trong phòng, yên tĩnh chết lặng.

Giang Đào đứng cách đó không xa như muốn ngừng thở, sợ động đến hung thần sẽ chết oan uổng.

Trầm mặc rất lâu, người đàn ông thấp giọng nói, “Cô ấy đang ở đâu?”

“Cố tiểu thư à?” Giang Đào vừa nói ra câu này liền cảm thấy mình đang hỏi thừa lời, lập tức cứu vớt nói, “Có vẻ khách hàng trước đó đã giới thiệu cho Cố tiểu thư đơn hàng mới, Cố tiểu thư liền dắt va ly đến một quán rượu, ký một bản hợp đồng ngay tại trong quán.”

“An toàn không?”

“Tôi để hai người U Minh đi ẩn nấp phụ cận quán rượu, hai người chia hai ca, 24h đều bên cạnh Cố tiểu thư, có chuyện gì đều có thể phản ứng kịp.”

“Ừm.” Trầm ngâm một lát, Chiến Mặc Thần chậm rãi quay người lại, “Còn nữa, cái người tên Viên Tiến, đi tra lai lịch của người kia.”

“Là muốn... sao?” Giang Đào làm động tác cắt yết hầu.

Chiến Mặc Thần đạm mạc câu môi, nói ra ba chữ, “Phế hần ta.”

Giang Đào, “...”

Cái tên Viên Tiến kia, tự cầu phúc cho mình đi!

Chiến thiếu còn đang bắt mắt đây, hần ta còn dám đi đùa giỡn nữ nhân của Chiến thiếu, không phải đi tìm chết thì còn là gì?

Phế đi, phế đi là như thế nào? Đương nhiên là từ thân thể đến linh hồn!

...

Thời gian lại trở nên dư dật.

Cái gì Viên Tiến, cái gì Lã Tiểu Trúc, cái gì Cố Kiến Quốc, cái gì Chiến Mặc Thần... Những chuyện không tốt, tựa như đã là chuyện của thế kỷ trước, Cố Phi Yên bận đến mức cơm cũng không có thời gian mà ăn, đôi mắt hạnh to tròn cũng đã bị hành hạ đến mức có tầng xanh xao.

Cô rất mệt.

Gần đây cô mỗi ngày đều chỉ ngủ ba tiếng, tới đến 12h mới lên giường, 5h sáng như được uống thuốc lắc nhảy dựng từ trên giường, nếu mắt cô không thâm quầng mới là lạ.

Thời gian của cô rất căng, làm xong điều tra thị trường, cô bắt đầu lên kế hoạch thiết kế quán rượu, cả người nhập tâm mười phần, chỉ riêng việc thiết kế bản thảo, cô làm đến ba bản, mất gần nửa tháng.

Sự thật chứng minh...

Tốt thôi, không có gì dùng được cả!

Úc Thiên Thần không thèm nhìn đến bản thảo, chỉ ném năm chữ, cô vui là được rồi, sau đó liền cúp điện thoại tuyệt nhiên không quan tâm sự phát triển của quán rượu, cũng không thèm để ý 50 vạn kia.

Cố Phi Yên, "..."

Yên lặng, cô dùng một phút để thuyết phục mình, không được cuồn cuộn chạy trốn.

Cũng may, cô cũng là người tùy tiện, Úc Thiên Thần không quan tâm cô giầy vò quán rượu của anh ta, cô càng càn ý. Mới bắt đầu, cô coi việc thay đổi quán rượu thành một công việc nghiêm túc, bây giờ, đây đã trở thành nơi cô hưởng thụ.

Cô thích công việc có tính sáng tạo, thích vật trong tay mình dần dần trở nên hoàn thiện, càng thêm hoàn mỹ hơn, khiến cô thường cảm thấy vui sướng.

Cứ như vậy qua hơn nửa tháng sống cuộc sống của riêng mình, Cố Phi Yên nhận được cuộc gọi của Cố Kiến Quốc.

Vừa bắt máy, đầu bên kia liền truyền đến tiếng rống mắt kiên nhẫn của Cố Kiến Quốc, "Cố Phi Yên, mày còn nhớ hợp đồng đã ký kết không? Mày có còn hiệp ước tinh thần hay không? Chiến Mặc Thần đã cùng với ngọc nữ Tôn gia Tôn Ngọc Kiều hẹn hò hai lần rồi, mày có biết không?! Mày, mày cái đồ... Mày muốn tức chết tao sao?"

Cố Phi Yên, "..."

Trong đầu cô chỉ toàn là cái tạo quán rượu, cái gì mà "ngọc nữ Tôn gia Tôn Ngọc Kiều", đầu cô chết máy một phút mới phản ứng lại.

Cô còn chưa kịp nói, Cố Kiến Quốc lại ức chế oanh tạc, "Mày mau nói, mày rốt cuộc định khi nào đi câu dẫn Chiến Mặc Thần, mày cho tao tin tức chính xác xem!"

Chắc...

Ông ta cũng biết đó gọi là câu dẫn sao?

"Tôi đã biết." Cố Phi Yên phản ứng lại, có chút không kiên nhẫn nhu nhu mi tâm, "Ông vội cái gì, để không có bất kỳ sai lầm nào, tôi trong khoảng thời gian này đang vạch kế hoạch đây."

"Vạch kế hoạch, vạch kế hoạch, mày còn tiếp tục như vậy, Chiến Mặc Thần đã nắm được Tôn Ngọc Kiều trong lòng bàn tay rồi, tao xem mày đến lúc đó làm thế nào, mày muốn khóc còn không kịp!"

"Tiến triển giữa họ rất tốt?" Cố Phi Yên hỏi.

Không nói rõ được tư vị trong lòng mình, nhưng cô biết, tóm lại không bao giờ là sự vui vẻ.

Cô hậu tri hậu giác nghĩ, hơn nửa tháng cô cặm cụi làm việc, có phải là đang muốn trốn tránh hay không.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 101

68101.

“Ta đã nói mày không tin, mày tự đi xem tin tức trên báo đi!”

Con tức giận muôn trượng, Cố Kiến Quốc tắt máy, Cố Phi Yên nghe ‘Bụp’ một tiếng to, cảm giác chiếc loa trong tay Cố Kiến Quốc khả năng vừa vỡ hai nửa rồi.

‘Ha ha’ một tiếng, cô ngồi xuống bậc thang.

Ngón tay vuốt phẳng màn hình, vài phút sau, Cố Phi Yên mới hạ quyết định, mở khóa máy điện thoại, trong lòng nặng nề tìm kiếm tin tức.

Quả nhiên, có tin báo Chiến gia và Tôn gia trở thành thông gia với nhau.

Cố Phi Yên lạnh mắt nhìn theo, trong lòng không ngừng khinh bỉ.

Bài báo dài như vậy không giống như bản tin mà là như bản quảng cáo, từ đầu đến cuối đều khen Chiến Mặc Thần và Tôn Ngọc Kiều đều do tạo hóa dựng lên, cách diễn đạt câu vô cùng có tâm, ảnh cũng phải chụp không khác gì bìa cứng tạp chí.

Hình như ở tiệc rượu.

Người đàn ông cao lớn khoác trên mình bộ âu phục màu đen may vừa người, góc mặt tuấn tú, đẹp trai mà lạnh lùng, người phụ nữ khoác tay anh thì đoan trang, dịu dàng, ánh mắt nhìn vào người đàn ông đầy sùng bái ngưỡng mộ, hai ly rượu cùng vào nhau, có thể nghĩ thấy phảng phất hương rượu nho.

Ánh sáng và ánh ở phía sau bọn họ tạo thành một mảng giáng mộng tuyệt đẹp.

“Cảm giác miễn cưỡng quá đi.”

“Chắc chắn bằng mặt không bằng lòng, à nhầm, bằng mặt còn không có.”

“Nhìn vào giống như sắp đặt để chụp ảnh vậy, tuyệt đối!”

Cố Phi Yên giả bộ không quan tâm vút điện thoại vào trong túi xách, ngẩng đầu nhìn cảnh tượng sửa sang bưng bưng khí thế trong quán bar, muốn nói gì đó chỉ đạo công việc cho nhân viên, nhưng không biết nói từ đâu.

Trong đầu trống rỗng, không có bản thiết kế lẫn ý tưởng, cái gì cũng không có, dường như đồ đạc ở đây như mất đi lực hấp dẫn với cô.

Cô muốn yên lặng ngẫm nghĩ, để mình hoàn toàn nhập tâm vào công việc, nhưng trong đầu không ngừng xuất hiện hình ảnh người đàn ông ánh mắt lạnh như băng, còn có tay của anh khoác tay người con gái khác....không phải cô.

Vò vò đầu phiền não, Cố Phi Yên ngồi xuống lần nữa.

Ngay lúc này, điện thoại kêu chuông, cô cầm lên xem, vẫn là Cố Kiến Quốc.

Ông ta sao lúc nào cũng gọi điện vậy?

Không nhận được con tức giận mà cũng không việc gì phải nhận.

Cố Phi Yên vẫn không quên được khoảnh khắc quán quýt là ai mang đến, vừa nghe điện thoại cô liền hét vào đầu dây bên kia, “Cố Kiến Quốc, ông còn muốn nói gì nữa? Cả ngày đều chỉ biết giục giục, ông không thấy phiền à? Ông có thời gian này đến giục tôi, sao không có thời gian suy nghĩ đường đường chính chính mà quản lý công ty, dựa vào bản lĩnh ăn của mình sao?”

“Ha...” Cố Kiến Quốc cười một tiếng, cũng không tức giận, rất bình tĩnh lãnh đạm nói, “Ta chỉ muốn thông báo với mày, nếu mày ngày mai vẫn chưa có động tĩnh gì thì ta sẽ ra tay với công ty của Sở Nghiễn.”

“Cái gì?” Cố Phi Yên đột nhiên tim đập nhanh, “Cố Kiến Quốc, tôi cảnh cáo ông, ông đừng có manh động mà khinh suất, nếu không hợp đồng giữa chúng ta sẽ phé bỏ hết!”

“Mày giờ cố gắng cũng không có, hợp đồng này cũng coi như chưa ký? Ta nói cho mày biết, mày ngày mai tốt nhất đến tìm Chiến thiếu gia, nếu không ta sẽ gây áp lực lên công ty Sở Nghiễn! Mặc dù Cố gia ta không so được với Chiến gia nhưng với một công ty nhỏ bé kia ta lại có khả năng đối phó, nếu mày không tin, hãy đợi xem tin tốt!”

Không tin?

Tại sao không tin chứ?

Cô tin!

Cố Kiến Quốc là kẻ chả có triển vọng gì nhưng phát triển không đủ, thù thành còn được, công ty của Cố gia không thể nói bại là bại được, bây giờ tình

hình công ty coi như không tồi. Không nói cái khác, rõ ràng dùng tiền che đậy, công ty Sở Nghiễn mở chưa lâu cũng không chịu được áp lực mà Cổ Thị đề xuống.

Cổ Kiến Quốc ép cô như vậy, cô không thể không xem thường.

Tức đến mặt đỏ lên, Cổ Phi Yên cắn răng chịu đựng, “Ông yên tâm, tôi sẽ đi!”

“Vậy là tốt.” thái độ Cổ Kiến Quốc dịu xuống, thay đổi sắc mặt nhanh chóng, cười nói, “Ta biết con gái của ta thông minh nhất, rất hiểu thời thế, Chiến thiếu gia thấy con rất thú vị, nên không thể xem nhẹ con, ta đợi tin tức từ con, ha ha ha....”

Ngày mai nhất định phải đi, cô bị ép phải ra quyết định này, ngược lại trong lòng không rồi bời lả.

Có lẽ đây là định mệnh.

Không phải là theo đuổi người đàn ông thôi sao, kinh nghiệm 8 năm của cô, sợ gì!

Cố gắng ép cảm xúc trong lòng xuống, Cổ Phi Yên nhìn vào bản thiết kế, chỉ đạo công việc cho công nhân. Mặc kệ sau này cần làm gì, cô không thể để mọi chuyện trước mắt biến thành trò trẻ con, đây là công việc của cô, cô phải nỗ lực!

Coi như cần ở bên Chiến Mặc Thần, cô cũng không muốn làm dây tơ hồng phụ thuộc vào anh.

Hướng hồ, cô không thể luôn ở bên anh.

.....

Cổ Phi Yên nghĩ rất nhiều tình huống nhưng duy nhất không ngờ đến là...cô lại không tìm được Chiến Mặc Thần!

Đi Vân Thiên Uyển tìm, anh không có.

Gọi điện thoại, anh không nghe.

Đến Quốc Tế Đế Cảnh tìm anh, cô ngay cả phòng khách cũng không được bước vào, nữ tiếp viên dịu dàng nhưng vẫn không đồng ý.

Ngày hạ nóng bức, Cổ Phi Yên đứng đợi dưới bóng cây trông thật đáng thương.

Cô ngẩng đầu nhìn hướng phòng làm việc của tổng tài trên tầng cao nhất, chỉ cảm giác cả người đến linh hồn đều bị Chiến đại tổng tài ngăn cách bởi sự lạnh lùng, thật thảm hại, nhanh chóng mất đi cảm giác.

Bây giờ cô mới biết, khi anh không muốn gặp cô, cô căn bản không còn cách nào tiếp cận anh càng không thể nói mượn có câu dẫn anh.

Cô đang có chút nghi ngờ, mình trước kia tại sao theo đuổi được Chiến Mặc Thần.

Lúc đó, mặc dù có Ảnh Hồ hacker tài giỏi này định vị Chiến Mặc Thần ở chỗ nào, cô kịp thời nắm bắt được ngay vị trí đó, nhưng chỉ cần anh cự tuyệt cô lại gần, cô cũng chỉ có thể giống như bây giờ, căn bản không có cơ hội xuất hiện trước mặt anh.

Lẽ nào, lúc trước sự phòng bị của Chiến Mặc Thần không có chắc chắn như vậy?

Cổ Phi Yên hít một hơi thật sâu.

Xem ra chỉ có thể đứng ở bên ngoài công ty cầm sào chờ nước vậy.

Nhưng, đợi đến ba ngày rồi, Cổ Phi Yên sớm đến muộn thủ đều không thấy bóng dáng Chiến Mặc Thần, ngay cả góc áo cũng không nhìn thấy!

Đến ngày thứ tư, Cổ Phi Yên nhìn vào cửa lớn Quốc Tế Đế Cảnh, đột nhiên trong đầu nghĩ ra một ý tưởng.

Cửa trước đợi không được, nói không chừng có người đón cửa sau?

Đôi mắt hồ ly lấp lánh lộ ra tia gian xảo, Cổ Phi Yên đi vào hầm để xe của Quốc Tế Đế Cảnh, theo trí nhớ đến thang máy tư nhân nơi nghỉ ngơi trong phòng làm việc.

.....

Tầng cao nhất của Quốc Tế Đế Cảnh.

Giang Đào thành thật báo cáo trước mặt Chiến Mặc Thần, “Chiến thiếu gia, Cổ tiểu thư đang ở trong hầm để xe, đứng ngay ở cửa thang máy tư nhân, anh xem chúng ta hôm nay đi ra từ hầm gửi xe hay là đi cửa trước.”

Chiến Mặc Thần đang xem tập tài liệu ngẩng đầu lên, trong ánh mắt đen sâu thẳm của anh đầy sự không vui, “Chuyện nhỏ như vậy, anh còn đến hỏi tôi

sao?”

Giang Đào, “.....”

Rốt cuộc là tránh hay không tránh. ....

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102

68102.

Chăm chỉ suy nghĩ một lúc, Giang Đào cảm thấy ý của Chiến Mặc Thần là tránh.

Người đàn ông đều có lòng tự tôn, đối với nữ nhân đã làm tổn thương mình, đó khẳng định trúng tim đen là không muốn gặp!

Chưa nhìn thấy sắc mặt của Chiến thiếu gia gần đây càng ngày càng lạnh lùng, bị Cố tiểu thư chặn vòng quanh quấy rầy liên tục, làm cho trên mặt một chút cũng không thấy vui vẻ gì sao?

Được thôi, mặc dù Chiến thiếu gia trước giờ chưa cười lần nào, lúc nào cũng đáng vẻ lạnh nhạt nghiêm túc nhưng anh trước kia cũng đâu dọa người như này!

Nghĩ lại công ty gần đây trên dưới mọi người đều cảm thấy lo lắng, sợ làm sai chuyện gì nhận được ánh mắt lạnh lùng của Chiến tổng, Giang Đào trong lòng nổi khiếp sợ vẫn còn.

Vì hạnh phúc của mọi người và hạnh phúc của chính mình, anh từ trong lòng đốt lên ngọn lửa mang đầy trách nhiệm, nhiệt huyết theo lồng ngực bảo đảm, “Chiến thiếu gia, anh yên tâm, tôi nhất định sẽ cùng anh san sẻ nỗi lòng này.”

Chiến Mặc Thần, “.....”

Vì vậy, rốt cuộc làm gì cùng anh san sẻ nỗi lòng đây?

Đón lấy ánh mắt anh, Giang Đào như có thêm chỗ dựa vững chắc, mặt đầy kiên định, một lòng trung thành.

“.....” Chiến Mặc Thần ngẩng đầu lên, con ngươi đen sâu thẳm ấy nhìn Giang Đào một lúc một cách hài lòng, ánh mắt hướng tập tài liệu trước mặt, “Tôi biết rồi, cậu lui trước đi.”

“Vâng!” Giang Đào quay người rời đi.

Anh không để lỡ ánh mắt tán thưởng của Chiến Mặc Thần, mừng rỡ đi sắp xếp.

5h chiều.

Vẫn chưa đến giờ tan làm, Chiến Mặc Thần từ chỗ bàn làm việc ngồi dậy, “Chuẩn bị xe, hôm nay sớm trở về biệt thự.”

“Về biệt thự Đế Vân Sơn Đình sao?”

“Ừm.” Chiến Mặc Thần gật đầu nhẹ, ánh mắt ẩn chứa sự vui mừng.

Biệt thự Đế Vân Sơn Đình cũng là tài sản dưới tên của anh, anh có hướng phát triển các tòa nhà thương mại giá cao, cũng có thói quen giữ lại hai tòa cho mình.

Mấy hôm này, vì tránh Cố Phi Yên, anh vẫn ở công ty cách khá xa khu biệt thự, hôm nay...đi đến đó cũng không tồi.

Thất cả vạ, Chiến Mặc Thần quay người đi vào phòng nghỉ ngơi, không ngờ rằng Giang Đào đã chuẩn bị xe đi cửa trước, vội vàng nói, “Chiến thiếu gia, mời anh!”

Chiến Mặc Thần, “.....”

“Chiến thiếu gia, anh yên tâm, Cố tiểu thư vẫn đợi dưới hầm để xe, tôi đã sắp xếp anh đi cửa trước, thần không biết quý không hay, nhất định để cô ấy không đuổi kịp được anh!”

Chiến Mặc Thần, “.....”

Niềm vui mừng trong ánh mắt anh đã thu lại, con người sâu thẳm vô cùng, khí tức quanh người lúc đầu nhẹ nhàng đột nhiên trĩu trĩu đi, tựa như cơn bão điên cuồng vây xung quanh, yên lặng không thở nổi.

“.....” Giang Đào có chút không xác định, hỏi lại, “Chiến thiếu gia?”

“Đi!” ánh mắt lạnh lùng quét Giang Đào một lượt, Chiến Mặc Thần đi ra cửa lớn phòng làm việc, từng bước lớn mà đi.

Giang Đào, “.....”

Anh đột nhiên cảm thấy có dự cảm gì đó không đúng!

.....

Dưới hầm để xe.

Cố Phi Yên đợi đến 8h tối vẫn không thấy người bước ra từ thang máy, trong lòng hiểu cái gì đó.

Vẫn không hết hi vọng, cô vẫn kiên cường đi xuống lầu Quốc Tế Để Cảnh nhìn lên trên, không như dự đoán, cô quả nhiên nhìn thấy tầng phòng làm việc đã tắt đèn, bóng tối trầm mặc như đang chế nhạo cô không biết tự lượng sức mình.

Đột nhiên, trong lòng cô tựa như dao cắt.

Anh đang trốn tránh cô!

Trước kia anh cũng đối với cô đoạn tuyệt như vậy, không phải bởi vì cô muốn anh nhìn thấy cô nhiều hơn, vĩnh viễn là sự yên lặng đến lạnh lẽo.

Bây giờ, anh lại càng không muốn gặp cô sao?

Đợi bao nhiêu ngày, anh cũng không muốn nhìn thấy cô một lần, rõ ràng, trong lòng anh đối với cô giống như cô đã từng cự tuyệt anh, trở mặt đánh lầy anh thật buồn cười, vì vậy một chút liên quan anh cũng không muốn có.

“Cố Phi Yên, cô nói cho tôi biết, cô thật sự yêu tôi không?”

Giọng nói trầm ấm pha chút phẫn nộ của người đàn ông ấy vang vọng bên tai, làm cho Cố Phi Yên có chút giật mình.

Có lẽ.....

Như này cô có chút ích kỷ.

Không để ý đã theo đuổi anh bao năm nay, lại vì không muốn dây dưa với Cố gia mà cự tuyệt anh. Bây giờ bị Cố Kiến Quốc ép, cô lại không quan tâm anh có muốn hay không mà quán lấy anh.....

Là cô đã sai phải không?

Muốn hay không, cô đi tìm cách khác, không thể làm phiền anh nữa?

Anh tuyệt tình như vậy, bên cạnh còn có đối tượng không tồi, đáng lẽ ra cô không nên ích kỷ thêm nữa....

Vừa suy nghĩ vừa mất tinh thần, Cố Phi Yên cúi đầu chán nản đi trên đường vô tình và vào một đôi tình nhân.

“Xin lỗi, tôi vô ý quá!” Cố Phi Yên vội vàng xin lỗi, “Có làm đau các bạn không?”

“Không sao đâu, ai cũng có lúc không cẩn thận mà.” Người con gái cười lắc đầu, nhìn Cố Phi Yên đi một mình chớp chớp mắt liền rút một bông hồng trong bó hoa đang ôm trong lòng tặng Cố Phi Yên, nói nhiệt tình, “Tặng chị, hy vọng chị có một tình yêu thật đẹp!”

Cố Phi Yên cảm thấy vừa vui mừng vừa kinh ngạc.

Cô tròn tròn mắt, “Cái này... thật sự tặng tôi sao? Tôi thật sự có thể nhận nó?”

“Vâng!”

Phải đợi câu trả lời chắc chắn, Cố Phi Yên vui mừng nhận lấy nụ hồng, bông hoa vẫn chưa nở rộ, nụ hoa còn vương lại những giọt nước, rất tươi đẹp, chứa đựng sức sống mãnh liệt.

Cô gái ngại ngùng nhìn người bạn trai bên cạnh cười ngọt ngào, “Đây là bạn trai của em mua tặng em, hôm nay là kỷ niệm một năm chúng em yêu nhau, chúng em rất hạnh phúc, thực ra không có ý gì, em thấy chị tâm trạng không tốt, muốn làm chị vui vẻ lên chút.....sau đó, nhờ lần va chạm này mới có thể

tặng cho chị.”

“Tặng người hoa hồng tay còn vương lại chút mùi hương, chúng em coi như chia sẻ niềm vui.” Cậu thanh niên trẻ trên mặt có vài phần non nớt, nhìn vào bạn gái đang thẹn thùng, cậu lắc đầu cười.

Tình yêu thật đẹp đẽ.

“Cảm ơn hai em” Cổ Phi Yên nở nụ cười sáng lạn, nói tự đáy lòng, “Các em nhất định hạnh phúc cả đời nhé!”

Tạm biệt đôi tình nhân, Cổ Phi Yên trong lòng vui lên không ít..

Nhìn nụ hồng trong tay, cô bắt đầu đốt lên ý chí phấn đấu.

Không phải chỉ là chặn người thôi sao?

Một ngày chặn không được, thì ngày thứ hai chặn.

Một tháng không gặp được thì hai tháng.

8 năm cô còn theo đuổi được, mới có vài hôm đã từ bỏ sao được, đó không phải là tính cách của cô!

Chiến Mặc Thần cái tên này cứ lạnh nhạt với cô, Ha ha... đợi khi cô bắt được anh rồi, để xem cô xử lý anh như nào! Cô nhất định để anh hết lần này đến lần khác khắc sâu cái gì gọi là “Duy nữ tử vi tiền nhân khó chiều.” để anh phải cầu xin cô sủng ái anh.

Ý chí hùng hực như lửa đốt, Cổ Phi Yên mở phần mềm thông tin kết nối với Hồ Ảnh.

[Ảnh Hồ, giúp tôi điều tra vị trí của Chiến Mặc Thần, cô có số điện thoại của anh ta rồi, không cần tôi phải nói nữa?]

Ảnh Hồ trả lời, [Chính xác là không cần, tiền thù lao lần trước cô vẫn chưa đưa tôi, cô quên rồi sao?]

Cổ Phi Yên, “.....”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 103

68103.

Thôi xong rồi, cô ấy làm sao quên được việc này cơ chứ? Ảnh Hồ cái thứ này chỉ là treu ghẹo, cô lúc trước, “không bảo vệ được chữ tín” rồi, lần này khẳng định là không có cái lời tốt đẹp rồi.

Quả nhiên.....

[Lần này, ba lần thù lao, đêm nay hoàn thành việc sẽ trả tiếp]

Cổ Phi Yên “.....”

Không có cách nào, người ở cùng dưới một mái nhà không thể không cúi đầu, cô cam chịu số phận, tay đặt trên màn phản quang gỗ khua [được rồi, anh nhanh chóng đưa đề tôi kiểm tra, việc của tôi làm xong rồi, mới có tâm trạng để trả tiền thù lao cho anh.]

[Như cô mong muốn]

Ảnh Hồ làm việc rất bài bản, cũng rất có năng suất.

Nhấn nại đợi chờ, Cổ Phi Yên không thể nhận được tin tức của Ảnh Hồ, nhìn anh ta gửi cho cô cái địa chỉ, Cổ Phi Yên cau mày, suy nghĩ, Cô luôn cảm thấy địa chỉ này trông rất quen.

Tại căn biệt thự Đế Văn Sơn

Cô hình như đi qua rồi, là lúc nào nhỉ?

Đúng rồi, đó là căn biệt thự của Du Diễm Phong, không thì là ở đâu nhỉ?

Ý thức được liên kiểm tra trong mục thông tin điện thoại, Cố Phi Yên chán chường nhìn tên của Du Diễm Phong, thờ dài, tên khốn này cũng là một kẻ đáng thương, không biết ở Nam Phi Đào kim cương thế nào rồi, khi nào có thể về nước.

Thật đáng thương!

Nhưng, lúc bản thân rất bi thảm, nghĩ muốn có một người còn bi thảm hơn mình, không có từ ngữ nào có thể diễn tả nỗi, tâm trạng vừa tốt được một chút.

Vừa cảm thán, Cố Phi Yên vừa suy nghĩ xem làm thế nào để đến Đế Vân Sơn, không phát hiện ra bản thân không cần thận dùng tay gọi điện thoại.

Hàng ngày đi đến biệt thự Đế Vân Sơn, rất không có sự tính toán.

Ở đó không có xe bus, để đi vào được khu Đế Vân Sơn chỉ có thể đi đi bộ, hoặc là gọi xe..... Cô là một người đáng thương nghèo túng, ăn một chút đồ ngon cũng không nổi, thì làm sao có thể tình nguyện ngày ngày gọi xe được chứ, đó không phải là đốt tiền ư?

Nhưng, nhưng thật sự muốn dựa vào đôi chân này đi, không nói đối với thể lực thì đây là thử thách cực đại, cái lòng dưng dưng cảm của cô không có, thật sự rất sợ ma quỷ, thật sự không muốn ném thử cảm giác lằng lằng của đêm đen đi ở trong đường núi rừng.

Nghĩ nửa ngày, Cố Phi Yên cũng không nghĩ ra được cách gì để đến đấy.

Đang ở lúc này, bỗng nhiên tiếng chuông điện thoại kêu lên làm đứt mạch suy nghĩ của cô.

Cúi đầu xuống xem, là Du Diễm Phong.

“Alo.” Cố Phi Yên kinh ngạc nghe điện thoại, “anh về nước rồi, tự nhiên làm sao lại muốn gọi cho tôi vậy?”

“tôi còn đang muốn hỏi cô đây, cô không có việc gì tự nhiên lại gọi cho tôi, có phải là nhớ tôi rồi không? Lại còn bị cô nháy máy nữa, có phải là cô ngại, xấu hổ rồi ư? Nhưng, trong mục ghi nhớ không thể làm giả được, cô không ở trước mặt tôi thì thật là ngại quá, hahahaha.....”

Cố Phi Yên “.....”

Nhìn mục ghi nhớ, hình như đúng là cô đã gọi điện thoại cho Du Diễm Phong trước.

Suy nghĩ xong thì cô biết rồi, hơn nữa vừa xong là không có khoá máy gì cả, vô ý mới gọi điện thoại cho anh ta, nhưng cũng thật tốt.

Cố Phi Yên hỏi, “anh bây giờ đang ở đâu?”

Nói không chừng, khéo về nước rồi?

“Bồn thiếu gia vừa mới về nước, bây giờ đang ở sân bay, haha, Tiểu Yên Yên thật sự là có thần giao cách cảm tôi tôi nha, chân tôi vừa mới chạm tới đất Kinh Thành này đã nhận được điện thoại niềm nở nhiệt tình của cô rồi, ông đây rất vui!”

Tiểu Yên Yên cái quý gì chứ?

Niềm nở nhiệt tình cái quý gì chứ?

Thôi, không tính toán với tên khốn đấy nữa.

“Du thiếu gia, tôi không phải còn nợ anh 5 đêm sao, hay là, từ đêm nay tôi bắt đầu trả nợ.” Cố Phi Yên chỉ cảm thấy bản thân đã bắt được một thanh niên khoẻ mạnh miễn phí, trong lòng cô vui sướng, vì nói phục vụ Du Diễm Phong, nên giọng nói cũng rất ngọt, “tôi ở gần Quốc Tế Đế Cảnh, anh qua đây đón tôi đi.”

“Cô dạo này thế nào rồi, giọng nói làm sao lại ồ ồ nói ngọt như vậy, dạo chết người mất!”

“..... hahaha.” Hít một hơi thật sâu, Cố Phi nhẩn nhẩn trong lòng phát ra lửa, lấy lại giọng bình thường, “Du thiếu gia, anh có đến hay không?”

“Cô cầu xin tôi!” Du Diễm Phong tâm trạng rất tốt, bắt đầu trêu chọc cô, “Cô nếu như cầu xin tôi, nói không chừng tôi đến đón cô đó. Phải biết, bồn thiếu gia hôm nay về nước, rất nhiều người đã hẹn gặp tôi, thời gian của tôi rất quý giá đó!”

Cố Phi Yên không thể nhịn nổi được nữa, nói lớn trong điện thoại, “Du Diễm Phong, anh có đến đón tôi hay không?!”

“Tiểu Yên, cô rất hung dung với tôi.”

“nói, có đến hay không?”

“..... đến.” Giọng nói của Du Diễm Phong rất oan ức.

Tắt điện thoại, Cố Phi Yên yên tâm rồi.

“các chất đo lường sắt,sôm không thể thành thật như vậy được.” Với điện thoại ngơ vờ một câu, Cố Phi Yên nhẫn nhịn không để lộ ra.

.....

Cố Phi Yên trông chờ mỗi mòn, cuối cùng, ánh mắt nhìn thấy một chiếc xe ở cô không xa đang đi chậm chậm lại, chiếc xe ầm còi inh ỏi.

“Hey!” Vẫy vẫy tay, gió đánh rơi xuống chiếc kính đen trên mặt của Du Diễm Phong. Vẻ mặt đẹp trai anh tuần với nụ cười rạng rỡ, vẫy vẫy tay gọi cô, “Tiểu Yên, ở đây!”

Cố Phi Yên không thể chịu nổi cũng để lộ ra nụ cười rất tươi, vẫy tay lại với anh ta.

“tặng tôi ư?” Vừa mới lên xe, Du Diễm Phong hai mắt long lanh,lấy bông hoa hồng trong tay của Cố Phi Yên,hôn lên bông hoa tươi mềm mại, cảm động nhìn cô, “tôi biết cô yêu tôi, cảm ơn cô, bảo bối.”

Cố Phi Yên “.....”

Trước kia không cảm thấy tên khốn này bỉ ổi khốn nạn, lần đầu tiên gặp mặt, nhìn thấy anh ta diện mạo đẹp trai anh tuấn, ánh mắt lạnh lùng lưu chuyển, thái độ hung hăng làm càn làm bậy, còn cho rằng anh ta có lòng dạ độc ác, tâm lòng gian xảo dối trá. Bây giờ..... thật sự không có mắt nhìn rồi!

Một bên muốn đi đến biệt thự Đế Vân Sơn, Cố Phi Yên không tính toán đến chuyện hoa hồng bị cướp mất, đẩy đẩy vào cánh tay của Du Diễm Phong, thúc giục, “được rồi, đi thôi, đến nhà của anh.”

“đi thẳng đến nhà tôi.”

“Ừm.”

“cô tự nhiên làm sao lại đối với tôi nhiệt tình như vậy, không thể có âm mưu gì chứ?”

“.....” Cố Phi Yên nhú mày, “tôi còn có âm mưu gì chứ.không thì là hôm nay gọi nhầm điện thoại cho anh, nhầm thì cứ nhầm đi?”

“cô không phải là có hứng thú với tôi rồi, muốn làm người phụ nữ của tôi?” Du Diễm Phong nghĩ đến một điều có thể.

Suy nghĩ, còn có một chút chủ động rồi!

“Không muốn.” Cố Phi Yên dứt khoát lắc đầu.

“Tại sao?”

“Anh không phải là mẫu người tôi thích.”

“Vậy tại sao hôm nay cô nhất định muốn gặp tôi?”

“Vì muốn sớm trả nợ cho anh, sớm phân rõ mối quan hệ với anh.”

“.....” Du Diễm Phong không nói nên lời. “Haizzzz, biết cô là một người không có lương tâm”

“Anh biết là tốt rồi.”

Cố Phi Yên lè lưỡi ra, xông đến Du Diễm Phong làm mặt xấu, dọa cho anh ta đến nỗi tay run. Chiếc xe rất nguy hiểm không phi đến đối diện với chiếc xe đang đi, cô cười lớn, mái tóc đằng sau bay phất phới và tâm trạng của cô giống như là tùy ý muốn làm gì thì làm.

.....

Chiếc xe đi nhanh trên đường, đến khu ngoại thành thì đi với tốc độ bình thường.

Thời gian không ngắn, nhưng bởi vì trong lòng có chuyện, Cố Phi Yên không chỉ không có cảm giác thời gian dài, lại ngược lại cảm thấy vừa mới nhắm mắt thôi đã đến cửa khu biệt thự của Du Diễm Phong rồi. Trong lòng dần dần lo lắng hồi hộp.

Xuống xe, cô vừa muốn đi trước, đột nhiên Du Diễm Phong kéo lấy tay áo cô.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104

68104.

Thân hình Du Diễm Phong cao to đang đè ép Cố Phi Yên xuống, dùng sức lực để cô dựa vào cửa xe, đưa cơ thể nhỏ bé mềm nhũn của cô ôm vào trong lòng.

Cơ thể cô dựa vào đằng sau, anh và cô gần sát nhau, dường như chỉ cần cúi đầu một cái là có thể hôn rồi.

Cái khoảng cách như vậy, rất nguy hiểm. Đối với người đàn ông là vô cùng vì xinh đẹp, con người hoa đào tràn đầy màu sắc ánh sáng lung linh, Cố Phi Yên cũng có thoáng chốc sợ hãi, bị Du Diễm Phong cái đẹp của người đàn ông đáng vẻ lung linh trở nên đẹp đẽ.

Nhưng, cô rất nhanh phản ứng lại, từ ngậy thành tức giận đá vào chân anh ta một cái, để anh ta buông cô ra.

“..... Du thiếu gia, anh lại phát bệnh thần kinh cái gì vậy, theo đuổi người phụ nữ này, vẫn là có chút kỹ thuật hàm lượng, đi một chút vào tim, có được không? để người phụ nữ này ở trên xe một chiều đều qua thời gian rồi. anh có thể với tất cả thời gian mới không, có thể không phải trốn tránh khó nhọc không? trên trục người ta rất là miễn cưỡng, anh dù sao cũng đừng nhìn đến tim tôi đang đập loạn lên, con hươu nhỏ đang đụng chạm loạn cả lên như vậy.”

Du Diễm Phong “.....”

Thật là bị ghen làm cho răng đau.

Con người hoa đào của anh dạt dào nhìn người phụ nữ nhỏ bé trước mặt anh, dùng bông hoa hồng cầm trong tay nhẹ nhàng phүй phүй lên khuôn mặt của cô, cắn răng hỏi, “tôi rất là tốt, cô đối với tôi, dù chỉ một chút cảm động cũng không có ư?”

“Không có.” Cố Phi Yên rất thẳng thắn trả lời.

“Cô cảm thấy tôi không đẹp trai?”

“Đẹp trai.” Cố Phi Yên rất chắc chắn, nhưng không đợi Du Diễm Phong đề lộ ra nụ cười ý, cô lại nhận đến một câu, “nhưng Chiến Mặc Thần đẹp trai hơn anh, vẫn là tôi đã thử qua rồi, từ trong đến ngoài đều rất tốt, tôi cảm thấy tiếp tục ngu anh ấy sẽ bài bản hơn, cũng có thể có một danh tiếng tốt.

Du Diễm Phong “.....”

Mẹ kiếp, anh cảm thấy trong ngực rất đau, người phụ nữ nhỏ bé này bắn vào tim anh hàn ngàn mũi tên vậy.

“Đi, cùng với ông đây về nhà rồi hãy nói lại! Dùng lực kéo tay Cố Phi Yên, Du Diễm Phong tức giận bùng bùng, “cô đừng có quên, còn trả nợ năm đêm đó, không cho ông làm xong thì ông không để cho cô về nhà!”

“Đừng nói âm áp như vậy, chỉ là chơi game cùng anh năm đêm mà thôi!”

“Vậy lại như thế nào, cô vẫn cùng tôi về nhà.”

Nói không chừng, lâu ngày lại sinh tình cảm với nhau, anh thuận lợi chứ?

Cố Phi Yên không muốn chọc vào con hổ giấy này, không thể động đến ông lớn này được. Cô vẫn muốn mượn địa bàn của anh ta để đưa tiền thù lao cho Ảnh Hồ. Mặc dù có một chút hiềm nghi “làm việc tiêu cực bình nhắc” Du Diễm Phong không chỉ không thể ngăn cản còn có thể rất bằng lòng nhìn thấy cô chiếm dụng thời gian.

Hai người một trước một sau nhìn thẳng đi, Du Diễm Phong luôn lo lắng cầm lấy tay của Cố Phi Yên, Cố Phi Yên muốn buông ra, anh không nói lỏng tay, Từ đằng xa nhìn thấy, hai người giống như là một cặp tình nhân có chút ồn ào, đang cãi nhau.

.....

Dưới bóng cây râm mát.

Một bóng dáng người cao to đang nhìn chăm chăm hai người từ xa, đôi mắt trầm mặc tức giận, đôi mắt sâu thẳm dường như so với không gian đêm lạnh lẽo nhất vẫn không thể địch lại nổi. Trên núi gió đêm tĩnh lặng, cũng không so được với trên người anh phát ra khí lạnh lẽo.

Căn bản chỉ mà muốn đi ra ngoài vận động, để cho lòng thoải mái, không nghĩ rằng, trong lòng lại không thoải mái được. ngược lại để anh nhìn thấy điều kích động kia, trong lòng lại càng buồn hơn.

Tán tỉnh ve vãn, còn tặng hoa hồng!

Đôi mắt lạnh lùng, Chiến Mặc Thần sốt ruột, chỉ cảm thấy bản thân để người khác lạnh lẽo đặt một bó hoa, hoa đâm đến tận trong tim anh.

Anh nghĩ,nếu như lại đến tìm anh ta,anh tặng cô hoa cười hi hi với cô,cho dù anh kéo mặt xuống đến nói đạo động,nhưng hành vi trên anh không ý kiến nhiều.nhưng,điều anh không nghĩ đến lại là,lại một lần nữa,cô dễ dàng từ bỏ!

Giang Đào kinh ngạc run rẩy,cân nhắc một chút,anh vẫn là mở mồm hỏi, “Chiến Thiếu Gia, tôi có cần gọi cho Cố Tiểu Thư điện thoại không? Tôi cảm thấy,cô ấy nên là đến tìm cậu,nói không chừng chỉ là ngồi nhờ xe của Du Thiếu gia mà thôi,hahahaha.....”

Hôm nay lúc tan làm,những việc từng trải qua của Chiến Mặc Thần nổi buồn biến hóa,Giang Đào cảm giác nhảy bèn đến không thích hợp.

Sau việc này anh sâu sắc kiểm điểm lại bản thân mình, lại đạt được cái sự nhắc nhở thiện ý của người khác.anh ngạc nhiên phát hiện bản thân căn bản là tiếp thu sai ý của Chiến Thiếu gia.

Cái gì mà làm phiền Cố Tiểu thư chứ?

Căn bản là cái ham muốn dục vọng không làm thỏa mãn được!

Chiến Thiếu Gia bởi vì trong lòng uất ức,bỏ rơi Cố Tiểu Thư,đây là anh ấy làm vì thói kiêu ngạo của đàn ông,không thể dễ dàng cúi đầu với một người phụ nữ,cho dù là người phụ nữ anh ấy thích cũng không được!

Nhưng, bọn họ có vài việc làm xử lý,nên phải xem đến bản chất của vấn đề,vì Chiến thiếu gia chia sẻ giúp đỡ!

Chiến Thiếu gia nói không cần không cần,thực ra trong lòng vẫn rất thành thật,lúc đó, anh ấy nên là phải nỗ lực làm ra cơ hội,để Chiến Thiếu gia “trong lòng không muốn” của Cố tiểu thư nảy sinh ra xuất hiện cùng một lúc,từ hạnh phúc đi đến sự hải hức lớn của đời người!

Nghĩ thông máu chốt,tác chiến phương châm của Giang Đào phát sinh rồi,tính cơ bản đã biến hóa.

Bây giờ anh không chỉ ngăn cản Cố Phi Yên gần với Chiến Mặc Thần,còn bắt đầu vì Cố Phi Yên nói chăm sóc rồi.

Mặc dù, Chiến Mặc Thần ánh mắt nhìn lướt qua,bị ánh mắt sắc lạnh của anh nhìn,Giang Đào gượng cười trong cổ họng lập tức im lặng mà dừng,giống như là bị người ta bóp cổ con vịt vậy,lại cũng không phát ra bất kì âm thanh nào cả.

“đến tìm tôi sao?” Chiến Mặc Thần lười lạnh lùng, “cậu xác định, cô ấy biết tôi bây giờ đang ở đâu? cô ấy vốn dĩ không biết đây là tài sản của tôi,lại làm sao có thể là đến tìm tôi được chứ?”

Giản Đào, “.....”

“cậu vì cô ấy nói như vậy,có phải là không nhớ ai mới là người đưa cho cậu tiền lương?”

Giang Đào, “.....”

Số phận khổ quá,yêu cầu ham muốn của người đàn ông không làm thỏa mãn được thật đáng sợ!

Còn bản thân đau ở trong lòng,Giang Đào bỗng nhiên phát hiện Chiến Mặc Thần bước đi dài hơn đi về phía trước,nghiêm chỉnh một chút tâm trạng vô cùng không thoải mái,tức khắc không dám lười biếng,mà vội vàng đi theo anh ấy

.....

Cố Phi Yên không biết bản thân mình trong vô ý đã tức giận cô nhất tâm muốn ghét cái người đàn ông đó,cô vỗ vỗ vào mặt,để lộ ra một vài điều cười ngọt nhưng cứng rắn.

Hahahaha

Cô bây giờ nê phải vui vẻ hào hứng!

Đi vào căn biệt thự của Du Diễm Phong,cô cùng với anh ấy chào hỏi,được sự cho phép của anh ta,quyết định trở nợ cho Ảnh Hồ trước,cô cho dù cô chăm chỉ chân thành tìm bối cảnh âm nhạc,không dè dặt gì tìm được,trực tiếp dùng điện thoại mở livestream

Livestream của cô là đang khóa,chi có Ảnh Hồ đang xem, tính cả người xem nằm trên ghế sofa cùng với Du Diễm Phong,người xem của cô hết ngày rồi cũng chỉ có hai người.

Nhưng,như vậy cũng tốt.

Cô mới không muốn bản thân ngu ngốc như vậy bị rất nhiều người xem thấy!

Để điện thoại ngấm bản thân mình,Cố Phi Yên hít một hơi thật sâu,bắt đầu là biểu diễn của cô ấy.

“trước của cây cầu lớn,boi qua một đàn vịt,nhanh nhanh đếm số,24678.....”

Hát đến tới đây,Du Diễm Phong không đồng ý,ánh mắt hậm hực, “cô đếm vịt thì đếm vịt,cô cần gì phải chỉ sang tôi làm gì?”

Điên rồ!

Ai kêu anh ngủ ở trước mặt cô?

Cô hát rồi nhảy, ngón tay, vẫn không để từ đầu đầu anh ấy đến đuôi?

Cố Phi Yên lườm mắt trắng dã, không hiểu cái này là trêu đùa, tiếp tục để bản thân biểu diễn.

Du Diễm Phong không có ý định chịu để yên.

Cô tiêu tốn không biết bao nhiêu thời gian vào hát với nhảy, hát ba bài, anh ta hứng thú nhảy rất lâu.

Ít ra Ảnh Hồ, trước khi kết thúc, một lần này không chỉ như trước gửi một gương mặt cười lớn qua, còn thêm một câu nói.

[cô đáng yêu hơn với trước kia rồi.ư

Cố Phi Yên, “.....”

Trong lòng cô là sự cự tuyệt.

Hai mươi mấy năm rồi mới khoe tài hát hò, cô không đáng yêu thì ai đáng yêu chứ? Cô còn rất cố gắng nữa! nhưng, ai để Ảnh Hồ vị ông lớn này nói một câu hay, mỗi lần đều để cô dùng cách này làm thù lao ư?

Trong lòng cô đau khổ quá!

Còn khoản nợ của Ảnh Hồ, Cố Phi Yên lại cùng Du Diễm phong đánh một trận game, đợi anh đánh rồi ngáp phải về phòng đi ngủ thì lệch thời gian rồi, cô mới có thời gian rảnh, có thời gian suy nghĩ việc của bản thân cô.

Mắt nhìn lên đã sắp 12h rồi, ngoài cửa mưa rơi nhỏ tí tách tí tách.

Cố Phi Yên nhìn lên địa chỉ trên điện thoại, không quan tâm đến mưa rơi, đi thẳng ra ngoài cửa, đi đến căn biệt thự của Chiến Mặc Thần.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105

68105.

Nước Anh chênh lệch 8 múi giờ với Bắc Kinh.

Mới chạng vạng 5h chiều, vì có liên quan đến tầng mây tầng tầng trên trời, ánh sáng của mặt trời bị thu lại không một tia dư thừa.

Đèn đường mờ vàng chiếu sáng con phố, tiệm cà phê được trang trí ưu nhã bên đường tỏa ra mùi cà phê ngào ngạt, làn điệu của bản violong xuôi chảy trong không khí, một tách cà phê, một khoảng thời gian thanh nhàn, nhân sinh mãn nguyện.

Thanh niên mặc chiếc áo thun cotton ngồi gần cửa sổ, ánh mắt đặt lên màn hình laptop trước mặt, đôi mắt nâu đậm chứa ý cười thật sâu.

“Dưới cầu lớn, một đám vịt bơi qua, nhanh nhanh đếm đếm xem, hai bốn sáu bảy tám...”

Trong máy tính đang phát một đoạn video, một cô bé dung mạo xinh xắn thanh tú, dáng người rất đẹp vừa múa vừa hát, rõ ràng là nhạc thiếu nhi, hết lần này đến lần khác lại hát ra cảm giác đặng đặng sát khí.

Cô bé rất không kiên nhẫn, khi hát đến “hai bốn sáu bảy tám”, bị người nào đó kích thích, cô bé không cam tâm, trên mặt cuối cùng lộ ra biểu hiện – Lật mắt trắng.

“Phụt...” Thanh niên bật cười, dẫn đến ánh mắt chú ý của người khác.

Anh ta hươ hươ tay, dùng giọng Anh trôi chảy dễ nghe biểu thị sự án náy, người đàn ông đang thấp giọng nói chuyện ở bàn bên cũng khoát tay cười, rất nhanh thu lại đường nhìn.

Vị nữ bồi bàn chừng đôi mươi trong quán cà phê rất chú ý tới thanh niên này, khó mà thấy được gương mặt cười của anh ta, áp chế con tim đang đập

thình thình trong ngực đi ra phía sau anh, muốn biết xem vì sao hôm nay tâm tình anh ta tốt như vậy, cũng lo lắng được thưởng thức một đoạn biểu diễn ngắn.

“Chu (Zhou), đây là bạn của anh sao?” Cô hỏi.

“Tĩnh là vậy.” Thanh niên bị gọi là Chu ngẩng đầu lên, trong mắt có tia không vui vì bị quấy rầy, nhưng vẫn lịch sự đáp lời, “Có phải cô bé rất đáng yêu không?”

“Cô bé là bạn gái của anh à? Tôi thấy tôi cũng rất đáng yêu nè.” Nữ bồi bàn tinh nghịch nháy mắt, “Chu, anh có thể hẹn hò với tôi không? Gần đây có bộ phim vừa mới chiếu, nghe nói rất hay.”

“Thứ lỗi, bộ phim tôi thích đều xem hết rồi.”

Nói xong, tầm nhìn của thanh niên trở lại màn hình máy tính, tiếp tục nghe ca khúc thiếu nhi thậm không nở nhìn kia, nụ cười trên khóe môi lại dịu dàng hơn.

Cô gái bồi bàn đứng một lúc, cuối cùng thất vọng rời khỏi.

Ngồi một lát, người thanh niên cũng thu dọn đồ đạc.

Đầu tiên, là lưu video.

Đoạn video này được lấy từ một đài truyền hình trực tiếp nào đó, trên video có thể thấy được ký hiệu của đài nhà, người thanh niên để video lưu trong một thư mục có sẵn, đổi tên, tăng thêm số thứ tự 58.

Tổng cộng năm mươi tám video.

Nháy mắt, sắp ở nước Anh được bảy tám năm, cũng nên trở về đi thôi.

Lúc mới tới nước Anh, anh tình cờ quen biết cô bé này ở trên mạng, từng nghĩ ra chủ ý, một lần nào đó đùa giỡn bảo cô hát cho mình nghe làm thù lao, còn phải là kiểu vừa múa vừa hát, để đổi lại sự trợ giúp của anh, cô đành khuất nhục làm theo.

Về sau, thú vui của anh nhiều thêm một mục, xem cô bé này hoặc mặt không cảm xúc, hoặc mặt đỏ ửng hát múa cho anh nghe nhạc thiếu nhi, mỗi lần đều làm cho tâm trạng không sáng sủa của anh trở nên tốt hơn, còn trở thành thú vui xấu xa điều hòa cảm xúc cho anh.

Không biết có gặp được cô bé thú vị này không nhỉ?

Chắc hẳn, có cơ hội.

...

Bóng đêm vô tận, gió mát mưa phùn.

Cố Phi Yên trong cơn mưa đầy trời lòng thấp thỏm không yên đi lại, thỉnh thoảng lại nghiêng đầu, hai con mắt cảnh giác nhìn về phía nào đó, giọng nói lạnh lùng cộng tức giận hô, “Lén lén lút lút đi theo tôi muốn làm cái gì?! Đi ra đây, tôi nhìn thấy rồi đấy!”

Im lặng.

Cái gì cũng không có, chỉ có âm thanh gió làm lay động cành cây.

Cố Phi Yên, “...”

Cô luôn cảm giác có gì đó ở giữa bóng cây đang theo dõi cô, phảng phất như con quái vật đang sợ sắp xông ra, giương nanh múa vuốt, “grào” một tiếng rồi nuốt chửng cô, nhưng cẩn thận nhìn lại không thấy có gì cả.

Tự mình dọa mình thật ngu ngốc, nhưng cô không thể hết sợ hãi được!

Thử lừa mình, thật sự không có gì hết...

Ôi, vậy cô yên tâm rồi!

“Nhìn nhầm nhìn nhầm! Sau kiến quốc không cho phép thành tinh*, thế giới này chắc chắn không có ma quỷ, nếu như có thật... quý cầu Bồ Tát phù hộ cho con!” Lầm nhảm nói, Cố Phi Yên vỗ vỗ ngực, tim vẫn đập như gõ trống.

(*Sau kiến quốc không cho phép thành tinh, lấy từ nguyên văn câu “Sau kiến quốc động vật không thành tinh”, thường dùng để trêu chọc động vật rất đáng yêu rất thông minh, làm ra một số hành động giống người, nói chúng như đã thành tinh. Trong quá trình thời gian sử dụng, câu đầy đủ dần được rút gọn, không đơn thuần để hình dung động vật mà còn dùng trên sự vật khác.)

Quá sợ hãi, cô chỉ có thể dựa vào ca hát để làm dịu sự căng thẳng.

Có thể do quán tính đêm nay, bài cô hát đơn thuần đều là nhạc thiếu nhi, giọng hát to sáng, hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang, không chỉ làm cho trái tim cô cuồng hân hơn, mà còn kinh động đến vài con chim đáng thương.

Mỗi biệt thự trên đỉnh Đê Vân Sơn đều chiếm diện tích đất không nhỏ, cho nên khoảng cách giữa các biệt thự cũng không gần nhau là bao, Cố Phi Yên không biết rõ quy luật phân bố biệt thự ở nơi này, chỉ có thể ngốc nghếch đến tìm từng tòa một nhìn bằng tên để phân biệt, điều này làm tăng độ khó tìm kiếm của cô.

Thời gian từng chút qua đi, cuối cùng, đến khi Cố Phi Yên sắp bỏ cuộc, cô tìm được rồi!

Mặc kệ hiện tại là mấy giờ đêm, Chiến Mặc Thần có ngủ hay chưa, cô ngay lập tức cả gan nhấn chuông cổng.

Cô không lau đi nước mưa trên mặt, cô cảm thấy rất tốt.

Dưới đêm mưa, cô một thân chột vạt đến tìm Chiến Mặc Thần, hành động thâm tình cơ nào a!

Chính cô cũng sắp bị mình làm cho cảm động, không tin mình không đã động được tên Chiến Mặc Thần kia, một khi anh ta vừa cảm động, chắc sẽ cho cô sắc mặt tốt chứ nhỉ? Phương pháp hơi hèn hạ chút, nhưng ai bảo cô cũng không phải là người thiện lành gì.

Người xấu, nên làm việc xấu, nếu không ai đến phụ trợ cho sự cao thượng của người tốt?

Cố Phi Yên ấn chuông vài lần, nhưng chuông vang lên rất lâu vẫn không có người ra mở.

Mười mấy phút trôi qua, Cố Phi Yên nhú mày, phiền muộn.

Còn có cách nào bây giờ?

Tự vào?

Cô nhìn cánh cổng đen bằng sắt cao lớn rắn chắc, so sánh một chút, có lẽ mình chân tay nhỏ cũng không vượt qua được cánh cổng này, đành bỏ ý định.

Nếu như Chiến Mặc Thần biết cô đang ở ngoài cổng, cô còn có thể tiếp tục khổ nhục kế, diễn tiết mục “chờ mưa sì” nhưng bây giờ, anh ta không biết cô ở ngoài cửa, ngay cả gác cổng cũng không được kết nối, dù tài năng diễn của cô có cao đến đâu, vậy chả khác nào đang diễn cho người mù xem!

Không đúng kế hoạch!

Thật sự không đúng kế hoạch tý nào!

Bằng không, hay là sáng mai cô mới đến, đêm nay cô có thể trở về nghỉ ngơi thoải, đến lúc đó làm cho mình chột vạt hơn một chút, ngồi xổm ở cổng nói mình đã đợi anh ta một đêm... Nói không chừng, hiệu quả còn tốt hơn.

Nghĩ ra cách mới, Cố Phi Yên vui vẻ vỗ vỗ tay, quyết định về chỗ Du Diễm Phong tắm rồi đi ngủ.

Nhưng không ngờ, vừa quay người, cô lại va vào một bức thịt cứng rắn.

“Au!”

Nắm lấy cái mũi đáng thương, Cố Phi Yên hít vào một ngụm khí lạnh.

Thế nhưng, cảm xúc của cô nhiều hơn lại là ngạc nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 106

68106.

“Mới được một tý đã nghĩ bỏ cuộc rồi?”

“Không phải đặc biệt tới tìm tôi sao, không nhìn thấy tôi, em thế nào đã định đi rồi, hử?”

Người đàn ông cao lớn dong dỏng mang theo một thân hàn ý đứng trước mặt cô, mắt phượng băng lãnh nặng nề nhìn cô, chỗ sâu nhất trong đôi mắt còn tối tăm hơn bóng đêm, cảm xúc đang cháy bên trong, tuyệt đối là nổi giận.

“Tôi...” Theo bản năng, Cố Phi Yên lùi sau một bước, “Anh, sao lại ở bên ngoài?”

Nghĩ đến gì đó, cô trừng to mắt, “Vừa rồi, là anh một mực theo dõi tôi?”

Chiến Mặc Thần đôi mắt âm trầm không nói.

Chính là chấp nhận.

Cố Phi Yên, “...”

Cô đã nói mà, đất trời sáng tỏ làm sao lại có quỷ được, chính là có người giả thần giả quỷ mà thôi! Cô vừa nãy đã cảm giác có người theo dõi mình, thì ra không phải trong lòng cô sinh sợ hãi, là anh ta cứ theo sau lưng cô!

“Người dọa người, dọa đến chết người, anh có biết không hả?” Cố Phi Yên có chút buồn bực, cũng có vài phần quẫn bách, “Còn nữa, vừa nãy có phải anh nghe thấy tôi hát tặng lòng dũng cảm không?”

Thật quá mất mặt, còn hát nhạc thiếu nhi!

Nếu như sớm biết là anh ta theo sau lưng mình, cô khẳng định sẽ hát mấy loại cái gì mà “Ngân thu bi thương”, hay “Yêu phải một người không về nhà”, sao lại thê thảm đến thế, sao phải thâm tình đến thế.

Chiến Mặc Thần vẫn không nói gì.

Anh ta cứ trầm mặc như vậy, Cố Phi Yên tâm trạng xúc động cũng dần bình tĩnh lại.

Sau đó, cô hậu tri hậu giác nghĩ đến một vấn đề.

“Chiến thiếu, anh đã sớm biết tôi đến đây?”

Nếu như không phải vậy, anh ta làm sao biết cô bắt đầu từ biệt thự Du Diễm Phong, liền một đường đi theo cô? Không biết lúc cô ở biệt thự Du Diễm Phong có phải anh ta luôn chờ bên ngoài như vậy không.

Ngẫm nghĩ, trong lòng Cố Phi Yên không biết là cảm xúc gì.

Cô không biết Chiến Mặc Thần biết nhiều như vậy, khi nào thì biết, hiện tại vì sao lại phản ứng như thế... cô nhú nhú mày, bỗng cảm thấy rất nhiều điều không nghĩ thông được...

Nam nhân trước mặt cứ luôn trầm mặc, chỉ dùng cặp mắt u lạnh nhìn cô, đôi mắt thật lâu, Cố Phi Yên có chút không chịu nổi kiểu im lặng giằng co, đột nhiên sinh ra tâm tư muốn trốn tránh, vô thức liền muốn đi.

Vừa bước một bước, cổ tay lập tức bị người đàn ông mạnh mẽ nắm chặt.

Lực của anh rất lớn, gần như muốn đứt cổ tay cô, nháy mắt làm cô đau đớn, hốc mắt chảy ra nước mắt sinh lý.

“Anh làm gì?”

Kính hô, Cố Phi Yên dùng sức giãy tay, muốn thoát khỏi kiềm chế của Chiến Mặc Thần, nhưng khí lực của anh lớn như vậy, căn bản cô không thể nào thoát được.

Như cũ một lời không nói, Chiến Mặc Thần trầm trầm dùng vân tay mở khóa, kéo Cố Phi Yên đi vào biệt thự, thái độ cường ngạnh mang cô đi vào bên trong.

Xuyên qua thềm trước bằng phẳng, đạp lên đá cẩm thạch trải ngăn ngăn, hai người tiến vào hoa viên tươi tốt xanh um của biệt thự.

Hoa viên trong sắc trời đêm, không thấy được màu sắc hoa tươi kiêu diễm, chỉ có yên tĩnh.

Đi vào giữa rừng cây tĩnh lặng, Chiến Mặc Thần đột ngột đẩy cô, lưng cô bỗng dán lên thân cây rắn chắc ẩm ướt, mà anh lại đột nhiên lẩn đến, giống như dã thú bị chọc tức, hung hăng cắn môi cô, liên tục mút lấy.

Mưa, không ngừng rơi.

Nhánh cây có thể ngăn cản phần lớn nước mưa, nhưng vẫn có bụi mưa tinh tế rơi lên mặt Cố Phi Yên, cảm giác lạnh buốt khiến cô sợ hãi. Trên người cô chỉ mặc chiếc đầm mỏng, lưng cọ sát với thân cây thô ráp cọ có chút đau.

Thái độ của Chiến Mặc Thần, càng làm cô sợ mất mặt.

“Anh buông tôi ra!” Cổ Phi Yên cố gắng đẩy.

Không có đèn đường, bóng tối ở đây rất đậm, mượn sắc trời âm đạm, Cổ Phi Yên chỉ có thể mơ hồ nhìn được khuôn mặt nam nhân.

Trên khuôn mặt tuấn mỹ giăng đầy sương lạnh, ánh mắt lạnh lẽo, mái tóc ngắn trở nên nhọn như gai sắt, dáng vẻ rất cương ngạnh, thể hiện hết khí chất lạnh lẽo vô cùng tinh tế.

Anh ta lúc này âm trầm mà băng lãnh, giống như đem tất cả tình cả đều có thể thu liễm vào một nơi, đặt dưới tảng đá cứng rắn.

Cổ Phi Yên rút cuộc cảm nhận được mọi chuyện sắp không thể kiểm soát.

Cô dùng sức quay mặt, miễn cưỡng tránh thoát đôi môi sắp đến, thấp giọng sợ run hỏi, “Chiến thiếu, anh... có phải tâm trạng không tốt không? Anh không muốn tôi đến tìm anh, anh có thể nói ra, đừng như vậy, có được không? Tôi sợ...”

Lời còn chưa nói hết, cái cằm nhỏ tinh tế của cô lại bị nắm.

Nặng nề, rất dùng sức.

Ngón tay thon dài hữu lực của người đàn ông nắm chặt cô, bức bách cô nhìn thẳng mắt anh, cô nuốt nước miếng đối diện với anh, lửa giận trong mắt anh càng thấy rõ ràng hơn.

Cổ Phi Yên căng thẳng trong lòng.

Sau một giây, cô lại bị anh hung hăng hôn.

“Xoẹt” một tiếng, là tiếng vải bị xé rách, Cổ Phi Yên ô ô phản kháng, nhưng lúc này đây, cô rút cuộc không thể tránh thoát được sự kiềm chế của anh.

Do sự thô lỗ của người đàn ông, chiếc đầm mỏng khinh bạc trên người cô bị xé thành vải rách treo trên người cô.

Không có quần áo che chắn, chiếc lưng bóng loáng trực tiếp dán trên vỏ cây lạnh lẽo thô ráp, ma sát đau đớn rõ ràng hơn, xúc cảm lạnh băng khiến trái tim cô rơi xuống đáy vực.

Vô biên vô tận sợ hãi cùng sự ủy khuất khiến cô lập tức khóc, trầm thấp cầu xin anh ta.

“Chiến thiếu, anh đừng đối với tôi như vậy, xin anh, đừng...”

“Tôi chỉ là muốn đến tìm anh, anh không muốn gặp tôi không sao, đừng đối với tôi như vậy được không?”

“... A!”

Mất khống chế hết lên, đôi tay khẩn cầu của Cổ Phi Yên là sự cường thế của Chiến Mặc Thần, không chút thương tiếc tiến vào.

Giây phút hợp hai làm một, Chiến Mặc Thần nháy mắt sững sờ.

Lập tức, mắt anh đỏ lên.

Không đợi cô thích ứng với tồn tại của anh, anh liền dùng sức chinh phạt, mỗi lần đều rất mạnh, phăng phát như muốn đánh sâu vào linh hồn cô, đưa cô từ thân thể tới linh hồn đều khắc sâu dấu ấn của anh.

Thời gian từng chút trôi qua.

Tiếng sấm vang rền, hạt mưa dày đặc hơn.

Hạt mưa lớn chùng hạt đậu, đánh lên da thịt Cổ Phi Yên, cô cắn môi, trong cổ tràn ra tiếng khóc trầm thấp, cả người run rẩy, thừa nhận động tác kịch liệt hơn cả mưa to gió lớn của người đàn ông, nước mắt không ngừng chảy ra.

Cuối cùng một lần kết thúc, Cổ Phi Yên từng ngum thở hổn hển, cho rằng nam nhân phát tiết xong sẽ buông cô ra.

Cô vô ý lui lại, lại bị anh kéo eo.

Anh ta, còn chưa buông tha cho cô.

Cổ Phi Yên khăn trương ngược mặt, đã thấy nam nhân lại mất kiên nhẫn giật cà vạt ra, tùy ý ném xuống đất. Sau đó, anh ta nhanh chóng giựt cúc áo từng viên từng viên, bao trùm quần áo cho cô, chặt chẽ che chắn thân hình nhỏ xinh của cô.

Anh thậm chí không rời cô đi, cứ như vậy ôm lấy cô, bước nhanh hướng về biệt thự.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 107

68107.

Trên đường không gặp bất cứ người nào.

Căn biệt thự xa hoa, đèn hồ ly thạch anh long lấp, trắng lẹ, ngoại trừ hai người họ ghé ngang qua, bốn người còn lại không thấy mặt đâu, yên tĩnh đến phát sợ.

Tuy nhiên, không có người càng tốt.

Cố Phi Yên nhìn ngang nhìn dọc, thu lại biểu cảm trong mắt.

Lúc này, trong lòng cô tại sao không tình nguyện, tại sao lại kháng cự, cũng chỉ có thể ngoan ngoãn ôm lấy cổ Chiến Mặc Thần, sợ anh bỏ cô xuống, để người ta nhìn thấy cả người nhếch nhác của mình.

Vậy mà, chuyện cô càng lo lắng hơn không phải không tồn tại.

Thuận theo bước đi của Chiến Mặc Thần, cô rõ ràng cảm thấy sự to lớn của anh lại có cơ thể tinh tảo của cô ngẩng đầu lên, hình như cô đã biết trước rõ ràng chốc nữa thôi sẽ một trận phong ba bão táp điên cuồng ập đến cô.

Trước kia cô đã được lĩnh giáo, thể lực của người đàn ông này rất dễ làm người khác giận sôi lên, căn bản cô không đủ sức chịu đựng

“Sau này, cô hãy ở đây.”

Âm thanh lạnh lùng, thái độ không cho phép kháng cự.

Cơ thể bị bế lên tăng theo quán tính, Cố Phi Yên cuối cùng cũng nghe được anh nói một câu.

Cô chưa kịp phản ứng cũng không nói được câu gì liền bị anh thả vào bồn tắm.

Nước nóng từ đầu rỗng chảy xuống, cô bị bắt ngồi mép bồn tắm, nước nóng làm ướt chân, Chiến Mặc Thần ôm lấy cô bắt đầu động tác, đôi mắt nhìn lên cơ thể cô.

Cảm xúc của Cố Phi Yên lúc đầu từ đau lòng, túi thân đến yên lặng khó hiểu.

Tất cả của anh, cô đều lười đáp ứng.

Nước mắt cũng được, van xin cũng hay nhưng cũng không đổi lại được lý trí và sự thương hại của anh, không phải sao?

Thật sự là cô sai rồi, vẫn cho rằng anh còn chút động lòng với mình, cho rằng cô đối với anh rất đặc biệt. Cô thật ngốc, ngốc bị Cố Kiến Quốc ép đến tìm anh, cảm xúc giấu kín trong lòng cô lại là hân hoan vui mừng.

.....

Phòng sách.

Bầu không khí yên lặng đến đáng sợ.

Giang Đào nhìn vào ánh mắt lạnh lùng mà nghiêm túc của anh, cẩn thận từng li từng tí một hỏi, “Chiến thiếu gia, anh thật sự giam cầm Cố tiểu thư ở đây sao?”

Giang Đào không nhịn nổi ngáp nhẹ một cái.

4h sáng, anh vẫn đang vì EQ Chiến Mặc Thần xuống thấp mà lo lắng, anh nhất định là trợ lý tốt nhất trên thế giới này!

Chiến Mặc Thần ngẩng lên, liếc nhìn Giang Đào.

“Không phải là giam cầm, tuyệt đối không phải là giam cầm, là.....um, là kim ốc tàng kiều!” Giang Đào bị dọa đến tỉnh cả người.

Tuy nhiên, sau khi nói được câu chữa cháy, anh vẫn lưỡng lự, “Thực ra tôi cảm thấy tính cách của Cố tiểu thư rất kiên cường, anh cứ cứng với cô ấy, nói không chừng không chỉ không giữ được cô ấy bên mình mà còn làm cô ấy hận anh.....làm như vậy không phải cách chọn lựa tốt.”

Anh biết hôm nay xảy ra chuyện gì.

Mặc dù sau khi Chiến Mặc Thần mang Cố Phi Yên đi, anh khôn ngoan không đi theo nữa, còn yêu cầu người làm việc trong biệt thự đều ở trong phòng không được ra ngoài. Anh dùng đầu ngón chân đoán, cũng đoán ra giữa hai người họ phát sinh những chuyện không thể nói ra.

Người lớn cả rồi, đều hiểu thôi!

Chiến thiếu gia một lần xuất mã, nhất định là thiên lôi phá tan địa hỏa!

Vậy mà, vấn đề là, hành động đó làm Cố tiểu thư thật sự có thể chịu đựng được không?

Anh biết Chiến thiếu gia âm thầm vì Cố tiểu thư mà làm rất nhiều chuyện, chờ đợi vậy mà Cố tiểu thư lại đi vào biệt thự của Du thiếu gia cùng hân chơi đùa rồi mới nhớ ra kết quả của anh... Bởi vì điều này trong lòng Chiến thiếu gia rất tức giận nhưng Cố tiểu thư không hề hay biết!

Anh giống kẻ ngốc đứng đợi bên ngoài biệt thự Du thiếu gia, ánh mắt tựa như sói dữ rất hung tợn vẫn ngoan ngoãn đợi vài tiếng đồng hồ, trước giờ chưa bị ức chế như vậy, Cố tiểu thư cũng không biết!

“Tôi có thể làm gì được nữa?” Chiến Mặc Thần giọng nói trầm xuống, “Trái tim của cô ấy không đặt vào tôi.”

Anh vĩnh viễn là lựa chọn tiếp theo của cô.

Anh vĩnh viễn là người xã giao bắt buộc dĩ của cô.

Như vậy không được, anh biết.

Anh còn có thể làm được gì?

Anh đã bước vào cái bẫy đấy rồi, trong lòng anh nóng như thiêu như đốt, một chút cũng không thấy dễ chịu gì!

Cô mấy ngày nay liên tục tìm anh, mặc kệ cô rốt cuộc có mục đích gì, anh vẫn chết trong sự ngốc nghếch, bên ngoài thì cố giấu đi nhưng chỉ là không kéo được mặt xuống tự nhận thua, trong lòng đã muốn đổi tốt với cô như nào.

Anh vẫn âm thầm chờ đợi, ai biết tối nay cả người lạnh băng, nhìn thấy cô cùng người đàn ông khác nắm tay thân mật, cầm bông hoa hồng, bước vào biệt thự....

Anh cảm thấy mình như một thằng hề, trong lòng anh đã kìm nén cơn phẫn nộ tự bao giờ ai có thể biết được?

“Tại sao không thể?” Giang Đào cảm thấy không phải như vậy, “Tôi cho rằng trái tim của Cố tiểu thư đã đặt lên anh rồi, cô rất quan tâm anh.”

“Cậu nghĩ sai rồi.” Chiến Mặc Thần cười lạnh nhạt, không muốn nói nữa, “Cậu ra ngoài đi, tôi muốn yên tĩnh một mình.”

“Nhưng....”

“Ra ngoài!”

“... Vâng.” lưỡng lự một lúc, Giang Đào lui ra ngoài, đóng cửa phòng sách lại.

Phòng sách im ắng như tờ.

Chiến Mặc Thần châm điếu thuốc, điếu thuốc ở giữa ngón tay bốc cháy nhưng anh cũng không có hút, làn khói lan tỏa trong không khí, anh điềm đạm nhìn cảnh mưa rơi bên ngoài cửa sổ, thật yên bình, khó nhìn ra sự phiền muộn sâu thẳm trong con người.

Người con gái đó ở ngay phòng bên cạnh, lúc này đang nằm trên giường anh.

Anh làm cho cô quá sức, cô vô lực ngủ thiếp đi.

Xem ra khoảng cách rất gần nhưng cô và anh lại biển trời cách mặt, xa đến nỗi làm cho anh muốn giam cầm cô vĩnh viễn bên cạnh mình.

Đúng, chính là giam cầm.

.....

Cố Phi Yên rất nôn nóng.

Liên ba ngày, cô bị nhốt trong biệt thự của Chiến Mặc Thần, đã tròn ba ngày rồi!

Mấy ngày này, điện thoại của cô dường như không ngừng kêu.

Du Diễm Phong lúc cô bị nhốt sáng sớm ngày thứ hai đã đến tìm cô rồi, cô nói dối, không dám nói cho anh biết là cô đang ở trong biệt thự của Chiến Mặc Thần, thực ra trong lòng rất sợ anh ta đến tìm.

Lúc đó, cô chắc chắn rửa không sạch được.

Không dễ kể qua loa cho Du Diễm Phong, anh đã đến quán bar tìm cô rồi.

Cũng may, bởi vì cô làm bản thiết kế rất tường tận, phụ trách dự án lắp đặt thiết bị cho quán bar, giám đốc cũng là người có kinh nghiệm dồi dào, gặp phải vấn đề gì, cô cùng anh thương lượng giải quyết qua điện thoại, lắp đặt thiết bị cho quán bar cũng không có nguy hiểm đình công.

Chỗ quán bar đóng cửa rồi, Cố Kiến Quốc lại đến tìm cô.

Đối với tên cận bã Cố Kiến Quốc này, cô cũng chả cần khách khí.

Làm cho ông ta tức giận, cô càng thấy thoải mái trong lòng, nhưng Cố Kiến Quốc biết cô bị nhốt trong biệt thự của Chiến Mặc Thần, không đi đốt pháo hoa mới lạ, cô muốn trút cơn tức này cũng chả ảnh hưởng tí gì đến tâm trạng ông ta, ngược lại càng làm cho ông ta vui mừng phấn khởi.

Cuối cùng, cái quan trọng nhất là!

Ba ngày này, Chiến Mặc Thần không có về đây, sau khi cô hồi phục thể lực lẫn tinh thần, muốn xé xác anh một trận nhưng người không thấy đâu.

Anh làm cho cô không thoải mái gì, cô cũng không muốn để anh sống yên nhưng người điều tìm không thấy, cục tức trong lòng cô vẫn chưa được thoát ra, tưởng chừng như làm cho cô không kìm nén không được, tắc đến suýt nôn ra máu.

Tuy nhiên, ba ngày Cố Phi Yên cũng không có thiệt thòi gì.

Muốn ăn thì ăn, uống thì uống, cô không đi con đường tự làm khổ mình, cũng không gây khó dễ với người làm trong biệt thự.

Đồng hồ điểm đúng 12h trưa, cô làm bữa ăn xong bữa trưa, chuẩn bị vào phòng ngủ một giấc liền nhận được cuộc gọi của Tuần Thi Kỳ.

“Tiểu Yên, cậu biết không, Viên Tiến xảy ra chuyện rồi!” Tuần Thi Kỳ câu đầu tiên đã mang đến một tin bất ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 108

68108.

“Viên Tiến?”

“Đúng vậy, chính là hần, cậu đừng nói tôi rằng cậu không nhớ hần nhé!”

Tuần Thi Kỳ có chút phiền muộn.

Cô vội vàng gọi điện chính là muốn thông báo tin này cho Cố Phi Yên, không ngờ rằng ngay cả người cũng quên mất, thật thất vọng.

“Không phải, không phải, tôi nhớ, chỉ là chốc lát chưa kịp phản ứng lại thôi.”

Cố Phi Yên có nhiều chuyện lo lắng, sớm đã vứt tên cận bã Viên Tiến sang một bên, Tuần Thi Kỳ vừa nhắc đến hần, cô có chút hoang mang, cảm thấy mấy chuyện kia cách cô xa quá rồi, cũng không hần không nhớ.

Cô hiểu kỳ hỏi, “Hần xảy ra chuyện gì?”

“Hần bị xe đâm! Lúc tan ca đạp xe về nhà, không ngờ bị đám người lạ dẫn đến con ngõ vắng, đánh hần một trận. Đợi lúc hần đi trên đường, chưa đạp bao xa, thì bị một chiếc xe con chưa sang biển số đâm vào, chiếc xe ngáng trực tiếp vào chân hần, làm hần liệt nửa người, ngay cả chỗ đó cũng không dùng được nữa.”

“Cái gì?!” Cố Phi Yên tròn tròn mắt.

Cô trong lòng âm thầm chúc mừng Viên Tiến thậm chí không sai, nhưng không ngờ rằng lời ‘chúc mừng’ của cô lại tiếp sức như vậy!

“Hắn không có phản ứng gì? Chỗ đó, là chân thứ ba của người đàn ông đấy, ha ha ha...” Tuần Thi Kỳ hả giận phì cười, “Tôi hôm nay biết tin này, lập tức gọi cho cậu, thấy thế nào, tôi đủ nghĩa khí chứ! Cậu không biết, sau hôm cậu đi, Viên Tiến đem tất cả lỗi sai đổ cho cậu, nói là cậu cời quần áo hắn, đối với hắn có dục vọng, tôi thấy mặt hắn lớn như cái dải ngân hà!”

“.....” Cố Phi Yên khinh bỉ khều lông mày, “Nói cái loại hắn, chỉ tổ tốn nước bọt.”

“Đúng vậy!” Tuần Thi Kỳ tán thành, “Tiểu Yên, cậu tốt như vậy, tìm anh nào thật đẹp trai nhiều tiền hơn hắn không phải dễ như trở bàn tay à? Trừ phi mất mù mới nhìn trúng hắn! Tuy nhiên, tôi nghe Tiểu Chư nói, Viên Tiến luôn hét rằng đừng xe không phải sự cố, có người muốn hại hắn.”

“Có người muốn hại hắn? Hắn có phải mắc bệnh hoang tưởng không?” Cố Phi Yên không hiểu.

“Hắn trước đó không phải bị đám người lạ lôi vào con ngõ vắng đánh cho một trận sao? Hắn lúc đó nghe thấy một đứa trong đám người đó gọi tên ‘Triển thiếu gia’, coi như tính sổ hắn là người họ là ‘Triển’ hay gì gì đó, nói chung là cùng âm..... Viên Tiến giờ đang điên rồi, cả ngày trong bệnh viện nổi cáu, còn nói chân không còn nữa, hắn bò trên đất đòi đi tìm kẻ hại hắn.”

Cố Phi Yên trong lòng ngưng lại một lúc.

“Họ Triển?” cô hỏi.

“Có thể là Triển, Triển trong Triển Chiêu, tên họ phát âm như này cũng khó thấy.”

“Cứ coi là vậy.” Cố Phi Yên tay cầm điện thoại toát cả mồ hôi, âm thanh có chút căng thẳng, “Thi Kỳ, cậu giúp tôi theo dõi tình hình của Viên Tiến nhé, nếu hắn không có tiến triển gì, vẫn là khuyên Tiểu Chư, đừng để cậu ấy không phải phiền lòng tên như vậy.”

Lã Tiểu Trúc và Viên Tiến thanh mai trúc mã, cũng không biết có nghĩ ra không.

Tuy nhiên, cô nói lời này cũng không hoàn toàn vì nghĩ cho Lã Tiểu Trúc, nghĩ tư lợi nhiều hơn.

“Tiểu Yên, cô thật tốt, vẫn còn quan tâm Tiểu Chư. Ayyy, thật ra cậu ấy rất đáng thương, trước đó cậu ấy nói với tôi có chút đồ kỵ cậu, cũng cần phải phòng bị, nhưng không ngờ cuối cùng Viên Tiến làm âm như vậy, cô đối với Viên Tiến cũng hết hy vọng rồi.”

“Hết hy vọng càng tốt” Cố Phi Yên gật đầu.

Nói thêm mấy chuyện lật vạt khác mới tắt máy.

Cố Phi Yên trong lòng có chút hoảng loạn.

Đi vòng vòng quanh phòng, cuối cùng cô cũng không nhịn nổi, gọi điện cho Chiến Mặc Thần.

.....

Quốc Tế Để Cảnh.

Tại tầng cao nhất, phòng hội nghị cấp cao.

Chiến Mặc Thần đang đứng trên bục giải thích phương án, cả phòng hội nghị ngoại trừ giọng nói trầm ấm của anh ra, yên tĩnh vô cùng.

Các đại biểu cao cấp trong bộ âu phục ngồi bao quanh chiếc bàn dài, lúc nào cũng nhìn vào bản báo cáo dự án trong tay, thi thoảng nói nhỏ trao đổi với người bên cạnh, cùng nhau bàn luận phương hướng sang năm phát triển Quốc Tế Để Cảnh, hội nghị rất nghiêm túc, tất cả mọi người đều chăm chỉ chuyên tâm.

Ngay lúc đó, tiếng chuông điện thoại reo liên tục, mạnh mẽ xé tan bầu không khí yên tĩnh.

“Là điện thoại của ai chưa tắt?” một vị họ Trần nhũ mày, ngẩng đầu nhìn hướng thư ký đang ghi chép hội nghị ở phía sau mình, “Có phải là cậu quên tắt điện thoại không?”

Thư ký giật mình đứng dậy, vội vàng xua tay, “Không phải tôi, tôi không mang điện thoại vào đây.”

“Vậy là của ai?” ánh mắt Trần tổng không vui tìm kiếm, căn bản đây là nguyên tắc của Chiến Mặc Thần, ông chưa tìm được ai, cũng cất lực quả mắng người làm phiền cuộc hội nghị này, “Là ai vào phòng này không tắt âm điện thoại, còn để nhạc chuông trẻ con vậy, đều người lớn cả rồi, còn già lười?”

“Là tôi.”

Đột nhiên, giọng nói trầm ấm truyền đến.

“Là cậu? cậu, cậu...” Trần tổng vênh mặt quay ra, sau đó ngoảnh mặt ra, im bật.

Muốn nói gì đều quên hết.

“Đúng, là tôi.” Chiến Mặc Thần bình tĩnh cầm điện thoại lên liếc nhìn cái tên trên màn hình, trong đôi mắt sâu thẳm yên lặng vô cùng trào lên ngọn sóng.

Là cuộc gọi của cô....

Tìm anh, làm gì?

Ở biệt thự ba ngày, cuối cùng cũng không chịu được muốn đi rồi vì vậy mới gọi cho anh sao?

“Hội nghị tạm dừng, tôi nghe điện thoại.” Chiến Mặc Thần âm thanh điềm đạm, cầm điện thoại ra khỏi phòng, để đám người ở bên trong tròn mắt ngơ ngác không hiểu gì.

“.....” Trần tổng há hốc mồm mắt nhìn Chiến Mặc Thần đi, hồi thư ký phía sau, “Nhạc chuông của Chiến thiếu gia, cậu biết là bài gì không?”

Thư ký nghĩ ngợi, “Nếu tôi không nhầm, đây là bài.”

“Nhạc thiếu nhi?”

“Là nhạc thiếu nhi!”

“Gần đây còn thịnh hành nhạc thiếu nhi nào nữa, cậu cho tôi một bài, tôi muốn đổi nhạc chuông, nhìn Chiến thiếu gia học tập!”

“Vậy lấy bài đi!” tiểu thư ký vui vẻ gợi ý cho ông.

.....

Chiến Mặc Thần bước về phòng làm việc, thuận tay đóng cửa lại, để Giang Đào đang nghe trộm nhốt ngoài cửa.

Nghe điện thoại, anh hỏi, “Tìm tôi có chuyện gì?”

“Ah.....” Cố Phi Yên không ngờ anh bắt máy, bị giọng nói trầm ấm của anh làm cô phát hoảng, tim đập nhanh, “Tôi, tôi cũng không có chuyện gì, chỉ có chút chuyện muốn hỏi anh.”

Chiến Mặc Thần con ngươi nhìn xuống, “Chuyện gì?”

Nếu muốn đi, anh không đồng ý.

“Cái đó, anh có phải đã cho người giúp tôi xử lý Viên Tiến?” Cố Phi Yên hỏi.

Chuyện này....

Chiến Mặc Thần trong lòng nhẹ nhõm, “Ừm”

“Anh sao lại làm vậy?” Cố Phi Yên gấp lên, “Anh có biết Viên Tiến đã nói có người gọi tên của anh, bây giờ cả ngày ở bệnh viện đòi tìm được chân tướng, nói muốn kiện anh đấy!”

“Cô lo lắng cho tôi à?”

Cố Phi Yên sững người, thề thốt không chịu nhận, “Tôi tại sao phải lo lắng cho anh, tôi ghét anh không hết, chỉ là không muốn thấy anh đem chuyện này giải quyết không cẩn thận, đến lúc đó liên lụy đến tôi!”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109

68109.

“Thật sự là như vậy sao?”

“Đương nhiên!”

“Có hận tôi chứ?” Chiến Mặc Thần châm điều thuốc, kẹp ở giữa ngón tay nhưng không có hút, “ có phải tối ngày hôm đó không.....?”

“Không phải nhắc đến tối hôm đó nữa, tôi không muốn nghe.” Lên tiếng cắt ngang lời nói của Chiến Mặc Thần, trong mắt Cố Phi Yên để lộ ra một chút sự bối rối và yếu đuối, cô hầu như không có suy nghĩ gì cả, tắt luôn điện thoại.

“Bíp bíp bíp....” một âm thanh vang lên bên tai, Tinh thần của Chiến Mặc Thần ngưng lại.

Anh lại gọi điện tiếp, nhưng gọi vài lần, đầu dây bên kia không có người nghe, ánh sáng cháy trong đôi mắt kia dần bị lụi tắt, cuối cùng lại biến thành sâu thẳm như mực.

Chiến Mặc Thần đi ra ngoài cửa, Giang Đào hỏi, “ Chiến Tổng, bây giờ bố trí xe để quay về biệt thự chứ ạ?”

“Không cần, tiếp tục họp trước đã.”

“Cố Tiểu thư ở đó.....”

“Buổi tối tan làm bình thường.”

“Vâng.” Giang Đào vui vẻ đáp lại.

Mấy ngày nay Chiến Thiếu Gia đều ở công ty làm đến tận đêm khuya, sáng sớm mới quay về biệt thự, bỗng nhiên mấy hôm nay đều quay về đây, nhưng lại không nói một câu nào với Cố Tiểu thư, quay về rồi cũng đợi không quay về.

Bây giờ Chiến Thiếu gia nghĩ thông rồi, tình nguyện cùng với Cố Tiểu thư khai thông rồi, anh ấy cũng có thể ít lo lắng hơn chút.

Quảng điện thoại lên trên giường, Cố Phi Yên trốn đi lên sân thượng, dường như điện thoại như là nước lũ với thú dữ vậy.

Tiếng chuông điện thoại của cô nghe rất khoan khoái vui vẻ, tâm trạng cũng rất phức tạp, đợi tiếng chuông điện thoại không kêu nữa, trong lòng cô lại càng thêm sự tội tệ, cô cũng không biết bản thân mình làm sao nữa.

Quay về lại phòng, Cố Phi Yên ôm đầu gối ngồi trên tấm gỗ, ngồi ngẩn ngơ, suy tư.

Nói hận, nhưng lại không ghét cay ghét đắng.

Chiến Mặc Thần âm thầm lặng lẽ vì cô làm rất nhiều chuyện, Viên Tiến cũng đều xử lý xong rồi, biết được thông tin này, đầu tiên cô gọi điện tìm anh ấy để xác nhận, cũng có một chút lo lắng cho anh ấy,..... từ trong lời nói của anh ấy nghe được câu trả lời chắc chắn, tâm trạng của cô rất phức tạp.

Nói yêu, lý trí của cô cũng biết bản thân không thể yêu được.

Cô không phân biệt rõ Chiến Mặc Thần rốt cuộc để cô ở một vị trí gì vậy, lúc đối tốt với cô, rất tốt, lúc không tốt, anh như là để cô trở thành một công cụ để sinh lòng thù hận vậy, không có một chút tí tí thương xót đối đãi với cô cả.

Mấy ngày nay cô rất là mâu thuẫn.

Cô hiểu được tính cách của Chiến Mặc Thần, hôm nay cô gọi điện thoại, buổi tối anh ấy hơn nữa có thể về để tiếp tục nói nốt vấn đề này, anh ấy không thích bỏ dở dang cho dù là việc này không đáng nói.

Mà cô, bị vây hãm ở đây, chỗ nào cũng không đi được, trốn tránh cũng không được, chỉ có thể gặp mặt anh ấy.

Nghĩ đến đây, Cố Phi Yên lại có chút hối hận rồi.

Nếu như cô có thể trốn đi thì tốt rồi.

Trong lòng cô đang xoắn xuýt lại, nhưng, điều cô không nghĩ đến lại là, cái thời cơ rồi đi của cô rất nhanh bày ra trước mắt cô rồi.

.....

“Tôi là mẹ của Chiến Mặc Thần, cháu có thể gọi ta là Chiến phu nhân.”

“Chiến phu nhân, xin chào. “

“Ừm.....” người chăm sóc của Chiến Phu nhân đang ngồi trước mặt Cố Phi Yên. Ánh mắt soi mói nhìn Cố Phi Yên không chừa chỗ nào, trong ánh mắt có sự không thích rõ ràng, “ cháu là nhị tiểu thư nhà Cố Gia.”

“Vâng.” Cố Phi Yên gật đầu.

“mấy ngày nay, cháu đều ở trong căn biệt thự của con trai ta.”

Cố Phi Yên mỉm cười nhẹ, “không phải ở mà là bị giữ lại ở đây ạ.”

Cô cũng có chút hơi khó chịu, bị Chiến Phu nhân nhìn, chịu không nổi mới ấu trĩ muốn làm rõ, không phải cô đánh vào đứa con trai quý báu của bà ấy không buông tay ra, mà là anh ấy không buông tay cô ra.

“Ồ?” Chiến Phu nhân không ngờ rằng có thể nghe câu trả lời như vậy, ánh nhìn dần dần lạnh, “ý của cháu là, cháu bị ép buộc, chứ không phải trong lòng tình nguyện?”

Cố Phi Yên cắn môi cười nhẹ, không nói gì.

“Vậy cháu có muốn đi hay không?” Chiến phu nhân với đôi môi mông màu đỏ đậm, khí thế tràn đầy nói, “cháu đã nói là cháu bị ép buộc, vậy để ta đưa cho rồi đi, cháu không thể nói chữ “không” chứ.”

“Cháu đương nhiên là muốn tìm cũng tìm không thấy.”

Hầu như không có suy nghĩ gì cả, Cố Phi Yên trả lời lại luôn.

Đội cô ngồi lên xe của Chiến Phu Nhân, cô mới lấy lại được tinh thần, cô thật sự rời khỏi biệt thự của Chiến Mặc Thần.

Đến vào một ngày trời mưa, đi cũng vẫn là một ngày mưa.

Mưa rơi nặng hạt, rơi xuống những chiếc lá “lách tách lách tách.”

Giữa khu rừng, không khí rất thanh mát.

Có thể là tư tưởng vì muốn làm khó người khác, Chiến Phu nhân cố ý để tài xế mở cửa xe để Cố Phi Yên ngồi bên cạnh, còn hỏi, “ta ngồi xe có chút say xe, cho nên thích mở cửa sổ cho thoáng, Cố Nhị tiểu thư không có ý kiến gì chứ?”

“Không đâu ạ.” Cố Phi Yên cười nhẹ nhàng, nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Cô cũng không hỏi, nếu như Chiến Phu nhân muốn thoáng khí tại sao lại không mở cửa bên phía tài xế ngồi, lại muốn mở cửa ghế sau, còn là bên cạnh cô.

Không phải chỉ là mưa dầm thôi sao, không có gì to tát cả.

Mưa to tạt vào mặt, tạt lên người, gió thổi vào bên trong làm tóc Cố Phi Yên rối loạn lên, hai tay cô ôm cánh tay, chỉ cảm thấy cơ thể dường như có luồng không khí lạnh vào, để cô có chút lạnh.

Nhưng, cho dù là như vậy, cô cũng không dựa vào giữa một chút, càng không nói muốn đóng cửa sổ lại.

Chiến Phu Nhân không có ý muốn đưa Cố Phi Yên về đến nhà.

Chiếc xe đi đến chân núi, bà ấy cười âm áp và hỏi, “Cố tiểu thư, không biết cô muốn đi đâu, để cô ở chỗ này có phải là có chút không thuận tiện không? đội lát nữa tôi phải đi đến nhà Tôn Gia thẩm Ngọc Kiều con gái của họ rồi, cô ấy là con dâu vừa ý mà tôi đã chọn, cô ấy bị bệnh rồi, tôi cũng rất lo lắng.”

Cố Phi Yên lắc đầu, “không có không thuận tiện gì đâu ạ, tìm một chỗ bến xe bus rồi để cháu xuống là được rồi ạ.”

Ý của Chiến Phu nhân rất rõ ràng, cô cũng không thể mặt dày đi nhờ tiếp được.

“Vậy được.”

Từ trên xe bước xuống, nhìn Chiến phu nhân ngồi trong xe nghiêng ngả rồi đi, trong mắt Cố Phi Yên có chút chua xót, trong lòng có chút ảo tưởng không thực tế, bây giờ càng ngày càng cảm thấy nhục cười.

Cô và Chiến Mặc Thần, thật sự là không có khả năng.....

Khu biệt thự Đề Văn Sơn cách thành phố rất xa, Cố Phi Yên chuyển hai lần xe bus, hai lần tàu điện ngầm.... đội lúc cô về đến quán bar, trên người vừa nóng vừa lạnh, người cũng có chút mơ hồ.

Cơ thể rất khó chịu, làm việc gì cũng đều không có sức lực, cô đổ nước khoáng vào nửa bình nhỏ của mình, rồi nằm lên giường, đi ngủ lúc trời tối mờ.

.....

Chiến Mặc Thần về đến biệt thự, việc đầu tiên là hỏi người làm, “cô ấy đang ở đâu?”

“Cố tiểu thư, cô ấy, cô ấy,.....” người giúp việc nói lắp ba lắp bắp, nói cũng không nói ra được nguyên do.

Chiến Mặc Thần trong lòng tức giận, “ Cô ấy đang ở đâu, có phải là xảy ra cái gì rồi không?”

“Là phu nhân, phu nhân hôm nay đến đây, đưa Cố tiểu thư đi rồi, tôi cũng không dám ngăn cản bọn họ, thì.....” người giúp việc rủ xuống, sợ hãi.

Chiến Mặc Thần nhìn bộ dạng anh ta sợ hãi, nghĩ đến bản thân lần này rõ ràng đã giấu rất cẩn thận, nhưng rất nhanh bị lộ thông tin ra,phút chốc nghĩ thông cái mấu chốt.

Giọng nói của anh vô cùng lạnh, “ anh chỉ là không ngăn cản,hay là làm việc mặt báo tin tức, bản thân anh biết! Anh bị sa thải, bây giờ hãy rời khỏi đây cho tôi.”

“Chiến thiếu gia.....”

“Lập tức.”

“Là phu nhân bảo tôi báo cáo lại tình hình của anh cho bà ấy, tôi cũng không có cách nào cả.” Người giúp việc quỳ xuống, mặt đau khổ van xin, “ cậu nếu như sa thải tôi,thì tiền học phí của con trai tôi tôi đều không thể làm được. Tôi.....”

“Đã như vậy,anh có thể để bà ấy thu nhận và giúp đỡ anh,tôi nghĩ bà ấy có thể rất đồng ý đó.” Chiến Thiếu gia lạnh lùng nhìn lướt qua người giúp việc đang khóc lóc, anh ấy một lời cũng không dám nói ra, tất cả những suy tư nỗi sợ hãi đều bị lộ ra.

Không đợi Giang Đào bố trí xe, Chiến Mặc Thần bước lớn đi ra ngoài cửa, mở cửa xe maybach, tự mình lái xe nghênh ngang bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 110

68110.

Nhanh như chớp.

Trên đường, Chiến Mặc Thần lái xe rất nhanh.

Đến nơi bên ngoài biệt thự của Chiến Gia,4 bánh xe dừng lại, trên nền đất còn phát ra âm thanh chói tai, mặt anh tức giận,lạnh lùng mở cửa xe, khuôn mặt lạnh băng nghiêm trọng bước vào cửa lớn.

Chiến phu nhân đang ngồi trên ghế sofa nhàn nhã thưởng thức rượu vang,cổ tay lắc lư nhẹ nhàng, mùi thơm của rượu vang như là mùi máu tươi,trong li rượu vang thủy tinh trong sáng về qua một đường cong tuyệt đẹp.

Bà ấy nói Tôn Ngọc Kiều bị bệnh, nhưng đang ngồi cười vui vẻ bên cạnh bà ấy, ngoan ngoãn đang nói với bà ấy cái gì đó.

Hai người đang nói chuyện rất vui với nhau, không khí cũng rất tốt.

Dáng người cao to của Chiến Mặc Thần xuất hiện đứng trước cửa, lập tức khiến cho hai người phụ nữ chú ý.

“Mặc Thần!” Chiến phu nhân đứng dậy, trong ánh mắt đầy sự kinh ngạc, “hôm nay con làm sao lại muốn về đây thăm ta rồi, công ty không bận gì sao? Con nha,bận đến nỗi không phân được ngày đêm gì cả, vẫn tốt có Ngọc Kiều ở đây cùng với ta. Ngọc Kiều, mau đến đây, Mặc Thần của con về rồi này.”

“Chiến thiếu gia, xin chào.”

Tôn Ngọc Kiều từ đằng sau Chiến Phu nhân đi đến, ánh mắt đầy sự hứng khởi thích thú,nhưng bởi vì cẩn trọng, mà không nói, “Mặc Thần ca ca” chào hỏi như vậy có hơi thân mật quá.

“Cô sao lại ở đây?” Chiến Mặc Thần cau mày, nhìn về phía cô ấy,về mặt bất ngờ,còn đem theo vài phần không vui.

Tôn Ngọc Kiều trong lòng run sợ,có chút không xoay sở được nhìn về phía Chiến phu nhân.

Chiến phu nhân xử trí tốt vỗ vỗ vào tay cô ấy,quở trách nói, “ là ta gọi Ngọc Kiều đến đây với ta,hai đứa cũng sống chung với nhau rồi, việc này đừng có kéo dài nữa. Để ta xem, qua một thời gian đình hôn rồi, bắt đầu chuẩn bị lễ vật thôi.”

Nhà Tôn Gia và Chiến Gia đều ngang nhau, tính cách của Tôn Ngọc Kiều vừa dịu dàng nhã nhặn, Chiến Phu nhân cũng rất thích.

Bà ở trước mặt Cố Phi Yên nói Tôn Ngọc Kiều đã là con dâu của bà rồi, không phải nói nói mà thôi.

“Bác gái, không cần phải gấp gáp gì cả, con và Chiến Thiếu gia còn chưa có yêu nhau.” Tôn Ngọc Kiều e thẹn rũ đôi mắt xuống, một mặt ngọc trắng hồng đỏ rực. Tay nắm lấy mép váy, có một chút khó chịu.

Cô ấy bình thường tự nhiên thoải mái, chỉ có ở trước mặt Mặc Thần ca ca mới để lộ ra thần thái của thiếu nữ, kêu Chiến Phu nhân nhìn thấy lại càng thêm thích.

Thế nhưng, Chiến Mặc Thần lạnh lùng lên tiếng.

“Con không thể kết hôn, càng không thể cùng cô ấy kết hôn được.”

“Chiến Thần!”

“Tôn tiểu thư, phiền cô hãy giải thích với người nhà cô là như vậy. Tôi và cô không phải là mối quan hệ nam nữ.” Đôi mắt như chim ưng nhìn về phía Tôn Ngọc Kiều, trên mặt Chiến Mặc Thần vừa nghiêm túc lại lạnh lùng.

Sắc mặt của Tôn Ngọc Kiều tái mét vô cùng.

“Con đối với con gái nhà người ta, làm sao lại là thái độ như vậy chứ?”

Chiến phu nhân bảo vệ Tôn Ngọc Kiều, gấp gáp vô cùng, “ta lúc đầu kêu bố con không cần đưa ta đi, nếu như người đàn ông trong nhà này đều nói ta là tóc dài mà kiến thức hiểu biết ngắn, không hiểu mấy người sự theo đuổi của đàn ông, ta nói nhưng mấy người chỉ trả lời cho xong. Bây giờ tốt rồi, con sắp 28 tuổi rồi, còn không kế hôn sinh con, cũng không thể ghét niềm vui hân hoan của người phụ nữ này được, thật là ta rất sốt ruột.”

“Con có thể lấy vợ sinh con, nếu như mẹ không quá rầy con!” Chiến Mặc Thần không đồng ý nói phản bác lại, thẳng thừng hỏi, “Yên nhi đang ở đâu, con ohair đưa cô ấy đi.”

Chiến Phu nhân da đầu ngứa ngáy, “con..... đã biết rồi.”

“Vâng.”

“Con về khu biệt thự trước rồi mới về đây?”

“Đúng vậy.”

“Con, con không có lương tâm gì với đứa con gái này cả, ta còn cho rằng con đặc biệt đến đây thăm ta!” Chiến phu nhân vừa sốt ruột vừa tức giận, nghĩ phải chờ vài câu, lại không thể làm được.

Chiến Mặc Thần gấp hỏi không được gì, dứt khoát đi thẳng tự mình tìm ở trong các phòng.

“Con đang làm cái gì vậy, Mặc Thần, con dừng lại.”

“Mặc Thần.”

Anh tìm rất lâu, Chiến Phu nhân cũng ở đằng sau kêu anh rất lâu, Tôn Ngọc Kiều cũng làm vậy, nhưng trên khuôn mặt tròn đầy sự ngại ngùng.

Dùng với tốc độ rất nhanh, Chiến Mặc Thần nhìn lướt một vòng quanh biệt thự, nhưng không tìm thấy bóng dáng của Cố Phi Yên, sắc mặt của anh giống như mây đen đè ép xuống, u ám đến khó coi.

“Rốt cuộc cuối cùng là cô ấy ở đâu?” Ánh mắt sắc lạnh, nhìn về phía Chiến Phu nhân.

Tuy là biết đây là con trai ruột của mình, Chiến phu nhân trong lòng cũng rất là sợ hãi, cảm giác như một con thú dữ đang nhìn chằm chằm vậy.

“Ta, ta làm sao mà biết được. “chân sau của Bà ấy lùi một bước, sắc mặt có chút trắng bệch,” cô ta nói để cô ta ở đường là được rồi, thì ta bảo với tài xế dừng xe, không có làm gì với cô ta cả.....”

Nói cũng chưa nói xong, Chiến Mặc Thần giống như là một cơn gió, đi nhanh ra ngoài cửa.

“Con nhìn xem nó, làm sao có thể như vậy cơ chứ?” Chiến phu nhân thật sự đau lòng.

Tôn Ngọc Kiều trong lòng cũng rất khó chịu, chỉ có thể an ủi bà ấy, “có thể, Chiến Thiếu gia là đang rất gấp.”

.....

Vừa nóng vừa lạnh.

Trong căn phòng ngột ngạt đều là không khí nóng hầm hập, Cơ thể Cố Phi Yên phát nóng, rồi phát lạnh, rất là khó chịu.

Cô mở đôi môi thở,vẫn là trong lòng ngực khó chịu thiếu khí ôxy.

Cô họng khô rát,cô khó khăn lắm mới lấy được chai nước ở trên đầu giường, không nghĩ rằng tay vừa mới lấy được chai nước, cơ thể không vững bị ngã trên đất, đầu đập mạnh xuống đất, rất đau,sức lực yếu ớt để kêu đau cũng không có nổi.

Không giữ chặt nổi cái nắp chai, nước ở trong chai đổ hết ra ngoài, cũng không có cách nào để uống.

Cố Phi Yên rất muốn khóc nhưng cũng không biết làm sao được.

Trên đầu có cái gì đó rơi xuống, tay sờ sờ, nhìn trên tay có máu tươi, vừa hoảng sợ vừa đau, cảm giác hoa mắt chóng mặt mãnh liệt đến, cô nhắm mắt rồi bị hôn mê bất tỉnh.

Không biết là bao lâu.

Mơ hồ mơ hồ, cô cảm giác có người bế cô từ dưới đất lên, dáng vẻ rất thương hại, tay sờ lên vết thương trên đầu cô, làm cô có chút đau, cô có rúm lại, cái người đó lại không đụng đến nữa.

Sau đó,hình như có cái gì đó luồn vào tay cô, chất lỏng mát lạnh vào trong xương vào mạch máu của cô, có cảm giác lạnh lạnh. Không để người sợ hãi, mà lại để ý trí của cô có vài phần tỉnh táo.

Công tác chuẩn bị cho sức lực, cô mở to mắt, muốn nói mình rất khát, khát sắp chết đến nơi rồi,nhưng lại không có sức lực để mở mồm.

Không dễ dàng gì có thể mở mắt, cô mơ hồ nhìn thấy một bóng dáng người cao to, giống như là một bóng mờ, người đàn ông diện mạo tuấn tú cũng đang làm to trong đôi mắt của cô.

Ánh nhìn của anh yên tĩnh mà đáng thương,biết nhu cầu của cô,đôi môi mềm mại ấm áp đang đặt lên môi cô, một chất lỏng ấm từ trong mồm anh ấy chuyển qua mồm cô, thoáng chốc cơn khát của cô được thỏa mãn dễ chịu hẳn.

Lòng tham của cô nuốt luôn, giống như là một con cá khao khát nước vậy.

Đưa nước uống xong, cô vẫn còn cảm thấy không đủ, cô tự cho cái lưỡi nhỏ của mình tiến sâu vào mồm của anh, quấy rầy phiền phức, cô dùng cái này để biểu đạt sự khao khát của bản thân, đôi mắt chỉ mở một nửa cùng tràn đầy nước mắt.

“Đợi đợi, rồi đến.”

“Umm……” Cố Phi Yên mơ hồ đáp lại một tiếng.

Trong lúc mơ mơ màng màng,cô chỉ biết hơi thở của người đó rất quen thuộc, rất làm người khác yên lòng.

Mùi thuốc lá nhạt nhạt, mùi hương bạc hà thanh mát.

Hình như………

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 111

68111.

“Khi nào cô ấy có thể hạ sốt?” Chiến Mặc Thần chuyển mắt, ánh nhìn di chuyển về phía bác sĩ Trương.

Bác sĩ Trương run run.

Đây đã là lần thứ năm Chiến thiếu hỏi câu này trong tối nay rồi đấy, không phiền hả?!

Mỗi lần hỏi, anh ta đều coi câu mình hỏi trước đó như chưa từng có, ngữ khí nghiêm khắc đó, vẻ mặt cứng lạnh đó, ánh mắt có thể giết người đó, chặc... Bác sĩ Trương lòng không nhịn được âm thầm thổ tào.

Nhưng ông bị người ta chộp từ nhà đến nơi này, vẫn thật sự không dám lộ ra biểu cảm không kiên nhẫn lên mặt.

Ông lại một lần nữa, cực kỳ cung kính nói, “Tổ chất thân thể của Cố tiểu thư rất khá, nếu như thuận lợi, thì qua hai tiếng nữa sẽ giảm sốt.”

“Ừm.” Chiến Mặc Thần gật đầu.

Anh ngồi xuống chiếc ghế trước cửa sổ, tư thế muốn tiếp tục canh giữ.

Giang Đào vội vàng mở miệng, “Chiến thiếu, muộn như vậy rồi, không bằng ngài đi nghỉ ngơi trước đi? Ở đây... đợi Cố tiểu thư tự tỉnh lại, có lẽ là điều tốt nhất.”

“Không cần.”

“Cố tiểu thư đang giận với ngài, hôm nay phu nhân lại chộc một tay, nếu cô ấy tỉnh lại mà thấy ngài, nói không chừng tâm trạng sẽ không tốt.”

“...”

“Nói không chừng, sẽ cãi nhau với ngài.”

“...”

“Dù cho, ngài vừa nãy mới nhân cơ hội trộm hôn cô ấy, dù một phút! Cô ấy chắc chắn sẽ tức giận...”

“Tôi...”

“Ngài đừng nói là uy nước giúp cô ấy, tôi không tin!”

“...” Liếc ngang Giang Đào, Chiến Mặc Thần đưa tay mân mê môi, đôi mắt phương tình mịch lướt qua một tia chật vật, rất nhanh liền giả bộ điềm nhiên như không, từ tốn đứng dậy đi ra ngoài, một bên nói, “Về Giang Sơn Đế Cảnh, bảo hai người U Minh đi theo cô ấy, có tình huống gì lập tức liên lạc với tôi.”

“Không về biệt thự đỉnh Vân Sơn nữa ạ?”

“Ừm.” Ngập ngừng, Chiến Mặc Thần nói, “Về sau ở lại bên đó.”

Anh biết, cô gái này rất yêu thích cách trang trí của tòa biệt thự Giang Sơn Đế Cảnh, dù gì đó cũng là nơi anh đặc biệt bố trí cho cô, khẳng định càng hợp với ý cô hơn. Còn về biệt thự đỉnh Vân Sơn, ở đó chỉ toàn ký ức xấu, về sau không cần đi nữa.

“Vâng.”

Đứng ở cửa phòng, Chiến Mặc Thần chỉ vào mắt trần phòng, “Ở đây có camere, xóa ghi chép giám sát đi, xóa tất cả dấu vết trong phòng!”

“Vâng!”

“Vậy còn không đi làm việc?” Ánh mắt lạnh lẽo của Chiến Mặc Thần quét qua, Giang Đào quán tính đi theo sau hần lập tức dừng bước chân, bỗng nhiên phát hiện mình chỉ đáp mà không làm.

“Tôi đi ngay!”

Giang Đào hấp ta hấp tấp chạy về phòng Cố Phi Yên.

Mở máy tính, xâm nhập, chuẩn bị xóa bỏ ghi chép giám sát, nhưng đến giây cuối cùng lại trực tiếp tắt máy tính, ghi chép vẫn nguyên vẹn lưu trong máy tính, không bị xóa bỏ.

Đến dưới ống kính, anh ta nhỏ giọng nói vài câu với camera, sau đó, sinh nổi sợ bị Chiến Mặc Thần phát hiện, nhanh như bay đóng cửa rồi đi.

...

Hôm sau.

Cố Phi Yên nằm trên nền lạnh băng mở mắt, tuy hơi khó chịu, nhưng lại cảm giác thân thể dễ chịu hơn trước.

Chỉ là, trong lòng cô có nghi hoặc rất lớn.

Tối hôm qua...

Chống người dậy, cô nhìn quanh bốn phía, nhận ra ở trên nền đất không xa chỉ có một chai nước khoáng còn chút nước, nhất thời cảm thấy mình tối hôm qua hình như nằm mơ rồi, kỳ thực không có ai đến cả, càng không có ai dùng... cách đó để hút nước cho cô.

Có điều, khi mắt cô đang lơ đãng, lại nhìn thấy trên mu bàn tay có một vết kim tiêm mờ mờ, bất ngờ trùng to mắt.

Không đúng a!

Chẳng lẽ mọi thứ tối hôm qua thật sự cô đang nằm mơ?

Hay thật đã xảy ra rồi?

“Bằng không vẫn nên đi xem camera thôi, có camera, xảy ra việc gì đều nhất thanh nhị sở.” Cố Phi Yên lăm bằm, ở máy tính.

Nhập mật khẩu máy tính, cô quen tay tìm đến thư mục chứa ghi chép về camera giám sát.

Ấn mở video theo dõi tối hôm qua, Cố Phi Yên càng xem càng đỏ mặt.

Đầu tiên là người đàn ông cao lớn anh tuấn lạnh lùng xông vào phòng, quần đen áo đen, cả người đầy hàn ý.

Nhìn thấy cô đang hôn mê trên giường, trong mắt người đàn ông xưa nay luôn bình tĩnh thông dong lại hiện rõ sự nóng ruột, anh thương tiếc ôm lấy cô từ dưới nền đất, nhẹ nhàng bế lên giường, động tác có sự ôn nhu không nói rõ.

Sau đó, cô khát rất khát, bờ môi khô đến bong da, môi anh chạm môi cô đút nước, nhưng... thời gian hơi dài, nhìn thế nào cũng thấy giống như đang hôn vậy?!

Bác sĩ cũng là anh gọi tới, thậm chí, cô còn thấy bác sĩ bắt đầu đi tới mức sắp khóc đến nơi rồi!

Cuối cùng của cuối cùng, nhìn thấy Chiến Mặc Thần quyết định rời đi, hơn nữa còn bảo Giang Đào xóa giám sát camera, Cố Phi Yên trở nên hiếu kỳ.

Nếu như đã quyết định xóa video, vì sao cô vẫn còn xem được ghi chép?

Nghi hoặc rất nhanh được giải đáp.

Khuôn mặt to của Giang Đào xuất hiện ngay dưới camera, lén lút nhìn ngửa mặt lên, lễ mễ chậm chạp, nhỏ giọng khuyên cô, “Cố tiểu thư, Chiến thiếu bảo tôi xóa ghi chép, không để cho tiểu thư biết chúng tôi đã tới đây, nhưng tôi nghĩ, vẫn không xóa đi thì tốt hơn, tiểu thư thấy được sự đề ý của Chiến thiếu với tiểu thư, có phải đúng không? Chiến thiếu thật sự đề tâm đến cô, tiểu thư đừng ghen dỗi với Chiến thiếu nữa, tha thứ cho ngài ấy đi...”

Cố Phi Yên, “...”

Cho nên, người trước đó khuyên Chiến Mặc Thần rời đi, nói lo cô sẽ tức anh ấy, không phải là anh ta sao? Bây giờ lại nói là Chiến Mặc Thần phải đi, mặt anh ta to thật đấy, thật sự coi cô sẽ không xem ghi chép camera sao?!

Cố Phi Yên bó tay.

Xuống chút nữa tiếp tục xem, cô càng im lặng.

Vốn cô đang ngủ trên giường, vì đề nghị trang Chiến Mặc Thần không đến đây, cô trên giường động một cái, liền có một người thân thủ thoăn thoắt từ ngoài cửa sổ xoay người vào trong, đưa cô từ trên giường xuống mặt đất, nhanh chóng lách mình rời đi.

Thấy cô chưa có dấu hiệu tỉnh lại, anh ta lại tiến tới, đưa cô lên giường, có lẽ là sợ cô nằm trên đất sẽ bị cảm lạnh.

Nhưng... giấc ngủ của cô luôn không sâu.

Lặp lại mấy lần, “công nhân bốc vác” sắp muốn khóc, khổ sở ủy khuất đến chỗ trước camera giám sát, “Cố tiểu thư, anh Đào không cho phép tôi xóa ghi chép, cái kia, nếu như tiểu thư nhìn thấy đoạn video này, tuyệt đối đừng để bụng, chúng tôi đều vì tốt cho tiểu thư và lão đại a!”

Cuối cùng, còn nói đỡ cho Chiến Mặc Thần một câu, “Cố tiểu thư, lão đại thật sự rất lợi hại, chúc tiểu thư và lão đại sớm sinh quý tử.”

Cố Phi Yên, “...”

Bắt đầu tắt máy tính, cô nằm lý trên giường mình, chôn đầu mình vào gối kêu rên.

Đây thật là...

Mất mặt đến tận ngoài không trung rồi!

Tên hồn đàn Chiến Mặc Thần, trước kia anh ta không phải là thủ lĩnh U Minh sao? U Minh là đội binh lính đặc chủng đứng đầu vang tiếng trong ngoài nước, thủ hạ anh ta huấn luyện, sao từng người lại ngốc nghếch như vậy?!

Đúng rồi, sau lưng “công nhân bốc vác” đáng thương kia, là anh ta đã sắp xếp bên người cô?

Phát tiết xong, trong tâm Cố Phi Yên lại trào lên suy nghĩ ngọt ngào.

Muốn ngăn cũng ngăn không nổi.

Lần nữa vùi đầu vào gối, càng không dám ngẩng mặt lên.

Trong lòng cô rất giận Chiến Mặc Thần, có lẽ khi nhìn thấy anh ta sốt ruột xông vào phòng, liền bất tri bất giác tức giận tan dần. Hiện tại tim cô chỉ nhớ rằng, cô có muốn tiếp tục tiếp cận Chiến Mặc Thần, tiếp tục thực hiện hợp đồng với Cố Kiến Quốc không đây?

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112

68112.

Được hay không được, nên hay không nên?

Đầu Cố Phi Yên loạn thành một đống.

Chưa nói Chiến Mặc Thần với Cố Minh Châu đã cắt đứt thực sự hay chưa, bây giờ cạnh anh ta còn có một Tôn Ngọc Kiều, có vẻ là con dâu do Chiến phu nhân đã chỉ định chọn, mối quan hệ như đồng rắc rối, cô không muốn làm nữ chiến sĩ vượt chông gai.

Mặc dù cả người dễ chịu hơn không ít, nhưng Cố Phi Yên vẫn cứ không hài lòng không vực được tinh thần, quyết định không suy nghĩ về vấn đề này nữa.

Lần này, cô thật sự có chút đau thương.

Không chỉ đau tâm, mà cả người đều đau.

Tối hôm đó bị tên khốn khiếp Chiến Mặc Thần kia loay hoay, dưới mưa tùy ý làm cô, không để ý cô xin tha, cô vừa vội lại vừa sợ, ngày thứ hai cơ thể liền không khỏe.

Vẫn ráng chống đỡ đến hôm qua, bị Chiến phu nhân cố ý cho một trận hứng gió dầm mưa, cơn cảm mạo lại bùng bùng khí thế hùng hổ đến, gần như muốn nửa cái mạng của cô.

Chỉ là...

Nếu như không phải Chiến Mặc Thần kịp thời chạy đến, cô sợ rằng mình sẽ bị đốt nóng đến ngu luôn.

Nghĩ như vậy, Cố Phi Yên nhịn không được nhếch khóe môi.

Khẽ gạt mình, cô vỗ vỗ khuôn mặt nóng hổi của mình, thầm tự mắng, “Đối tốt với mày một tý mày đã động lòng, đồ ý chí không kiên định!”

Dù sao thì, trước hết cô nên chăm sóc tinh thần đã, làm mọi việc ở quán rượu cho tốt đã!

...

Cố Phi Yên trở về vào buổi chiều, Úc Thiên Thần lại tới.

“Úc tổng, ngài đến đây để xem tiến độ sao? Nếu như có cách nghĩ gì, hoan nghênh ngài cho thêm ý kiến.”

Ông chủ đến rồi, Cố Phi Yên không thể không chào hỏi, vội vàng cười nhẹ tiếp đón.

Úc Thiên Thần đánh giá cô một chút, “Cô đeo khẩu trang làm gì?”

Mái tóc dài đến thắt lưng được dây buộc loạn thành một búi tóc đáng yêu sau gáy, gọn gàng sạch sẽ, nổi bật lên là đôi mắt trong veo đen bóng long lanh, rất to.

Nhìn cả người gầy đi trông thấy, rõ ràng mới mấy ngày không gặp.

“A?” Cô Phi Yên rõ ràng không lường trước được anh ta sẽ chú ý đến điều này.

Cô đeo khẩu trang là bởi vì con họ khan, không muốn lây sang cho người khác.

“Cảm rồi, vì vậy phải chú ý một chút.” Cô Phi Yên nhanh nhẹn nói, “Đây cũng là vì nghĩ cho Úc tổng ngài, vì tăng nhanh thật nhanh tiến độ quán rượu của chúng ta, phải đảm bảo sức khỏe cho nhân viên.”

“Miệng cũng ngọt đấy.” Úc Thiên Thần miễn cưỡng phát phát tay, “Được rồi, tôi đi đây.”

Cô Phi Yên, “...”

Vậy, anh ta đến đây một chuyến để làm cái gì?

Không thèm quan tâm đến tên thần kinh Úc Thiên Thần, Cô Phi Yên cả người vui vào việc sửa sang trang trí.

Nhập tâm vào công việc, eo cô không nhức nữa, chân không đau nữa, đầu cũng không choáng, hoàn toàn không nhận thức đến vấn đề cơ thể có ổn không, giống như đã uống máu gà vậy.

Cứ như vậy bận rộn đến chạng vạng tối, Cô Phi Yên đưa tiễn người trợ giúp cuối cùng mới phát giác có chút đói bụng, chuẩn bị ra ngoài ăn chút gì đó, bỏ sung đầy đủ năng lượng.

Vừa đóng cửa lại, cô liền nghe được giọng nói quen thuộc vang lên, “Bạn xong chưa, có đi ăn cơm không?”

Vừa nghiêng đầu, Cô Phi Yên kinh ngạc mở to mắt, “Anh Sở Nghiễn!”

Người đàn ông dáng người thon dài dựa đứng bên tường, áo sơ mi trắng, một tay đút túi quần, khi cặp mắt đen tuyền nhìn qua, ý cười nho nhỏ trong mắt làm cho cả mùa hè nóng bức trở nên trong veo mát mẻ trong chớp mắt.

Không ngờ rằng Sở Nghiễn sẽ tìm được đến nơi này, Cô Phi Yên lúc đầu là kinh hi, chuyện khó xử trước đó đều quên.

Thấy trong mắt cô có sự vui sướng, gương mặt tuần tú của Sở Nghiễn cũng nở nụ cười, thân thiết vuốt đầu cô, ánh mắt cưng chiều, “Gần đây rất vất vả sao? Anh thấy em có vẻ gầy đi.”

Nghe được Úc Thiên Thần nói cô đã trở lại, còn gầy đi, sinh bệnh, anh không chút nghĩ ngợi liền lái xe đến đây, ấn nhắc nhắc ghế trước đó toàn bộ đều uống phở, từ đó dự liên hạ quyết tâm, chỉ là... muốn thấy cô lần cuối cùng.

“Vất vả gì đâu, cái này gọi là giảm cân có hiệu quả!” Cô Phi Yên nói xong về mình, liền quan tâm hỏi anh, “Anh sao rồi, vết thương trên người đã khỏi chưa? Em rất lâu không đi thăm anh, em...”

Nói đến đây, không biết nên nói gì nữa.

Không biết phải tìm lý do gì, kỳ thực, cô vẫn luôn trốn tránh anh.

Vui mừng gặp lại giảm đi, Cô Phi Yên lại nhớ đến việc xấu hổ trước đó, ánh mắt né tránh, mặt tự nhiên.

“Anh cái tên này, có phải là cả đời này quên không được chuyện em đen đuôi lần trước không? Lần đó là ngoài ý muốn!” Lòng mi dài vương một tầng sương mỏng lung, Sở Nghiễn cười cười bất đắc dĩ, “Nhưng anh chỉ mong vài năm sau, em có thể đứng trước mặt anh tự nhiên hơn một chút.”

“Vài năm sau?” Cô Phi Yên không hiểu, “Tại sao lại là vài năm sau?”

Dù tính là cô trốn tránh anh, cũng sẽ không muốn trốn đến vài năm không gặp a.

“Anh sắp ra nước ngoài rồi, công ty sáng tạo trong nước không phát triển, anh dự định đi nước ngoài thử liều mạng. Bạn học cùng đại học của anh ở bên đó, đúng lúc gần đây có liên hệ với anh, muốn cùng anh hợp tác làm một hạng mục.”

“...” Cô Phi Yên mắt trầm lại, rất không nỡ, “Thật sự phải đi sao?”

“Ừ, mai sẽ đi.”

“Anh Sở Nghiễn, anh không thể suy nghĩ thêm sao?”

“Xin lỗi, Tiểu Yên, anh đã lãng phí tâm lòng của em. Em vẽ rất đẹp, thiết kế xu hướng mới, rất có thần, đáng tiếc anh phải xuất ngoại, không thể để em giúp anh một lần nữa Đông sơn tái khởi được.” Sở Nghiễn ánh mắt ôn nhu, phảng phất như được ủ loại rượu năm xưa trong đó, “Có điều, Tiểu Yên, anh sẽ luôn đặt em trong trái tim.”

Trong mắt đấu tranh một phen, Sở Nghiễn mở miệng nói, “Anh muốn trở nên thật cường đại, đủ để bảo vệ em, không muốn em vì anh hi sinh thứ gì đó.”

Lời này, buộc phải nói.

Tuy sẽ khiến cô ấy nặng lòng, nhưng anh càng sợ cô không hiểu thâm ý của anh hơn, làm cho ý nghĩa rời đi của anh không còn gì cả.

Cố Phi Yên quần bách cúi thấp đầu, hạ mắt, nghe đến câu này, lập tức nhìn anh, mấp máy môi, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Anh ấy... Chẳng lẽ biết chuyện giữa cô và Cố Kiến Quốc?

Quả nhiên...

“Anh đi rồi, có một số điều em không cần khó xử, đáp ứng anh, làm điều mà em muốn đi.”

“Em không yêu anh không sao, anh không hối hận vì đã tỏ tình tâm ý của mình cho em, anh chỉ là muốn em hiểu một chút, khi em cảm thấy cùng đường không thấy lối thoát, anh sẽ làm con đường cho em yên tâm đi qua.”

“Em có thể tin tưởng anh.”

Cố Phi Yên kinh ngạc.

Sau lưng người đàn ông là lửa nắng rắng chiều như gấm, tia nắng hoàng hôn dát lên người anh một vầng sáng ấm áp, anh cúi đầu cười với cô, ánh mắt bao dung ôn hòa... Hình ảnh lúc này, cất giữ trong đầu Cố Phi Yên lâu thật lâu.

Cảm cúm không đánh bại được Cố Phi Yên, Sở Nghiễn rời đi lại khiến cô không biết phải làm sao.

Cô tự suy xét, có phải vì cô một mực trốn tránh, không xử lý tốt mối quan hệ với Sở Nghiễn, nên anh vì quan tâm đến tâm tình cô mà phải đi nước ngoài.

Cô cực kỳ áy náy, xoắn xuýt hai ba ngày, cô chịu đựng cơn cảm cúm gọi điện cho Sở Diễm Diễm hỏi thăm.

Do đó, Sở Diễm Diễm cực kỳ khinh bỉ nói một đoạn dài.

“Bạn học Cố tiểu thư, tôi khuyên cậu đừng xem trọng mình như thế a! Là đàn ông mà, rất khác với phụ nữ chúng ta, đàn bà con gái tình tình yêu yêu, đàn ông truy cầu vui vẻ, ài, anh tôi chính là muốn thử liều ở nước ngoài một phen, bước đến đỉnh nhân sinh, thành công vĩ đại, điều này có liên quan gì đến cậu hả? Cậu nghĩ rằng chỉ cậu lớn lên xinh đẹp chắc, tôi còn phải làm công chức nhỏ của anh tôi đây!”

Cố Phi Yên, “...”

“Đúng rồi, hôm qua tôi không biết cậu truyền nước ở bệnh viện, lúc tôi đến quán rượu, vừa vận dụng phải hai người đang muốn tìm cậu, trong đó có người nào đó tên là Lữ Tiểu Trúc gì đó, cô ta nói cậu đưa cô ta vào sổ đen, không có cách nào liên hệ với cậu, bảo cậu mau chóng gọi đến, nói có chuyện gấp tìm cậu.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 113

68113.

Lữ Tiểu Trúc?

Tắt điện thoại, Cố Phi Yên trong cơn ngơ ngác lộ ra sự ngạc nhiên.

Cô cho rằng, từ cái hôm cô chuyển khỏi căn phòng chung ấy là bắt đầu không còn bất cứ quan hệ gì với Viên Tiến và Lữ Tiểu Trúc, có chết cũng không gặp lại.

Vì vậy cô một chút yếu lòng cũng không có, coi Lữ Tiểu Trúc là người xa lạ, cho vào danh sách đen.

Không ngờ rằng, Lữ Tiểu Trúc lại tìm đến tận cửa.

Tuy nhiên, Cố Phi Yên không chủ động liên lạc với cô ta.

Nếu Lữ Tiểu Trúc thực sự có chuyện, sẽ đến quán bar tìm, nếu Lữ Tiểu Trúc không đến tìm, cô ấy cũng không nhất thiết kiểm thêm chuyện.

Nên nói câu gì? Đúng rồi, nói “Tôi rất bận, không có chuyện gì đến tìm tôi, có chuyện...càng không nên đến tìm tôi”, nói câu này, rất phù hợp với

tâm tình của cô lúc này.

Vậy mà, lần này Cố Phi Yên nghĩ sai rồi.

Ngày thứ hai, thợ lắp đặt còn chưa đến, Lã Tiểu Trúc đã đợi ngoài quán bar rồi, đi theo sau thợ lắp đặt vào trong quán, gõ cửa phòng làm việc tầng hai.

“Bác thợ, đợi một chút.” Cố Phi Yên cho rằng giám đốc dự án muốn thảo luận việc lắp đặt với cô, mặc xong quần áo ra mở cửa, vừa nhìn, lại là Lã Tiểu Trúc bối rối vịn phần đứng ngoài cửa.

“Tiểu Trư?” Cố Phi Yên mỉm cười, “Nghe bạn tôi nói, cô hôm trước đã đến quán bar tìm tôi, có chuyện gì không?”

“Là có chút chuyện.” Lã Tiểu Trúc căng thẳng cảm mép áo, bước vào trong phòng, “Tiểu Yên, chắc cô đã biết chuyện Viên Tiến bị đụng xe rồi, bây giờ đang ở bệnh viện trị liệu.”

“Ừm, Thi Kỳ đã nói với tôi rồi.”

“Vậy cô có suy nghĩ gì không?”

“Tôi?” Cố Phi Yên thu lại nụ cười, hỏi lại, “Tôi còn nghĩ gì nữa? Thấy tình cảnh của cô, tôi đã không nói hấn ác giả ác báo rồi, nhưng cô nên biết, tôi không hề phát sinh tình cảm gì với cái loại như hấn.”

Cố Phi Yên nói hết lời.

Cô có trực giác, Lã Tiểu Trúc lần này đến cũng không hẳn là đơn thuần cùng cô tâm sự gì, cảm tình của cô và Lã Tiểu Trúc đã hết, coi như mọi thứ sụp đổ, trực tiếp dùng bạo lực được.

“Cô tại sao lại có thể như vậy, cô một chút cũng không thấy chột dạ sao?” Lã Tiểu Trúc ngẩng đầu, mặt đỏ bừng bừng, nói trong tức giận.

“Tôi tại sao lại không được như vậy?” Cố Phi Yên lông mày trầm xuống, sắc mặt cũng chẳng tốt là bao, giọng nói tựa dòng nước chảy từ băng tuyết vào tiết đông lạnh, “Muốn nói gì cô nói hết luôn một lần này đi!”

Lã Tiểu Trúc hét lên, “Viên Tiến chính là do cô hại!”

“Oh?” Cố Phi Yên nhún lông mày lạnh nhạt.

“Tôi đã biết hết rồi, cô phủ nhận cũng vô dụng thôi! Cô thấy Viên Tiến chóng mặt liền gọi người đánh anh ấy một trận, cũng là cô cố ý sắp xếp vụ tai nạn xe, chính vì vậy Viên Tiến mới biến thành... thành phế nhân rồi! Viên Tiến trở thành như vậy, cô phải có trách nhiệm tất cả mọi chuyện!”

“Vậy sao? Bằng chứng đâu?”

“Bằng chứng là cô và Viên Tiến đã từng xảy ra tranh chấp, chỉ có cô mới có khả năng gây án!”

“Nếu đã như vậy, cô đi mà báo cảnh sát đến bắt tôi. Tôi hôm nay rất bận không rảnh tiếp cô nữa.” Cố Phi Yên bước đến cửa, nhìn Lã Tiểu Trúc vẫn đứng ở bên trong, “Tôi chuẩn bị đi rồi, cô vẫn còn chưa ra sao?”

Lã Tiểu Trúc không động đậy.

Ánh mắt cô ta mập mờ, “Tiểu Yên, thực ra tôi và Viên Tiến đều không muốn làm khó ai, nếu cô thật sự có thành ý, chúng tôi có thể nhận. Cô biết đó, Viên Tiến giờ nhập viện trị liệu cũng cần tiền....chỉ cần cô đưa 100 vạn tệ, chúng tôi sẽ không đi báo án.”

“Thật ngại quá, tôi không có tiền, có cũng không hào phóng, đề nghị các người nhanh chóng báo án đi, muộn chút nữa là không điều tra được gì hết đâu.”

Trong phòng có camera, máy tính có cài đặt mật mã, không sợ Lã Tiểu Trúc động tay động chân, chán phải tiếp tục dậm dera với cô ta, Cố Phi Yên quay người xuống lầu.

Cả buổi sáng Cố Phi Yên đều bận rộn, Lã Tiểu Trúc đi lúc nào cô cũng không biết.

Lúc nghỉ trưa, Cố Phi Yên nằm trên giường, nhìn lên trần nhà chờ người ra.

Viên Tiến đích xác không phải do cô ra tay nhưng đó là do người đàn ông kia!

Cô cũng chẳng lợi lộc gì, một lòng lo lắng cho anh, buổi sáng cũng không để lộ sơ hở gì để Lã Tiểu Trúc nhìn thấy vì vậy ra sức dùng công việc bỏ qua chuyện kia.

Đến giờ mới nhẹ nhõm được, trong lòng cô có chút dằn vặt.

Có nên nhắc cho Chiến Mặc Thần một tiếng?

Anh hành động rất cẩn thận, chắc chắn loại bỏ những sơ hở, sẽ không để lại chứng cứ gì cả? nghĩ như vậy, không nhắc chắc cũng không sao đâu.

Nhưng, nghĩ lại, anh rút cuộc ra tay cũng là vì cô, giúp cô xả giận, cô biết Viên Tiến muốn quấy rầy nếu không nói cho anh một tiếng hình như có chút vô tâm

Loanh quanh đến 2h chiều, Cố Phi Yên hét lên một tiếng, gọi cho Chiến Mặc Thần.

“Có chuyện tìm tôi?” giọng nói trầm ấm từ tính của người đàn ông vang bên tai, Cố Phi Yên bỗng chốc tim đập nhanh.

Cô gãi gãi tai ngẫm ý, “Có chút chuyện.”

“Tôi biết rồi, nói qua điện thoại bất tiện, tôi qua tìm cô.” Anh lại nói tiếp, “Tôi bây giờ rất bận, đang có cuộc họp, tôi gặp mặt được không?”

“.....Vâng.”

Đồng ý trong mơ hồ, đầu dây bên kia vang lên “Tu tu tu..” máy bận.

Cố Phi Yên sững người ra, có chút ngơ ngác không hiểu.

Hai mắt nhìn chăm chăm vào điện thoại, vò vò đầu phiền muộn trông như con đà điểu vùi đầu vào gối.

Buổi tối, có thật cùng người đàn ông đó gặp mặt không? Cô căn bản không nghĩ tới, chỉ là vội vàng gọi một cuộc điện thoại với nghĩa vụ là nhắc nhở mà thôi, lại hồ đồ nhận lời hẹn gặp đêm nay.

Tuy nhiên, như này có vẻ không đúng.

Lỡ như Lã Tiểu Trúc bọn họ theo dõi thấy cô tiếp xúc với người khác, từ Chiến Mặc Thần sẽ phát hiện ra có liên quan đến người bí ẩn họ “Triển”, không phải sẽ gây phiền phức cho Chiến Mặc Thần sao?

Nếu nói như vậy, cô lộn lành chữa thành lộn què mất!

Trong lòng lo lắng nhưng nhớ ra Chiến Mặc Thần giờ rất bận, Cố Phi Yên càng không thể gửi tin nhắn cho anh được.

[Tôi muốn nói chuyện rất đơn giản với anh, là như này, Lã Tiểu Trúc hôm nay đã đến tìm tôi là nói việc của Viên Tiến.

Trước lúc Viên Tiến bị đánh, hẳn nghe thấy có người gọi “Chiến thiếu gia”, một lòng muốn tìm kẻ đã ám hại hắn, không tha cho.

Lã Tiểu Trúc lần này đến tìm tôi, nói cô ta nghi ngờ chuyện này cô là người chủ mưu đứng sau, uy hiếp tôi đưa Viên Tiến tiền trị liệu nếu không sẽ báo án. Tôi không biết cô ta lúc nào sẽ cần bằng, hay có chứng cứ gì không, lo lắng sẽ kéo anh vào, vì vậy tôi nhắc anh một tiếng.

Đúng rồi, anh tôi anh không cần qua đây, tránh bị người khác phát hiện tôi và anh có liên quan, ảnh hưởng đến anh.]

Gửi đoạn tin nhắn dài dằng dặc, Cố Phi Yên yên tâm.

Chưa đến nửa phút sau, cô nhận được tin nhắn trả lời của Chiến Mặc Thần. Căn mỗi mở tin nhắn, cô đột nhiên cục tức ứ ở cổ họng cũng may không làm cô nghẹn chết.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114

68114.

[Quá dài không xem, tôi gặp.]

Câu trả lời ngắn gọn, vài từ đơn giản, tràn đầy sự kiêu ngạo cao cao tại thượng.

Cố Phi Yên hình như đoán ra được biểu cảm của anh, anh chắc chắn nhú lông mày, ngón tay dài gõ vào màn hình điện thoại không nhanh cũng không chậm, ánh mắt đen sâu thăm thẳm đậm liếc nhìn, thanh lương như băng, hệt như trăng lạnh.

Anh lớn mạnh, dường như không có cái gì có thể uy hiếp anh.

Cũng hay chọc điên lên!

Cố Phi Yên, “.....”

Ngoại trừ ‘Ha ha’, còn có biểu cảm gì hợp với tâm trạng cô lúc này?

Tầng cao nhất Đế Cảnh Quốc Tế, phòng làm việc tổng tài.

Giang Đào nhàn nhả ngồi trên sofa, Chiến Mặc Thần “Bây giờ rất bận”, ánh mắt tràn đầy sự sùng bái. Sau này anh có theo đuổi nữ nhân nào, nhất định làm y như Chiến Mặc Thần, mặt dày tâm đen, không đạt được mục đích tuyệt đối không từ bỏ!

.....

Thấp thỏm không yên chờ đến chạng vạng tối, Cố Phi Yên không thấy Chiến Mặc Thần đến, trong lòng ngược lại thở ra nhẹ nhõm.

Không đến càng tốt, ai biết Lã Tiểu Trúc có theo dõi trong bóng tối nắm được thóp của cô hay không?

Nhưng, đợi lúc cô vào phòng ăn cơm, lúc đang vừa nghĩ chuyện vừa đóng cửa, giọng nói trầm ấm bỗng nhiên vang lên phía sau cô, làm cô giật mình.

“Tôi đợi cô rất lâu rồi.”

“Ahhh!”

Cố Phi Yên kinh ngạc hét lên một tiếng, cốc thủy tinh không cầm vững tuột tay rơi xuống.

Mắt nhìn chiếc cốc thủy tinh mỏng manh rơi xuống đất vỡ làm bốn phần năm mảnh, một thân ảnh lao theo tựa cơn bão, cúi người xuống, vươn tay ra, khắc cuối cùng cũng thay đổi được vận mệnh của nó.

Thậm chí, ngay cả nước trong cốc cũng không bị văng ra ngoài.

“Cốc của cô này.”

Chiến Mặc Thần mặt không cảm xúc cầm chiếc cốc đưa đến trước mặt Cố Phi Yên nhưng ánh mắt lộ biểu cảm thích thú.

“Oh.....” Cố Phi Yên ngăn người đưa tay ra.

Cô nắm nửa phần trên chiếc cốc, nửa phần dưới vẫn nằm trong bàn tay chắc khỏe của nam nhân kia, cô muốn cầm cốc lại nhưng anh không buông tay, ánh mắt chăm chăm nhìn vào vết son còn in trên miệng cốc, trầm ngâm cũng không biết đang nghĩ gì.

Đỏ mặt, dần dần hiện lên hai bên má Cố Phi Yên.

Hai người giằng co, bầu không khí trong phòng cũng dần dần xuất hiện dư vị chẳng biết nói như nào, Cố Phi Yên không chịu được rút tay lại, chuẩn bị buông tay lại bị người đàn ông đó nắm lại để cốc đặt trong lòng bàn tay cô.

“Cầm chặt vào.”

“.....Vâng.”

“Về sau đừng đánh son.”

“Hả?”

Cố Phi Yên không hiểu ngẩng đầu lên đúng lúc nhìn thấy ngón tay của anh đang lau đi vết son môi in trên miệng cốc rồi cho vào miệng nếm vị, đột nhiên nhú mژه, “Tôi không thích son, không tốt bằng vị của cô.”

Khuôn mặt đỏ bừng lên.

Cố Phi Yên cảm thấy cả người như bị đốt nóng.

Nam nhân này nhìn vào thì lạnh lùng, nghiêm túc nhưng lời nói ra lại như trêu ghẹo, thật sự làm người khác điên tiết! Hơn nữa, anh một chút tính tự giác cũng không có tự cho rằng lời mình nói ra rất nghiêm túc!

Cũng may, câu nói của Chiến Mặc Thần cũng không đầu tư nhiều tinh lực.

Anh hỏi, “Hôm nay cô gọi tôi đến là có chuyện gì?”

“Tôi gửi anh tin nhắn rồi, mọi chuyện đều nói rõ ràng! Hơn nữa, không phải tôi kêu anh đến, là tự anh đến đây!”

Chiến Mặc Thần ngồi trên ghế, vắt chân lên, bầu không khí toát ra vừa mạnh mẽ vừa làm người ta khiếp sợ, trong giọng nói mang ý vị không cho phép cự tuyệt, “Tôi nghe cô nói.”

“.....” Cố Phi Yên xác định rồi, “Được thôi.”

Nói từ việc Tuần Thi Kỳ gọi cho cô đến việc hôm nay, sau đó hỏi, “Chiến thiếu gia, anh có dự định đối phó như nào, có bị lộ sơ hở gì không?”

Chiến Mặc Thần ngẩng đầu lên, “Cô vừa nói gì?”

Cố Phi Yên hít một hơi thật sâu.

Hóa ra, mọi chuyện cô vừa nói đều công cốc hết?

“Tôi vừa nói chuyện, Chiến thiếu gia không nghe thấy sao?”

“Nghe thấy rồi.”

“Vậy sao anh còn hỏi tôi vừa nói cái gì?”

“.....”

Chiến Mặc Thần khó dời mắt đi, ngón tay gõ nhẹ nhẹ.

Nếu Chiến phu nhân ở đây, nhất định sẽ thấy con trai của bà đang chột dạ rồi!

Lúc trong lòng anh giấu giếm gì đó sẽ làm một vài động tác nhỏ!

Cố Phi Yên không biết, cứ coi cô đã theo đuổi Chiến Mặc Thần tám năm rồi, trong tám năm cũng chưa lần nào tiếp cận gần anh, căn bản không biết động tác nhỏ của anh biểu thị cái gì, còn cho rằng anh đang trầm tư.

“Tôi đang nghĩ vấn đề....” Chiến Mặc Thần khàn giọng hỏi, “Ngày hôm đó, Tuần Thi Kỳ gọi điện cho cô lúc nào?”

“Cái thời gian đó rất quan trọng sao?”

“Ừm.”

Nhớ không rõ nhưng cũng may trong điện thoại còn lưu lại nhật ký cuộc gọi, Cố Phi Yên mở điện thoại ra xem, nói thời gian cụ thể cho Chiến Mặc Thần.

Anh nhẹ nhàng gật đầu biểu thị biết rồi liền hỏi, “Tình hình gia đình của Lã Tiểu Trúc và Viên Tiến, cô biết không?”

“.....”

Một hồi một trả lời, thời gian tới 11h đêm lúc nào không hay.

Cô cố mở to mắt, “Chiến thiếu gia, mọi chuyện tôi hầu như đã kể hết cho anh rồi, anh còn gì muốn hỏi không?”

“Còn.” Chiến Mặc Thần mặt nghiêm túc, “Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, cứ biết chi tiết, rất nhiều vấn đề chúng ta cũng cần tính kỹ trong đầu.”

Cố Phi Yên, “.....”

Được thôi, cô cảm giác cái này không có vấn đề.

Tuy nhiên.....

“Hôm nay cũng đã muộn rồi, không biết chúng ta ngày mai có thể bàn tiếp được không?” cô gợi ý.

Đợi cả đêm, cuối cùng cũng nói được câu này, trong ánh mắt Chiến Mặc Thần lộ tia ngạc nhiên, vậy mà khả năng tự kiềm chế mạnh mẽ, anh cố ép lại mở miệng nói.

“Được thôi.” Anh đứng dậy cứng nhắc, giọng nói trầm ấm, “Tối mai tôi sẽ đến, cô yên tâm.”

“Được rồi được rồi.”

Mặc dù một chút cũng không yên tâm nhưng Cố Phi Yên giờ chỉ muốn đi tắm rồi làm một giấc.

Cố tiên Chiến Mặc Thần từ cửa sổ nhảy ra ngoài, rất nhanh biến mất vào màn đêm, Cố Phi Yên đột nhiên cảm thấy trợ ở đây thật nguy hiểm. Ai đều có thể từ cửa sổ của cô trèo vào trong, lỡ đâu cô gặp phải tên háo sắc, biết tìm ai mà kêu đây?

Tuy nhiên, ở đây hơn một tháng, đội quán ba sửa xong, cô cũng nên dời đi, vấn đề này cũng không quan tâm làm gì.

Lúc không có người, Cố Phi Yên tự biết cách phòng thân.

Cô cởi quần dài, đưa tay vào trong tháo khuy áo ngực ra vút lên giường, chuẩn bị vào phòng tắm, vừa quay người thì đối diện với đôi mắt đen sâu thẳm.

Người đàn ông thân hình cao lớn đứng trước mặt cô, bất giác lùi một bước về sau, “Anh, anh tại sao còn quay lại?”

Sau đó, cô liền nhìn người đàn ông lạnh lùng mà nghiêm túc ấy, tai đỏ lên, đôi mắt đen láy chăm chăm nhìn cô vài giây, quay người không nói một lời trôi qua cửa sổ rồi đi.

Động tác so với lần đầu còn nhanh hơn gấp mấy lần.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115

68115.

Cố Phi Yên, “.....”

Đây tính có được tính là lúc đầu gặp là người lạ, lần sau gặp lại thì thành người quen không? Con khi không nhanh như anh ấy?

Lắc lắc đầu khinh thường, Cố Phi Yên với tay lấy bộ quần áo trên trên giường đi tắm. Nhưng nhìn thấy chiếc áo bra màu đen rơi trên giường.

Lúc này, cô mới nhớ ra mình không mặc quần dài, bên trong áo cũng không mặc đồ lót, đều là cô mới cởi ra! có người sao..... Chiến Mặc Thần rất có khả năng đã nhìn thấy cô cởi quần áo rồi!

Nghĩ đến đây, toàn bộ người cô đều không tốt rồi!

.....

Đêm muộn giữa ngày hè.

Chiến Mặc Thần đang đi trên đường bóng đèn đường sáng trưng, chiếc maybay màu đen đang đi chậm chậm đằng sau anh, anh một chút cũng không có ý lên xe.

Về mặt của anh rất nghiêm trọng, ánh mắt rù xuồng, đầu óc anh lần tránh kim lòng không nổi như một mặt của bức tranh.

Bóng lưng của người phụ nữ đối diện với cửa sổ đang cởi quần dài xuống, để lộ một khoảng eo nhỏ bé trắng mịn màng, đáng đẹp không chịu nổi, nhìn bên dưới của cô chiếc quần lót màu đen bao trọn cái mông tròn trịa, vừa ngẩng đầu vừa ưỡn ra.

Anh đập vào cửa sổ, nhìn thấy cảnh này, ngay người ngay tại chỗ, mất đi tất cả các ngôn ngữ, quên đi cái mục đích đến.

Dường như còn không đủ để kích động người.

Lưng đối với anh ấy, cô lấy từ trong áo ra bộ đồ lót, động tác lười biếng lại dễ thương bước lên trên giường, khi cô quay người đối diện với anh, chiếc rèm mỏng nhanh chóng che lại trước ngực cô cảnh xuân. Anh có thể rõ ràng nhìn thấy nhô ra hai hạt đỏ xinh đẹp chào anh.....

Thật sự là muốn mạng người!

Anh từ không luống cuống, nhưng, anh vừa xong phải chạy vào trong rừng mà trốn.

Không có cách nào.

Nếu như lại không đi, anh một chút cũng không nghi ngờ bản thân lại có thể đứng trước cô mặt mặt vậy, cho dù là bây giờ, anh cũng phải cầm trên tay chiếc áo vét để che đi cái điều dị dạng trên cơ thể mình.

“Chiến thiếu gia, cậu vẫn không lên xe sao?” Giang Đào thò đầu ra ngoài cửa xe, gọi anh ấy, “bên ngoài vừa ngọt ngào vừa nóng, trong xe vẫn là mát hơn một chút, làm cho người thoải mái, tâm trạng cũng không có khô.”

Giang Đào cho rằng Chiến Mặc Thần và Cố Phi Yên lại cãi nhau không vui vẻ rồi, cho nên tâm trạng mới không tốt, muốn đi một mình.

Thật không ngờ,nội tâm anh ấy đang nóng nảy.

Nhưng,ý kiến của anh được tiếp nhận, Chiến Mặc Thần dùng chân, cuối cùng cũng lên xe.

Trong xe không khí lạnh bao vây lấy anh, anh hít một hơi thật sâu, nhắm mắt dựa vào ghế đằng sau,lặng lẽ kim nén bên trong.

Được một lúc,cuối cùng anh cũng trở lại bình thường.

Lúc này anh mới nhớ ra, vừa xong là anh muốn đến hỏi Cố Phi Yên có muốn đổi chỗ ở hay không, căn phòng cô ở không khí không được lưu thông mở điều hoà thì rất khó chịu, không mở điều hoà thì lại nóng, ở như vậy không thoải mái, anh muốn đổi cho cô một căn phòng mới.

Vốn dĩ trực tiếp tặng cũng được, tài sản dưới tên anh rất nhiều, tặng cô ấy thì gượng ngọt như đường.

Nhưng, anh còn tính hiếu Cố Phi Yên, biết tính cách của cô ấy hơn nữa là không thể ở hai người khi không có mối quan hệ chắc chắn, nhận đồ đặc rất đắt của anh, cái cách này không có khả thi lắm.

Chỉ là,bây giờ anh lại lo lắng nhiều hơn nữa.

Căn phòng đó ngoài ở không thoải mái ra, thì quan trọng hơn là vấn đề an toàn!

Hôm nay là anh đập cửa sổ đi vào, ai biết ngày mai có thể sẽ là ai chứ? Cho dù anh bố trí sắp xếp người ở gần bảo vệ cô, không thể phát sinh ra cái gì ngoài ý muốn được, nhưng..... nếu như có cái gì đó không mất dài,vô ý nhìn thấy anh cảnh đẹp của anh ngày hôm nay, phải làm sao đây?

Sau việc này đi khoét mắt cũng đã muộn rồi,còn không nhân lúc ngăn chặn sớm lại.

Ánh mắt đen sâu mở ra, Chiến Mặc Thần ánh mắt trầm lắng, lạnh nhạt nói, “hãy đi thông báo, từ trong tối tắm điều hai người nhân viên nữ ra đây, để hai người đó bây giờ đổi. Đổi cho hai người bên ngoài vào,có thể trực tiếp đưa đi trước một tháng, có kinh nghiệm.”

Không thể không nói, một chút trên đây anh và Cố Phi Yên cuối cùng trái tim có linh hồn cũng trở về.

.....

Ngày thứ hai.

Cố Phi Yên còn muốn đợi buổi tối cùng với Chiến Mặc Thần thương lượng ra một nguyên nhân đến, xem xem làm sao xử lý được việc của Viên Tiến, nhưng không nghĩ đến rằng, Lã Tiểu Trúc và Viên Tiến đến rất nhanh, rất hung hăng.

Buổi sáng 8 9 giờ, đang là ở bên ngoài quán bar đường phố lúc này rất náo nhiệt.

Ở gần quán bar có vài chỗ khu ở giá tốt, sáng sớm có không ít người đến đây đi bộ, cũng hoặc được trải qua vội vã.

Ở lúc này,Lã Tiểu Trúc và Viên Tiến bị người ta khiêng đến bên ngoài quán bar, vài người nhanh chóng cùng với bọn họ đến đây kéo ra vài cái băng rôn biểu ngữ, bên trên viết đề cho mọi người nhìn thấy bàn luận ồn ào.

Ở đâu cũng không thiếu người nhìn, thời gian rất ngắn, bên ngoài quán bar đã tụ tập một nhóm người rất đông, chỉ chỉ chỏ chỏ,túm năm tụm ba nói chuyện phiếm

Sự việc càng ngày càng ồn ào lớn, người làm trong quán bar cũng chú ý đến.

“Cố Tiểu Thư, bên ngoài xảy ra chuyện rồi, cô nhanh đi xem xem.”

Cố Phi Yên đang xử lý tài liệu thanh toán mua hàng, bỗng nhiên một sự phụ làm thợ mộc chạy đến trước mặt cô, trên mặt đầy sự sốt ruột vội vàng.

“Có việc gì vậy ạ?” Cô ngẩng lên nhìn hỏi.

“Bên ngoài có người đang gây rối,hình như là nhắm vào cô.” Tiểu sự phụ do dự một lúc, “nếu không, cô đừng có ra ngoài, hay là cô đi trốn đi?” Bên ngoài có một vài người đều không giống như là người tốt.

“Tìm tôi ư?” Cố Phi Yên cau mày nhẹ, thu dọn đồ đặc mọi thứ xong rồi bước ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 116

68116.

Thiếu những lời chửi rủa khó nghe, cửa quán bar cuối cùng cũng được yên tĩnh.

Cố Phi Yên không có gọi điện cho cảnh sát, muốn xem xem Lã Tiểu Trúc muốn nói cái gì.

Cô cho là, cho Lã Tiểu Trúc sự thể diện cuối cùng.

“Tiểu Yên.....” Lã Tiểu Trúc dùng đôi mắt đang khóc đỏ lên nhìn về phía cô, Viên Tiến nói, “cậu làm sau một việc rồi, tôi hy vọng cậu có thể nhận cái trách nhiệm của mình, có được không? Chúng ta là bạn với nhau, tôi khuyên Viên Tiến rất lâu, để anh ấy không kiện cậu, anh ấy trả lời tôi rồi. nhưng, tình trạng vết thương của anh ấy thật sự không thể để trễ được, cậu hãy nghe lời khuyên của tôi, cũng nhường một bước, trả tiền viện phí tiền thuốc cho anh ấy được không?”

“Không thể được.” Cố Phi Yên nghĩ cũng không muốn từ chối, vẫn là cái ý của ngày hôm qua, “vết thương của anh ta không có liên quan gì đến tôi, tôi không có nghĩa vụ phải trả tiền viện tiền thuốc cho anh ta, cũng không có tiền để đưa cho anh ta.”

“Làm sao lại không có liên quan gì đến cậu chứ? Cho dù không phải cậu ra tay, thì cũng là gian phu của cậu làm! Cậu gọi người đàn ông đó ra đây cho tôi, Để chúng tôi đưa anh ta đến đồn cảnh sát!” Mẹ của Viên Tiến dậm chân, chửi bới kêu gọi, “cô là đồ con đi lòng dạ độc ác, tôi nguyện rửa cho cô chết cũng không thể yên ổn được.”

“Tiểu Yên, cậu là nhị tiểu thư nhà Cố Gia, nhà to thế lực lớn, làm sao lại không thể có tiền cơ chứ? Cậu đưa tiền viện phí tiền thuốc của Viên Tiến ra đây đi, không thì người nhà của Viên Tiến sẽ không bỏ qua cho cậu đâu.” Lã Tiểu Trúc cũng khuyên nhủ.

Cố Phi Yên nhìn lướt qua bọn họ kẻ xướng người hoạ, trong đôi mắt lạnh lạnh kia đầy sự lạnh lẽo.

Một kẻ vai tốt, một kẻ vai phản diện, thì có thể để tội danh lên người cô, để cô làm một kẻ phá của ư? Lã Tiểu Trúc và người nhà của Viên Tiến, vẫn thật sự cho rằng cô là người dễ bị ăn hiếp ư!

“Mấy người đã lên tiếng nói tôi ra tay với Viên Tiến, vậy thì trực tiếp báo cảnh sát đi!” Cố Phi Yên lạnh lùng nói, “vừa hay, tôi vẫn còn giữ chứng cứ âm thanh của Viên Tiến quấy rối tôi, có thể đưa cho một bản được rồi!”

Cô cúi đầu mở khoá điện thoại, chuẩn bị báo công an.

Nhân lúc Cố Phi Yên cúi đầu, Lã Tiểu Trúc kéo mẹ của Viên Tiến, đưa cho bà ấy ánh mắt khó hiểu.

“Trời ơi!” mẹ Viên Tiến lập tức kêu lên một tiếng chói tai, nhào lên Cố Phi Yên đang đứng trên bậc thềm, “Cô hại Viên Tiến nhà tôi thành ra như vậy, còn muốn kiện nó ư, cô mất cái lương tâm của cô rồi, bây giờ tôi phải trừng trị cô.”

“Bụp.” Một tiếng, điện thoại của Cố Phi Yên rơi xuống đất, màn hình điện thoại vỡ nứt ra.

“Bà làm cái gì vậy?” cô dùng tay ngăn mẹ Viên Tiến đang khua tay, trong con ngươi nổi lên sự tức giận uất hận, bà nghĩ xong rồi, bà muốn động tay với tôi, thì đợi cảnh sát đến, ít nhất cũng bị tạm giam 5 đến 10 ngày! Bà không sợ tôi, lẽ nào vẫn không sợ cảnh sát sao?”

“Cô uy hiếp tôi ư? Hừ! pháp luật sẽ không đổ lỗi, tôi mới không sợ cô, chuyện là cảnh sát có để chúng tôi cả một nhà đều bị bắt vào đấy không! Hôm nay tôi sẽ trừng trị cô con đi kia ạ, nhất định sẽ trừng trị!”

Người phụ nữ trong thôn không biết gì cao lớn thô kệch, cho dù không hiểu đạo lý cũng không có tố chất, nhưng lại có một nhóm sức lực.

Mẹ Viên Tiến túm lấy tóc của Cố Phi Yên, bàn tay như quạt hương bồ đánh lên người Cố Phi Yên tới tấp, Cố Phi Yên nghĩ phải giãy giụa để thoát khỏi tay của bà ta giống như một con hổ đang kẹo chặt, bóp chết cô mất.

Bị đánh rất đau, Cố Phi Yên cũng sinh ra bị nghẹt thở, vừa hay trong tay cô cầm một cái bút viên ngọc tròn, khi đó ra sức dằn lên người mẹ Viên Tiến, đau quá bà ta phát ra tiếng kêu la hét.

Nhìn thấy Viên Tiến bị chịu thiệt, cùng với Người nhà Của Viên Tiến đến bạo động.

“Hong Hương, tôi đến giúp cô đây!”

“Đồ dê tiện này lại còn dám động tay, đánh chết cô ta!”

Người của Viên Tiến đến đây đều lên hết, vây Cố Phi Yên trong giữa cùng nhau thượng cẳng chân hạ cẳng tay.

Bác thợ làm ở trong quán Bar nghe thấy việc bị mất kiểm soát liền vội chạy ra, nhưng không chen vào được, chỉ có thể đứng một bên kéo người nhà Viên Gia ra, một bên rất sốt ruột lo lắng. Tiểu sư phụ vừa mới báo tin cho Cố Phi Yên vội vàng mắt đã đỏ lên rồi, nhanh chóng lấy điện thoại gọi báo công an.

Hai tay đấu với bốn tay của địch.

Cố Phi Yên lúc bắt đầu còn phản kháng lại,đó hết cả đôi mắt phải để bản thân chịu tổn thương toàn bộ vẫn quay trở về,nhìn phía sau, cô chỉ có thể dùng hai tay ôm lấy đầu, thảm hại vô cùng ngồi bệt xuống dưới đất.

Tay đầu và chân không ngừng đánh đập lên thân thể nhỏ bé gầy gò của cô, còn có người đang kéo lấy tóc của cô, không chịu nổi những lời chửi rủa vào tai, không còn là tai nữa rồi.

Đau.

Càng nhiều hơn nữa là sự phẫn nộ tức giận.

Cố Phi Yên cắn đôi môi của mình, đôi mắt đỏ lên, thần sắc trong ánh mắt càng ngày càng lạnh, tuyệt vọng và không có sự giúp đỡ chiếm đoạt lấy lý trí của cô, để trong lòng cô hận vô cùng.

Cô bắt đầu hối hận,cảm thấy bản thân mình vẫn còn quá ngây thơ.

Nếu như ngay lúc bắt đầu không vướng mắc phải mấy người kia, trực tiếp gọi công an, thì cũng không thể có chuyện như bây giờ! Hôm nay mấy người này, cô một mình cũng sẽ không thể bỏ qua được, cô sẽ để cho bọn họ biết thế nào là đau.

“Dừng tay, dừng tay lại cho tôi!”

Lúc Cố Phi Yên sắp chống đỡ không nổi được, một giọng nói tức giận quát to vang lên.

Mặc bộ đồ cảnh sát, kéo mấy người nhà Viên Gia đang thượng cẳng chân hạ cẳng tay, bước chân giẫm dẫm khoát đi lên, “kêu mấy người dừng tay lại, còn đánh người ư?rõ như ban ngày, lòng dũng cảm của mấy người đủ lớn rồi!”

Mấy người khác nhìn thấy tình hình vậy, không dám động tay.

Vừa xong người nhà Viên Gia sắc mặt còn hung ác dữ tợn, bây giờ từng người từng người trông hiền lành vô cùng, giống như là người nông dân lương thiện an phận vậy, đứng sang một bên.

“Đồng chí cảnh sát, chúng tôi mới là người khổ.” Mẹ Viên Tiến ngồi bệt xuống đất, vỗ vỗ vào chân rồi khóc, “Viên Tiến nhà chúng tôi bị người phụ nữ độc ác kia hại, cô ta cố ý gây ra tai nạn ô tô, là muốn Viên Tiến nhà tôi chết! Viên Tiến nhà tôi về sau đến đàn ông cũng không làm nổi nữa rồi, phải làm sao đây.....”

“Cô Tiểu Thư, cô không sao chứ?”

Tiểu sư phụ báo tin cho Cố Phi Yên biết từ dưới đất đỡ dậy, nhìn người cô trông rất thảm hại, trong mắt đầy sự phẫn nộ không chịu được.

“Tôi không sao, cảm ơn bác.”

“Tôi cũng không có giúp cô được gì cả.”

“Vẫn là cảm ơn bác.”Cố Phi Yên vỗ vỗ vào sau vai bác,tóc tai bù xù rối tung cũng được buộc lên gọn gàng, đi đến trước mặt người cảnh sát, “ chào anh, đồng chí cảnh sát,vừa xong mấy người ngày hành hung đánh tôi, tôi yêu cầu được đi bệnh viện để xem vết thương, tốt nhất hãy giam bọn họ lại.”

Đầu tóc cô bị lôi kéo loạn hết cả lên, được lưu lại trên khuôn mặt trắng của cô vài vết tay đỏ tươi, môi rướm rướm máu, trên người có thể nhìn rõ ràng vài vết chân đập..... nhìn xem, chịu thiệt không ít.

“Được rồi.....”

“Tiểu Yên!” Cảnh sát không kịp cúi đầu,hoảng hốt đột ngột kêu lên.

Một người phụ nữ xinh đẹp mặc chiếc váy màu trắng từ chiếc bentley màu đen bước xuống, thoáng chốc thu hút sự chú ý của mọi người.

Cô ấy bước vội và đến trước mặt Cố Phi Yên, nhìn cô, đôi mắt long lanh thoáng chốc tràn đầy nước mắt,ân cần cầm lấy tay cô hỏi han, “ Tiểu Yên, em làm sao có thể để bản thân thành ra như vậy?”

“Cô Minh Châu.” Cố Phi Yên chớp chớp mắt, thần sắc trong đôi mắt lạnh lẽo.

“Là chị đây.” Chia tay ôm lấy Cố Phi Yên. Giọng nói u ám vang lên bên tai của cô,không giống với sự lo lắng vừa xong, “ em gái yêu quý của tôi, chị tặng em phần quà tặng này, em vẫn còn thích chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117

68117.

“Tất cả điều này, đều là cô bày ra?!”

Đẩy mạnh Cổ Minh Châu ra, Cổ Phi Yên mang theo vết thương trên mình, đôi mắt gắt gao nhìn chăm chăm người phụ nữ có dáng vẻ kệt cồm trước mặt, trong mắt tràn đầy lòng căm thù lạnh lẽo đến xương tủy.

Cô bỗng nhớ ra rất nhiều tiểu tiết mà mình đã bỏ qua.

Vốn Viên Tiến một lòng muốn tìm người mang họ “Triển”, nhưng Lã Tiểu Trúc đột ngột tìm đến cửa, quy nguyên nhân của chuyện Viên Tiến là do cô, để cô đưa tiền thuốc men cho Viên Tiến trị liệu.

Viên Tiến xuất thân nông thôn, hẳn ta và Lã Tiểu Trúc căn bản không thể biết được thân thế của cô, sao đột nhiên cả Viên gia đều biết cô là Cổ nhị tiểu thư?

Hơn thế, bọn họ không chỉ nhắc cô câu dẫn Viên Tiến, còn nói cô câu dẫn anh rể...

Thế mà, là cô ta!

Quả nhiên là cô ta!

Ánh mắt lạnh lẽo nhìn chữ trên tấm biểu ngữ dài, trong lòng Cổ Phi Yên đột ngột toát ra con lửa giận, thiêu cháy lý trí cô thành tro, đưa tay đến trước mặt Cổ Minh Châu, mạnh mẽ cho thứ giả nhân giả nghĩa một bạt tai!

“Tiểu...”

“Ba!”

Không đợi Cổ Minh Châu mở miệng, Cổ Phi Yên tát tiếp một lần nữa, đánh cho mặt Cổ Minh Châu lệch sang một hướng.

Cổ Minh Châu rất đau.

Gần như trong chớp mắt, trên mặt cô hiện lên hai vết bàn tay đối xứng, lập tức từ một tiểu thư ưu nhã mỹ lệ trở nên vô cùng chật vật.

Trong mắt cô ta lóe lên một tia âm hiểm, bùm mặt, nước mắt to như hạt đậu lăn xuống, “Tiểu Yên, chị biết em đang trách chị đến muộn, hại em phải chịu tội lớn, nhưng... Nhưng chị cũng đâu có biết sẽ xảy ra loại chuyện đó! Em, em sao có thể đối với chị như vậy? Chị là chị gái của em a!”

“Tôi không có loại chị như thế này, cô cút đi cho tôi!”

“Chị biết em không yêu quý chị, nhưng em đừng phát cáu với chị nữa được không?” Cổ Minh Châu kéo tay cô, căn môi, đôi mắt đẹp mang lo lắng và bao dung nhìn cô, “Em hiểu lần gì đó với chị rồi, chúng ta về rồi nói, bây giờ em đang bị thương, chị trước đưa em đi bệnh viện nhé, nhé?”

Cổ Minh Châu một câu hai câu chị chị, mục đích chính là một Cổ Phi Yên đáng ghét.

Kéo lấy tay Cổ Phi Yên, cô ta cũng không buông tha cơ hội này, móng tay thật dài cào lòng bàn tay Cổ Phi Yên, quay lưng về phía đám người, trong con người chỉ toàn khiêu khích, im lặng giương lên khóe môi.

Tất cả điều này, đều gọi cho lửa iaajn trong lòng Cổ Phi Yên càng thêm lớn.

Cô hung hăng đẩy Cổ Minh Châu ra, “Chị gì chứ, cô mới không phải là chị gái của tôi, buông tôi ra! Cô cấu kết với Viên Tiến, hao tổn tâm cơ tìm một đám chó ngoan đối phó với tôi, không phải muốn nhìn tôi thành trò cười sao?! Cổ Minh Châu, cô diễn cả ngày rồi, không mệt à?”

“Tôi...”

Bị đẩy lùi về sau hai bước, Cổ Minh Châu đập huyệt, “A” lên một tiếng thất thanh, khuôn mặt kinh hoàng ngã ngửa về phía bậc thang.

Lăn xuống năm sáu bậc, cô ta nặng nề ngã xuống đất, hôn mê tại chỗ.

Màn biến cố này, khiến người ở hiện trường đều im lặng, ánh nhìn rơi trên người Cổ Phi Yên, sắc mặt phong phú.

Cổ Phi Yên, “...”

Cô kinh ngạc nhìn chăm chăm hai tay của chính mình, nhúu nhúu mảy.

Cô vừa rồi, có đẩy mạnh đến mức như vậy sao?

Hiện tại cô đứng ở chỗ cách bậc thang hơn một mét, Cố Minh Châu vừa đứng trước mặt cô, không thể gần bậc thang đến mức... sao vừa bị cô đẩy liền trực tiếp đẩy xuống bậc được?

Không có khả năng!

Cố Minh Châu, chắc chắn là cố ý!

“Cô đừng có mà giả chết, hãm hại tôi một lần, còn muốn thêm mấy lần nữa sao?” Cố Phi Yên mặt mũi phát lạnh, vội vàng lay động thân thể Cố Minh Châu, một lòng muốn vạch trần sự giả tạo của cô ta, để cho tất cả mọi người đều biết được chân diện mục ác độc của cô ta!

Thế nhưng, ngay lúc này, một giọng nói nặng nề tức giận vang lên.

“Cố Phi Yên, dừng tay!”

Tâm Cố Phi Yên trầm xuống, động tác theo bản năng dừng lại.

Người đàn ông cao lớn mạnh mẽ đứng tại trước mặt cô, đôi giày da sáng bóng xuất hiện trong tầm mắt, cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc, còn có hai con ngươi lạnh lùng trầm tĩnh.

“Vi sao em động tay với cô ấy?” Chiến Mặc Thần rũ mắt xuống, gương mặt anh tuấn không có lấy chút cảm xúc, “Cô ấy bị bệnh tim, em không phải không biết, lẽ nào em muốn hại chết cô ấy? Cô ấy chết rồi, có ích gì với em?!”

Từng câu từng câu trách móc, hỏi đến đầu óc Cố Phi Yên muốn nổ tung.

Người đàn ông trước mặt tựa như thiên thần, cô rất quen thuộc, nhưng lại không quen chút nào.

Anh từ trước đến nay luôn lạnh lùng, giây phút này, trong mắt anh lại xuất hiện sự ngoan lệ vô tình, dù đang lẳng lặng nhìn cô, nhưng tựa như không phải nhìn cô, mà là nhìn vào một người đã không còn hô hấp nữa.

Anh ấy tức giận, rất tức giận!

Bởi vì Cố Minh Châu!

Thế cho nên, một người đầy đau đớn như cô, anh không nhìn thấy nữa sao?

Trong mắt anh, chỉ có Cố Minh Châu đang làm bộ làm dáng!

Cảm giác ấy, khiến trái tim của Cố Phi Yên đau quất lại, ngay cả hít thở cũng không còn thông thuận. Cô rú mắt, hít một hơi thật sâu mới có thể xóa bỏ sự chua chát trong lồng ngực.

Chỉ là, tâm lại đông cứng.

“Vi sao tôi động tay với cô ta, anh nên hỏi thử xem cô ta đã làm gì với tôi!” Cố Phi Yên gượng đứng dậy từ trên mặt đất, lùi sau một bước, đứng trên bậc cầu thang nhìn thẳng Chiến Mặc Thần, mĩa mai, “Cô ta đã ngắt đi, mặc dù không biết là hôn mê thật hay hôn mê giả, nhưng tốt nhất anh nên mang cô ta đi bệnh viện kiểm tra kỹ càng, đừng để đến lúc cô ta chết rồi còn quay sang trách tôi.”

“Cố Phi Yên, em...” Chiến Mặc Thần nhúu chặt mảy.

Muốn nói cái gì đó, nhưng đến cuối anh không nói nữa.

Ôm lấy Cố Minh Châu đang hôn mê bất tỉnh trên đất, anh lạnh giọng phân phó Giang Đào đứng sau lưng, “Xử lý cho tốt chuyện ở đây, Viên gia, một người cũng không được phép đi, tất cả đều tạm giam ở cục cảnh sát, chờ tôi tới xử lý!”

“Chiến thiếu, còn ngài?” Giang Đào hỏi.

“Trước tiên tôi đưa Cố Minh Châu đi bệnh viện, đợi chút sẽ quay lại.”

“... Vâng.” Giang Đào âm thầm liếc nhìn Cố Phi Yên, môi mấp máy, cuối cùng lại thở dài, bắt đầu chạy đi tìm cảnh sát bàn việc.

Cố Phi Yên đứng trên bậc thang, nhìn theo Chiến Mặc Thần ôm Cố Minh Châu vội vàng đi xa dần, lên xe, rồi xe cũng biến mất không thấy gì nữa.

Cảnh sát phối hợp với Giang Đào giam lại người Viên gia, bao gồm cả Lã Tiểu Trúc đang gào khóc, không chịu đi.

Người thợ cả trang trí ánh mắt phức tạp nhìn cô, muốn tới đây an ủi, dường như vì thân phận chênh lệch quá lớn, mối quan hệ cũng không tính là thân cận gì, xấu hổ đến quá gần cô, đành đứng một bên chần chờ.

Lùi sau một bước, Cổ Phi Yên mất sức ngồi xuống bậc cầu thang.

Trên người, rất nhiều chỗ đau rất đau.

Cô nhắm mắt lại, hai tay ôm đầu, chỉ muốn ném bỏ từng con từng con choáng váng, không muốn lộ ra khuôn mặt yếu ớt vào lúc này, không muốn như Cổ Minh Châu vô sỉ tỏ vẻ yếu đuối khiến người khác đồng cảm.

Thế nhưng, cô thật sự không chịu nổi.

Cô khó khăn mở to mắt ra, đứng đối diện cách đó không xa, ngại ngần vẫy tay với thợ cả, chờ anh ta tới, cô suy yếu cười cười, “Tôi không khỏe cho lắm, làm phiền anh có thể đi tôi lên văn phòng không?”

“Có thể!” Thợ cả trẻ đỏ mặt gật đầu.

Dựa vào nâng đỡ của cậu thợ, Cổ Phi Yên vừa bước hai bước, cả người liền mềm nhũn, ngã đi.

Bên tai chỉ nghe thấy thợ cả lo lắng la lên, “Cố tiểu thư, cô tỉnh lại đi, tỉnh lại đi a!”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 118

68118.

Lúc Cổ Phi Yên tỉnh lại đã là chàng vạng tối.

Cô chưa kịp mở mắt, liền nghe thấy bên tai có giọng nói rất nhỏ, hết sức đề thấp, hình như sợ quấy rầy cô nghỉ ngơi.

“Anh, Tiểu Yên phải chịu rất nhiều giày vò! Trên người toàn là vết ứ đọng xanh tím, bác sĩ nói ít nhất phải nửa tháng mới từ từ biến mất... Anh thật đáng ghét, tại sao cứ phải đi ra nước ngoài cơ chứ?”

“Em biết, anh không muốn cô ấy bị anh liên lụy, không muốn thành gánh nặng của cô ấy, nhưng bây giờ cô ấy sống không hề tốt chút nào, anh sao không dứt khoát mang cô ấy đi cùng?”

“... Cô ấy không muốn? Anh làm sao biết cô ấy không nguyện ý?!”

“Được rồi, em biết rồi, em sẽ chăm sóc cho cô ấy.”

Âm thanh biến mất, tiếp đó là tiếng bước chân đến cạnh giường, tay Cổ Phi Yên đặt trên chân bị nắm chặt, mơ hồ còn có thể nghe thấy tiếng người bên cạnh đang nức nở.

Cổ Phi Yên thàn thở dài một tiếng, chậm rãi mở mắt.

Đập vào mắt, là đôi mắt Sở Diễm Diễm khóc đến đỏ hoe.

Cô biết, lại là cô gái này.

“Tiểu Yên, cậu tỉnh rồi?” Thấy Cổ Phi Yên mở mắt, Sở Diễm Diễm lập tức từ trên ghế nhảy dựng lên, trong mắt lộ ra vui sướng nói, “Tôi đi gọi bác sĩ, để người ta kiểm tra cho cậu!”

“Không cần, tôi không có việc gì.” Cổ Phi Yên lắc lắc đầu, cầm lại tay Sở Diễm Diễm, “Diễm Diễm, cảm ơn cậu.”

“Ngu ngốc, ít làm kiêu đi, tôi mới không cần cậu cảm ơn!” Sở Diễm Diễm dừng bước chân, lại nhìn không được đỏ cả mặt, “Về sau, cậu học khôn chút đi, đừng đặt mình vào nguy hiểm có biết không?”

“Ừ.” Cổ Phi Yên gật đầu, hỏi, “Sau khi tớ ngã đi, xảy ra chuyện gì, cậu có thể kể cho tôi nghe được không?”

“Cũng không có gì, chính là cảnh sát đã bắt giữ người Viên gia gây chuyện, ngoài Viên Tiến và Lã Tiểu Trúc, những người cũng phải bị giam đến 10 ngày. Việc tu sửa quán rượu tiếp tục thực hiện, không chịu ảnh hưởng gì cả, chỉ là cậu...” Sở Diễm Diễm mất lại hồng, “Bác sĩ nói cậu bị chấn động não

nhẹ, phải nghỉ ngơi nửa tháng, ít nhất là một tuần. Cậu nói xem, sao cậu lại gặp nhiều chuyện khó khăn như vậy?!”

Nhiều chuyện khó khăn?

Cố Phi Yên nghĩ nghĩ, môi cong lên bất đắc dĩ lộ ý cười bất đắc dĩ.

Không phải sao?

Ngày trước suýt bị đám lưu manh Cố Minh Châu gọi tới cưỡng hiếp, coi như đến cuối bọn chúng không đạt được gì, nhưng chân trái của cô lại bị bong, còn bị nứt xương chân rất nhỏ, không ngừng đau đớn.

Hôm nay lại bị đánh đến chấn động não nhẹ, toàn thân trên dưới vô cùng đau.

“Sau này cậu đừng tiếp tục cứng đối cứng nữa, biết chưa hả? Đụng phải điều không hợp thì tránh đi, tuyệt đối đừng xông lên trước, cái thân thể của cậu thật đúng là chịu đủ giày vò!” Sở Diễm Diễm không yên lòng, căn dặn.

“Tôi có tránh cũng đâu ích gì, phiền phức tìm tới cửa, đều là để đối phó với tôi.” Cố Phi Yên cười khỏ, ánh mắt lạnh nhạt.

Hôm nay cho dù cô có xử lý thế nào, cho dù cô chỉ ở trong quán rượu không đi ra, người nhà họ Viên cũng sẽ tóm lỗi được cô, vẫn như cũ đánh cho cô một trận. Chì vì... tất cả đều do Cố Minh Châu sai khiến!

Giữa bọn họ nhất định có lợi ích trao đổi gì đó, để đạt được yêu cầu của Cố Minh Châu, họ sẽ chỉ càng điên cuồng hơn, không bao giờ thu liễm!

“Đúng rồi...” Cố Minh Châu nghĩ đến một việc, “Viên Tiến bị giam tôi có thể lí giải, nhưng vì sao Lã Tiểu Trúc lại không bị bắt đi? Là do cô ta không trực tiếp ra tay với tôi sao?”

“Không phải, là vì Lã Tiểu Trúc mang thai rồi, vẫn chưa đến ba tháng, không cẩn thận sẽ có nguy cơ sinh non, cảnh sát không dám cứng rắn giam cô. Càng huống hồ, cô ta cũng thật sự chưa ra tay.”

“... Ừ.” Cố Phi Yên rũ mắt, đầu lông mày nhẹ nhàn.

Lã Tiểu Trúc hoài thai, chỉ có thể là của Viên Tiến, sao bố mẹ Viên gia lại nói Viên gia sẽ đoạt tử tuyệt tôn nha?

...

Bệnh viện.

Lã Tiểu Trúc gục đầu ngồi cạnh bên giường Viên Tiến, cầm chiếc dao sắc bén cẩn thận gọt quả táo, rất im lặng, rất chuyên chú, giống như đang làm việc lớn.

Táo gọt xong rồi, cô ta đưa tới trước mặt Viên Tiến, chỉ đôi lại là tiếng cười lạnh của Viên Tiến.

“Buổi sáng không phải con muốn đánh roi con của tôi sao, sao bây giờ còn làm ra bộ dạng này, giống như cô rất quan tâm tôi ấy?”

Lã Tiểu Trúc mấp máy môi, không nói gì.

Dáng vẻ trầm mặc của cô ta càng thêm chọc giận Viên Tiến, hần ta phát tay đáng roi quả táo trong tay Lã Tiểu Trúc, hung tợn quát cô ta, “Lã Tiểu Trúc, cô cam chịu số phận đi! Cô đã là nữ nhân của tôi rồi, người nhà cô, người nhà tôi đều biết cô không trong sạch rồi, cô còn muốn gả vào nhà thằng khác, không sợ thầy u trong thôn bị người ta đâm cột sống sao?!”

Trong mắt Lã Tiểu Trúc nổi lên gợn sóng, âm thanh run rẩy nói, “Các người trước đó đã nói, chỉ cần... chỉ cần lấy được tiền, liền thả tôi đi, cũng sẽ không nói chuyện này nói ra ngoài thôn!”

“Đó là trước kia! Bây giờ mẹ tôi đã bị bắt vào cục công an, cả gia đình Viên gia chúng tôi đều vì chủ ý của cô mà phải chịu nhiều cực khổ như vậy, cô nghĩ mình không cần gánh trách nhiệm sao?”

“Chuyện này chính các người đã đáp ứng!” Lã Tiểu Trúc biện giải, “Khi Cố đại tiểu thư tìm tới chúng ta, anh không phải là người đầu tiên gật đầu chắc? Chỉ cần việc thành rồi, các người không những có thể lấy được 100 vạn của Cố đại tiểu thư, mà còn thuận lợi báo thù Cố Phi Yên, lấy tiền từ chỗ cô ta cũng là của các... Chính vì vậy, các người mới đồng ý!”

Tất cả điều này, có liên quan gì đến cô?

Từ đầu đến cuối Viên gia bọn họ đều không có ý chia tiền cho cô ta, hứa hẹn duy nhất của cô là Viên gia không tìm cô làm phiền nữa, sẽ không quán lấy cô ta không buông.

“Nếu như không phải cô liên tục khuyên nhủ, tôi mới không đồng ý!” Viên Tiến bạo phát rống lên, “Cố gia, đó là Cố gia, bóp chết cô hay tôi thì đều như bóp chết một con kiến, sao cô có thể tin tưởng Cố đại tiểu thư sẽ bảo hộ cho chúng ta?”

Từ khi thành phế nhân, tính tình Viên Tiến vô cùng xấu, giây phút này con mắt trần trụi nhìn trừng trừng vào Lã Tiểu Trúc, sắc mặt âm trầm khiến cô ta cảm thấy sợ sệt.

“Đó...” Lã Tiểu Trúc âm ừ, “Không phải tự cô ta nói sao? Cô ta đồng ý rồi, chúng ta yên tâm đi làm loạn Cố Phi Yên, cô ta sẽ bảo hộ cho chúng ta bình an vô sự! Chờ Cố đại tiểu thư hồi phục, thanh tỉnh, cô ta sẽ cứu người nhà các anh ra...”

“Cô ta đã đáp ứng, nhưng cô ta cũng có thể không giữ lời hứa! Nói như đánh rắm ấy, người có tiền không phải đều như vậy sao?”

Sẽ không đâu, Cố đại tiểu thư sẽ không...”

“Sẽ không? Ha ha, ngay cả bản thân cô ta cũng đã bị thương rồi, nói không chừng đang tức giận chúng ta, đang nghĩ xem nên làm như thế nào để xử lý chúng ta đây! Cô còn chỗ nào mà tìm cô ta nói lý, cô ta ở đâu cô còn không biết! Dù sao, về sau cô vẫn là nữ nhân của tôi, nhất định phải theo tôi cả đời, ngày ngày bung phân hứng nước tiểu cho tôi, vĩnh viễn đừng có mong thoát khỏi tay tôi!”

Trong mắt Viên Tiến lóe ra tia âm hiểm thống khóa, tựa như một con chó săn rơi xuống vực sâu, cả đời không có duyên với ánh nắng, muốn trong cuộc sống bóng tối vĩnh hằng, điên loạn kéo theo người ta chôn cùng!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119

Lã Tiểu Trúc hai tay nắm chặt vào nhau, đôi mắt trù xuông, nhìn không rõ thần sắc.

Một hồi lâu, cô ta mới thấp giọng, nói thỏa hiệp, “Các người Viên gia không phải muốn tôi sinh đứa con này sao? Nếu Cố đại tiểu thư 100 vạn tệ không còn nữa, tôi sinh đứa con này xong sẽ đi, được không?”

“Tôi cần gì sinh con? Tôi đã trở thành một phế nhân mới không muốn tốn công tốn sức đi nuôi thêm thứ nữa, có lợi gì cho tôi chứ?” Viên Tiến cười lạnh nhạt, “Tôi muốn cô ở bên cạnh tôi cả đời!”

“Nhưng... nhưng anh đã không thể thành người được nữa, tôi ở với anh không khác gì quả phụ sao? Hơn nữa, trước khi anh xảy ra chuyện, tôi đã nói chia tay với anh rồi...” Lã Tiểu Trúc cả người run cầm cập, bặm chặt môi, nước mắt từ trong khóe mắt tuôn ra, khóc bi thương, “Viên Tiến, tôi cầu xin anh, anh hãy buông tha tôi đi! Nể tình cảm chúng ta trước kia, anh hãy buông tha tôi!”

“Cô cũng biết tình cảm trước kia của chúng ta đẹp như vậy, tại sao rời khỏi tôi? Cô là đồ tiện nhân, thấy tôi bây giờ trở thành như này, cô lại muốn vứt bỏ tôi? Cô đừng hòng! Đứng rồi, cô nói cô không muốn làm quả phụ, không phải là lo lắng không có ai làm tình với cô sao? Đợi sau khi cô gả cho tôi, tôi đưa cô về thôn, để bọn con đồ trong thôn xử lý cô!”

Càng nói, sắc mặt của Viên Tiến càng dữ tợn, ánh mắt điên cuồng.

“Không! Tôi mới không muốn ở cùng anh, tôi không muốn!” dường như bị kích động đến cực điểm, Lã Tiểu Trúc từ trên ghế ngồi bật dậy hùng hổ, tuyệt vọng nhìn Viên Tiến, cất bước chạy ra khỏi phòng bệnh.

Nhìn bóng dáng hốt hoảng bỏ chạy của Lã Tiểu Trúc, Viên Tiến cong môi, trong mắt để lộ tia u ám.

Bệnh nhân cùng phòng hiếu kỳ đánh mắt sang nhìn, vô tình bắt gặp ánh mắt đáng sợ của hắn, bỗng nhiên rùng mình.

.....

Màn đêm buông xuống.

Đã 8h tối.

Con đường ngoài bệnh viện đã sớm bật đèn, Trong phòng bệnh đèn nóng sáng cũng được bật lên nhưng không có chút ấm áp gì.

Cố Phi Yên chóng mặt không chịu được, không muốn ăn gì, vẫn là Sở Diễm Diễm bón cho vài thìa cháo, mấy miếng hoa quả, chỉ sợ cô không ăn gì vào sẽ chết đói mất.

Điều này làm cô dở khóc dở cười.

Ngồi tựa trên giường, Cố Phi Yên chặn miếng táo Sở Diễm Diễm chuẩn bị đưa tới, cười nhẹ, “Được rồi, không cần cho tôi thêm nữa đâu, nếu mà ăn nữa, tôi sẽ nôn ra đây.”

Bị sốt nhẹ rất dễ nhức đầu, buồn nôn, cô giờ chỉ muốn nằm bất động yên tĩnh nghỉ ngơi.

“Được thôi.” Sở Diễm Diễm lo lắng bỏ đĩa xuống, “Tôi ra ngoài mua bát mì, cô ngủ một tý đi.”

“Ừm.” Cố Phi Yên nhắm mắt, sắc mặt nhợt nhạt không còn giọt máu.

Sở Diễm Diễm nhìn cô một lúc, than không ra tiếng.

Nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng bệnh, Sở Diễm Diễm cũng không đi rửa đồ gì mà mở điện thoại xem mấy tin marketing đăng một video lên trang đầu tìm kiếm Weibo, tức đến con mắt đỏ lừ lừ.

Video này không biết là ai đã quay, là đoạn Cố Phi Yên sáng nay bị người nhà Viên Tiến đánh, còn có khuôn mặt đầy tức giận của cô đẩy Cố Minh Châu ngã xuống.

Video được cắt xén chỉnh sửa rất tốt, ngắt đầu bỏ đuôi một vài chỗ, thành ra người nhà Viên Tiến có nỗi oan khuất mà Cố Phi Yên lại trở thành câu dẫn anh rể, câu dẫn bạn trai người khác, người phụ nữ ác độc xúi giục hành hung!

Bình luận trên mạng, 99% đều chỉ trích mắng mỏ Cố Phi Yên.

Có người còn nhân tính, nói cần tìm Cố Phi Yên để cô giải thích sự thật!

Sở Diễm Diễm không gấp không được nhưng không biết phải làm như nào.

Đột nhiên chuông điện thoại kêu lên.

Sở Diễm Diễm ngạc nhiên nhìn vào điện thoại của mình, phát hiện không có thông báo hiển thị, chờ người một lúc mới phát hiện ra, là điện thoại của Cố Phi Yên đang kêu trong túi xách.

Ngày hôm qua, cô nhận được cuộc gọi của bác thợ mới biết tình trạng Cố Phi Yên không tốt, liền vội vã đến quán bar tìm cô. Lúc đợi xe cứu thương đến, cô phát hiện điện thoại Cố Phi Yên rơi trên mặt đất thuận tay nhặt lên bỏ vào trong túi xách

Vẫn chưa lời ra, cô cũng quên mất.

Cầm điện thoại Cố Phi Yên lên xem, trên màn hình hiện lên tên ‘Cố Kiến Quốc’, cô biết, là bố đẻ của Cố Phi Yên.

Lúc đầu định đưa điện thoại cho Cố Phi Yên nhưng nhớ đến sắc mặt nhợt nhạt của Cố Phi Yên, Sở Diễm Diễm nghe điện thoại, định bắt máy thay cô nói.

“Cố Phi Yên, mày làm trò quỷ gì vậy, ta bảo mày đi lôi kéo Chiến thiếu gia, không phải bảo mày đi hủy hoại danh tiếng của mình, mày lại hại chị mày thành như vậy, mày có muốn được lên trời không?”

Điện thoại vừa thông, một trận phần nộ từ đầu dây bên kia truyền đến, dường như muốn rách cả màng nhĩ.

Sở Diễm Diễm nhăn mày nói, “Cố thúc thúc chào ông, tôi là bạn của Tiểu Yên, Sở Diễm Diễm, cô ấy bị người ta đánh lên con sốt nhập viện, bây giờ đang nghỉ ngơi, ông có chuyện gì muốn tôi chuyển lời không?”

Cô kể tình trạng của Cố Phi Yên, cho rằng Cố Kiến Quốc sẽ kiên nhẫn một chút, thu lại một chút nhưng không ngờ Cố Kiến Quốc hát hàm sai khiến, “Cô đưa điện thoại cho cô ta, để cô ta nói chuyện với tôi!”

“Cố thúc thúc, cô ấy đang nghỉ ngơi.”

“Nghỉ ngơi có gì mà gấp, gọi nó dậy không được sao?” Cố Kiến Quốc nói như là điều hiển nhiên vậy, căn bản không có một chút lo lắng gì cho Cố Phi Yên, thậm chí chút nể mặt cũng không có.

“.....” Sở Diễm Diễm con tức lên tới lồng ngực, không nhịn được quát vào điện thoại, “Vậy ông gọi điện có gì mà gấp, chậm nghe máy một chút sẽ chết sao? Tôi không đưa cho cô ấy đâu, ông làm được gì? Ông đến mà tính sổ tôi!”

Tắt điện thoại, Sở Diễm Diễm càng tức giận.

Cô căn bản không muốn nhờ sự trợ giúp Cố gia, để bọn họ tự có cách ép dư luận trên mạng xuống, không gây thương hại cho Cố Phi Yên, nhưng...không ngờ rằng Cố gia lại lạnh nhạt như vậy, xem ra chả nhờ vả được gì.

Có người nhà như vậy, thật là thương tâm!

Nhưng, ngoại trừ người nhà Cố gia, còn có ai có thể giúp Cố Phi Yên?

Chiến Mặc Thần?

Đừng nói cô không muốn tìm, nếu Tiểu Yên tỉnh lại, chắc chắn sẽ không đồng ý đi tìm anh ta!

Cô nghe người ta nói, Chiến Mặc Thần sau khi đến quán bar, vội vã bế Cố Minh Châu đi nhưng Tiểu Yên cũng bị thương như vậy chả hỏi thăm câu gì. Chuyện đã qua lâu rồi, anh ta đến giờ không có tin tức, chắc hẳn vẫn đang bên cạnh Cố Minh Châu!

Không tìm Chiến Mặc Thần, còn có thể tìm ai nữa?

Đúng rồi, Tiểu Yên không phải còn có mối quan hệ không tồi với người bạn tên ‘Ảnh Hồ’, là một hacker rất lợi hại sao? Chỉ cần Ảnh Hồ ra mặt, nhất định sẽ giải quyết phong ba trên mạng?!

Nói làm là làm.

Sở Diễm Diễm tìm số điện thoại của Ảnh Hồ, gửi cho anh tin nhắn, đem thân phận và chuyện hôm nay nói một lượt sau đó hỏi nhờ anh ta có thể giúp được hay không.

.....

Nước Anh.

Người đàn ông trẻ tuổi đang sắp xếp công việc, đột nhiên điện thoại nhận được tin nhắn, cầm lên xem, đôi mắt anh tuần của anh lộ tia kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120

Ánh nắng mùa hè từ ngoài cửa sổ rọi vào, người đàn ông trẻ tuổi ngồi trên ghế, những tia nắng rơi trên người anh trở trên dịu nhẹ đi.

Hàng lông mi rũ xuống, nhìn tin nhắn trong điện thoại có chút xuất thần, Trong mắt lộ ra tia khó đoán.

Ngón tay thon dài như ngọc lướt trên màn hình, anh trả lời lại đúng hai từ.

[Được thôi.]

“Oh, cũng chắc chắn rồi!”

Nhận được tin nhắn, Sở Diễm Diễm áp điện thoại lên ngực, như giải quyết xong nhiệm vụ quan trọng, thở nhẹ một hơi, đôi mắt lấp lánh, cảm thấy tự mình giúp Cố Phi Yên làm một chuyện, có chút kiêu ngạo.

Cho dù Ảnh Hồ nói đồng ý, chứng tỏ anh ta nhất định có khả năng giải quyết việc này, lần tiếp theo không cần phải lo lắng nữa!

Vậy mà cô không biết là, người đàn ông trẻ tuổi đang ở bên Anh xa xôi ấy sau khi kết nối với một cuộc điện thoại trong nước nhưng trước khi điện thoại chưa kịp bắt máy đã tắt luôn, về mặt trầm ngâm suy nghĩ.

Anh lấy thân phận ‘Ảnh Hồ’ này giúp đỡ, chính là phù hợp với sự việc này, không phải sao?

Cho dù như vậy.....

Vậy đem video đã công bố trên mạng này bôi đen hết đi!

Ừm...theo số lần video bị ấn vào xem, bắt đầu từ nhà mạng lợi hại nhất!

Người đàn ông trẻ tuổi nhếch môi nở nụ cười điềm đạm mà đắc ý, ngón tay thon dài tựa ngọc ấn liên tục trên bàn phím máy tính, tưởng như làm cho người ta đang cảm nhận nhịp đàn piano vậy, dịu dàng chậm rãi mà không kinh suất, lại nhã nhặn mê người đến nghẹt thở.

Vậy mà, việc anh đang làm lại làm nhiều người nhanh chóng phát điên lên.

Những dòng con số màu xanh chạy liên tục trên màn hình hiện ra tựa nước chảy, ngón tay anh vẫn gõ, chỉ cần công bố cửa trang mạng của đoạn video đó, nhà nhà đều không thể thoát được, trạng mạng lớn nhất càng phải đứng mũi chịu sào.

Tường cách lửa bị xâm nhập vào, số liệu biến mất, số liệu người sử dụng dị thường....

Tất cả đều chỉ mạng!

Hậu đài trang mạng công ty bị công kích, sẽ dẫn đến hậu quả đáng sợ, nhẹ thì mất một vài số liệu, nặng thì dẫn đến ngưng trệ Internet, nguyên khí đại thương! Phải tùy vào hacker kỹ thuật xuất thần này muốn kết quả là gì.

“Giám đốc Trần, từng cách xử thứ nhất của chúng ta bị phá rồi!”

“Giám đốc, từng cách xử thứ hai đang bị công kích, bảo hộ còn dưới 50%!”

“Giám đốc Trần...”

“Đừng gọi tôi nữa! Bớt nước bọt, tiết kiệm sức đi!” giám đốc Trần của bộ an toàn Internet gấp đến toát cả mồ hôi, đập vào bàn quát lớn, “Một đồng người không đòi phó nổi một hacker, bị hấn cho quay lòng vòng, các người đều chết rồi sao? Nhanh chóng chặn hấn lại, lập tức, ngay bây giờ! Nếu như hôm nay xảy ra chuyện gì, tất cả các người đều bị công ty đuổi việc, cô gắng cho tôi!”

Tất cả mọi người, “.....”

Bọn họ cũng muốn chặn lại, cũng muốn phản kích lại!

Nhưng, đây là không đủ khả năng?

Các cung cũng đành chịu!

Ngay tại lúc tất cả mọi người đang sứt đầu mẻ trán, trong đó có một tiểu viên chức đột lên hưng phấn hét lên, “Giám đốc, người này hình như không có ác ý gì nhiều, hấn chỉ xóa video chúng ta đã đăng lên đứng đầu tìm kiếm trên Weibo, những ID chửi bới đã không còn nữa còn lại hấn không có động tĩnh gì....”

“Thật sao?” giám đốc Trần đến xem máy tính của tiểu viên chức đó, đột nhiên chửi ầm lên, “Chết tiệt, đồ con rùa này không có việc gì làm, vài vạn tài khoản ra tay từng cái một, lẽ nào không tốn thời gian sao?”

Càng nghĩ càng đau đầu!

Vài vạn tài khoản đều vô duyên vô cớ bị niêm phong lại, các cuộc gọi khiếu nại đến công ty chắc chắn loạn lên, sau đó các cô nương bên bộ phận chăm sóc khách hàng chắc chắn sẽ đến quấy rầy bọn họ, chỉ thẳng mặt mà nghe chửi, sẵn sàng tặng cho bọn họ vài phát đập vào chân,...

Nghĩ đến đây thấy đáng sợ!

“Đừng rồi, video bị niêm phong nội dung là gì?” giám đốc Trần tò mò hỏi.

Tiểu viên chức đã xem video đó rồi liền trả lời, “Nếu tôi không nhìn nhầm, là video tai tiếng của Cố nhị tiểu thư, nói cô ta câu dẫn anh rể, lại câu dẫn bạn trai của người khác.... Cuối video có Cố đại tiểu thư cũng xuất hiện vào vai bị Cố nhị tiểu thư vu oan dập tắt.”

Từ câu trả lời có thể thấy, tiểu viên chức này đứng về phía Cố Phi Yên.

“Cố gia nhị tiểu thư?” giám đốc Trần đập mạnh xuống bàn, nghiêm túc suy nghĩ, “Cố gia nhị tiểu thư này xì căng đan không ít, trước kia tại sao không thấy có người vì cô ta xuất đầu lộ diện? Lẽ nào, cô ta gần đây làm quen với nhân vật quá tầm thường?”

“Cái đấy thì tôi không rõ, tuy nhiên Cố nhị tiểu thư xinh đẹp như vậy, người đàn ông đó sao kháng cự được?”

“Đúng vậy...”

Giám đốc Trần đồng ý gật đầu, sau đó, “Pằng” một tiếng súng dữ dội, đột nhiên vang bên tai ông, ông ta còn không có chút chuẩn bị gì, bị dọa đến giun cầm cập, suýt nữa tiêu ra quần!

Đây.....

“Chuyện gì xảy ra vậy, tiếng súng từ đâu ra?” giám đốc Trần kinh ngạc theo sau đó là tức giận, quát lớn.

“Chúng tôi cũng không biết.” mọi người rùng mình nói.

“Mau nhìn xem, đây là cái gì!”

Đột nhiên, tiểu viên chức đứng bên cạnh giám đốc Trần chỉ tay vào máy tính hét lên hoảng hốt.

Giám đốc Trần cúi đầu xem, trong khoảnh khắc bị dọa toát cả mồ hôi, kính đeo trước mắt suýt bị rơi xuống.

Cả bộ an toàn Internet, không ai tránh khỏi, máy tính mỗi người đều bị xâm nhập, bắt luận trước đó đang làm gì, lúc này máy tính của họ đều xuất hiện một hình.

Mảng đỏ kì lạ dần dần xuất hiện trên màn hình, tựa như có một bàn tay vô hình đang tùy tiện quét lên vệt máu tươi, chậm chậm quét lên trên mảng đỏ ấy dòng chữ trắng đậm xuất hiện.

[Không cho phép xuất hiện thêm bất kì tin xấu có liên quan đến Cố nhị tiểu thư, nếu không, chết!]

“Pằng!”

Lại là một tiếng súng vang lên, mang theo lời cảnh cáo dư vị sâu đậm!

Trong lòng rõ biết là giả nhưng tất cả mọi người bao gồm giám đốc Trần đều run trong người, tim như ngừng đập. máy tính trước mặt bọn họ như bị bắn trúng đạn, trên màn hình xuất hiện lỗ, theo bốn mảnh năm miếng.

“Ayyy yaaa, Máy tính của tôi!” tiểu viên chức vội vàng xoa màn hình máy tính phát hiện không bị sao, đột nhiên mặt đầy sùng bái, “Hacker này thật lợi hại, không những giỏi về kỹ thuật, mỹ thuật cũng rất mạnh!”

Giám đốc Trần mặt tối xám lại, đập một phát lên đầu anh, chỉ khí hèn mạt!

Sau đó khoảng 10 phút, video của Cố Phi Yên có liên quan trên mạng đều bị xóa sạch.

Cố Phi Yên vẫn nằm trên giường nhắm mắt, dường như không biết trận phong ba do Cố Phi Yên mang đến vẫn còn chưa xuất hiện trước mặt cô đã bị dập tắt từ lúc mới bắt đầu.

Cứ coi không phải 100% không ảnh hưởng đến cô ấy nhưng dường như con ảnh hưởng đã xuống mức thấp nhất.

Nước Anh xa xôi, người đàn ông trẻ tuổi đã xử lý xong tất cả, nhưng tự mình sớm đã tải xong video, nói một mình, “Đây là thù lao, ...để tôi biết cô là ai.”

Rất công bằng, không phải sao?

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121

Thời gian trôi nhanh đã sắp đến nửa đêm rồi.

Đèn của phòng bệnh ba người đã tắt rồi, đầu giường của Cố Phi Yên, chỉ để một cái đèn nhỏ ngay đầu giường cô.

Chiếc đèn sợi đốt màu trắng tỏa sáng đến nỗi cô vốn dĩ không có khuôn mặt máu càn ngày càng nhợt nhạt, đôi môi đỏ mềm mại cũng giống như là mất đi sức sống vậy, thiếu đi sự xinh đẹp và sức sống, không còn những ngày tươi đẹp nữa.

Cô yên lặng nằm trên giường bệnh, thở rất nhẹ nhàng, mái tóc dài ngang lưng màu đen thả xuống mặt cô, làm tôn lên mặt cô còn trắng hơn so với chiếc ga giường, cả người dường như không đề cập đến sự đáng thương.

Nhìn Cố Phi Yên như vậy, Sở Diễm Diễm không đề cập đến sự lo lắng.

“Cô ấy ngủ như vậy bao lâu rồi, có cần tìm bác sĩ đến xem thế nào không?” Úc Thiên Thần đứng bên cạnh giường cau mày, nói với Sở Diễm Diễm nói, “anh trai em để anh qua đây xem xem có thể giúp được gì không? nếu như cô ấy ở trong tầm mắt của anh mà xảy ra chuyện gì, thì anh làm sao có thể bàn giao lại cho anh trai em chứ?”

“ba tiếng trước cô ấy tỉnh một lần, chưa đến nửa tiếng sau cô ấy lại ngủ tiếp, đây không thể là có vấn đề chứ?” Sở Diễm Diễm vội vã đứng dậy, mặt rất lo lắng, “sắp 12 giờ rồi, bác sĩ bây giờ chắc cũng tan làm rồi, anh đi gọi ý tá trực ban đến xem sao?”

“không cần đâu. ....”

Một giọng nói nhỏ bé yếu ớt vang lên, Cố Phi Yên mở mắt ra.

Chân của Sở Diễm Diễm vẫn chưa kịp bước, thì kinh ngạc vui mừng đứng tại chỗ, “Tiểu Yên, cậu tỉnh rồi? cậu có thấy không thoải mái ở đâu không, tôi đi gọi ý tá đến xem cậu thế nào nha, làm cái kiểm tra cơ bản thôi?”

“không cần đâu, tôi bây giờ tinh thần thất tốt.” Cố Phi Yên cười nhẹ lắc đầu, “cậu giúp mình dựng giường lên một chút, tôi muốn ngồi một lát.”

“Ok!” Sở Diễm Diễm vội vàng làm.

Đợi ngồi dậy,Cổ Phi Yên chào hỏi Úc Thiên Thần, “Úc Tổng, cảm ơn anh đã qua đây thăm tôi,làm phiền anh rồi.”

“không phiền gì đâu,tôi cũng là nhiệm vụ được giao phó,trung thành với người khác, Sở Nghiễn biết cô ở bệnh viện,rất lo lắng cho cô,cậu ấy tạm thời không thể về nước được,để tôi thay cậu ấy chăm sóc nhiều cho cô hơn”

“.....”Cổ Phi Yên cắn môi,hỏi: “anh ấy bây giờ có khỏe không? Công việc thuận lợi chứ?”

“cái khác đều rất tốt,chỉ là trái tim đánh rơi trên người cô rồi,làm sao cũng không thể lấy lại được,luôn luôn nhớ đến cô.” Úc Thiên Thần nói rất thẳng thắn,không có một tí gì kiêng dè sự ngại ngùng của Cổ Phi Yên,trong giọng nói một mới có chút trêu đùa, “nếu như cô có tâm,thì hãy liên lạc nhiều hơn với cậu ấy,đừng luôn để cậu ấy quấy rối tôi nữa,đầu sao tôi cũng không muốn làm ông tơ nguyệt lão.”

“tôi và Sở Nghiễn ca,không phải như anh nghĩ đâu...”Cổ Phi Yên nhếch môi,mắt hướng về phía Sở Diễm Diễm xin sự giúp đỡ.

Sở Diễm Diễm làm này không giúp cô nữa, “tôi đứng về phía anh tôi!anh tôi rất là tốt,Chiến Mặc Thần là một kẻ khốn nạn,cậu vẫn không muốn cùng với anh tôi sao!anh tôi tuyệt đối không bỏ rơi cậu,để ôm một người con gái khác chạy đi đâu!”

Cổ Phi Yên ánh mắt tối tăm,lông mi dài rủ xuống.

Nhìn thấy cô ấy như vậy, Sở Diễm Diễm có lòng muốn nói hay hay một chút,nhưng lại nghĩ,vẫn không bằng để cô ấy chấp nhận đến hiện tại,là Chiến Mặc Thần làm cắt đứt rất sạch sẽ,lại nói, “Du thiếu gia luôn nói đợi chút rồi qua thăm cậu,Chiến Mặc Thần chỉ sợ là vẫn đang ở bên Cổ Minh Châu thôi,đối với cậu một chút cũng không có tâm,cậu còn nhớ đến anh ta làm cái gì nữa?”

“tôi không muốn làm lỡ anh cậu.”

“đừng nói làm lỡ hay không,cô không muốn ở bên cạnh Sở Nghiễn,cũng không cho cậu ấy cơ hội,cậu ấy cả đời này cũng không thể ở bên cạnh người con gái nào khác.” Úc Thiên Thần lên tiếng, “cô cũng rất hiểu anh ấy,biết tôi nói những lời này là không phải nói đùa chứ.”

Cổ Phi Yên nhắm mắt lại,trong lòng rất phức tạp.

Cô đương nhiên biết rồi.

Nhưng cô bây giờ người cô đang yêu không phải là anh ấy,cô có thể cảm thấy được bản thân mình đã bỏ nhọ cái tình cảm của anh ấy,cô không đáng.

“tình cảm đều là sống chung với nhau mà ra,Tiểu Yên à.” Sở Diễm Diễm không để lỡ thời cơ khuyên nhủ, “nói lại,trước kia cậu chỉ là yêu thầm anh tôi trước,nói rõ hơn cậu có tình cảm với anh tôi,bây giờ cũng có thể gây dựng tình cảm mà!”

Úc Thiên Thần không biết chuyện này,vô cùng kinh ngạc nhìn về phía Sở Diễm Diễm,Sở Diễm Diễm gật gật đầu khẳng định.

Đây là chuyện lúc bọn cô đang học cấp ba.

Lúc đó,Tiểu Yên vẫn ở nhà Thẩm Gia,là yêu thầm anh cô,về sau không biết có chuyện gì,Tiểu Yên âm thầm lặng lẽ rời đi,cắt đứt liên lạc với anh cô luôn.....mặc dù không biết nguyên do trong đó,nhưng ít nhất là đã có tình cảm,là tình cảm có cơ sở!

“được rồi,Diễm Diễm,đừng nói nữa.”

Càng nói càng không đúng,Cổ Phi Yên mở mắt nhìn,ánh mắt nghiêm trọng để Diễm Diễm làm một động tác kéo kéo dây xích,niềm phong mồm lại.

“cô nghĩ ngại cho khỏe đi,đừng nghĩ nhiều chuyện làm gì,tôi nghĩ,Sở Nghiễn cũng không muốn cô bây giờ hao tâm tổn trí.” Úc Thiên Thần lại cho người anh em tốt thấy được thiện cảm,cáo từ nói, “hôm nay tôi xin phép đi trước,chuyện của quán bar cô không phải lo lắng gì cả,có tôi xem không xảy ra chuyện gì hết,an tâm dưỡng bệnh đi.”

“cảm ơn Úc tổng quan tâm tôi.”

“.....”Úc Thiên Thần nháy nháy lông mày,ý xấu nói, “tôi không phải quan tâm cô,là quan tâm người trong tim của Sở Nghiễn.”

Cổ Phi Yên, “.....”

Thật là đành chịu lại đau đầu,cô ghét bỏ đùng qua mặt,đợi Úc Thiên Thần đi rồi,mới lờm sang SỞ Diễm Diễm, “về sau không được để chuyện của tôi nói với anh cậu,lại để anh ấy lo lắng.”

“cậu cũng biết anh tôi lo lắng cho cậu ư?”

“cậu để lộ tin tức cho anh cậu biết,không phải vì tôi,là muốn kiếm chút tiền từ chỗ anh cậu,làm giàu cái kho bạc nhỏ của cậu sao?”

“hahaha.....” Sở Diễm Diễm vui chết mất,nhưng nhìn thấy Cổ Phi Yên lờm cho cái,cô lập tức dừng lại, “được rồi được rồi,về sau tôi sẽ không nói nữa.”

.....

Úc Thiên Thần mới đi không lâu, Du Diễm Phong cũng đến.

Vốn dĩ anh ta không biết chuyện Cố Phi Yên nằm viện, vẫn đang ở trong quán bar rong chơi, nghe thấy có người nói chuyện phiếm về Cố Phi Yên, nói tin xấu của cô là video bị đăng lên trên mạng rồi, mới tò mò gọi điện thoại cho Cố Phi Yên, từ trong mồm của Sở Diễm Diễm biết được cô đang ở bệnh viện.

Tắt điện thoại, anh bỏ lại bọn bạn bè xấu xa ở trong quán bar, nhanh chóng đi đến bệnh viện.

Trong lòng rất là lo lắng, anh cũng không biết làm sao nữa, nhưng khi anh thấy Cố Phi Yên khuôn mặt nhỏ bé nhợt nhạt nằm trên giường bệnh, chỉ cảm thấy cô yếu ớt như vậy nhìn có chút khó coi, trong lòng con thú dữ bắt đầu tức giận phần nộ.

“cô có bị ngốc không, không thể chăm sóc tốt cho bản thân sao?” con mãnh thú đập vào bóng đèn to của phòng bệnh, Du Diễm Phong tức không chịu được.

Đèn cháy sáng rực ngập tràn toàn bộ phòng bệnh, hoảng sợ hai người bệnh khác trong phòng và người nhà họ, nhưng không ở trong phạm vi theo dõi của Du Diễm Phong.

Anh đi đến trước giường bệnh, véo lên khuôn mặt xấu xí của Cố Phi Yên, “lúc ở trước mặt tôi có nhiều bản lĩnh, làm sao đụng đến người khác thì kinh sợ rồi? nhìn xem cô như con ma quỷ vậy, thật là mất mặt tôi quá!”

“nếu như anh muốn giống như tôi, nói không chừng còn bị thảm hơn tôi!” Cố Phi Yên tức giận đánh vào tay anh ấy.

Người này bên dưới tay rất nặng, mặt cô đều tê rồi!

Lúc tức giận, cô bắt đầu đuổi người, “anh có chuyện gì không? không có thì anh mau cút đi cho tôi, nhìn anh tôi lại nóng ruột.”

“làm sao lại không có chuyện? việc tôi phải làm rất nhiều!” Du Diễm Phong khom lưng, trực tiếp ôm cô từ trên giường đệm dậy, “ở phòng ba người không cảm thấy không tiện lợi sao? Đi, bốn thiếu gia đây đưa cô đổi sang phòng bệnh khác!”

Bỗng nhiên bị bế dậy, Cố Phi Yên đầu có chút chóng mặt, bị dọa cho vội vàng ôm vào cổ anh ta.

Tím đập thành thịch, cô đã bị bế đi ra xa vào mét, tim vẫn còn sợ hãi khi bị anh ta xông đến, “anh cho rằng bệnh viện là nhà anh sao, anh nói có thể đổi phòng là có thể đổi được sao?”

“thật là nhà tôi.” Du Diễm Phong không kìm nén được.

“.....” Cố Phi Yên vẫn không đồng ý, “anh để tôi xuống, tôi không đổi phòng đâu.”

“vậy không thể để cô làm chủ được.”

“chuyện của bản thân tôi, làm sao không thể làm chủ được?” Cố Phi Yên lườm một cái, buồn bực vô cùng, đang chuẩn bị lại nói chút cái gì nói phục Du Diễm Phong, bước chân của anh ta phút chốc dừng lại.

Cô cau mày.

Thuận tầm mắt của Du Diễm Phong, cô đột nhiên run rẩy sợ hãi, đôi mắt rũ xuống tâm trạng phức tạp, sự lo lắng không biết làm sao trên mặt cô dần dần biến thành bình lặng, kháng cự nước động không sóng.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122

Người đàn ông cao lớn mặc một bộ vest màu đen, diện mạo anh tuấn lạnh lùng không cảm xúc, đôi mắt đen sâu thẳm nhìn Cố Phi Yên, nỗi buồn nặng trĩu, giống như mặt biển vào ban đêm vậy, tất cả những con sóng đều ẩn mình vào trong sự im lặng.

Anh trầm lặng mà nghiêm túc, ánh đèn mờ nhạt phản chiếu lên người anh, để khí thế trong người anh càng lạnh lùng hơn.

Cố Phi Yên chỉ muốn trốn đi.

Lúc trước có bao nhiêu hi vọng, bây giờ có bấy nhiêu thất vọng.

Hơn nữa, vẫn là một lần thất vọng một lần.

Trong lòng cảm thấy chua xót, trái tim giống như bị ai đó dùng tay chèn ép rất hung bạo vậy, không có một chút dễ chịu nào, có thì cũng chỉ là sự đau thương tột cùng.

Cô để mặt gục vào ngực của Du Diễm Phong, tay ôm lấy cổ của anh ấy. Kháng cự im lặng nhằm vào một người đang ở đây, ai cũng đều nhìn ra được.

“Làm sao đây? Là tôi nghe cô, hay là cô nghe tôi?”

Du Diễm Phong nhìn Chiến Mặc Thần với đôi mắt trầm lặng không nói gì, lại nhìn về phía người con gái đang ôm trong lòng sắc mặt nhợt nhạt, càng ôm chặt cô ấy hơn, những lời anh ấy nói rất ý vị sâu xa, từng chữ đều biểu đạt với sự thân thiết của cô ấy, là anh ấy diễn đó.

Không khí trước mặt Chiến Mặc Thần tràn đầy, anh ấy như cũ chơi thế giới bất kính.

Tướng mạo anh ấy vẫn cứ nữ tính, so với phụ nữ thì ngũ quan xinh đẹp vô cùng, nhưng không có một chút nữ khí, nhũ nhệ lông mày, đôi mắt héch lên nhìn Chiến Mặc Thần, mang một chút hài hước thờ ơ, đáng vẻ trang nghiêm sợ hãi không làm loạn.

Anh là một người thông minh, tự nhiên có thể nhìn ra khoảng cách Cố Phi Yên và Chiến Mặc Thần không có ăn ý với nhau, lại liên tưởng đến người khác đang nói chuyện phiếm với nhau, biết Cố Phi Yên là có nút thắt trái tim với Chiến Mặc Thần.

Anh ấy vui khi thấy hai người gây lộn với nhau, không thấy người gặp nguy thừa cơ hãm hại đã rất là hiền hậu rồi, lúc đó tuyệt đối không thể thay Chiến Mặc Thần nói được.

“Không có cái gì làm sao bây giờ cả, đưa tôi về phòng bệnh đi.” Cố Phi Yên hít một hơi thật sâu, có chút run nhẹ để lộ ra sự yếu ớt của cô.

Không muốn bị người khác nghe thấy, cô lại ổn định lại tinh thần, mới tiếp tục nói, “hoặc là anh để tôi xuống, tôi có thể tự đi được, Diễm Diễm cũng có thể đỡ tôi.”

Sở Diễm Diễm vội vỗ vỗ vào sau vai, “đứng đứng đứng, tôi có thể!”

Lúc nói những lời này, cô còn không quên nhìn liếc sang Chiến Mặc Thần, biểu cảm không hài lòng và không chịu được của cô.

“Thì Cô?” Du Diễm Phong không có ý định thả Cố Phi Yên xuống, ánh mắt kinh thường liếc sang của Sở Diễm Diễm, phá hỏng cô, “cô tiết kiệm sức lực chút đi, dẫu sao cũng đừng để người trước mặt cô như quả trứng chim cút đập cho thành trứng trắng bao đó. Không khi cần thận sau này không lấy ai được.”

“.....anh, con mẹ anh!” Sở Diễm Diễm điên máu chửi lại, giậm chân bắt đầu phản công lại, anh mới là trứng chim cút ý! Anh là trứng chim cút thêm tấm xia răng, bên trên tấm xia răng có hai quả trứng, đủ rồi!”

“Cô nói linh cái gì vậy? Ông đây rất là to lớn dày 5cm dài 20cm, vượt xa trong nước, dẫn đầu quốc tế. Là một người đàn ông tuyệt đối!”

“Haha, về vang nói không hành nghề giả, cứ có chuyện anh bây giờ mới lấy ra, dọa chết tôi rồi.”

Du Diễm Phong, “.....”

Lẽ nào trở thành “trong sạch” để chứng minh bản thân, anh thật sự phải cời quần trước mặt mọi người rồi?”

“Cô tính làm cái gì vậy? Cô cho rằng ai muốn xem bảo bối của tôi, tôi sẽ đưa cho xem?” Du Diễm Phong ngũ quan xinh đẹp đến người đẹp nhất đều cảm thấy tự ti mặc cảm, vẽ hai đường lông mày đen càng làm khí phách dựng thẳng lên, một chút không tức giận sôi máu lên.

Mẹ kiếp, mẹ già này từ đâu chạy ra vậy khẩu vị thật sự rất là nặng vậy?

Đây là thiếu sự chinh đón rồi!

Nhưng, nghĩ đến Chiến Mặc Thần còn đang đứng bên cạnh nhìn hằm hằm, nói không chừng còn đang cười nữa, Du Diễm Phong lập tức nhịn lại, quyết định trước tiên không tính sổ với con nha đầu trước mắt mình.

Dù thế nào, về sau cũng sẽ có nhiều cơ hội để chinh đón lại cô ta!

“Cô cũng là bạn của Tiểu Yên, cô nói là để cô ấy ở phòng ba người là tốt, hay là ở trên phòng hạng sang tốt hơn? Tôi nhìn cô ấy như vậy, chỉ sợ cô ấy phải ở bệnh viện 10 ngày đến nửa tháng mất, điều kiện ở bệnh viện vẫn nên là tốt một chút, cô nói xem?”

Du Diễm Phong nói xong, Sở Diễm Diễm cũng chăm chú suy nghĩ.

Phút chốc, cô hỏi, “miễn phí không?”

“Viện phí một phần cũng không cần, đều do tôi chịu trách nhiệm!” Du Diễm Phong hào khí cúi đầu.

“Như vậy thì không cần, chúng tôi nên đưa vẫn là phải đưa, anh lại không phải là người nào đó của Tiểu Yên, làm sao có thể để anh trả hết viện phí được. Cho dù hai chúng tôi không có tiền, nhưng vẫn còn anh tôi, không cần anh phải bận tâm nhiều đâu! Nhưng, chuyện đổi phòng này, cho là một phần tâm ý của anh đi.”

Khác với những người khác, Sở Diễm Diễm ngồi xổm xuống.

Chiến Mặc Thần không phải là đồ vật, sau này cô phải đẩy mạnh tiêu thụ hàng nhiều hơn cho tư gia của lão ca.

Ba hai xuống, cô thay Cố Phi Yên quyết định, nhìn Cố Phi Yên phải chống cự, cô một câu cũng không thể nói được, “Tiểu Yên, cậu bớt lo lắng đi. Có những lúc, cho dù người đàn ông không thể dựa vào được, thì bạn bè vẫn có thể dựa vào được, tuyệt đối không bỏ rơi cậu mà chạy đâu!”

Nói xong, ám thị nói bóng nói gió, mắt nhìn qua Chiến Mặc Thần.

Cố Phi Yên, “.....”

Vậy thì cứ như vậy đi.

Trong lòng muốn nói những lời lạnh nhạt, nhưng cô dứt khoát không mở lời, để cho Sở Diễm Diễm Và Du Diễm Phong sắp xếp.

Cô không yếu đuối vì tình, cũng không phải người chịu đựng được người khác tốt, bây giờ người khác đối tốt với cô, về sau cô phải trả ơn nhiều hơn, tình cảm, đó không phải chỉ là một cái gì đó đến và đi sao?

Thấy Cố Phi Yên đồng ý rồi, Sở Diễm Diễm chạy về phòng lấy đồ, xin lỗi hai người khác trong phòng bệnh và người nhà họ, rồi đóng cửa đi ra ngoài.

Cầm đồ đặc lên, cô vẫy vẫy tay gọi Du Diễm Phong, “đi thôi, đi lên tầng trên!”

Du Diễm Phong nháy nháy lông mày cũng đi theo.

Ánh mắt của ba người không nhìn, đi qua bên cạnh chỗ Chiến Mặc Thần, giống như là không nhìn thấy anh ấy đứng ở đó vậy, coi anh ấy như là không khí vậy.

Chiến Mặc Thần từ lúc đầu đã trầm lặng không nói lời nào, chỉ nhẹ nhàng quay người, trầm lặng nhìn Cố Phi Yên để Du Diễm Phong bế trong lòng, đôi mắt nhỏ đem theo một chút hoang vắng.

Ánh đèn mờ nhạt chiếu lên trên người anh ấy, để toàn bộ người anh trông càng thêm cô đơn hiu quạnh hơn.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123

68123.

Du Diễm Phong phân phó một tiếng, nhân viên làm việc ở bệnh viện bắt đầu công việc của mình.

Chờ anh ta ôm Cố Phi Yên lên đến tầng cao nhất, phòng bệnh đặc cấp đã được thu dọn sạch sẽ, hai chị gái y tá cung kính đứng ở cửa phòng chờ, trên mặt mang theo ý cười ôn hòa như gió xuân.

So sánh điều kiện phòng bệnh đặc cấp với phòng bệnh ba giường, căn bản chính là một trên trời một dưới đất.

Gian phòng to hơn, bố trí có thêm sự ấm áp của gia đình, bớt đi vài phần nghiêm túc khô khan của bệnh viện, Bên trong gian phòng hơi lạnh vừa phải, máy tạo độ ẩm tỏa ra hơi nước trắng mờ, máy lọc không khí phát ra âm thanh nhỏ nhỏ, càng thể hiện rõ sự tĩnh mịch của đêm khuya.

Cửa sổ thủy tinh sát đất hướng phía nam sạch sẽ long lanh, nằm trên giường vẫn có thể thấy cảnh đêm lộng lẫy.

Cố Phi Yên nằm trên giường xấp thoải mái, ngửi thấy mùi hương nhàn nhạt từ bình hoa bách hợp trên tủ đầu giường, cả người đều dễ chịu.

Ở đây còn có giường cho người chăm sóc, Sở Diễm Diễm ban đêm phải chăm cô, cũng không cần chịu khổ nữa, mặc dù, cô càng muốn thuyết phục Sở Diễm Diễm ngủ ở nhà hơn, nhưng không khuyên được cô ấy.

“Du thiếu, cảm ơn anh.” Cố Phi Yên mở miệng.

Rất cảm kích.

Khi cô cần giúp đỡ, không ngờ anh sẽ trượng nghĩa như vậy.

Du Diễm Phong này tuy làm việc không kiêng nể gì, thậm chí có chút âm tình bất định, hi vọng vô thường, thế nhưng với tư cách là bạn bè, anh ta thật sự không nói ba hoa.

Nếu như Du Diễm Phong có thể nghe thấy tiếng lòng của cô, nhất định sẽ phản lại một câu, “Ai thèm làm bạn của cô”, thế nhưng, hiện tại anh ta có chút kinh ngạc, không liệu được rằng Cố Phi Yên đột nhiên lại nói một câu trịnh trọng như vậy, trái lại quần bách đến tai đồ hồng, không được tự nhiên.

Anh ta ho khan một tiếng, khô khốc nói, “Tính gì đâu, cũng chỉ là việc thuận tay thì làm thôi.”

Nói xong rồi lại lập tức bồi thêm một câu, “Được rồi được rồi, thời gian không còn sớm, tôi đi trước, cô nghỉ ngơi cho tốt, tôi... ngày mai lại tới đây. Cô muốn ăn uống gì, cần dùng gì, đều có thể nói với tôi.”

Cố Phi Yên càng thêm kinh ngạc, mắt hạnh to tròn nhìn về phía anh ta, trong mắt sáng loáng mang đầy nghi hoặc “Sao bỗng nhiên anh tốt thế”.

“... Nhìn gì mà nhìn?” Du Diễm Phong mặt mỗ đỏ bừng, thẹn quá thành giận giải thích, “Cô đừng tưởng tôi quan tâm cô! Tôi nói cho cô biết, tôi chính là thấy cô còn thiếu tôi bốn tôi Quyền Hoàng (The king of fighters), không muốn cô bị chinh không còn tinh lực trả nợ tôi, tôi mới đại phát thiện tâm đối tốt với cô một chút.”

“Thật à?” Cố Phi Yên cảm thấy buồn cười, tùy ý hỏi một câu.

“Nói nhảm! Không thì sao? Chẳng lẽ cô tưởng rằng tôi xem trúng cô, thích cô rồi à? Ha ha ha, tôi kén chọn như vậy, mỗi bạn gái kết giao đều có nơi có chốn, dù tính cô không có những lời đồn kia thì cũng đã làm với Chiến Mặc Thần rồi, còn lâu mới nằm trong phạm vi suy xét của tôi...”

“Du Diễm Phong, anh im miệng!” Mới bắt đầu Sở Diễm Diễm còn nghe, bây giờ thì tức đến nhảy dựng lên, chỉ vào mũi Du Diễm Phong mắng, “Anh đồ hoa hoa công tử dựa vào đâu mà ghét bỏ Tiểu Yên nhà chúng tôi, chính bản thân cũng chả phải hạng tốt gì, còn ở đây đắc chí hão, anh có thấy mặt mình rất dày không hả?!”

Bị Sở Diễm Diễm mạnh mẽ cắt ngang, Du Diễm Phong ngượng không nói được gì, không phản ứng kịp.

Đáng chết, anh ta vừa nói cái gì?!

Hai tay buông thông bên phút chốc nắm chặt, anh ta lòng tràn đầy thấp thỏm lấy can đảm nhìn phản ứng của Cố Phi Yên, thấy cô nằm trên giường bệnh lặng yên, đôi mắt hạnh trong veo nhìn anh, có chút cong môi, dường như lời anh ta không phải gai nhọn đâm cô, chỉ là điều bình thường.

Nhìn cô không nổi giận, cũng không thương tâm, Du Diễm Phong trông lòng thở dài một hơi, không hiểu sao ngược lại thêm vài phần phiền muộn.

“Lời tôi mới nói, không phải là cố ý, tôi... Hôm nay tôi làm việc giúp cô rồi, lại phải tăng ca hai đêm thù lao, cộng lại cô thiếu tôi sáu tôi!”

“Ừ...” Cố Phi Yên gật đầu, đôi mắt chứa ý cười nhìn anh ta, “Tôi biết rồi.”

Du Diễm Phong, “...”

Mắt cô như nước, bao dung như thế, ôn nhu như thế.

Dường như mọi thứ trong lòng anh, đều vô ý bị nhìn thấu, không chỗ che thân, khuôn mặt tuần tú của Du Diễm Phong đỏ lên, quên cả nói tạm biệt, hoảng hốt kéo cửa chạy đi.

“Tên khốn khiếp, chạy cũng nhanh đấy!”

Sở Diễm Diễm hướng về phía bóng lưng anh ta quơ quơ nắm đấm, hận không thể đuổi theo đánh anh ta hai cái, Cố Phi Yên thì ngược lại, không chút tức giận.

“Anh ta nói cũng đúng, cậu tức cái gì đâu?” Cố Phi Yên buồn cười, “Anh ta vốn có tính cách như vậy, thật ra không có gì ác ý cả, làm người khá tốt, nếu cậu thực sự thấy tức giận thay tôi, ngày mai khi anh ta tới, thì cứ để anh ta thổ huyết chút.”

“Cách này được nha!” Sở Diễm Diễm – tên ăn hàng như gặt đầu như gà mổ thóc, bắt đầu suy tính làm thế nào để thịt Du Diễm Phong một trận.

Đến lúc sắp xếp xong thì cũng sắp 12h.

Du Diễm Phong vừa đi liền chỉ còn Cố Phi Yên và Sở Diễm Diễm hai người, cô lấy cớ buồn ngủ, đuổi Sở Diễm Diễm đi rửa mặt nghỉ ngơi.

Khi phòng bệnh trở nên yên tĩnh lại, hô hấp Sở Diễm Diễm kéo dài hơn, cô lại trợn mắt không ngủ được.

Đầu giường, một chiếc đèn nhỏ được bật sáng mờ mờ.

Cô lật người, ngán người nhìn tua rua rủ xuống trên chiếc đèn cụp, ánh đèn ấm áp hơn so với chiếc đèn tuýp, thế nhưng, làm thế nào cũng không làm

nóng được trái tim lạnh băng thể lương của cô.

Nghĩ đến bóng hình đó, lòng cô lại co rút đau đớn.

Anh đã tới, là bởi vì Cố Minh Châu không còn vấn đề gì nữa, cho nên mới nhớ tới cô sao?

Nói không thêm để ý, làm sao thật sự không để ý đây?

Có lẽ trời cao đang trừng phạt cô, cô làm như không thấy đến chân tâm của Sở Nghiễn, liền cho chân tâm của cô liên tục bị chà đạp... Ý nghĩ này đích xác không còn đạo lý nào chứng minh, nhưng thời điểm lòng người yếu ớt, khó tránh khỏi suy nghĩ lung tung...

Nghĩ nghĩ, Cố Phi Yên cũng cảm thấy mình rất đáng cười, khoe môi giương lên một độ cong tự giễu.

Nằm trên giường cả ngày, toàn thân khó chịu, Cố Phi Yên rón rén đứng dậy, muốn đi ra ngoài một chút để hoạt động gân cốt. Có lẽ, trong nội tâm cô giấu khát vọng nào đó, đến cô cũng không muốn thừa nhận mình đang chờ mong.

Vừa mở cửa, Cố Phi Yên liền nhìn thấy một thân hình rắn rỏi.

Người đàn ông nghiêm nghị không biết đã đứng ở cửa bao lâu, nhưng dáng vẻ trầm mặc kia, phảng phất như sắp dứt bỏ hết thấy những thứ khác, cứ như vậy đứng đến khi sông cạn đá mòn.

Cô phút chốc nhắm mắt, không muốn nhìn lại, lòng thầm giật mình, sâu tâm khám liên tiếp các cơn đau nhức nhối.

Thấy cô đi ra, Chiến Mặc Thần gần như tức khắc bước đến trước mặt cô.

Dur quang thấy động tác của anh, Cố Phi Yên vô ý thức lùi về sau một bước, trực tiếp đóng cửa lại, thế nhưng, không đợi cô đóng hẳn, một bàn tay thon dài hữu lực nắm lấy khung cửa, ngăn lại động tác của cô.

Giằng co vài giây, Cố Phi Yên nhin lại chưa xót trong lòng, cười một tiếng.

Nâng con người trong vắt, cô cẩn thận nhìn người đàn ông trước mặt mình, lên tiếng, “Chiến tổng, chào ngài, ngài có việc gì không?”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124

68124.

Chiến tổng, chào ngài.

Xung hô thông thường, hỏi thăm đơn giản, có chút khách sáo, nhưng không tìm ra vấn đề gì nữa.

Thế nhưng, chưa bao giờ, Chiến Mặc Thần cảm thấy kiểu đối thoại qua quýt bình thường này có thể chói tai đến như vậy.

Anh mở to mắt, chăm chú nhìn sâu nữ nhân xinh xắn nhỏ nhắn trước mặt này, ánh nhìn rơi vào khuôn mặt trắng bệch của cô, tay nắm trên khung cửa bắt giác siết chặt lại, lời giải thích muốn nói ra miệng, giờ lại như bị nghẹn trong họng, không thể nào nói ra được.

“Nếu như ngài không có việc gì, tôi muốn đi nghỉ, phiền ngài có thể bỏ tay ra khỏi cửa được không?”

Nếu như nói, từ đầu Cố Phi Yên có chút hy vọng, vậy khi người này xuất hiện trước mặt cô, bầu không khí giữa hai người trở nên lạnh lẽo gượng gạo, cô liền hận mình chưa từng mở cánh cửa này ra.

“Nhất định phải đối với tôi như vậy?”

“Không thì thế nào?” Cố Phi Yên ním môi cười khế, nhún vai, “Hay là, anh muốn cùng tôi trò chuyện về tình hình của Cố Minh Châu, nói rằng sức khỏe cô ta xấu như thế nào, anh đã bắt đầu đi đến mức nào rồi nói lên với tôi, ôm lấy cô ta ngênh ngang rồi đi?”

Không muốn tỏ vẻ thái độ như thế này chút nào.

Không muốn chất vấn hùng hổ, ko muốn hận thù như oán phụ... Thế nhưng, hiện tại cô có lẽ chưa tu luyện tới nơi tới chốn, cô không cách nào có được

tầm lòng bình lặng như nước, không cách nào lạnh nhạt.

Tin đồn ngoài kia nói xấu cô có thể chịu, nhưng cô cũng chỉ là người mới trong tình yêu.

“Tôi không biết em đã bị thương.”

“Ừm, đó là tất nhiên, trong mắt anh chỉ có Cố Minh Châu, sao có thể nhìn thấy một vai phụ nhỏ bé? Không, dựa vào tính cách phòng khoáng của Chiến tổng ngài đây, nhất định không ngại mang tôi một đường, thuận tiện đưa tôi vào trong bệnh viện chữa trị.”

“Tiểu Yên...”

“Được rồi.” Cố Phi Yên dùng sức, muốn đóng cửa cửa phòng lại, “Đã quá muộn, tôi muốn nghỉ ngơi.”

Chiến Mặc Thần vẫn không buông tay, chỉ có đôi mắt tinh mịch đen thẳm nhìn cô ngoang cường.

“Chiến tổng đến cùng có ý gì? Anh đứng ở đây, muốn nói lại thôi, đừng nói là muốn kéo tôi đi xin lỗi Cố Minh Châu chứ?” Cố Phi Yên nheo mắt, tràn đầy phòng bị.

Trên người cô mặc chiếc áo sơ trắng xanh của bệnh viện, tóc dài đến thắt lưng rối tung sau lưng, hiện ra một thân vừa nhỏ vừa đáng thương, khiến người ta yêu, muốn để trong lòng bàn tay nâng niu.

Thế nhưng, hết lần này đến lần khác đều đụng gai toàn thân, khó có thể cho người ta tới gần.

Chiến Mặc Thần lóe tia phiến muộn trong mắt, “Cô ấy muốn gặp em một lần, muốn giải thích chuyện hôm nay chỉ là hiểu lầm...”

“Tôi hiểu lầm cô ta?” Cố Phi Yên thất thanh cười.

Cười xong, ánh mắt đột nhiên chuyển sang lạnh lẽo, giọng nói lạnh băng như mùa đông khắc nghiệt, mang theo gai nhọn, “Phiến ngài chuyển lời cho cô ta, tôi không chỉ không hiểu lầm cô ta, tôi còn rất cảm kích cô ta! Lòng tốt của cô ta, tôi khắc sâu trong tim, mãi mãi sẽ không quên! Cái khác không nói, chỉ nói hôm nay ngài xuất hiện ở đây, cũng đều nhờ phúc của cô ta cả!”

“Tiểu Yên...”

“Tôi cảm thấy, tôi và Chiến tổng vẫn chưa thân thiết đến bước này, ngài vẫn nên gọi đầy đủ tên tôi thì tốt hơn.”

“...”

“Được rồi, tôi phải đi nghỉ ngơi đây!”

Bốn mắt đối diện, cuối cùng vẫn là Chiến Mặc Thần lùi bước.

Anh thả tay ra, “Em nghỉ ngơi cho...”

Chữ cuối cùng chưa nói xong, cánh cửa đã bị đóng lại, phát ra tiếng nhỏ nhỏ.

Anh nghĩ rằng, đây tuyệt không phải cô muốn cho anh thể diện, mà động tác chaaajmlaji, chỉ là không muốn kinh động đến Sở Điềm Điềm đang ngủ bên trong mà thôi.

Cách tám cửa thủy tinh mờ, Chiến Mặc Thần có thể nhìn rõ thân ảnh cô gái nhỏ bước đi vào trong, không có ý chần chừ, không có tia quyến luyến, phảng phất như tuyết tuyết rời khỏi thế giới của anh.

...

“Mặc Thần, Tiểu Yên có đồng ý gặp em không?”

Thấy Chiến Mặc Thần đẩy cửa bước vào, Cố Minh Châu không đợi mà hỏi, còn đuổi cổ về phía sau lưng Chiến Mặc Thần, tựa hồ rất mong chờ nhìn thấy một bóng hình sẽ xuất hiện.

Thời gian đã qua rạng sáng, cô ta nằm trên giường đọc sách, chống cự cơn buồn ngủ.

“Em ấy không đến.” Chiến Mặc Thần đứng vững, đậm mặt mở miệng.

“A...” Cố Minh Châu thu lại đường nhìn, trong mắt tràn đầy vẻ thất vọng, nhưng vẫn miễn cưỡng nở nụ cười, “Em còn tưởng anh đích thân qua mời em ấy, em ấy dù không coi mặt mũi em ra gì, cũng sẽ nể mặt anh đến một chuyến, không nghĩ rằng em ấy vẫn không đáp ứng...”

Vừa nói xong, cô ta lập tức che miệng lại, ánh mắt lấp lánh, ngại ngùng nhìn Chiến Mặc Thần, “Mặc Thần, em không phải là nói em ấy không cho anh thể diện, không coi trong anh đâu, chắc chắn do em ấy hiểu lầm em quá mức, cho nên mới đến mức này.”

“Ừm.” Chiến Mặc Thần không để ý chuyện này nhiều, mà là hỏi, “Đã một giờ rồi, sao em còn chưa đi ngủ?”

Cố Minh Châu và Cố Phi Yên không ở cùng một bệnh viện, anh từ bệnh viện tư nhân nơi Cố Phi Yên đang ở đến đây đã là rạng sáng, anh không nghĩ Cố Minh Châu sẽ chờ đến bây giờ.

“Chuyện do em mà đến mức này, sao em có thể ngủ cho được?”

Đôi mắt trầm tĩnh của Chiến Mặc Thần nhìn Cố Minh Châu, im lặng không nói gì, xem như tận lực thu liễm khí thế, nhưng trên người anh vẫn tỏa ra khí chất khó lường, vẫn còn mấy phần khiếp người.

Cố Minh Châu rũ mắt, bàn tay ngọc ngà xoa xoa lấy mặt.

“Anh cũng biết, em buổi sáng tới tìm Tiểu Yên, chính là muốn hòa hoãn mối quan hệ cùng em ấy, cũng muốn khuyên em ấy mềm mỏng hơn với cha mẹ, đừng cứ làm loạn với họ, khiến thương tâm. Không ngờ, vận khí xấu lại chạm mặt với nhà họ Viên đến làm loạn, em ấy còn tưởng em tới để cười nhạo em ấy, mọi chuyện cứ như vậy bị em làm đổ vỡ...”

Trên khuôn mặt trắng nõn của anh còn lưu lại dấu tay rõ ràng của Cố Phi Yên, cực kỳ cực kỳ rõ.

Chiến Mặc Thần dù không thấy Cố Minh Châu bị tát thì nhìn thấy dấu tay này, cũng có thể liên tưởng được lúc ấy Cố Phi Yên đã dùng lực mạnh đến mức nào, nghĩ tới đây, anh mày kiếm cau lại, ánh mắt trầm ngưng.

Nhìn thấy thế, trong lòng Cố Minh Châu thầm vui sướng.

Trên mặt cô ta giả bộ thương tâm vô cùng, thực tế trong lòng cô ta đang nghĩ gì chỉ có cô ta biết rõ.

“Thật ra, sức khỏe của em thế nào anh rõ nhất, dù có ra sao cũng không thể sống đến 25 tuổi được, tranh giành nhiều đến đâu cũng vô dụng, càng không có lòng đi tranh. Em ngay cả anh cũng có thể tặng cho Tiểu Yên, chỉ muốn đời này các người có thể sống hạnh phúc, thứ ngoài thân sao có thể quan tâm đến? Mặc Thần, coi như là Tiểu Yên không tin em, thì anh vẫn sẽ tin em phải không?”

Nói đến sức khỏe của mình, bị ai trong mắt Cố Minh Châu không chỉ một mức độ.

Đúng vậy, sức khỏe của cô ấy rất không lạc quan.

Nếu như không tìm thấy một trái tim thích hợp, cô ấy có thể duy trì đến 25 tuổi đã là không dễ dàng, chớ nói đến sống thời gian lâu hơn thế.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125

68125.

Đưa ra tính toán các kiểu, chuyện này Cố Minh Châu ai cũng không nói.

Nhưng, đúng hôm nay, cái bí mật mà ai cô cũng không tiết lộ này đã kể cho Chiến Mặc Thần, còn để bác sỹ mang bản báo cáo kiểm tra sức khỏe nói rõ sự thật.

Cũng không còn nguyên nhân nào khác, chỉ bởi vì cô ta dựa vào thông tin này để giữ Chiến Mặc Thần bên mình, để anh lạnh nhạt với Cố Phi Yên.

Không chỉ như vậy, chỉ cần một ngày không có trái tim nào phù hợp để thay, cô chỉ có thể dùng biện pháp này rất nhiều lần!

Hôm nay cũng như vậy, về sau Chiến Mặc Thần cũng vì cô ta mà hết lần này đến lần khác bỏ rơi Cố Phi Yên, để cô đau khổ vạn phần, để cô biết...cô Cố Phi Yên vĩnh viễn không thể với qua cô ta Cố Minh Châu!

Nếu xác định cô 25 tuổi chết đi, cô không thể giương mắt lên nhìn người mà cô căm ghét sống tốt được! Coi như trước khi chết, cô cũng phải mang theo cơ thể tàn tạ, để cô ta sống không bằng chết!

“Đừng suy nghĩ vớ vẩn, em nhất định sẽ tìm được trái tim phù hợp.” Chiến Mặc Thần cắt lời, “Vẫn còn nhiều năm nữa, thời gian không cấp bách.”

“Có cũng không thử thân gì đúng không?”

“.....”

Cố Minh Châu suy sụp tinh thần như kiểu không còn hy vọng gì nữa, rất tiêu cực, làm người ta cảm thấy trên người cô ta bao phủ lên một lớp ánh sáng mập mờ. Điều này sẽ khiến cho Chiến Mặc Thần không kim lòng nổi.

Nhưng, với tình trạng như vậy, anh không thể ngay một câu an ủi cũng không có.

Coi như anh là người rất kiêu lời, lúc này cũng phải quan tâm chút gì đó.

Đột nhiên, anh mở lời, “Ngộ nhờ thật sự có ngày đó, thật ra cũng không có gì đáng sợ. Tôi đề nghị embắt đầu từ hôm nay làm chút chuyện có ý nghĩa, làm cho cuộc sống của em thêm đẹp đẽ, thực hiện cuộc sống đáng giá. Như vậy, cuộc sống của em coi như gần cũng không kém những người tầm thường 70-80 tuổi.

Cố Minh Châu, “.....”

Đối diện với đôi mắt thật lòng của Chiến Mặc Thần, cô miễn cưỡng để lộ sự vui mừng, chỉ cảm thấy nụ cười trên mặt mình cứng ngắc lại!

.....

Cố Phi Yên ở trong bệnh viện sức khỏe hồi phục nhanh chóng, tinh thần hai ba ngày nay tốt hơn nhiều.

Trong ba ngày này, Du Diễm Phong hầu như ngày nào cũng có mặt, đối diện với Sở Diễm Diễm ‘không có kiêng nể gì’ dọa nạt, anh chỉ cần chưa nhắm mắt xuôi tay là đủ rồi rồi, thờ phào nhẹ nhõm.

Tuy nhiên nói sự thật, chỉ dọa việc tranh giành đồ ăn, trong sự nghiệp vĩ đại của Du thiếu gia không bao giờ có từ ‘thiếu’.

Cố Phi Yên tránh khỏi bận rộn suốt ngày, có thêm thời gian rảnh, đợi Du Diễm Phong đến cùng anh ta nói chuyện.

Nói hết chuyện này sang chuyện khác, nói đến vợ chồng Thẩm gia.

“Bọn họ dạo này thế nào?” Cố Phi Yên có chút tò mò.

Tự cái ngày Thẩm Cường và Vương Nguyên đến Vân Thiên Viện tìm cô gây phiền phức, sau khi nhờ Du Diễm Phong đến xử lý giúp, cô cũng không gặp lại đôi vợ chồng ấy, về sau bận liên tục, cô cũng không chú ý tình hình bọn họ.

Thẩm Cường không đến gây chuyện, cô đương nhiên không cho rằng như vậy Thẩm Cường bọn họ biết điều, mà đối với đôi vợ chồng kỳ dị này, cô đoán bọn họ muốn gây phiền phức nhưng lực bất tòng tâm, như vậy mới buông tha cho cô.

Quả nhiên.

Nghe đến câu này của Cố Phi Yên, Du Diễm Phong nháy nháy lông mày, trông rất hớn hờ, “Tôi còn nghĩ rằng cô cả đời không thềm nhắc đến chuyện này nữa, cũng ít đi cơ hội khoe công lao của tôi, không ngờ rằng trí nhớ của cô vẫn còn tốt!”

“.....” Cố Phi Yên híp mắt lại, “Đừng phí lời, nhanh nói đi!”

“Bọn họ vẫn đang bị tạm giam, được quản giáo rất tốt, đợi cô thỏa mãn, tôi mới thả bọn họ ra.”

“Vẫn bị nhốt?” Cố Phi Yên ngạc nhiên, “Bọn họ bị nhốt lâu vậy rồi, anh không bị coi vì phạm giam người sao?”

“...Tôi sao có thể làm chuyện phạm pháp được chứ? Đây gọi là vận dụng hợp lý quy tắc, cô hiểu không?” Du Diễm Phong nhìn Cố Phi Yên một lượt, “Cô cho rằng tôi thủ lĩnh bộ đội đặc chiến huyết lang để làm gì, nhận biết đơn giản vậy còn không biết sao?”

Mặc dù lượng khí hô hấp không đủ nhưng Du Diễm Phong vẫn nói rất từ tốn.

Nói rất thành thật.

“Vậy anh làm như nào?”

“Tất nhiên dựa vào pháp luật mà hành sự! Mỗi lần tôi đều theo thời gian quy định mới thả Thẩm Cường và Vương Phương ra nhưng ai kêu bọn họ ngang bướng không cái, thả ra lại tiếp tục vi phạm chứ? Tôi đường đường thủ lĩnh ‘huyết lang’, tất nhiên không thể chỉ biết nhìn, vát và dạn dò người dưới chú ý bọn họ, tiếp tục giam giữ. Ừm, là như vậy!”

“Bắt vào mấy lần rồi?”

“Hả....tôi cũng không biết nữa, tuy nhiên trước khi tôi chưa thu hồi lại, hai người họ chắc chắn vẫn đang bị giam giữ.”

Cố Phi Yên, “.....”

Cô tròn tròn mắt ngạc nhiên ngược lại Du Diễm Phong rất hớn hờ, ánh mắt long lanh nhìn cô, như chú chó săn với biểu cảm ‘Nhanh khen thưởng tôi đi, làm gì cũng không chê’.....Nói ra, còn chả có tí khái niệm khí phách ‘Thủ lĩnh huyết lang’.

Vậy mà, đây rốt cuộc là tin tốt, Cố Phi Yên miễn cưỡng gật đầu khen câu, “Làm tốt lắm!”

“Tất nhiên làm tốt rồi, tôi còn là nam nhân 20cm!” chính đáng chưa được vài giây, Du Diễm Phong đã hiện nguyên hình, con người ngập tràn nào là đào hoa đa tình lẳng lơ liếc nhìn Cố Phi Yên, được đăng chân lên đăng đầu, “Đội sau khi cô khỏi bệnh, có muốn cùng tôi cắt gọt mài dũa?”

Cố Phi Yên đáp lại hai từ.

“Ha ha!”

“Tuy nhiên, cô hãy chuẩn bị tốt, tôi sẽ nói với thuộc hạ, để bọn họ không cần lúc nào cũng nhắm vào Thẩm Cường hai người ấy, thậm chí không chủ động tạo thời cơ để bọn họ lại bị bắt nữa. Tôi làm như vậy, cô có thể hiểu không?”

Nỗi khổ gần đây của Thẩm Cường, không chỉ là mục tiêu của Du Diễm Phong, cũng có nguyên nhân hấn bị Du Diễm Phong quên mất tiêu. ....Du Diễm Phong sớm bỏ hấn-nhân vật nhỏ này sang một bên lâu rồi, không nhớ sự tồn tại của hấn!

Tuy nhiên, cho dù bây giờ hấn nhớ lại chuyện này, đối với việc khống chế Thẩm Cường cũng không thể lại tiếp tục nữa.

Cứ coi như lợi dụng quy tắc nhất thời nhốt Thẩm Cường, để hấn không còn gian ác nữa, giam giữ lâu dài cũng không phải là chuyện. Càng lâu về sau, sợ ảnh hưởng đến tiền đồ của hấn, hấn trở thành điểm đen bị người ta công kích, đây lại lợi một mà mất mười.

“Tất nhiên có thể.” Cố Phi Yên gật đầu.

Du Diễm Phong nói sẽ thả Thẩm Cường ra, cô không có ý kiến, tình trạng có chuẩn bị, thậm chí ngay cả Thẩm Cường đều không dám đối đầu.

“Cứ yên tâm đi, đoạn thời gian này cô ở bệnh viện dưỡng thương, tôi đảm bảo bọn họ không có cơ hội đến làm phiền cô.” Du Diễm Phong thật lòng đảm bảo, tuy nhiên, giọng nói anh bỗng nhiên ngừng lại, ánh mắt hướng cửa ra vào ra hiệu Cố Phi Yên, “Người đó vẫn ở bên ngoài, hấn. . .tôi không ngăn được.”

Mấy hôm nay, không chỉ Du Diễm Phong mỗi tối đều đến, Chiến Mặc Thần cũng vậy.

Chỉ là, Du Diễm Phong bước vào phòng bệnh nói chuyện với cô, mà Chiến Mặc Thần chỉ có thể trầm mặc đứng ngoài cửa hơn nửa đã đứng thì đứng cả đêm, đến khi Du Diễm Phong đi, anh vẫn nán lại ở đấy.

“Cô hôm nay có định gặp hấn không?” Du Diễm Phong hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 126

68126.

Hấn...

Chiến Mặc Thần?

Nhìn theo tầm mắt của Du Diễm Phong, Cố Phi Yên nhìn xuyên qua cửa kính bất gặp thân ảnh cao lớn đứng ngoài cửa.

Anh dường như là cố ý đứng chỗ đó, không những chọn được góc tốt, còn từ chỗ đó đứng bất động, giống tư thế đứng quân đội trên vách núi cheo leo, để cô vừa ngẩng đầu là có thể thấy sự xuất hiện của anh, chỉ là không muốn đối diện mà thôi.

“Tôi vẫn chưa nghĩ.” Cố Phi Yên nói.

“ Vẫn chưa nghĩ?” Du Diễm Phong giễu cợt, “Tôi thấy, là đức hạnh lương lự của cô, cô sớm muộn sẽ bị hấn ta quán đến tay! Tuy nhiên, tôi muốn nhắc cô một điều, hấn ban ngày còn bên cạnh Cố Minh Châu hai tiếng đồng hồ ở bệnh viện khác, buổi tối mới đến chỗ cô, cô nói hấn có thật sự quan tâm cô hay chỉ là miễn cưỡng với cô, không muốn mất cô người bạn tình này?”

Để bôi nhọ Chiến Mặc Thần, Du Diễm Phong ngay cả hai từ ‘Bạn tình’ cũng nói ra nhưng đã liều rồi.

Cố Phi Yên chớp mắt cười, tràn đầy biểu đạt “Liên quan đến anh con khi khô”.

Thấy đều không thể kích động đến Cố Phi Yên, Du Diễm Phong trong đầu nảy lên ý nghĩ, bắt đầu câu nói vớ vẩn, “Còn có một điểm rất quan trọng, cô

muốn nghe không?”

“Không muốn.”

“Ayyy? Cô không nghe, tôi càng phải nói. ...tôi nghe bác sỹ nói, bệnh đau đầu của cô sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống vợ chồng, về sau cô mỗi lần không thể làm quá lâu, không thể để người ta dùng lực quá mạnh, cô biết không? Với phong cách của Chiến Mặc Thần, căn bản không hợp với cô!”

“Căn cứ vào đâu?” Cổ Phi Yên hỏi ngược lại.

“Cô muốn có căn cứ? Không vấn đề a!” Du Diễm Phong giậm chân xuống cao hứng đứng dậy, “Tôi bây giờ đi tìm bác sỹ, để ông ta qua đây nói đạo lý khoa học với cô!”

“Ha ha!”

Đề tên đàn độn này đi tìm bác sỹ ở bệnh viện tư của hấn phổ cập khoa học cho cô, đây không khác gì cho hấn cơ hội, để hấn đi tìm người giúp sao?

Trừ phi bác sỹ đó đặc biệt có tiết tháo, nếu không, nhất định sẽ rất vui vẻ nói dối!

Cổ Phi Yên không bị mắc lừa, “Tôi thế nào hình như cũng chả liên quan đến anh, anh lo lắng như vậy làm gì? Anh hình như là người chỉ muốn cặp với các cô em còn trinh, cứ coi như lo lắng cho tôi, cũng không thể để tôi đeo mặt mo chứ!”

“....” Du Diễm Phong đang uống nước, trực tiếp ‘Phụt’ nước ra ngoài, cũng may Sở Diễm Diễm không có ở đây, nếu không nhất định sẽ cười anh một trận.

Cổ Phi Yên, “.....”

“Cô....khụ khụ, cô lại như vậy, không thể cẩn thận chút sao?”

“Nói với loại người lưu manh như anh đã quá văn minh rồi, đáng đời!”

Du Diễm Phong, “.....”

“Anh không còn chuyện gì thì nhanh đi đi, đừng ở đây chần chịt tôi! Nhớ trước khi thả vợ chồng Thẩm Cường ra, hãy tăng cường bảo an bệnh viện, nếu không tôi mà xảy ra chuyện gì, sẽ đến làm phiền anh!”

“Hừm!”

Cả người phát ra khí tức như chỉ “Ta đây không vui”, Du Diễm Phong mang theo sắc mặt lạnh lùng bước ra khỏi phòng, định đi. Tuy nhiên, đợi khi hấn kéo cửa vào, ánh mắt lộ vẻ đầy đắc ý.

Có người còn đáng thương hơn hấn, hấn tại sao không thể đắc ý chứ?

“Yo, Chiếm thiếu gia vẫn còn đứng ở đây sao? Anh đứng đây đã mấy tối rồi, tôi cảm thấy mệt cho anh đấy, nếu không tôi mang cho anh cái ghế ra đây, để anh có thể yên tâm làm hòn đá vọng phu?”

Về đề tiện, Du Diễm Phong tiến đến gần trước mặt Du Diễm Phong, biểu cảm khoa trương.

Chiến Mặc Thần thân hình cao lớn, cả người khoác lên mình một màu đen, khí chất trầm lạnh, nhìn vào tựa hòn đá đen khổng lồ, mỗi lần đều thu hút các y tá phải quay đầu, không hiểu sao người đàn ông đẹp trai anh tuần kia tại sao lại trầm mặc đứng trước cửa phòng bệnh.

Vậy mà, trong mắt Du Diễm Phong, cái người mà mấy ngày đứng đợi trước cửa phòng bệnh Cổ Phi Yên chỉ là tướng bại dưới tay anh, một chút cũng không đáng để tôn sùng!

Đối diện với sự khiêu khích của Du Diễm Phong, Chiến Mặc Thần chỉ lạnh lùng quét qua hấn một lượt, coi hấn như không khí,

Du Diễm Phong không vui vẻ gì.

“Chiến đại tổng tài, anh có thể coi thường lúc tôi vào phòng Cổ Phi Yên, nhưng đợi ngày cô ấy lên giường của tôi, cùng tôi đêm đêm xuân tiêu, anh còn tiếp tục coi thường tôi nữa không?”

Mắt mở trừng trừng, Chiến Mặc Thần nhanh như chớp giờ tay ra chuẩn bị lao vào giữ tay Du Diễm Phong, kéo hấn sang một bên.

Đợi Du Diễm Phong đứng vững, hạ ý thức phản công lại, Chiến Mặc Thần sớm có dự liệu mạnh mẽ phát động tấn công, đẩy Du Diễm Phong đập lưng vào bức tường lạnh lẽo, con người đen sâu thẳm lạnh như băng của anh nhìn hấn, trong ánh mắt tràn ngập sương lạnh!

Cuộc độ sức hai người, Chiến Mặc Thần chiếm ưu thế hơn, chắc chắn thắng!

Khụy tay của anh đè lên yết hầu Du Diễm Phong, một tay khóa lấy, chỉ cần anh làm động tác ấn nhẹ xuống, Du Diễm Phong tuyệt đối kết cục mất mạng

tại chỗ!

Mặc dù ai cũng biết anh không thể làm đến bước đó, nhưng chỉ là dọa hấn hết hồn!

Cũng để cho hấn chịu thua!

“Các người đang làm gì vậy?” thời khắc quan trọng, một giọng nói ngạc nhiên vang lên, Cố Phi Yên lao vào hai người họ, con người lờm Chiến Mặc Thần, “Anh thả anh ta ra!”

Chiến Mặc Thần và Du Diễm Phong cùng quay đầu sang cùng nhìn Cố Phi Yên.

Nghĩ đến chuyện lần trước cũng như vậy, Cố Phi Yên chặn trước mặt Sở Nghiễn, bởi vì Sở Nghiễn mà không thèm nói chuyện với anh, sắc mặt Chiến Mặc Thần tối sầm lại một phần, giống như mây đen tiếp cận.

“Anh bỏ tay anh ta ra, lẽ nào anh thật sự muốn giết chết anh ta sao?” không chỉ nói Chiến Mặc Thần, Cố Phi Yên trực tiếp kéo tay Chiến Mặc Thần đang đề lên yết hầu Du Diễm Phong, “Hai người đều lớn hết rồi không còn nhỏ gì, đừng trẻ con như vậy được không? Muốn đánh nhau thì cút ra khỏi bệnh viện mà đánh nhau, đừng để tôi lo lắng!”

Tay bị Cố Phi Yên giữ chặt, Chiến Mặc Thần thuận theo lực của cô thả ra, không muốn mình lỡ tay làm tổn thương cô.

Chỉ là, sau khi buông Du Diễm Phong ra, anh vội vàng nắm tay Cố Phi Yên, đôi mắt nhìn cô, dường như Du Diễm Phong ở phía sau sớm đã biến mất rồi, trong ánh mắt chỉ còn sự tồn tại của cô.

“Anh bỏ tay tôi ra!” Cố Phi Yên có chút phẫn nộ.

Muốn kéo tay lại, Chiến Mặc Thần một mực không buông tay.

Mặt cô đỏ lên, lông mày rủ xuống, ánh mắt tràn đầy bất lực. Cô vừa từ trong tay Chiến Mặc Thần cứu Du Diễm Phong ra nhưng lại để mình bị kéo theo vào, tại sao nhìn không phải kế hoạch mua bán.

Cô hồi hận đã ra ngoài.

“Nếu không hai người vẫn tiếp tục đi, tôi chỉ muốn về phòng nghỉ ngơi, không muốn tham gia trò trẻ con hai người. Dù sao hai người cũng không phải đồ tốt đẹp gì, ai giết được ai đều trừ hại cho dân.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 127

68127.

Chiến Mặc Thần hướng đôi mắt nhìn thẳng về phía Du Diễm Phong, hai chữ đơn giản mà thẳng thắn, “cậu đi.”

“Nếu như tôi không đi thì sao?” Du Diễm Phong giương đôi mắt lên nhìn.

Anh cũng không phải là người có tính cách tốt gì cả, sờ xuống yết hầu thì thấy có chút đau, giọng nói của anh đầy sự uất hận, nhìn đôi mắt của Chiến Mặc Thần cũng lạnh lẽo. Đôi mắt lạnh lùng đó gần như thành những cái phi tiêu.

“Nếu như cậu không tự đi, thì bây giờ tôi có thể để người mời cậu ra ngoài!”

“Hahaha!” Du Diễm Phong ôm bụng cười như điên, “Đây là tài sản của nhà họ Du, cậu có tư cách gì mà nói lớn chứ?”

Đôi mắt sâu thẳm lạnh lùng của Chiến Mặc Thần cuối cùng cũng để lộ ra một chút không ổn định, góc môi không có bất kì nhiệt độ lên cao nào, nhẹ nhàng nói, “nhưng mà, sau 5 giờ chiều ngày hôm nay, đã không phải rồi.”

“Cái gì?”

“Bây giờ, cái bệnh viện này là dưới tên của tôi rồi.”

“không thể được?” Du Diễm Phong cau mày, “ cái bệnh viện này là của nhà họ Du hoàn toàn nắm hết cổ phần, làm sao có thể bị anh thu mua được cơ chứ? Bây giờ không phải ban ngày, mà anh còn nằm mơ giữa ban ngày cũng hơi chút nực cười!”

“Trên thương trường không có cái gì là không thể, chỉ cần phải trả đủ giá, thì xí nghiệp nhà họ Du đều có thể mua cho tôi.”

Bình tĩnh lên tiếng, Chiến Mặc Thần dần dần lấy lại được sự trầm mặc lạnh lùng.

Có thể, đây cũng thuộc về anh ấy bây giờ đang nắm lấy tay của Cố Phi Yên trong lòng bàn tay, lòng bàn tay xúc cảm mềm mại, để cho anh mấy ngày nay trong lòng trống trải đến xoa dịu trình độ nhất định.

Anh như vậy, rơi vào trong ánh mắt của Du Diễm Phong là cái biểu hiện của một tiểu nhân đặc chí.

“Nói lớn thì ai không thể chứ, có điều, cậu đề Bảo vệ của bệnh viện đến giao tôi cho họ đi, xem xem đến cuối cùng bọn họ có nghe lời cậu không!” Du Diễm Phong nháy nháy đôi lông mày, “hôm nay tôi vẫn sẽ không đi, cậu có thể gây khó dễ cho tôi như thế nào?”

Chiến Mặc Thần nhẹ nhàng nhếch môi.

Lấy điện thoại ra, anh nhìn chăm chăm vào Du Diễm Phong, yên lặng gọi điện thoại, nói một câu rất đơn giản, “lên tầng cao nhất, đưa cái đồ đã từng là của mấy người mau chóng ra khỏi đây cho tôi!”

Du Diễm Phong, “.....”

Cố Phi Yên, “.....”

Cô ra sức rút tay của mình ra, nhưng đến bây giờ, tay của cô vẫn bị Chiến Mặc Thần nắm chặt trong lòng bàn tay, anh một chút cũng không có ý buông tay cô ra, cho dù tay của cô đã bị nắm chặt đỏ hết cả lên, và có chút đau nữa.

Bây giờ, cô đã dừng không vùng vẫy nữa, nhìn Về phía Du Diễm Phong, “Du thiếu gia, anh đi trước đi.”

“Cô cũng muốn tôi đi sao?” Du Diễm Phong tủi thân, “cô không có lương tâm gì cả, vẫn muốn lại cho cậu ta cơ hội nữa?”

Chiến Mặc Thần cũng nhìn về phía Cố Phi Yên, ánh mắt trầm mặc.

Câu trả lời này, đối với anh ấy mà nói cũng rất quan trọng.

“Đương nhiên không phải rồi.” Cố Phi Yên lắc đầu phủ nhận, rồi nói, “tôi vừa xong nói với anh đều là nghiêm túc, chứ không phải miễn cưỡng lấy lệ với anh, tôi.....” tuyệt đối không thể bị Chiến Mặc Thần làm cho dao động được, vì vậy mới đồng ý anh ấy.

“Cô thật sự đồng ý làm bạn gái của tôi rồi sao?”

Bỗng dưng, Du Diễm Phong ngắt lời của Cố Phi Yên, cũng dọa cho cô ấy một trận, cô ngược mắt lên, cô phát hiện ra Du Diễm Phong với đôi mắt long lanh đang hứng thú nhìn cô, trong mắt đầy sự vui sướng.

Anh đã dùng sự kích động lại không dám tự tin đến nỗi thần sắc thấp thỏm lo lắng, cuối cùng cũng xuất hiện “Thụ Sủng nhược kinh” hàm ý của câu thành ngữ này, biểu diễn kỹ xảo rất tốt, ai cũng không biết bây giờ anh ấy đang nói cái gì cả, ngay cả Cố Phi Yên cũng rơi vào sự nghi ngờ.

Cô vừa xong đồng ý rồi?

Ngắm ngẫm, Cố Phi Yên liếc đôi mắt trắng dã, nhưng cô không phản bác ngay tại chỗ, mà là nhân cơ hội nhìn về phía Chiến Mặc Thần, “Chiến thiếu gia, làm phiền anh bỏ tôi ra, đang ở trước mặt Bạn trai của tôi làm như vậy dường như có chút không hay cho lắm”

Đưa cho Du Diễm Phong một vai diễn phụ mà thôi, mà lại không phải thật sự làm bạn gái của anh ta, Cố Phi Yên không có ý kiến gì cả, ngược lại Cố Phi Yên cảm thấy có thể mượn được danh chính ngôn thuận để thoát khỏi Chiến Mặc Thần.

Phải biết, lòng người của Chiến Mặc Thần rất kiêu ngạo, Cô đã chấp nhận làm bạn gái của Du Diễm Phong, anh ta không thể lại vương mắc vào cô tiếp được.

Nhưng, lần này cô dự đoán sai rồi.

Ánh mắt tự nhiên trầm lặng đi một chút, giống như màn đêm đen nhanh chóng muốn rơi ra mực đen vậy, Chiến Mặc Thần nắm lấy tay cô rất chặt, tim đập giống như là bị đánh vậy, có một thứ như bị cái lạnh giá xuyên thấu vào.

Yết hầu của Gợi cảm của Chiến Mặc Thần chuyển động, nếm thấy được vị đắng chát vô cùng.

Cô ấy..... đồng ý Du Diễm Phong, làm bạn gái của cậu ta?

Cô ấy là người phụ nữ của anh, làm sao có thể làm bạn gái của Du Diễm Phong được?

Tuyệt đối không, anh không thể cho phép!

Ở lúc này đây, Bảo vệ được Chiến Mặc Thần gọi tới đã tới tầng cao nhất

Được huấn luyện rất cơ bản, mặc bộ quần áo bảo vệ màu đen, giống như thủy triều ba người xuất hiện ra hết như chúng tôi đang ở trên bờ, chỉ dùng vài giây phút ngắn, lác đác vài người y tá ánh mắt ngạc nhiên bao quanh Du Diễm Phong.

Du Diễm Phong ánh mắt lạnh lùng nhìn, lập tức cười phá lên.

“Chiến Mặc Thần, vì giao tôi cho họ, mà cậu đến cả người âm u tối tăm cũng đều điều động ra hết, cậu có muốn giữ thể diện hay không?”

Nhưng mà, Chiến Mặc Thần không trả lời lại anh ấy.

Đôi mắt anh chỉ nhìn đến Cố Phi Yên, dường như những việc khác anh đều không có hứng thú gì cả, anh chỉ nhìn cô, chỉ để ý đến cô, và chỉ có cô.

Rất nhanh, Du Diễm Phong bị người tối tăm kia cho “mời” đi rồi, ý tá cũng trốn đi, hành lang vắng vẻ chỉ hai người Cố Phi Yên và Chiến Mặc Thần.

Ánh đèn sáng rơi xuống, lạnh lẽo như sương.

Tay Cố Phi Yên vẫn còn bị Chiến Mặc Thần nắm lấy, tay của cô rất nhỏ, tay anh rất to, chỉ cần một tay thôi có thể nắm lấy toàn bộ tay cô, cũng để cho cô không có cách nào vùng vẫy được.

Cô có thể cảm thấy được ẩm ướt trong lòng bàn tay của anh ấy, mồ hôi ẩm ướt lên mu bàn tay của cô, cô cảm thấy trơn trượt, cô dùng lực rút tay ra, nhưng vẫn không thể rút tay ra được.

Cô còn có thể cảm nhận được những con kén dày đặc trên đầu ngón tay và gan bàn tay, đó phải là thời kì dài anh ấy dùng súng ống mà giữ lại những cái kén..... đây thật sự rất đáng sợ, khi xung quanh đều yên lặng, loại tiếp xúc này hình như đối thành sự nguy hiểm.

“Anh buông tôi ra,.....”

Cố Phi Yên ngẩng đầu nói, nhưng điều cô không nghĩ tới là, cô mới nói được vài chữ, khuôn mặt người đàn ông anh tuấn đẹp trai lạnh lùng kia, đang ở trong con ngươi của cô nhanh chóng phóng ra ra.

Lông mi dài của anh ấy rủ xuống, nhìn không rõ thần sắc trong mắt, cúi đầu chuẩn bị hôn cô.

Không chỉ như vậy, anh còn giới truy kích, nhân lúc cô đang nói không có sự phòng bị, anh tiến vào khoang miệng cô, đầu lưỡi ẩm nóng vướng phải cái lưỡi nhỏ từ đỉnh huyệt của cô. Nụ hôn hoang dã tiến sâu vào nữa.

Cố Phi Yên từng sợ, bắt đầu vùng vẫy.

Nhưng, sự vùng vẫy của cô rất nhanh được trấn áp vô tình.

Người đàn ông cao to đang đè ép cô trên bức tường lạnh lẽo, một tay anh giữ lấy eo nhỏ của cô, một tay khóa đằng sau gáy của cô, ép buộc cô chỉ có thể kê sát vào cơ thể của anh ấy, bị anh ấy tùy ý yêu hôn.

Đầu mũi, trong khoang miệng, tất cả đều là hơi thở mãnh liệt của người đàn ông này.

Sa vào đó, tất cả lại đi vào một cái vòng lẩn quẩn.

Vướng mắc trong sự gần gũi Cố Phi Yên thoáng chốc rất tinh táo, nghĩ cũng không muốn cắn vào lưỡi của anh ấy.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 128

68128.

Trong khoang miệng, phút chốc dày đặc mùi tanh của máu.

Chiến Mặc Thần chỉ là xử lý, giống như là không phải bản thân mình bị thương vậy, vẫn cứ tiếp tục vướng mắc vào, hầu như cơ bản không sợ Cố Phi Yên lại đối với anh như vậy.

Cố Phi Yên cũng quả thực là không có cắn anh ấy lần thứ 2.

Nước miếng ở trong mồm cô đều bị mút sạch sẽ, bao gồm cả máu vừa xong, khi trong khoang mồm lại một lần biến thành sạch sẽ, chỉ có mùi tanh của

máu lờ mờ lúc có lúc không vương vẫn không rời, hơn nữa là người đàn ông sạch sẽ ngửi thấy mùi hương bạc hà và mùi của thuốc lá, cô thoáng chốc cảm thấy rất tội thân.

Sự hứng thú này đến rất nhanh, làm cho người ta không thể xử lý được.

Lông mi dài đậm cong đang run rẩy, một chuỗi giọt nước mắt long lanh từ trong đôi mắt của cô rơi xuống.

Khi vị mặn của nước mắt ẩm ướt pha trộn vào trong mồm, trong đó đem theo một chút vị đắng chất để cho con thú ở trong Chiến Mặc Thần bùng tỉnh, trong phút chốc dừng lại, đầy gần như có thể dùng sự hoang dã đến miêu tả nụ hôn, đôi mắt rũ xuống, nhìn về phía Cố Phi Yên đang lặng lẽ rơi nước mắt.

Nước mắt không ngừng rơi, Cố Phi Yên cũng dùng đôi mắt đỏ lên nhìn thẳng Chiến Mặc Thần.

“Anh thỏa mãn rồi chứ?” cô hỏi, giọng có chút nắc nhen, “nếu như không có hài lòng, thì đợi chút nữa chắc là kéo tôi lên giường để thỏa mãn sự thú tính của anh rồi, như vậy mới có thể chứng minh anh là một người đàn ông?!”

Đương nhiên là không phải như vậy!

Chiến Mặc Thần hít nở nặng nề, trầm lắng đáp, trong đôi mắt như sâu hơn không thể nào đo được với biển.

“hai ngày nay, anh đứng ở cửa phòng tôi giả vờ như thật lòng ư?”

“anh quan tâm Cố Minh Châu, thì ấy thật tâm đi quan tâm cô ta, tôi không thể trách móc anh cái gì được, cũng không thể yêu cầu quá đáng với anh. Anh muốn ở bên cạnh tôi, thì hãy dứt khoát và chỉ ở bên cạnh tôi thôi, đừng đợi đến lúc tôi cuối cùng muốn lòng mình rõ ràng để trả lời anh rồi, thì anh lại bỏ rơi tôi mà đi, để quay về bên cạnh Cố Minh Châu, rồi cho tôi một cú đánh thật tàn bạo!”

Anh cuối cùng cũng lên tiếng, “anh đồng ý với em, lại cũng không thể lơ là em được.”

“không cần nữa rồi!” Cố Phi Yên lau nước mắt, giọng nói to hơn rất nhiều, “Chiến Mặc Thần, bây giờ anh có nói cái gì cũng đều không cần nữa rồi!”

“chỉ cần em tin anh, thì có cần!”

“không phải ai cũng đều có cơ hội ăn năn hối hận, không phải ai cũng đều có cơ hội mất bò mới lo làm chuồng! tôi hối hận bản thân đối với anh lại lần nữa yếu lòng, cho anh cơ hội lần nữa làm tổn thương tôi, nhưng không cần nữa rồi, tôi không có cách nào để thay đổi cái gì được, tôi cũng chỉ có thể chấp nhận sự đau khổ của hiện tại! anh của bây giờ cũng giống vậy, anh để bỏ lỡ cơ hội đã từng cầm đến tay rồi, anh để sự gan dạ đó trái tim run rẩy đi tin nhiệm đã giết chết Cố Phi Yên của anh rồi, bây giờ nghĩ muốn lại tiếp tục, xin lỗi, tôi không thể đồng ý tiếp đãi được!”

“Tiểu Yên.....”

“Mặc dù chúng ta cũng chưa có thời gian đẹp bên nhau nhưng như vậy chúng ta mới dễ dàng rời xa hơn, được không?” Cố Phi Yên nói hỏi.

Chiến Mặc Thần, “.....”

“tôi thấy không thoải mái, muốn về phòng nghỉ ngơi.”

Trầm lắng rất lâu, Chiến Mặc Thần cố gắng kiềm chế đối với cô, khuôn mặt có chút trầm lắng nhìn cô từng bước từng bước đi vào trong phòng bệnh, cho đến khi bóng dáng gầy yếu của cô mất dần sau cánh cửa.

Sau đó, anh lại bắt đầu chờ đợi giống như lúc trước.

Anh trầm mặc lạnh lùng đứng bên ngoài phòng bệnh, vẫn đứng ở chỗ đó, vẫn ở góc đó nhìn hướng vào trong phòng bệnh, dường như có thể nhìn được một nửa qua kính thủy tinh nhìn tình hình bên trong.

Dường như, phải đợi thời gian dài đằng đẳng.

.....

Ngồi trên giường, Cố Phi Yên cố ý ngồi ở gần đầu giường, bởi vì ở đây nhìn không thấy được bên ngoài hình dáng của người đàn ông cao to anh tuấn kai, anh cũng không có cách nào quấy rầy được tâm trạng của cô.

Lau nước mắt trên mặt, cô lấy cái gương nhỏ nhìn bản thân mình, phát hiện mắt của mình đỏ đỏ giống như là một con thỏ, không biết phải là sao để kéo đôi môi của mình.

Ánh sáng là nhìn như vậy, cô nói bản thân mình không quan tâm Chiến Mặc Thần, ai tin được chứ?

Bản thân cô không tin. ....

Nhưng, cô bắt buộc phải làm vậy!

Yên lặng ngồi xuống một lát, Cổ Phi Yên lấy điện thoại ra gọi cho Du Diễm Phong.

“Chiến Thiếu Gia, tôi có chút việc làm phiền anh, không biết anh có thể giúp tôi được không...”

Bị nhân viên giả mạo tới thăm “áp giải” đến xuống dưới tầng, Du Diễm Phong chỉ có thể dùng hình thức nổi cơn tam bành.

Nhưng, trong lòng anh chỉ có Chiến Mặc Thần có thể động tay như vậy với anh, anh còn kéo không được mặt xuống và bị một vài nhân viên bình thường đánh, cho nên luôn phải nhẫn nhịn, không ngờ rằng vừa mới đi đến chỗ bãi đỗ xe lúc anh đang chuẩn bị lên xe, bỗng nhiên nhận được điện thoại của Cổ Phi Yên.

Anh có chút tò mò.

Muốn biết, mấy ngày nay sống chung với nhau, khoảng cách giữa Cổ Phi Yên và anh kéo gần lại rất nhiều, mặc dù không đến mức không nói lời nào, nhưng cũng là có thể mở lời nói bạn bè vài câu rồi, cơ bản đều là gọi họ tên của anh.

Bây giờ, một câu chính thức “Chiến thiếu gia”, anh cảm thấy có thể phải ra chuyện lớn rồi.

“có chuyện gì” anh lên tiếng, “chỉ cần tôi có năng lực, thì đảm bảo ở trên người tôi.”

“tôi muốn chuyển viện.” Cổ Phi Yên nhẹ nhàng nói bốn chữ.

.....

Thu dọn đồ đạc xong, Cổ Phi Yên đi ra khỏi phòng bệnh.

Vừa mới mở cửa phòng, cô đối diện với đôi mắt đen kịt sâu thẳm, cô rất nhanh rũ đôi mắt xuống, đôi mắt đó vẫn còn nhìn chăm chăm cô, hoặc nói..... hành lý trên tay cô.

“em muốn đi? Chiến Mặc Thần đi lên phía trước, nắm lấy tay của Cổ Phi Yên, “bởi vì tôi mua lại bệnh viện này, em muốn trốn khỏi tôi, chuẩn bị đi sao?”

“đứng.” Cổ Phi Yên ngẩng cao nở nụ cười rực rỡ, mắt vẫn còn chút đỏ nhìn anh ấy, cười dịu dàng, “Chiến Tổng, nếu như ngài muốn tôi ở trước mặt tôi bày ra cái tài lực lớn mạnh, không bằng tôi đi bệnh viện, thì anh thu mua bệnh viện như thế nào?”

“thật sự muốn đi?”

“đúng.”

Lại một lần nữa lên tiếng kiên định, Cổ Phi Yên nhìn Chiến Mặc Thần vẫn kéo tay anh ấy không buông, thẳng thắn nói, “cho dù anh có thể ngăn cản tôi tạm thời, cũng không có cách nào ngăn cản được tôi cả đời. ví dụ, đời anh ngày mai lúc anh ở bên Cổ Minh Châu, tôi sẽ nhân cơ hội trốn đi.”

“Tiểu Yên, em đừng cố ý làm vậy với anh?” nghiêm túc chuyên tâm nhìn người con gái nhỏ bé yếu đuối trước mặt, Chiến Mặc Thần trong lòng để lộ ra một nỗi ưu tư hỗn loạn, “ở đây em có thể được chữa trị tốt nhất, không cần vì chuyển viện mà phải bôn ba.”

“bác sĩ còn nói tôi phải đảm bảo tâm trạng tốt, càng có lợi cho sự bình phục của tôi, nhưng ngày ngày nhìn thấy anh, tâm trạng của tôi có thể tốt được không?”

“em đừng đi, tôi ngày mai sẽ không đến đây nữa?”

“thật ngại quá, tôi cũng không muốn ở lại bệnh viện của anh.”

“em...rất cuộc muốn tôi phải làm như thế nào?” trong đôi mắt có chút lảng tránh trông rất thảm hại, Chiến Mặc Thần giọng nói trầm mặc hỏi, “em thật sự không thể lượng thứ cho tôi được sao? Minh Châu cô ấy.....”

Anh nghĩ muốn nói bệnh tình của Cổ Minh Châu nghiêm trọng, chỉ có thể sống được thêm hai ba năm nữa thôi, nếu như cô chậm trễ tìm không được tim phù hợp. nhưng, nghĩ đến Cổ Minh Châu khóc cầu xin, đừng tiết lộ bệnh tình của cô ấy ra, anh lại mím môi kìm nén.

Anh trầm mặc như vậy xảy ra bất ngờ, trong mắt nhìn Cổ Phi Yên là không biết phải làm sao.

Tự hiểu trong lòng cô càng sâu hơn.

Không có nói thêm gì nữa, cô dứt khoát nhanh gọn kéo tay mình ra, đầu cũng không ngoảnh lại cứ thế bước đi.

.....

Đêm xuống, Cổ Phi Yên chuyển đến một bệnh viện khác.

Bệnh viện này mặc dù không phải là tài sản của nhà họ Du, người góp vốn lại là bạn tốt của Du Diễm Phong, nhờ vào một lần quan hệ, Cổ Phi Yên vẫn

như cũ là ở trên tầng cao nhất phòng vip, độ dễ chịu thoải mái không có một chút giảm giá.

Cố Phi Yên cho rằng, lần này có thể thoát khỏi Chiến Mặc Thần rồi.

Nhưng,.....

Rất rõ ràng cô vẫn là quá ngây thơ rồi.

Ngày thứ 2, cô nghe thấy một tin tức làm cô kinh ngạc vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129

68129.

“Anh nói cái gì?” Cố Phi Yên trừng to mắt như gặp quỷ, “Ý của anh là, hiện tại... đây, cái bệnh viện này, cũng thành thuộc sở hữu của Chiến gia rồi?”

“Không phải Chiến gia, là bệnh viện tư của Chiến Mặc Thần, là tài sản riêng của anh ta.”

Cố Phi Yên, “...”

“Cô định làm thế nào?” Du Diễm Phong hỏi.

“Còn có thể làm thế nào, tiếp tục chuyển viện!”

Cố Phi Yên nhếch môi, khó nhọc cười.

Người đàn ông Chiến Mặc Thần này thật sự đủ kiên nhẫn, cô chuyển viện tới đâu, anh ta liền thu mua ở đó!

Nếu anh ta đã có quyền thế như vậy, vậy thì cô phải coi trọng anh ta hơn rồi, xem xem tốc độ bán thu mua nhanh hơn, hay là tốc độ cô chuyển viện nhanh hơn!

Dùng tốc độ nhanh nhất, Cố Phi Yên lại chuyển viện.

Lần này, cô chuyển đến một bệnh viện công.

Bệnh viện Nhân dân Thành phố số 3, lần này, gã nào đó nhìn như trầm ổn thực tế lại phách lối vô cùng kia, cuối cùng cũng hết cách thu mua loại bệnh viện công này đi?

Bệnh viện tư nhân dễ nói, không khác gì công ty tư nhân không liên quan đến chính trị, muốn bán liền bán, muốn mua liền mua, nhưng... Bệnh viện công không giống như vậy, vừa có liên hệ với chính phủ, việc xử lý hiệp thương sẽ rất khó khăn, trong vòng một ngày tuyệt đối không thể đạt được hiệp nghị mua bán.

Cố Phi Yên lần này rất an tâm.

Cô cảm thấy, mình sẽ được chữa khỏi hẳn bệnh ở bệnh viện Nhân dân Thành phố số 3 này, rất chi là vui sướng.

Ngày thứ hai, cô không còn nghe được thông tin chính xác Chiến Mặc Thần thu mua bệnh viện nữa.

Nhưng mà...

“Anh nói cái gì? Anh ta trở thành cổ đông của bệnh viện này, nên...”

“Đúng vậy.” Lần đầu tiên Du Diễm Phong cảm thấy đồng tình cho Cố Phi Yên, “Cho nên, nếu cô không muốn bị anh ta quấy rầy, tốt nhất nên đến biệt thự của tôi ở. Tôi trực tiếp mời bác sỹ tư nhân đến cho cô, có thể chăm sóc cho tình trạng sức khỏe của cô trong thời gian thực, như vậy cô có thể không bị anh ta làm phiền, cũng có thể có được sự chăm sóc đầy đủ, không còn bị hao tổn tinh thần.”

Cố Phi Yên, “...”

“Cô thấy sao?”

“Tôi cảm thấy... có phải anh ta điên rồi?”

Vài ngày ngắn ngủi, không đến một tuần, Chiến Mặc Thần cứ thế mà thu mua hai bệnh viện tư nhân cùng cả phần một bệnh viện công, anh ta quả thực bị điên rồi!

Cô chỉ muốn tránh anh ta một chút, như anh ta lại dùng cách này để chứng minh với cô anh ta sẽ không từ bỏ, đáng không?

Cô đáng giá không?

Nếu như trong lòng anh, cô đáng giá, vậy sao luôn liên tục làm cô tổn thương đến thế?

Hay là, anh đang giận, chỉ chờ cô khuất phục?

Nghĩ tới đây, Cố Phi Yên khẽ cắn môi, một tia thất lạc lướt qua trong mắt cô.

...

Dù Du Diễm Phong có nói quá lời đề nghị như thế nào, Cố Phi Yên vẫn quyết định không dọn đến nhà anh ta ở.

Quan hệ của cô với Du Diễm Phong mặc dù khá tốt, cô không ngại làm phiền anh ta cẩn thận từng li từng tí như vậy, nhưng đến biệt thự anh ta ở... Điều này khiến cô cảm thấy là lạ.

Cô quyết định ở lại bệnh viện Nhân dân Thành phố số 3.

Hiện tại thời đại này, vào bệnh viện không khác gì đi vào lò sát sinh, đó gọi là thân bất do kỷ (do hoàn cảnh đưa đẩy) Treo số, nhìn sắc mặt bác sĩ, mặc kệ có bệnh hay không trước cứ phải đi kiểm tra rồi nói tiếp, có bệnh trị bệnh, không bệnh cũng phải cho một đồng thuốc chăm sóc sức khỏe mang về từ từ mà uống, không có chuyện miễn.

Nói đã kiểm tra ở nơi khác? Xin lỗi nhé, bệnh viện chúng tôi không chấp nhận. Nếu không muốn kiểm tra thì quay về đi, đừng có chậm trễ thời gian, không thấy đằng sau vẫn còn rất nhiều người đang xếp hàng sao, bác sĩ không có thời gian lãng phí với với đồ mù lòa.

Cố Phi Yên có người hộ giá, tuy tránh được những thứ đó, nhưng vẫn bị chơi đùa không nhẹ.

Cô không muốn nhúc nhích nữa.

Chỉ có điều, cứ thế này, cô không thể tránh khỏi chạm mặt với Chiến Mặc Thần.

Anh dường như rất bất mãn đứng chờ ngoài cửa, thấy cô không có ý từ dọn đi, ban đêm liền quả quyết chiếm cứ một giường ngủ trong hai giường bệnh, đường hoàng dự định qua đêm ở bệnh viện.

Cố Phi Yên nhìn Chiến Mặc Thần vụng về phủ chăn màn, sau đó ngồi xuống mép giường, mắt anh nhìn chăm chăm đôi mắt cô đang không thể tưởng tượng được.

Vẫn là Chiến Mặc Thần mở lời, “Đêm nay tôi ngủ ở đây.”

“Anh... không sợ bị người ta chụp được, truyền ra lời đồn đại nhảm nhí, để Cố Minh Châu nhìn thấy sao?”

“Tôi với Minh Châu đã chia tay rồi, hiện tại chỉ là quan hệ bạn bè đơn thuần. Và lại, tôi không lo bị người ta chụp được, không có một truyền thông nào chưa được sự đồng ý của tôi can đảm đưa tin về tôi.” Giọng nói Chiến Mặc Thần vẫn giữ trầm tĩnh như thường.

Đạm mạc, nhưng lại có đầy sức mạnh.

Tựa hồ, không có gì có thể làm anh biến sắc, càng không có gì có khả năng công thành được trái tim sắt đá của anh.

“Vậy anh ở đây, là có ý gì?”

“Tôi muốn em biết được quyết tâm của tôi.”

“Quyết tâm?” Cố Phi Yên vĩnh viễn không môi.

Chỉ là có quyết tâm, vậy có để làm gì? Chẳng lẽ lại có thể khiến cô yên tâm với thứ tình cảm chắc chắn sẽ thất bại này, không thêm để ý tương lai cô sẽ có kết cục đầy mình thương tích, để rồi cùng anh ta đánh cược một trận sao?

Không thể.

Dường như hiểu được đôi mắt Cố Phi Yên tràn đầy ẩn ý tự giễu, Chiến Mặc Thần vẫn chăm chú nhìn cô, dùng giọng nói giàu từ tính, nói, “Quyết tâm ở bên em.”

Cố Phi Yên, “...”

Vừa nhắc đầu, đối diện với cô là một đôi mắt phượng đen sâu thẳm, hình như những ngôi sao rạn rờ trên bầu trời đều bị cắt vào đôi mắt tinh mịch của anh, lóa đến mức, chỉ một chút nữa thôi, tâm cô sẽ thất thủ.

...

Tình trạng sức khỏe Cố Phi Yên, mỗi một ngày dần chuyển biến tốt đẹp.

Khi bác sỹ lần cuối cùng đến kiểm tra, xem tình trạng của cô, cuối cùng tuyên bố thứ hai cô có thể xuất viện.

Chỉ là sau khi ra viện, cô phải rất chú ý, không được xảy ra bất cứ va chạm gì đến đầu, càng không được để đầu chịu phải công kích nặng, hơn nữa còn phải tận lực tránh hoạt động quá mạnh.

Cố Phi Yên nhát nhát đáp ứng.

Trong nửa tháng cô nằm viện, việc tu sửa lại quán rượu của Úc Thiên Thần đã được hoàn tất, chỉ còn công việc thu dọn nữa là xong, có thể bắt đầu kinh doanh.

Cố Phi Yên vẫn luôn nhớ kỹ chuyện này, không chờ được muốn đi xem hiện trường.

Ngày thứ hai, Cố Phi Yên vừa dọn dẹp đồ đạc chuẩn bị rời đi, vừa nói chuyện với Sở Diễm Diễm về chuyện này.

“Nửa tháng này tôi không giám sát ở hiện trường, cũng không biết hiệu quả thực tế có khác với tưởng tượng hay không, tôi rất lo lắng giám đốc quản lý xem không hiểu bản vẽ, để cho sân khấu nước của tôi bị dờ dờ ương ương.

Đối với những thứ mang tính chuyên nghiệp, Sở Diễm Diễm không nghe hiểu được, cũng không cảm thấy nhục, đôi mắt tròn to tràn đầy lo lắng, “Cậu lo cái gì nha, dù sao tu sửa không tốt, người thua thiệt cũng đâu phải là cậu, là tên khốn nạn Úc Thiên Thần kia cơ mà.”

“...” Cố Phi Yên vốn muốn phản bác lại chút gì đó, nhưng khi nghe lời Sở Diễm Diễm nói, bỗng nhiên hỏi, “Diễm Diễm, gần đây số lần cậu nói đến Úc Thiên Thần hơi nhiều nhỉ, có phải coi trọng anh ta rồi?”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130

68130.

“A... Cái gì đó? Tôi còn lâu mới coi trọng Úc Thiên Thần!” Vì để chứng minh cho mình, gương mặt xinh xắn của Sở Diễm Diễm ửng đỏ, kích động đến mức thiếu chút nữa là được nhảy lên, “Anh ta khẳng khẳng một mực với bạn gái trước, dù bị người ta bỏ mặc nhưng vẫn như cũ kiên trì một lòng không đổi, tôi còn lâu mới thích loại đàn ông không có tiền đồ thế đâu!”

“Đối với tình yêu kiên trì lẽ nào không phải là chuyện tốt sao?” Cố Phi Yên hiếu kỳ hỏi, “Kiểu đàn ông tốt như vậy đốt đèn cũng khó mà tìm, cậu còn ghét bỏ cái gì?”

“Chiến Mặc Thần cũng rất kiên trì, vì sao cậu không chấp nhận anh ta?” Sở Diễm Diễm hỏi lại.

Hai người đàn ông cao to vốn đang định đi vào phòng bệnh, nghe được đối thoại bên trong, liền dừng bước chân, im lặng đứng trước cửa.

“Cậu cảm thấy anh ta rất kiên trì?” Cố Phi Yên mím môi cười một tiếng, lắc đầu, “So với sự kiên trì của anh ta với tôi, tốt hơn nên nói anh ta đang tìm điểm phán đoán cao thấp thì hơn. Anh ta đối với tôi không thuộc về sự hứng thú của đàn ông với phụ nữ, mà là muốn chứng minh năng lực nhẫn nại của mình thôi, hoặc có thể là không cam tâm.”

“Không đúng, anh ấy đối với cậu đâu có thế, có thể là...”

“Là gì?”

“...” Sở Diễm Diễm nháy nháy mắt, “Thật muốn tôi nói thẳng sao?”

“Nói đi!” Cố Phi Yên không quan tâm nhún vai, mắt cười, “Kỳ thực, tôi đại khái có thể đoán được cậu muốn nói cái gì.”

“Ừ, cậu cũng biết, anh ta chỉ là chưa đủ yêu cậu.”

Anh ta chỉ chưa đủ yêu cậu!

Cố Phi Yên luôn cho rằng mình đã nghĩ thông suốt, nghĩ rất thấu triệt, thế nhưng, khi câu ấy được nói ra từ miệng của Sở Diễm Diễm, trái tim cô vẫn như cũ bị đâm sâu một nhát, tia đau đớn truyền đến từ khắp các chi, khiến cô đau đến mức không thở được.

Thì ra, vẫn chưa thể tiêu tan hết được.

Cô giương khóe môi, “Tôi biết, tôi cũng không yêu hắn, tôi đã sớm có lựa chọn...”

Chính là, cách người đàn ông kia càng xa càng tốt!

Cô vẫn luôn cố gắng!

Cố Phi Yên hít sâu một hơi, muốn làm lắng lại sự chua xót trong lòng, cô gắng cười, chỉ ít giờ phút này không ai nhìn ra được trong tim cô có bao nhiêu khó chịu.

Thế nhưng, cô không biết rằng, lúc cô nói cô không yêu anh, cô đã sớm có lựa chọn, người đàn ông đứng ngoài cửa trong mắt lóe lên một tia quang mang, không khí quanh thân đột ngột giảm đi mấy độ.

Đã sớm có lựa chọn...

Ý cô là, cô chọn Du Diễm Phong, và bỏ anh sao?

Cảm giác thất bại như thủy triều cuốn tới, vô tình nuốt trọn Chiến Mặc Thần.

Anh rất bất lực, không biết mình phải làm thế nào.

Tìm người phụ nữ này tựa như ý chí sắt đá, cho dù anh biểu đạt lòng kiên quyết của mình đến đâu, ở trong mắt cô đều chỉ là sự dầy dụa không quan trọng, nỗ lực của anh trong mắt như trò cười.

Cô khinh thường nỗ lực của anh.

Nắm chặt chiếc chìa khóa trong tay, Chiến Mặc Thần ánh mắt âm trầm, ko quay đầu lại, đi xa.

Bước chân của anh cực kỳ nhanh, giống như một trận gió lốc quét qua hành lang, dáng người cao lớn tràn đầy áp bách, trên khuôn mặt rõ ràng sự tức giận, người đi đường đụng phải anh đều tự động lùi lại, như sợ chọc phải vị sát thần này.

Chìa khóa anh cầm trong tay, chính là chìa khóa cho ngôi nhà Vân Thiên Uyển.

Anh biết bây giờ Cố Phi Yên không có chỗ đặt chân, phòng làm việc ở quán bar vì một lần nữa khai trương nên không thể ở tiếp được, cô muốn tìm phòng một lần nữa là chuyện rất phiền phức.

Anh vốn muốn để cô dọn về ở cùng với anh, muốn để cô san sẻ với anh, đương nhiên, nếu cô không muốn anh, anh cũng có thể không ở lại đó, chỉ cần bản thân cô thoải mái là được.

Nhưng hiện tại, anh biết dù cho anh có tặng đi bộ chìa khóa này, cũng sẽ bị cự tuyệt không chút lưu tình.

Cô ấy thật sự không còn yêu anh nữa, giờ cô ấy đã thuộc về một người đàn ông khác.

...

Thu dọn hết đồ đạc, dưới sự giúp đỡ của ý tá, Cố Phi Yên rất nhanh hoàn thành thủ tục ra viện.

Rất thuận lợi.

Chỉ là, khi cô bước xuống bậc thang của bệnh viện Nhân dân Thành phố số 3, trái phải xem xét lại không thấy bóng hình bắt mắt của người đàn ông cổ chấp kia, trong lòng có tia thất vọng mất mát.

Đêm qua Chiến Mặc Thần vẫn ở lại nghỉ ngơi trong bệnh viện, trước khi tắt đèn, anh còn hỏi cô lúc nào thì xuất viện, cô cũng mả xui quỳ khiến nói cho anh ta biết, vậy mà hôm nay anh ấy lại vắng mặt?

Cô... đang chờ người đó ư?

Bởi vì anh không đến, nên cô mới hụt hẫng sao?

Không đúng.

Có thể cô chưa thích ứng.

Cố Phi Yên tự nói với mình, cũng không nghĩ quá lâu.

Cô không quen thương xuân buồn thu, trong lòng đã chuẩn bị không còn liên quan đến Chiến Mặc Thần, cô bắt mình không nghĩ nữa, tâm trạng rất nhanh trở về ban đầu.

Quán bar không còn ở lại được, điểm này Cố Phi Yên đã sớm chuẩn bị, khi nằm viện, cô liền nhờ Sở Diễm Diễm tìm giúp cô một phòng ở.

Phòng trọ cô mới thuê là một căn phòng nhỏ, tổng cộng có diện tích chưa đầy 30 mét vuông, sau khi mang đồ dùng trong nhà đến lại càng chật chội, nhưng với Cố Phi Yên, vẫn là đủ.

Quan trọng nhất chính là, giá thuê nhà rất rẻ!

Thả đồ bên tay xuống, Cố Phi Yên đứng trong căn phòng nhỏ nhỏ, cả người tràn đầy ý chí phấn đấu!

...

Chiến Mặc Thần chưa có đi xa.

Anh im lặng ngồi trên xe, đôi mắt lặng yên nhìn cửa bệnh viện, thẳng đến khi thấy Cố Phi Yên xuất hiện, lãnh ý trong mắt mới bớt đi một chút, nhưng trong lòng nhiều hơn là bất đắc dĩ.

Dư vị tự an ủi trước đó của anh, cũng chỉ còn là dư vị.

Đợi đến khi Cố Phi Yên và Sở Diễm Diễm hai người đi xa, anh đón lấy ánh mặt trời khô nóng, ngồi trong xe rất lâu, hút hết bốn năm điều thuốc mới khởi động xe đi.

Xe vừa nổ máy, điện thoại lại vang lên.

“Chiến tổng, ngài mau đến đây nhanh lên, nếu như ngài không tới, tiểu thư Minh Châu sẽ bị khi dễ đến chết mất, ô ô ô...” Vừa tiếp cuộc gọi, bên kia liền truyền đến tiếng khóc lóc cuống cuồng, khiến cho chân mày Chiến Mặc Thần hung hăng nhíu lại.

Anh lạnh giọng hỏi, “Có chuyện gì xảy ra?”

Người gọi là Diêu Lan, là y tá chuyên nghiệp anh gọi đến cho Cố Minh Châu, xuất thân học viện y danh tiếng, thường tính tình coi như khá trầm ổn, không biết hôm nay bị cái gì kích thích trở nên bối rối như thế.

“Có người đến đây, dắt tay tiểu thư Cố Minh Châu nói cô ấy là hung thủ, trách cô ấy giết con của nhà họ, còn không chịu nhận nợ gì đó... Tiểu thư Minh Châu không thừa nhận, bọn chúng liền ra tay rất thô lỗ! Chiến tổng, ngài mau đến đây đi, y tá của bệnh viện và bảo vệ đều không thể chế trụ nổi đám người này, tôi sợ rằng Cố Minh Châu tiểu thư sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.”

Diêu Lan nức nở, nhưng vẫn kể mọi chuyện có trật tự.

Có điều, cô cũng chỉ là suy đoán từ lời hùng hùng hồ hồ của kẻ gây chuyện, nguyên nhân rõ ràng hơn cô không biết được, cho nên không thể nói cụ thể được.

“Tôi lập tức tới.” Không chút do dự, Chiến Mặc Thần đạp chân ga phóng đi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 131

68131.

Chớp mắt cái đã đến trưa, tình hình giao thông cũng không tốt là bao, có chút tắc đường.

Mất nửa tiếng đồng hồ, xe của Chiến Mặc Thần mới đến cổng bệnh viện chỗ Cố Minh Châu. Anh xuống xe, khóa cửa xong, bước từng bước lớn vào khu nhập viện.

Ra khỏi thang máy, Chiến Mặc Thần đi về hướng phòng bệnh Cố Minh Châu nhưng cũng không nghe thấy tiếng ồn ào như trong dự tính, cũng không có người đứng ở cửa gây chuyện.

Anh nhú lông mày.

Lẽ nào Cố Minh Châu biết anh hôm nay muốn đi đón Tiểu Yên xuất viện vì vậy mới nghĩ ra khổ nhục kế, cố ý gọi anh từ Bệnh Viện Nhân Dân Thành Phố Số Ba quay về đây, nhưng cô không biết rằng, Tiểu Yên căn bản không cho anh cơ hội này.

Đến gần cửa phòng bệnh, anh nghe thấy tiếng nước nở từ trong phòng vọng ra.

Xem ra thật sự xảy ra chuyện.

Anh mới không nghi ngờ gì, bước nhanh vào.

Vừa đến cửa phòng, Chiến Mặc Thần đã nhìn thấy Cố Minh Châu đang trong bộ quần áo rộng rãi của bệnh nhân cúi đầu ngồi bên giường, che khuôn mặt nhợt nhạt không giọt máu, nước nở khóc, một tay đặt lên đầu gối ra sức bấu chặt đến nỗi khớp xương trắng bệch ra.

Những giọt nước mắt lăn dài trên má, cả người cô nhìn vào như bông hoa trắng nhỏ đáng thương vừa trải qua cơn giông tố điên cuồng vui đập. Ai mà nhìn vào cũng cảm thấy thương tiếc.

Diêu Lan khuôn mặt tức giận ngồi cạnh giường, không ngừng lấy khăn giấy lau nước mắt cho cô, nói trong hậm hực, “Không biết đám người đó làm sao nữa, vừa nhìn thấy tiểu thư, không biết phải trái đúng sai lao vào tấn công cô? Tôi thấy bọn họ đúng là mất hết rồi! May là cô tấm lòng lương thiện tha cho bọn chúng, tôi tức chỉ muốn báo cảnh sát!”

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Chiến Mặc Thần lên tiếng.

Anh mở miệng thì hai người trong phòng mới giật mình phát hiện sự tồn tại của anh, cùng ngẩng đầu lên nhìn.

“Mặc Thần!” vội vàng từ trên giường đứng dậy, Cố Minh Châu loạng choạng bước đến, đôi mắt đẫm lệ sà vào lòng anh, ôm chặt lấy cổ nhất quyết không buông, “Mặc Thần, suốt chút nữa là không được gặp anh rồi, em thật sự rất sợ!”

Chiến Mặc Thần cả người cứng đờ ra, nhẹ nhàng đẩy cô ra, “Đã xảy ra chuyện gì, kể gảy chuyện đầu?”

“Em lần này thật sự tai bay vạ gió, những người đó hình như tìm nhầm phòng, nói cái gì mà tìm kẻ thứ ba chen chân vào hôn nhân, kết quả là không hiểu sao lại đổ lên đầu em, em không biết tại sao lại như vậy...”

Cố Minh Châu lau nước mắt lã chã trên mặt suy sụp tinh thần, che không được vết tát in trên mặt, nhìn vào mà đau lòng.

Chiến Mặc Thần không chú ý đến động tác nhỏ của cô mà hỏi, “Tìm nhầm người?”

“Vâng.” Cố Minh Châu gật đầu.

“Người mà bọn chúng tìm trông giống em?”

“Không...” Cố Minh Châu nhanh như chớp, thấp giọng giải thích, “Đám người đó dường như muốn trút giận cho một người phụ nữ...”

Vài từ nói ra, trình tự của Cố Minh Châu rất mạch lạc.

Cô tiếp tục nói, “Hôm nay người phụ nữ đó với một người đàn ông kết hôn, kết quả người đàn ông ở bên ngoài lăng nhăng, đây đưa với một cô gái không rõ ràng, người phụ nữ đó biết cô gái này mang thai, mới ra thủ đoạn biến đứa trẻ không còn nữa... cũng không biết bọn chúng nghe được thông tin ở đâu là cô gái bên ngoài đây đang trong bệnh viện này, liền chạy đến đây tính sổ, kết quả, không cẩn thận đổ lên đầu em...”

Một đám ‘nữ nhân’ và ‘nam nhân’ lộn xộn, giữa hàng lông mày của Chiến Mặc Thần nhăn lại càng sâu.

Đàn ông là những đường nét thô, đối với việc giải quyết chuyện phiền phức nam nữ đều không có hứng, càng không chủ động hỏi.

Chiến Mặc Thần so với đại đa số đàn ông khác là thanh minh trầm ổn hơn, càng thêm xuất sắc ưu tú, nhưng ở điểm này, anh và đại bộ phận đàn ông đều giống nhau là không thích chuyện phiền phức.

“Em có bị sao không?” Anh chỉ quan tâm điều này.

Không sao là được rồi.

“Em không sao.” Cố Minh Châu nhẹ nhàng lắc đầu.

Tuy nhiên, cho dù nói như vậy nhưng cô vẫn cố tình như vô tình để lộ ra vết tát in trên mặt, ánh mắt tràn đầy kỳ vọng hướng về anh, giống như cầu khẩn sự bảo hộ của anh.

Điềm đạm đáng yêu, mong manh yếu đuối.

Chiến Mặc Thần chỉ gạt đầu lạnh lùng, “Không bị sao là tốt rồi nhưng vẫn nên để bác sỹ kiểm tra cho em, tránh những vết thương ngoài da mà em không biết. Điều Lan, chăm sóc Minh Châu tiểu thư, có chuyện gì lập tức báo cho tôi.”

“Anh...anh bây giờ muốn rời đi sao?” Cố Minh Châu vội vàng giữ lấy cổ tay anh, không dám tin, “Mặc Thần, anh không thể ở bên cạnh em sao? Một mình ở đây, em sợ lắm!”

“Tôi sẽ tăng cường bảo an ở đây, không để ai quấy rầy em, hơn nữa, có Điều Lan ở bên em.”

“Mặc Thần.....”

“Tôi ngày mai sẽ quay lại.”

Vỗ vai Cố Minh Châu, Chiến Mặc Thần nhanh chóng quay người đi, thân ảnh cao lớn biến mất trước mặt cô.

Cố Minh Châu, “.....”

Trong lòng cô tuôn trào cơn phẫn nộ, vừa xấu hổ vừa giận dữ!

Nếu bây giờ không cất lực kiềm chế, cô hận không thể hét lên phát tiết cơn bức bối trong lòng.

Đối diện với cô, Chiến Mặc Thần không một chút dao động. Cô cũng không nhìn thấy trong ánh mắt anh có bất kỳ sự thương tiếc nào, dường như đã mất đi sự quan tâm che chở của anh dành cho cô, đều là cô tự mình tưởng tượng ra.

Cô rõ ràng chủ động ra ám thị, anh thậm chí không hỏi cô vết thương trên mặt có đau hay không!

Không chỉ có vậy, ngay cả cách xưng hô ‘Cố tiểu thư’ anh không nói với cô mà để Điều Lan gọi cô ‘Minh Châu tiểu thư’, tương chừng như đang chế diễu cô!

Nắm chặt tay lại, Cố Minh Châu sắc mặt chỗ trắng chỗ đỏ, cắn chặt môi đến nỗi suýt chảy máu, trong mắt cô không còn điềm đạm dễ thương nữa, thay vào đó là sự căm ghét vô tận.

Cố Phi Yên, sao cô ta không đi chết đi!

Hơn nữa cái đám người nhà Viên Tiến vô liêm sỉ, lòng tham không đáy, tự mình giết chết đứa bé lại để cô chịu tội thay cho Lã Tiểu Trúc, bọn chúng đều đáng chết!

Điều Lan vừa nãy còn an ủi Cố Minh Châu, lúc này lại đứng sang một bên, mặt tràn đầy kinh ngạc.

Cô không dám tin mình vừa nghe được những lời đó.....

Minh Châu tiểu thư, dường như đang nói dối thì phải?

Rõ ràng người đó biết cô, còn gọi tên của cô, rõ ràng...Điều Lan cảm thấy không thể nghĩ tiếp được nữa, nếu không, công việc này không giữ được nữa còn đáng sợ hơn, không chừng còn mang đến nhiều phiền phức cho cô hơn.

Điều Lan cẩn thận từng li từng tý một, trong lòng ra quyết định liền nghe thấy tiếng Cố Minh Châu.

Cô ta đang gọi điện thoại, giọng nói nham hiểm.

“Luu Á, tôi cần anh làm giúp một chuyện, sau khi xong việc, tôi đưa anh 10 vạn tệ.”

“Đừng tiền mặt!”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 132

68132.

Điều Lan trong lòng run rẩy.

Cô tình nguyện tránh xa khi Cố Minh Châu gọi điện thoại chứ không phải để cô nghe được cuộc nói chuyện này.

Như vậy, cô cũng không thể nhúng sâu vào chuyện này.

Không phải có câu “Biết càng nhiều, chết càng sớm” sao?

Trong lòng thấp thỏm không yên, mất nửa ngày, Diêu Lan mới phát hiện không biết từ lúc nào bên tai cô lại không nghe được bất kỳ giọng nói nào....cô tò mò nhìn sang Cổ Minh Châu, nhưng đúng lúc đối diện với đôi mắt lạnh lùng.

Diêu Lan trong lòng run lấy bầy.

“Cô sẽ giữ bí mật vì tôi, đúng không?”

“...Đúng vậy.” Diêu Lan cảm thấy giọng nói của mình có chút run sợ.

.....

Xuất viện ngày thứ hai, Cổ Phi Yên không vội đến quán bar.

Mặc dù Cổ Phi Yên vắng nửa tháng nhưng may có giám đốc phụ trách dự án lấp đặt là người thiết thực, việc sửa sang quán bar không chỉ đạt được hiệu quả cô dự tính, thậm chí còn hoàn mỹ hơn cô tưởng tượng.

Đèn bật lên, những tia sáng màu xanh lục được phát ra từ đèn huỳnh quang giấu trong những con sóng, tuôn chảy theo dòng nước róc rách, đèn màu xanh tựa như con thủy triều lên xuống bập bênh, dường như đang tạo nhịp điệu cực kỳ sinh động.

Bầu không khí tĩnh lặng bao quanh những chiếc đèn, kết hợp vũ nữ đang múa ba-lê và ca sỹ của quán bar cất giọng hát trầm bổng trên sân khấu, tình cảm đẹp đẽ mê người từ các góc phát tán ra khắp nơi, làm cho mọi người cảm thấy thông thả, thoải mái trong môi trường yên tĩnh này.

Tốp năm tùm ba bạn bè tụ họp hoặc gọi ly rượu nghe ngạc, đúng ra sự giải trí tuyệt vời nhất, rất có thể theo kịp với thị trường chất lượng cao gần đây.

Úc Thiên Thần cắn bản nê mặt Sở Nghiễn đem quán bar giao cho Cổ Phi Yên, cũng không biết cô sẽ biến nó thành kiểu gì, không ngờ rằng, anh lại nhận được sự bất ngờ to lớn từ cô, trong lòng nhìn cô bằng con mắt khác.

Trong lòng anh cũng quyết định, sau này sẽ giới thiệu cho Cổ Phi Yên nhiều mối làm ăn.

Tuy nhiên, anh nói như vậy cũng không rõ ràng.

Nghiệm thi việc sửa sang quán bar xong, Cổ Phi Yên nhận được 5 vạn tệ tiền thù lao từ trong tay Úc Thiên Thần.

Cô giờ sớm biết Úc Thiên Thần là bạn của anh Sở Nghiễn cũng không phải người bà chủ tiệm com tìm đến, cầm 5 vạn tệ của anh, cô có chút áy náy.

Tuy nhiên, một câu nói của Sở Diễm Diễm giải quyết hết vấn đề.

“Áy náy cái gì a, cô hôm nay nhận được lương, mời bọn tôi đi ăn một bữa là xong!” Sở Diễm Diễm tính toán cả, “Một lần nhận được 5 vạn tệ vào tài khoản, cô giờ còn nhiều hơn tiền tiết kiệm của tôi rồi, tôi làm thế nào gọi hai mươi tay phết bơ vào chứ? Người ta còn muốn ăn cà nướng tỏi băm, hào sốt nướng ....”

Vạch đầu ngón tay đếm một tràng món ăn, Sở Diễm Diễm đôi mắt long lanh nhìn Cổ Phi Yên chớp chớp.

Cổ Phi Yên phì cười, “Được, được, được, đều nghe cô hết!”

Cô biết đây là ý tốt của Sở Diễm Diễm, quán thịt nướng đầu con ngõ, căng bụng ra có thể ăn được mấy trăm miếng thịt dê, rẻ mà ngon, cô không muốn tiêu pha tốn kém, cũng muốn chăm sóc tâm trạng của cô.

Nhưng, cô lo Úc Thiên Thần ăn không quen, quay sang hỏi anh, Úc Thiên Thần gật đầu, “Có thể, tôi vẫn chưa ăn món ăn bình dân ấy, muốn thử một chút.”

Cổ Phi Yên, “.....”

Sở Diễm Diễm, “.....”

Nói như vậy, hình như không có vấn đề gì.

Úc gia ở Bắc Kinh cũng là nhà có uy tín danh dự, Úc Thiên Thần với tư cách là người nhỏ tuổi nhất Úc gia, từ nhỏ đã ngâm thìa vàng, thịt nướng cái gì đó đối với anh mà nói, thật sự là món ăn bình dân.

Ba người đến nhà tứ hóp Sở gia tiến quân vào quán thịt nướng đầu ngõ, cuối cùng tiện thể mang theo một đại thiếu gia khác, Du Diễm Phong.

Đồ nướng kết hợp với bia trong đêm hè oi ả cũng coi một loại thưởng thức.

Bốn người đều uống bia, Úc Thiên Thần và Du Diễm Phong mặc dù đều lái xe, nhưng không còn cách nào lái xe về, cuối cùng đều trong phòng khách của căn nhà cấp 4 nhỏ Sở gia, quay thành vòng tròn.

Sở Diễm Diễm nửa đêm khát nước tỉnh dậy, chuẩn bị ngồi dậy lấy nước bỗng nghe thấy tiếng động bên cạnh, hình như có người nhẹ tay nhẹ chân đứng lên.

Cô cũng biết xảy ra chuyện gì, hiểu ý nín thở, nhẹ nhàng quay đầu về phía có tiếng động.

Vừa nhìn thấy, mắt cô đột nhiên mở to ra.

Trong không gian rộng rãi trần ngập ánh đèn mờ nhạt, một thân ảnh cao lớn nhón chân bước đến bên cạnh Cố Phi Yên đang nằm trên ghế sofa, cúi đầu nhìn cô đang ngủ ngon giấc, nhẹ nhàng hôn lên trán cô.

“Ahhh!”

Không ngờ rằng lại nhìn thấy cảnh này, Sở Diễm Diễm kinh ngạc che vội mồm lại, nhưng vẫn phát ra âm thanh ngán ngùi.

Là ai?

Cái tên Du Diễm Phong nhân lúc say rượu làm chuyện xấu lập tức quay đầu lại nhìn, đối diện với đôi mắt đang mở to như chuông đồng của Sở Diễm Diễm, sắc mặt đột nhiên trầm xuống, ngón tay chỉ mạnh mẽ hướng đến cô làm động tác móc mắt.

Nữ nhân đáng chết này, mắt tròn to như vậy, tự cho mình là hắc mao cảnh trường sao?

Sở Diễm Diễm, “.....”

“Ngậm miệng lại nếu không muốn chết!” dùng khẩu hình nói ra câu này, Du Diễm Phong đen mặt thêm động tác cắt cổ.

Kiểu như khiêu khích, hấn dơ cao bàn tay, bướng bỉnh cứng đầu lại cay độc tựa như con sói nguy hiểm nơi hoang dã, lao vào con mồi nhẹ nhàng sắc nhọn.

Sở Diễm Diễm, “.....”

Sợ hãi vội vàng gạt đầu, Sở Diễm Diễm trong lòng vì Sở Nghiễn mặc niệm.

Anh trai à, không phải đưa em gái này không tạo cho anh cơ hội, không như anh nghĩ, thực ra là kẻ địch quá vô liêm sỉ, quá hung mạnh! Vì cái mạng nhỏ bé này, em gái anh chỉ có thể làm một tổ chức vĩnh quang underground, cố vũ tinh thần cho anh vậy!

.....

Ngày thứ hai, Cố Phi Yên trên ghế sofa mới tỉnh dậy.

Đã 9h sáng rồi, cô một mình trên ghế ngủ cả đêm, không hiểu sao eo nhức lưng đau.

Vươn vai một cái, Cố Phi Yên dụi mắt, đấm đấm lưng, vò đầu nhưng phát hiện Sở Diễm Diễm đang ngồi trên ghế sofa, ôm lấy gối, quả táo trên mặt biểu cảm phức tạp, cũng không biết đang nghĩ gì.

Cô ném một cái gối qua, “Áy, cô đang nghĩ gì vậy?”

“Không, không có a, tôi chả nghĩ gì cả!” Sở Diễm Diễm mở to mắt, ngẩng đầu nhìn Cố Phi Yên đang công kích cô, giật mình ngạc nhiên.

“Du thiếu gia bọn họ đâu?”

“Sớm đã dậy đi rồi.”

“Oh...” Cố Phi Yên không để ý hai người đó đi đâu, chỉ cảm thấy Sở Diễm Diễm dường như có chỗ không đúng, tò mò hỏi, “Cô bị làm sao, có phải có lời gì muốn nói với tôi?”

“Ah ah ah ah! Không có, không có, tôi cái gì cũng không muốn nói với cô!”

Hình như bị Cố Phi Yên dọa cho giật mình, Sở Diễm Diễm hồn bay phách lạc chạy vội ra ngoài cửa, biến mất chỉ còn lại đám khói.

Cố Phi Yên, “.....”

Sở Diễm Diễm đồ tiểu quỷ này không lúc nào không giật mình, Cố Phi Yên không để trong lòng, càng không nghĩ rằng trong lòng Sở Diễm Diễm đang giấu diếm, mới có phản ứng kì quái này.

Ở Sở gia ăn sáng xong, Cố Phi Yên chuẩn bị rời đi.

Cô đến bệnh viện.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 133

68133.

Thật không dễ dàng gì để thanh toán 5 vạn của Úc Thiên Thần, Cố Phi Yên muốn đi đến bệnh viện thăm Bà Thẩm.

Cô phải nhanh chóng gom đủ tiền phí phẫu thuật, để cho Bà Thẩm được làm phẫu thuật, đợi một lúc đã đến bệnh viện rồi, nói với Bà Thẩm là mình vừa mới kiếm thêm được 5 vạn nữa, bà chắc chắn sẽ rất vui.

Nghĩ tới đây, trên mặt Cố Phi Yên nở một nụ cười rạng rỡ.

Từ cửa nhà Sở Gia đi ra, Cô để buổi tối đến bệnh viện nói cho Bà Thẩm biết.

Bà Thẩm nghe xong cười, từ trong điện thoại có thể nghe thấy bà rất là vui, thế là, tâm trạng của Cố Phi Yên cũng vui hơn nhiều.

Tâm trạng tốt, duy trì rất lâu.

Đặc biệt mua một chút hoa quả cho Bà Thẩm, Cô quay về phòng của mình trước nằm nghỉ, trong nhà nấu canh gà mùi rất thơm, lại xào thêm chút rau, dự định đem đến bệnh viện cho Bà Thẩm để bổ sung chút dinh dưỡng, và cùng ăn cơm với bà ấy.

Xách đồ đến bên ngoài cửa bệnh viện, Cố Phi Yên chạm phải điều không ngờ tới.

Một bóng dáng tốc độ rất nhanh từ cửa lớn đi ra, lúc cô nhìn thấy đã không kịp tránh rồi, chỉ có thể nhắm mắt, và bị cái người đó đâm vào đầu một cái.

Lực đập vào rất đau, Cố Phi Yên chăm chú vào hoa quả chọn lựa từ trong túi nilon rơi ra ngoài, thùng giữ nhiệt cũng “bụp” một tiếng rơi xuống đất, thùng giữ nhiệt là cô bọc kín, bên trong là nước canh và cơm rau không có bị rơi ra ngoài.

“Bụp!” Bả vai cô bị người kia đâm vào rất đau, tỏ vẻ thất vọng.

Cũng không biết có phải do tâm lý của cô hay không, cô cũng cảm thấy đầu có chút choáng váng, chóng mặt.

“Tiểu Yên, cô không sao chứ?” Bỗng nhiên, đôi tay đặt lên trên vai cô, người đàn ông giọng nói dễ nghe mát lạnh vang lên, kèm theo là có ý xin lỗi, “thật ngại quá, vừa mới chạy đến quá vội vàng rồi, không nghĩ đến rằng lại có thể đâm vào cô như vậy, cô vẫn ổn chứ?”

“Tôi không sao.” Cố Phi Yên lắc lắc đầu, nhẹ nhàng thoát ra khỏi tay của người đàn ông đó.

Mặc dù trong lòng không đau lắm, nhưng người ta đã xin lỗi rồi, cô cũng không muốn truy cứu nữa.

Ngước mắt lên nhìn, Cố Phi Yên có một chút không ngờ tới, gương cao đôi lông mày.

Người đàn ông không ngờ tới đứng trước mặt rất đẹp trai, phong độ, vẻ đẹp siêu đẳng. Trên người chỉ mặc một chiếc áo sơ mi đơn giản màu trắng và chiếc quần bò màu xanh, giống như gió của núi rừng vậy, cho người ta một cảm giác rất thoải mái dễ chịu.

Ánh nhìn của anh ấy đầy sự lo lắng, nhìn ra rất là có lỗi.

“Đây là danh thiếp của tôi, bên trên có số điện thoại của tôi, tổn thất hôm nay của cô, tôi đều có thể bồi thường cho cô, mong cô hãy tha thứ cho lỗi lầm của tôi hôm nay.” Nhặt hoa quả dưới đất lên, người đàn ông đưa vào tay cho Cố Phi Yên, tiện thể đưa luôn danh thiếp của mình.

“Không cần đâu, tôi không có tổn thất gì cả.” Cố Phi Yên lắc đầu.

Nhưng, cô cuối cùng vẫn là có chút hiếu kì.

Nhờ nhìn vào tấm danh thiếp ở tay của người đàn ông, Cố Phi Yên nhìn thấy tên của anh ấy.

Lục Tu Chi.

Một cái tên rất hay và người đàn ông tính cách trong trẻo như gió rất phù hợp với nhau.

Cố Phi Yên trong lòng yên lặng cảm thán một câu, cho rằng đây chỉ là một sự việc nhỏ xem vào thời, nhưng không biết sau cái tên này sẽ cùng với cô vẫn còn có một đoạn liên quan nữa. Đó là những gì cô ấy có bất ngờ vào cuối ngày.

.....

“Tiểu Yên, con gần đây có phải là rất bận không, rất lâu rồi không có đến thăm ta.” Bà Thẩm quờ trách cảm lấy tay của Cố Phi Yên, lườm nguyệt cô một cái, “nhưng mà, con không đến thăm ta cũng không sao, nhưng con phải chăm sóc cho bản thân mình thật tốt, có biết không? Đừng có bận quá, rồi để cho bản thân phải chịu khổ!”

“Con biết rồi bà.” Cười một cái, Cố Phi Yên bày com canh ra cái đĩa nhỏ, rồi đưa cho bà Thẩm một bát canh trước,” bà nội mau nên thử canh đi, buổi chiều con nấu mất mấy tiếng đó, chắc chắn sẽ rất là ngon.”

Bà Thẩm nhắm mắt uống một ngụm nhỏ, không, không ngừng gật đầu, trên mặt biểu lộ ra nụ cười hiền hậu.

“Tiểu Yên nhà ta nấu ăn rất giỏi, về sau không biết tiết từ thói nào sẽ được lợi đây.” Nghĩ tới đây, Bà Thẩm lại hỏi, “đúng rồi, Yên nha đầu kia, khi nào con mới đưa bạn trai ra mắt ta chứ? Con cũng đã 22 tuổi rồi, có thể yêu đương được rồi!”

“Vẫn không phải vội gì cả.” Cố Phi Yên cười lắc lắc đầu.

Nói đến chuyện yêu đương, trong lòng cô không mong đợi cái người đàn ông cao to đó xuất hiện, chỉ có nghĩ đến đôi mắt đen láy sâu thăm trầm mặc, tâm trạng của cô không tránh khỏi có chút suy sụp, nhẹ nhàng thở dài.

“Cái gì mà không vội chứ? Cả đời ta đây muốn được nhìn thấy con kết hôn nhất. Đợi con kết hôn rồi, có thể sinh cho ta một đứa cháu, cơ thể của ta tốt, còn có thể bế con của con nữa cơ!”

“Bà nội!”

Ánh nhìn của Bà Thẩm càng ngày càng xa xăm, khuôn mặt trắng nhỏ của Cố Phi Yên dần đỏ lên vì xấu hổ.

Người bệnh bên giường bên cạnh cười rồi nói, “bà lão đừng có nói nữa, cháu gái của bà xấu hổ rồi kia, con bé càng lớn càng xinh, lại hiếu thuận, sau này nhất định sẽ có nhiều người trẻ tốt bụng muốn cưới cô ấy về nhà.

Người bệnh này là một người phụ nữ trung niên, cười trông rất lương thiện hiền lành, nhìn rất phúc hậu, sống rất vui vẻ hoà thuận.

“Đều lớn hết rồi, yêu đương nhất định phải làm rồi, nhưng không thể xấu hổ được.” Bà Thẩm lắc lắc đầu, nghĩ ra cái gì đó, bỗng nhiên hỏi người bệnh của giường xanh, “Triệu Tú, có phải con trai cô cũng chưa có bạn gái đúng không?”

“Vâng! Nó cũng 27 tuổi rồi, tôi lo thay cho nó.”

“Cô xem Tiểu Yên nhà tôi thấy thế nào?”

“Hả?” trong lời nói của người phụ nữ trung niên có chút sững sờ, sau đó đập một cái vào tay, cười lớn, “bà nhìn xem, tôi làm sao có thể không nghĩ đến được cơ chứ?” Con trai của tôi và cháu gái của bà, nhìn chúng rất là hợp nhau đó!”

“Đúng vậy đúng vậy.” Bà Thẩm gật đầu tán thành, con trai của cô lát nữa sẽ quay lại đây chứ?” Chúng nó vừa hay có thể gặp nhau,”

“Chú ý này rất hay, vậy nhất trí rồi nhá!”

Cố Phi Yên, “.....”

Nhìn thấy Bà Thẩm và người khác nói chuyện rất vui vẻ, cô như có cảm giác bị sét đánh vậy.

Đang muốn trốn đi ra, bên tai coi vang lên giọng nói của Triệu Tú vui mừng, “con trai, con nhanh qua đây đi, mẹ mới tìm cho con một cô vợ tương lai vừa xinh đẹp lại hiếu thuận, đảm bảo con sẽ rất là thích!”

“.....” Cố Phi Yên không thể nói được gì nữa quay người, nhìn ra ngoài cửa, lại nhìn thấy cái người không ngờ tới vừa nãy.

“Là anh?”

“Là cô?”

Cùng đồng thanh lên tiếng, Cố Phi Yên và Lục Tu Chi trong mắt đều vô cùng kinh ngạc, đều không thể ngờ tới được, vừa xong ở cửa bệnh viện còn ồn ào sau sự cố nhỏ xảy ra, bọn họ đã rất nhanh lại gặp lại.

“Hai đứa biết nhau? Đây xảy ra chuyện gì vậy?”

Cái này, Bà Thắm và Triệu Tú rất là tò mò.

Lục Tu Chi kể chuyện vừa xong xảy ra, trước khi sự cố ngoài ý muốn xảy ra, Bà Thắm và Triệu Tú trong mồm đều biến thành “một cuộc hôn nhân ngàn dặm”

Bà Thắm vui mừng vô cùng, thích thú vui mừng yêu cầu Lục Tu Chi và Cố Phi Yên ở cùng nhau xem sao, đuổi hai bọn họ đi ra ngoài xem phim, còn phải đứng ở công rạp chiếu phim chụp ảnh để làm chứng cứ, bà muốn kiểm tra họ xem có đi cùng nhau hay không.

Bị đuổi đi như con vịt, Cố Phi Yên và Lục Tu Chi ở trước cửa rạp chiếu phim, sau khi chụp ảnh xong thì ngo ngác nhìn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 134

68134.

“Nếu không thì, anh cứ đi làm việc bận của anh trước đi, không cần phải ở đây để rồi làm lỡ việc đâu.”

Cố Phi Yên vuốt vuốt điện thoại, có chút áy náy nên phá vỡ sự im lặng này, “tiền vé xem phim tôi gửi qua điện thoại cho anh, tôi sẽ gọi bạn tôi đến xem phim cùng tôi, vé xem phim này cũng không phải miễn phí, bà của tôi giống như một đứa trẻ vậy, nên có gì mong anh hãy lượng thứ.”

“Tôi không để bụng đâu, nhưng.....” Lục Tu Chi nở một nụ cười, chỉ vào vé xem phim, “bà của cô hình như nói là, trước khi xem phim phải chụp một tấm ảnh, lúc xem phim cũng phải chụp một tấm ảnh, lúc kết thúc phim vẫn phải chụp một tấm ảnh, tổng cộng ba tấm mới có thể chứng minh chúng ta” rõ ràng.....”

“Haizz.....” Cố Phi Yên cảm thấy mắt mặt lấy tay che mặt đi, “bà tôi thật là.....”

“Người già cũng giống như trẻ con vậy, bà ấy cũng là vì muốn tốt cho cô.” Lục Tu Chi phì cười, và vỗ vỗ vào bả vai của cô, “đi thôi, phim sắp chiếu rồi. Tôi hôm nay không cần phải làm thí nghiệm, thật may là có thể xem phim thoải mái một chút.”

“Làm thí nghiệm? Anh làm công việc gì vậy?” Cố Phi Yên rất nhanh thay đổi sự chú ý, rất tò mò nên hỏi.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện.

Lục Tu Chi dừng lại, nở một nụ cười ấm áp, “chuyên ngành của tôi là về công trình sinh vật.”

“Nghe rất là lợi hại đó, nhưng tôi chỉ là đồ cận bã thôi.” Cố Phi Yên khua khua một tay, không nhịn được nên nói, “mặc dù tôi không để thầy cô giáo phải đau đầu, nhưng cũng không phải là một học sinh ngoan giành được vinh quang gì cả.”

Nhớ lúc đầu, cô luôn lấy bài tập đi hỏi Chiến Mặc Thần, mỗi ngày đều làm phiền anh ấy, nhìn thấy cô anh đều nói bóng gió là cô không có não.

Bây giờ nghĩ.....

Không, không thể nghĩ!

“Không, cô bây giờ rất tốt.” Giọng nói ấm áp của Lục Tu Chi kéo mạch suy nghĩ của cô trở lại.

Lúc anh nói những lời này thì vừa hay phim bắt đầu chiếu, vé của bọn họ mua gần với màn chiếu nhất, một bộ phim rất hot, mọi người từ mọi phía đến kiểm tra vé vào công chen chúc nhau, Cố Phi Yên va vào ngực Lục Tu Chi.

“Ây ya, xin lỗi.” Cố Phi Yên nhanh chóng xin lỗi, ngược đôi mắt lên nhìn, đối diện với đôi mắt vừa bao dung vừa ấm áp của Lục Tu Chi sau đó anh còn nở một nụ cười dịu dàng.

“Không có gì.” Lục Tu Chi lắc đầu cười.

Chỉ là một lần xảy ra sự việc nhỏ ngoài ý muốn, Cố Phi Yên tự nhiên cảm thấy mặt mình nóng dần lên.

Lúc xem phim, Cố Phi Yên có ý vô tình giảm bớt số lần nói chuyện với Lục Tu Chi đi, giữ gìn khoảng cách.

Mặc dù xem phim có vẻ sợ hãi, nhưng khi xem đến cảnh dọa người, cô thà nắm đến chết chỗ để tay của cái ghế, nhắm tịt mắt lại, cũng sẽ không dựa gần vào Lục Tu Chi một tí nào.

Lục Tu Chi dường như phát hiện sự lạnh nhạt kháng cự ở trên người cô, cũng vẫn lễ phép giữ gìn khoảng cách.

Kết thúc phim, hai người đi ra khỏi rạp phim chụp một tấm ảnh “chứng cứ”, Cố Phi Yên có ý định đi trước.

“Tôi đi tàu điện ngầm, còn anh?” Cô hỏi.

“Tôi cũng đi tàu điện ngầm, nhưng có thể sẽ không cùng hướng với cô.”

“Ừm....” Cố Phi Yên trong lòng nhẹ nhõm nói ra một câu. Trên mặt nở một nụ cười rạng rỡ, “vậy chúng ta đi thôi.”

Cuộc gặp này, vẫn thật là để người ta có chút ngại.

.....

Về đến nhà, Cố Phi Yên gửi trước bà Bà Thắm hai tấm ảnh “chứng cứ” sau đó mới lấy quần áo đi tắm.

Lần này, Bà Thắm vẫn không hỏi âm lại.

Nói ra cũng rất kì lạ.

Lần trước dùng phần ghi âm để gửi tin nhắn cho cô, về sau Bà Thắm cũng không gửi lại tin nhắn như vậy cho cô nữa, viết tin nhắn thì lại càng không thấy.

Tắm xong, Cố Phi Yên nghe thấy tiếng điện thoại kêu. Từ trên giường lấy điện thoại xem, là Bà Thắm.

“Tiểu Yên, ta nhìn con và Tiểu Lục rất là hợp nhau, nghe lời ta, con và cậu ta hãy ở bên nhau đi, có nghe không đấy?” Bà Thắm mở lời là nói về việc gặp gỡ hôm nay, và Cố Phi Yên thấy không tệ lắm.

Cô khóc cười cũng không được, “bà nội, con bây giờ không muốn yêu đương gì hết, con không có cái suy nghĩ đó đâu.”

“Cái gì mà không có suy nghĩ đó!” Bà Thắm không bằng lòng, “con và Tiểu Lục ở bên nhau rất là tốt, cậu ấy lớn lên đẹp trai khôi ngô tuấn tú, lại cao ráo, nghe nói điều kiện trong nhà cũng rất được, ta nhìn rất là hợp với con.”

“Nhưng con không thích.”

“Vậy con thích cái gì? Bạn trai của người khác sao? Ta nói cho con biết, con không được nhớ đến bạn trai của người khác, chúng ta làm người không thể mặt dày được, con biết không? hay là muốn bị người ta đâm cho đến tận xương tủy?”

Cố Phi Yên cau mày, giọng nói cũng có chút không vui, “bà nội, bà nói cái gì vậy?”

Cô lúc nào khi nào nhớ đến bạn trai của người khác cơ chứ?

Không bao giờ, suy nghĩ trong đầu cô lướt qua một cách, nhưng cái cách này phải cùng với sao băng ở nơi xa xoi bay qua, cô vẫn còn kịp để nghĩ ra những cách nhỏ khác, suy nghĩ không được nữa rồi.

“Ya, ta vẫn không phải vì con mà gấp gáp? Thôi thôi, con nếu như không nghe ta một bà già này, thì thôi đi.” Bà Thắm muốn cúp máy, “ta đi ngủ trước đây, con cũng đi nghỉ ngơi sớm đi, không được để mình mệt đấy.”

“Vâng.”

“Tiểu Yên à, ta nhìn Tiểu Lục thật sự là một đứa trẻ tốt, con nên suy nghĩ lại đi.”

“..... được rồi bà.”

Tắt điện thoại, Cố Phi Yên vốn dĩ không có đề chuyện này trong lòng.

Cô thật sự không muốn liên quan gì đến chuyện tình cảm, hơn nữa, lại cùng với một người vừa mới gặp, đồng ý yêu cầu của Bà Thắm, thực sự là cũng có chút bằng mặt mà không bằng lòng. Nhưng mà, nhận thấy được tình hình, tương tượng của Cố Phi Yên càng ngày càng xa.

Ăn cơm

Xem phim.

Đi dạo, đi công viên,.....

Cố Phi Yên và Lục Tu Chi bị miến cưỡng ở cùng nhau, vậy mà hẹn hò nhau giả cũng mấy lần rồi.

Bà Thắm một ngày gọi điện thoại một lần để thúc giục, Cố Phi Yên không muốn mỗi ngày đều tìm một cái cơ để từ chối, một tuần trôi qua, mà cũng cùng

với Lục Tu Cho đi ra ngoài hai ba lần. Mặc dù hai người mặt không biết phải làm sao, nhưng đây là tiếp xúc thật, may là Cố Phi Yên đối với Lục Tu Chi cũng không có ác cảm gì, hai người vẫn là bạn bè.

Bà Thắm nhìn thấy hai người bạn họ thân nhau hơn, tâm trạng không biết có tốt nhiều lên không, lại muốn Cố Phi Yên đăng ảnh cô và Lục Tiể Chi lên trang cá nhân, tuyên bố công khai mình đã có bạn trai rồi, nói rằng bọn trẻ rất thích thể hiện cảm xúc, để cô cũng theo xu hướng đó.

Cố Phi Yên rất là không đồng tình, nhưng ở trước mặt Bà Thắm phải vui vẻ thích thú, cô thật sự ngại từ chối.

Cuối cùng, cô vẫn đăng lên trang cá nhân của mình, cùng với dòng chữ hợp với bức ảnh, nhìn rất có thành ý, nhưng cô có ý định chơi một trò chơi nhỏ, cô đăng lên trang cá nhân sau đó để chế độ riêng tư.

Cứ như vậy, ở trên trang cá nhân chỉ có mình cô có thể nhìn thấy, đăng lên rồi cũng như là không đăng.

Có Bà Thắm rất cần mẫn không mệt mỏi làm mới cô với Lục Tu Chi, cơ bản Cố Phi Yên quyết định trước tiên sẽ không gấp đi tìm việc chạy phát tờ rơi, bởi vì chạy phát tờ rơi đơn cần phải ở đình của ngày hè chói chang ở bên ngoài chạy đông chạy tây, cơ thể cô có chút không thích ứng được, có thể sẽ không chịu nổi được.

Cô dự định ở nhà nghỉ ngơi khoảng nửa tháng, nhưng bây giờ như vậy, cô chỉ nhàn rồi một tuần thôi đã không chịu nổi được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 135

68135.

Ngày nào cũng bị thúc giục đi xem mắt, lúc nào là người cô đơn?

Cố Phi Yên sâu đến gội đầu, mỗi ngày đều rụng tóc.

Nói làm sao bà Thắm cũng không thông được, điều duy nhất bây giờ cô có thể làm, chính là tự mình cải thiện tình hình này.

Muốn nghỉ ngơi cũng không được, chỉ có thể bận hơn.

Đến khi cô nói với bà Thắm phải đi tìm tờ rơi kiếm việc làm, nếu không sẽ không có nguồn kinh tế, bà Thắm mới không kiên quyết để cô ở bên Lục Tu Chi, để cô bận việc của mình.

Chỉ là mỗi ngày khi gọi điện, cô không tránh khỏi việc phải nhắc đến tên của Lục Tu Chi, dường như đã thành thói quen.

Đối với điều này, Cố Phi Yên chỉ cười cho qua.

...

Cố Phi Yên quyết tâm bắt đầu công việc, ngay lập tức hỏi vài bạn bè, lấy mẫu quán cơm và quán bar của Úc Thiên Thần, để họ giới thiệu cho mình một chút công việc, không giới hạn lớn nhỏ, ai đến cũng không từ chối.

Không bắt ngờ, Du Diễm Phong là người đầu tiên liên hệ cô, trực tiếp hẹn cô hai ngày tại quán cà phê ở bách hóa Tinh Quang.

Hôm sau.

Cố Phi Yên ngủ dậy, sáng khoái đi tắm, ra ngoài mua nguyên liệu tươi về nấu ăn, làm xong hết thức ăn rồi đến bệnh viện, dự định trước khi bận rộn làm chút đồ ăn ngon cho bà Thắm.

Sợ bà Thắm lại hợp tác cô với Lục Tu Chi, Cố Phi Yên com nước xong xuôi mới đi, thấy vậy bà Thắm chỉ có thể lắc đầu, cũng may không nói thêm gì nữa.

Vốn tưởng rằng hôm nay sẽ không có chuyện gì xảy ra, không ngờ tới, khi Cố Phi Yên bước ra khỏi đại sảnh bệnh viện, lại chạm mặt Lã Tiểu Trúc tái nhợt tiêu tụy.

Lã Tiểu Trúc sắc mặt nhợt nhạt đến bất bình thường, môi cũng không có huyết sắc, trong khoảng thời gian ngắn như già đi mấy tuổi. Cô ta cảm một tờ đăng ký, dùng sức che bụng, rất rõ ràng thân thể không thoải mái nên đến bệnh viện khám bệnh.

Cố Phi Yên tâm không gọn sóng, chỉ là khó tránh khỏi có chút thốn thốn.

Từ sau khi sự việc quán bar xảy ra, cô tuyệt đối không còn là bạn của Lã Tiểu Trúc, không trở mặt thành thù là tốt lắm rồi.

Mặc kệ vì cái gì, Lã Tiểu Trúc và nhà họ Viên đều làm việc cho Cố Minh Châu, cô cảm thấy cô quá tốt bụng khi không tìm họ trả thù.

Lã Tiểu Trúc trải qua tốt hay không, cô không quan tâm, sẽ không tự dung thánh mẫu giúp đỡ cô ta, Cố Phi Yên vừa thấy liền không chớp mắt hướng đến cửa bệnh viện, không chào hỏi Lã Tiểu Trúc.

Nhưng, cô lại bị Lã Tiểu Trúc gọi lại.

“Tiểu Yên!”

“...” Bước chân ngập ngừng, Cố Phi Yên vẫn là quay người lại nhìn cô ta, đậm nhạt hỏi, “Có chuyện gì?”

“Con của tôi đã không còn.” Lã Tiểu Trúc nở nụ cười khổ sở, không đợi Cố Phi Yên hỏi liền nói tiếp, “Chính tôi tự tay phá.”

“A...”

Lã Tiểu Trúc phá bỏ một đứa trẻ, làm một người phụ nữ, trong lòng Cố Phi Yên có chút khó chịu, thế nhưng người ta có lựa chọn của người ta, Lã Tiểu Trúc làm thế nào là tự do của cô, cô không muốn nói nhiều.

Cố Phi Yên không muốn nói, một lòng muốn đi, Lã Tiểu Trúc dường như lại muốn tìm đối tượng thổ lộ, không để tâm đây là nơi công cộng, liền kéo tay nói hết với Cố Phi Yên, như tìm được đường tắt để phát tiết.

“Cô biết không? Tôi và Viên Tiến là người cùng một thôn, chúng tôi từ nhỏ đã quen biết nhau, thành tích của chúng tôi đều rất tốt, đều tốt nghiệp trung học từ thôn ra, chúng tôi trở thành sinh viên đại học duy nhất trong thôn...”

“Thời điểm giấy báo trúng tuyển đến, hai bọn tôi đều rất vui sướng, bởi vì cùng thi vào một thành phố, hai nhà chúng tôi liền hỗ trợ lẫn nhau, chúng tôi cứ thế mà quen nhau.”

“Kỳ thực, trước kia tôi đã thầm thích Viên Tiến, hắn ta tuy lớn lên không đẹp trai, nhưng thông minh hơn tôi, mỗi lần đều đứng thứ nhất, còn tôi chỉ có thể ở vị trí thứ hai... Vì thế, lúc Viên Tiến hỏi có muốn tôi làm bạn gái hắn ta không, tôi liền không chút nghĩ ngợi đồng ý...”

“Nửa học kỳ sau của năm đầu đại học, sinh nhật Viên Tiến, tôi không mua được quà cho Viên Tiến, thậm chí hai chúng tôi đều không có tiền đi nhà nghỉ, liền tìm cơ hội giao mình cho hắn ta ở ký túc xá... Hắn nói sẽ đối tốt với tôi cả một đời, nhưng, hắn ta không làm được...”

“Bây giờ nghĩ lại, tôi khi ấy ngu ngốc biết bao nhiêu.”

“Tôi ở cùng cùng với hắn ta nhiều năm như vậy, móc tim móc phổi cho hắn, không nề ăn đồ ngon, bỏ tiền đưa hết cho hắn ăn, không nề mua quần áo, lại bỏ tiền cho hắn mua hàng hiệu. Thế nhưng hắn ra ngoài tìm được công việc, kiếm được tiền, liền quên đi lời hứa lúc trước với tôi, thường xuyên tán tỉnh phụ nữ bên ngoài, luôn luôn khiến tôi tổn thương, một lần lại một lần...”

“Lần này, hắn ta động chân động tay với cô, còn huyền não đến mức khó coi như thế, tôi cuối cùng quyết định nói chia tay với hắn, hắn ta đáp ứng, nhưng tôi tuyệt đối không tin được hắn lại bị người ta phỉ đi. Cả một đời còn lại hắn không còn làm đàn ông được nữa, về sau cũng không thể có con, lại không muốn chia tay với tôi...”

“Người nhà họ Viên bức ép tôi sinh đứa trẻ này, bức ép tôi kết hôn với Viên Tiến, nếu không bọn họ sẽ nói những chuyện bẩn thỉu của tôi cho cả thôn biết, để cho cha mẹ tôi không ở lại thôn được nữa. Các nhà trong thôn rất bảo thủ, bọn họ nếu làm như vậy, nhà chúng tôi cả đời sẽ không ngóc đầu dậy được, tôi không dám để họ làm vậy, đáp ứng sẽ sinh đứa bé này, chỉ là không thể cùng hắn ta kết hôn...”

“Đúng lúc này, Cố tiểu thư xuất hiện, cô ta nói sẽ cho Viên gia 100 vạn để bọn họ ra tay với cô, vu khống cô chủ động câu dẫn Viên Tiến, sau khi câu dẫn không thành thì ra tay độc ác với anh ta. Cô ta còn nói, Viên gia dọa dẫm được cô bao nhiêu tiền, đều là dựa vào bản lĩnh của bọn họ, bọn họ có thể cảm về hết cho mình, đây cũng coi như doanh thu...”

“Vì 100 vạn này, Viên gia đã đồng ý, tôi vì để bỏ được đứa bé, cũng đáp ứng phối hợp. Thật không ngờ được, mọi chuyện sẽ phát triển như vậy, Cố tiểu thư té xỉu, không muốn cho họ 100 vạn, người nhà họ Viên lại tìm tới tôi. Tôi bây giờ không còn cách nào khác, chỉ đành tự mình tìm một nơi khám bệnh, lên lút phá bỏ đứa bé, kết quả...”

Nói đến đây, Lã Tiểu Trúc lộ ra vẻ bi thương, đôi mắt hằn tia máu nhìn về phía Cố Phi Yên, “Tiểu Yên, cô biết không, cái phòng khám ác độc đó đã hại tôi cả một đời! Tôi, tôi về sau không thể làm mẹ được nữa, cô nói, đây có phải là báo ứng của tôi không? Đó là con của tôi a, nếu như tôi không bỏ nó, có phải về sau tôi sẽ được nghe tiếng nó gọi mẹ không? Nhưng bây giờ, cả đời tôi sẽ không còn nghe được nữa!”

Cố Phi Yên một mực trầm mặc nghe xong chuyện đã trải qua, trong lòng không biết là tư vị gì, nghe được Lã Tiểu Trúc hỏi vậy, cô cũng không mở miệng.

“Tiểu Yên, cô có thể tha thứ cho tôi không?” Lã Tiểu Trúc lại hỏi, “Tôi hỏi câu này có chút riêng tư, nếu cô có thể tha thứ cho tôi, tôi có lẽ sẽ nhẹ nhõm hơn một chút, trong lòng cũng sẽ thoải mái hơn.”

“Tôi tha thứ hay không tha thứ, có quan trọng đến thế sao?” Cố Phi Yên đáp.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 136

68136.

“Quan trọng, đối với tôi rất quan trọng!” Lã Tiểu Trúc cầu xin nhìn cô, “Chỉ cần cô tha thứ cho tôi, tôi sẽ không còn cảm thấy tội lỗi của mình sẽ không nặng nề như vậy nữa, ban đêm tôi sẽ không còn mất ngủ, van cầu cô, tha thứ cho tôi đi!”

Lã Tiểu Trúc hình như không chịu áp lực, tinh thần trở nên bất bình thường.

Tha thứ, hay không tha thứ?

Trong lòng thờ dài một hơi, Cố Phi Yên làm ra lựa chọn.

“Vậy tôi chúc phúc cô về sau có thể sống tốt, sống cuộc đời cô mong muốn.” Cô lấy từ trong túi một viên kẹo, đặt vào tay Lã Tiểu Trúc, đôi mắt đen óng trong veo nhiệm túc nhìn về phía cô, “Ăn kẹo, sẽ thấy hơi ngọt, mọi chuyện vẫn chưa tới lúc tuyệt vọng nhất, cô cố gắng lên.”

Cô cũng từng trải qua sự tuyệt vọng sâu sắc nhất, biết từ trong bóng tối có một tia nắng chiếu vào, là sự cứu rỗi to lớn đến nhường nào.

Lã Tiểu Trúc đáng hận, nhưng cũng đáng thương, thấy Chiến Mặc Thần vì cô mà phế đi Viên Tiến, gián tiếp gây phản bi kịch cho Lã Tiểu Trúc, cô đối với Lã Tiểu Trúc thật sự không thể ghét bỏ lạnh lùng được.

Cô không phải thánh mẫu, cô không cách nào cứng rắn được.

Lại nói, có đôi khi hận một người cũng không dễ chịu gì, chọn xóa bỏ cũng là buông tha cho mình.

Lã Tiểu Trúc đã được né quả báo, cô không cần thiết phải bỏ đá xuống giếng.

“Cảm ơn cô, cảm ơn.” Lã Tiểu Trúc rơi nước mắt như mưa, tựa hồ, trong lòng đã buông xuống gánh nặng, cả người thanh thản hơn không ít.

“Không cần.” Cố Phi Yên nhẹ nhàng trả lời.

Cô đang chuẩn bị muốn đi, âm thanh sột sệ của Lã Tiểu Trúc lại vang lên, mang theo ý tứ quẫn bách, “Tiểu Yên, cái đó, cô... có thể cho tôi 52 đồng 5 hào được không, tôi, tôi mua thuốc còn thiếu tiền, Viên gia đến chỗ làm việc của tôi gây chuyện, bây giờ tôi mất việc, tôi thật sự không còn cách nào khác...”

“...” Không nói hai lời, Cố Phi Yên lấy 300 đồng từ trong túi xách ra, “Hôm nay tôi không mang nhiều tiền, số tiền này để cho cô, cô mới đẻ non, cũng nên mua chút đồ bồi bổ, đừng để thêm bệnh. Có điều, đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng tôi cho cô tiền, tôi hy vọng cô có thể hiểu rõ điều này.”

“Tôi hiểu, tôi biết...”

Nhận tiền, Lã Tiểu Trúc đã rơi ra không ít nước mắt.

Không chỉ có hối hận, còn có cảm kích.

Nhìn theo bóng lưng tinh tế của Cố Phi Yên ra khỏi bệnh viện, Lã Tiểu Trúc tay run run bỏ tiền vào túi, cẩn thận từng chút bóc viên kẹo mà Cố Phi Yên đã đưa, cho vào trong miệng.

Hương vị ngọt ngào lập tức tràn ngập trong khoang miệng, Lã Tiểu Trúc che miệng lại im lặng khóc òa, nước mắt lại tuôn rơi, cô đứng ở sảnh bệnh viện khóc như một đứa ngốc.

...

Lên tàu điện ngầm, trong lòng Cố Phi Yên còn chút rầu rĩ, không động sức nổi.

Chuyện của Lã Tiểu Trúc vẫn ảnh hưởng đôi chút đến cô.

Đến khi cô tới cửa chính của bách hóa Tinh Quang, nghĩ đến chút nữa phải nói chuyện về đơn hàng, Cố Phi Yên biết trạng thái lúc này của mình không thích hợp.

Cô lấy chiếc gương nhỏ từ trong túi xách, cứng nhắc đối diện với gương nở một nụ cười, kết quả... khó coi đến mức tự dọa chính mình!

Xấu như vậy...

Thôi vậy, không nhiệt tình nữa, hôm nay vẫn nên theo con đường cao lãnh đi.

Bách hóa Tinh Quang là sản nghiệp Du gia, hôm nay Du Diễm Phong đến đây để xử lý công việc, thuận tiện hẹn nói chuyện Cố Phi Yên ở đây, chưa bàn xong công việc, anh ta chưa thể đến được.

Hai người hẹn nhau ba giờ chiều, hiện tại mới hai giờ, còn sớm, Cố Phi Yên dự tính đi dạo trong bách hóa Tinh Quang một vòng.

Mặc dù không mưa nổi, nhưng nhìn chút có thể làm no con mắt.

Đi lên khu trang sức tầng ba, Cố Phi Yên đi từng cửa hàng ngắm nghía, cũng chỉ là ngắm mà thôi.

Bàn tay trắng nõn lướt qua mặt nguyên liệu cao cấp, trong nội tâm cô không khỏi cảm thán... Tuy rất không có tiền đồ, nhưng cô vẫn không nịn được nghĩ đến Cố gia, dù thời gian sống ở đó trải qua không tốt, nhưng tốt xấu mỗi mùa đều có thể được mua chút quần áo trang sức đẹp để quý giá.

Cố Kiến Quốc có sĩ diện, ở mặt ngoài vẫn sẽ không bạc đãi cô, dù sao, muốn phù hợp thân phận người Cố gia, dựa trên tính cách của Cố Kiến Quốc sẽ không để người ngoài chê cười.

Kể từ khi cô quyết liệt rời Cố gia, cô đã rất lâu chưa mua quần áo.

Cố Phi Yên đang ngắm nghía quần áo, lại không biết có vài đôi mắt đang nhìn cô.

“Minh Châu, đó không phải là em gái cô, Nhị tiểu thư đó sao?”

Cố Minh Châu đang thử đôi giày hiệu quý này bản số lượng có hạn, cô gái bên cạnh Tề Vân Vân đứng nhẹ tay cô ta, ra hiệu cô nhìn về phía cửa hàng quần áo đối diện.

Cố Minh Châu ngược mắt nhìn lại, vừa vặn thấy thân ảnh Cố Phi Yên đang đứng trước một loạt giá áo, xa xa cũng có thể nhìn thấy ánh đèn rơi trên người Cố Phi Yên, biến da thịt như trân châu ngọc bảo của cô mang thêm quang sáng, trong mắt cô ta lướt qua một tia thâm ý.

Cố Phi Yên, tựa hồ đã thay đổi rất nhiều.

Trước kia Cố Phi Yên chỉ giống như cái đuôi đi phía sau cô, không tự tin, rất ngu xuẩn, dù trên người mặc quần áo trang sức cao cấp, trên tóc cài cặp thúy tinh tinh xảo, cũng không thể che giấu sự nghèo kiệt hủ lậu từ trong xương.

Nhưng bây giờ, Cố Phi Yên chỉ đơn giản mặc chiếc áo chữ T với quần jean, toàn thân lại dào dạt hương vị tuổi trẻ, làn da căng bóng tinh tế khiến cô ta lóa mắt, hàng vĩa hè mặc trên người giống như sản phẩm hàng hiệu mùa mới.

Cố Minh Châu không khỏi trầm hận.

Dựa vào đâu?

Cô ta vừa mới ra viện, thân thể thì càng ngày càng kém đi, dựa vào đâu Cố Phi Yên có thể sống tốt như vậy, vui vẻ khỏe mạnh như vậy, còn cướp đi người đàn ông cô muốn có được?!

Nhớ đến cô gái bên cạnh vẫn đang chờ cô ta trả lời, Cố Minh Châu thu lại thần sắc phức tạp trong mắt, nhẹ giọng mở miệng, “Đúng vậy, là Tiểu Yên nhà chúng tôi.”

“Tôi nghe nói cô ta luôn gây khó xử cho cô, có muốn tôi thay cô đi giáo huấn cô ta không?” Tề Vân Vân hứng trí mở lời, “Tôi cam đoan, sẽ cho em gái cô không chịu nổi nữa, về sau cũng không dám xuất hiện đứng trước mặt cô!”

“Vân Vân, cô có chủ ý tốt gì vậy? Nói ra, chúng tôi đi cùng cô!” Đi cùng Cố Minh Châu đến đây – Đình Uyển – gia thế không tốt bằng Cố gia, khắp nơi bám lấy Cố Minh Châu, tự nhiên bắt mắt mình Tề Vân Vân lấy lòng, lập tức chân chó thể hiện.

Ồn ngu.

Chưa có suy nghĩ còn cứ muốn xông lên, không lấy cô làm vũ khí sử dụng, còn có thể tìm ai?

Tề Vân Vân đảo một vòng con ngươi, vẫy vẫy tay về phía Đình Uyển, Đình Uyển lập tức hưng phấn ghé tai nghe thầm, không chút phát hiện mình bị Tề Vân Vân tính kế.

Hai người họ chít chít nửa ngày, cũng không biết đang nói cái gì.

Cố Minh Châu rất quan tâm đến hình tượng dịu dàng phóng khoáng của mình, luôn thời khắc chú ý, chỉ muốn làm một cô chị gái tốt bụng giải vây giúp

em mình, hôm nay mà quý xui khiến, không ngăn cản, thậm chí còn ần ần chờ mong.

Tất cả việc này, Cố Phi Yên đều không biết.

Cô dạo hết một vòng trong tiệm, đang chuẩn bị đi chỗ khác giết thời gian, không nghĩ tới vừa quay ra đã đụng phải người, cánh tay của cô bị gọi ướt hết, bên tai có tiếng kinh hô sắc nhọn, còn có tiếng vang cái gì đó rơi trên mặt đất.

“Cô bị sao vậy hả, không có mắt nhìn đường à?” Đinh Uyển giận dỗi trừng mắt nhìn Cố Phi Yên, rút khăn tay từ trong túi xách lau nước trái cây dính trên người mình, một bên nhìn hả hê nói, “Cô đụng phải tôi, tôi không tìm cô tính sổ, nhưng cô làm nước trái cây đổ lên người tôi, làm bẩn cả mấy bộ quần áo, tôi xem cô ra sao!”

“...” Cố Phi Yên nhún mồm nhìn giá áo sau lưng, quả nhiên khoảng sáu bảy bộ quần áo đều bị bẩn.

Quần áo ở đây không rẻ, ít nhất cũng hơn ngàn. ... Muốn cô bồi thường?

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 137

68137.

Nếu thật sự cần bồi thường, phải mất mấy vạn tệ.

Giả dụ Cố Phi Yên vẫn còn ở Cổ gia, đối với cô mà nói, mấy vạn tệ không là cái gì, dù sao cô cũng là Cổ gia nhị tiểu thư, tháng nào cũng được một chút chi tiêu.

Nhưng bây giờ, mỗi đồng tiền cô kiếm được đều phải đổi lấy mồ hôi nước mắt, cô còn không nỡ mua cho mình bộ quần áo mới huống hồ vì chuyện ngớ ngẩn này mà lãng phí số tiền đó?

Hơn nữa, chuyện này thật đáng ngờ.

Cố Phi Yên từ kinh ngạc đã kịp phản ứng lại sau đó, cô cảm thấy trong chuyện này có gì không đúng, sau khi cô nhìn thấy dáng người mảnh khảnh, yêu kiều của Cố Minh Châu xuất hiện trong tiệm, con người đột nhiên thấy gì nửa híp cả mắt lại.

Lẽ nào, đây lại là Cố Minh Châu gài bẫy?

“Vị tiểu thư này, nếu tôi không nhớ nhầm, là cô dựa quá gần vào tôi, mới va vào tôi thì phải? Cô hỏi tôi làm thế nào, tôi cũng muốn hỏi cô làm thế nào?”

Thay đổi suy nghĩ, Cố Phi Yên hồn nhiên nói.

“Cái gì mà kêu tôi dựa gần cô, cô lại muốn đổi tại sang tôi sao?” Đinh Uyển khuôn mặt phẫn nộ đầy sự khinh thường, ánh mắt bi ối quét Cố Phi Yên một lượt, “Xì, nhìn bộ dạng nhà quê của cô, chiếc quần chưa đến 500 tệ vậy mà cũng dám đi vào cửa hàng quần áo hạng sang sao? Oh, bây giờ gây ra chuyện, sợ phải bồi thường đến khuyên gia bại sản hết tiền ăn, muốn đổ trách nhiệm lên người tôi sao? Không có cửa đâu!”

“Vậy cô nói tôi biết, vừa nãy cô đứng chỗ nào?”

“Tất nhiên đứng sau cô, đầu cô bị ngu à, mắt trí nhớ rồi sao?!”

“Bên trái hay bên phải.”

“Phí lời, tất nhiên phía sau bên trái rồi!” Đinh Uyển miệng hùm gan sứa đột nhiên cảm thấy có chút không đúng, nghiêm nghị hỏi, “Cô hỏi đi hỏi lại làm cái gì, lẽ nào cho rằng là tôi cố ý sao?”

“Tôi không có nói là cô cố ý nhưng tôi muốn hỏi rõ tình hình, đây không tính là làm khó nhử?” Cố Phi Yên bình tĩnh tiếp tục hỏi, “Được rồi, vừa nãy là cô đứng ở bên trái phía sau tôi, vậy tay nào của cô cầm nước hoa quả?”

“Tay trái, không đúng... là tay phải! không, không, không, là tay trái!”

“Rốt cuộc là tay trái hay tay phải, làm phiền cô cố nhớ lại, đây có lẽ là mấu chốt quan trọng. Tôi nghĩ, cô vừa nãy không bị cửa kẹp mắt nào, không đến nỗi mất trí nhớ ấy chứ?”

“Tôi, tôi...” Đinh Uyển lắp ba lắp bắp căng thẳng.

Cô căn bản đầu óc không thông minh, thấy Cố Phi Yên từ bắt đầu đến giờ đều rất bình tĩnh, trong mồm từng câu hỏi chất vấn cô, dường như chỉ cần cô thành thật trả lời những câu hỏi đó là có thể chứng minh là do cô cố ý để cốc hoa quả đổ lên quần áo...

Tự mình dọa mình, cô một lúc là ruột gan rồi bời.

Cô không dám trả lời bừa câu nào, phải tìm viện trợ khắp nơi.

Vừa quay đầu nhìn, Cố Minh Châu đứng đằng sau cách đó không xa, cô như thấy vị cứu tinh hai mắt sáng lấp lánh nhìn về Cố Minh Châu.

Vừa đi cô ta còn tủi thân kêu lên, “Minh Châu, cậu mau đến đây xem xem! Rõ ràng là em của cậu va vào làm đổ nước hoa quả trên tay tôi, nhưng bây giờ cô ta lại muốn đổ hết tội lên người tôi, cậu phải làm chủ cho tôi!”

Cố Minh Châu cảm thấy thật mất mặt, biểu cảm cứng đờ lại.

Tranh chấp ở đây, ngay lúc đầu còn nhỏ nhưng bây giờ âm thanh càng ngày càng to lên, nhân viên phục vụ trong tiệm phát hiện tình hình, một người vội vàng chạy qua.

Đến khi nhìn thấy quần áo trên giá bị làm bẩn, nhân viên phục vụ sắc mặt tái mét, bước đầu tiên cầm điện thoại gọi báo an, “Alo, chỗ tôi là cửa hàng phục trang cao cấp tầng ba, làm phiền hãy điều ba báo an đến đây, ở đây có người đang gây chuyện!”

Tiếp sau đó, nhân viên phục vụ mới hỏi Cố Phi Yên, “Có chuyện gì vậy, ở đây vừa xảy ra chuyện gì?”

“Là cô ta!” Đinh Uyển vội nói trước chỉ tay vào Cố Phi Yên, “Y phục đều là do người này làm bẩn, cô ta là Cố gia nhị tiểu thư, nhà to nghiệp lớn, không có chuyện bồi thường không nổi đồng quần áo này cho các người, cô trực tiếp tìm cô ta đi!”

“Vậy cô hãy nói cho tôi biết, vừa nãy nước hoa quả là tay nào của cô cầm?” Cố Phi Yên tiếp tục hỏi.

“Tiểu Yên, cô tại sao cứ bám víu cái câu hỏi đấy không buông?” mắt nhìn Đinh Uyển không chịu nổi, Cố Minh Châu kéo tay Đinh Uyển, véo véo đối diện Cố Phi Yên nói, “Nghe lời chị, lần này bỏ qua đi, cho dù em không cẩn thận làm bẩn y phục, bồi thường là xong, không cần đổ mọi chuyện lên người Đinh Uyển, ở bên ngoài làm ồn ào thật khó coi, để người ta cười cho.”

Cô lại quay sang nhân viên phục vụ, thái độ rộng lượng, “Cô đi xem xem bộ y phục bị làm bẩn kia hết bao nhiêu tiền, mang hóa đơn ra đây.”

“Vâng, vâng.”

Chỉ cần có người bồi thường là không sao nữa.

Nhân viên thấy báo an đến, nói vài ba câu để họ rời đi.

Bất luận sự việc như nào, cô hôm nay phải lấy lại tiền vài bộ quần áo này, nếu không cô không chỉ phải tự bồi thường mà còn bị mất việc!

“Đội đă!” Cố Phi Yên kêu cô ta dừng lại.

“Có chuyện gì không ạ?” nhân viên phục vụ dừng bước, có chút không vui, “Tiểu thư, cho dù cô làm bẩn y phục, theo đạo lý là phải bồi thường, chuyện này cô nói đến đâu cũng đều là đạo lý!”

Cố Phi Yên gật đầu, “Dịch xác như này, người làm bẩn quần áo là phải bồi thường tuy nhiên tôi có chút chuyện cần nói rõ...”

“Cái gì?”

“Rất đơn giản, tôi muốn cô ở đây làm nhân chứng. Tôi vừa hỏi vị Đinh tiểu thư này là tay nào cầm cốc nước hoa quả, đây là có nguyên nhân cả, cô ta tránh trả lời câu hỏi này, rất rõ ràng có tật giật mình! Tôi nghi ngờ là cô ta cố ý làm bẩn đồng quần áo này!”

Nếu nói Cố Phi Yên ngay từ đầu không nhận, vậy bây giờ 100% chắc chắn ở đây có quỷ!

Cô lại quay sang Đinh Uyển.

“Đinh tiểu thư, vừa nãy cô nói cô đứng bên trái phía sau tôi, tôi quay về bên trái, nếu lúc đó tay phải cô cầm nước uống, vậy thì khi chúng ta va vào nhau, nước hoa quả trên tay cô nên đổ hướng phía sau mới đúng, không thể làm bẩn y phục được.”

“Ngoài ra trong tình huống này, nếu khi đó tay trái cô cầm nước uống, chúng ta va vào nhau, nước trong tay cô sẽ đổ phía trước nhưng.....trách nhiệm này hai ta đều phải chịu, không phải sao? Tình huống rất cuộc là như nào, rất đơn giản, xem camera trong cửa hàng đã ghi lại là xong....”

Trên thực tế, bởi vì phía sau cánh tay trái của mình bị đổ ướt, Cố Phi Yên càng tư duy càng rõ ràng tình huống này có khả năng.

Tất cả, chỉ cần nhìn xem camera quay lại sẽ tìm ra chân tướng!

“Không phải, không phải như vậy! Là cô ta va vào tôi, dựa vào cái gì tôi phải bồi thường? Cô tự mình không bồi thường nổi mới giả họa cho tôi, mặt cô làm sao lại to như vậy? Tôi thấy, cô không phải ngu nhiều với đàn ông quá mới mắc bệnh phụ khoa, nào cô có bệnh mới đúng!”

Đinh Uyển then quá hóa giận, âm thanh nhọn sắc.

Chửi bới vẫn không đủ, cô ta kích động dơ tay, khuôn mặt tràn đầy căm hận, định hất nửa nước hoa quả còn lại trong tay về phía Cố Phi Yên.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 138

68138.

Nước hoa quả ngọt đến phát ngấy hắt lên mặt, lên người Cố Phi Yên.

Đá lạnh làm cô cực kỳ khó chịu!

Bởi vì nước hoa quả không ngừng nhỏ giọt, cô ngay cả mắt không mở ra được, chỉ có thể dùng tay lau đi.

Đội cô nhẹ nhàng xử lý xong, mở mắt nhìn mình trong gương, con phần nộ trong lòng trào lên, hận không thể xé nát hai người trước mặt mình thành nhiều mảnh!

Cả người cô đều bị nước hoa quả dính nhớp nháp, ướt cả mặt, áo trước ngực bị lộ ran thấy cả nội y, cực kì nhếch nhác.

Tất cả cái này, đều nhờ Cố Minh Châu và Đinh Uyển ban tặng!

Không chút do dự, từ trong đồng quần áo treo trên giá bị làm bẩn ấy rút lấy một bộ, Cố Phi Yên chẳng cần vào phòng thay đồ, trực tiếp mặc vào che chỗ khó xử trên người, lại lấy bộ khác lau mặt và tóc, để mình thoải mái một chút.

“Tiểu Yên, cô sẽ không trách Đinh Uyển chứ?” Cố Minh Châu ra mặt giảng hòa, giọng nói ôn hòa không biết làm sao, “Đinh Uyển vốn nhanh nhồm nhanh miệng, tính cách hay bị kích động, tôi đã nói cậu ta bao lần rồi nhưng vẫn trướng nào tật nấy. Hôm nay xảy ra chuyện này ai cũng không muốn thấy, như này đi, tiền quần áo để tôi giả, cô đừng tức giận nữa, được không?”

“Nhanh nhồm nhanh miệng? Ý của cô là cô ta nói tôi đã ngủ cùng nhiều đàn ông đến nỗi mắc bệnh phụ khoa, cũng là nhanh nhồm nhanh miệng sao?” Cố Phi Yên đôi mắt lạnh lùng, hỏi lại, “Nhưng tôi nhớ là, lúc tôi đau bụng kinh đến phát khóc, không phải là cô đi cùng tôi đến bệnh viện sao? Cô không biết tình hình cụ thể? Tại sao về sau lại truyền ra tôi lăng loạn, không giữ mình trong sạch, đi bệnh viện khám bệnh phụ khoa này nọ?”

“Đây...” Cố Minh Châu lắc đầu khó khăn, con ngươi hốt hoảng, “Tiểu Yên, tôi biết cô nghi ngờ tôi nhưng những lời đó thật sự không phải tôi truyền ra. Cô ở ngoài quen mấy bạn trai, lúc ở ký túc xá trường đêm không thấy quay về, tôi trước giờ không nói cho một ai biết, thật sự! Được rồi, chúng ta không nên ở bên ngoài nói mấy lời này, được chứ?”

Không phủ nhận thì chính là thừa nhận.

Không chỉ thừa nhận, còn lời ra thêm vài chuyện.

Điều này ngay cả nhân viên phục vụ ánh mắt nhìn Cố Phi Yên đều thay đổi, cực kỳ hiếm khách và không chịu nổi.

Cố Minh Châu!

Cố Phi Yên tức đến cả người phát run.

Cô ta Cố Minh Châu đích xác không nói những chuyện này, đó là bởi vì, cô căn bản không có bạn trai, căn bản không có chuyện đêm không quay về ký túc xá ở trường, Cố Minh Châu nói gì mà hay vậy?

Nhưng, Cố Minh Châu lúc này bịa như vậy cứ như cô đã làm những chuyện đó mà cô ta đã che giấu cho cô!

Cố Phi Yên tức giận muốn phản bác lại, ngay đúng lúc này, một giọng nói trong trẻo vang lên, nói chắc nịch, “Tiểu Yên không phải là loại người đó, mong các người đừng suy nghĩ lung tung! Nói vớ vẩn là phải chịu trách nhiệm pháp luật!”

Thân ảnh cao lớn từ bên ngoài bước vào, đến bên cạnh Cố Phi Yên, kéo cô ra phía sau bảo vệ đường như chắn giúp cô cơn bão tố này.

Cố Phi Yên ngẩng đầu nhìn, có chút sững sờ, “Lục Tu Chi?”

Anh ta tại sao lại ở đây?

Nhìn về hướng cô, khuôn mặt Lục Tu Chi tràn đầy lo lắng, ôn hòa giải thích, “Tôi hôm nay khó mà xuất hiện một lần, không ngờ lại gặp tình huống này, cô không sao chứ?”

“Tôi không sao.” Cố Phi Yên lắc đầu.

“Anh lại là ai, từ chỗ nào ra đây, thấy anh đối với Cố Phi Yên căng thẳng như vậy, không phải là nô lệ bám váy cô ta chứ?” Đinh Uyển lập tức điều chỉnh con tức, nhẹ nhàng che môi nhìn sang Lục Tu Chi chế giễu, “Vừa nãy Cố nhị tiểu thư nói tự mình trong sạch, kết quả a, bây giờ lộ nguyên hình rồi!”

“Tôi là bạn của cô ấy.” Lục Tu Chi lên tiếng.

“Bạn gì cơ. Tôi thấy là ‘bạn tình’ đúng hơn! Cứ coi anh là bạn cô ta, thậm chí là bạn trai, nhưng ngay cả người thân đều không dám nói hoàn toàn hiểu đối phương, anh làm sao chắc chắn Cố nhị tiểu thư không như loại người mà bọn tôi nói?”

“Tôi...” Lục Tu Chi mặt đỏ lên, rõ ràng không có sở trường cùng người khác tranh chấp.

“Đinh Uyển, cô tự mình trong sạch lắm sao? Tôi có thể đường đường chính chính nói tôi chỉ có một người đàn ông, cô dám không? Cô nếu như trong sạch, cô dám đi bệnh viện kiểm tra chứ?” Cố Phi Yên không nhịn được nhìn Lục Tu Chi bởi vì mình mà bị sặc, lạnh lùng chất vấn.

“Tôi không dám, cô dám chắc? Không lẽ, Cố nhị tiểu thư muốn nói cô đến bây giờ vẫn còn trinh?”

Ngay lúc này, Tề Vân Vân đứng bên cạnh xem kịch rất lâu mới lên tiếng, “Uyển Uyển, cô không biết sao, chính vị Cố nhị tiểu thư này đã cưới chồng chưa cưới của Minh Châu, cùng anh rể của mình... Cái đó, cô ta sớm không phải trinh nữ rồi, đi bệnh viện cũng không chứng minh mình trong sạch...”

Cô không thích xông pha chiến đấu nhưng rất thích giấu đồ bìm leo.

“Oh? Điều này tôi thật sự không biết...” Đinh Uyển tròn tròn mắt, liếc Cố Phi Yên một vòng, “Không ngờ rằng Cố nhị tiểu thư nhìn giản dị đơn thuần, thực tế không có lòng tự trọng như vậy, lại là tiểu tiện nhân trèo lên giường anh rể của mình! Minh Châu, cô ta đối với cậu như vậy, cậu tại sao vẫn nói đỡ cho cô ta chứ? Cô qua lương thiện rồi!”

“Tôi... dù sao chúng tôi là chị em...” Cố Minh Châu cười trong đau khổ, lắc đầu.

Một cảnh đau lòng chỉ bởi vì em gái mà không thể không tui thân nhân nhục, làm người ta cũng phải thương cảm.

Mấy người ở trong tiệm ồn ào rất lâu, bên ngoài người đứng một vòng quanh cửa ra vào, đều chỉ chỉ điểm điểm xem náo nhiệt, mà Cố Phi Yên nhếch nhếch cẳng làm tiêu điểm.

Lục Tu Chi cau mày đứng đó, muốn nói gì đó nhưng không biết nói kiểu gì.

Cố Phi Yên sớm không còn kích động như trước.

Đối mặt với đồng nước bắn bị hắt tới, cô ngược lại vẫn bình tĩnh, lãnh đạm đứng đó, mặc dù cả người nhếch nhếch, đôi mắt đen lay láy tựa như được rửa qua nước suối, lạnh lùng nhìn Cố Minh Châu.

Ánh mắt cô u tối lại, làm người ta đoán không ra cô đang nghĩ gì.

“Xin hỏi, tôi bây giờ có thể đi lấy hóa đơn được không?” nhân viên phục vụ chỉ muốn nhanh chóng giải quyết xong chuyện của mình, hỏi Cố Minh Châu, “Cố tiểu thư, là cô thanh toán phải không?”

“Vâng.” Cố Minh Châu gật đầu, “Chỉ cần em tôi không tức giận nữa, tôi thanh toán là nên làm...”

“Cô ta không tức giận, bọn thiếu gia tôi tức giận!”

Đột nhiên, mọi người vây quanh tiệm bị đám hộ vệ mặc áo đen được huấn luyện có tổ chức tách ra, một nam nhân cao lớn anh tuấn ánh mắt bước vào.

Đến bên cạnh Cố Phi Yên, anh ta lập tức ôm cô vào lòng, cũng không hiềm khích cô đang bắn, trọng lượng nửa cơ thể thân mật ép lên người cô, chớp hai mắt đào hoa, nhìn Cố Minh Châu, “Cố đại tiểu thư, cô cũng rất tận tâm với chuyện người khác nhĩ, mặc dù chỉ là tiểu minh tinh 18 tia, đáng thấy thiên nhĩ đem cuộc sống làm sân khấu mà lên diễn, cô không mệt sao?”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 139

68139.

Cố Phi Yên, “.....”

Cô thật sự không còn lời nào để nói nữa rồi.

Nhanh chóng động đến sự tức giận trên đỉnh đầu thì gần như được tiêu tan, trong lòng bởi vì sự uất hận cực độ mà dẫn đến âm u tối tăm và ác ý cũng bay nhanh đi mất, đều bị Du Diễm Phong chen vào nói đùa biến thành không biết phải làm sao.

Du Diễm Phong. ....

Từ khi nào, tại hạ lại chạy đến đây? mở xong cuộc họp rồi?

Vẫn còn, cái thứ thật sự rất quan trọng!

Cố Phi Yên xoay người sang một bên ẩn nấp, Du Diễm Phong phải mất một inch, để càng nhiều trọng lượng lên trên người cô, kéo vào càng chặt hơn, để ép càng lợi hại hơn rồi. .... đây là để cô hiểu rằng, anh ta là đang cố ý làm vậy.

Nhà họ Du quyền thế ngất trời, mà Du Diễm Phong càng là thế hệ sau của Kinh Thành này trong số vài người có tiền đồ nhất, chỉ cần có lòng người một chút quan tâm đến phạm vi giới thượng lưu của kinh thành này, thì tuyệt đối không thể không biết đến bản mặt của anh ta.

Bây giờ nhìn thấy anh ta và Cố Phi Yên sự tương tác thân mật, Cố Minh Châu và sắc mặt của vào người đều thay đổi.

Bọn họ đều không thể ngờ tới được, Du Diễm Phong nổi tiếng là khó có thể gần gũi được mà lại có thể vì Cố Phi Yên ra mặt thế này. .... giữa bọn họ, là mối quan hệ gì vậy?

“Chiến Thiếu gia, anh thật thích đùa. ....” Cố Minh Châu sắc mặt vừa đỏ vừa trắng bệch, nhưng cố ý không dám thờ ơ, sắc mặt có thể nói là rất khó coi.

“tôi lại không phải là chó của nhà tôi, tôi đùa với cô làm gì, trên cô vui sao? ông của cô tôi vừa không phải nói tương thanh.” Du Diễm Phong nói một cách lạnh lùng, vẻ mặt ngạo mạn, đáng vẻ rất giống là đòi nợ đánh người vậy, nhưng không có ai dám động đến anh ta.

Cho dù có lòng dừng cảm, cũng phải hỏi xem vệ sĩ bên cạnh anh ấy có đồng ý hay không.

Thần sắc của Cố Minh Châu càng ngại hơn, cô miễn cưỡng mím mím môi nụ cười dịu dàng nhanh chóng giữ lại không được trên khuôn mặt nữa rồi.

Con đi, lại còn có thể tìm đến Chiến Thiếu Ga nâng đỡ cho, dù cô ta có chuyện! móng tay dài bấm vào bên trong lòng bàn tay, Cố Minh Châu dù rất là đau nhưng yêu cầu bản thân không được thất lễ, rõ ràng trong lòng hận không chịu được nhưng chỉ có thể kìm nén.

Trong lòng Cố Phi Yên rất là sung sướng.

Nếu như không phải trường hợp không đúng thì gương mặt kìm nén tức giận của Cố Minh Châu đã có nhiều màu sắc rực rỡ rồi, cô thật sự muốn cười thoải mái mà không có hình tượng!

Cô ngẩng đầu nhìn Du Diễm Phong, đôi mắt đen long anh như ngôi sao, “Chiến Thiếu gia, anh sẽ giúp đỡ cho tôi, đúng chứ?”

“đương nhiên rồi, cô lần trước không phải đồng ý bỏ thiếu gia là làm bạn gái tôi rồi sao? ông đây không giúp đỡ cho cô, thì ai sẽ giúp chứ?”

Lại đến một câu này. ....

Cố Phi Yên hỏi, “vậy tôi... có thể đánh người không?”

“hãy cẩn thận không tay đau.” Du Diễm Phong thu lại trên gương mặt sự ngông cuồng, tưởng đánh nhau nhau thật nên đã dặn dò cô, “đánh bị đau đến bản thân cô, là tôi sẽ đau lòng lắm đấy.”

“.....” đốp cáo già hồ, Cố Phi Yên quyết định để Du Diễm Phong đồ khốn nạn này lợi dụng, đầu sao cũng chỉ là lời nói ngoài miệng, cô ăn không được chứ thiệt thòi cái gì, trong đầu cô có chút miễn cưỡng “ừm ừm, được rồi.”

Nghĩ có thể cạy thế bắt nạt người, Cố Phi Yên bắt đầu mở lòng.

Đến mức tay đau, rốt cuộc là cái gì?

Nghe thấy Cố Phi Yên và Du Diễm Phong đối thoại với nhau, Đinh Uyển bị dọa cho thần sắc biến mất, hai tay che lấy mặt, mặt biểu cảm chết lặng, nhìn Cố Phi Yên ánh mắt sợ hãi, nhưng, điều cô không nghĩ tới đó là, Cố Phi Yên không có tìm đến cô làm phiền, mà là thẳng thắn để Cố Minh Châu đi.

“Tiểu Yên...”Cố Minh Châu bị dọa cho lùi lại phía sau một bước.

“đừng gọi tôi,tôi rất ghét!”

Chia tay ra giữ lấy tay của Cố Minh Châu,Cố Phi Yên đánh vào mặt cô ta hai phát,thêm bốn cái bạt tai!

“Cố Minh Châu,đây là cái giá của cô ở bên ngoài làm ô uế thanh danh của tôi!”

Lại là bốn cái bạt tai tiếp.

“đây là cái giá của cô lần trước gọi người nhà Viên Gia đến đánh tôi!”

Tiếp tục bốn cái bạt tai nữa.

“đây là cái giá của cô hôm nay cô để con chó của cô hăm hại tôi!”

Đánh xong rồi,cô ném Cố Minh Châu một phát mạnh xuống dưới đất.

Nhìn Cố Minh Châu yếu đuối không sức lực ngã dưới đất,Cố Phi yên nhếch môi,trên mặt nở một nụ cười ác quỷ xấu xa, lạnh nhạt liếc sang nhìn Đinh Uyển và Tề Vân Vân, ‘hai người hãy tự mình ra tay đi,hay là để tôi mời vệ sĩ của Du Thiếu Gia ra tay?’”

Tự mình đánh thì có thể kiềm chế được lực,để mấy người vệ sĩ cao lớn thô kệch đến,cũng không biết mặt sẽ sưng phù bao lâu.....

Tề Vân Vân lòng dạ rất sâu cũng hiểu rõ nhất,lập tức vui vẻ lên tiếng, “là tôi không tốt....Cố Tiểu Thư,tự tôi đánh tôi là được rồi,không làm phiền cô.....”

Vừa nói,vừa đánh lên mặt mình,một vòng mắt là đã tát hơn mười cái rồi,dịch xác,so với Cố Phi Yên đánh Cố Minh Châu không thiếu một cái.

Đội Tề Vân Vân đánh xong,Đinh Uyển còn che mặt không định đánh,mắt đầy sự uất hận nhìn Cố Phi Yên,đường như muốn thi gan với cô đến cùng.

Cô biết bản thân hôm nay khó mà lương thiện nổi,nhưng,là không thỏa mãn!

Cố Phi Yên cũng không nói lời thừa với cô ta,càng không có ý định mạo hiểm với Đinh Uyển đánh lẫn nhau,thẳng thần mắt đi một ánh mắt đưa cho Du Diễm Phong,đưa lòng bàn tay cho anh ta xem, “Chiến Thiếu,mặt của Đinh tiểu thư dày quá,tôi sợ tôi đánh không nổi anh xem,tôi vừa mới đánh Cố đại tiểu thư,mà tay đã đỏ hết cả lên rồi.”

Giọng nói của Cố Phi Yên nhu mì điềm đạm,lại có ý thêm tí hàm lượng đường vào nữa,ngọt ngào khiến Du Diễm Phong đảo mắt.

Người phụ nữ này,thật thực tế!

Cuộc sống của con người nhiều hơn là cô ấy muốn móc nối mọi người khi họ thực sự đặc biệt.

Du Diễm Phong không tin điều này nhú nhú màu,ho hai tiếng,tay để phía đằng sau người làm một động tác “lên”, khi đó có ba người vệ sĩ từ đằng sau người anh đi ra,Đinh Uyển chạy đi.

“Mấy người đừng qua đây,mấy người đừng.....aaa!”

Đinh Uyển dọa hét toáng lên chạy ra ngoài, nhưng cô ta làm sao lại làm ồn ào, còn bị vệ sĩ tóm được nữa.

Hai người bảo vệ một phải một trái giữ khống chế cô ta, không để cho cô ta vùng vẫy được, ngoài ra còn dùng với tốc độ rất nhanh đánh cho cô ta vài cái bạt tai,trực tiếp đánh cô ta học máu mồm rồi nhưng cô ta vẫn còn kiêu căng hung càn làm quấy, mắt nhắm lại rồi ngất đi.

“Chiến thiếu gia, cô ta ngất rồi!”vệ sĩ báo cáo lại.

“Đề ở đây trông thật chướng mắt, ném cô ta ra ngoài kia trước đi, rồi đợi một lúc lại xử lý tiếp.” Du Diễm Phong không nhẫn nại được xoa xoa tay, giống như muốn đuổi mấy con ruồi nặng đáng ghét kia đi vậy.

“Vâng!”

Không có một chút thương tiếc nào. Hai người vệ sĩ kéo tấm vải rồi kéo Đinh Uyển đang hôn mê ra bên ngoài, ném cô ta ra bên ngoài đường đông người qua lại.

Nhìn Đinh Uyển trình trạng như vậy,Cố Minh Châu có cảm giác như một cọ ngựa đau cả đàn bỏ cỏ vậy.

Bị Cố Phi cho bao nhiêu người đứng trước mặt tát như vậy, Cố Minh Châu là tên của cô, có thể ở Kinh thành này sẽ biến thành một trò cười cho xem! Cô bảo vệ Đinh Uyển không nổi, bản thân cô cũng bị tổn hại, về sau vài người thân với cô, chắc chắn cũng sẽ không thân với cô nữa!

Suy nghĩ,Cố Minh Châu thấy đau lòng bị thương từ trong ra ngoài.

“Tiểu Yên.” Cô che khuôn mặt đỏ lại, nước mắt rung rung, “em thật sự làm như thế có phải quá đáng lắm không? em để người ta ra tay với chị? Em không còn nhớ đến tình cảm của những năm tháng qua ư? Em cướp Chiến Mặc Thần đi, chị đều không nói gì cả, để anh ấy cho em, chị không yêu cầu em phải đối tốt với chị, nhưng em tại sao lại muốn làm tổn thương chị đến vậy?”

“Cô để anh ấy cho tôi? Rõ ràng là cô ngấm ngấm mưu tính anh ấy và tôi, nếu như cô nghĩ đến những tình cảm trước kia, vậy thì cô có mượn Chiến Mặc Thần để đá tôi ra khỏi nhà Cổ Gia không? Cô đến ngay cả tình cảm có thể lợi dụng được, khắp nơi đều muốn hãm hại tôi, còn hi vọng tôi sẽ nhìn cô với sắc mặt tốt sao, cô không điên chứ? Cô thật ngây thơ, có phải cô vẫn cho rằng mình vẫn là một bảo bối chứ, còn nữa, cô nói tôi cái câu này ‘ không thể tha thứ cho người khác được’, tôi rất đồng ý với điều này! Bây giờ người cũng đánh rồi, chúng ta hãy cùng xem xem cuối cùng là tôi xử oan cô, hay là nấy người ra sức muốn hãm hại tôi!”

“Em muốn làm cái gì?”

“Tất nhiên là kiểm tra camera giám sát rồi!” Cổ Phi Yên không nói lời thừa thãi, trực tiếp nhìn về phía Du Diễm Phong, “Chiến Thiếu gia, tất cả cửa hàng bách hoá starlight đều là của anh, anh xem phải làm thế nào đi.....”

Du Diễm Phong một tay vẫy “ kiểm tra đi.”

Nhân viên trong cửa hàng sớm bị dọa cho chân mềm nhũn, nghe thấy Du Diễm Phong nói vậy, vội vàng đi điều tra camera giám sát của cửa hàng.

Du thiếu gia tức quá đỏ mặt, sự việc này ở cửa hàng bách hoá Starlight đều loan truyền ra hết rồi, mọi người xung quanh đều đến xem vở kịch hay này, tụi họ ở cửa túm năm tụm ba bàn tán, thì thầm với nhau, chỉ là, vừa xong người thăm hại lại là Cổ Phi Yên, bây giờ chỉ chờ bàn tán lại là Cổ Minh Châu và người của cô ta.

Rất nhanh, giọng nói của nhân viên nói ra, “Du thiếu gia, camera giám sát đã tra ra rồi ạ.”

Cổ Phi Yên ánh mắt long lanh.

“Đi, chúng ta đi xem thôi.”

Cô kéo Du Diễm Phong còn chưa đi được hai bước, nghe thấy trong đám người một trận ồn ào, còn có giọng nói vui mừng của Cổ Minh Châu, “Chiến Thần, sao bây giờ anh mới đến, em đợi anh lâu lắm rồi, em đang ở trong đây.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 140

68140.

Trong thiết lập cơ thể, Cổ Phi Yên dùng chân cứng đỡ người.

Sau đó, cô nghe thấy giọng nói quen thuộc của người con trai ấy, giọng nói lạnh lùng dường như từ trong không gian xa xăm vọng đến chui vào trong tai cô, “Minh Châu, em xảy ra chuyện gì vậy, làm sao lại làm ra thành như vậy?”

“Chiến Thần!” Cổ Minh Châu khóc nức lên, hai chữ ngắn gọn, đơn giản rung động đến tâm can.

Cổ Phi Yên quay người, nhìn thấy Cổ Minh Châu đang trong lòng của Chiến Mặc Thần.

Vội vã không thể chờ được, giống như sữa yalín.

Trong lòng cô cười lạnh lùng một tiếng, mắt có chút cay cay.

Du Diễm Phong nói không sai, mặc dù Cổ Phi Yên có 18 đường tiểu minh tinh, nhưng diễn kịch này đã ăn sâu vào xương tủy rồi, luôn luôn sống vì trên sân khấu diễn vở kịch tình cảm máu chó này, còn cho rằng bản thân mình là một bông sen trắng độc lập.

Nhưng Chiến Mặc Thần thì sao?

Aaaaa.....

“Là ai đánh em?” Chiến Mặc Thần tức giận, đặt tay lên vai Cổ Minh Châu, không để cho cô tiến vào trong lòng mình, nhưng trên mặt cô nổi bật lên dấu vết đỏ, anh là người mù mới không nhìn thấy, làm không được thì dùng qua hỏi.

“Là.....” Cổ Minh Châu ngáp ngừng, không nói, ánh mắt nhút nhát nhìn về phía Cổ Phi Yên.

Chiến Thắng trầm lặng, Chiến Mặc Thần cũng nhìn về phía Cổ Phi Yên.

“Không sai, là tôi.” Cổ Phi Yên thẳng thắn lên tiếng.

Cô đi theo tầm nhìn của Chiến Mặc Thần đến trước mặt anh ấy, hất nhẹ cằm lên, giọng mỉa mai hỏi lại, “Chiến Tổng gần đây sức sống rất thông thả, nghiệp vụ bảo vệ lẽ phải mở rộng rất rộng lớn, hôm nay còn đến đây để giúp đỡ cho bạn gái cũ của anh sao? Nhưng, lần này anh sẽ phải rất thất vọng đấy, bởi vì tôi cũng có chỗ dựa vững chắc, mới không thể để anh ức hiếp được.”

Nói xong, Cổ Phi Yên quay lại tay kéo Du Diễm Phong đến bên cạnh mình, còn bản thân thì đứng đằng sau lưng anh ấy nói nhỏ hỏi, “Chiến Thiếu gia, quân địch rất là mạnh, anh chống đỡ được không?”

Du Diễm Phong, “.....”

“Anh không thể lại giống như lần trước ở bệnh viện được, bị anh ta đuổi đi ư?” Cổ Phi Yên bộ dạng rất là hoài nghi.

Người phụ nữ đáng chết này!

“.....” Du Diễm Phong buồn bực nhăn nhó, giống như là đang mở lời thề thốt vậy, “lần trước là tôi không có chuẩn bị, lần này tuyệt đối sẽ không để cậu ta đạt được đâu.”

“Vậy thì tốt.” Cổ Phi Yên vỗ vỗ vào ngực Du Diễm Phong, “Du thiếu gia, nếu như lần này anh có thể ngăn cản được anh ấy, tôi thừa nhận là anh không có kém cỏi!”

Du Diễm Phong cạn lời nhìn trên trời.

Mẹ kiếp!

Không tin tưởng anh ấy, thì có chuyện đừng có lời anh ấy ra làm là chán!

Tiền thể sau đó mới hỏi anh có ngăn được không, thật sự rất tức giận!

Nhưng trên mặt, Du Diễm Phong tùy tiện kéo Cổ Phi Yên vào trong lòng thân mật, nhử mày nhìn về phía Chiến Mặc Thần, “Chiến Mặc Thần, bạn gái cũ của cậu là do bạn gái tôi đánh đó, cậu có chuyện gì thì nói với tôi là được rồi, chúng ta đều là người quen, nhìn lên thể diện của cậu, tôi có thể sẽ bồi thường nhiều tiền hơn rồi.”

Cái gì “bạn gái cũ” cái gì “bạn gái tôi, lời nói khiêu khích này, đều không thể làm cho gương mặt lạnh lùng của Chiến Mặc Thần biểu lộ ra bất cứ một tí gì gay gắt cả, càng không có cách gì có thể làm anh ấy tức giận.

Đôi mắt anh trầm lặng, vẫn như cũ lạnh lùng và nghiêm trọng, chỉ lên tiếng lạnh nhạt hỏi, “rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

Thấy không có ai trả lời, ánh mắt anh nhìn quanh một vòng, cuối cùng đi đến chỗ của nhân viên, “cô nói đi.”

“..... tôi, tôi.”

“Đứng.”

Bị trực tiếp gọi tên, người nhân viên đáng thương lại làm sao muốn làm người vô hình, cũng chỉ có thể lên tiếng, cô biết Chiến Mặc Thần giống như không phải là trêu đùa.

Nhăn nhin có khả năng bị sợ hãi thành giận cá chém thớt, cô nghiêm túc đứ sự việc về trạng thái cũ, việc không kể to nhỏ mà cố gắng không đem trên người sắc thái, miễn đừng chạm bất cứ cái gì không thích của một phía.

Nói xong rồi, cô để lại trong đầu nói tiếp, “Chiến tổng sự việc là như vậy.”

“Là như vậy sao?” Chiến Mặc Thần cup mắt xuống nhìn về phía Cổ Minh Châu đang đứng ở bên cạnh, “lời cô ấy nói, có cần phải bổ sung thêm chỗ nào nữa không?”

“Vâng.” Cổ Minh Châu gật đầu, lại lắc đầu, “không có.”

Tay cô trắng bệch che lại gương mặt đang đỏ, vết thương nghiêm trọng trên mặt càng lộ rõ ràng hơn, giọt nước mắt lăn dài trên má, trông rất là đáng thương.....

Chỉ đáng tiếc là, cô rõ ràng là với tư thế đánh người, không có để Chiến Mặc Thần đối với cô bất công nhiều hơn.

Anh thẳng thừng quay mắt về phía Cổ Phi Yên, “đã như vậy, vậy thì trực tiếp xem camera giám sát đi.”

Lần này gặp mặt, Chiến Mặc Thần đầu tiên vẫn là nhìn về phía cô.

Cố Phi Sững người.

Hư?

Làm to sự việc này, với hoàn toàn tưởng tượng của cô ấy không giống nhau.

Vẫn là Du Diễm Phong đẩy đẩy cô, “cô không phải muốn đi xem camera sao, mau đi đi!”

“Ồ ờ.....” Cố Phi Yên vẫn có chút mơ hồ, nhưng người nhân viên thu tiền đã đi mất rồi.

Kết quả này với dự đoán của Cố Phi Yên cũng tương đối như nhau. Đinh Uyển là một người có tính cách bị kích động không có não, hất nước hoa quả với điệu bộ nhìn là biết không học giỏi về vật lý, hoàn toàn làm trái người với thường lý, ai cũng đều nhìn ra sự cố ý trong thành phần.

Có camera giám sát làm bằng chứng, Cố Minh Châu phân biệt nổi được, lại cũng không có cách gì để nói Đinh Uyển là vô tội.

Nhưng, cô ta vẫn còn cái đạo lý của mình.

“Cho dù Đinh Uyển có sai, nhưng, chị đã làm sai cái gì.” Cô ta đau lòng nhìn về phía Cố Phi Yên, tủi thân hỏi, “Tiểu Yên, lẽ nào tất cả mọi người sai, em đều dón hết lên đầu chị sao?”

“Đúng vậy!” Cố Phi Yên gật đầu chắc chắn, “Cho nên, cô tốt nhất hãy cầu nguyện cho tôi về sau thuận lợi đi, không thể lại đụng đến đồ vô dụng kia chuyện xui xẻo, không thì tôi người đầu tiên tôi tính sẽ là cô đó!”

“.....” Cố Minh Châu hít một hơi thật sâu, chuyển hướng mắt nhìn về phía Chiến Mặc Thần, mặt đáng thương hỏi, “Chiến Thần, anh xem Tiểu Yên em ấy nói cái gì vậy, em ấy làm sao có thể đối với em như vậy chứ? Anh không thể không quan tâm được, đúng không?”

Nhìn Cố Minh Châu trầm mặc, Chiến Mặc Thần mím chặt môi thành một đường thẳng, không nói gì, rõ ràng là có chút không chịu đựng được.

Rất rõ ràng, anh ấy không có ý định giúp Cố Minh Châu.

Ánh mắt của anh ấy lạnh nhạt lại thờ ơ, Cố Minh Châu dần dần không có sự đương nhiên rồi, trong lòng trái lại nghĩ mà sợ thiếu tự tin..... Chiến Mặc Thần, sẽ không thể làm khách làm cho cô khó xử được?

Nếu như có như vậy, thì cô sẽ thành trò cười của cả Kinh thành này mất, về sau cũng sẽ không thể như ngày trước muốn gió có gió muốn mưa có mưa được.

Cô luôn nói với bên ngoài rằng cô và Chiến Mặc Thần có quan hệ rất tốt, bây giờ, cuối cùng cũng đến ngày tuyên bố rồi sao?

Cố Minh Châu bị mất tập trung, sau đó, cô nhìn thấy Chiến Mặc Thần đang bước dần về phía Cố Phi Yên.

Đứng trước mặt cô ấy, nói nhỏ vào tai cô ấy, “Tiểu Yên, đi cùng anh.”

Đơn giản năm chữ, chân thật đáng tin.

Du Diễm Phong lần đầu tiên phản ứng lại, “dựa vào cái gì? Cô ấy là người phụ nữ của tôi rồi!”

“Cậu khẳng định cô ấy là người phụ nữ của cậu? Tôi nhớ, cô ấy hình như từ trước đến nay không hề có thừa nhận qua!”

“Nhưng cô ấy cũng không có phủ nhận, cho nên là ngầm thừa nhận.”

“Ồ?” Trong mắt Chiến Mặc Thần lộ ra một cái giọng mỉa mai, “đã như vậy, thì hãy để cô ấy quyết định đi.”

Cố Phi Yên, “.....”

Hai người đàn ông, hai đôi mắt nhìn về phía cô, cô vốn dĩ không có nghĩ đến việc này sẽ diễn biến thành ra như vậy,..... cô phải lựa chọn sao đây

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.